

Giới thiệu Yêu Nghiệt Trở Về

Truyện Yêu Nghiệt Trở Về thuộc thể loại ngôn tình hấp dẫn của tác giả Băng Lãnh Nữ Nhân mang đến nội dung hấp dẫn lôi cuốn miêu tả chân thực đặc sắc.

Truyện xung quanh nhân vật Thù Man đa tính cách bề ngoài hiện lên là một cô nàng xinh đẹp phong thái thanh nhã, con người ôn hòa không mang đến thanh danh.

Biến cố lớn đã xảy ra khi năm 27 tuổi Thù Man chết bởi một tai nạn ngoài ý muốn, nhưng có lẽ ông trời cũng cảm thấy buồn tủi, nên Thù Man đã sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thù Man từ đâu tới

Editor: Rea

Echbienthai: Lịch post của mình không ổn định, nhưng mình sẽ cố gắng để được 1c/tuần. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình ^^

Chu gia ở quân khu Bắc Kinh là một gia tộc lớn, cũng được xem như máu mặt trong giới. Chu lão gia Chu Hoành Vũ là Phó Tư Lệnh của sư đoàn lục binh 38, được trao tặng quân hàm Thượng Tướng.

Chu phụ Chu Liêm Li thuộc tuổi tứ tuần, có cấp bậc là Thiếu Tướng, tại sư đoàn 28 ở Bắc Kinh đảm nhiệm chức tham mưu trưởng.

Nói tóm lại là mặc kệ là về gia thế hay danh tiếng thì cũng được xem là tốt, trừ đại tiểu thư của Chu gia đã được mọi người dung túng, cưng chiều quá mức ra, thì Chu Nham Hinh là một người làm cho người khác vô cùng nhức đầu, tránh né còn không kịp.

Trước kia thì Chu gia cũng là một gia tộc lớn, mặc dù loạn thế nhập ngũ cho nên tên gia tộc vẫn được đặt theo gia phả như cũ, tên của những đứa con sau này đều có chữ “Nham”.

Con lớn nhất là Chu Nham Băng, đã tốt nghiệp Đại học Quốc Phòng Bắc Kinh, sau khi ra nước ngoài tu nghiệp ba năm trở về thì vào bộ đội tu nghiệp hai năm, hiện nay là Doanh trưởng đội cảnh giới.

Con thứ hai là Chu Nham Hải, tốt nghiệp Đại học Nam Kinh, đã du học ở Ý và trở về, sau khi cùng cha và ông nội tranh cãi một trận âm ỉ, bởi vì không nghe theo con đường an bài của mọi người trong nhà là vào bộ đội nhập ngũ, đã từng tuyệt thực kháng nghị, cuối cùng giằng co không xong thì để cho anh đạt được ước muốn của mình.

Vì sao lại giằng co không xong, nếu như không phải là Chu phu nhân khóc sưng mắt vì đau lòng cho đứa con đang chịu tội, thì cũng là tùy đứa nghịch tử này. Sau lần đó Chu Nham Hải đã vứt bỏ tất cả, bắt đầu đi kinh doanh, mới 25 tuổi đã chen vào được top 500 người giàu nhất, cũng không thêm dựa vào gia thế, làm cho tất cả mọi người đều ganh tỵ chết được.

Chu lão gia gia thấy đứa cháu còn nhỏ mà đã có được thành tựu như vậy, thì cũng có cảm giác gọi là vui mừng, huống chi trong nhà không chỉ có một đứa cháu, rồi ông cũng bình thường trở lại.

Phải nói đến con gái của Chu gia là Chu Nham Hinh, đây là một mối nguy hại, từ nhỏ đã được chịu chuông, ăn sung mặc sướng, Diễm đàn Lê Quý Đôn tính khí cây mạnh mẽ một chút là phát hỏa, chỉ cần cô vui mừng là đảm bảo sẽ bị giày vò tới chết, hơn nữa còn cố tình gây sự, vô pháp vô thiên, thôi liền quên đi.

Từ khi còn nhỏ đã được mọi người cưng chiều, chuyện gì cũng để mặc cô, người nhà phải nói mãi thì khó khăn lắm cô mới tốt nghiệp đại học được, tuy là đại học hạng nhất, nhưng còn vấn đề chính là dựa vào gia thế hùng hậu của Chu gia đi cửa sau để lấy được cho đứa cháu.

Dĩ nhiên, trong mắt người ngoài đây chính là một gia tộc giàu có và oai phong, nhưng chuyện phiên nảo trong đó thì chỉ có tự mình biết----

Mấy ngày nay không khí tại Chu gia lúc nào cũng trầm thấp, không khí ngột ngạt, mặt của ông cụ thì đen lại, nhìn ai cũng không vừa mắt, động một chút là đánh người, sau khi ngừng một chút thì tất cả những người đi theo ông, nhân viên bảo vệ, mọi người đều cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận đụng phải lại xui xẻo, lại lần lượt dọn dẹp.....

Nếu không phải do người đặc biệt của Chu gia gây họa, bạn nói xem nếu cô ấy yêu người nào, thì sẽ quán lấy người đó, bỏ lên ai không được, thì lại nhắm tới Thái Tử Gia, cùng với người ta tranh giành người tình.

Bỏ qua tác phong thường ngày của cô, đánh nhau, uống rượu... Cô là ai chứ? Người ta xuất thân là quản lý của khách sạn quốc tế, còn không uống chết cô sao?

Lý Khanh là ai, chính là người vẫn làm vui lòng chủ nhân từ đầu đến cuối. Từ đầu đến giờ vẫn ngồi một bên, mỉm cười yếu ớt lạnh nhạt, gương mặt bình tĩnh thong dong cho đến khi Chu Nham Hình té xỉu, lúc này mới không nhanh không chậm gọi cho 120, tiểu tử này chính là yêu nghiệt, một bụng đầy xấu xa.

Phải! Giống như liều mạng gặp phải chuyện không may, ngộ độc rượu, hộc máu, hôn mê, đến nửa tháng nay vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, cũng sẽ không lo lắng gì cho người nhà, nhất là người luôn nâng niu cô trong lòng bàn tay Chu Hoành Vũ, thật đau lòng!

Lê ra, Chu gia và Lý gia cũng xem như là có quen biết, quan hệ từ trước đến giờ cũng không tệ. Chu Hoành Vũ và Lý Mậu là chiến hữu cũ, cùng chiến đấu vào sinh ra tử, sau khi giải phóng thì một vào quân doanh, một ở lại văn phòng, chức vụ cũng không hơn nhau bao nhiêu, chỉ là Lý Mậu thăng cấp nhanh hơn ông, nhưng Chu Hoành Vũ so với Lý Mậu lại cao hơn một bậc.

Huống chi cũng không thể vì chuyện này mà cùng với bạn hữu trở mặt được, lại còn cụ ông của nhà họ Lý tới tận đây vì cháu mình mà xin lỗi, nên cho dù Chu gia có hận Lý Khanh đi nữa thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn trong lòng.

Ông cụ tức giận cắn răng nghiêng lợi, mắt mở trừng trừng, “Đồ ranh con, mày cũng được đấy, Lý Khanh, mày dám.Lại dám làm chuyện như vậy đối với cục cưng bảo bối của ta, để rồi xem sau này ta sẽ tìm mày tính sổ! Hừ!”

Trong thư phòng của Chu gia, Chu Hoành Vũ ngồi uống trà ở bàn bát tiên bên cạnh hỏi con trai “Ly tử, Hình nhi còn chưa tỉnh lại sao?”

“Vẫn chưa, buổi sáng con vừa mới xem rồi, Tôn viện trưởng, An chủ nhiệm đều nói đã qua hai ngày rồi, cha yên tâm đi, cũng nên để nha đầu này biết tội một chút.” Chu Liêm Ly liền để ly trà xuống, nhìn phụ thân, trong mắt tràn đầy buồn bã, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, còn nhiều hơn là thương yêu.

“Ai.Đều là do chúng ta dạy hư nó, cũng được, hy vọng là sau lần này nó sẽ rút ra kinh nghiệm, ai.” Ông cụ lại thở dài một tiếng, đối với đứa cháu gái này, ông cũng không biết phải làm sao, chỉ biết đau lòng!

Hội quán Hoàng Cung-----

Một nhóm nam nữ trẻ tuổi, yêu nghiệt tề tụ. Đàn ông thì vốn là tuấn mỹ phong trần ngàn dặm một người, tất cả phụ nữ đều phóng đảng xinh đẹp động lòng người, như thể để lấy lòng tất cả thiên chi kiêu tử.

Ngon đèn ái muội, âm nhạc ồn ào, trên quầy rượu thủy tinh in hoa sang trọng, toàn những loại rượu nhập khẩu, tiếng ly thủy tinh va chạm giòn tan, tiếng cười đùa trêu chọc nhau, quần ma loạn vũ, thỉnh thoảng lại pha những tràng cười---

Người đàn ông tuấn mỹ vẫy tay với với mỹ nữ đang quần quanh người mình, mỹ nữ liền thức thời đi tắt thứ âm nhạc ồn ào, gọi những người chị em đang nhảy múa không ngừng đi ra khỏi căn phòng, để lại không gian cho những thiếu gia có thân phận bất phàm.

“Tôi nói này Khanh tử, lần này cậu cũng quá đáng thật đấy, đem nha đầu kia chính cho còn nữa cái mạng. Nghe nói lão già nhà cậu cũng thu dọn không ít, chắc chắn.Còn cái bộ dạng sa sút này, xem ra không giống cậu nha?” Người đàn ông trẻ tuổi mặt dài, mí mắt hơi xếch lên, môi mòng khê nhếch, vẻ mặt thật đáng đánh đòn, cười nhìn Lý Khanh chỉ lo uống rượu.

“Đúng vậy, A Khanh, lần này cậu cũng quá độc ác rồi, cho dù cậu không thích nha đầu mảnh liệt kia thì cũng phải xem mặt mũi của Chu lão gia chứ hả?” Một người đàn ông mặc quần trang liền phụ họa.

“Đúng vậy, cũng là do Chu Nham Hình tự chuốc lấy phiền, Chu gia cũng bớt lo, đầu óc cô ta đã bị nước vào rồi, phàm là người có đầu óc, ai cũng thấy là Khanh Tử chán ghét cô ta, vẫn còn chưa tự xem lại mình, trận giáo huấn này xem truyện được edit tại diễn đàn lê quý đôn như là nhẹ.” Phú Tu liền tá tít liếc hai người một cái, miệng nói ra những lời ác độc.

“Ha ha.” Lý Khanh chỉ liền cười nhẹ, mặt mày đã sinh động trở lại, chính là vẻ mặt cười đầy tà khí, đầy mắt đầy vẻ phóng đảng: “Xem ra để tỏ vẻ trong lòng có áy náy, ngày mai tôi phải nên đi thăm cô ta, các cậu nói đúng không?”

“Bộ đáng không tốt, tính tình cũng tệ lại tỏ ra đức hạnh, rõ là.” Bạch Thành liền nhấp một ngụm Whisky, vẻ mặt chăm chọc nhìn mấy người kia.

“Ha ha....Ha ha...Đúng vậy....” Mấy người kia liền cười xấu xa phụ họa.

Nhìn một chút đều biết, đây đều là yêu nghiệt, không ai là kẻ dễ bắt nạt, trong bụng đều là xấu xa---một phòng bao bốn người, nếu không phải là gia thế nhất đẳng thì bọn họ cũng được mọi người xem là Vương tử, từ nhỏ đã sống trong Đại viện, trong trường học đều là vua, mắt cao ngất, tính tình so với quý còn hư hỏng hơn, đều là tinh quái hại người.

Phú Tu, ông nội chính là Tư Lệnh Quân Khu Nghiễm Châu, là hàm Thượng Tướng. Bạch Thành, cha là Tham mưu Trưởng của lục quân, là cùng thuộc hệ thống trực tiếp với Chu Liêm Ly, quân hàm ngang nhau, là Trung Tướng. Nam Tạm, cha là Phó Tư Lệnh Quân Khu Vũ Hán, hàm Trung Tướng. Lưu Nhiên, ông nội là Tổng chỉ huy khu Hậu Cần, hàm Thượng Tướng.

Ít nhiều gì trong nhà mấy đời cũng là quân nhân, những lão gia của nhà họ cùng với Chu Hoành Vũ, Lý Mậu đều là người trên quan trường, mấy nhà đều quen biết nhau cũng không tệ.

Thời tiết cuối mùa xuân, trời trong nắng ấm, những yêu nghiệt kia đều đồng loạt xuất kích, hướng tới “Bệnh viện Quân Khu Bắc Kinh”.

Khu nội trú của Tổng viện, nằm ở lầu 11 đến lầu 15, tất cả 25 tầng đều thuộc các phòng bệnh của cán bộ cao cấp. Mỗi gian phòng đều được trang trí đẹp đẽ và thanh lịch, có các thiết bị y tế hiện đại, có thể vào được nơi này tất nhiên là gia thế không cần phải bàn, hộ lý và nhân viên đều là cấp bậc siêu chuyên nghiệp, mỗi lần vào đây nếu không phải là thủ trưởng, thì cũng là người nhà của thủ trưởng, ngay cả viện trưởng cũng phải đợi, đây đúng là quyền lợi edit by Rea

Khi đó Thủ Man tỉnh lại, thần trí còn có chút hoảng hốt, cô giương mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh hoàn toàn lạ lẫm, tường trắng tinh, căn phòng chứa đầy hoa tươi, cái vị gay gay của thuốc sát trùng xộc ngay vào mũi.

Căn phòng đang rất yên tĩnh, không có ai, làm Thủ Man hơi nhú mày-đầu lại càng đau, cô không biết mình đang ở chỗ nào.

Thật lâu sau, Thủ Man hoàn hồn lại, giật giật thân thể có chút cứng ngắc, cô giờ tay, ngón tay thon dài, làn da trắng nõn, đầu ngón tay được sơn vẽ rất đặc sắc.

Chân mày Thủ Man nhăn lại càng sâu hơn, cô chưa từng thấy thứ này bao giờ, huống chi, những thứ lờ lợt này....Rất khác biệt....Cô không có điều kiện để động tới mấy thứ này

.

Trong lúc lơ đãng, cô hơi khê động, tay phải liền truyền đến một trận đau đớn, cô hơi dờn tầm mắt đi thì chỉ thấy mu bàn tay phải đang có kim cắm vào, từng giọt nước trong suốt từ huyệt ủng hộ chúng tôi tại diễn đàn lê quý đôn chai truyền dịch chảy xuống nhập vào huyết quản, bình chỉ còn nửa chai thuốc nước, xem ra cô đang ở bệnh viện, nhưng phòng bệnh này.....

Đang lúc Thủ Man còn đang xem xét thì cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc áo trắng liền đi đến, tầm mắt của Thủ Man và áo dài trắng chạm nhau--

“Chu đại tiểu thư, cô tỉnh rồi!”

Áo dài trắng bước đến đầu của giường bệnh, xem xét kỹ tình hình của Thủ Man một lần nữa: “Xem ra trạng thái cũng rất tốt, tôi lập tức đi thông báo cho viện trưởng và chủ nhiệm, viện trưởng!” Nói xong, người đàn ông liền chạy như bay ra khỏi phòng bệnh, mang theo âm thanh hưng phấn và vui mừng cùng với tiếng bước chân chạy trên hành lang truyền đến.....

“Chủ nhiệm, viện trưởng, Chu tiểu thư tỉnh rồi!”

Thủ Man lại càng nghi hoặc: “Thủ Trưởng? Viện Trưởng? Chủ Nhiệm?”

Lại nâng lên hoa văn vẽ trên ngón tay, thân ở phòng bệnh, căn phòng xa hoa này----

Đối với tất cả, với Thủ Man mà nói là một sự xa lạ dữ dội-----

Phòng bệnh xa hoa thế này, vừa nhìn đã biết là người như cô không thể vào được. Cô là gặp chuyện ngoài ý muốn, không lẽ.....Cái lão keo kiệt kia, nhưng cũng không thể an bài cho cô ở phòng bệnh cao cấp thế này được.

Chuyện này nên giải thích thế nào đây?

Nghĩ không ra, Thủ Man cũng không hao tâm tổn sức nữa, lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thay đổi

Editor: Rea

Ngoài phòng bệnh, năm tên yêu nghiệt đang ngồi bên ngoài suy nghĩ đến thất thần----

“Khanh tử, lát nữa đi vào cậu cũng đừng nên quá đáng, dù sao.....” Lưu Nhiên không nói rõ, nhìn Lý Khanh đang trầm mặc không nói, nhắc nhở anh, mấy điều tình quái trong đó dĩ nhiên là anh hiểu được.

“Nếu như không muốn để cho nha đầu óc bị nước vào kia quán lấy cậu, thái độ cũng không nên quá tốt.” Bạch Thành không hổ danh là rắn độc, chỉ cần hơi mở miệng tuyệt đối sẽ không nói lời hay.

“Ha ha.....” Nam Tạm cười nhẹ, mắt hẹp dài neoh lại, ánh mắt hư hổng liếc về phía Bạch Thành, giọng điệu cực kỳ ôn hòa, mở miệng ra đều là tà khí, “Bạch Thành, chẳng lẽ cậu sợ nha đầu kia dòi mục tiêu, bò lên người cậu hay sao?”

“TMD cái miệng quạ đen của ngươi, người phụ nữ kia dám sao, cắt!” Bạch Thành tức giận, con người trừng trừng về phía Nam Tạm, trong mắt đang tràn đầy vẻ khinh thường cùng chán ghét, vẻ mặt ngạo nghễ cuồng vọng.

“Đi thôi, TM dài dòng cái gì, hãy bớt sàm ngôn đi, đi vào.” Lý Khanh liền lên tiếng cắt ngang hai kẻ đang trêu chọc nhau, đi về phía phòng bệnh.

Mấy người đều lắc đầu cười nhẹ, nhắc chân bắt kịp Lý Khanh, bọn họ muốn đi theo nhìn xem, khẳng định là kẻ tiếp có trò hay, ha ha... Bởi vì, nha đầu kia đã tỉnh lại rồi----

Nhưng bọn họ lại không hề biết, đang chờ bọn họ lại là....

Trong phòng bệnh, Thù Man đang mở to mắt, ánh mắt đen trắng rõ ràng, sâu thẳm giống như hồ nước, giống như đang ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào trần nhà trắng bạch-----

Trong lòng từ đầu đến cuối đều là thân nhiên, bất kể như thế nào, mặc kệ là sắp đối mặt với tình huống gì, nhưng cô đã không phải là cô rồi, đều không sao cả, không phải sao?

Thù Man trước kia đã chết rồi, thân thể này không phải là của cô, mặc dù cô không biết thân thể này có dung mạo như thế nào, nhưng ít nhất đây cũng là một thân thể khỏe mạnh, cũng có thể nói chuyện được----

Đôi bàn tay này chưa hề chạm đến việc gì, làn da trắng nõn, Thù Man biết, gia thế nhất định là rất tốt---

Mặc dù cô không phải là người thông minh gì, nhưng cũng được tính là tính tình hoạt bát, nếu đây là ông trời cho cô một cơ hội đặc biệt, vậy thì----

Có ý nghĩa hay không, cô bắt đầu một nhân sinh mới, hướng về cuộc sống mà trước kia chưa từng có....

Về sau Thù Man sẽ khỏe mạnh, có thể nói được----

Không cần dùng bộ mặt lạnh nhạt để che dấu áp lực ở tận đáy lòng, có thể miêu tả sinh động điên cuồng----

Nói vậy, thì thật tốt.

Khỏe môi không biết khi nào thì lại nhếch lên, vốn là không định, nhưng đáy mắt lại tràn ra một tia tà khí, chỉ là lóe lên trong chớp mắt rồi lại biến mất, tưởng như ảo giác----

Mấy người Lý Khanh trực tiếp đẩy cửa vào trong, thái độ cực kỳ ngang ngược, đến cách giường bệnh hai mét, tầm mắt đồng thời nhìn về phía Chu Nham Hình đang nằm trên giường bệnh. Edit bởi Rea!

Mấy người Lý Khanh cũng không nói, chỉ như thế nhìn cô, trong phút chốc, trong phòng bệnh lại trở nên có áp lực----

Thù Man nhìn thấy trong phòng bệnh đột nhiên lại xuất hiện mấy người, đều cực kỳ trẻ tuổi, không thể nghi ngờ là tuần mỷ chói mắt, chỉ là khí chất trên mỗi người đều bất đồng, bất quá nhưng nhìn ánh mắt của họ thì-----

Bọn họ có chán ghét chủ nhân của thân thể này, bởi vì trong ánh mắt hứng thú kia có chán ghét, có phức tạp, lại càng thêm khinh thường---

Cũng chỉ là liếc mắt thôi, cũng không tới mười giây đồng hồ, Thù Man lại dời đi ánh mắt, tiếp tục nhìn trần nhà, tiếp tục suy nghĩ của cô----

Khi thấy người nằm trên giường---

Ánh mắt kia.....Quá bình tĩnh, không có một tia gọn sóng, đang nhìn họ----

Coi như đánh giá----

Hờ hững với bọn họ----

Mấy người đều nghi ngờ, liếc nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, trong lòng đều cùng một dạng suy nghĩ, “Này, Chu Nham Hình chết tiết kia đang diễn trò gì vậy? Chẳng lẽ thay đổi chiến lược, giả bộ sao, muốn thu hút sự chú ý của bọn họ?”

Sau khi trao đổi không tiếng động xong, mấy người kia đều cùng chung nhận thức----

“Ài... Chu Nham Hình, cảm thấy sao rồi. Bản thiếu gia đến thăm nhưng cô lại lơ đi, chắc, đã tỉnh chưa, ừm?” Lý Khanh liền xoay người, tao nhã ngồi xuống trên sôpha, giọng điệu mang theo vẻ châm biếm.

Giờ phút này nghe được giọng điệu trào phúng của người đàn ông ngạo mạn, Thù Man liền dời đi tầm mắt*** đều không có, đáng vẻ kia, chuyện gì đây-----

Thù Man chỉ là rũ mắt xuống, nhắm hai mắt lại. Mấy người kia, mặc dù là thái độ mãnh liệt, lại ăn mặc sang trọng, vừa nhìn thấy là biết là người có tiền, có quyền, là phú nhị đại. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn.

Cái giọng điệu trào phúng lạnh băng kia, ánh mắt khinh thường và chán ghét, ngày hôm nay tới đây chỉ là muốn cười nhạo và châm chọc thân thể này, cô hà tất phải chấp nhặt với bọn họ, giờ phút khó xử này chủ nhân trước kia chẳng biết gì cả, Thù Man cũng không muốn cùng họ khắc khẩu, hiện tại toàn thân của cô đều vô lực, dạ dày cũng không thoải mái.

Nhưng ít ra cô vẫn có thu hoạch, biết rõ chủ nhân thân thể này tên là Chu Nham Hình.

Mấy người kia nhìn Chu Nham Hình đang trầm mặc không nói, trong lòng lại càng nghi ngờ, đây căn bản không phải là cô gái dữ dội mà họ biết, nếu là tác phong trước kia của cô, nếu nhìn thấy Lý Khanh, thì cho dù anh chán ghét cô thì cô vẫn tươi cười chào đón---

“Chết tiệt, Chu Nham Hình, cô làm gì vậy? Ra về thiện lương à? Nói chuyện cho lão tử! Câm điếc sao?” Bạch Thành liền hướng về Chu Nham đang im lặng mà rống một câu, cả người đều là mùi thuốc súng, chất vấn.

Thù Man đang chui đầu vào trong chăn, nghe được câu chất vấn như khi đó, thì buộc chặt chũa chất trong lòng lại, nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ---

Anh ta nói rất đúng, quả thật là kiếp trước cô bị câm điếc----

Chỉ thấy bệnh nhân trên giường vẫn im lặng như cũ, mí mắt vẫn chưa từng nháy lên---

Mấy người kia lại liếc nhau, không tiếng động trao đổi, trong mắt đang hỏi: “Này không lẽ Chu Nham Hình đổi tính rồi à?”

Nam Tạm liền tà khí cười, lững thững đi đến bên giường bệnh, ngồi xuống mép giường, vươn tay chạm vào Thù Man, từ từ miêu tả hình dáng của cô, động tác vô cùng mềm nhẹ, mang theo sự lỗ mãng, âm thanh và sự lỗ mãng kia hoàn toàn tương phản, ôn nhu thâm tình. Truyện chỉ được đăng tại đây, mọi nơi khác đều là ăn cắp.

“Hình Nhi, mở mắt ra.”

“Được chứ?”

Nam Tạm đang áp chế da gà đang nổi trên người, giọng điệu mềm nhẹ. Anh ta đang muốn xem nha đầu chết tiệt này có thể chịu đựng bao lâu?

Nam Tạm đụng vào làm cho Thù Man thấy không khỏe, không khỏi hơi hơi nhăn mày, cô không thích người xa lạ đụng vào, áp chế trong lòng chính mình không khỏe, Thù Man mở mắt ra, trước mặt là khuôn mặt đàn ông tuấn mỹ vô cùng, ôn nhu thâm tình. Truyện chỉ được đăng tại đây, mọi nơi khác đều là ăn cắp.

Ánh mắt của Thù Man âm trầm và bình tĩnh, nhàn nhạt xem người đàn ông xa lạ, mặc cho ngón tay của anh đang tàn sát bừa bãi, cô cũng muốn xem tới cùng anh ta muốn làm gì----

Bởi vì muốn thăm dò? Nghi ngờ?

Cho nên đùa giỡn cô? Khinh thường cô?

Nhìn dáng vẻ của anh thì biết ngay là giả bộ, bởi vì đáy mắt của người đàn ông không che giấu được vẻ chán ghét---

Còn lại bốn người nhìn như không để ý, đang hút thuốc, nhưng ánh mắt giấu sau làn khói đang chú ý nhất cử nhất động của hai người bên kia, cho dù một ánh mắt cũng không bỏ qua, nhìn ánh mắt bình tĩnh của cô trong lòng lại nghi ngờ, chẳng lẽ cô thật sự đổi tính rồi hả? Hay là giả bộ?

Chống lại ánh mắt âm u như giếng cổ của cô, không hề có một tia gọn sóng, trong lòng Nam Tạm không khỏi ngẩn ra, Này---

Cô gái trước mặt, vẫn là người kiêu căng, mãnh liệt, hoa si, vô lý Chu đại tiểu thư Chu Nham Hình sao?

“Hình Nhi, sao không nói lời nào? Trước kia không phải em thích nhất là được chúng tôi gọi là Hình Nhi sao?” Nam Tạm liền nhợt nhạt cười, giọng điệu ôn nhu hỏi bằng vẻ lạnh nhạt, cô gái làm cho bọn họ thấy xa lạ.

Thù Man nhè nhẹ cười, giống như một trận gió phất qua tâm của Nam Tạm, làm cho anh hồi hộp một phen, tay cứng đờ lại---

Anh dám khẳng định, cô gái trước mặt không phải là Chu Nham Hình, bởi vì Chu Nham Hình không có được loại khí chất như gió này, làm cho tâm người ta run lên vì nụ cười----

“Làm sao vậy? Tay anh thật lạnh.” Ý cười trên mặt cô ngày càng sâu, Thù Man mở lớn mắt nhìn người đàn ông trước mặt này, trên nét mặt của người đàn ông sớm đã không còn ý cười, giữa đầu lông mày cũng không còn vẻ ôn nhu thâm tình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hiểu biết mới

Editor: Rea

“Cô là ai?” Lý Khanh liền đứng dậy đi đến bên cạnh giường bệnh, túm bả vai Nam Tạm đang đứng sững sờ tại chỗ lên, ánh mắt sắc bén nhìn về Thù Man đang cười yếu ớt, âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng.

“Không phải anh đang thấy sao? Tôi là tôi.” Thù Man dựa lưng vào gối đầu, ánh mắt không thay đổi, nhưng vẫn tươi cười, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn về ánh mắt sắc bén của Lý Khanh, nhẹ giọng hỏi lại: “Anh nghi ngờ cái gì chứ? Ở đây còn có người khác sao?”

Lý Khanh liền mạnh mẽ tiến lên, hai tay chống hai bên thân thể của Thù Man, khuôn mặt tuấn tú sát lại gần, hô hấp phun trên mặt của Thù Man, nhưng không hề có một tia ái muội.

Ánh mắt của hai người giao nhau, ánh mắt của Lý Khanh tràn đầy sự tìm tòi, nhưng trong mắt của Thù Man chỉ là sóng nước không hề xao động.

“Cô làm sao có thể là cái hoa si kia, một chút cũng không giống!” Bạch Thành nói chen vào, cũng đi đến trước giường bệnh, ngạc nhiên và nghi hoặc, tầm mắt đang dao động trên người của Thù Man, quan sát từ trong ra ngoài, lời nói, cử chỉ, hoàn toàn xa lạ, không giống loại phụ nữ như vậy.

“Ha ha.....” Thù Man liền nhợt nhạt cười, cực kỳ ôn hòa,, âm thanh khinh thường coi như nỉ non: “Người không phải luôn thay đổi, không phải sao?”

Ánh mắt cô dò đi, vượt qua tuấn nhan gần trong chớp mắt, nhìn về mấy người đàn ông ở phía sau anh, khóe môi nhếch lên, ý cười càng thêm sâu sắc, xóa đi sự lạnh nhạt bình tĩnh, tràn ra tia tà khí: “Ha ha... Chẳng lẽ, khẩu vị của các người đối với loại hoa si như Chu Nham Hinh đó, tình cảm rất sâu, sâu đến mức quyến luyến không rời hay sao?”

Nhìn cô gái trước mặt trong mắt đang để lộ ra tia tà khí, nhìn khuôn mặt bởi vì tà khí từ đáy mắt tràn ra, thoáng chốc bỗng trở nên tươi đẹp diễm lệ, tuy giờ phút này sắc mặt của cô vì đang bệnh mà trắng xanh Truyện được chuyển ngữ bởi Rea và đăng chính thức tại ĐDLQĐ!

Tiếng cười kia, thanh thúy êm tai, như chuông gió đang vang----

Nhìn khuôn mặt đang cười rạng rỡ kia, nghe được tiếng cười lạnh lạnh, mấy người Lưu Nhiên bỗng cảm thấy hô hấp cứng lại, tâm không tự giác mà nhảy dựng lên, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ----

Tim càng đập nhanh hơn, trong lòng Lý Khanh càng thêm rối rắm, anh không quen biết cô gái trước mặt, lại càng không có cách nào nhìn tiếp cô gái trước mặt, cô cùng với anh, cô và bọn họ, quá xa lạ.

Nhưng khuôn mặt trước mặt này, rõ ràng là----

Quả thật là Chu Nham Hinh, chỉ là ánh mắt thay đổi, nụ cười thay đổi---nhưng giờ phút này cô là người xa lạ là sự thật.

Chẳng lẽ chỉ có thể này liền khác nhau sao? Coi như biến thành một người khác, ở đáy lòng, là nghi hoặc, tò mò, còn kèm theo một chút hưng phấn----

Sao anh lại hưng phấn cái gì chứ? Hưng phấn vì cô thay đổi nên để cho anh sinh ra một tia hứng thú thăm dò sao?

Lý Khanh liền đứng dậy, toàn thân tao nhã ung dung, đáy mắt cũng hiện lên nụ cười yếu ớt, coi như ánh mắt sắc bén lạnh lùng vừa rồi không phải là của anh vậy-----

Xoay người lại, Lý Khanh liền ngồi xuống sofa, nhìn về phía mấy người Lưu Nhiên, trong mắt mấy người kia cũng có một tia hứng thú, trong lúc đó yêu nghiệt liền hiểu ngầm, tất nhiên là không nói ra rồi----

Giờ phút này, anh đã biết, đã hiểu----

Bọn họ cũng biết, cũng đã hiểu---Chỉ có tại ĐDLQĐ.

Có một việc mà bọn họ chưa từng dự đoán được đã xảy ra, cô ấy không phải là cô của trước kia, người phụ nữ ngu ngốc vừa nhìn thấy đã hiểu được đã không còn tồn tại nữa sao?

Trong lòng liền sáng tỏ, mấy người đều cân nhắc nhếch lên khóe môi, hà tất phải so đo tìm hiểu như vậy làm gì, thay đổi không phải là một loại thể nghiệm khác hay sao? Chân tướng, không phải sẽ được công bố rõ ràng hay sao?

Lưu Nhiên liền nâng nâng gọng kính, mặt hiện lên nụ cười nhu hòa, bước chậm đến bên giường bệnh, nhìn Thù Man, nhẹ giọng hỏi: “Hinh Nhi, em không nhớ rõ bọn anh sao? Anh là ai, em còn nhớ không?”

Thù Man cũng nhìn người đàn ông trước mặt, toàn thân trang phục màu trắng càng toát lên vẻ nho nhã, cả người đầy phong độ trí thức, phát ra khí chất ôn hòa, làm cho người ta có thể dễ dàng có thiện cảm, không thể phủ nhận, người đàn ông trước mặt cực kỳ có năng lực làm cho cảnh đẹp ý vui.

Thù Man cũng biết, càng tươi cười ôn hòa, càng làm cho người ta dễ dàng gần gũi, thì lại càng nguy trang, người cùng một loại người giống như cô, trong máu có cùng loại khí chất lạnh nhạt, nhưng bên trong lại mang vẻ điên cuồng, đáy lòng hắc ám ăn mòn cả trái tim, trong cơ thể ngủ đông là loài ma quỷ

tươi đẹp, diễm dúa lòa loét.

Con quý ở trong đáy lòng không hề thức tỉnh, không để lộ chân tướng thật ra ngoài, chỉ là không gặp việc để cho bọn họ có hứng thú, hợp khẩu vị, hợp người, vật, chuyện mà thôi.

Người như vậy đều đem nội tâm thật đi che dấu và mai táng rồi---

Anh đang nguy trang bằng vẻ ôn nhu, bằng nụ cười nho nhã lịch sự---

Cô đang che giấu bằng vẻ ngoài lạnh nhạt, nhưng miệng lại nở nụ cười như gió xuân---

“Nên nhớ sao? Không phải không nhớ thì càng tốt hơn sao?” Thù Man thần nhiên chống lại tầm mắt của người đàn ông, trên gương mặt vẫn là nụ cười như gió xuân, chỉ là trong mắt hiện lên một tia khó hiểu.Được edit bởi Rea.

“Trước kia đã qua hết rồi, mặc kệ là vui vẻ, phiền muộn, thương tâm, toàn bộ đã qua rồi, không phải sao?” Nói xong, Thù Man liền cười yếu ớt với người đàn ông nho nhã tuấn mỹ, chờ xem phản ứng của anh ta.

“Đương nhiên, nên quên, vẫn là quên tốt hơn.”

Chỉ thấy người đàn ông trước mặt vẫn ôn nhu như cũ, đáy mắt cũng không có chút dao động nào, giọng điệu vẫn ôn hòa như trước, Thù Man liền trầm nghĩ trong lòng, quả nhiên để cho cô lĩnh hội được một chút, quả nhiên là không tầm thường nha!

R%E%A%R@@E##A^^R**E~~~A!

Đáy lòng cô lại âm thầm than thở, người đàn ông trước mặt, trong tương lai cô khoác áo Chu Nham Hình, anh cùng với bọn họ sẽ đem cho cô kinh hỷ như thế nào nha? Thù Man liền chờ mong---

Phú Tu và mấy người Lư Nhiên vẫn tận tình diễn trò, trong lòng chỉ có dùng một chữ “Phục!”, không hổ danh bọn họ là một đám người phúc hắc-----

“Giới thiệu với Hình Nhi lại một lần nữa, tại hạ là Lư Nhiên!” Nói xong, bàn tay thon dài của Lư Nhiên đã vươn tay đến trước mặt của cô, giọng điệu nghiêm túc, đáy mắt tràn đầy chân thành nhìn người phụ nữ trước mặt, trong đôi mắt đen nhánh là thâm ý tìm kiếm được che giấu sau sự chân thành.

Thù Man sao lại không nhìn ra thâm ý sau lưng sự chân thành của anh được, ung dung cười, vươn tay cầm lấy tay của người đàn ông, trong lời nói tràn đầy thẳng thắn nhưng giọng điệu lại ngạo mạn: “Về sau tôi nên gọi anh là Văn Hoa sao? Tôi thích sự ôn thuận nho nhã của anh, bất luận...” Nói đến đây, Thù Man đột nhiên dừng lại, tà khí trong mắt đột nhiên lóe lên rồi biến mất, “Vô luận là bề ngoài, thân thể hay là cái khác.....Thật sự làm cho người ta có hứng thú để thăm dò.”

Buông tay người đàn ông ra, tà khí trong mắt Thù Man đã được che giấu cẩn thận, liền trầm nghĩ: “Lư Nhiên, muốn thăm dò tôi sao? Muốn trêu chọc tôi sao? Vậy thì để cho chúng ta nhìn xem công lực của anh thăm hậu tới đâu, điểm quan trọng của anh là cái gì?”

Đáy lòng của anh đã mai táng ma quỷ, nhưng vẫn là ma quỷ sao? Hoặc tôi là yêu nghiệt?

“Ha ha.....” Lư Nhiên liền sung sướng cười ra tiếng, mừng rỡ nói: “Để cho Hình Nhi thăm dò **, thật là vinh hạnh của Văn Hoa.”

Đáy lòng của Lư Nhiên không thể kiềm chế sự hưng phấn, người phụ nữ trước mặt thật là làm cho anh phải nhìn với cái nhìn khác xưa, cô có thể thấy rõ bản chất của anh, ánh mắt thăm dò, giống như là nhìn thấu được linh hồn của anh, sống 28 năm, đã không ai có thể động vào được.

Hôm nay, cô đã chạm đến đây, đây là lần đầu tiên trong nhân sinh của anh, vô ý sao, hay là biết thật sự?

Có lẽ có thể trở thành bạn tri kỷ, hoặc là đối thủ, chính là người phụ nữ trước mặt này sao? Là Chu Nham Hình hoàn toàn xa lạ sao?

Dám hạ chiến thư với anh, lại không nói gì. Anh liền tiếp chiêu thôi, điều mới phát hiện này làm cho đáy lòng anh hưng phấn không thôi, giờ khắc này cho dù cô là ai, có phải là Chu Nham Hình hay không, đối với Lư Nhiên anh mà nói, đã không quan trọng nữa rồi.

Tầm mắt của hai người lại lần lượt thay đổi, va chạm nhau phát ra tia lửa, ý tứ trong đó chỉ có lòng người biết rõ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người nhà

Editor: Rea

“Hình Nhi, bảo bối của ông nội!”

Giọng nói trầm mạnh tang thương, mang theo thương tiếc và kinh hỷ kêu gọi, toàn thân quân trang, phong độ, ông lão cực kỳ nhanh nhẹn xuất hiện tại cửa phòng bệnh, đi sau là một đôi vợ chồng trung niên, cũng mang dáng vẻ ưu tư, chắc là cha mẹ của Chu Nham Hình.

Mắt của Chu Hoành Vũ liền quét một vòng mấy người Lý Khanh trong phòng bệnh, hung hăng trừng Lý Khanh một cái, lúc này mới bước về phía giường bệnh, đôi vợ chồng trung niên cũng theo sát phía sau.

“Ông nội, ba mẹ, mọi người đến rồi sao?” Thù Man cười yếu ớt nhìn về phía ông cụ đứng bên giường bệnh và đôi vợ chồng trung niên, gọi.

Bọn họ sau này sẽ là người nhà của Thù Man sao? Nếu như biết con cháu yêu quý của bọn họ, cô gái đã sớm hồn lìa khỏi xác, còn người còn tồn tại trong thân thể này là một linh hồn xa lạ, họ sẽ nghĩ gì?

Chu Hoành Vũ ngồi xuống ghế dựa cạnh giường bệnh, một tay nắm tay Thù Man, trong mắt tràn đầy đau lòng, ôn nhu an ủi: “Bảo bối, cực khổ cho cháu rồi, xem gương mặt trắng bệch này, làm cho ông thật đau lòng!” Đang nói chuyện, Chu Hoành Vũ đột nhiên quay đầu đi, hung hăng liếc tên đầu sỏ gây chuyện Lý Khanh một cái.

“Yên tâm đi, chắc chắn... ông nội sẽ xử lý thằng nhóc này, Hình Nhi cứ yên tâm.” Lời nói giữa những hàng chữ của Chu Hoành Vũ, có chút mùi vị nghiền răng nghiền lợi, về mặt cảm hân.

Mấy người Lý Khanh đang ngồi trên ghế sofa, nghe được lão già đang quở trách, trên mặt là nụ cười yếu ớt. Trong lòng đang thầm nghĩ: “Ông già, kế tiếp tôi chờ kinh hỷ của ông, haha...”

Nhìn về mặt giận dữ của ông cụ, trong lòng Thù Man cảm thấy rất buồn cười, chỉ cảm thấy Chu lão gia rất tốt bụng.

Thù Man cảm thấy quý trọng ông nội của Chu Nham Hình, liền khẽ cười nói: “Ông nội không nên tức giận, đều đã qua hết rồi, không phải sao? Về sau Hình Nhi sẽ nghe lời, cũng không làm cho người lo lắng nữa.”

Thấy cháu gái hiểu chuyện như vậy, trong lòng Chu Hoành Vũ cảm thấy rất kinh ngạc, đây là----nụ cười đẹp đẽ ngọt ngào, giọng điệu lạnh nhạt an ủi ông, về sau sẽ là đứa trẻ ngoan, là đứa cháu kiên cường vô pháp vô thiên của ông đây sao?

Tay không tự chủ mà đặt lên trán của Thù Man, trong mắt của ông tràn đầy nghi hoặc khó hiểu, “Hình Nhi, cháu.....làm sao vậy? Cũng không phát sốt mà?”

Ý cười trong mắt của Thù Man liền lui xuống, sau đó ngưng nước lại trong hốc mắt, xem chừng lập tức sẽ rơi xuống, giọng điệu cực kỳ thương cảm, hơi nghẹn ngào: “Ông nội... Sau khi Hình Nhi tỉnh lại... Phát hiện căn bản không hề nhớ ra chuyện trước kia, nếu vừa rồi ông nội không gọi Hình Nhi, ngay cả ông nội và ba mẹ Hình Nhi cũng chẳng nhận ra.”

“A?” Ông lão và cặp vợ chồng trung niên đều rất kinh ngạc.

“Hình Nhi, con nói cái gì?” Chu mẫu liền vội vàng tiến lên, về mặt kinh ngạc, nhìn chằm chằm Thù Man hỏi.

“Hình Nhi, con lặp lại lần nữa, ông nội....” Chu Hoành Vũ cũng vừa mới hoàn hồn, hỏi lại lần nữa, ông muốn xác định. ...

“Ba, ba đừng nóng vội, hãy kêu viện trưởng vào hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao?” Nói xong, Chu phụ liền quay đầu, ánh mắt hỏi mấy người đang đứng ngoài cửa mà chưa vào.

Chỉ thấy, một người mặc áo trắng dài, bên trong là áo sơ mi quân trang, trước sau đi vào, đi phía trước là một người tóc hoa râm, đi theo là hai thầy thuốc trung niên cùng với một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo dài trắng.

Trong đó người trung niên mặc áo trắng dài, là người mà Thù Man đã từng gặp qua, như vậy theo lời ông ta nói thì ông già kia là viện trưởng, vậy người đàn ông trung niên mập mạp kia là chủ nhiệm, còn người đàn ông trẻ tuổi kia.... Có thể là đi theo mấy người này, xem như là bác sĩ thực tập thôi.

“Thủ trưởng, xin đừng nóng vội, trải qua mấy ngày kiểm tra thì thân thể Chu tiểu thư vẫn ổn định, loại tình huống này.... Chờ chúng tôi làm thêm một bước kiểm tra nữa thì mới có thể tìm ra nguyên nhân.” Người viện trưởng tóc hoa râm lên tiếng, quyết đoán bày tỏ ý kiến xử lý.

“Đúng vậy, Thủ trưởng, chúng tôi lập tức làm kiểm tra toàn diện cho Chu tiểu thư, kiểm tra luôn não bộ, sẽ có kết quả thôi.”

“Tiểu Trần, cậu sắp xếp đi.” Quay sang phân phó cho người đàn ông trẻ tuổi.

“Vâng.” Người bác sĩ trẻ gọi là Tiểu Trần liền đáp nhẹ một tiếng, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

“Tôn viện trưởng, toàn bộ giao cho ông rồi!” Chu phụ và lão viện trưởng nhẹ nhàng bắt tay, nhìn về phía người đàn ông trung niên mập mạp, “An chủ nhiệm vất vả rồi.”

“Không sao, không sao.” An chủ nhiệm mặt mày tươi cười, đáy mắt lóe lên tia nịnh hót.

Chu Hoành Vũ đang ngồi bên cạnh giường bệnh, liếc nhìn mấy người kia một cái, lời nói hào sảng, giọng điệu âm vang, giống như ra lệnh cho cấp dưới:

“Chúng ta muốn có kết quả trong hai giờ nữa.”

“Được! Thủ trưởng!” Mấy người kia liền khép hai chân lại, nghiêm chào hành lễ tiêu chuẩn đối với Chu Hoành Vũ theo nghi thức quân đội, ngoại trừ viện trưởng Tôn.

“Hình Nhi, không cần sợ, ông nội bảo đảm, toàn bộ sẽ tốt thôi.” Ông lão liền an ủi đứa cháu đáng thương.

“Vâng.” Thủ Man vô cùng hiểu biết liền gật đầu đáp, “Hình Nhi biết ông nội là tốt nhất.” Nói xong, liền nở nụ cười yếu ớt với ông.

“Cho dù Hình Nhi không nhớ ra, nhưng ông nội vẫn thương cháu như lúc trước.” Bàn tay to ấm áp của ông cụ liền nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của Thủ Man.

“Hình Nhi, bất luận là thời điểm nào đều là tiểu công chúa của Chu gia, là bảo bối mẹ yêu nhất, không cần phí công suy nghĩ nữa, muốn quên liền quên đi.” Chu mẫu nghẹn ngào, một bên gạt nước mắt, một bên nhẹ nhàng an ủi.

Bàn tay ấm áp nhắn nhủ cầm lấy tay Thủ Man, truyền đạt tình mẫu tử thân thuộc, cùng với cụ ông một trái một phải bên giường bệnh.

Chu phụ Chu Liêm Ly nhìn một màn hài hòa này trước mắt, con gái đột nhiên trở nên ôn nhu, hiểu chuyện, cực kỳ nhu thuận, trong lòng cực kỳ vui mừng. Ông cảm thấy, kỳ thật như vậy không tốt sao? Con gái không còn kiêu căng phách lối nữa, lúc này nhìn cô gái đang nở nụ cười yếu ớt, càng thấy đau lòng, lại càng thuận mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Xuất viện

Editor: Rea

Hôm nay là ngày Thủ Man xuất viện, Chu lão gia đã tự mình tới đón, sáng sớm chưa đến tám giờ, xe đã đứng chờ ở ngoài cửa bệnh viện, người lái xe mặc quân trang toàn thân, vẻ mặt nghiêm túc cung kính đứng chờ tại chỗ. Thủ Man nắm khuỷu tay của ông cụ, khóe môi cong cong, đáy mắt quanh quẩn một tia cười, ngọt ngào như mật, bất kể ai thấy cũng có cảm giác thể xác và tinh thần đều sung sướng.

die>nd<~ank<equ>y<d<on

Kỳ thật mấy yêu nghiệt ngạo mạn tìm mọi cách để thăm dò cô, người nhà cô nói cô bị mất trí nhớ, lại càng lo lắng và thương tiếc. Bất quá chỉ một đêm ngắn ngủn, cô liền có thể xuất viện, đặc biệt Thủ Man rất ghét bệnh viện, khiếp trước vì thân thể gầy yếu mà thường xuyên phải đi đến đây.

Sau khi làm các loại kiểm tra xong, tất cả đều là dụng cụ chữa bệnh tiên tiến nhất, các chuyên gia đều tự mình thao tác, làm kỹ từng chi tiết, sợ sai sót, kết quả kiểm tra, đương nhiên là không có kết quả. Sau khi kiểm tra kết thúc, viện trưởng họp bàn nửa giờ, sau cùng đưa ra kết luận, ý kiến nhất trí là mất trí nhớ tạm thời, là do Chu Nham Hình bị kích động, trong tiềm thức, tính phản xạ bài xích, tự chủ vứt bỏ những chuyện làm cô đau lòng, không muốn nhớ lại tất cả, cùng với sinh hoạt cũ. Truyện chỉ được đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

die>nd<~ank<equ>y<d<on

Tóm lại, đối với kết quả này với Thủ Man không còn gì tốt hơn, Chu Nham Hình trước kia đã chết, không phải sao? Cho dù cách chữa trị tốt thì thế nào? Thân thể đã đổi chủ, có thể làm khác sao?

R~~E~~A~~

Bây giờ Thủ Man đã có được một sinh mệnh mới, về sau cô có thể tùy ý mà sống, tùy ý phóng thích hắc ám bị mai táng dưới đáy lòng, tiêu xài linh hồn điên cuồng đang ngủ đông, ma quỷ tươi đẹp, làm yêu nghiệt!

Cô không sợ bất kỳ kẻ nào thấy được bản tính của cô, sợ họ hoài nghi hay kinh ngạc, ngại gì chứ, bọn họ nghĩ cô đã thay đổi? Có thể thay đổi sao? Sự thật đặt trước mắt họ, thân thể này vẫn như cũ.

die>nd<~ank<equ>y<d<on

Giờ phút này, trong lòng Thủ Man có loại hưng phấn mà trước đây chưa từng có, đang kêu gào kích thích, ma quỷ trong lòng đang muốn được giải phóng, “Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài!”

Đi ra ngoài cửa lớn của bệnh viện, ánh mặt trời đang chiếu xuống, bao phủ toàn thân của Thủ Man, ánh mặt trời làm cho cô không mở mắt ra được, theo bản năng giơ tay che khuất nó, mở ra khe hở đón nhận ánh sáng chói mắt, mặc dù chói mắt, lại hơi nóng, nhưng Thủ Man lại thích. Cùng chung tay loại bỏ thành phần coppier bằng cách đọc truyện tại nguồn.

D@@Đ@@L@@Q@@Đ

“Bảo bối, lên xe đi!” Âm thanh cung chiều của ông cụ truyền vào lỗ tai của Thù Man.

die»nd²ank«equ»yd«on

“Vâng, ông nội, ông lên trước đi, ngồi vào trong ấy.” Thù Man nói, liền đỡ ông cụ lên xe.

“Ha ha.... Thật là đứa bé ngoan, ông nội thích bảo bối của ông như vậy.” Chu Hoàn Vũ vẻ mặt vui mừng nhìn về phía cô cháu gái.

Thù Man lên xe, lái xe liền cẩn thận đóng cửa lại, cắm chìa khóa, khởi động xe, chiếc Audi A8 liền di chuyển, nhanh chóng mà vững vàng. Phong cảnh hai bên đường nhanh chóng lùi lại, cây cối hai bên đường tươi tốt, nhà cao tầng vô số, ảnh ngược ở trên kính xe, sắc sỡ, tạo nên một chuỗi phong cảnh.

Thù Man bị những cảnh loang lổ nghiêng nát này hấp dẫn, tất cả suy nghĩ liền hăm trở vào, cô giống như trở về với hai mươi năm trước khi sống tại am ni cô. Giống như thấy được Tuệ Ni Sư Thái từ bi, trên mặt có những nếp nhăn, những biểu tình rất nhỏ có thể thấy rõ ràng. Cô cùng sư thái ngồi tại Phật đường, ngồi xếp bằng, môi khép mở, đọc một quyển kinh Phật.

Kinh Phật dẫn nhân thâm tậ, suy nghĩ sâu xa, tỉnh lại thấy mình sống ở thế gian tội nghiệt. Khi đó mặc dù miệng cô đọc kinh Phật, trong đầu cũng lưu chuyển kinh văn, nhưng đáy lòng lại bay đến nơi trần thế.

die»nd²ank«equ»yd«on

Lại còn nhớ rõ ngày đó, Tuệ Ni sư thái đã gọi cô vào thiện phòng, sắc mặt bình tĩnh như biển, mí mắt hơi khép lại, từ đầu tới cuối, mãi khi cô đi ra khỏi căn phòng đó, cũng chưa thấy mở ra.

“Thù Man, tâm con chưa bao giờ an tĩnh, hiện tại đang bất an, Thanh Đăng Cổ Phật, kinh Phật, không phải là điều con muốn.”

“Trời sinh con bị câ, thân thể gầy yếu, con tu hành cùng với Phật Tổ, Phật đã sớm an bài, hy vọng con sớm ngộ đạo, quay về cửa Phật.”

die»nd²ank«equ»yd«on

“A đi đã Phật!” Niệm kinh Phật xong, lão ni đã vẫy tay: “Đi đi.....Đi thôi...”

“Bảo bối, con làm sao vậy?”

“Dạ?” Ông cụ đã làm đứt dòng suy nghĩ của Thù Man, cô đột nhiên tỉnh lại, gần trong gang tấc là khuôn mặt lo lắng của ông cụ.

Khóe môi liền hiện lên nụ cười, cười đã trở thành bản năng của Thù Man: “Ông nội, con không sao, chỉ là có chút hoảng hốt.”

die»nd²ank«equ»yd«on

“Ừ, không có việc gì thì tốt rồi.” Về mặt của ông cụ vẫn lo lắng, dặn dò: “Không thoải mái ở đâu, nhất định phải nói, không được giấu, nghe không.”

“Vâng.” Thù Man liền gật đầu.

Quay đầu lại nhìn bên ngoài cửa sổ, đã tiến vào đại viện, cây hai bên đường thật lớn, giống như cây ngô đồng, cành to lá màu lục che nắng, bóng cây lác lư.

die»nd²ank«equ»yd«on

“Thù trưởng, đến nhà rồi.”

Cánh vệ viên lập tức mở cửa xe, Thù Man liền tự mình xuống xe. Lọt vào tầm mắt là một tòa nhà hai tầng, hàng rào có dây leo quấn quanh, cửa cổng chạm khắc hoa văn. Bên cạnh cửa là hai bảo vệ, dáng người đứng thẳng, quân trang sạch sẽ, nhìn thấy ông cụ liền cúi đầu vấn an. Đôi vợ chồng trung niên đã chờ ở cửa, hai bên là hai người thanh niên anh tuấn, tướng mạo có bảy tám phần giống nhau.

“Hình Nhi, vào nhà đi.” Chu mẫu liền tiến lên, ôm lấy cánh tay cô, vẻ mặt sùng nịch cười.

die»nd²ank«equ»yd«on

“Em gái.” Đó là giọng của người đàn ông trưởng thành, gọi Thù Man, giọng điệu gượng gạo, không thân thiện, gọi cho qua. Người đàn ông trẻ tuổi, thái độ lạnh lùng, đơn giản trầm mặc, ánh mắt cũng keo kiệt, không muốn bỏ thí cho cô.

“Ba, mẹ.” Thù Man gọi đôi vợ chồng trung niên, cha mẹ của thân thể này, sau đó quay đầu nhìn về phía của hai người đàn ông, tươi cười ngọt ngào: “Anh cả, anh hai.” Làm hai người nhất thời sững sờ.

die»nd²ank«equ»yd«on

Sau đó cô liền theo Chu mẫu đi lên lầu, cô biết vì sao hai người kia sững sờ, khỏe mỗi càng thêm cong sâu sắc.

Chu Nham Hải và Chu Nham Băng liếc nhau, nghĩ thầm rằng, xem ra điều ba mẹ nói là sự thật, người dị nhân nhà họ làm họ đau đầu quả thật thay đổi, “Mất trí nhớ sao?”die»nd“ank«equ»yđ«on

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Anh trai

Editor: Rea

Trong phòng đọc sách ở lầu hai, hai anh em Chu gia ngồi ở cạnh cửa sổ sát mặt đất, tư thế lười biếng, mỗi người chiếm cứ một góc của sôpha, trên bàn trà thủ công là hay ly ca phê, lặng im không nói gì.

Chu Nham Băng nhìn em trai, phá vỡ sự im lặng: “A Hải, em nói nha đầu kia bị bệnh thật sao?”

Chu Nham Hải cực kỳ không phong độ, mí mắt trợn lên, trực tiếp tặng cho anh trai một cái xem thường: “Ài, em nói anh này, bệnh viện đã kiểm tra rồi, là chuyên gia tốt nhất, anh chỉ cần tin tưởng là được rồi.”Truyện được edit bởi Rea tại diễn đàn lê quý đồn.

“Thật không hiểu, chú đã ở Mỹ ba năm mà xem như là không có vậy, động một chút liền. ...Anh nghĩ khi chú tham gia quân ngũ thì đã khác rồi.”

“Cốc cốc!” Lúc này lại vang lên tiếng gõ cửa.

Hai anh em không khỏi liếc ngằm nhau, đều nhìn về phía cửa, buông ly cà phê trong tay xuống, Chu Nham Băng liền nhỏ giọng: “Vào đi!”

Cửa bị đẩy ra, Thù Man toàn thân mặc áo vải bông màu đỏ tươi đi vào, nhìn về hai người đàn ông đang ngồi trên sôpha dưới cửa sổ, mắt to sáng trong như ngọc, mang theo nụ cười âm áp: “Anh cả, anh hai, em muốn xem vài cuốn sách, mẹ nói em tới đây sẽ tìm được, em lấy được không?”

Hai người nhìn về phía mắt cười của cô gái, hình như không giống như trước kia bài xích người này, không tự giác liền gạt đầu.Truyện chỉ được post duy nhất tại diễn đàn lê quý đồn, ở các trang web khác chỉ là hàng copy.

die»nd“ank«equ»yđ«on

“Cảm ơn hai anh, các người cứ tiếp tục, không cần phải để ý đến em” Sau khi nói cảm ơn, Thù Man đi thẳng đến bên giá sách cực cao gần chạm đến trần nhà, bắt đầu tìm từ tầng dưới, tìm cuốn sách mình muốn xem.

Phía sau hai luồng mắt như hình với bóng, vẫn quán quanh trên người của Thù Man.

“Nham Hinh?” Chu Nham Hải nhìn lưng của cô gái, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Vâng?” Thù Man xoay người, nhìn về phía hai người đàn ông, “Làm sao vậy?”

“A., không có việc gì, em. ...Dù sao. ...” Chồng lại ánh mắt sáng trong của cô gái, Chu Nham Hải đột nhiên không biết anh nên làm gì, theo bản năng liền giơ tay cào tóc: “Trước kia em chưa bao giờ bước vào thư phòng”

die»nd“ank«equ»yđ«on

Thù Man không nói gì, trong lòng oán thầm, đó là trước kia mà.

Đứng lên đi đến cạnh cô gái, cô như vậy, để cho anh không khỏi sinh ra một tia hảo cảm, chưa suy nghĩ đã nói ra: “Em muốn tìm sách gì, anh tìm giúp em”

“Vây, cảm ơn anh hai” Thù Man nở ra nụ cười đẹp ngọt ngào, âm thanh mềm mại: “Hinh Nhi muốn tìm sách về tôn giáo, Linh Hồn đã chết của Sidney Shelton, Ấn Tinh, trước đây có hai bản, nhưng bản nguyên văn vẫn tốt hơn, nhưng bản dịch cũng rất tốt.”

R^^E^^A^^D^^Đ^^L^^Q^^Đ

Nghe cô nói xong Chu Nham Hải liền sững sờ, đó chính là rung động, rung động đến từ đáy lòng. Cô muốn xem tác phẩm văn học nổi tiếng của nước người, lại—nguyên văn càng tốt, cô biết xem sao?

die»nd“ank«equ»yđ«on

Đáy mắt cô vẫn tràn đầy sự vô tư chân thành.

“Khụ.” Ho nhẹ một tiếng để che dấu đáy lòng đang rung động, “Nham Hinh, em biết tiếng anh sao?”

Nghe hai người nói chuyện, Chu Nham Băng cũng cực kỳ tự nhiên đi đến bên cạnh hai người, tò mò nhìn về phía cô gái vẫn đang nở nụ cười yếu ớt, anh cực kỳ mong chờ đáp án của cô.

“Ha ha...” Thù man liền cười nhẹ, trong mắt lóe ra một tia sáng, giọng điệu trêu tức hỏi lại: “Anh hai, không lẽ trong mắt anh Hinh Nhi vô dụng đến thế sao? Là cái gì cũng không biết sao?”

“Không phải trước kia em rất ghét đọc sách sao, phải nói là từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ em thi đậu một cuộc thi nào.” Chu Nham Băng đi đến bên cạnh hai người, giọng điệu trong veo mà lạnh lùng, nói thẳng ra, có thể nói là có chút tàn nhẫn, anh đã vạch trần vết sẹo nội tâm đen tối mà “Chu Nham Hinh” không muốn ai động vào, cũng là nhắc lại chuyện trước kia cô “Không bằng cấp không nghề nghiệp.”

Ánh mắt của Chu Nham Băng và Chu Nham Hải vẫn chăm chú nhìn nụ cười không thay đổi của cô gái, lại càng không buông tha bất kì biểu tình gì trên mặt cô.

die»nd²ank«eq»yd«on

Anh làm anh cả, tận lực khó xử cũng được, anh đang rất tò mò, anh cũng đang chờ mong, xem cô trả lời như thế nào-

“Ài....” Thù Man thở dài, âm thanh cực kỳ ủy khuất, ánh mắt bi thương: “Quá khứ của Hinh Nhi, trong mắt các anh tệ như vậy sao? Nghĩ đến Hinh Nhi là nghĩ đến si nhục của Chu gia sao? Như vậy....”

Mắt to đã có một tầng hơi nước-----

Tay của Thù Man, nắm tay hai người đang nhìn mình chăm chú, đi đến bên cạnh xô pha bên cạnh cửa sổ---

Hai anh em Chu gia cũng không có tránh né, mặc cho cô nắm---

Sau khi Thù Man ngồi xuống, cô liền nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời cuối mùa xuân đang chiếu ánh sáng lên người cô, lên mặt---

Giống như tăng thêm cho cô một tầng yên tĩnh, như ẩn như hiện, một màn lụa mỏng ấm áp----

Trên môi cô từ đầu tới cuối vẫn mang theo nụ cười nhợt nhạt----

die»nd²ank«eq»yd«on

Giờ phút này cô thật bình tĩnh, tốt đẹp, hấp dẫn tầm mắt của bọn họ----

Thư phòng rất yên tĩnh, trừ bỏ âm thanh của tiếng hít thở ra, chỉ có thể nghe thấy tiếng của cô gái, tiếng nói trầm thấp, lại ôn nhu ----

“Hinh Nhi không nhớ rõ mình trước kia là cái dạng gì nữa, những thứ này không chịu nổi, mãnh liệt, kiêu căng, trong đầu đã không còn trí nhớ, chỉ là nghĩ đến cái gì, cứ làm cái gì.....”.

“Mặc kệ trước kia em là cái bộ dạng gì, tính cách có bao nhiêu xấu xa đi nữa, bao nhiêu không hiếu thảo.Em chỉ hy vọng về sau, em cùng ông nội, ba mẹ, các anh, có thể sống chung yên ổn, không dùng ánh mắt kì lạ, soi mói để nhìn em, được chứ?”

“Dù sao em và các anh cũng có cùng huyết thống, không phải em là em gái của các anh sao?”

Cô gái nhìn bọn họ bằng thái độ khản thiết và chân thành----

Ngữ khí cực kỳ thành khẩn----

Khuôn mặt nhẵn nhụi, nhỏ nhắn, mang theo dấu vết của bệnh tật nên hơi trắng xanh, trên môi cũng hơi khô nứt----

Cặp mắt đen trắng rõ ràng, lại mang theo chút ưu thương---

Chu Nham Băng khẽ cau mày, nhìn cô gái kia, em gái của bọn họ, biểu hiện của cô lúc này, giọng điệu này, lại tự nhiên, như thể cô chính là như vậy.

Chu Nham Hải đã vươn hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy cô----giờ phút này anh thấy đau lòng cho đứa trẻ này----

Anh chỉ cảm thấy, giờ phút này anh đã tiếp nhận được cô gái này, về sau cô chính là em gái của anh, anh sẽ yêu thương cô, cưng chiều cô---

Ngày trước anh có một em gái như vậy khiến anh thấy hổ thẹn, nhục nhã----

Hiện tại anh cũng rất dễ dàng thay đổi để tiếp nhận cô----

Thù Man rúc vào ngực của ngực của người đàn ông mang theo mùi thơm ngát-----

Trong ngực tràn đầy ánh nắng mặt trời ấm áp, cho cô cảm giác an toàn—

Thật tốt,

Dễ dàng như vậy, bịa đặt vài câu mà nói, một cái ánh mắt điềm đậm đáng yêu, đã được lời, làm thay đổi anh trai khi vào cửa đã chán ghét cô----

“Ha ha.....” Trong lòng của Thù Man liền cười lạnh, “Thật đúng là cực kỳ dễ dàng.”

Cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng của người đàn ông, tại góc độ mà hai người không nhìn thấy, Thù Man cong lên khóe môi----

Đáy mắt ý cười rất sâu, tự nhiên tràn ra tia tà khí---

Chỉ là hai người đàn ông kia cũng không phát hiện ra khí chất khéo léo trên người của cô gái đã thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ở chung

Editor: Rea

di_ễn☆đàn☆lê☆quý☆đôn

Hội quán Hoàng Cung cực kỳ phồn hoa ở trung tâm của Đại lộ HongKong. Nội thất xa xỉ, bên trong yêu quái hoành hành, ăn nhậu đi điểm cờ bạc đủ hết cả, là một nơi cực kỳ bỉ ổi, tới đây chơi đùa đều là thiếu gia Phú Nhị Đại hoặc là khốn khiếp của Đại viện.

Tóm lại một câu, không có tiền, thì phải có quyền-----

Bên trong ghế lô cũng không có ồn ào như xưa, âm nhạc cũng không có, năm yêu nghiệt với tư thế tao nhã đang ngồi trên sofa, cầm ly rượu khẽ uống, không nói chuyện.

Yên tĩnh như vậy từ lúc ba giờ chiều vẫn bảo trì nguyên vẹn như vậy đến gì cũng gần hai giờ.

Mấy yêu nghiệt đều nhàm chán hết sức, xương cốt đều đang kêu gào, muốn điên cuồng, muốn phóng thích, nhưng trong Hoàng Cung đều là đại bản doanh của bọn họ, đã sớm chơi hết ngàn lần không ngừng, thật không hiểu đến còn cái gì có thể làm cho bọn họ cảm thấy kích thích.

“Thực là TMD nhàm chán, lão tử phải che đậy lòng rậm rồi.” Bạch Thành giận dữ than thở ra tiếng.

Mấy người khác thấy bộ dáng anh như vậy, đều lắc đầu cười nhẹ----

Phú Tu đột nhiên nhìn qua Lưu Nhiên, ngừng nháy mắt với Nam Tạm, hiển nhiên là nghĩ tới việc gì hay----

Nam Tạm hiểu được, dù bạn vẫn ung dung đặt ly rượu xuống, không có ý tốt nhìn về phía Lưu Nhiên toàn thân tao nhã---

“Văn Hoa, không phải ngày đó nha đầu rất quan tâm tới chú hay sao, vì sao đến giờ vẫn chưa gọi điện thoại cho chú?” Nam Tạm liền lim dim mắt nhỏ dãi, nhìn chăm chú vào vẻ mặt ôn nhã của người nào đó. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, ở mọi trang web khác chỉ là hàng copy.

“Cô ấy thay đổi không phải là rõ như ban ngày hay sao, anh hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Lưu Nhiên bắt chéo hai chân, thường thức ly rượu trong tay, vẻ mặt không biết.

“Cái kia, hay là cậu gọi điện thoại cho cô ấy đi?” Phú Tu khản trương liền đề nghị trước.

“Đúng vậy, tôi cảm thấy được đấy.” Lý Khanh cười yếu ớt tham gia.

“Cất, tôi nói mấy người các cậu, TMD ăn no rừng mỡ, nha đầu kia không dễ dàng quần lấy các cậu, trái lại các cậu bị coi thường, chủ động đi trêu chọc cô ấy.” Bạch Thành vẻ mặt khinh miệt, nhìn quét qua một vòng.

“Ha ha.....” Nam Tạm cười nhẹ ra tiếng, nhìn về phía Bạch Thành, trong mắt lóe ra tia sáng: “Cậu không phải không biết đấy chứ? Thật là thú vị nha, nha đầu kia đã khai chiến trắng trợn với Văn Hoa đó.”

Về mặt Bạch Thành mờ mịt, nhìn về phía anh em tốt, tâm tư xem như đã hiểu được, nhóm người này ai mà không hiểu, chỉ là thứ đồ chơi linh tinh thôi.

“NND, đúng là JJ không tốt mà, kẻ biết chuyện lại đi lừa gạt huynh đệ, quá không có suy nghĩ.” Bạch Thành oán giận nói một câu.

“Vây....Nghĩa là, tôi phải gọi điện thoại cho cô ấy sao?” Luru Nhiên ôn nhu cười, nhìn về phía mọi người, đáng đánh đòn vì biết rồi mà còn cố hỏi.

Nhất thời liền nhận được mấy tiếng khinh thường----trong lòng liền nói thế này: “Còn giả bộ nữa!”

Luru Nhiên lấy điện thoại trong túi quần ra, nhấn vài nút, để điện thoại vào tai---mí mắt buông xuống, khóe môi hơi nhếch lên---Edit bởi Rea

Tuy mấy yêu nghiệt kia trong lòng mắng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Luru Nhiên đã lấy ra điện thoại---

đi_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Chu gia-----

Thù Man toàn thân lười biếng, thoải mái cuộn mình trên sofa dưới cửa sổ, đầu gối vào gối, chân duỗi ra trong lòng của Chu Nham Hải. Thù Man đang xem một tác phẩm nước ngoài, hai ly trà lá thơm ngát mùi thơm xông vào mũi, vẫn bốc lên hơi nóng---

Chu Nham Hải dựa vào lưng sofa, chuyên chú xem văn kiện trên tay, có khi giương mắt nhìn người đang lười biếng như mèo kia, nhìn đôi chân đang khép lại trong lòng mình, ý cười không tự giác lan tràn trên đáy mắt, mang theo sùng nịch---

đi_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Nham Hình như vậy, từ nội tâm làm cho anh hết sức thích---

Có lẽ đôi khi anh cũng muốn, cũng sẽ tự hỏi, từ lúc nào mà bọn họ lại thân thiết như vậy nha-----

Mỗi lần gặp vấn đề này, hai người sẽ từng chút từng chút suy nghĩ lại, lần lượt trở về lúc-----

Từ ngày cô xuất viện đến nay, từ lần gặp nhau trong thư phòng, đến nay đã được một tháng, cô giống như rất thích nơi này, luôn ở trong thư phòng tại lầu hai đọc sách, khi anh không đi công ty cũng sẽ ở lại đây, mỗi lần đều có thể gặp cô.

Mỗi lần nhìn thấy, cũng chỉ cười chào hỏi, tương trợ lẫn nhau, sau khi ở chung, anh cảm thấy được ở cùng cô trong một nơi, cảm giác rất tốt.

Sự an tĩnh của cô, nụ cười nhàn nhạt trên mặt, như gió mát mon tron đôi má, cực kỳ thoải mái, dễ dàng làm cho người ta cảm thấy thân thiết, sinh ra hảo cảm, muốn tiếp xúc gần hơn.

đi_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Bởi vì nụ cười như gió nên trên người cô tản ra loại cảm giác bình yên, luôn thoải mái như vậy, từ từ anh cũng bắt đầu nở rộng nụ cười với cô, không keo kiệt ngôn ngữ giống như trước kia nữa, bắt đầu nói chuyện với nhau.

Lâu ngày, bắt đầu đụng chạm, liền có vẻ tự nhiên. Chẳng biết từ lúc nào, cô bắt đầu kề cận với anh, xem như anh là người đặc biệt trong nhà.

Cuối cùng thì cô vẫn thích đọc sách, hoặc là thêm thiếp ngủ trên chân anh, hoặc là bò vào lòng anh sưởi ấm, mặc dù đã là cuối mùa xuân, nhưng chân tay của cô lại luôn lạnh lẽo.

Nhớ rõ khi anh đụng vào bàn tay lạnh như băng của cô, liền hỏi cô: Hình Nhi, sao tay em lại lạnh như vậy? Chẳng lẽ em lạnh sao?”

đi_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Vậy mà cô lại cười một phen, khờ dại lại hơi chút tự giễu nói: “Em là động vật máu lạnh mà, cho nên rất lạnh đó, bên trong máu cũng rất lạnh đó, đây là cực kỳ không bình thường nha. Cho nên tay chân lạnh đều là điều bình thường mà.”

Lúc ấy anh cũng cười, cũng không nói gì, chỉ là mỗi lần ở chung một chỗ, lại theo thói quen giúp cô giữ ấm tay chân---

Thù Man nhìn bộ dáng không thèm để ý của anh, thầm nghĩ: “Sao anh lại tin tôi? Tôi cũng không phải gạt người, đó đều là lời thật, tôi thật sự là người máu lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hạt giống

Editor: Rea

đ.đ. l. qđ

Bưng ly trà trên bàn lên uống một ngụm, Thù Man nhìn người đàn ông đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, ý cười quỷ dị trong mắt lại hiện lên.

Cô biết rất rõ, người đàn ông này bây giờ chắc đang nhớ lại, cô lại không có cảm giác giống anh, hoặc là bọn họ trong một tháng này ở chung chỉ là chuyện vặt.

đ.đ. l. qđ

Trong lòng Thù Man cười nhẹ: “Ha ha... ảnh hưởng của mình đối với anh ta vẫn rất lớn, nếu như cô lại tiến lên thêm một bước nữa, anh ta sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?”

Một lát sau, cô quyết định dò xét một phen! Khiêu chiến lý trí của người khác, điểm mấu chốt trong nội tâm, là điều Thù Man thích nhất, nhân tính hắc ám cùng khoái thù, bản tính tham lam, mỗi người đều cố che giấu, không phải sao?

Ma quỷ trong cơ thể đang nóng nảy, kêu gào, muốn cô hành động---

Mọi người đều biết, Chu Nham Hải là anh trai của Chu Nham Hinh, cũng là anh trai của Thù Man, không phải sao?

Vì sao lại là Chu Nham Hải, mà không phải là Chu Nham Băng? Cái này rất đơn giản, bởi vì anh không chỉ có bộ dáng tuấn tú, dáng người thon dài, mà tính cách lại trong trẻo, lạnh lùng mà ngạo nghễ, những thứ này làm cho Thù Man đặc biệt thích. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn, những nơi khác đều là hàng copy.

Chu Nham Băng không giống như vậy, mặc dù thông minh lanh lợi anh tuấn, có lẽ vì đã tham gia huấn luyện quân ngũ, cho nên thân thể quá mức cường tráng, tính cách cũng cường hãn bá đạo, không phải dạng Thù Man thích, cho nên Thù Man đã lựa chọn dạng mà mình thích, buông tha cho Chu đại thiếu gia.

Kiếp trước, áp lực của Thù Man rất lớn, thân tàn miệng khát gông cùm xiềng xích làm cho cô sống quá mệt mỏi, chịu quá nhiều sự hành hạ, sinh hoạt hằng ngày cũng quá chán nản, cho nên sau khi trọng sinh, ma quỷ tươi đẹp ở đáy lòng không lúc nào là không kêu gào để được phóng thích.

Bạn nói, cô ấy chính là yêu quái ư, quả thật chính là như vậy!

Yêu nghiệt đã tu dưỡng đủ rồi, muốn được giải thoát khỏi cái lồng chim!

Óc thể nói, Thù Man được coi là một người không có thế tục và đạo đức, chỉ có cái cô muốn, cái gì cô cũng làm được.

đ.đ. l. qđ

Giờ này, cô nghĩ đã nhìn ra, Chu Nham Hải đang yêu em gái của mình, bị người đời phi nhổ sau khi cầm kỳ luyện dưới đáy lòng đã mọc rễ, sự trong veo, lạnh lùng mà ngạo nghễ của anh đã vỡ tan, khi đó phần khích nên khiến bao nhiêu người hướng tới!

Con người đầy tà khí của Thù Man nhìn vào người đàn ông đang cong khóe môi, một lát sau, lại dời tầm mắt đi tiếp tục xem quyền sách trên tay---

đ.đ. l. qđ

Bên này, Chu Nham Hải vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ nên vẫn không phát hiện ra ánh mắt kì dị của người nọ-----

Chu Nham Hải thích biểu hiện thân mật của cô, bởi vì sự thân mật này cô chỉ có với mình, đối với anh cả thì giống như trước kia không có gì khác biệt, có khi anh muốn, hoặc là không biết, dù sao anh cả ở trong quân ngũ nên về nhà rất ít.

Vừa ngọt ngào, lại vừa mừng thầm. Anh không muốn đi tìm hiểu nguyên nhân, cứ như vậy không tốt sao---

Có khi cô ở cùng anh, có khi anh cả ở nhà ba người ở cùng nhau---

đ.đ. l. qđ

Một ly trà, một quyển sách, cô an tĩnh rúc trên sôpha, từ từ nghiên cứu, có khi quá một ngày, cô làm cho anh ngạc nhiên---

Thật sự là khó tin----- văn kiện của anh, đều đem đến văn phòng xử lý.

đ.đ. l. qđ

Khi đứng bên cạnh cô, anh luôn cảm thấy được tâm không yên ổn, một loại cảm giác rất thoải mái---

Loại cảm giác này thật kỳ diệu, coi như bao nhiêu sự bất an, chỉ cần ở bên cạnh cô, là có thể biến mất.

Về điểm này, anh cùng với anh cả cư nhiên hiểu ngầm là có tư tưởng giống nhau, về sau nếu không phải là tình huống quan trọng, văn kiện của công ty, anh đều cảm về nhà xử lý, điểm quan trọng là---có thể ở cùng cô tại một chỗ, cùng một không gian-----

Hồ hấp cùng nhau---cảm thụ cô mang đến cho mình sự yên ổn---

đ.đ. l. qđ

Thư phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng lật trang sách-----

Một giai điệu êm tai đã phá tan không gian yên tĩnh----

“Như một chiếc thuyền con, dập diu theo gió, xem thuyền chài trên bờ sông...”

Thù Man cầm điện thoại lên, trên màn hình là một dãy số xa lạ---

đ.đ. l. qđ

Đề nút nghe xuống, âm thanh mềm mại, mang theo một tia lười biếng gọi cảm cùng không để ý: “Vâng.....”

“Là anh sao, ở nhà....Làm sao vậy? A.....Được....”

Suy nghĩ bị tiếng chuông cắt ngang, Chu Nham Hải có chút mờ mịt nhìn về mặt của Thù Man đang nghe điện thoại, chờ cô cúp điện thoại rồi hỏi: “Hình Nhi, ai vậy?”

“A không có gì, Lưu Nhiên gọi nói bọn họ đang ở Hoàng Cung, muốn em đến chờ một lát.”

Vừa nghe đến Lưu Nhiên, mày của Chu Nham Hải liền cau lại, giọng điệu cũng mang theo tia bất mãn: “Hình Nhi, về sau đừng nên giao du với bọn họ nữa, em phải nhớ kỹ, lần này là vì sao em lại phải nhập viện.”

đ.đ. l. qđ

Thù Man liền tặng cho Chu Nham Hải một nụ cười xấu xa, đứng dậy bỏ nhào vào người đàn ông, ôm lấy cổ của Chu Nham Hải, làm nũng bên tai anh: “Anh hai, không nên lo lắng được chứ, Hình Nhi không phải nha đầu không biết trời cao đất dày trước kia rồi, sẽ biết chừng mực, yên tâm đi!”

đ.đ. l. qđ

“Anh hai, cho Hình Nhi đi được không? Được không? Một tháng này, Hình Nhi đều ở nhà, trừ đọc sách, vẫn là đọc sách, rất nhanh sẽ chán....” Về mặt của Thù Man thương cảm để lấy lòng anh.

Chu Nham Hải lắc đầu, về mặt bất đắc dĩ, đáy mắt sùng nịch rất rõ ràng---

“Được rồi, không được chơi đùa quá trớn, sau khi xong gọi điện thoại để anh đi đón em”

“Vâng, cảm ơn anh hai!” Thù Man cười rộ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến lên, hôn môi Chu Nham Hải “Chụt!”, sau khi hôn xong đầu lưỡi phẩn nộn liền liếm láp cánh môi hơi lạnh của anh, nhìn người đàn ông đang ngẩn ra, một tràng cười như chuông bạc từ trong miệng của Thù Man liền tràn ra.

đ.đ. l. qđ

Bên môi của Thù Man treo một nụ cười gian, xoay người rời khỏi thư phòng, không để ý tới người đàn ông về mặt dờ dẫm---

Thư phòng yên tĩnh, một người đàn ông đang đứng, ngón tay thon dài vuốt qua oí người con gái vừa mới hôn qua, vuốt ve----

Trong không khí vẫn còn lưu lại mùi thơm của cô gái, khóe môi có thể cảm giác được đôi môi mềm mại nhắn nhụy của cô gái---

Tâm vẫn còn đang căng thẳng, lại mang theo chút sự vui sướng, kích động, khuôn mặt tuần tú trắng nõn bỗng nhiên đỏ ửng---

Có cái gì bất đồng trong nháy mắt sao?

đ.đ. l. qđ

Giờ phút này Chu Nham Hải không rõ, bầu trời không có mây, buổi chiều trong xanh, trong lòng anh đã có hạt giống “Nghịch” gieo xuống, chỉ có thể đợi kẻ chủ mưu đã gieo hạt giống này xuống tới tưới nước.

Cái gọi là hạt giống “Nghịch” sẽ nảy mầm, điên cuồng lớn dần, đem anh cắn nuốt, kéo anh gia nhập vào địa ngục---

Tại cửa vào của hội quán Hoàng Cung, Lưu Nhiên cao lớn vững vàng, thân thể nghiêng đầu dựa vào cây cột được chạm trổ tinh xảo màu trắng ngà, hai ngón tay thon dài mang theo một tia khói thuốc.

đ.đ. l. qđđ

Người đàn ông tuấn mỹ, sự nho nhã không kiềm chế, tiêu sái khí suất, làm tâm mắt của người qua đường ngừng lại, ánh mắt hận không thể xuyên thủng trên người của người đàn ông, trong lòng lại càng nhận được tán thưởng: đúng là một người đàn ông đẹp trai nho nhã tuấn duật!

Chắc chắn, bạn nói xem, đây là yêu nghiệt đội lớp áo nho nhã đây mà! Đúng là giết người!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Đánh giá

Editor: Rea

Thù Man xuống xe thì đã thấy người đàn ông nho nhã tuấn mỹ kia, môi tự động nhếch lên, đáy mắt ngưng đọng tà khí, chân thon dài bước về phía người đàn ông, gót giày nện vào nền gạch, lép cộp giòn tan, giống như đánh vào trái tim đàn ông.

Trong tầm mắt của anh, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của mỹ nữ cao gầy, đang tắm trong ánh mặt trời mà lưng chừng bước đến, dáng người thướt tha, mặt mày cong cong, vòng eo mảnh khảnh, nói không hết phong tình, pha thêm chút mị hoặc xinh đẹp.

Ánh mắt anh giống như bị nhiễm sương mù, tâm cũng có chút hoảng hốt, tuy chỉ là khoảnh khắc, nhưng anh cũng tỉnh táo trở lại, người nọ đã đến trước mắt, hương thơm quanh quẩn bên chóp mũi, hơi thở ấm áp, âm thanh mềm mại ngay bên tai.

“Văn Hoa, anh khỏe chứ? Xuống đón em sao?”

Nụ cười ôn hòa đã trở lại, tay vòng quanh eo nhỏ của cô gái, tư thế tự nhiên tao nhã, tiếp sát vành tai của cô, vờn đầu lười ra liếm một cái, ý tứ hàm súc quyến rũ khiêu khích mủi phần, âm thanh từ tính trầm thấp: “Đương nhiên, tôi đón yêu tinh của anh, đây không phải là vinh hạnh sao?”

Thù Man mặc cho người đàn ông ôm mình, ý cười trên mặt vẫn không tắt, cánh tay vòng qua eo anh, tại nơi mà tầm mắt mọi người không thấy được, hai ngón tay bấm một cái, chuyển động 360 độ, cảm giác thân thể anh cứng lại, ý cười của Thù Man ngày càng sâu, thân thể càng lại gần anh, giống như muốn treo trên người của anh, môi đề sát vào tai của người đàn ông, âm thanh rất nhẹ: “Thật là muốn uống máu của anh”, chóp mũi cố sức ngửi hai lần, hít vào thật sâu, âm thanh lại càng mềm dẻo, mang theo sự mê hoặc: “Em ngửi được, thật thơm.”

“Ha ha...” Lư Nhiên cười ra tiếng, trong ngực chấn động lên xuống, mắt đối diện với Thù Man, âm thanh mang theo một tia khàn khàn: “Máu của Văn Hoa có thể được Hình Nhi thích, yêu tinh, hoan nghênh bất cứ lúc nào cũng có thể uống.” Edit bởi Rea.

Đôi lấy vài tiếng cười duyên của Thù Man---

Đại sảnh rộng lớn, người đến người đi, mọi người không hẹn mà bị đôi ôm nhau kia hấp dẫn, ánh mắt hướng về phía bọn họ, không kiêng nể gì mà trêu đùa đôi tình nhân đang thân mật, tiếng huýt gió bỗng nhiên nổi lên. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn.

Chỉ thấy hai người cùng nhau mà đến, người đàn ông tuấn nhã, và mỹ nữ xinh đẹp, tình xảo, vốn là đôi tình nhân cực kỳ đẹp đôi, hai người đứng chung một chỗ vô cùng xứng.

Thang máy đi tới lầu 23, Lư Nhiên đặc biệt lịch lãm vươn tay ra làm động tác mời: “Xin mời, yêu tinh xinh đẹp của anh.”

Thù Man cười yếu ớt, nắm lấy bàn tay của Lư Nhiên đi ra khỏi thang máy, hướng đến căn phòng mà bọn họ cùng thuê.

Trong phòng, còn lại mấy yêu nghiệt đang ngồi uống rượu, thỉnh thoảng lại đùa giỡn với mấy cô gái đang quần quanh người như rắn, chà đạp mỹ nữ xinh đẹp của các cô, nhóm mỹ nữ lại càng lớn mật ngồi giạng chân trên đùi của người đàn ông, vờn vẹo vòng eo xinh đẹp, quấy rầy bộ vị miễn cảm của họ, động tác phóng đảng kiều diễm, trên đôi môi tràn ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, tay đã vói vào áo sơ mi, vuốt ve vào trong ngực gầy gò gọi cảm của họ.

Khi Thù Man tiến vào, đã nhìn thấy một màn phóng đảng tình dục này.

Mấy yêu nghiệt đều đang lờ mờ suy nghĩ, động tác cân nhắc khi nhìn chằm chằm vào đôi tình nhân đang đi vào, động tác trên tay vẫn chưa dừng lại, lại càng chà đạp liên hồi, làm cho những cô gái ngồi trên đùi phải hét chói tai.

Ngon đèn đen tối, đèn màu lóe lên, biểu tình trụy lạc, **, cảnh tượng liên tiếp dội vào ánh mắt.

Nhìn ánh mắt của mấy người kia, trong lòng của Thù Man liền cười lạnh, sắc mặt ung dung bình tĩnh, nhưng vẫn cười yếu ớt như cũ, kéo người đàn ông bên cạnh đi đến sofa trống rồi ngồi xuống, sao cô lại không biết mục đích của bọn họ được, muốn cho cô không chịu nổi sao, muốn nhìn thấy cô e lệ sao? Không chừng bọn họ lại thất vọng rồi, trường hợp như vậy, đối với cô mà nói quả thật không đáng để nhắc tới.

Kiếp trước, Thủ Man đã từng chứng kiến những cảnh tượng sao với những cảnh này kích thích cả trăm lần. Kiếp trước cô làm nghề gì, nói ra chỉ sợ không ai không sợ hãi kinh ngạc, “Giám đốc”, giám đốc công ty điện ảnh về tình dục.

Những nơi phồn hoa đô thị như thế này, chôn dấu phía dưới nó là công ty điện ảnh đen tối, kinh doanh rất nhiều, đếm cũng không xuể ** nơi. Ở nơi đó, mỗi ngày trình diễn ***, vô số kẻ.

Mỗi ngày cô đối mặt với những va chạm da thịt về tình dục, vẫn có thể cười yếu ớt lạnh nhạt như cũ, thờ ơ nhìn tới, trong mắt không có khinh bỉ, không có chán ghét, cũng không có cảm giác ghê tởm. Không có cái gọi là nhìn quen mà sợ hãi, không phải cái gọi là sinh tồn mà ra lãnh khốc, là vì từ đầu cô đã xem đó là công việc.

Đồng nghiệp trong công ty nói cô là quái vật, ông chủ tàn nhẫn trong công ty cũng rất tán thưởng sự lạnh nhạt của cô, tâm tình nhã nhặn và không sợ hãi, lại càng tán thưởng cô không thể nói, cho nên không ngại nói cho cô biết rất nhiều bí mật đen tối, cho nên cô có thể đi theo ông ta 7 năm mà không bị diệt khẩu, mãi cho đến khi cô chết bởi việc ngoài ý muốn.

Cô có thể học nhiều thứ tiếng, có thể tiếp xúc với những vật xa xỉ, toàn bộ đều là do sự tán thưởng của ông chủ đối với mình.

Nhớ rõ ông chủ đã từng nói qua với cô: “Trong xã hội to lớn giả tạo này, kỳ thật đáy lòng của bọn họ lại còn dơ bẩn hơn cả những tên tội phạm, hơn cả trùm buôn lậu thuốc phiện, thực ghê tởm, suốt ngày khoác áo cao thượng và nhân nghĩa, miệng nói đầy chuyện đạo đức cao cả, tinh thần trọng nghĩa giả tạo, làm những chuyện bỉ ổi không bằng loài cầm thú, nhưng ít ra chúng ta vẫn là chân thật. Bởi vì chúng ta dám đem nội tâm tham lam biểu hiện ra bên ngoài, chính là cầm thú chân chính, những kẻ cặn bã.”

“Thủ Man, sống thành thật chút đi, cô xem tôi này, tận tình hưởng thụ, tiêu xài, tuy tiền của tôi không sạch, thủ đoạn không quang minh minh, nhưng là do tôi kiếm được, cho nên tôi có thể thanh thản, cho dù sau khi chết phải vào địa ngục, ít nhất bây giờ còn sống có thể hưởng thụ được.”

“Cô có biết vì sao tôi là người tội ác tày trời, miệng không niệm kinh Phật, chưa từng xuất ngoại, người như tôi, tại sao lại được người bên ngoài bầu vào vị trí nghị viên không? Bởi vì tiền không phân chia sạch hay không sạch, chỉ cần cô có là được.”

“Tôi thích cô, cho nên cô thích cái gì, tôi có thể cho cô cái đó, nếu một ngày tôi không thích cô nữa, tôi có thể bóp chết cô như bóp chết một con kiến, bởi vì tôi có tài sản và quyền lực.”

“Cô đi theo tôi lâu như vậy có biết vì sao không? Không phải vì cô tàn tật, miệng khàn, mà là cô và tôi là những linh hồn xao động bất an giống nhau, coi như không có thể tục, không có điểm đạo đức. Cho nên, cô có thể sống đến tận bây giờ, con tôi có thể nói dối tôi, nhưng tôi chưa từng dung túng nó như cô vậy.”

“Ồ trong mắt mọi người, tôi rất keo kiệt, cô biết không, đó là bởi vì tôi đã chịu khổ nhiều lắm.Rất nhiều.”

Khi đó ông chủ nói những lời này, giọng điệu thâm thúy mà thâm lương-----

Thủ Man cảm thấy được lợi không nhỏ, ông chủ nói rất đúng, đây đúng là hiện thực xã hội, tâm linh xấu xí không chịu nổi, đây chính là tình đời tàn khốc

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tâm tư

“Muốn uống cái gì?”

Bên tai Thủ Man truyền đến âm thanh đàn ông ôn nhã, ngừng đầu, chống lại cô là ánh mắt cười của người đàn ông---

“Jameson.” Thủ Man cười yếu ớt nhẹ giọng trả lời.

“A...? Hình Nhi biết Jameson sao?” Lưu Nhiên cười, cô gái thật sự này cho anh kinh hỷ càng ngày càng nhiều.

Thủ Man lười biếng dựa vào sofa, mắt lim dim liếc người đàn ông có vẻ mặt thú vị, âm thầm cười, nụ cười kia mang theo một tia không kiềm chế được.

Mơ ước của cô khẽ mờ, âm thanh trong trẻo nhưng không mất đi tia mềm mại: “Jameson Whisky nổi tiếng cả trong nước và ngoài nước, người sáng lập là John Jameson. Cả đời ông ta có quá nhiều huyền thoại y như chuyện xưa cùng với Whisky Ireland đã làm xoay vần lịch sử. Lưỡng giả lương hòa tan, người có thể nhắm nháp nó có thể thấy được những sự tang thương và huyền thoại. Ai uống rượu này cũng biết, rượu như tri kỷ, như thịnh yên, như cô nàng phong tình, muốn dụng tâm, dùng tình cảm để cảm hóa cô ấy, phải học, phải cảm giác được mùi rượu thơm xông vào mũi, khiến cho người ta cảm giác say mê hạnh phúc, hương vị cực kỳ mềm mại như tơ lụa, không mang theo chút tạp vị vào. Nhớ lại công thức sản xuất kỹ càng của nó và lịch sử xa xưa, người ta thích nó còn hơn cả whisky, hoặc nói là si mê cũng được. Chẳng lẽ thời khắc đó, anh không biết là nó đã có được một sinh mệnh mới sao? Không vì nó mà cảm động si mê sao?”

Chẳng biết từ lúc nào, âm nhạc đã ngừng, ghế lô đã không còn ồn ào, những cô gái diêm đúa lờ lợc đã không biết tung tích, trong ghế lô chỉ còn âm thanh êm ái của Thù Man, vang vọng.

Có lẽ mấy yêu nghiệt kia cũng không phát hiện ra, giờ phút này tầm mắt của bọn họ đã quán quanh tại cô, người ngày xưa làm cho bọn họ e sợ phòng tránh còn không kịp, nghe được âm thanh trong sáng và mềm dẻo của cô đang chậm rãi nói, nhìn cô chăm chú kể ra chuyện lịch sử.

Giờ phút này, cô gái trong mắt bọn họ, mỗi một thần thái, chăm chú, trầm mê, trong mắt đang có một tầng sương mỏng----

Sương mù đen tối dưới ánh đèn, trên người cô gái tràn đầy mỹ hoặc phong tình, giống như một ngôi sao chổi, tươi đẹp thần bí, làm cho bọn họ không tự giác nhìn kỹ, mê muội----

“Bóp bóp...” Lưu Nhiên vỗ tay tán thưởng, trong mắt tràn đầy sự kinh hỷ nhìn cô gái bên cạnh: “Hình Nhi, em thật sự làm anh kinh hỷ, ha ha.Xem ra anh thật sự tìm được bảo bối rồi!”

Tiếng vỗ tay làm thanh tĩnh mấy người yêu nghiệt, ánh mắt mê mẩn nhìn Thù Man đã biến mất, đã bắt đầu nhìn cô bằng con mắt phức tạp.

Đối sự tán thưởng của anh, Thù Man chỉ cười yếu ớt, tầm mắt liền chuyển sang mấy người khác: “Các anh kêu tôi tới, không phải muốn chơi trò chơi sao? Bắt đầu đi, muốn chơi trò gì?”

“Được thôi, em muốn chơi trò gì?” Lý Khanh nhìn Thù Man, ánh mắt phức tạp.

“Tùy anh.” Thù Man nhún vai, vẻ mặt không sao cả.

“Ha ha....” Nam Tạm cười, tà khí phi thường: “Em đã nói là tùy, vậy thì chúng ta thi đánh quyền, người nào thua phải cùng người thắng hôn nồng nhiệt tình cảm, em thấy thế nào?”

“Được, cái này được!” Phú Tu phụ họa.

“Tôi không đồng ý!” Bạch Thành trừng mắt nhìn Nam Tạm: “Ai mà không biết cậu khỏe mạnh, TMD, lão tử mười lần đã chín lần thua rồi.” Thù Man chỉ cảm thấy buồn cười, xem ra người đàn ông này là sợ nếu mình thắng thì sẽ chiếm được tiện nghi của anh ta, nếu thiệt là cô thiệt chứ, cô một cô gái còn không sợ, anh ta là một người đàn ông lại sợ.

Bất quá, nghĩ lại thấy cũng đúng, lúc trước bọn họ chán ghét mình, gai mắt mình, cảm thấy bị chịu thiệt cũng bình thường thôi---

Khi Bạch Thành nói ra, mấy người còn lại đều âm thầm kêu không xong rồi, xác định chắc là muốn làm chuyện xấu----

Mấy người Phú Tu chỉ cảm thấy đau đầu không thôi, Bạch Thành này, TMD không có đầu óc, cũng không biết suy nghĩ lại nữa, nếu anh ta không tham gia cũng không sao, sao lại đi thay đổi đại cục chứ, TMD đáng đánh đòn!

“Bạch Thành, sao Hình Nhi còn chưa có ý kiến, MD cậu có phải là đàn ông không?” Nam Tạm đứng dậy, vừa rống, vừa nháy mắt ra hiệu với anh ta.

“Sao? A.Tôi không có ý kiến, các người chơi đi, tôi không tham gia!” Nhìn Nam Tạm nháy mắt ra dấu với mình, Bạch Thành nhớ tới hành động của mình lúc nãy, vội vàng thanh minh lập trường của anh.

Trong lòng Thù Man oán thầm, Bạch Thành không phải là người ngốc, nhưng không sao cả, chơi thì chơi, cô chẳng lẽ lại không thắng nổi sao? Lại nói, những người nơi này đều không sai, bộ dáng đều là cực phẩm.

Nhưng, tiện nghi là cả hai bên cùng chiếm, cô cũng không phải người dễ đối phó, cũng sẽ không làm cho bọn họ dễ chịu là được.

“Hình Nhi, em nghĩ sao?” Lưu Nhiên nhìn Thù Man đang bình tĩnh liền hỏi.

“Tùy thôi, nhưng...” nói một nửa, Thù Man nhìn về phía mấy người kia, trong mắt lóe ra tia cười giảo hoạt, môi tà khí cong lên: “Người thua phải uống rượu, nhưng cho dù tôi có uống, cũng phải là rượu nguyên chất, không được pha thêm, các anh thấy sao?”

Mọi người liền cả kinh! Sau đó liền hiểu ra, khinh thường----

Xem ra nha đầu kia ghi thù từ lần trước, nhưng cô ta biết được sao----

Cái nào là hành-----là vùng quyền-----con xúc xắc-----vẫn lại là tửu lượng----

Cũng không xem bọn họ là ai, hoành hành bốn mươi chín thành, trong vòng vương quyền lẫn quần, sắc vương, tửu lượng lại không thể chê----

Trong kinh thành này, cái vòng luẩn quẩn nào mà bọn họ không chơi đến phát ngáy chứ----

“Được, không thành vấn đề!” Phú Tu liền đáp ứng, hình như sợ cô thay đổi ý định----

Thù Man cười: “Tôi không biết vùng quyền, liền chơi trò đơn giản nhất đi, đồ xúc xắc, mỗi người 1 con xúc xắc, năm người chúng ta đồng thời chơi.”

“Được, tất cả nghe theo em” Nói xong, Phú Tu liền nóng lòng không đợi được, dưới bàn rượu bày ra con xúc xắc, đặt ở trước mặt mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mê loạn

Editor: Rea

Con xúc xắc đong đưa, Thù Man nhẹ nhàng nhấc cốc lên nhìn thoáng qua, hơi hốt, lại đưa mắt nhìn mấy người khác: “Mười lăm ba!”

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Trong lòng Thù Man cực kỳ rõ ràng, con xúc xắc này cực kỳ giống như đánh bạc, chơi đùa chỉ là chiến thuật trong lòng, toàn bộ giống như lừa dối, nửa thật nửa giả, Hư Tắc Thực Chi, Thực Tắc Hư Chi, không để cho đối thủ nhìn thấy biểu cảm của mình, không đoán được trong lòng mình đang nghĩ gì, vậy thì cơ hội thắng đã có hơn phân nửa.

Nhưng đây là nơi ăn chơi, cũng không dễ dàng mà qua mặt, cho nên Thù Man dứt khoát lừa dối, chưa nói một câu nói thật, để xem bọn họ có gan hỏi cô hay không.

Câu nói kia nói như thế nào, càng là thông minh, người tinh thông trò này, càng không nghĩ nhiều đến như vậy, bọn họ nhất định không nghĩ đến, cô có lá gan để lừa dối bọn họ, cô kêu là mười lăm ba, kỳ thật là nửa điểm đều không có, 1 điểm cũng không có, bộ số từ hai ba bốn năm sáu, theo như luật lệ chơi xúc xắc, số này bằng không.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Bọn họ chắc đều cho rằng, ít nhất thì cô cũng nửa thật nửa giả, kết hợp với cái cốc của mình, bọn họ cũng không bắt cô phải mở, cô là người đầu tiên nói, phía sau còn có bốn người nữa----

Mấy người kia nhìn nhau, không ai nhìn đến cái cốc của Thù Man----

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

“Mười lăm bốn!” Phú Tu kêu to, thấy không ai nói gì nên nói: “Tiếp tục đi!”

“Mười sáu ba!” Lưu Nhiên cười yếu ớt, vẫn là một bộ dáng nho nhã. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.

“Mười sáu năm!” Lý Khanh liền đuổi kịp Phú Tu.

“Ha ha.....Lão tử cũng không tin đâu!”, nhìn Thù Man, Nam Tạm nói: “Mười bảy ba!”

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

“Mở!” Thù Man nói, sau đó để lộ cái cốc của mình, “Về không!”

Dù cô đang bận nhưng vẫn ung xem sắc mặt của mấy người khác----

Thù Man biết, nếu cô không nói mở, thì bọn họ cũng sẽ không mở miệng, bởi vì bọn họ chỉ biết đến cái cốc của chính mình----

Cốc được mở ra----

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

“A! Cái gì đây? TMD!” Nam Tạm nhìn cái cốc, ảo não quát to.

“Thật đúng là....” Phú Tu liền than thở.

“Tiểu Hinh Nhi, em không nói là....? Một cái cũng không có mà lại dám kêu?” Lưu Nhiên giơ tay, vuốt xuôi chóp mũi của Thù Man, trêu chọc. Truyện được edit bởi Rea.

Nam Tạm cười yếu ớt nhìn Thù Man, bẹp miệng một phen, bộ dáng giống như bị người chà đạp qua thật đáng đánh đòn, giống như để mặc cho Thù Man chiếm tiện nghi----

“Hình Nhi, đến đây đi, em thắng rồi, hôn anh đi!”

Thù Man tà khí cười: “Hôn anh, đó là chiến lợi phẩm của tôi, nhưng mà..” Thù Man liếc nhìn quầy rượu đang chứa đầy những bình rượu bằng thủy tinh, “Những bình rượu đó, phải uống một giọt cũng không thừa!”

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

“Không thành vấn đề! Nhưng phải hôn nồng nhiệt đó...” Nam Tạm liền đồng ý, bộ dáng rất hào sảng, vẫn không quên nhắc nhở Thù Man.

Thù Man cười yếu ớt, đứng dậy, sắc mặt bình tĩnh, vòng qua người của Lưu Nhiên, ngồi xuống bên cạnh Nam Tạm, chân thon dài gác lên, ngồi trên đùi của anh, cánh tay vòng qua cổ anh. Bởi vì động tác quá lớn, nên váy trên đầu gối bị hát lên, đùi trắng nõn nhất thời bị lộ ra trong không khí, gợi cảm mị hoặc.

Cô tiến lên, hơi thở phả ra tại gò má của người đàn ông, môi gần sát, đầu lưỡi liếm liếm cánh môi, hôn nhẹ môi của anh, dưới ánh đèn mê ly, dáng người cô mông lung, mị nhân như tơ, tình cảnh này, để cho người khác phải khô cổ họng, yết hầu phát căng, hầu kết xoay động, nuốt nước bọt ừng ực.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Môi kề môi, lưỡi phấn nộn miêu tả, liếm láp người đàn ông, tay của Thù Man nâng mặt anh lên: “Hé miệng, được chứ?” Âm thanh mềm mại, uyển chuyển êm tai, hấp dẫn người đàn ông mở ra khớp hàm căng cứng.

Giờ phút này, Nam Tạm đã bị cô gái trước mắt mê hoặc, phối hợp hé miệng, đầu lưỡi trắng mịn thăm dò vào khoang miệng anh, quấy động, thăm dò, day nhẹ, chạm nhẹ trong từng tắc khoang miệng, cùng lưỡi của anh chơi đùa.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Hô hấp càng lúc càng nhanh, lưỡi quấn quanh trong miệng quay cuồng, cánh tay của người đàn ông đã vòng quanh eo của cô, gắt gao ôm thân thể mềm mại vào lòng, nụ hôn cuồng dã mà cực nóng, Nam Tạm từ bị động biến thành chủ động, tùy ý mút nước bọt trong miệng của cô gái.

Người nhìn lại càng miệng đắng lưỡi khô, bụng dưới phát đau---

“Uhm....” Nam Tạm rên ra tiếng.

Chỉ thấy, Thù Man đã tránh thoát khỏi xiềng xích của anh, nhảy ra khỏi vòng ôm ấp, đứng ở đằng kia, mắt trong veo, cười yếu ớt nhìn người đàn ông sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Một cánh tay của Nam Tạm vẫn duỗi ra giữa không trung, theo bản năng, như là giữ lại cái gì, anh không muốn, không muốn buông thân thể mềm mại đang rời khỏi vòng ôm của mình.

Mấy người đàn ông nhìn Nam Tạm như vậy, lại nhìn Thù Man từ đầu đến cuối cũng không có trầm mê trong đó, đáy mắt sáng trong, nụ cười yếu ớt, trong lòng không khỏi phức tạp.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Đáy lòng ảo não, thống hận, khó chịu, không cam lòng, đủ loại cảm xúc pha trộn, giống như có lửa----

ảo não vì sao mình lại như vậy, thống hận chính mình vô dụng, khó chịu vì tâm tư của mình lúc này, không cam lòng vì sao người cô hôn không phải là mình----

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Nam Tạm lại càng ảo não muốn chết, không phải ảo não vì mình trầm mê, mà là ảo não chính mình không có nhắm nháp đủ say nồng trong miệng cô, tình nhân lại sớm không còn trong ngực mình.

Bọn họ sao lại có thể bị mê hoặc, chỉ là nụ hôn thôi mà, chỉ là đồ dê tiện mà bọn họ hết sức ghét bỏ mà thôi----

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

“Uống rượu đi, nụ hôn đã kết thúc rồi.” Thù Man cười nhắc nhở người đàn ông có vẻ mặt đang ảo não không thôi.

“Hừ!” Hừ nhẹ một tiếng, Nam Tạm liền đứng dậy, cầm chai rượu lên, “Ừng ực!” vài tiếng, đem bình rượu dốc ngược lên trời.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Đặt bình rượu xuống, nhìn Thù Man: “Tiếp tục!”

Chiếc cốc lay động, một ván mới lại bắt đầu----

Những người đàn ông lại mang đủ loại tâm tư, hoặc là chờ mong, hoặc là cân nhắc, hoặc là phẫn nộ, hoặc là chua xót

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Rối loạn

Editor: Rea

Theo như quy tắc chơi xúc xắc, người thua phải kêu trước, mọi người đồng đưa cốc, nhìn về phía Nam Tạm----

“Mười lăm sáu!” Nam Tạm hô.

“Mười sáu bốn!” Lý Khanh ngồi bên cạnh Nam Tạm nói tiếp.

“Mười sáu năm!” Sau Lý Khanh là Thù Man.

Thù Man vừa dứt lời thì “Mở!” Lưu Nhiên và Lý Khanh cùng kêu lên hô mở, một người ôn hòa, một người hơi gấp rút. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.

diễn đàn lê quý đơn

Thù Man cười, nhìn về phía hai người, thì thầm: “Gấp như vậy sao? Đúng là nhìn không ra.” Nói xong liền xúc chén lên, số 1.

“Là em thua rồi, anh không có!” Nam Tạm để lộ ra cốc của mình, cười đắc chí vừa lòng.

“Hình Nhi, lần này em thua rồi, anh thắng.” Lý Văn Hoa vẫn cười ôn hòa như thế: “Khanh Tử và A Tu đều là 8, thêm nữa em cũng không đủ 16 số nha.”

diễn đàn lê quý đơn

Phú Tu và Lý Khanh để mở cốc ra, đúng là như vậy----

“Đúng là thua thật rồi”, Thù Man thầm thì một câu, nhìn về phía Nam Tạm và Lưu Nhiên, lông mi nhấp nháy, ánh mắt sáng trong, giống như mắt mèo: “Vậy thì nhóm các anh đồng thời kêu mở, xem như người đó thắng đi?”

“Đều đã tính xong rồi!” Nam Tạm kết luận.

Lưu Nhiên không nói gì, chỉ là cười nhẹ nhìn về mấy người khác, hình dáng không sao cả, tất nhiên là được tính trước kỹ càng----

“Kết quả này, tôi không đồng ý, nói sao cũng là tôi chịu thiệt.” Thù Man lắc đầu. Truyện được chuyển ngữ bởi Rea.

“Vậy thì em muốn như thế nào?” Lý Khanh nhìn Thù Man đang lắc đầu, vẻ mặt cân nhắc hỏi.

“Nếu không thì em chọn một người đi?” Phú Tu tham gia, chỉ sợ không đủ nháo.

diễn đàn lê quý đơn

Bạch Thành quét mắt qua mọi người, thờ ơ lạnh nhạt, nhưng xem thú vị mười phần.

“Được thôi.” Thù Man nhìn về mặt chờ mong của Nam Tạm, lại nhìn Lưu Nhiên ôn hòa, ngón tay trở xanh nhạt tron bóng duỗi ra, chỉ về Lưu Nhiên: “Tôi chọn Văn Hoa!”

“Tại sao?” Về mặt của Nam Tạm không cam lòng.

“Bởi vì tôi đã nói qua rồi, tôi đối với Văn Hoa vô cùng hứng thú, vô luận là thân vẫn lại là tâm.” Thù Man cười tươi, ánh mắt vô tư, lại còn mang theo tà khí.

diễn đàn lê quý đơn

Nói xong liền đứng dậy, đang chuẩn bị đi lấy rượu, thì chai rượu đã đến trước mặt, gương mặt nhìn----

“Văn Hoa, Văn Hoa, dẫn em đi, dẫn em đi... Em không nên ở đây...” Bảo vệ tia lý trí cuối cùng trong đầu, Thù Man gọi anh dẫn cô ra khỏi nơi này, cô không ngờ lại bị bỏ thuốc, thật bá đạo.

“Được!”

Nghe câu trả lời của anh, Thù Man đã yên tâm, tia lý trí sau cùng cũng đã bị cắn nuốt mất---

diễn♠ đàn♠ lê♠ quý♠ đôn

Lưu Nhiên chỉnh lại quần áo cho Thù Man, ôm lấy cô gái đang vịn vẹo trên sofa---

“Văn Hoa, cậu làm thật sao?” Lý Khanh nhìn Lưu Nhiên, không thể tin nổi.

Mấy người khác lại càng kinh ngạc, anh ta--- là Văn Hoa mà họ biết sao? Là người trông ôn hòa, nhưng kỳ thực luôn máu lạnh Lưu Nhiên?

“Tôi đối với cô ấy cảm thấy hứng thú, cho nên cô ấy là của tôi.” Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, sắc mặt ung dung.

Nói xong, ôm lấy Thù Man đi ra khỏi phòng, không hề để ý tới mấy người đang có tâm trạng khác nhau

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ưu thương

Editor: Rea

Trong ghế lô rất yên tĩnh, mấy yêu nghiệt ngồi vây quanh lại một chỗ, sắc mặt âm trầm bất định, trong tay vuốt ve ly rượu, hiển nhiên trong lòng không vui, ly rượu trong tay đột nhiên nảy lên, một hơi được nuốt xuống bụng.

diễn♠ đàn♠ lê♠ quý♠ đôn

“Khanh Từ, cậu không đi thật sao? Chúng ta có thể đi xem mà.” Đặt ly rượu xuống, mày kiếm của Phú Tu nhếch lên, nhìn về sắc mặt u tối của Lý Khanh.

“Các người khẳng định anh ta sẽ đi đến phòng trên lầu sao?” Bạch Thành vẻ mặt cả lơ phát phơ.

“Được tính rất mạnh, lại nói- được hạ với số lượng lớn, cậu biết rõ hơn ai hết mà, anh ta muốn chạy xa một chút, điều này là không thể.” Nam Tạm cười xấu xa, ánh mắt xoay vòng, hiển nhiên trong bụng đang có suy nghĩ xấu xa.

diễn♠ đàn♠ lê♠ quý♠ đôn

“Nếu Văn Hoa biết chúng ta....” Lời còn chưa dứt, Bạch Thành có chút lo lắng nhìn về mấy người kia.

“Hiện tại lo lắng có tác dụng gì, sao lúc trước lại đề nghị*****?” Nam Tạm tức giận mắng.

“Đi!” Sau khi hung hăng đập tắt đèn thuốc lá, Lý Khanh đứng dậy rời khỏi ghế lô, mấy người khác liếc mắt lẫn nhau, sau đó nhanh chóng đuổi kịp, đem sự lo lắng vừa rồi quẳng ra sau đầu. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, ở những nơi khác chỉ là hàng chôm chĩa.

Thang máy tốc hành chạy thẳng tới lầu 68—là sào huyệt của nhóm yêu nghiệt---

Lưu Nhiên nghĩ tới những người anh em này sẽ đuổi theo mình, nhưng anh không biết, bọn họ lại dám đuổi sau lưng mình, gắn camera siêu nhỏ tại phòng của anh!

diễn♠ đàn♠ lê♠ quý♠ đôn

Mấy người này từ đại viện lớn lên, được cưng chiều từ nhỏ, từ nhỏ đến giờ mối quan hệ cũng không tệ, gia thế cũng tương đương. Từ khi tốt nghiệp đại học được vài năm, mọi người cũng tản ra, mỗi người đến một quốc gia khác nhau, sau khi xuất ngoại trở về, có người vào bộ đội, có người tùy tiện ở không.

Chơi đủ rồi, tham gia quân ngũ cùng cơ quan, mấy người lại ở cùng nhau, hùn vốn mở mấy công ty bất động sản, làm ăn cũng tốt không gặp trở ngại.

Năm đó, công ty buôn bán có lời, họ lại thương lượng một phen, quyết định lấy tiền lãi của công ty, tại tầng cao nhất của Hoàng Cung mỗi người mua một căn nhà.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

Căn nhà này, Luru Nhiên rất ít khi ngủ lại đây, số lần ở lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trái lại mấy người kia thường mang theo phụ nữ về thác loạn trác táng, có khi là cực kỳ cuồng dã, phóng đảng, **!

Luru Nhiên là người kín tiếng, cho nên vấn đề tình dục phóng đảng giữa bọn họ, anh không tham gia, cho dù có ở tại đó cũng thờ ơ lạnh nhạt, coi như xem một hồi xuân cung đồ sống. Truyện được chuyển ngữ bởi Rea tại diễn đàn lê quý đôn.

Lần này đúng là xuân cung đồ, có điều diễn viên chính là anh. Sau khi biết, trong lòng có thể thoải mái được sao? Mấy yêu nghiệt kia luôn làm anh bất ngờ, nhưng lần này đùa giỡn Luru Nhiên không phải là ý tốt gì!

Phòng khách rộng rãi, trang hoàng tao nhã lịch sự, trên tường treo vài bức danh họa, cả trong nước lẫn ngoài nước, cả căn phòng lấy vài kaiki làm chủ đạo, có vẻ hết sức sạch sẽ.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

Phòng khách là không gian mở, cùng phòng ngủ ngăn cách nhau bởi bức tường cao, phòng tắm có kính thủy tinh là hàng nhập khẩu, đèn treo ở đại sảnh vô cùng tinh xảo, xinh đẹp.

Trong phòng tắm, ở bên trong bồn tắm lớn xa hoa, Thù Man quần áo đầy đủ đang ngâm mình trong nước lạnh, cơ thể nóng rực đã được dịu bớt, nhưng ý thức vẫn có chút ngơ ngẩn.

Luru Nhiên đang dựa vào bức tường thủy tinh, ngón tay thon dài đang kẹp điều thuốc, hai chân bắt chéo, tư thế tao nhã, thanh thản. Ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô gái đang nhắm chặt hai mắt, áp chế tác dụng của

thuốc, dáng người lồi lõm đầy đủ.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

“Hình Nhi, vẫn khỏe chứ?”

“Văn Hoa, gọi em là Thù Man, được chứ?” Thù Man vẫn đang nhắm hai mắt, hô hấp vẫn chưa ổn định, hơi thở mỏng manh.

“Thù Man?”

“Vâng.”

Thật lâu sau, Luru Nhiên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ửng hồng, muốn nhìn ra chút gì đó, nhưng vẻ mặt của cô gái vẫn lạnh nhạt: “Vì sao?”

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

“Trước mặt anh, Văn Hoa, em chỉ là Thù Man, chỉ muốn nghỉ làm Thù Man.” Tại trước mặt người đàn ông này, là trước mặt của đồng loại, cô không muốn làm thế thân, giờ phút này cô chỉ là Thù Man.

Giờ phút này, cô mệt mỏi quá, thân người và tâm, thương cảm đang bao vây linh hồn cô, ưu thương tới đột ngột như vậy, làm cô không kịp phòng ngự!

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

Tên có lẽ là chỉ dùng để xưng hô, đối với Thù Man lại là quan trọng nhất, cái tên này cực kỳ phù hợp với linh hồn cô, tinh xảo, ôn nhu, ngang bướng, mỉa mai!

“Cực kỳ thích hợp với em.”

“Cuối cùng anh đã cảm nhận được, em không phải cô ấy, nhưng em bây giờ, anh rất thích.” Luru Nhiên cười yếu ớt, từ từ tiến lên, đầu ngón tay day nhẹ, chạm vào mặt cô, vẽ phác thảo hình dáng của cô, mày mắt, đôi môi tươi đẹp, một lần, giống như mê muội, quyến luyến, đau lòng.

Thù Man không phản bác, cũng không nói gì.

Cô có thể thừa nhận đây không phải là cô sao? Chỉ sợ cô có nói, anh cũng không tin.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

“Phật nói, kiếp trước có nhân, kiếp này có quả. Cho nên trước khi một người được sinh ra, đã được định sẵn kiếp số, nhất định phải sống cho tốt, cũng sẽ có kết quả thôi.” Thù Man mở mắt ra, nhìn dung nhan tuấn tú trước mặt, níu non: “Văn Hoa, anh tin không?”

“Ừ, không biết vì sao, anh liền tin em, tin vào lời em nói, Thù Man.” Mắt của người đàn ông cực kỳ chân thành.

“Sư thái đã nói, kiếp trước em là một bông sen trong cốc của Phật, cho nên đã có duyên với Phật. Kiếp trước đau khổ, sinh hoạt khổ hạnh, linh hồn bơ phờ, tâm linh khô kiệt, cho nên kiếp này em mới có tất cả, cũng cần phải nở rộ ánh sáng của chính mình, cho dù ngán ngủ, cho dù dầu cạn đèn tắt, cũng là tình nguyện, ít ra em cũng có thể phát sáng, dù là trong nháy mắt.”

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

Âm thanh của cô gái phiêu đảng trong không khí, chìm nổi, khuôn mặt đỏ bừng giống như chìm vào ưu thương, phiền muộn, bàng hoàng, mệnh mông, khắc vào đáy lòng của Lưu Nhiên, cũng tiến vào một không gian khác, là tâm của mấy yêu nghiệt kia.

“Có lẽ cả đời em có được thân thể khỏe mạnh, sinh mệnh mới, chỉ là một phần ước hẹn, hoàn thành tâm nguyện, thậm chí là đi đến một không gian khác, một mình linh hội nội tâm ma chướng, một mình nhắm nháp máu lạnh leo trong người, một mình bị ma quỷ chôn giấu trong người giầy vò, mãi đến khi chúng nó theo sinh mệnh của em mà chết đi----trừ khử”

“Bến đò của cuộc đời mỗi người, chỉ cần đi theo số mệnh đã an bài sẵn, một đường chậm chạp đi xuống âm phủ, sinh mệnh mang đến sự ngọt ngào và thống khổ,tại năm xưa nhạt nhẽo, xem xuân hoa thu nguyệt tàn, thừa nhận sinh lão bệnh tử.Cả đời đó, có thật không?”

Âm thanh của cô gái trống rỗng, đáy mắt yên lặng, sắc mặt phiền muộn ưu thương.

“Thù Man, Thù Man, Thù Man, Thù Man.” Lưu Nhiên không biết làm sao để an ủi cô, chỉ có thể gọi từng tiếng một, vuốt ve cô, để cho cô cảm nhận được anh đang ở bên cô, ít nhất vào giờ phút này cô không phải cô độc. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

Thù Man cảm nhận được tâm ý của anh, cánh tay vòng qua cổ anh: “Văn Hoa, ôm em ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mê tình

Editor: Rea

Trên sofa là một đôi tình nhân đẹp đẽ----quần áo ướt đầm trên người cô gái, hiện lên nữ phong cao ngất rất tròn, vòng eo tinh tế----

Nước nhỏ thành từng giọt nhỏ, từng giọt nhỏ xuống thấm lông dê----

Cô gái giạng chân trên người của người đàn ông, tay vòng qua cổ anh, môi hôn từ cổ anh hướng lên trên, nụ hôn dừng lại tại chỗ hầu kết của anh, lại mút lên bên trên.

“Uhm...” Hơi thở đè nén, người đàn ông ý loạn tình mê, xoay người đem cô gái đặt dưới thân, động tác mãnh liệt, đôi môi đối khát liên tiếp dờn xuống dưới, thái dương, chóp mũi, đôi má, còn có đôi môi----

Tay anh du ngoạn trên người cô, vuốt ve----giấy lát----quần áo rơi xuống---dưới ánh đèn----da thịt cô gái sáng trắng như ngọc----bóng loáng----đường cong xinh đẹp.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

Nụ hôn----cuồng dã----mãnh liệt như vậy----mang theo sự hủy diệt, dục tiên dục tử----

Môi đỏ tươi ướt át, tách ra----khóc môi có sợi tơ trong suốt-----tinh dục phóng đảng-----

Thù man kéo đôi môi ra xa, cười tà khí, mắt mù sương có thể nhỏ ra nước, tay vuốt ve người đàn ông----

“Văn Hoa, anh là của em----hiện tại---là của em----” âm thanh của cô gái ngọt ngào, khinh đẳng, ánh mắt giống như muốn quyến rũ linh hồn nhỏ bé của anh.

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

“Thù Man----yêu tình, em chính là yêu tình muốn mạng người----” Lưu Nhiên thở hào hển, dục hỏa trong cơ thể bùng lên----

“Anh không thích sao?” Thù Man cười mê hoặc----

“A, thấy anh khó chịu thì vui lắm sao? Hử?” Ngón tay anh điểm trên trán của cô, mang theo mùi vị sừng nịch: “Nói đi, anh nên trừng phạt em như thế nào?”

“Tốt nhất---ngày mai cũng không xuống giường được---” Thù Man cười giống như con chuột trộm được gạo, đôi mắt nộ hân cuồng dã của anh---

Cánh tay thon dài bò lên vòng eo mềm mại của cô, môi như có như không, chà nhẹ lên gáy như ngọc của cô---

Người đàn ông đứng dậy, thân thể tuyết trắng của cô, hai chân bò lên eo của anh, liền mở rộng trên người của anh---

Một đôi tình nhân phóng đảng, lấy tư thế ** như vậy, miêu tả sinh động**----đi vài bước đến bên cạnh giường trong phòng ngủ----giường bị lún xuống, nộ hân mang theo tình cảm mãnh liệt lưu luyến trên đôi môi----

Nộ hân của anh mang theo khí xâm lược, cắn nuốt không khí trong miệng Thù Man---

Cô vòng qua cổ anh, vuốt ve gáy anh, trấn an sự cuồng loạn, một bên ngậm chặt môi anh vừa nỉ non, khẽ gọi: “Văn Hoa----Văn Hoa----Em muốn anh.”

điển❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn.

“Thù Man.Thù Man” Lưu Nhiên thì thầm tên của cô, cái tên này chỉ thuộc về anh---

Lưỡi từ từ thăm dò vào khoang miệng, tìm được lưỡi của đối phương, lặp lại quần lấy, vẽ vài vòng, miêu tả, dung hợp-----

“Thù Man....” Anh khẽ than nhẹ vì kiểm chế.

“Ừ.....Văn Hoa....” Rên rỉ mê người---

Khăn trải giường trắng như tuyết----ma quỷ tươi đẹp quay cuồng----chà đạp----lấn nhau----

Thù Man nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực gầy gò rộng lớn của anh----cắn xé-----

Người đàn ông vòng hai tay tại eo của cô, ôm cô. Hôn tình cảm mãnh liệt, hôn điên cuồng, đôi môi kề sát, lưỡi quấn chung một chỗ, cứ triển miên như vậy.

----Hô hấp quấn quanh----thân thể ma sát----“Thù Man”, hai người ôm chặt thân thể của đối phương, giống như muốn vò nát đối phương vào trong ngực! Dung nhập vào thân thể---máu---linh hồn-----

Đôi môi tách ra, trong đáy mắt của người đàn ông là lửa nóng, giống như muốn làm cho cô gái trước mắt bị bỏng, bốc cháy----

Nắm tay cô, kèm theo thân nhiệt nóng bỏng kiên định của anh, một lớp vải mỏng ngăn cách---vuốt ve, xoa nắn---hô hấp nặng nề----

Trong nháy mắt quần áo----rơi xuống---thân thể thon dài cao ngất của anh---chiều vào đáy mắt của cô----

“Đương người rất tuyệt” Thù Man cười lỗ mãng----Ngón tay vurun ra----ngăn cách không khí phác họa guồn sủng sẵn sàng của anh**----ngón trở hơi cong, nhẹ nhàng búng lên---ý tứ đùa giỡn mui cười phân---

điển❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn.

“Vật nhỏ chết tiệt!” Lưu Nhiên cười mắng, một cái bả nhào, đem người tình đang cười đặt dưới thân---

Khuôn mặt anh tuấn tú mỹ lệ xinh đẹp, giống như trong mộng, biểu tình rực rỡ”Thù Man, anh muốn đi vào---ngay bây giờ....” Âm thanh trầm thấp khàn khàn, tỏ rõ mãnh liệt**.

Thân thể mềm mại, đám mây che mờ mắt của Thù Man, ** cắn nuốt lý trí----

Cô mờ mịt thấy được tóc đen của anh, phủ xuống trước ngực mình, theo một đường hôn xuống dưới---

Thân thể run rẩy---tùy ý cho đầu ngón tay trắng nõn của anh du ngoạn trên da thịt mình---

Giờ phút này Thù Man mị nhân như tợ, phong tình rực rỡ nhìn không sót một cái gì---đôi môi đỏ tươi mát nhẹ khí, hai bên vú phập phồng.

Mệnh mông, lưỡi biếng, hưởng thụ, trầm mê, sa đọa----xinh đẹp như yêu tinh, muốn hút hết máu của người đàn ông trước mắt, muốn cắn nuốt hồn phách của anh.

Lưu Nhiên say mê nhìn biểu tình của cô, thu thật vào đáy mắt, hôn phách---

Thần bí, mê hoặc, giờ phút này---cô gái này làm anh điên cuồng----

“Thù Man.” Theo người đàn ông gầy nhẹ, hỏa nhiệt** tiến vào u cốc chật hẹp---thử thăm dò---chen vào---

Nhưng---Luu Nhiên ngó ra---sững sờ nhìn sắc mặt đỏ bừng của người tình---anh gặp trở ngại---

“Thù Man---em---“

Thù Man cũng có chút kinh hoàng, cô không nghĩ tới thân thể này vẫn còn là xử nữ---về sau, thân thể này đã là của cô, không phải sao----

“Văn Hoa---em nguyện ý---cho anh..”

Bất ngờ, tâm liền vui sướng---cô gái trước mặt---anh là người đàn ông đầu tiên của cô----

Không thể không nói, nội tâm của người đàn ông đều là đồ đệ tiện---lại có khả năng, đối với đàn ông phóng khoáng, đối với lần đầu tiên của phụ nữ, đều có suy nghĩ không cân trọng---mặc kệ người phụ nữ đó có thể trở thành vợ của anh ta hay không--

diễn❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn.

Động tác trở nên ôn nhu---Luu Nhiên thử thăm dò, có chút gian nan đi vào---một cái vọt mạnh---đột phá tầng chướng ngại kia---cô gái này---là của anh---

“Uhm---đau...” Thù Man cau mày---

Sự cực nóng, ấm áp của cô vây quanh anh, cảm giác hít thở không thông, đột nhiên co rút lại---cái loại cảm giác chặt chẽ này, khiến người đàn ông sắp nổi điên muốn tàn sát bừa bãi---

Nhưng anh không làm, anh phải nhẫn nại, bởi vì không muốn cô bị thương---không biết vì sao, anh không muốn nhìn thấy bị thương trên khuôn mặt này---

Anh cảm giác, anh yêu thương cô, muốn từ nay về sau luôn đối xử ôn nhu với cô, bởi vì cô là Thù Man của anh--

Cô nói cô thích anh---anh cũng thích cô----

Luu Nhiên khắc chế va chạm**, lẳng lặng chờ cô thích ứng anh---

diễn❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn.

Thân thể cứng ngắc dần dần chuyển thành mềm mại, dị vật có chút vĩ đại làm cô thấy trướng, Thù Man điều chỉnh lại thân thể, muốn làm cho mình thích ứng với ** của anh----

“Uhm... Thù Man...Đừng nhúc nhích...”

Kéo đầu anh xuống, Thù Man khẽ chạm vào môi anh, đây là âm thanh không lời ngầm cho phép anh cử động---

Đạt được sự cho phép của cô, ** cuối cùng người đàn ông đã vô pháp nhẫn nại, anh ra vào nông nông sâu sâu---phóng thích tất cả---quan sát người tình mị hoặc như yêu tinh--

Tiến vào, xâm nhập, liều chết---

Đang ** tiến vào, cái loại khoái cảm này---làm toàn thân nhẹ nhàng vui vẻ---chìm vào giữa nhục dục---không thể tự thoát khỏi---

Thân thể nhẹ nhàng---sa đọa---hồn phách tung bay---

Sâu sắc, róc rách, say mê, bay lượn, trầm mê----

Tại cực hạn mãnh liệt của tình cảm, tâm cho phép cất cánh bay tới thiên đường, ** trầm luân tại**, là nhục dục và linh hồn hoàn mỹ kết hợp, là một loại khắc chi nhập cốt---

Đêm dài, tình cảm quấn quanh một đôi trai đẹp đang yêu**, phóng đảng, trầm luân

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tâm động

Editor: Rea

Gió từ cửa sổ sập mặt đất thổi vào, trên sofa---bốn yêu nghiệt sắc mặt khác nhau---ngồi cách nha---tầm mắt nhìn chăm chăm vào vách tường trước mặt---màn hình thật to---nhìn không chớp mắt---

Bên trong vọng ra tiếng đàn ông thờ gấp và tiếng phụ nữ nũng nịu ngâm nga---

Nhưng người đàn ông hút thuốc liên tục, áp chế ** bị khơi mào trong cơ thể-----ở giữa hai chân của mỗi người đã hô cao lều trại, trong người bọn họ kêu gào được giải phóng.

Trên màn hình là đôi nam nữ dây dưa quay cuồng ở trên giường, hình ảnh nhiệt huyết, tình dục**---, tình cảm mãnh liệt---tận tình phóng thích---

điểu n c đđàn c lê c qđ quý c đđôn

Diễn viên chính bên trong là người bọn họ rất quen thuộc, vừa rồi còn ngồi cùng nhau, là người bọn họ vẫn khinh thường, vừa nhìn đã chán ghét---

Một người là anh em đã lớn lên cùng họ, huynh đệ---anh em---

Đây là đỉnh điểm của tình dục---hình ảnh nhục dục, trong mắt của bọn họ, giống như một loại nước uống bình thường--

Mà lúc này, lại không giống nhau, bởi vì hình ảnh trong màn hình kia, là chân thật **---không hề dối trá ra vẻ---

Đôi nam nữ cực kỳ xuất thần, đó chính là linh hồn cùng**, hoàn mỹ phù hợp*-----*thay nhau nổi lên----*cùng chìm nổi---

Đó chính là linh hồn cộng sinh, cùng múa, sự phóng đảng, bên trong diễm lệ, ma mỵ, đến từ sự nhiệt tình của anh và cô---

Bọn họ nhìn ra được, cảm giác được, người đàn ông kia, bọn họ cho rằng vĩnh viễn sẽ không có bộ mặt này, giờ phút này có bao nhiêu nhập tâm---

Cô gái kia, lần gặp lại đó, sau khi bọn họ tắm dò xong, đã phá vỡ nhận thức đối với cô từ tận đáy lòng---

Lại cho rằng, bất quá chỉ là phá vỡ mà thôi---

Nhưng---hôm nay, nụ cười tươi tắn của cô, động tác, mặc kệ là lỗi mẫn, hay là phóng đảng, diễm lệ, tình dục đều được phơi bày ra, không tiềm tàng nữa---

Bọn họ đều bị mê hoặc, không biết tại sao bị mê hoặc, bóng dáng của cô, miệng cười đã khắc sâu trong đáy mắt, trong lòng---

điểu n c đđàn c lê c qđ quý c đđôn

Khăn trải giường trắng tinh đã được tô vẽ những điểm đỏ tươi---đó là máu tử nữ sau khi phá thân---

Bọn họ không nghĩ tới, cô—lại là một tử nữ---một người ở trên giường---bên dưới người đàn ông---lại diễm dứa lẳng lơ, cuồng dã, phóng đảng như yêu tinh lại là một tử nữ.

Bọn họ thích bề ngoài thanh thuần, cao ngạo, trên giường lại phóng đảng, tình dục, vì như vậy mới có thể tận hưởng kích thích---

Vậy mà---nhìn hình ảnh hiện tại---vì sao, giờ phút này, bọn họ cảm thấy trong lòng cực kỳ không thoải mái, hình ảnh kia lại chói mắt như vậy---

Hình ảnh cô gái kia, ma mỵ, diễm lệ, xinh đẹp, cuồng dã, mỗi một cái biểu tình---ánh mắt sương mù, giọng nói ngâm nga---đều hấp dẫn ánh mắt người khác, thân thể cô xinh đẹp không cách nào tưởng tượng được---bàn tay xinh đẹp---đôi môi đỏ tươi ướt át---tuyết trắng nhũ phong cao ngất---

điểu n c đđàn c lê c qđ quý c đđôn

Lý Khanh hí mắt, nhìn đồng bọn sắc mặt tối tăm, nhìn ** phồng lên giữa hai chân bọn họ, đáy lòng tự giễu---đoán chừng, hiện tại mỗi người bọn họ đều hy vọng người trong màn hình cùng cô dây dưa đều chính là mình đi!

“Thực là TMD tuyệt diệu, lão tử * nhiều phụ nữ như vậy rồi, chưa thấy ai đẹp như vậy!” Nam Tạm vỗ đùi, ảo não kêu gào, đáy lòng không phục, không cam lòng.

“Hừ, đừng nói cậu, lão tử cũng * không ít, thật là...” Phú Tu ngoan độc hút điếu thuốc, liếc xéo Nam Tạm, hiển nhiên là anh cũng đang cực kỳ khó chịu.

“Trước kia lão tử chán ghét kẻ đàn độn này, hôm nay được nhìn như vậy, chắc chắn, thật là TMD*, ngày mai nhất định phải đem đồ dâm tiện này * trên giường, giết chết cô ta—để cho cô ấy*-phải thần phục dưới thân tôi!” Bạch Thành hung hăng trừng mắt nhìn cô gái, oán hận nhỏ nước bọt xuống thảm. Truyện được edit bởi Rea và chỉ được đăng duy nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“A...” Lý Khanh cười, nhìn mấy người đang không cam lòng: “Không nhớ buổi chiều văn hoa nói gì rồi sao? Các người nghĩ anh ta sẽ đồng ý sao? Trừ phi anh ta chơi đủ rồi...”

“Cùng cậu ấy nói cho rõ, lão tử không tin Lưu Nhiên lại vì đồ đệ tiện ý mà cùng huynh đệ trở mặt.” Bạch Thành vẻ mặt không biết sợ.

“Cậu cảm thấy cô ta vẫn là kẻ ngốc như trước sao? Đúng là TMD không có đầu óc!” Nam Tạm chỉ vào đại não của Bạch Thành, trực tiếp mắng: “Nếu là cô ấy trước kia, cậu---chúng tôi---Lưu Nhiên—có thể * cô ấy sao? Còn là một đám nữa chứ?”

“Một người, khi mất đi trí nhớ, thì tính tình sẽ biến đổi, nhưng khí chất trong xương thì vẫn giữ nguyên---lại càng không biết cô ta chưa từng tiếp xúc qua thứ đó, đó là biến hóa của cô ấy sao, cô ấy bây giờ, dường như đã thay da đổi thịt rồi, mất công rồi.” Lý Khanh vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, nhớ lại tất cả về Chu Nham Hình.

diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô ấy nói sư thái---nói mình kiếp trước là hoa sen xanh của Phật---nói về kiếp trước---nhân quả kiếp này---cái loại tang thương này---coi như chính mình đã sống hai đời, trên mặt lại nhuộm nỗi ưu phiền, mỗi câu nói câu cô ấy—làm cho người ta đều đau lòng, một khắc kia, làm cho tôi cũng---bị cô ấy mê hoặc, muốn cô ấy---không phải ở trên giường, là muốn cô ấy ở bên cạnh mình.”

diễn đàn Lê Quý Đôn

Phú Tu nhìn ngoài cửa sổ, giọng điệu rất nhẹ, đáy mắt từ mê mang chuyển sang bình tĩnh---từ khi màn hình mở ra tới giờ, anh vẫn không nói chuyện, đó là vì tâm tư quá mức phức tạp, rốt cuộc anh đã biết vì sao tâm tư mình lại phức tạp, bởi vì anh muốn cô gái ấy.

Đúng vậy, anh muốn cô, để cho cô ở cạnh mình, tuy nhiên giờ phút này cô đang hầu hạ bên dưới người đàn ông kia, nhưng anh không ngại---

“Cậu muốn gì là được nấy sao? Cậu cho là Văn Hoa sẽ đồng ý sao? Chúng ta nhìn trộm cậu ấy, theo lý mà nói, cả Văn Hoa và cô ấy.” Nam Tạm nhắc nhở người đàn ông đã nhập ma churong trước mặt.

“Ha ha...” Khuôn mặt tuần duật của Phú Tu căng thẳng, mi mắt cương nghị xé lên, nhìn bạn bè thân thiết của mình, biểu thị bá đạo độc tài công khai: “Anh ta không đồng ý thì thế nào? Chỉ cần Thù Man không kết hôn, tôi liền có tư cách muốn cô ấy, liền muốn kết hôn với cô ấy, lão tử cần thì sẽ đoạt lấy.”

“Tôi xem TMD thật ám ảnh, cử chỉ điên rồ, cô gái kia, nhất định phải là của tôi, lão tử...” Bạch Thành gào to với Phú Tu, nửa câu đầu rất khí phách, nhưng nửa câu sau lại không ra hơi.

diễn đàn Lê Quý Đôn

Bởi vì chính anh cũng không hiểu nổi, đáy lòng mình đang nghĩ gì, hiện tại anh chỉ muốn* cô gái kia, chỉ muốn---

“Nói đi, sao không nói nữa? Chính mình có bao nhiêu thanh cáo, khinh thường cô ấy, cậu có dám thề, không nghĩ cách với Thù Man? Sao cậu không tiếp tục?” Phú Tu đột nhiên quát to với Bạch Thành.

“Tranh cãi gì chứ, các người tranh cãi cái rắm, cô ta hiện đang ở dưới thân Lưu Nhiên...”

Một câu của Lý Khanh đã làm không khí giương cung bạt kiếm dừng lại---

Trong phòng thoáng chốc lại rơi vào sự im lặng, những người đàn ông lại rũ đầu xuống, nhớ lại tâm tư của bản thân---

Suy nghĩ cẩn thận, để đem bắt cô gái ấy về tay mình---không thể suy nghĩ được, trong đầu đang hỗn loạn---suy nghĩ cẩn thận mà trong lòng không cam chịu, tại sao lại phần nọ như vậy.

diễn đàn Lê Quý Đôn

Lý Khanh nhắm mắt lại, đem toàn bộ thân thể của mình rơi vào sofa, nhớ lại tâm tư của chính mình-----

Phú Tu đứng dậy tắt TV, châm điếu thuốc, dựa vào tường, đứng ngẩn ngơ---

Nam Tạm đứng dậy mở cửa sổ dưới mặt đất ra, nhìn xuống thành phố bên dưới, trong ánh sáng của đèn nê-ông, cảnh vật dưới chân thật nhỏ bé---

Bạch Thành phiền muộn hút điếu thuốc, chau mày một hồi, lát sau lại giãn ra, hiển nhiên tâm tình cực kỳ phức tạp, khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Rơi vào tay giặc

Editor: Rea

Vào lúc rạng sáng, Thù Man nghe thấy tiếng vang, cô biết đêm qua người cùng cô **, người đàn ông tình một đêm đang đứng dậy.

Thù Man thử duỗi người, hạ thân đau nhức khó nhin, khớp môi nhếch lên theo thói quen, xem ra đây là kết quả của việc túng dục quá độ.

đi>ẽn>đàn> k>ê> quý>đ>ôn.

“Thù Man, ngủ tiếp một lát đi, anh gọi em sớm quá rồi.” Người đàn ông khẽ hôn trán cô, thấp giọng nói.

Anh đã ăn mặc rất chỉnh tề, trong miệng có mùi bạc hà tươi mát, vị rất dễ chịu, toàn bộ mọi thứ nói lên anh đã tắm qua rồi. Toàn thân anh mặc quần áo bằng vải kaki, bao vây lấy thân thể thon dài, trông có vẻ đẹp trai và khoan khoái, trên mặt đang lưu lại nụ cười âm ập, anh đang nhìn cô, trong con người đen như mực chiếu ra khuôn mặt tiêu tụy có chút trắng xanh của Thù Man.

đi>ẽn>đàn> k>ê> quý>đ>ôn.

“Không được, Văn Hoa, em muốn đi dạo trên núi một chút,rất muốn,rất muốn đi.”

“Vùng rừng núi cây cối rậm rạp, có ngọn núi to chọc trời, có lẽ ở trong rừng, xuyên qua khe hở trên đỉnh đầu có thể thấy được trời xanh mây trắng.” Thù Man nhìn người đàn ông, trong mắt lại chỉ có hình dáng mơ hồ của anh, còn lại là lời nói muốn đi đến vùng rừng núi, giờ phút này cô hiện đang ở đó.

Lưu Nhiên đem cô gái trước mặt ôm vào trong lòng, anh vuốt ve cảm mềm mại của cô, cô như vậy, cô đơn, bất lực-mang theo một loại vắng vẻ mệnh mông, giống như một đứa trẻ lạc đường, làm cho lòng anh nghẹn lại, sinh ra một loại thương tiếc.

“Thù Man của anh, yêu tinh của anh, chỉ cần là em, Văn Hoa luôn nguyện ý...”

“Mặc quần áo đi, hôm nay chúng ta sẽ đi, em muốn đi đâu thì cứ nói.” Anh vừa nói chuyện, một bên lại giúp cô mặc quần áo vào, âm thanh êm ái kia, xem giống như dỗ một đứa trẻ con không biết tự lo cho mình.

“Cảm ơn anh! Văn Hoa!”

Mặc xong quần áo, Văn Hoa liền hôn môi cô một cái, cũng không để cô tự động tay, liền ôm cô đi tới phòng tắm, nhẹ nhàng đặt cô trên bồn rửa tay, anh bắt đầu giúp cô đánh răng, rửa mặt.

đi>ẽn>đàn> k>ê> quý>đ>ôn.

Xem người đang ôn trước mặt đang chuyên tâm làm việc, Thù Man đột nhiên cảm thấy rất tốt, nếu như có một người như vậy, một người đàn ông vẫn luôn bên cạnh mình, thì hưởng thụ sung nịch của anh cũng không tệ.

Nhưng cô cũng biết, anh với cô đều cùng là một loại người, dù thờ ơ hay tức giận cười mắng trong cuộc vui thì cũng không hẳn là gia nhập vào đó, nội tâm cô không khỏi tự cười giễu-đã biết là như vậy, chỉ có một đêm tình cảm mãnh liệt triền miên, chỉ là một chút ôn nhu che chở, vậy mà đã muốn đánh mất bản thân mình sao?

Người như mình, làm sao có tư cách được sung nịch, che chở, yêu thương? Thật là buồn cười.

“Thù Man, đánh răng đi, xong chúng ta sẽ đi.”

Người đàn ông đã ngắt dòng suy nghĩ của cô.

“Vâng.” Thù Man nhẹ giọng đáp một tiếng, nhận lấy cốc nước súc miệng anh đưa, cho đến khi Thù Man chải đầu xong thì liền đem những ý nghĩ kia vứt đi.

Vì còn sớm, nên họ liền lái xe đến Côn Minh. Hôm sau, hai người lại đi đến một trấn nhỏ của Vân Nam xa xôi, là thị trấn A. Lúc đó ở trấn A đang mưa, mưa bụi mông lung, kiến trúc cũ kỹ, đường lát đá, là một nơi thuần khiết. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.

đi>ẽn>đàn> k>ê> quý>đ>ôn.

Họ ở lại một nhà khách, là một tòa nhà ba tầng. Mưa không lớn lắm, nên họ cầm lấy ô bước chậm trong con mưa phùn, dưới chân là con đường đá đầy nước.

đi>ẽn>đàn> k>ê> quý>đ>ôn.

Đang lúc hoàng hôn nên trên đường không có người đi lại, sự bình yên mang theo yên tĩnh, không khí tươi mát mang theo mùi thơm ngát của cây cỏ, mưa từng giọt đập vào mặt, trong lòng xem như là viên mãn rồi. Bước chân thật chậm trên đường phố cũ kỹ, đi vào nơi cây cối trùng điệp, Thù Man cất dù đi, nhắm mắt lại duỗi hai tay ra, hít sâu một hơi, cảm thụ được vài hạt mưa đánh vào mặt, vào người mình. Truyện được chuyển ngữ bởi Rea và chỉ được đăng duy nhất tại diễn đàn, mọi nơi khác chỉ là hình thức copy.

Khung cảnh này, đối với Thù Man mà nói, giống như thật kì diệu.

“Văn Hoa, anh biết không? Em thích nhất là nơi như thế này, được ở trong nơi này, anh sẽ cảm thấy bản thân mình hoàn toàn tự do, được làm theo ý mình, không bị ai dòm ngó, cũng không cần phải quan tâm đến suy nghĩ của người khác. Chắc anh chưa từng nhìn thấy mưa ở vùng thôn quê đúng không, nó rất thần kỳ, chính là âm hiệu của Phật đấy.”

Giờ phút này Lưu Nhiên đã bị mỹ nữ trước mắt làm cho kinh hoàng, khi cô yên tĩnh tắm trong màn mưa, sắc mặt yên bình, trên người tỏa ra không khí tinh khiết. Cô chỉ thì thầm, không để ý tới sự tình của cuộc sống, giống như thế giới này chỉ có mình cô, giống như thân thể mỏng manh kia sẽ tùy ý biến mất, vĩnh viễn.

đi>ên≡đàn≡kê≡quý≡đ>ôn.

Lòng anh bỗng nhiên luống cuống, ang theo sự sợ hãi bất ngờ. Anh không biết vì sao mình lại sợ hãi, bối rối-không kịp suy nghĩ, thì thân thể đã hành động.

đi>ên≡đàn≡kê≡quý≡đ>ôn.

Lưu Nhiên liền ném dù trong tay xuống, gần như là chạy tới trước mặt Thù Man, gắt gao ôm cô vào lòng, cổ chấp gọi tên người yêu trong lòng từng tiếng, anh muốn cô đáp lại anh, anh sợ rằng một giây sau cô sẽ biến mất trong làn mưa bụi, biến mất ngay trước mặt anh.

“Thù Man. Thù Man. Thù Man. Thù Man. ...”

đi>ên≡đàn≡kê≡quý≡đ>ôn.

Thù Man mở mắt ra, cô nhìn gương mặt của anh có chút tái nhợt, ánh mắt khủng hoảng nghi ngờ, anh-làm sao vậy?

Chống lại ánh mắt nghi ngờ của cô, Lưu Nhiên liền muốn ngay lập tức vọt vào đáy mắt của cô, giống như muốn tiến vào đáy lòng và linh hồn của Thù Man.

đi>ên≡đàn≡kê≡quý≡đ>ôn.

Lưu Nhiên bướng bỉnh nghĩ xong, giọng nói cường điệu: “Thù Man, đáp ứng với anh, em sẽ không rời đi, được không, được không?”

“Văn Hoa, anh làm sao vậy?” Thù Man liền nhẹ giọng hỏi.

“Đáp ứng với anh đi Thù Man, em đồng ý đi.” Trong mắt của Lưu Nhiên là một loại cổ chấp đặc biệt.

đi>ên≡đàn≡kê≡quý≡đ>ôn.com

Thù Man cười yếu ớt lắc đầu: “Văn Hoa, không phải là em không đồng ý với anh, mà chỉ là em không biết chính mình khi nào sẽ ra đi, khi nào sẽ biến mất trong thế giới này, có lẽ là mười năm, cũng có lẽ là vài chục năm, cũng có thể là một tháng, hoặc là vài ngày cũng nên.”

Anh lại đem Thù Man ôm thật chặt, làm cho thất lung cô cũng sắp đứt rời. Bên tai cô chỉ có tiếng anh thì thầm: “Không được Thù Man, em sẽ sống thật tốt, em không phải thích anh sao, anh sẽ đi cùng em, đi cùng em, như vậy được không?”

“Có lẽ là vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quyết định

Editor: Rea

Đêm xuống, giống như một bức màn tối đen, bao phủ lên tất cả. Mưa đã sớm tạnh, đã mười một giờ. Đi dạo lòng vòng, không ngờ đã trễ thế này, trên đường trở về Thù Man mới chú ý tới chỗ rẽ trên đường, có một tòa nhà rất lớn, nhìn không rõ hình dạng, chắc là một từ đường hoặc là một ngôi miếu thờ từ thời xa xưa.

dien+dan+le+quy+don+com

Bước chân dừng lại, Thù Man nhìn hình dáng của nó, đúng là cực kỳ âm u, trong trấn lại không có đèn đường, dĩ nhiên trấn này không thể so với thành phố được, cuộc sống về đêm ở đó phong phú, người ở đây đã sớm nghỉ ngơi rồi. Huống chi, ở đây lại nhiều dân tộc thiểu số, từ đường, miếu thờ, trong mắt mọi người đều là trang nghiêm thần thánh, cũng không phải nơi dễ đến vào đêm khuya. Thù Man chỉ có thể từ bỏ, chờ tới ngày mai.

“Thù Man, về thôi, nếu muốn xem, ngày mai chúng ta lại tới.” Luru Nhiên ôm người yêu vào lòng, thân thể cô đã sớm trở nên lạnh lẽo, anh liền ôm cô vào ngực thật chặt. Truyện được đăng duy nhất tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Vâng, chúng ta về đi.”

Về đến chỗ trọ, ông già chủ nhà đang ngồi hút thuốc lá ở hành lang nhìn thấy bọn họ đã trở về, liền cười với bọn họ, vẫy vẫy tay, bảo họ lên lầu nghỉ ngơi, xong ông liền đứng dậy đi ra cửa, không nói gì.

Trở lại phòng, Thù Man đi thẳng ra ngoài ban công, ngồi trên xích đu. Khép mắt lại, trong đầu là một mảnh hỗn độn, thân thể đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng cô không hề có một tia buồn ngủ.

Luru Nhiên đang pha nước ấm, anh đem chậu rửa mặt tới, quay đầu nhìn người yêu ngoài cửa sổ, cô im lặng như vậy, đẹp như vậy, môi anh không tự giác liền vẽ ra đường cong.

Nhấc chân đi qua, anh ngồi xổm bên người cô, đầu ngón tay chạm vào dung nhan có chút tái nhợt rồi day nhẹ: “Thù Man, em mệt sao, rửa mặt đi, ngày mai còn phải leo núi nữa.”

“Vâng, em chỉ là hơi mệt, không muốn động đây.” Thù Man không mở mắt, âm thanh mềm nhũn, lười biếng.

“Không muốn động thì đừng động, chờ anh...”

Luru Nhiên đứng dậy, đem khăn nóng vắt khô, lại ngồi xổm xuống trước mặt cô, động tác nhỏ nhẹ lại ôn nhu chà lau mặt cho cô.

“Uhm.....” Chạm vào làn da, anh nhẹ nhàng chà lau làm Thù Man thoải mái, khẽ rên ra tiếng. Truyện được chuyển ngữ bởi Rea tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

dien-dan-le-quy-don-com

Cô mở mắt ra, người đàn ông trước mặt vẫn ôn nhu như cũ, Thù Man liền cười nhạt, trong mắt ôn nhu như nước, không hề có gợn sóng. Động tác cẩn thận kia của anh, giống như xem cô là trân bảo. Động tác đó, vẫn tự nhiên như vậy, giống như anh đã làm cho cô rất nhiều lần.

“Văn Hoa.” Ánh mắt Thù Man dừng lại trên người anh, kim lòng không đậu, liền thốt ra: “Vì cái gì?”

“Hử? Cái gì vì cái gì?” Luru Nhiên nghi ngờ nhìn cô gái trước mắt.

“Vì sao lại tốt với em như vậy?”

“A, không có gì, vì em là Thù Man của anh.” Âm thanh của anh cực kỳ nhẹ, vẻ mặt rất tự nhiên.

Trong phòng thoáng chốc lại rơi vào im lặng, Thù Man không biết phải ứng phó như thế nào, cũng bởi vì cô là Thù Man sao? Đáy lòng lại phiền não, bất an, những thứ xao động, bất an này tới đột ngột nhưng từ đâu mà đến chẳng lẽ là vì người đàn ông trước mặt hay sao?

Cô cùng anh, từ khi bắt đầu đến giờ chỉ là một trò chơi, khiêu chiến đối phương chỉ là điểm mấu chốt của ván bài-anh vẫn ôn thuận như cũ-lòng của cô lại bắt đầu xao động, bất an-cảm giác mất kiểm soát làm Thù Man cảm thấy không tốt- Thật không tốt, cảm giác tồi tệ kia-cô chán ghét chính mình như vậy.

Kiểm chế- cô muốn kiểm chế đáy lòng xao động-càng nghĩ lại càng muốn kiểm chế loại cảm giác này phát ra ngày càng mãnh liệt này.

Thù Man liền nhẹ nhàng lắc đầu-giờ phút này cô cần phải làm gì đó để giảm bớt hút thuốc, uống rượu-hiện tại, cô cần những thứ kích thích này để kích thích thân thể đang xao động.

“Anh có thuốc không?”

“Sao? A... Có.” Thù Man nói hơi đột ngột, làm cho Luru Nhiên hơi ngạc nhiên và sững sờ.

Lấy thuốc và bật lửa từ trong túi ra, lấy một điếu, châm lửa, anh liền trực tiếp để lên cánh môi của cô.

dien-dan-le-quy-don-com

Mùi khói liền chui vào hơi thở-cô gợn tay lên, hai ngón tay kẹp lấy điếu thuốc, Thù Man liền hít một hơi thật sâu, khói thoát ra từ điếu thuốc-đem gương mặt cô chôn giấu trong làn sương trắng, ngũ quan liền thoát chốc trở nên mơ hồ-Thù Man thoải mái thở dài, bất an trong lòng đột nhiên được giảm bớt.

“Thù Man, làm sao vậy? Sao em đột nhiên lại muốn hút thuốc? Xem bộ dáng của em, vẫn là rất hưởng thụ nha-a, giống như là kẻ nghiện thuốc phiện...”

Luru Nhiên cười, xem Thù Man đang cuộn mình trên xích đu, toàn bộ thân thể cô co rút thành một đoàn, biểu tình tham lam, cô gái đang hưởng thụ khói thuốc, bộ dáng thoải mái, giống như một con mèo lười biếng, cái biểu tình thỏa mãn kia, thật giống như một kẻ nghiện đã lâu không được hút.

dien-dan-le-quy-don-com

“Không có, chỉ là em đột nhiên muốn hút, thân thể cảm thấy không khỏe, cũng có chút thiếu thứ gì đó...”

Thù Man tiếp tục nói chuyện, hai tay buông xuống thân thể, thân thể cô cuộn lại, tìm cái tư thế thoải mái, ánh mắt miễn cưỡng khép hờ, xuyên qua màn sương nhìn vào người đàn ông đối diện-chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy nét mặt của anh phản chiếu dưới ánh đèn.

“Về sau đừng hút, không tốt đối với sức khỏe.” Nói xong, Luru Nhiên liền đi tới bên cạnh chậu rửa mặt, tháo kính xuống, bắt đầu lau mặt.

Luru Nhiên tự nhiên nói lời quan tâm-thần thái kia cực kỳ tự nhiên, nhất thời làm cho lòng cô khó hiểu, lại có chút phức tạp- trong lòng lại chuyển biến quá kỳ diệu, chỉ là nó tới quá nhanh, Thù Man còn chưa đuổi kịp thì nó lại biến mất rồi.

Sau khi hít sâu một hơi thuốc, trong tay cô chỉ còn lại đầu thuốc lá, tiện tay liền dập tắt nó trên mặt đất, Thù Man lại nhắm mắt- tiếp tục suy nghĩ về chỗ trống trong đầu.

Sau khi rửa mặt xong, Luru Nhiên liền đi tới bên cạnh xích đu, cô gái trước mặt anh, chẳng biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, giờ phút này cô cực kỳ an tĩnh, an tĩnh giống như không tồn tại.

Hô hấp nhẹ nhàng, mỏng manh, Luru Nhiên lại thấy tâm mình hồi hộp một phen nói không ra lời, không khỏi duỗi tay xuống dưới mũi cô muốn thăm dò-xem cô còn thở không.

Cảm giác được sự ấm áp dưới mũi cô, tâm anh liền để xuống, đưa tay đặt lên ngực cô, cảm giác được chỗ đó hơi lên lên xuống xuống.

Nếu không có cảm giác ấm áp kia, nếu không có sự lên xuống-anh thật sự cho rằng cô gái trước mặt chính là một con búp bê tĩnh xảo không có sinh mệnh.

Tiếp theo đó, Luru Nhiên lại bỏ đi sự lo âu, anh cười phá lên-vì sự lo âu, cẩn thận của chính mình.

dien+dan+le+quy+don+com

Từ khi nào, mình lại đề ý cô như thế? Là từ đêm trắng kia sao. Trên mặt anh lại là sự ưu thương, trong mắt phiền muộn là vì khí chất ẩn hiện lúc có lúc không trên người cô-hoặc là không biết khi nào thì cô sẽ ra đi.

Có lẽ từ khi nhìn thấy cô trong màn mưa đó, vẻ đẹp của cô làm anh thán phục, mê ly, động tâm-thời khắc đó, lòng anh bối rối cùng sợ hãi, đó là chân thật, không lừa được người.

dien+dan+le+quy+don+com

Suy nghĩ lại, Luru Nhiên đã nghĩ thông suốt, trong đầu thông suốt, tâm liền mở rộng. Làm gì phải truy cứu từ khi nào mà cô đã đi vào tâm lạnh lẽo của mình, kết quả vẫn không thể thay đổi, anh cũng không muốn thay đổi.

Bọn họ đều có bản chất giống nhau, trong thân thể đều có một linh hồn hắc ám, một sự xao động bất an về yêu nghiệt tươi đẹp kia, hà tất anh phải chấp nhặt những thứ đối trá vớ vẩn này.

Giờ phút này Luru Nhiên quyết định, anh muốn cô, về sau phải cùng cô ở chung một chỗ, dây dưa lẫn nhau, anh không rời cô, cô cũng đừng nghĩ sẽ rời bỏ anh.

Một đoạn ràng buộc nghiệt duyên bắt đầu từ đây-hắc ám trong đáy lòng bị thức tỉnh, đó là tình yêu.

Vuốt ve da thịt trơn mềm nhẵn nhụi, anh biết tâm của mình đã bị cô gái này bắt được, mà anh cam tâm tình nguyện. Trò chơi này, anh đã rơi vào tay giặc, ván bài này Luru Nhiên đã thua, tâm phục khẩu phục.

Tình tế hôn lên môi có chút lạnh của cô, trong mắt Luru Nhiên là ý cười sâu thẳm: “Yêu tình-Thù Man, em chính là yêu tình, ông trời đã phái em xuống để làm khổ yêu tình là anh.”

Dịu dàng ôm lấy người đã làm loạn tâm mình vào giường, anh quyết định ngày mai, chờ cô thức dậy, anh phải trừng phạt cô cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sáng sớm

Editor: Rea

Khi Thù Man tỉnh lại, đã là hơn bảy giờ sáng. Sắc trời sáng trong, sau cơn mưa thì lại càng sáng hơn, mang theo màn sương mỏng, cửa sổ mở nên cả căn phòng đều có thể ngửi được mùi vị của ánh sáng mặt trời.

Hơi vận vẹo thân thể đang chuẩn bị duỗi lưng, thì bên hông có một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô, sau đó Thù Man liền bị ôm vào trong một lồng ngực rắn chắc, phía sau lưng cô là vật cứng rắn nóng bỏng, nó đang đâm vào cô, cọ xát.

Thù Man xoay người lại liền nhắm mắt, trong lúc lơ đãng cô lại ma sát với cái cứng rắn kia vài cái, đổi lại là tiếng kêu rên của anh. Vừa mới chuyển dịch thân thể, môi của anh đã hôn xuống dưới, liền chộp được môi của cô, cuồng đã gặm cắn, đầu lưỡi tham lam tiến vào miệng cô, hút nước bọt trong miệng và nuốt không khí trong miệng của Thù Man.

Sau khi rời khỏi môi cô, liền có một sợi chỉ bạc trong suốt kéo ra, bốn cánh môi hai người đều sưng đỏ-Thù Man liền tham lam hít thở không khí, giảm bớt sự căng thẳng do hít thở không thông mang lại.

Cả hai người đều là vẻ mặt mê ly, đôi môi kiều diễm ướt át đỏ mọng, bộ ngực phập phồng lên xuống-tỏ rõ khát vọng** đối với đối phương.

Lưu Nhiên liền gắt gao ôm người yêu vào lòng: “Yêu tinh... Nó đã vì em mà đứng chào cả một buổi tối, em cũng nên quan tâm tới nói một chút chứ, hử?” Anh thờ phỉ phò nhìn Thù Man, trong mắt đen tối âm u là một con thú tà ác đang ẩn nấp.

Nhìn vào mắt của anh, khoe môi của cô liền xẹt qua nụ cười nhạt, đáy mắt tràn ra tia tà khí, cô tiếp sát khuôn mặt tuần tú của anh, cái lưỡi liền phẫn nộ khê liếm qua cánh môi có chút khô khốc, rồi cô ý đảo quanh khoe môi của anh, lông mi dài khê chớp, cô giống như kẻ cực kỳ vô tội, thực ra thì động tác đùa giỡn của Thù Man làm cực kỳ thuần thực.

“Văn Hoa...” Thù Man lại khê gọi tên của anh.

Mới tỉnh lại vào sáng sớm, liền bị tiếng nói gọi cảm của Thù Man hấp dẫn, đáy mắt của cô đầy ánh sáng nhu hòa, lại pha chút mỉa hoặc, mà Thù Man liền cố ý phun khí tại vành tai của anh, tay cô đột nhiên đánh úp về giữa hai chân của Lưu Nhiên, cảm vật cứng rắn của anh, vuốt ve, khiêu khích, là sở trường chọc người khác tức giận của cô.

“Ừm...” Lưu Nhiên liền kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay của anh to đẽ lại bàn tay nhỏ của cô, động tác trong tay cô lại nhanh hơn, ngăn cách lớp quần ngủ cô liền khuấy động lên xuống, ngay lập tức trong miệng anh tràn ra tiếng rên phong tình: “Ừm... Thật thoải mái... yêu tinh... Nhanh lên... Ừm... Thù Man của anh...”

“Ha ha...” Thù Man cười xấu xa, cô đột nhiên rút tay ra, một động tác xoay người liền lưu loát trơn tuột như cát trượt xuống giường một phen, hai chân cô đứng trên sàn, cười xấu xa liếc nhìn về phía người đàn ông đang nằm trên giường.

Lưu Nhiên sắc mặt ửng hồng, vẻ mặt của anh không cam lòng, dục vọng không được thỏa mãn, đáy mắt liền tái đi, nói với người tình đang cười xấu xa ở đối diện: “Yêu tinh, hành hạ anh vui về sao, hử?”

“Ha ha ha... Đó là đương nhiên.” Thù Man nắm chặt cổ chân, vẻ mặt lơ đãng, ánh mắt ngạo mạn, giọng điệu của cô nhẹ nhàng: “Nhìn mặt nạ ôn hòa của anh bị phá vỡ, cảm giác thật là sung sướng.” Nói xong cô liền đưa ra một ánh mắt khiêu khích, môi liền khép mở, tràn ra một nụ cười xấu xa: “Ha ha...”

Tiếng cười còn chưa dừng lại, người đàn ông đã bỏ nhào lên người Thù Man, cánh tay thon dài có lực của anh đã bóp chặt eo cô, ôm cô lên khỏi mặt đất, Thù Man liền bị ném lên trên giường, thân thể vừa nhẹ nhàng đặt xuống, người của anh đã rất nặng mà đè lên, cô đã bị anh khóa dưới thân, không thể động đậy được.

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Thù Man cũng không muốn thoát đi, dù sao nháo cũng đã đủ, loại ** này không cần phải miễn cưỡng, chỉ cần thuận theo thân thể là được, giờ phút này, cô cũng muốn anh, ** đêm đó, cái cảm giác kỳ diệu này, cô cũng muốn hưởng thụ và trầm mê.

Không thể phủ nhận, người đàn ông trước mặt luôn nhu nhả ôn nhu này, khi ở trên giường, bất kể là sức mạnh hay kỹ thuật đều thật mạnh mẽ.

Cánh tay cô liền vòng qua cổ anh, kéo anh xuống, đưa chính môi mình lên, hôn lên vành tai anh, rồi đến yết hầu, trầm thấp lắm bảnr: “Văn Hoa, yêu em...”

Quần áo liền bị xé nát, hai thân thể xích lõa gặp nhau, người đàn ông to lớn thon dài, thân thể cô gái như bạch ngọc.

Ánh mắt anh có lửa, si mê.

Ánh mắt cô mê mông, mê ly.

Trong mắt bọn họ giờ đây đều có loại ma quỷ tươi đẹp, tràn đầy ** mãnh liệt, lúc này-bọn họ cần dung nhập, xé rách, va chạm lẫn nhau.

Người đàn ông tình tứ hôn lên da thịt trắng nõn nhẵn nhụi của cô gái, không buông tha một tấc nào, mỗi chỗ đều lưu lại ấn ký của Lưu Nhiên.

Nghe Thù Man ngậm nga như mèo, làm cho ** trong cơ thể anh lại càng thêm thô bạo, nó đang kêu gào, muốn cắn nuốt cô gái bên dưới, dung nhập vào thân thể của anh, hung hăng, dùng sức, muốn cô-muốn cô.

Giờ phút này, Thù Man đã bị ** làm cho chìm đắm, cô khó nhin liền vịn vẹo thân thể, eo nhỏ nâng lên cao, cọ sát cái cực nóng của anh: “Văn Hoa, nóng quá.”

“Văn Hoa....Em muốn anh,....”

Trước mặt anh, cô gái ở dưới thân mắt đang bị sương mù che phủ, cô nhìn anh, nhưng trong mắt không có anh-thân thể cô phiếm hồng, dung nhan diễm lệ, toàn bộ thân thể cô đều tản ra yêu khí, phóng đảng, mị hoặc, quyến rũ anh, quyến rũ anh gặm cắn cô.

Huyết dịch bốc hơi, ** kêu gào, anh rút cuộc khác chế không được, liền kiên định cọ sát ** ở nơi ướt át: “Thù Man..”

Anh gặm nhẹ một tiếng, thất lưng mạnh mẽ liền đâm vào, tất cả bị nơi ẩm ướt ẩm áp của cô bao bọc, một loại điện giật chảy vào huyết mạch làm run rẩy cả hai người.

“Uhm.....!” Hai người đồng thời kêu rên ra tiếng, là thỏa mãn, là thần phục đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lạnh nhạt

Editor: Rea

All: Đầu tiên là cho mình được gửi lời xin lỗi tới tất cả các bạn vì đã bỏ bê khu vườn nhà mình gần cả tháng nay để nó mọc meo cỏ mọc um tùm và lời thứ 2 chính là cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình từ đầu đến giờ. Món quà năm mới của mình sẽ được gửi vào ngày mừng 1 tết nhé. Thân ^^

Cô gái xinh đẹp với vòng eo mềm mại và sợi tóc tán loạn trên gối.

Hai luồng rất tròn của cô lên xuống, chạm vào ánh mắt của người đàn ông trông hết sức diễm lệ, may mỵ và phóng đảng.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Giờ phút này, cô làm cho Luru Nhiên si mê mình điên đảo,linh hồn hắc ám bên trong đang điên cuồng, xao động. Cô thật nhu nhược, cô ta đang muốn nghe được âm thanh sung sướng kêu to của cô.

Tiến vào, xâm nhập, di chuyển, va chạm....

“Yêu tinh, em đang muốn kẹp đứt anh sao?” Động tác của anh rất mạnh mẽ, làm cho thân thể của cô thoải mái mà run rẩy.

Anh tiến sát vào cô, muốn thấy mình trong đáy mắt của cô,như vậy anh mới có thể cảm nhận được cô và mình cùng nhau hòa tan, kết hợp.

Rea tại diễn đàn lê quý đôn

Nhưng ở nơi đó chỉ có một mảnh sương mù mênh mông và vẻ mặt say mê của Thù Man.

Đáy lòng Luru Nhiên liền mất mát, chua xót, anh không cam lòng, vì sao trong mắt mình có cô, mà linh hồn cô lại không bỏ xuống được ràng buộc với anh.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

Trong mắt cô, trong lòng cô không có anh, vì cái gì, dựa vào cái gì, anh không cam lòng, rồi lại đau lòng, chua xót.

Trong mắt Luru Nhiên liền hiện lên một tia ngoan độc, biên độ của anh lớn hơn nữa, liên tục va chạm thân thể xinh đẹp dưới thân, giống như muốn đánh bay cô,chọc thủng cô.

Anh thẳng tắp tiến vào thân thể của cô, vào lòng, đáy mắt, linh hồn,để cho cô cảm giác được chính mình, trong lòng in lại chính mình,ràng buộc với bản thân mình.

di❖en❖danlequyd☼n❖c☼m

“Thù Man, gọi tên anh...”

“Yêu tinh, gọi tên anh...” Mỗi một động tác, Luru Nhiên lại dùng sức một lần, bắt chấp tất cả, hành động của anh điên rồi, nhưng lại hết sức chân thành, anh muốn nghe cô gái dưới thân gọi tên mình.

Hiện tại, khi cô và anh đang chìm đắm trong bể dục, anh muốn chính mình bảo vệ một tia lý trí, không muốn rơi vào tay giặc, chính mình muốn nghe cô gọi, gọi tên của anh, như vậy mới giảm bớt sự thống khổ và không cam lòng của mình.

“Văn Hoa... Văn Hoa...” Thù Man liền đáp lại Luru Nhiên đang có chút thô bạo.

“Nói, em là của anh, nói...” Luru Nhiên liền nhấn mạnh ý định, anh muốn tại giờ phút này, cô gái không có lương tâm hứa hẹn thuộc về chính mình.

di❖en❖danlequyd☼n❖c❖m

Hôm nay, anh thật không đủ tỉnh táo, nói anh đề tiện cũng được, giờ phút này, anh muốn cô thừa nhận, về sau cô phải là của Luru Nhiên.

Không nghe tiếng đáp lại, không nghe thấy điều mình muốn, anh lại càng tăng tốc, hung ác xuyên thủng thân thể cô, biểu đạt sự bất mãn trong lòng.

“Văn Hoa...” Thần tốc va chạm, ** sắp xảy ra, trong đầu Thù Man đã trống rỗng, anh nói cái gì, cô đã không còn chú ý nữa.

Cô chỉ có thể thống khổ, thoải mái rên rỉ và hừ nhẹ: “Uhm... Sướng... Văn Hoa... Huhu...”

di❖en❖danlequyd☼n❖c❖m

Thời khắc mấu chốt, anh đột nhiên thả chậm động tác, cả tần suất và biên độ, bắt đầu tra, tấn ma sát cô, anh biết cô sắp **, chính thân thể anh cũng đang kháng cự, nhưng vì mục đích của mình...

“Uhm...” Thù Man không hồn giận chỉ nhú mảy, mắt đầy sương mù.

Luru Nhiên nhìn người dưới thân, về mặt anh nghiêm lại, nhìn cô gái đang bắt đầu nhăn lông mày, anh va chạm lúc sâu lúc nông, muốn cho cô khó chịu, lại nhấn mạnh thêm: “Nói, em là của anh, nói Thù Man là của Luru Nhiên, nói...”

di❖en❖danlequyd☼n❖c❖m

“...” Thù Man liền im lặng, đầu ngoảnh sang một bên, không dám nhìn anh, ánh mắt của anh hết sức chân thành, cô không hứa hẹn nổi, cũng không có biện pháp hứa hẹn.

Nhìn Thù Man quay đầu, Luru Nhiên đã biết, cô không muốn trả lời, cũng không muốn hứa hẹn.

“Em không hứa cũng được, nhưng từ nay về sau đừng nghĩ sẽ rời khỏi anh!” Âm thanh của Luru Nhiên cực kỳ bình tĩnh, nói cho Thù Man biết quyết định của mình.

di❖en❖danlequyd☼n❖c❖m

Sau khi dứt lời, động tác của anh lại trở nên cuồng dã, so với vừa rồi lại càng thêm mãnh liệt, quả thực muốn cô va chạm tới nát xương Thù Man biết, anh đang phát tiết đầy lòng phần nộ và bất mãn, cô im lặng trầm mặc, thể hiện thái độ bất mãn của mình.

Sau một hồi trầm luân tại bể dục, anh liền gầm nhẹ một tiếng, tứ chi của cô run rẩy, kết thúc.

** bình ổn lại, hai người nằm song song nhau, không giống như lần trước ôm nhau gấn bó. Luru Nhiên nhìn người bên cạnh, trong mắt anh mang theo chua chát, đau xót, anh liền hỏi cô, cô chấp muốn biết đáp án.

“Thù Man, tại sao?”

“Văn Hoa, em và anh vốn chính là loại người giống nhau, sao lại phải hỏi? Nguyên nhân không phải anh biết rõ nhất sao...” Thù Man thân nhiên trả lời, chống lại ánh mắt bi thương của anh.

“Ha ha... thật sự là máu lạnh...” Anh liền cười chua xót, tiếng cười tràn đầy tào phúng, anh đang tự giễu chính mình.

Người đàn ông đang nỉ non tự giễu: “Đúng vậy, em và anh đều giống nhau, anh biết, chính là loại kết quả này...”

“Là em không xứng đáng với Luru Nhiên, là tại em...”

“Thù Man, sao em lại có thể máu lạnh như vậy? Sao lại có thể...” Đứng lại ánh mắt chua xót của mình, trong thân thể anh có cái gì đó nát vụn...

Trước kia, những cô gái khác, những người yêu Luru Nhiên vô cùng, nhưng anh không yêu họ.

Giấu ôn nhu ở sau lưng, luôn lạnh lùng và chân thật giống như những lưỡi dao sắc bén không nhìn thấy có thể đem người khác cắt đầy những thương tích.

Anh, Luru Nhiên, luôn mang loại mặt nạ ôn nhu, khoác áo nhô nhả, làm như không thấy những cô gái bị anh làm cho tổn thương chảy đầm đìa.

Khi đó anh cũng không nghĩ là chính mình sẽ có ngày gặp kết quả giống như vậy, chính mình cũng sẽ bị thương, thật sự là xứng đáng.

Nói như vậy, những cô gái bị anh làm tổn thương thật nặng, cái loại vết thương nhìn không thấy, nhưng lại đau triệt nội tâm, giờ phút này anh có thể cảm nhận được, có lẽ là thiên lý tuần hoàn, sau này sẽ có báo ứng.

Anh đã từng làm tổn thương các cô như vậy, thờ ơ nhìn các cô khóc tê liệt tâm phách, nghe các cô nguyên rủa chính mình: “Luru Nhiên, tôi nguyện rửa anh, anh sẽ gặp báo ứng, sớm hay muộn anh sẽ gặp một người mà không yêu anh, đến lúc đó anh sẽ đau khổ hơn tôi gấp trăm ngàn lần! Hàng vạn lần!”

Hiện tại báo ứng đã đến, đại khái là ông trời biết được, hiện tại báo ứng đã bắt đầu sao?

Người đàn ông bên cạnh, trên người tản ra một loại nồng đậm đau thương.

“Ai...” Thù Man thở dài, ngồi dậy, lại gần anh, giờ tay vuốt ve khuôn mặt tinh xảo tuấn mỹ.

Không gian yên tĩnh, trong phòng còn đầy rẫy mùi vị tình dục.

Thù Man đứng dậy đi xuống giường, cô nhặt nội y, mặc áo ngủ vào, đi chân trần đến bên cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ước hẹn

Editor: Rea

Cô gái đang đứng bên cửa sổ, mặc một bộ áo ngủ rộng mở, dài đến mắt cá chân, dây lưng cũng không gài lại, lộ ra nội y ren bên trong. Tóc đen cuộn sóng của cô có chút rối tung, ngón tay dài mang theo một điệu thuốc.

Ánh mặt trời đang phủ trên khắp người cô, sau lưng là cây cối tươi tốt nhưng không hề thể tục hay quá lộ chỉ cảm thấy càng nhìn cô thì càng vừa mắt, thoải mái, càng nhìn lại càng xinh đẹp chói mắt làm Luru Nhiên có chút si mê.

Giờ phút này anh nhìn thấy một vẻ đẹp khác, dường như là cây hoa thủy tiên đang phản chiếu hình bóng của mình, xinh đẹp mang theo cao ngạo và đơn độc, nhưng cô lại không biết cô bây giờ đẹp như vậy khiến cho bất kỳ ai thấy đều động lòng.

Cô cứ đứng dựa vào cửa sổ như thế, da thịt trắng mịn dưới ánh mặt trời có vẻ trong suốt, môi đỏ búng khép mở, một bên hút thuốc một bên nhìn ra ngoài cửa sổ, xem như cái gì cũng không nhìn thấy.

Căn phòng thật yên tĩnh, bên tai là tiếng nói nhàn nhạt mà tự nhiên, nhìn cô khiến cho người ta lộ ra vẻ xúc động, đó là một loại cảm giác kích động cùng hưởng thụ.

“Em có máu và thân thể lạnh lẽo, thân thể và tâm cùng lạnh như nhau, nhưng trên mặt lại treo một nụ cười như gió, cái này giống như một loại hình thức, từ khi sinh ra em đã biết là sẽ gắn liền với mệnh khổ, nếu không làm theo thì sẽ bị hủy diệt.”

“Cho nên, em không hy vọng anh sẽ làm hòa tan sự lạnh giá của em, làm ấm áp sự lạnh lùng của em, phá tan nụ cười của em.”

“Như vậy em sẽ có cảm giác được an toàn, cảm thấy chính mình giống như một hòn đảo nhỏ, yên tĩnh bất động, tuân theo quy luật vận động và thích ứng với sự biến hóa.”

“Em đối với sự nhiệt tình của bất kỳ ai đều xa cách, đối với những người đàn ông tuấn mỹ. em chỉ sinh ra hứng thú với họ, làm nỡ rộ về xinh đẹp của mình, phóng xuất yêu khí và sự phóng đảng, cùng anh ta si mê, giao hợp, đó là bởi vì em chưa bao giờ dụng tâm, cho nên khi ra đi em sẽ không lưu luyến cùng dứt khoát, cho dù làm tổn thương mọi người cũng không sao cả.”

“Bởi vì sự ra đi của em đồng nghĩa với việc vứt bỏ, mặc kệ là người, hay là vật, qua năm tháng rồi em sẽ quên đi không hề lưu lại một dấu vết nào xem như nó chưa từng tồn tại, ngay cả trí nhớ cũng keo kiệt thì làm sao có được yêu và tình cảm.”

Thù Man đi tới bên giường, ma sát khuôn mặt của anh, nhìn sâu vào mắt anh: “Văn Hoa, người phụ nữ như em không đáng cho anh thổ lộ tình cảm, giống như mình của trước kia, không được sao? Trong số mọi người, người em không muốn làm tổn thương nhất chính là anh, bởi vì anh và em đều giống nhau, đáy lòng đều đầy sương mù nhưng ít ra vô cùng thành thật, như vậy đã đủ cho lý do em không muốn làm tổn thương anh.”

“Vậy thì chúng ta cứ giữ nguyên mối quan hệ này, mãi đến khi chán ghét nhau, hoặc là có một ngày em ra đi, không được sao anh?”

“Em cực kỳ thích anh, thích cảm giác cùng anh ở trên giường, khi đó thật thoải mái, đừng nên ép em phải rời đi, được chứ, Văn Hoa?”

“Nếu em hiểu anh, nên biết khi anh mở miệng vào lúc đó, nghĩa là đã động tâm rơi vào tay giặc, anh không buông tay, tuyệt đối không!” Đáy mắt của anh

là sự cố chấp đáng sợ, dường như là một nhát dao chí tử, hung hăng cắm vào thân thể Thù Man, như muốn xé nát cô.

“Ai...Hà tất...Anh thì hiểu được em bao nhiêu? Có đôi khi em thấy bản thân em thật đáng sợ,em có bệnh....” Thù Man đưa tay lên ngực, nhìn về phía anh: “Nơi này, có bệnh cực kỳ nghiêm trọng.”

“Em nghĩ anh sẽ tin sao, sợ sao, Thù Man?”

Giờ phút này Thù Man chỉ cảm giác được trong thân thể đầy rẫy sự vô lực, người đàn ông này, thật là...

“Thôi, em nói anh cũng không tin, về sau anh phải biết, nếu khi đó anh không lui lại, không chạy trốn, cũng không sợ hãi, chúng ta sẽ bắt đầu lại, được không?”

“Được!” Anh liền đáp ứng cô, rồi cuộc đã buông xuống tâm tư vào buổi sáng, nở ra một nụ cười nhạt.

“Mặc quần áo vào đi, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.”

-----*-----

Khoảng sân trước mắt, cực kỳ rộng lớn. Mái ngói màu xanh, có những bức phù điêu từ thời xa xưa, có những bụi dây leo chằng chịt. Kiến trúc từ thời cổ xưa, kết cấu chỉ toàn là gỗ, bên trong thờ phụng tất cả tổ tiên của dân tộc Di. Nghe nói hai ngàn năm trước, một vương tộc rộng lớn đã bị hủy diệt, phải trốn đến đây để sinh sống.

Dòng họ chạy nạn đến đây, đến vùng đất rừng sâu núi thẳm này, đây là nơi mà núi gần sông, dãy núi tầng tầng lớp lớp, đi xuống một chút lại có bờ biển, họ đã nhìn thấy được nơi đây là miền đất phúc, vì thế đã lưu lại nơi này.

Khi họ tiến vào bên trong, sau cơn mưa thì mùi đất ẩm mốc bốc lên, một hành lang dài âm u cổ xưa hiện ra, hành lang rất dài, bức tường cao che khuất cả ánh sáng mặt trời, có chút âm trầm đáng sợ.

Xuyên qua hành lang dài, là tiến vào gian chính của miếu thờ. Ngôi miếu trước mắt trải qua hàng ngàn năm mưa gió vẫn bảo tồn được kết cấu hoàn mỹ như cũ, Thù Man ngửa đầu nhìn thật lâu, mãi cho đến khi cổ đau cứng ngắt.

Nơi này làm cho cô nhớ tới am ni cô mà cô đã từng sinh sống, nơi đó không có miếu thờ lâu đời, không có người tu sửa. Đây là nơi thờ phụng tổ tiên của dân tộc Di, họ hy vọng được tổ tiên phù hộ mang lại thịnh vượng. Còn am ni cô, là một nơi màu vàng, có khói nhang lượn lờ, Phật Tổ mặt hiền lành từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, thờ ơ nhìn trần thế đầy bi thương, hi, nộ, ái, ố.

Phật giáo là một tín ngưỡng rất phổ biến, mỗi tháng vào ngày 15 và mừng một, thôn dân gần đó và thành phố biết đến nơi này, không tiếc công trời đèo lội suối, đi rất lâu cũng phải đến đây thắp hương, bởi vì nghe nói am ni cô thờ Phật rất linh nghiệm.

Mặc dù không tính là thịnh vượng, nhưng cũng đủ để nuôi sống không nhiều lắm những ni cô, mỗi ngày cơm cháo rau dưa, nghiên cứu kinh kệ, trái lại cũng có thể suy trì sự sống.

Đối với những người thờ phụng Phật Tổ thì ông lão thần bí sống trên núi lại cười nhạt đối với hàng vạn người trung kính thờ Phật.

Ông lão cho Thù Man một cảm giác thần bí, toàn thân đều là câu đố, mặc dù nhìn ông cực kì mộc mạc nhưng lại lộ ra sự cao quý, thanh tao. Tuy ông ở chốn thâm sơn cùng cốc nhưng cái gì cũng biết, khi Thù Man còn ở đây, đều là do ông dạy bảo. Có lẽ là thân phận cũng không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ông lão

Ông lão sống một mình ở đằng sau núi, ẩn thân trong một hang động. Chưa từng có ai đến thăm viếng, bên người có nuôi một con sói vô cùng hung ác. Theo trí nhớ, Thù Man xuống núi năm 25 tuổi, nhưng ông lão vẫn chưa từng thay đổi, tuy là đầu tóc bạc trắng, nhưng không hề già nua, đúng là kì lạ.

Khi đó Thù Man còn quá nhỏ, chỉ mới bảy tuổi. Có một lần khi đi chơi trong núi rồi lạc đường, cô sức khỏe lại yếu, lại tàn tật, thọt một chân, đi một ngày cũng không tìm ra đường đến am ni cô, vì vậy cảm thấy vô cùng đói ở nơi hoang dã.

Ngẫu nhiên, cũng là cơ duyên, Thù Man được một ông lão cứu giúp, ở lại sơn động nửa tháng, cũng biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu đặc sắc. Trở lại am ni cô, sư thái chỉ nhìn cô một cái, cũng không hỏi cô đi đâu, vì sao lại lạc lâu như vậy, lúc đó Thù Man mới biết cái gì gọi là lạnh lùng.

Từ đó về sau, Thù Man thường xuyên đi tới hang động của ông lão, nghe ông lão nói rất nhiều về thế giới bên ngoài, dạy cho cô về chuyện đông tây.

Nhưng ông chưa bao giờ nói cho cô biết về bản thân mình, tên cũng không nói. Ông không nói, Thù Man cũng không hỏi, miệng khàn khàn nên cô cũng không có cách hỏi được. Cứ như vậy qua mười mấy năm, khi Thù Man xuống núi, sau khi nhìn cô một lần, ông lão chỉ nói hai chữ: “Bảo trọng!”. Cũng không nói thêm gì nữa.

Về sau, Thù Man cũng không gặp lại. Thù Man trở về đi tìm, đúng là không tìm thấy cái sơn động kia nữa, thật giống như không tồn tại qua, Thù Man nghĩ, có lẽ ông lão không muốn thấy cô nữa hoặc là cảm thấy duyên phận giữa hai người đã hết, không muốn gặp lại cũng là điều tất nhiên.

Lại nhớ lại ngày đó, ở trên ghế đá bên ngoài sơn động, ông khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt, vẻ mặt yên lặng, âm thanh cực kỳ trong trẻo mà lạnh lùng, nói với cô: “Trong cuộc sống tôi tắm lạnh lùng, tồn tại vô tình, tàn khốc, đó là hàng ngàn người trần tin vào Phật.”

“Đức Phật, bỏ qua thất tình lục dục, tồn tại ở một thế giới khác, cao cao tại thượng, thờ ơ nhìn xuống nhân thế này hứng chịu khổ cực của thất tình lục dục, đúng là loài người ngu muội còn đi mù quáng thờ phụng, từ bi vì hoải, thật sự đúng là buồn cười tới cùng cực.”

Khi đó, Thù Man còn quá nhỏ, không hiểu gì, sau khi ra khỏi núi rồi tiếp xúc với tình người ấm lạnh, Thù Man mới biết, lời của ông nói lại đúng như thế.

Đối với ông lão, Thù Man vô cùng cảm kích, tôn kính nhưng lại cực kỳ e ngại.

Cảm kích vì ông đã dạy cho mình rất nhiều, những thứ đó giúp cô hiểu được thế giới này, thường thức ánh mắt của nhân thế, nhìn ra được đáy lòng của nhiều người ẩn dấu sự hắc ám, không hề sạch sẽ.

Tôn kính ông, vì ông chưa bao giờ coi mình là trẻ tàn tật, vĩnh viễn dùng thái độ ngang hàng để đối xử, cùng ở chung với mình, lấy ánh mắt ngang hàng để đối đãi với mình.

E ngại ông, vì ông tàn nhẫn, máu lạnh, vô tình. Mặc dù về sau, Thù Man cũng trở nên tàn nhẫn, máu lạnh và vô tình.

Đúng với căn nguyên, khi đó đã lưu lại cái bóng mờ, cho đến khi lớn lên và hiện tại khi cô trọng sinh vẫn còn ở đó.

Thù Man chưa bao giờ nảy sinh hận ý với ông lão, mặc dù sự tàn nhẫn và máu lạnh của ông đã trở thành bệnh tâm lý của cô, rất khó chữa trị, nhưng Thù Man vẫn không hận ông như cũ. Nếu không có ông, có lẽ Thù Man sẽ không thể sống sót trong xã hội, cũng sẽ không hiểu được nhiều chuyện như vậy, lại càng không bình tĩnh được trước bất kì chuyện gì xảy ra.

Câu nói kia của ông rất đúng, thế gian, bất luận là đông hay tây, nếu muốn thì phải trả giá thật nhiều, cho nên Thù Man không hẳn là hận đối với bất kì kẻ nào hay là sự vật gì. Mặc dù những chuyện này làm tổn thương đến cô, cô chỉ biết cảm ơn, cảm ơn những thương tổn này đã làm cho cô học được, càng thấy rõ ràng hơn.

Sơn động kia mặc dù không lớn, nhưng trong sơn động lại có Bát Quái Càng Khôn. Sơn động rất sâu, có rất nhiều bí mật, đã sinh ra nghiệt và quỷ trong lòng của Thù Man.

Lần đầu tiên tiếp xúc với những thứ hắc ám này, máu lạnh gì đó, là khi cô mười hai tuổi.

Đó là một ngày trời đầy mây, không có mưa, trên trời vô cùng âm u. Thù Man và ông lão đã có hẹn, ngày hôm sau khi cô đến tìm, thì không thấy ông đâu. Chỉ thấy một con sói đang ngồi trông chừng hang động, Sam.

Thù Man nghĩ, có lẽ ông lão đã lên núi hái thuốc, nên cô ngồi chờ một lúc, ngồi ở ghế đá bên ngoài cửa động. Thù Man đợi mãi cả một buổi chiều, mãi đến khi mặt trời đã lặn, ông lão mới từ trong sơn động đi ra, Sam đi theo bên người ông.

Ông nhìn cô không hề nói chuyện, chỉ là ngồi đối diện, yên lặng, giống như là đang suy nghĩ điều gì đó, Thù Man cũng không quá rầy, chỉ an tĩnh ngồi chờ, chờ ông tự mở miệng.

Trời hoàn toàn tối lại, vào mùa hè, tiếng sét vang dội của bầu trời, mưa như trút nước, rốt cuộc ông lão cũng đã mở miệng.

Ánh mắt cũng bình tĩnh như xưa, nhìn Thù Man: “Thù Man, cháu biết không? Người muốn sống trên đời này, rất nhiều thứ, muốn có được thì phải trả giá thật lớn.”

Thù Man hiểu được, thành thật nhìn ông, đem tờ giấy tùy thân viết ra mấy chữ: “Thù Man biết ông dạy cho cháu rất nhiều, nhưng Thù Man cái gì cũng không làm được cho ông.”

Chỉ nhớ khi ông lão nghe xong câu trả lời của cô, nở nụ cười, nụ cười đó là lần đầu tiên cô thấy ông đang cười, hình dung như thế nào nhỉ? quý dị, đáng sợ, âm trầm, băng lãnh, tàn nhẫn, làm cho Thù Man dựng tóc gáy, không rét mà run, tự đáy lòng lạnh thấu xương tủy, thân thể cứng ngắt.

“Ta dạy cháu rất nhiều, đúng là có vài thứ, đến giờ vẫn chưa dạy, đó chính là, tàn nhẫn, máu lạnh, vô tình...”

Không thể phủ nhận, lúc đó Thù Man có bao nhiêu sợ hãi, thân thể run rẩy, muốn chạy, nhưng thân thể lại không nghe lời. Ông lão như thế giống như một ác quỷ khủng bố, ngày hôm sau sẽ ăn luôn cô vào bụng.

“Thù Man, cháu sợ sao? Sợ là đương nhiên, nhưng chỉ cần là thói quen, thì sẽ không sợ nữa.”

“Thói quen là thứ cực kỳ đáng sợ, so với bất kỳ thứ gì còn đáng sợ hơn. Lúc đó cháu tìm ta, bắt đầu theo ta học tập, cũng đã định cháu phải học tập mấy thứ này, bởi vì đây là cái giá phải trả!”

Sau một tháng, Thù Man giống như là đã đi dạo xuống địa ngục một vòng, sau đó, cô cũng không còn là Thù Man của trước đây nữa.

Mỗi khi nhớ tới chuyện đó, son động giống như địa ngục kia, tràn đầy máu, cho đến bây giờ, tim Thù Man vẫn đập nhanh như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bóng ma

Ông lão liền nắm cổ áo Thù Man theo vào nơi sâu nhất trong hang động.

Hai chân Thù Man lại rơi xuống đất một lần nữa, trước mắt là một khối thạch bích đen bóng. Cô nhìn ông giơ tay chạm vào một khối đá lồi ra trên thạch bích, một âm thanh “Kèo kẹt” vang lên, rồi một công vòm được mở ra. Cô liền giương mắt nhìn, cửa đá lúc đó cực kỳ đen tuyền ra về lạnh lẽo đáng sợ, trong đó xông ra một mùi gay gay mũi.

Đó là lần đầu tiên Thù Man tiếp xúc với mùi Foọc-môn.

Trong bóng đêm, Thù Man cực kỳ sợ hãi, cô biết chính mình cũng không có tư cách vẫy vùng. Cũng biết là không có tư cách để trốn thoát, cho nên chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi sự tàn nhẫn, máu lạnh mà ông đã nói. Cô bây giờ giống như một con cá nằm trên thớt gỗ chờ ông lão tới xẻ thịt.

Ông liền mở đèn trên thạch bích, tất cả không gian được chiếu sáng, Thù Man không dám nhìn hoàn cảnh chung quanh, liền cúi đầu nhìn mũi chân mình mãi đến khi âm thanh lạnh lùng của ông lão truyền đến: “Ngẩng đầu lên!”

Thù Man theo phản xạ ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt lạnh băng của ông, theo bản năng cô liền lui về phía sau hai bước, cách xa ông lão một chút cô mới thấy an toàn.

Về sau mỗi lần nhớ tới phản ứng của mình khi đó, Thù Man đều cười nhạo bản thân mình thật ngu xuẩn.

“Bên trên bàn có sách, trên giường đá có tiêu bản, ta cho cháu mười ngày, đem nội dung trong sách đối chiếu trên tiêu bản, lấy lòng can đảm ra, động thủ, động não, xem nó, học nó, nếu không cháu chỉ có thể chết tại đây.” Nói xong, ông không hề để ý tới Thù Man liền rời khỏi thạch thất, để lại Thù Man một mình.

Lại một tiếng ầm vang lên, công thạch vòng đóng lại như cũ.

Thù Man đứng tại chỗ, bắt đầu đánh giá thạch thất. Đây là một không gian không tính là nhỏ, chính giữa là 3 chiếc giường đá, trên giường không có chăn đệm, chỉ có một tấm vải trắng mỏng. Bên cạnh ba chiếc giường đều có một lọ có chân cao, cũng có vải che, không nhìn thấy rõ thứ bên trong. Bên trái thạch thất là một chiếc bàn gỗ, có một cái ghế. Bên trái cái bàn là một giá sách, sách được sắp xếp rất ngăn nắp. Trong thạch thất, cũng không có tiêu bản như lời ông lão đã nói.

Trong tầm mắt cô, tất cả mọi thứ đều lạnh. Trong thạch thất đều mang một mùi gay gay, làm Thù Man có chút đau đầu. Đi ra xa một chút, Thù Man đi đến bên cạnh ba chiếc giường đá, cô nghĩ, có lẽ tiêu bản nằm trên lọ hay là trên giường nhỉ?

Đến gần giường đá mùi gay mũi lại càng nặng, Thù Man khó chịu liền nhăn mày, một tay nâng lên tay bịt mũi, một tay giơ ra tấm vải che, mạnh mẽ xóc lên!

Nhìn thứ trên giường, cả người Thù Man cứng ngắc, không thể động đậy, cả người sững sờ quên nhắm mắt, quên sợ hãi, cũng quên cả run rẩy.

Cô chỉ biết là trong đầu là sự trống rỗng.

Trước mắt cô, vật bị tấm vải che lại là một chiếc lọ thủy tinh trong suốt. Bên trong lọ có chất lỏng, ngâm một khối thi thể bị mổ bụng... Lọ ra lục phủ ngũ tạng bên trong, đại não, tiểu não, đầu lâu trắng hếu.

Cô cứ cứng ngắc như vậy, Thù Man cũng không biết mình đứng bao lâu. Mãi khi hai chân cảm thấy tê dại, cô mới ngã xuống. Lại ngồi giống như một kẻ ngốc, tâm không, não không, giống như cái gì cũng không có, cũng không tồn tại, linh hồn giống như bị hút cạn rồi.

Bốn phía yên lặng quỷ dị, Thù Man chỉ có nghe được âm thanh hô hấp của mình. Nơi này, thời gian giống như là dừng lại. Cùng với Thù Man, là thi thể bị mổ bụng kia, cô cũng không cảm giác được thời gian đang trôi đi.

“Àm!” Có âm thanh truyền đến, nhưng Thù Man vẫn ngồi như cũ trên mặt đất, dường như không nghe thấy gì. Tiếp theo, âm thanh của ông lão liền vang lên sau lưng: “Bị dọa đến vậy sao? Cũng là cháu quyết định muốn chết? Hừ!” Tiếng hừ lạnh của ông bị chìm vào tiếng đóng cửa của thạch thất.

Bốn phía lại tĩnh mịch như cũ, Thù Man mới phản ứng kịp. Một chữ của ông rơi vào trong não của cô, nhắc nhở nếu muốn quay về, không nghe lời chỉ có chết, chỉ có chết, chết, chết!

Chết, chờ chết!

Toàn thân Thù Man liền phát lạnh, cả người giống như bị rơi vào hầm băng, xương cốt đều đông lại. Truyện chỉ được đăng tại *****.

Không, cô không muốn chết, cô muốn đi ra khỏi nơi này. Đúng vậy, cô tuyệt đối không muốn chết ở nơi này. Một ngày một đêm, thời gian của cô không còn nhiều.

Người chết có cái gì đáng sợ? Không phải đã chết rồi sao?

Thù Man lại đứng lên, nhìn về phía thi thể kia. Đúng vậy, không cử động, không có gì đáng sợ, cô liền di chuyển bàn chân tê dại, ánh mắt Thù Man càng lại gần không trốn tránh, nhìn thẳng vào xác chết kia....

Thật lâu sau, Thù Man xoay người nhìn về hai chiếc giường đá còn lại, mấy móc xích chặn che lên, vẫn lại là hai cỗ thi thể. Một cỗ không có bị mổ bụng, là một người đàn ông, một cái còn lại là của một cô gái.

Xốc lên vải che của cái lọ chân cao, đụng vào ánh mắt cô là ánh sáng lóe lên, đủ loại dao cắt, kim. Còn lại là bao tay cao su.

Thù Man đứng yên lặng như cũ nhìn những cỗ thi thể kia, nhìn những con dao, cây kéo, cây kim mãi đến khi ánh mắt phát đau.

Nhắm mắt lại, cô bình ổn lại tâm trạng hỗn loạn, trong mắt Thù Man chỉ có bình tĩnh, chờ đợi cùng tịch mịch.

Chỉ sau tám ngày, Thù Man đọc sách, xem thi thể, mang bao tay cao su, lật tới lật lui thi thể đã mổ bụng, lẩm nhẩm tính toán, ghi lại những nơi mình đã thấy, kết hợp với sách, viết lại suy nghĩ của mình.

Khi cô bắt đầu giải phẫu thi thể của cô gái kia để quan sát cấu tạo bất đồng của nam và nữ, lưỡi dao sắc bén mang theo sự lạnh lẽo tối tăm cắt vào da, bấp thịt, cô lại mở đầu ra xem, mỗi một khối cơ gân bấp thịt.

Từ lúc bắt đầu hơi e ngại, tay không ngừng run rẩy, cảm giác không thực đến vô cảm, lạnh lẽo rồi thuần thực, đối mặt với những thi thể này cũng giống như đối với thực vật.

Ngày cuối cùng, trước mặt của ông lão, Thù Man thuần thực giải phẫu thi thể người đàn ông kia, mỗi bước đều ngay ngắn, trật tự, thao tác thuần thực, sạch sẽ lưu loát, không kéo dài, tâm trạng đúng là kì diệu, bình tĩnh, giống như dao trong tay cô không phải để cắt thi thể vậy.

Rốt cuộc cô cũng đi khỏi nơi không có ánh mặt trời sau mười ngày, khi nhìn thấy ánh mặt trời thì mắt bị đau, thân thể choáng váng, ông lão nói cô đã bắt đầu quen với bóng đêm, thân thể chỉ là cái bắt đầu, sau đó lòng của cô sẽ nhiễm sự hắc ám, thích nó, yêu nó, kích thích sự điên cuồng, để cho hắc ám và sương mù mọc rễ trong máu.

Mãi đến khi những thứ hắc ám này sinh ra linh hồn, trở thành nghiệt hóa quỷ, đúng như tính toán hoàn mỹ của ông, đã tạo ra một tâm tư khác trong linh hồn của cô.

Thù Man đã hiểu rất rõ, kế tiếp còn rất nhiều điều tàn nhẫn đang đợi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bệnh trạng

Editor: Rea

“Thù Man, Thù Man. ...Em làm sao vậy?” Lưu Nhiên lắc tay cô gái đang đứng ngay ngốc, có chút lo lắng nhìn cô. Ánh mắt cô trống rỗng nhìn giống như tượng gỗ, sắc mặt trắng xanh giống như không có sinh mệnh.

Từ trong hồi ức trở ra, Thù Man còn có chút hốt hoảng, lại nhìn khuôn mặt Lưu Nhiên đang kề sát mặt mình mới từ từ chuyển lại bình tĩnh, kéo kéo khoe môi nói: “Không có gì, chỉ là em nhớ tới một chuyện, không sao, chúng ta về đi buổi chiều còn phải lên núi.” Nói xong, cô liền xoay người đi ra khỏi miếu.

Ra bên ngoài, Thù Man liền cảm thấy bước chân của mình có chút hư không, thân thể rất nhẹ, nhẹ đến mức có thể bay lên và sắp có cảm giác biến mất. Thời khắc này, ánh mắt cô giống như có năng lực đặc biệt nào đó có thể nhìn thấy làn da mình trở nên trong suốt, tầm mắt nhìn xuyên qua da và bấp thịt, nhìn thấy nội tạng bên trong.

Mỗi tế bào trong tứ chi đều trống rỗng, tụ tập nhanh chóng trong trái tim cô. Lòng mang theo sự trống trải, cái loại cảm giác này mang theo sự âm u, mang theo nỗi đau khổ, bao phủ toàn bộ thân thể Thù Man.

Cảm giác như vậy Thù Man đã quá quen thuộc, giống như trước kia mỗi lần cô thường bị. Quen thuộc đến nỗi giống như nó cùng tồn tại với cô từ đơn giản trở thành linh hồn phức tạp.

Thù Man biết, chính mình đã phát bệnh rồi, yêu nghiệt ngủ đông trong linh hồn đã muốn thức tỉnh.

Mỗi lần thức tỉnh nó đều muốn khống chế cô, chiếm cứ cô, để cho cô thấy mình chưa từng tồn tại, bị xiềng xích trong hư vô, cô cần phải làm một chút hành động để chứng minh rằng mình còn sống.

Lưu Nhiên nhìn Thù Man đi phía trước, thân thể đơn bạc gầy yếu, bóng dáng cô độc, lại có chút thê lương. Cô mang một đôi giày vải mềm mại, đi nhanh trên đường. Nhìn cô như vậy, trong lòng anh lại sinh ra một loại ảo giác vớ vẩn, khi cô đi giữa miếu thờ và trong hành lang gấp khúc âm u, toàn thân mặc một chiếc áo dài màu trắng, phảng phất như một chiếc bóng, hai chân cô không phải đang đi, mà là đang bay.

Cứ như vậy, hơn một nửa lộ trình, cô và anh cách nhau mười bước chân. Họ cứ giữ nguyên khoảng cách như vậy, tiến vào cầu thang, trở lại căn phòng.

Thù Man ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, có chút vội vàng châm một điếu thuốc, từ từ nhắm hai mắt lại hung hăng rít một hơi, muốn để cho loại cay độc xua đi đáy lòng trống rỗng và đau nhức.

Con thú đang bị giam cầm trong đáy lòng cô đang nổi giận gào thét: Cho ta... Cho ta...

Thù Man biết, cô biết nó muốn loại đau khổ này, không phải là cái loại đau đớn nhột nhèo như bây giờ, đau giống như bị một con kiến gặm cắn. Nó muốn cô đau đến tê tâm liệt phế, muốn xe nát cô, cái loại đau đớn này làm cho người ta sản sinh một loại cảm giác kích thích muốn thân thể bị xé nát.

Đó là cực hạn của nỗi đau tâm hồn. Cô không cho nó được, không thể cho nó, cũng sẽ không cho nó.

Mỗi lần như vậy, Thù Man đều dùng bình tĩnh để áp chế nó, hoặc lấy vết thương của da thịt, lấy máu đỏ tươi để phong ấn nó, trong lòng cô cũng biết rõ, con thú đang nổi giận trong lòng cô, cái gọi là nghiệt cùng quý, chính là sự tích tụ lâu dài của sương mù trong cơ thể mình, trở thành bệnh. Năm mươi hai tuổi đó lưu lại cho cô bóng ma tâm lý quá nặng, tồn tại quá sâu, cô không bị điên đã là may mắn lắm rồi. Loại bệnh tâm lý này, y học gọi là tâm thần phân liệt.

Người bệnh mắc bệnh này, nghiêm trọng sẽ trở thành loại người mà theo cách nói của mọi người là bệnh thần kinh, nhân cách phân liệt, biến thái. Tính ra là rất nhỏ, cô bị mắc chứng này, thích suy nghĩ và bịa đặt ra một thứ không có, để phóng thích và trốn tránh những áp lực tinh thần, cũng là lấy cớ.

Thù Man biết rất rõ cô đã bị bệnh, cần phải đi khám bác sĩ, cô mắc bệnh cũng đã hơn mười năm, nếu muốn điều trị thì cũng cần là bác sĩ có cấp bậc.

Cô lại càng biết, người càng biết nhiều thì bản thân lại càng có vấn đề về tâm lý, đây chính là tính phản xạ của thần kinh não, hợp chất đơn giản trở thành hợp chất phức tạp, cho dù là bác sĩ tâm lý giỏi nhất, cũng không thể chữa khỏi, chỉ có thể lợi dụng phương pháp thôi miên, lập ra một tâm lý mới mới có thể giảm bớt bệnh trạng.

Bệnh nhân của căn bệnh này, đều là phụ nữ, bọn họ còn biết rõ hơn ai hết trong thôi miên, thiết lập ám chỉ đối với thần kinh não có rủi ro rất lớn, một chút sai lầm sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. Cho nên nếu đã biết bản thân mắc chứng bệnh này, cũng sẽ không đến bệnh viện để điều trị. Nhìn chung, chỉ cần không ảnh hưởng quá lớn, thì loại bệnh này sẽ không ảnh hưởng tới sinh hoạt bình thường.

Cho nên, Thù Man cực kỳ lý tính, cô biết mình bị bệnh gì, cho nên sẽ không đi điều trị, cô chỉ là dạng nhẹ, ít nhất sẽ không thay đổi nhân cách. Bệnh của cô cũng chỉ là người có nhân cách phân liệt, thích phán đoán cùng bịa đặt.

Cái cảm giác tê tâm liệt phế này, bị đau đớn xé thành từng mảnh nhỏ, thậm chí muốn đem mình xé nát, kỳ thật đều nằm ở sâu trong lòng Thù Man, hợp chất đơn giản trở thành hợp chất phức tạp, tạo ra một loại bệnh trạng khát vọng.

Mặc dù lý tính, nhưng bản thân cô lại không có cách nào chữa khỏi, chỉ có thể áp chế, giảm bớt, mỗi lần phát bệnh thì bản thân và lý trí đều điên cuồng, giống như là hai người đang khắc khẩu, làm cho đầu cô rất đau, giống như muốn nứt ra.

Lưu Nhiên nhìn Thù Man đang ngẩn người, trong lòng anh lại bất đắc dĩ và đau lòng. Cô yên lặng như vậy, dường như trong phòng này chỉ có mình anh, mà cô giống như không tồn tại. Loại cảm giác này thật không tốt, làm cho đáy lòng anh sinh ra cảm giác bất an.

Anh liền đi đến bên cạnh Thù Man, tay dụi tắt điếu thuốc sắp rót xuống bàn tay cô, tầm mắt nhìn khuôn mặt cô vẫn trắng xanh như cũ, gọi cô hoàn hồn: “Thù Man, suy nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?”

“....” Thù Man liền sững sờ, âm thanh của Lưu Nhiên đột nhiên cắt đứt sự tranh đấu trong lòng cô.

Trước mặt là khuôn mặt của Lưu Nhiên, trong lòng cô lại mờ mịt, ánh mắt đờ đẫn trống rỗng, bên trong cái gì cũng không có, căn bản không nghe anh nói cái gì.

Trong lòng anh liền sinh ra bất mãn, tay anh nắm cầm cô, ngón tay hơi dùng lực, sự đau đớn làm cô hoàn hồn.

“A, Văn Hoa...Làm sao vậy?” Thù Man đột nhiên tỉnh mộng, loại đau đốn kia lại từ từ biến mất.

“Anh đang hỏi em làm sao vậy? Em nhìn không được khỏe. Thù Man, em như vậy làm anh rất lo lắng, rất đau lòng.” Anh lại nhìn chăm chăm vào mắt cô, chỉ mong được đi vào trong lòng cô, hy vọng bóng đêm sẽ đem anh cắn nuốt.

Thù Man cười: “Em khỏe mà, chỉ là ngủ không ngon, em ngủ một chút sẽ tốt thôi.” Nói xong, Thù Man đứng dậy đi về giường: “Văn Hoa, ngủ cùng em.”

“Ừ được rồi.” Lưu Nhiên liền trả lời rõ ràng, nghe âm thanh của cô anh biết cô đang lấy lòng mình, sự không thoải mái trong đáy lòng cũng mất đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Kể điên

Editor: Rea

Đêm đã khuya, trong phòng đang rất yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của người đàn ông đang ngủ say, anh vẫn chưa phát hiện ra cô gái trong lòng mình đã tỉnh lại.

Trong bóng đêm, Thù Man mở to mắt sâu thẳm, sáng trong, rục rờ giống hệt như mắt mèo.

Trong thời khắc thân thể chịu sự sai khiến của yêu nghiệt, Thù Man không ngủ được, cô nhìn trần nhà đã hơn một giờ. Vừa rồi cô lại nằm mơ, ở trong mơ cô thấy lại lúc cô đang giải phẫu thi thể của bé trai 12 tuổi.

Thù Man tới cạnh thi thể trong thạch thất, đứng trước giường đá cạnh lọ đựng thi thể. Cậu nhắm hai mắt lại, không có hô hấp. Cái bụng rộng mở, da thịt lộ ra ngoài, các bộ phận đều trần trụi lộ ra, có thể nhìn thấy cả mỡ cùng với các bắp thịt. Cậu nằm yên tĩnh trong nước, toàn bộ thân thể bị ngâm trong focomon đã biến sắc, giống như màu của đậu tương.

Hiện tại trong thạch thất chỉ còn lại cỗ thi thể này, nằm lè loi trong focomon. Hai thi thể nam và nữ khác đã bị ông lão vứt bỏ. Bởi vì bọn họ đã để lâu rồi, không còn tươi mới nữa.

Đột nhiên, cổ tay Thù Man bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy....

Cô cúi đầu, nhìn bé trai đã mở hai mắt ra, hai con mắt tối đen như mực, đang chảy ra niêm dịch màu đen, nhìn Thù Man.

Hốc mắt của bé trai chính là do Thù Man giải phẫu, cô đã để chúng trong một bình thủy tinh riêng biệt, chế thành tiêu bản, để trưng bày trong thạch thất.

Thù Man trấn định hồi lâu nhìn về phía tiêu bản trưng bày, giờ phút này đã rỗng tuếch, đôi mắt của đứa bé chẳng biết đã đi đâu. Cô có chút phiền muộn liền thở dài một tiếng, lại lần nữa nhìn về đứa bé, âm thanh nhạt nhẽo hỏi: “Cậu đang tìm mắt của mình sao?”

Miệng của cậu bị vỡ ra giống như đang cười, cái môi không lành lặn, lại nhìn thấy cả cấu tạo của khoang miệng, răng trắng dày đặc, bộ dạng hung ác đáng sợ.

“Thật đáng tiếc, không biết nó đã đi đâu rồi.” Thù Man tránh thoát khỏi tay cậu, liền cười an ủi nói: “Kỳ thật không cần tìm, hiện giờ bộ dáng của cậu sợ là cũng sắp bị vứt bỏ, rất nhanh sẽ giống như đôi mắt, chẳng biết đi đâu.”

Âm thanh của Thù Man vẫn phiêu đảng trong không khí, cũng đã về tới căn phòng của mình từng ở. Cô đứng trước gương to, nhìn thân thể gầy guộc của mình, vuốt ve xương quai xanh của mình, đột nhiên cảm thấy lạnh tới thấu xương.

Không có ai thương thức vẻ đẹp của cô, bởi vì cô là người câm điếc, người lại thọt, thật vô dụng. Nếu có một người đàn ông nói rằng cô đẹp, thế thì cô thật sự đẹp. Cô nhìn gương, rồi lại nhìn mình. Thù Man muối hỏi cô gái trong gương: “Trò chơi chúng ta đang chơi khi nào thì dừng lại?” Vẫn như cũ không ai cho cô câu trả lời.

Thù Man nhú mày, cô gái cũng liền nhú mày.

Trong lúc xoay người, cô lại đã bên cạnh bờ đê, đến gần con sông bị ô nhiễm, nhìn trên sông là một thi thể động vật đang trôi.

Ngồi xuống trên bờ sông, rút ra một điếu thuốc, Thù Man thấy được một khối ** biến hóa, chân trái bị cố định, làn da bị mở ra, thấy được xương cốt của mình.

Giấc mơ này thật kì quái, kiếp trước vô cùng chân thật, lưu lại đều là bóng lưng cô đơn, nhạt nhẽo, ánh mắt vô tình, tiếng than thở thê lương....

Kiếp trước của Thù Man, sống 27 năm, kì thật chính là một đứa trẻ cô đơn. Cô cực kỳ khát vọng có người coi trọng cô, đối xử tốt với cô, muốn hòa nhập với mọi người, muốn cảm thụ những thứ tốt đẹp, làm cho người ta thấy được cô tồn tại. Cô chán ghét sự thờ ơ của chính mình, oán hận những người bàng quan khi người khác la mắng cô.

Ông lão nói rất đúng, thói quen là cái gì đó cực kỳ đáng sợ, khi đó thói quen sẽ biến thành nội tâm, bản năng, cũng giống như cô đã quen thói băng lãnh, máu lạnh và tàn nhẫn. Trùng sinh, sau khi là Chu Nham Hinh, cô nghĩ muốn thay đổi bản thân nhưng vẫn quen linh hồn chính là Thù Man.

Vì sao sự đơn giản đó khiến cô cảm thấy xa xỉ, sao lại khó thế?

Lấy ra tay của anh đang đặt bên hông mình, Thù Man ngồi dậy đi xuống giường. Không cần bật đèn, ở trong bóng đêm cô mặc quần áo, mang giày, rửa mặt chải đầu, ngay ngắn trật tự.

Chuẩn bị xong, cô liền đến bên cửa sổ, lấy diêm ra, châm một điếu thuốc, người dựa vào khung cửa, trong đêm khuya liền nghe tiếng lá cây xào xạc, máu trong thân thể chiếm lấy nên đầu óc trống rỗng. Đầu ngón tay cô vịn vào điếu thuốc, tạo thành một làn khói rất dài, Thù Man cảm thấy trong không khí yên tĩnh như vậy cũng có hương vị can đảm.

Hút thuốc xong, Thù Man đi tới cạnh bàn, cầm lấy con dao dùng để gọt trái cây trên mâm. Khi vừa vào đây, cô đã dùng qua nó, tuy thân dao có chút cũ kỹ, không sáng bóng, nhưng vẫn sắc bén như cũ.

Thân thể có chút gầy yếu, trên mu bàn tay nổi lên từng sợi gân xanh. Lưỡi dao đang hôn lên làn da, run rẩy mang theo nguy hiểm.

Cổ tay cô liền dùng sức, lưỡi dao ở trên da nhảy một vũ điệu đẹp đẽ.

Thù Man nhẹ nhàng mở ra cổ tay, lộ ra lớp thịt tươi mới ở phía dưới. Cô lại dùng lực sâu hơn, lưỡi dao liền bị chìm ngập trong thứ đồ tươi sền sệt.

Chất lỏng đỏ tươi chảy ra, men theo mu bàn tay trắng xanh chảy xuống khe hở, tí tách... tí tách... tụ lại dưới sàn, máu chảy thành dòng suối nhỏ, tạo nên loại giai điệu cực kỳ êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tà mị

Editor: Rea

Lưu Nhiên oán hận nhìn cô gái trước mặt, một bên anh vừa giúp cô băng bó vết thương, một bên vừa oán hận lầm bầm: “Thù Man, em là cô gái chết tiệt, đem chính mình tổn thương thành như vậy em không thấy đau sao?”

“Ha ha...” Thù Man hơi khép hờ mắt, cười mê hoặc bất thường, giọng điệu của cô ngạo mạn liền nhìn lại anh: “Anh không nhìn thấy sao, em đang cực kỳ thích loại cảm giác này, thích cái cảm giác run rẩy khi lưỡi dao chạm vào da thịt.”

“TMD em không phải là người, em là kẻ điên!”

Lưu Nhiên liền gào thét, trừng mắt nhìn Thù Man, anh thật muốn xé nát những yêu khí này, cô gái của anh thật đáng đánh đòn.

“Em nói thật mà.” Thù Man vẫn cười nhạt như cũ.

“Hừ...” Lưu Nhiên phun ra hờn dỗi tích tụ sâu trong ngực, cố gắng chế trụ lửa giận từ trong đáy lòng, thật lâu sau giọng điệu của anh mới khôi phục lại ôn nhu cũ, liền nhẹ nhàng dụ dỗ: “Thù Man, em nghe lời anh, ngày mai chúng ta liền trở về Bắc Kinh, anh biết một tiến sĩ tâm lý học nổi tiếng rất nhiều kinh nghiệm, mọi chứng bệnh anh ta đều chữa khỏi, anh ấy là bạn của anh.” Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.com

“...” Thù Man chỉ nhắm mắt, không thèm để ý tới lời khuyên giải an ủi của anh. “Thù Man, em làm tổn thương mình như vậy, anh rất đau, so với làm bị thương chính mình còn đau hơn.”

Lưu Nhiên nhìn thẳng vào cô gái đã nhắm mắt, biết chính mình đã không thể khuyên nhủ được gì, anh lại chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu. Lưu Nhiên liền ngồi xuống giường, đem cô gái mà anh giận gằn chết nhẹ nhàng ôm lên chân mình, cầm lấy khăn lông ướt chà nhẹ xung quanh vết thương trên mu bàn tay, lên vết máu đã khô của cô.

Lưu Nhiên lại đau lòng nhìn Thù Man, gương mặt nhỏ nhắn của cô vì bệnh nên tái xanh, lần này lại chảy nhiều máu như vậy lại càng trắng bệch như tờ giấy. Giờ phút này cô đang rất an tĩnh, từ từ nhắm hai mắt lại, ngoan ngoãn cuộn mình trong lòng anh, thân thể vừa gầy lại vừa nhỏ nhưng vẫn không nhúc

nhích.

REA

Cô giống như một con mèo nhỏ ốm yếu làm người ta yêu thương và đau lòng. Lại giống một con gấu bông yếu ớt, vừa đụng vào đã ngã, cô như vậy đã gây vò tâm anh khiến anh cảm thấy đau lòng.

Yêu cái cách cô tự ngược, yêu cái cố chấp của cô, càng yêu bộ dáng yếu ớt của cô lúc này, gương mặt trắng xanh không có chút máu chẳng những không hề cảm kích, lại tỏ ra lạnh lùng với anh.

Bạn nói xem, thật là làm cho người ta phải tức giận mà! Tức chết còn phải thỏa hiệp.

“Không muốn đi thì không đi, em chính là định mệnh của lão tử, về sau Luru Nhiên sẽ đem Thủ Man trở thành tổ tông, biết không?” Truyện được edit bởi Rea và chỉ được đăng tại diendanlequydon.com

Nghe anh nói xong, Thủ Man thật muốn cho anh một cái xem thường thật lớn, cả nửa ngày anh mới nói ra một câu như vậy, chẳng phải là làm cô sợ sao?

“Ngày mai chúng ta liền trở về Bắc Kinh, vết thương của em làm tổn thương đến mạch máu, lại rất sâu, chảy nhiều máu thế thì không leo núi được, sau khi tịnh dưỡng khỏe thì lúc nào em muốn chúng ta sẽ quay lại đây, được không?”

Thủ Man liền mở mắt, cánh tay không bị thương liền xoa lên mặt anh: “Văn Hoa, em như vậy, anh không sợ sao?”

“Vậy thì sao, muốn anh buông tay ư?” Lòng mảy của Luru Nhiên liền nhấn lại, ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo: “Thủ Man, em không làm anh sợ đâu, Luru Nhiên anh không dễ dàng động tâm, đã động rồi thì từ trước tới nay không thay đổi, nếu muốn anh bỏ em, trừ phi em chết đi.”

Người đàn ông đang đứng trước mặt cô thật sự rất cố chấp, nếu anh không sợ, vậy thì cô sợ cái gì, ví dụ như cùng anh ở chung một chỗ, cô phản đối cũng vô dụng. Người đàn ông này cũng cố chấp giống mình.

Nguyệt Linh Nhi: Nam chính đã ra gần đủ hết rồi đó bạn, chỉ còn 1 anh đang đầu hàng ở mấy chương sau

Chỉ là anh muốn đáp lại, nhưng cô không có khả năng cho lại càng không có biện pháp đáp lại tình yêu của anh, về sau bọn họ cùng nhau quần quýt si mê cùng một chỗ chỉ có một kết quả, đó chính là tổn thương, cô sẽ làm tổn thương anh.

“Văn Hoa, em nói rồi, em không có tâm, máu cũng đã đóng thành băng đá, anh thật cố chấp cùng em ở chung một chỗ thì kết quả em không nói thì anh cũng biết...” Trong lời nói của Thủ Man chỉ có sự lạnh lùng.

“Thì sao, em cũng nói rồi mà, đến lúc đó anh vẫn không lùi bước thì em sẽ cùng anh bắt đầu lại. Anh vẫn muốn biết, lần này em tự ngược có phải vì em làm theo lời nói khi đó không?”

“Không phải.” Khi đó Thủ Man còn đáng sợ hơn tối nay rất nhiều, cô không muốn nhớ lại chuyện đó nữa.

“Anh sẽ chờ, chờ nhìn em đáng sợ đến đâu nhưng anh phải nói cho em biết anh sẽ không sợ...”

“Tốt! Đúng là Văn Hoa, hẳn là em không nên chỉ có một người đàn ông là anh, có lẽ là hai, ba người, hoặc là nhiều hơn...” Thủ Man liền bình tĩnh nhìn vào mắt anh.

Sắc mặt người đàn ông đột nhiên trầm xuống, ngữ khí mang theo tia nguy hiểm: “Chẳng lẽ anh không thỏa mãn được em sao. Thủ Man?”

Coi như không thấy tia âm trầm trong mắt anh, Thủ Man lại cười nhạt: “Em chỉ là muốn nhiệt độ cơ thể đàn ông, thích loại cảm giác tươi mới nguy hiểm”

Trong mắt cô liền tràn ra sự khiêu khích nhìn về phía anh, tiếp tục khiêu khích: “Thế nào, anh không tiếp nhận được sao? Em chưa bao giờ hứa hẹn là của anh cả, không phải sao?”

Thủ Man bước xuống giường, đi chân trần bước trên sàn nhà đến cạnh bàn, liền đốt một điếu thuốc, tư thế của cô thông thả mà tao nhã.

Miền cường dựa vào mép bàn, đôi mắt tà khí liền liếc nhìn người đàn ông ngồi trên giường, sau khi đã thở nhẹ ra một tia khói trắng, trên gương mặt trắng xanh ẩn sau màn khói của cô nhìn không thấy biểu tình.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, chỉ có âm thanh của cô gái đang cất lên.

“Văn Hoa.....”

“Chẳng lẽ anh không tiếp nhận được, hay là anh không muốn thừa nhận?”

“Thủ Man vốn chính là người như vậy, ở trong linh hồn cô ta là một ma quỷ tươi đẹp không biết thỏa mãn, thích phóng đảng **, yêu điên cuồng không sợ thế tục, mê luyện sự nguy hiểm và kích thích, nội tâm điên cuồng nhưng lại phủ đầy sương mù, chỉ cần là hắc ám, em đều thích cả.”

“Cho nên, em đang sống trong địa ngục, không ai có thể cứu được em hết!”

Lưu Nhiên nhìn cô gái đang ẩn mình trong làn khói, anh thấy trong mắt cô là một loại điên cuồng, phóng đảng, mang theo sự xinh đẹp bức người, môi cô đang vẽ ra một độ cung hoàn mỹ, một vẻ diễm dúa lẳng lơ mị hoặc, cô chính là một đóa hoa xinh đẹp, sống ở địa ngục, từ trong thân thể cô tản ra một loại tử vong trí mạng.

Thù Man, cô ấy là một yêu tinh cần nuốt linh hồn và máu của đàn ông.

Cô ấy chính là đóa hoa của địa ngục, giống như tên của cô, đó là một yêu tinh đột lốt người!

Một hóa thân của yêu nghiệt xinh đẹp, không phải chính mình đã bị trúng độc của cô ấy rồi sao.

Không buông tay được, cô ấy như vậy, làm sao anh có thể bỏ mặc được, làm sao có thể buông tay, mặc dù giờ phút này cô ấy đang nói những lời này.....

“Ha ha....” Đột nhiên Lưu Nhiên cười như gió xuân, anh liền đi xuống giường, động tác của anh cực kỳ tao nhã phong độ, đôi chân thon dài di chuyển vài bước liền đến bên cạnh Thù Man, ngón tay trắng nõn thon dài chạm vào người cô liền tinh tế vuốt ve.

Độ cong ở khóe môi của anh lại càng thêm sâu, khuôn mặt tuấn đạt đang phát sáng, anh cười mà không hề mang theo độ ấm, trong nháy mắt liền trở nên diễm lệ, tà mị. Lưu Nhiên đang nhìn Thù Man, giờ phút này anh giống hệt như một con rắn xinh đẹp, đang khạc ra cái lưỡi đỏ tươi như máu của mình.

“Thù Man, chúng ta cùng xuống địa ngục đi!” Lời nói của anh liền biến mất giữa những kẻ rặng.

.....

Môi của cô chủ động chạm vào môi của anh, cô liền vươn lưỡi ra miêu tả hình môi của anh: “Văn Hoa.... muốn em...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đen trắng

Ánh mắt tà mị của người đàn ông cùng âm thanh vô cùng hấp dẫn, hấp dẫn đến nỗi cô liền vươn gáy trắng nõn của mình ra, chạm vào răng của anh.

“Thù Man, anh cũng không có biện pháp để buông em ra được, em như vậy, càng làm cho anh muốn giữ lấy em, chúng ta cùng trầm luân đi.”

“Cùng trầm luân vào địa ngục của em đi!”

Thù Man nhìn khuôn mặt tà mị của anh, trong mắt cô liền ánh lên sự hưng phấn cùng nỗi sung sướng, đôi môi nhếch lên chạm vào cổ anh mê luyến ní non: “Văn Hoa, chúng ta thật giống nhau, em thật sự yêu anh như vậy, rất yêu!”

“Thù Man, chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!” Lời nói của anh liền biến mất giữa những kẻ rặng.

Người đàn ông cuồng dã mà bá đạo đang gặm cắn môi của cô gái trong lòng, tay đang dùng lực vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô.

Lưỡi quấn lấy nhau cùng nếm thấy hương vị tanh tanh, trong linh hồn bọn họ là loại yêu nghiệt giống nhau!

Cánh tay hữu lực của người đàn ông ôm lấy cô đi đến bên giường. Lưu Nhiên từ trên cao nhìn xuống cô gái ở dưới, tiếp theo anh liền bỏ nhào lên, ánh mắt âm u nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp, tiếng nói trở nên trầm thấp khàn khàn: “Yêu tinh chết tiệt, muốn tìm người đàn ông khác sao, anh mỗi đêm làm cho em không xuống giường được, xem em làm sao đi tìm người khác.”

Một tay của Lưu Nhiên thần tốc cởi áo sômi của mình ra, một tay cởi ra cúc quần của cô, hai tay cực kì phối hợp, miệng anh thở hổn hển, đáy mắt đang bùng lên một ngọn lửa.

“Ha ha....” Thù Man cười tươi đẹp mà kiêu ngạo, một tay cởi thắt lưng của anh, một tay xoa bóp ** cao thẳng. Trên cổ tay cô là vết máu đỏ tươi nhuộm đỏ cả băng gạc trắng tinh, nhuộm đỏ cả quần ngủ kaki của anh.

Môi cô liền chủ động chạm vào môi của anh, đầu lưỡi vươn ra miêu tả hình môi của anh: “Văn Hoa.... muốn em...”

“Yêu tinh chết tiệt, uhm...” Cùng với tiếng anh kêu rên, cái cực nóng đã chống đỡ trên nơi tư mật mềm mại tư mật của cô.

“Uhm... Văn Hoa, tiến vào đi... uhm...” Thù Man động tình vận vận cơ thể, ngâm nga thành tiếng.

“Yêu tình, nói em...muốn anh...” Anh đang cố nén dục hòa cuồng bạo trong cơ thể nhằm làm cô gái động tình ở dưới thân không thỏa mãn.

“Văn Hoa, em...Muốn anh...” Cô liền nhìn vào mắt anh, đôi môi khép mở nũng nịu gọi tên của anh, nói ra ái ngữ.

Lưu Nhiên liền thỏa mãn cười, dùng thất lưng mạnh mẽ tiến lên, đem chính mình điên cuồng vào nơi mềm mại, đóng đưa....

Một đêm xuân tình ái muội, một đôi ma quỷ xinh đẹp trên giường, điên cuồng phát tiết** trong cơ thể, đòi giữ lấy cơ thể nhau cùng cuồng dã, phóng đảng...

Khi ánh bình minh tiến vào căn phòng thì hai người đã sớm bước ra cửa. Lưu Nhiên mang theo cái giỏ mây trên lưng, bên trong là giá vẽ, giấy, lọ nước nhưng không có thuốc màu. Họ đi qua một con đường nhỏ đầy đá, bước tới một dòng suối trong thấy đáy.

Sau khi đi qua một cây cầu gỗ là tới một miếng thổ địa rách nát, tiếp đó có một đường hẹp dài quanh co uốn lượn dẫn vào trong núi.

Trên đường ngoại trừ Lưu Nhiên và Thù Man ra thì không hề có người khác. Lưu Nhiên mang theo giỏ trầm mặc đi theo sau cô, yên tĩnh không nói quá một câu. Anh chỉ nhìn bóng lưng đơn độc của cô gái đi phía trước, sợ cô không giữ được thăng bằng mà ngã xuống dưới.

Thù Man dừng lại lau mồ hôi trên trán, thể lực đã dùng hết nhưng trong mắt là ý cười thỏa mãn, cô nhìn thấy đỉnh núi ở phía trước rồi.

Sâu thẳm trong vùng núi cao rừng rậm là cây cối mọc um tùm tạo nên một tấm thảm lá thật dày. Sau bữa trưa thì ánh mặt trời mang theo mùi nhựa thông cay xè, có tiếng chim hót lanh lảnh vang lên.

Không biết đã đi bao lâu, cô gái phía trước mặt rốt cuộc ngừng lại, thân thể cô liền có chút lảo đảo muốn ngã xuống. Lưu Nhiên liền bước lên phía trước để cho cô dựa vào người mình ngồi thở.

“Thù Man, em vẫn muốn đi tiếp sao? Lên đi, anh cố em.” Lưu Nhiên nhìn sắc mặt trắng xanh của cô, trên trán cô bây giờ đầy mồ hôi, gió thổi qua mặt cô làm cho tóc bay tán loạn che đầy khuôn mặt tái nhợt, giống như một nữ quỷ.

Tâm anh lại đau, cô gái này thật là bướng bỉnh!

“Đến đây thì được rồi, Văn Hoa, đỡ em ngồi xuống tảng đá bên kia đi.” Thù Man nhìn về phía một tảng đá bằng phẳng trong rừng.

“Được.” Lưu Nhiên liền ôm Thù Man, vượt qua khỏi rừng cây dày đặc hướng tới chỗ tảng đá như cô nói.

Dịu dàng đặt cô ngồi lên tảng đá, anh lại xoay người mở bình nước: “Uống nước đi, chậm thôi.”

“Được rồi.” Thù Man liền nhận nước, uống một cách cẩn thận, sau đó đem bình nước đưa lại cho anh, thân thể cô ngửa ra sau nằm trên tảng đá ngược đầu nhìn trời.

Lưu Nhiên cũng ngồi xuống cạnh Thù Man, anh đỡ giỏ trên lưng xuống người dựa vào tảng đá, sau đó cũng nằm xuống cùng Thù Man nhìn trời.

Nằm dưới tán cây trong rừng chỉ thấy ánh mặt trời theo kẽ lá chiếu lên mí mắt, trong gió chỉ nghe tiếng thông reo to nhỏ giống như tiếng thủy triều. Trong mắt Thù Man là dãy núi đứng giữa sắc trời xanh và mây trắng giống như đóa hoa.

Một khắc kia, thời gian giống như ngừng lại mang theo sự yên tĩnh làm mê say lòng người. Trời như vậy, núi như vậy, cô đã bao lâu không được thấy rồi? Giống như đã lâu, rất lâu chỉ có trong mơ Thù Man mới được trở về chỗ cũ.

Nhìn mây này, núi này, cây này. Thù Man nhìn thật kỹ, cô phải nhớ kỹ chúng nó, không chỉ là trong lòng mà còn cả trong đầu. Cô muốn đem toàn bộ những thứ này vẽ lên giấy nhưng chỉ là đen trắng, không hề có sắc màu tươi đẹp.

Dù vậy Thù Man vẫn thích, chúng nó giống như cô, bề ngoài tuy nhiều màu sắc nhưng trong lòng lại âm đạm, tuy nhiên, chúng âm đạm là do Thù Man khắc họa nên.

Một tấm tranh phong cảnh không màu, treo trong phòng ngủ của cô đối diện giường ngủ, mỗi ngày vào lúc sáng sớm cô có thể nhìn thấy chúng, cùng chúng đối diện, không nói lời nào, chỉ là giống như kiếp trước, Thù Man bị câm điếc.

Chúng nó chính là tuổi thơ thê lương của cô, chỉ có đáy lòng mới là cái đẹp nhất, giống như Thù Man chỉ còn lại một sinh mệnh trắng đen, trong thân thể trắng nõn xinh đẹp không hề có máu.

Thù Man muốn mỗi thời khắc đều phải nhớ đến, sợ rằng không nhớ đến thì sẽ quên, bởi vì cái gì cô cũng không có.

Cô liền ngồi dậy, nhay xuống khỏi tảng đá rồi cầm giá vẽ, đặt nó ở cạnh hòn đá, cố định lại tờ giấy trắng vì sợ gió sẽ làm rách nó. Trong tay là một chiếc bút chì, Thù Man lại cẩn thận vẽ phác thảo phong cảnh chính mình muốn, cô muốn đem sự ích kỷ của mình dung hòa vào trong bức tranh.

Lặng lặng vẽ, có lẽ lần này cô có thể thay đổi được, Thù Man liền muốn đem người đàn ông nguyện ý đi cùng cô xuống địa ngục ngưng kết lại trong tranh.

Một ngày nào đó rồi cô sẽ rời bỏ anh ra đi, hoặc là anh không còn bên cạnh cô nữa, ít nhất Thù Man sẽ không quên đi tất cả, sẽ không quên đã từng có một người như thế, một người cùng cô trầm luân trong địa ngục, một người đàn ông tên là Luru Nhiên!

"Anh hai, em không thờ được."

Thù Man liền đẩy đẩy cánh tay anh để nhắc nhở người đàn ông đang ôm mình, anh ôm thật chặt làm cho cô khó thở quá.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trở Về Bắc Kinh

Chiều hôm sau, Thù Man và Luru Nhiên đến sân bay quốc tế Côn Minh để trở về Bắc Kinh bằng máy bay. Sau khi đăng ký, Thù Man liền đứng trước màn hình lớn trước đại sảnh gửi cho anh hai Chu Nham Hải một tin nhắn, nói mình vào lúc 4 giờ sáng sẽ đến sân bay thủ đô.

Trên máy bay, Thù Man vẫn nửa mê nửa tỉnh, giống như căn nặng toàn thân đã mất đi, cả người đang bay lượn trên đám mây, loại cảm giác này rất tốt đẹp làm cho cô có cảm giác quên luyến.

Nhưng cô vừa giống như cực kỳ tỉnh táo, lại giống như vừa mơ ngủ, bên tai là tiếng anh ní non, giống như anh đang nói gì đó với cô, chỉ là Thù Man không nghe được, hình như có vài điều kỳ ảo truyền vào trong tai.

"Thù Man, dậy đi, hạ cánh rồi..." Luru Nhiên lay cô gái bên cạnh, nhìn lông mi của cô đang rung động vài cái rồi từ từ mở đôi mắt nhập nhèm ra.

"Uhm..." Thù Man liền xoa xoa hai mắt vẫn còn nặng trĩu, cô ngồi dậy duỗi thân thể ra. Tỉnh táo lại theo bản năng liền nhìn về phía người bên cạnh, cô mỉm cười nhạt theo thói quen, lại chân thành nói: "Văn Hoa, em muốn an tĩnh ở nhà vài ngày."

Mí mắt của anh nhẹ nhàng chau lại, môi mỏng liền nhếch lên, mắt đen nhìn nhìn Thù Man chăm chú, thật lâu sau mới mở miệng: "Thù Man, em muốn trốn anh sao?"

"Anh biết là không phải mà, em chỉ muốn yên tĩnh làm Chu Nham Hình vài ngày." Thù Man liền bình tĩnh nhìn anh.

"Được, nghe theo em." Sự đen tối biến mất trong mắt anh, trả lời xong liền quay đầu đi không nhìn cô.

Luru Nhiên trả lời cực kỳ bình tĩnh, sắc mặt vẫn ôn nhu như cũ. Chỉ có mình anh biết, trong lòng đang chua xót không thôi, anh không cam lòng, mà cô gái này lại...anh đang móc hết tim gan cho cô, vậy mà cô lại như vậy, coi như anh không tồn tại.

Chu Nham Hải đã sớm lái xe đến sân bay, tầm mắt nhìn thật lâu vào cửa ra. Tay anh đang nằm trong bao tay liền khăn trương nhắm chặt lại, mang theo bao nhiêu khăn trương, hưng phấn. Anh đã bao lâu không thấy nụ cười ngọt ngào kia rồi?

Tính toán đầu ra đấy, cũng chỉ mới vài ngày mà thôi, vậy mà anh lại cảm giác là đã lâu lắm rồi. Cô không ở nhà vài ngày, anh liền cảm thấy trong lòng vắng vẻ, thiếu cái gì đó, trong đầu lại hiện lên một gương mặt và bóng dáng giống nhau.

Về sau, anh mới biết, toàn bộ điều này là vì sao. Bởi vì, trong lòng anh chính là nhớ, anh nhớ nụ cười luôn vui vẻ kia, cô ngồi cạnh anh, cô gái gọi anh là anh trai, là em gái Chu Nham Hình của anh.

"Các vị khách chú ý, máy bay Côn Minh đi Bắc Kinh, sau ba phút nữa sẽ đáp xuống sân bay thủ đô, mời quý khách chuẩn bị sẵn sàng!" Giọng nữ xinh đẹp ngọt ngào xuyên qua radio liên vang khắp sân bay.

Đám đông đang bắt đầu nhốn nháo, Chu Nham Hải nhìn xung quanh để tìm kiếm bóng dáng xinh đẹp. Một dáng người mặc áo màu xanh nước biển chiếu vào mắt, mang theo nụ cười mà anh yêu thích, bước nhanh về phía anh.

"Anh hai!" Thù Man liền gọi người đàn ông tuấn lãng cao ngất trong đám đông, cô bước nhanh về phía anh ta.

"Hình Nhi, nha đầu kia, cuối cùng đã về rồi sao?" Khi đang nói chuyện, một tay Chu Nham Hải đã ôm cô gât gao vào lòng, anh vui đầu vào cổ cô liền tham lam ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, là mùi hoa nhài nhưng lại không chú ý đến người đàn ông về mặt âm trầm đi phía sau.

"Anh hai, em không thờ được." Thù Man đẩy đẩy cánh tay anh để nhắc nhở người đàn ông đang ôm mình, anh ôm thật chặt làm cho cô thấy khó thở quá.

"A, thật xin lỗi Hình Nhi, chỉ là anh quá nhớ em thôi." Trong mắt của Chu Nham Hải tràn đầy đau lòng và xin lỗi, nhưng anh vẫn không buông thân hình mềm mại trong lòng ra. Anh ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra có một người đàn ông toàn thân nho nhả đang đứng cạnh bọn họ.

Anh ta nhìn rất quen, có thể nói là anh biết anh ta biết từ khi còn nhỏ, mi theo bản năng liền nhăn lại, trong lòng anh đang dâng lên một cỗ hờn giận, sao

anh ta lại đi chung với Hình Nhi?

“Văn Hoa, em và anh trai về trước, liên lạc sau nhé.” Thù Man nói nhanh với Lưu Nhiên một câu, liền nắm tay của Chu Nham Hải đi ra khỏi sân bay, không quay đầu lại. Cho nên cô không nhìn thấy lửa trong mắt của Chu Nham Hải và Lưu Nhiên. Chỉ có tại dien.danlequydon.com

Xe thể thao sang trọng chạy nhanh trên đường cao tốc. Một bên Chu Nham Hải thuần thục lái xe, một bên cùng Thù Man nói chuyện: “Hình Nhi, sao em không nói tiếng nào đã bỏ đi Văn Nam rồi, ngày đó anh tới Hoàng Cung đón em, gọi điện thoại cho em em cũng không bắt máy?”

“A...đêm đó em uống rượu cho nên ngủ tại khách sạn trên lầu, bỗng dưng em muốn đi Văn Nam, chỉ muốn đi thôi, không tại sao cả.” Sắc mặt của Thù Man vẫn nhàn nhạt, giọng điệu thản nhiên như trước.

“Em đi chơi vui không?”

“Không tồi, nếu có anh và ông nội thì sẽ vui hơn.”

“A...thật sao?” Về mặt Chu Nham Hải rất hoài nghi, trong lòng thật không dám tin.

“Đó là đương nhiên, sao Hình Nhi lại có thể lừa gạt anh được.” Thù Man liền bĩu môi, trong đôi mắt sáng trong đang ngưng tụ ury khuất, bất mãn nhìn về phía người đàn ông có vẻ mặt hoài nghi. Ánh mắt giống cô như muốn nói: Anh còn nhìn như vậy, em sẽ khóc cho anh xem.

“Được, được, anh sợ em rồi, em gái nhỏ của anh!” Chu Nham Hải lại cười sùng nịch, bàn tay to xoa xoa đỉnh đầu Thù Man.

Ban đêm, mấy người Lý Khanh lại tề tựu như trước nhưng không còn điên cuồng như ngày xưa. Trong ghế lô cổ điển trang nhã chỉ nghe thấy bài hát thanh lịch từ máy quay đĩa kiểu cổ truyền ra, không có vũ nữ tươi đẹp chói mắt, cũng không có cảnh tượng chạm rượu kịch liệt, mấy người họ chỉ ngồi yên tĩnh, đợi Lưu Nhiên đến. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Mấy yêu nghiệt đang trầm mặc, khói thuốc bay lượn lơ khấp nơi , trong lòng mỗi người đều nghi ngờ! Hiện giờ đã 5 giờ 30 sáng, lẽ ra họ phải đang ngủ ngon trong nhà, nhưng Lưu Nhiên lại gọi điện báo bọn họ tụ tập tối đây, là vì cái gì?

Chẳng lẽ anh ta đã phát hiện chuyện đó, nên muốn bọn họ đến đây để dạy cho mỗi người một trận sao?

Có lẽ là vậy, nghe trong điện thoại thì ý giận của anh rất rõ ràng. Theo tính tình của anh thì nếu biết rõ chuyện ngày đó thì anh sẽ không thể bỏ qua được.

Nhưng cũng không đúng, nếu trong lòng anh đang giận thì bề ngoài càng phải bình tĩnh mới đúng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Làm rõ

Editor: Rea

Lưu Nhiên vừa bước vào Hoàng Cung thì người quản lý đã ra đón chào, trên mặt anh ta là một nụ cười nịnh nọt lấy lòng: “Lưu Thiếu, những tổ tông kia cũng đã đến rồi, chúng tôi đang rất cần anh giúp đỡ cho.”

“Không có gì, gần đây tôi hơi bận...” Lưu Nhiên liền nói để cho qua, anh nhận lấy điều thuốc của quản lý, khi đang thưởng thức nó trên tay thì người quản lý đã duỗi hai tay ra giúp anh châm lửa: “Nhiều ngày qua bọn họ không tới đây sao?”

“Đúng vậy, đúng là đã nhiều ngày họ không tới đây, trừ lúc trước cùng Lưu thiếu đến đây sau đó cũng không thấy nữa.”

“Được rồi, không nói nữa, tôi vào trước đây.”

“Được được, Lưu thiếu, mời!” Người quản lý dùng tay để ra dấu mời, còn nói theo một câu thâm ý: “Còn lại nhờ ngài sắp xếp giúp.”

Lưu Nhiên không thèm để ý đến anh ta mà lập tức đi đến căn phòng họ vẫn thuê chung.

Đến trước cửa phòng “Dạ vũ sơn hải”, Lưu Nhiên không lập tức đi vào, anh ra đứng ở hành lang, trong ngọn đèn âm đạm phản chiếu bóng dáng anh đang hút thuốc, lưng tựa vào cánh cửa, mày nhíu lại, trầm tư.

Trong ghế lô, tinh thần của mấy ma vương đã hơi lơ mơ, nhưng ngược lại sắc mặt đều bình thản.

“Khanh tử, cậu nói lúc nửa đêm Văn Hoa gọi

Chúng ta tới là vì chuyện gì?” Bạch Thành đang phun khói từ trong miệng ra, tầm mắt dừng lại trên người Lý Khanh hỏi.

Anh vừa dứt lời xong thì cửa liền bị mở ra, Luru Nhiên bước vào cười âm thầm “Tôi xin lỗi, vào ban đêm mà còn gọi các cậu tới.” Nói xong, liền tự mình đi đến trước sofa rồi ngồi xuống.

Mấy người kia nhìn sắc mặt Luru Nhiên cực kỳ bình thường như vậy, hôm nay không lẽ là....

Luru Nhiên không nói lời nào, anh nhắm mắt lại dựa vào sofa một cách tao nhã, biểu tình bình tĩnh làm cho những người bạn cùng chơi từ nhỏ đến lớn không đoán ra được tâm tư của anh. Truyện chỉ được đăng tại *****.

Mấy người kia liền liếc nhau, cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Văn Hoa, cậu kêu chúng tôi tới là có chuyện gì, cậu nói đi?” Nam Tạm lên tiếng trước, giống như một cánh chim đầu đàn.

“Sao vậy? Còn tôi mở miệng sao, các người thật không biết sao?” Luru Nhiên không hề mở mắt, môi mỏng khẽ khép mở nhàn nhạt hỏi lại một câu, như khí lạnh nhạt ôn nhu không nghe ra hi vọng gì.

Trong lòng mấy yêu nghiệt không khỏi hồi hộp một phen, biểu hiện của anh như vậy, không lẽ đã biết rồi?

Bạch Thành nuốt nước miếng, suy nghĩ cẩn thận xong liền thẳng ra: “Cậu đã biết rồi thì chúng tôi cái gì cũng không giấu nữa, Văn Hoa, cậu nói gì đi, chúng tôi biết lỗi rồi!” Dù sao thì bọn họ cũng nên xin lỗi Luru Nhiên.

“Cộc cộc!” bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó cửa liền bị đẩy ra, một cô gái mặc sườn xám màu hồng đang tuổi thanh xuân đi đến, cười cười với mấy người đang ngồi trên ghế sofa, theo đằng sau là một phục vụ mang theo một cái mâm, đằng sau nữa là người quản lý của Hoàng Cung.

“Luru thiếu, Bạch thiếu, Lý thiếu, Phú thiếu, Nam thiếu!” Người quản lý liền cười gật đầu chào hỏi với bọn họ, tiếp theo mấy người cấp dưới vội đặt thứ trên mâm xuống rồi đi ra ngoài.

Trước đó người quản lý đã xác định được tình huống một chút, không thể không khẩn trương được, những người trong này là những người anh ta không thể đắc tội.

Luru Nhiên chợt chuyển người, những ngón tay thon dài xinh đẹp di chuyển đến trên bàn mang theo động tác thông thả và tao nhã.

Ấm trà chính là ấm tử sa thuần khiết, tra trong ấm là loại Thiết Quan Âm, chén trà và ấm trà là cùng một bộ giống nhau, một lát sau mùi hương thoang thoang của trà đã lan tỏa ra bốn phía, anh rót một cốc trà nhỏ trước mặt mỗi người.

Năm người bọn họ từ nhỏ đều sinh ra trong gia đình giàu có, dáng ngồi lười biếng nhàn nhã nhưng đều toát ra một loại khí chất hơn người, hơn nữa lúc này mọi người đều có tâm sự - Lý Khanh, Phú Tu, Bạch Thành đều ngồi nguyên đó chưa ai động đến cốc trà, họ chỉ đang nhìn Luru Nhiên chăm chú, nhìn xem kế tiếp anh muốn làm gì. Nam Tạm bung cốc trà để lên mũi, anh liền nhẹ nhàng nhắm mắt lại để tận hưởng mùi thơm độc đáo của Thiết Quan Âm rồi cầm cốc trà lên nhẹ nhàng nhấp nháp.

Sau khi đã để cốc trà xuống, Nam Tạm nhìn Luru Nhiên vẫn đang im lặng. “Văn Hoa, dù sao anh em cũng không gạt cậu, hôm nay phải nói cho rõ ràng, không phải là cậu thật sự thích Thù Man rồi chứ?”

“Hả?” Luru Nhiên hơi nhíu mày, anh nhìn Nam Tạm rồi lại nhìn biểu tình của mấy người kia, đột nhiên trở nên sững sờ, mắt anh liền nheo lại: “Làm sao cậu biết cô ấy tên là Thù Man?”

Lời nói ra giống như sấm sét giữa trời quang, trong lòng mấy yêu nghiệt liền ngẩn ra, thực hối hận không cho bản thân một bạt tay, cứ tự cho mình là thông minh nhưng lần này sao chưa đánh đã khai rồi?

Cậu ta căn bản không hề biết chuyện ngày đó vậy mà mình còn đang chờ mong phía sau có cái gì đặc sắc!

“Khụ...” Phú Tu liền ho nhẹ một tiếng, anh thấy Luru Nhiên không nói gì, trong đầu nghĩ thầm mọi thứ vẫn ổn! Thôi nói đi, sớm muộn gì cậu ta chẳng biết chuyện này chứ.

Lưng Phú Tu tựa vào sofa, ánh mắt nhìn Luru Nhiên đã tràn đầy thẳng thắn và thành khẩn, hiện tại chuyện đã đến nước này cũng không thể giấu được nữa, nếu vậy anh cũng sẽ không để cho bọn họ dễ chịu, muốn chết cũng phải kéo theo họ chứ không thể chết một mình anh.

“Văn Hoa nói trắng ra thế này, ngày đó khi các người lên lầu thì bốn người chúng tôi đã nhanh chóng đuổi kịp mà cảnh tươi đẹp trong phòng ngày hôm đó, bốn chúng tôi đều đã thấy cả, mỗi câu chữ mà Thù Man nói ra, chúng tôi cũng đều nghe thấy.”

“Vi ở trong phòng có gắn camera, cậu đừng trách chúng tôi là cảm thú, chuyện đã qua rồi, cậu muốn làm gì chúng tôi cũng được!”

“Còn nữa không?” Sắc mặt Luru Nhiên vẫn không thay đổi, mắt cũng không nhìn mấy người kia, đầu ngón tay đang ma sát chén trà.

“Còn có tâm tình của tôi với Thù Man, không phải là nói đùa mà là sự thật.” Phú Tu đang thành khẩn nhìn Luru Nhiên chăm chăm, anh tiếp tục nói: “mặc kệ cậu có thích cô ấy không, Phú Tu tôi cũng sẽ không buông tay, về sau chúng ta tự dựa vào sức mình, cạnh tranh công bằng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thỏa hiệp

Editor: Rea

Lưu Nhiên ngồi dựa lưng vào sofa, anh giờ tay lấy mắt kiếng đang đặt trên mặt bàn thủy tinh. Nghe Phú Tu nói xong trên mặt anh cũng không biểu hiện ra cảm xúc gì, cũng không nhìn thấy một nét biến sắc nào, giống như anh không hề để tâm vậy.

Không ngờ bản thân Phú Tu lại đem chuyện hôm nay làm cho rõ ràng, nói thế nào cũng là vì tâm tư của anh ta đối với Thù Man. Lúc này trong lòng Phú Tu lại tính toán không ngừng, khi nhìn thấy Lưu Nhiên như vậy anh liền nghĩ đây cũng không phải là chuyện tốt. Trong lòng anh lại càng thêm nghi ngờ, anh biết câu nói này anh không nói đối anh đối với Thù Man là thật tâm nhưng có phải cuối cùng vẫn là chơi đùa không?

Trong phòng bao thanh lịch, tiếng nhạc đang cất lên thông thả mà chậm rãi lại có thêm hương trà thơm phêu đảng trong không khí, vậy mà mấy yêu nghiệt đang tề tụ trong phòng lại trầm mặc khiến cho không khí có chút áp lực.

Một tay Lý Khanh đang đặt nhẹ dưới môi, anh neho mắt lại suy nghĩ... Một chân Bạch Thành gác lên bàn trà, đầu tựa nhẹ vào sofa, mắt liếc nhìn những người trong phòng còn đang im lặng. Nam Tạm chẳng nhìn ai, anh nhắm mắt nhớ lại mình gần đây cũng không bình thường, lại nhớ gần đây bọn họ cũng không bình thường.

Phú Tu vẫn duy trì tư thế như lúc trước, anh nhìn chăm chăm vào Lưu Nhiên vẫn đang im lặng, nghĩ thầm: Lưu Nhiên, cậu chưa từng như vậy, tốt xấu gì cũng nói một câu đi chứ?

Mấy yêu nghiệt đều biết rõ từ nhỏ Lưu Nhiên đã âm trầm và khó tính, hiện nay để phỏng đoán tâm tư của anh đánh chết bọn họ cũng không biết Lưu Nhiên đang nghĩ cái gì, có lẽ căn bản là đang nghĩ sâu xa giống họ.

Hiện tại trong đầu Lưu Nhiên đang nhớ lại chuyện cũ. Ngày đó Thù Man mặc áo ngủ dài đến mắt cá chân, cô ngồi tựa người vào cửa sổ, hai ngón tay thon dài trắng như tuyết mang theo điệu thuốc bốc khói, mắt cô hơi nhắm lại đang nhìn xa xa ngoài cửa sổ, là bộ dáng ngày đó làm anh si mê. Tóc thật dài xõa xuống trước ngực che khuất đi nội y bằng ren cùng một bờ vai gầy gò, giữa vầng trán là nụ cười nhạt như mây trời mù sương, như làn khói lượn lờ, như hơi ấm xâm nhập vào căn phòng sau cơn mưa.

Anh nhớ lại khi anh cùng cô thân mật ở trên giường, thân thể cùng xích lửa, khi anh tiến vào cô, mặt cô liền hiện lên vẻ si mê, điên cuồng, rồi họ cùng nhau phóng đảng, ngâm nga.... ..

Nhớ lại buổi chiều sau đó, khi cô đang ở trong rừng rậm chăm chú vẽ tranh, trong bức tranh kia có anh đang tồn tại, trong bức tranh kia là tranh phong cảnh được vẽ bằng bút chì toát lên vẻ trầm mặc, đau thương và mang theo hương vị quyến luyến. Trong đầu anh toàn nghĩ đến cô, quanh đi quẩn lại vẫn là cô, Thù Man của anh. Nhớ khi đó anh đã hỏi: “Thù Man, tại sao em không dùng màu vẽ?” Cô đã nói: “Tâm và sinh mệnh của Thù Man vốn đã không hề có màu sắc, em không muốn lừa gạt chính mình mà chỉ muốn làm theo tâm của mình, chỉ muốn vẽ một bức tranh mình thích.”

Khi ấy về mặt cô rất thân thiện và không hề cười. “Tại sao trong bức tranh đó lại có anh?” “Một ngày nào đó rồi em sẽ rời khỏi anh, Văn Hoa sẽ không gặp lại Thù Man nữa, cho dù đến địa ngục cũng không thể gặp lại. Nhưng cho dù thời thế có thay đổi em cũng không muốn quên anh, em muốn lưu lại về dấu ấn của sinh mệnh và linh hồn của Văn Hoa và cả trái tim em cũng muốn như vậy.”

Lúc cô nói lên sự thật, trong mắt cô vô cùng trong sáng vô tư tuy nhiên lại có một phần nhỏ nghi hoặc và lo sợ, nhưng vẫn không hề có một chút ám áp nào. Cho dù một Thù Man như vậy đã làm cho anh xúc động nhưng trong đáy mắt cô vẫn là sự lạnh lùng, thậm chí mang theo một tia tàn nhẫn, đối với chính mình và đối với anh.

Đột nhiên ánh mắt Lưu Nhiên có chút hoảng hốt, tay cầm cốc trà bỗng run nhẹ một cái chỉ vì anh nghĩ tới cô khi đó, lúc cô nhẹ nhàng nhìn anh hay nói thì thầm bên tai anh, vẻ mặt xinh đẹp và thần thái giống như bị che phủ bởi một lớp sương mù.

Tâm lại bất đắc dĩ thờ dài, anh liền tự hỏi con mẹ nó Lưu Nhiên, còn cái gì chưa đủ nữa? Giả bộ cái gì chứ, mày đã bị cô gái lạnh lùng vô tình kia mang vào bức họa của cô ấy rồi, bức họa đó thật giống linh hồn u ám của cô ấy, tuy nhiên cô ấy lại không yêu mày, có lẽ cô ấy căn bản không biết yêu như thế nào, mày còn không biết sao? Nhưng mình lại không cam lòng bỏ cuộc như vậy, mình muốn kéo cô ấy theo cùng nhưng Lưu Nhiên mày làm được sao? Mình không buông tay được-âm thanh trong lòng đã lên tiếng quyết định, đã không buông tay được thì chỉ có thỏa hiệp, thỏa hiệp đi!

Thù Man, em thích những nhiệt độ cơ thể không giống nhau và những cảm giác không giống nhau cùng những phóng túng, trụy lạc kia. Văn Hoa của em và người đàn ông nguyên ý cùng em xuống địa ngục, anh sẽ thay em tìm bởi vì Văn Hoa anh muốn dùng tất cả để yêu em cho nên chỉ cần là em muốn thì những thứ anh có sẽ là của em, nếu như anh không có vậy thì anh sẽ đi tìm cho em, đoạt về cho em.

“Uống đi, đây là trà quý không cần phải lãng phí đồ tốt, cùng uống nào. Hôm nay tôi mời các cậu uống trà cực phẩm.” Lưu Nhiên mỉm cười, rót từng ly

trà cho mỗi người trước mặt.

Mấy người kia trầm mặc từ từ đi qua nhận lấy cốc trà, mắt họ vẫn nhìn không rời mắt Luru Nhiên, hôm nay anh ta có chút không bình thường, nhưng cũng là bình thường.

“Phú Tu, những chuyện khác Luru Nhiên tôi không nói tới, chỉ cần là Thù Man đồng ý cậu thì cậu có thể ở cùng một chỗ với cô ấy.” Tinh tế đặt chén xuống bàn, Luru Nhiên nói một cách chậm rãi, ánh mắt nhìn Phú Tu chuyển từ bình thản sang thành lạnh lùng sắc bén như lưỡi dao nhưng âm thanh vẫn ôn nhu như trước, nói thẳng ra thì thật quá ngoan độc!

“Nếu như cậu làm tổn thương cô ấy dù chỉ là một chút thì tôi sẽ bắt cậu phải dùng mạng mình để bồi thường!” Hơi thở của Luru Nhiên theo hương trà thơm ngát trong phòng, trên môi anh là nụ cười nhàn nhạt, thanh nhã và cao quý. Nhưng trong ánh mắt kia là lưỡi dao sắc bén chết người!

Nói xong, Luru Nhiên liền đứng dậy, đôi chân thon dài di chuyển ra khỏi phòng bao một cách thông thả và tao nhã, để lại một đám yêu nghiệt đang thất thần.

Mọi người đã nhìn thấy rõ ràng, lúc này Luru Nhiên ra khỏi phòng cũng không quay đầu lại, cái quái gì mà thái độ kiêu chố Nhật, tình nghĩa anh em giờ phút này trong lòng anh ta đã để mất chỉ vì một người con gái tên là Thù Man!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nội chiến

Lý Khanh đặt hai tay bắt chéo lên đùi, anh cười cười: "A, xem như lần này tôi đã nhìn thấu cậu rồi, Luru Nhiên." Xuyên qua tròng kính là một tia nhìn lạnh lẽo thấu xương.

Bạch Thành hỏi, dáng vẻ hơi mờ mịt: "Cho dù có là sự thật đi chăng nữa thì anh ta việc gì phải làm vậy chứ?"

"Bạch Thành, không phải là lão tử chứ cậu chứ đầu óc cậu ** từ lúc nào lại ngây thơ như thế? Luru Nhiên cùng Thù Man không nói gì mà biến mất suốt một tuần, trong lúc đó xảy ra chuyện gì mẹ nó cậu lại không biết hay sao?" Nam Tạm liền hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Thành đang ngây ngốc, tức giận mắng.

"Mẹ nó chứ bọn họ biến mất thì sao chứ, lão tử quản mấy việc vớ vẩn như thế làm gì?" Bạch Thành nhìn Nam Tạm đang hung hăng trừng mình, mắng lại.

"A, không liên quan đến cậu sao? Một tuần này sao không thấy cậu đi tìm phụ nữ nữa, hay là đem băng hình ngày đó về nhà rồi nghiên cứu xem? Hay là cậu cảm dục rồi hả? Hay là cái của cậu đứng dậy không nổi nữa rồi?" Phú Tu nhìn Bạch Thành đang giận dữ băng về mặt cực kỳ châm chọc, ánh mắt khinh miệt rõ ràng tìm chỗ mềm để phóng dao, ý tứ trong đó nghĩa là Bạch Thành bắt kẻ cậu đang ôm tâm tư cái quý gì, lão tử đều đọc được. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Cho dù lão tử nhớ cô gái kia thì làm sao, mỗi đêm lão tử đều xem băng hình đó sướng muốn chết đấy, cậu muốn đánh tôi sao?" Bạch Thành giận quá liền hóa cười, anh thu hồi lại vẻ tức giận trên khuôn mặt, môi cong lên lộ ra hàm răng trắng, cười với Phú Tu.

Sau đó anh dùng giọng nói ngạo mạn để khiêu khích anh ta: "Lão tử thích cô gái kia phóng đăng trên giường, thích cái cách cô ấy tùy tiện trêu chọc người khác đấy, cậu quản được tôi sao?"

"Thôi đi, ầm ĩ cái gì?" Lý Khanh quát lớn trừng mắt nhìn hai người đang giống như hai con gà chọi: "Hiện tại cục diện này ai cũng chẳng biết gì, hơn nữa ai trong chúng ta cũng chẳng phải người tốt."

Anh dùng nói một lúc, tay cầm hộp thuốc lá trên bàn lên đốt một điếu rồi dùng động tác tao nhã uống một hớp trà, mắt lại nhìn về phía ba người kia, tuy trong mắt anh là vẻ âm thầm nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh: "Tôi cảm thấy Văn Hoa đã bất chấp tất cả, có lẽ là trong lòng rất yêu cô ấy, anh ta muốn buông tay nhưng lại không làm được, chặc chặc."

"Mới có vài ngày thôi mà? Nếu đếm kỹ thì vẫn chưa tới mười ngày, một người cao ngạo như vậy, các người nói xem chúng ta biết anh ta đã hai mươi mấy năm, nếu đã thích ai đó rồi thì anh ta làm sao buông tay được?"

"Có thể làm cho anh ta đến mức này thì cô ta quả nhiên là hiếm có, cô gái này không chỉ có bản lĩnh quyền rũ đàn ông trên giường mà lần này còn đem cả linh hồn bé nhỏ của Văn Hoa câu đi rồi..."

“Ha ha... Không nói tới Văn Hoa, trong phòng này có ai mà không bị quyến rũ? Cô gái đó giống như cây thuốc phiện đung đưa trong gió, vừa diễm lệ lại vừa lẳng lơ, toàn thân đều là yếu khí dụ người khiến người khác bị trúng độc, Văn Hoa cũng bị nghiện mùi vị của cô ấy nên không thể thoát khỏi được.”

“Rõ ràng biết là cây thuốc phiện có độc vì vậy nên không được đụng vào nhưng các người lại thấy nó đẹp, vì nó quá đẹp nên đã quên mất nó chứa kịch độc nên không ngăn nổi tâm mình muốn tới gần thì kết quả chỉ có một- Vạn Kiếp Bất Phục!” Ánh mắt của Nam Tạm lướt nhẹ qua mọi người, anh không hề che dấu ánh mắt có chút mê luyến.

Khóe môi của Phú Tu mang theo nụ cười nhạt: “Văn Hoa là kẻ tinh quái và lạnh lùng, điều này thì ai cũng biết nhưng anh ta không phải là người thấy khó mà bỏ cuộc, kiểu tình yêu này đối với chúng ta mà nói, một khi rơi vào thì cũng chỉ có cách bá đạo đoạt lấy và chiếm giữ.”

Sau khi đã hưng hăng hít một ngụm khói, Phú Tu hơi nheo mắt lại nhìn mấy người kia, trong mắt anh cũng đã có một tia tàn độc: “Lưu Nhiên có thể dung túng, sủng nịch cô ấy không màng đến luân thường đạo lý khi cho phép người đàn ông khác đến tranh giành cô gái mình yêu thích, chỉ vì một chữ “yêu” mà không màng đến cái tôn nghiêm và kiêu ngạo của đàn ông. Mặc cho cô ấy quyết định thế nào thì anh ta cũng đồng ý, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được, Phú Tu tôi chẳng lẽ không có sự can đảm đó, không làm được như Lưu Nhiên sao? Đừng khiêu chiến tôi, lão tử cũng có thể!”

“Anh ta đã thấy được điểm tốt đẹp của Thù Man, đã nếm được mùi vị của Thù Man rồi say mê sự lộng lẫy của cô ấy, nếu như cô ấy tung ra chiêu gì khác thì chỉ sợ là đàn ông thì không bỏ xuống được.”

“Đạo đức cái mẹ gì, trong chúng ta có mấy người có được cái đó, ai lại dám có ý kiến sao?” Đáy mắt Phú Tu hiện lên vẻ cao ngạo, anh im lặng nhìn những kẻ yêu nghiệt kia: “Lão tử đã quyết định, cho dù có phải cướp đoạt Thù Man thì cũng phải giành cho bằng được.”

“Kẻ nào dám làm tổn thương đến cô ấy, lão tử cũng sẽ không bỏ qua.” Nói xong anh liền cầm lấy đầu thuốc lá trong tay hưng hăng dập tắt xuống rồi nhắm mắt lại tựa vào sofa.

“Hôm nay nếu như cậu dám nói như vậy thì chắc đã có sự chuẩn bị gì rồi.” Trong con ngươi Nam Tạm hiện lên sự thâm sâu.

“Hiện tại nói gì cũng vô dụng còn không thì làm cho rõ ràng một chút, trực tiếp đi tìm cô ta để hỏi cho rõ.” Bạch Thành liền vung tay lên, anh đứng dậy đi ra cửa rồi nói vọng lại: “Hôm nay giải tán đi, lão tử cũng không muốn xả tâm tư với các người.” Trong lòng Bạch Thành cực kỳ rõ ràng, hiện tại anh không muốn thừa nhận cũng không được, trực tiếp đối đầu với những kẻ tâm địa gian xảo khôn như quý này, anh không phải là đối thủ của họ.

Trong phòng bao chỉ còn lại ba người mang vẻ mặt cười nhạt cùng ánh mắt thâm sâu khó dò.... ..

“Lý Khanh, cậu thấy thế nào?” Phú Tu trực tiếp nhìn anh ta, anh muốn dò hỏi xem anh ta đang nghĩ gì.

Còn Nam Tạm vẫn giữ im lặng, chỉ đưa mắt nhìn hai người.

“Nói gì bây giờ?” Lý Khanh liền cười nhạt, trong đôi mắt xinh đẹp vẫn chưa đầy thâm ý: “Không phải giống như cậu đã nói sao, trong phòng này không ai là không bị quyến rũ, kết quả như thế nào thì phải dựa vào bản thân thôi.” Ý tứ của Lý Khanh cực kỳ rõ ràng là cô gái kia cũng đã gọi lên hứng thú của anh, anh cũng muốn tham gia.

“Được, vậy thì dựa vào bản thân, tôi cũng muốn xem thử bản lĩnh của tôi thế nào.” Nam Tạm liền cười phóng khoáng rồi đứng dậy.

Hiện tại thì đối với đám yêu nghiệt, Thù Man đã trở thành con mồi.... ..

Nói cho cùng thì là đàn ông thì cũng không thể không có thói hư tật xấu được, về điểm này thì không có là tốt nhất.

Mặc kệ là phụ nữ, hay là đồ vật.

Trăm cay nghìn đắng, tâm tư chất chồng lại phát hiện muốn tranh giành căn bản cũng không phải là thứ mà trong lòng mình muốn, rồi cũng sẽ mất đi cảm giác của lúc trước, không còn kích thích nữa.

Có lẽ nhóm đàn ông này chẳng qua chỉ là muốn tranh đoạt quá trình này, trong quá trình có loại kích thích đó.

Kiếp số của thế gian, cái gì cũng có số.

Hiện giờ, đối với nhóm thiếu gia cao ngạo không ai bì nổi này, người mà bọn họ muốn tranh giành cướp đoạt là Thù Man lại trở thành sinh mệnh của bọn họ, bọn họ đều không thể tránh thoát được kiếp số cho nên tâm và linh hồn đều bị xiềng xích lại.

Không ngờ tình yêu lại tới khi mà bọn họ không hề phòng ngự, lời thề son sắt của những kẻ gây tai họa khi họ đi săn đó, bọn họ cũng không thể nhận ra, cũng không biết nó sẽ trở thành hiện thực.

Hứng thú, thăm dò, chính là bắt đầu cho việc yêu.

Chất độc của Thù Man không chỉ làm cho họ nghiện, mất cả tâm lẫn linh hồn, vứt bỏ cả kiêu ngạo cùng tôn nghiêm. Càng làm cho bọn họ lĩnh hội được thế nào là yêu và hận không thể xé nát chính mình!

Vì chính mình, cũng là vì yêu cô gái kia, cam tâm tình nguyện đến đau cũng không oán hận!

Khi đó, bọn họ đã cùng Thù Man hăm sâu vào đầm lầy yêu hắc ám, hướng tới cánh cổng địa ngục đang mở ra, không ai có thể cứu được và cũng không có đường để quay về.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tranh cổ

Vào sáng sớm, khi trời đã vào hè thì thời tiết rất nóng, ánh mặt trời đã sớm mất đi vẻ ôn hòa mà trở nên cực kỳ chói mắt, mang theo nhiệt độ cực kỳ khó chịu.

Thù Man đã rời giường từ sớm [LQĐ], cô đang nằm trong phòng sách mà cô thích nhất. Hôm nay cô không đọc sách như mọi khi mà nằm cuộn mình trên sofa, ánh mắt nhìn chằm chằm thẳng vào vách tường đối diện với sofa trong thư phòng.

Trên tường đang treo mấy bức tranh từ cổ màu sắc xinh đẹp. Màu sắc thật tinh xảo cùng những đường cong tinh tế và tao nhã, dường như khi nhìn nó người ta có thể cảm nhận được nhiệt huyết của người vẽ, những bức tranh ngũ sắc giống như cô được thấy trước đây, những bức tranh này thường được treo trong ngôi miếu của dân tộc Tạng hay treo trong nhà hoặc là trong cửa hàng bán tranh cổ.

Chỉ là không được tinh xảo như những bức tranh này.....

Thù Man cực kỳ si mê về đẹp của bức tranh cổ này nhưng cô cũng không biết vì điều gì nữa. Mỗi lần đến Tây Tạng, cung điện Potala hay những ngôi chùa lớn, Thù Man không hề quan tâm đến những nóc chùa cổ xưa rộng lớn hay chiêm ngưỡng những pho tượng Phật hiện từ bằng vàng, cũng không đọc kinh hay tìm hiểu về kinh Phật và cũng không làm lễ.

Cô chỉ say mê những vật hay công trình được điêu khắc từ gỗ hoặc là những bức tranh cổ được làm nên từ lụa, cô chỉ quan tâm đến những thứ đó, có thể nói là nhất kiến chung tình.

Nhưng Thù Man chỉ xem, chỉ là xem thôi, chưa bao giờ cô nghĩ sẽ đem những thứ đó về nhà để cho nó thuộc sở hữu của mình. Vì Thù Man cảm thấy đây là những thứ tốt đẹp, chỉ cần nhìn thấy là tốt rồi cần gì phải đem về làm của riêng, như vậy sẽ mất đi sự thần bí, hiếm hoi, tinh xảo, cổ xưa của nó-thứ mà cô say mê.

“Hình Nhi, em làm sao vậy? Đang phát ngốc cái gì thế?” Lúc Chu Nham Hải đi vào thư phòng thì thấy Thù Man đang nhìn chằm chằm vào bức tranh trên tường bằng vẻ mặt si mê.

Tranh cổ là do bạn của anh đi Tây Tạng về tặng cho anh, anh cũng chỉ vừa treo lên lúc sáng, không ngờ là cô lại thích nó như vậy. Trái tim lại xôn xao lên mang theo chút sung sướng.

Thù Man vẫn chưa quay đầu lại, ánh mắt cô không hề rời khỏi bức tranh, cất giọng bằng âm thanh mềm mại nhẹ nhàng: “Anh à, nó thật là đẹp.....”

Chu Nham Hải liền đi qua sôpha ngồi xuống, anh xoa đầu Thù Man rồi ôm cô vào lòng cực kỳ tự nhiên, mỗi anh dán vào tai cô nhẹ nhàng thì thầm: “Hình Nhi thích nó sao?” Giọng điệu của anh vô cùng dịu dàng, mang theo sự cưng chiều.

“Ừ, cực kỳ thích.”

“Được rồi, chờ vài ngày nữa anh rảnh rồi sẽ dẫn em đi Tây Tạng xem tranh, thích bức nào thì mua về nhé.” Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Thù Man liền quay đầu, ánh mắt cô có chút khẩn trương: “Em cực kỳ thích nó nhưng lại không muốn giữ lấy nó, nó nên được đặt ở trong không gian thuộc về nó, trong kiến trúc như vậy và không gian như vậy kia.”

“Tại sao?” Chu Nham Hải thấy khó hiểu.

“Bởi vì nếu rời đi nơi đó, nó sẽ mất đi sự sống.” Chúng nó thật giống như cô, nếu như rời đi cơ thể nguyên bản thì cảm giác sẽ không giống ban đầu, cho dù bản chất không thay đổi thì cuối cùng cũng đã có cái gì bất đồng rồi.

“Anh xem, nếu đặt chúng trong thư phòng này thì chúng sẽ cô đơn. Không có tượng Phật, không có kinh thư, không có âm thanh tụng kinh làm bạn....” Giọng nói của cô [LQĐ] phiêu đảng trong không khí, có chút yếu ớt.

Nhìn thấy gương mặt hoảng hốt và ánh mắt nghiêm túc có một tia ưu thương của cô gái trong lòng, lòng của Chu Nham Hải liền rung động, trái tim của anh có cảm giác cực kỳ bất an, cô như như vậy làm cho anh cảm thấy xa lạ, khó có thể đoán được điều gì.

“Được rồi, toàn bộ đều nghe theo lời của Hình Nhi.”

“Anh hai, anh về khi nào vậy?”

“Em lại quên rồi, hôm qua ông nội đã nói buổi trưa hôm nay mọi người đều phải ở nhà ăn cơm, hìh như có chuyện gì đó muốn tuyên bố. Anh cả và ba đều đã về rồi, mọi người đang ở dưới lầu chờ em xuống ăn cơm trưa.”[LQĐ]

“A..., em quên mất.” Thù Man liền đứng dậy, theo quán tính cô đem sợi tóc gạt ra sau cổ rồi buông ống tay áo rộng rãi xuống khuỷu tay. Băng gạc trắng như tuyết trên cổ tay lộ ra vết máu đỏ tươi cứ như vậy bại lộ trong không khí [Rea], trước mắt Chu Nham Hải.

Thù Man vừa mới hạ tay xuống đã bị một tay của Chu Nham Hải nắm chặt trong lòng bàn tay, lông mày không vui nhíu chặt lại, âm thanh của anh hết sức nghiêm túc hỏi: “Hình Nhi, tay em bị làm sao vậy?”

“A..., anh nói cái này à?” Thù Man lắc lắc cổ tay bị thương, cô nhẹ nhàng nhún nhún vai ý là không sao cả: “Khi đó leo núi không cẩn thận bị ngã sấp xuống đập vào đá thôi, không sao cả.” Cô cười nhạt, đẩy mắt trong tròng không hề chống lại ánh mắt đang tra hỏi của anh.

“Thật không?”

“Đúng vậy, anh hai, chúng ta xuống thôi, đừng để cho mọi người sốt ruột chờ.” Nói xong, Thù Man đã đi trước rồi khỏi thư phòng để lại một mình anh vẫn còn đang đứng đó.

Nhìn bóng lưng biến mất của Thù Man, về ký ức thân sắc vừa rồi của cô, lông mày của Chu Nham Hải vẫn chưa giãn ra, anh có trực giác mạnh mẽ là cô đang có chuyện gì gạt anh, hoặc là có chuyện gì giấu anh. Tuy nhiên ánh mắt [lqđ] của cô lại rất bình tĩnh, không hề có gợn sóng. Có điều anh không cần phải vội vã, đêm nay anh sẽ biết vết thương của cô có phải là do không cẩn thận trầy da hay không.

Thù Man vừa mới đi xuống phòng ăn, Chu lão gia đã đứng dậy đón chào, tay ông ôm lấy đầu vai của cô cực kỳ thân thiết, hỏi cô bằng âm thanh ấm áp và vẻ mặt hiền hòa: “Bảo bối của ông nội, lần này đi Vân Nam chơi có vui không?”

“Vâng, cực kỳ vui vẻ.” Thù Man cười đáp, đôi mắt cong cong như vầng trăng, cô dò đi tầm mắt nhìn mấy người khác trong phòng, liền gật đầu chào: “Ba, mẹ, anh cả!”

“Nghe lão Lưu nói là cháu đi cùng với tiểu tử Văn Hoa kia?”

“Đúng vậy, làm sao vậy ông?”

“Không có gì, ông nhìn tiểu tử kia cũng tốt, ít nhất là so với tiểu khốn khiếp Lý Khanh kia.”

“Vâng, đúng vậy.”

Hai ông cháu một hỏi một đáp rồi ngồi xuống bàn ăn, ba Chu, mẹ Chu, Chu Nham Băng, Chu Nham Hải cũng lục tục ngồi xuống. Người giúp việc liền đem những món ăn tinh xảo lên rồi đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại già trẻ Chu gia.

Chu Hoành Vũ kéo tay cháu gái đến ngồi bên cạnh mình, một bên săn sóc giúp cô gấp thức ăn, miệng cũng không nhàn rỗi: “Bảo bối thấy tiệc sinh nhật năm nay có muốn mời mấy tiểu tử kia không?”

“Tiệc sinh nhật sao?” Trong lòng Thù Man hơi nghi ngờ, cô khó hiểu nhìn Chu Hoành Vũ, lại quay đầu nhìn sang mọi người.

Nhìn thấy vẻ khó hiểu trong mắt Thù Man, Chu Hoành Vũ lại vỗ nhẹ trán mình: “Ta đúng là già rồi, sao lại quên mất cháu mình đang mất trí nhớ cơ chứ?”

“Hình Nhi, qua tháng sau sẽ là sinh nhật mừng tuổi 23 của con, ông nội con đã chuẩn bị mở tiệc mừng tại nhà.” Mẹ Chu liền cười giải thích cho Thù Man.

Sinh nhật sao? Từ khi Thù Man lớn lên tới giờ, cô chưa bao giờ có sinh nhật.

“Đúng vậy đó, Hình Nhi muốn quà gì thì cứ nói với ông nội.” Ông cụ uống từng ngụm rượu rồi đặt ly xuống, nhìn Thù Man bằng ánh mắt yêu thương, sùng nịch.

“Hình Nhi muốn quà gì cứ nói, ông nội cũng không phải người dễ dàng hứa hẹn như vậy đâu, em nên bắt lấy cơ hội này.” Trong mắt Chu Nham Hải lóe lên một tia sáng, cười phụ họa, không quên giúp em gái mình bắt bí ông nội.

Chu Nham Băng cười nhìn cô em gái vừa hiểu biết lại lễ phép đã thay đổi rất nhiều sau khi bị bệnh, anh cũng cao giọng phụ họa: “Đúng đó, Hình Nhi.”

Ba Chu không nói chuyện, chỉ là cười đến cực kỳ thỏa mãn, ông và vợ nhìn nhau hiểu trong lòng nhưng không nói ra, hiện giờ Chu gia mới chính thức được gọi là hài hòa, viên mãn, tương thân tương ái, Loại cảnh tượng này từng là cảnh tượng mà bọn họ kỳ vọng từ tận đáy lòng.

“Ba, đến lúc đó ba muốn mời ai con sẽ viết thiệp mời.” Chu Liêm Ly nhìn về phía ông cụ, lại nói tiếp: “Con chỉ tính mời mấy chiến hữu cũ.”

“Ừ, ta cũng chỉ tính mời mấy lão chiến hữu cũ thôi.”

“Ngày đó con cũng muốn mời bạn.” Chu Nham Băng nhìn ba mình: “Ba, một lát nữa con sẽ đưa danh sách cho ba.”

“Được.” Ba Chu trả lời, nhìn sang con thứ hai vẫn đang im lặng không lên tiếng: “Tiểu Hải, con thì sao?”

“A...., con chỉ muốn mời 1 người bạn, thiệp mời cũng không cần, mọi người cũng biết nhau mà.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Vết thương

Editor: Rea

Ánh sáng âm ỉ phát ra từ ngọn đèn trong góc tường bao phủ bức tranh đen trắng được vẽ bằng bút chì mang lại cho nó một loại áp lực nặng nề nhưng vẫn tươi đẹp. Thù Man liền đi tới, điều chỉnh lại góc độ của bức tranh để có thể thấy rõ ràng nét vẽ của nó.

Trong đêm khuya chỉ nghe thấy âm thanh mềm mại khàn khàn của cô đang chậm rãi nói chuyện, thì thầm với đáy lòng của mình:

“Cô xem đi, giờ phút này nó thật an tĩnh nhưng lại rất đẹp phải không, có rừng cây xanh ngắt, có bầu trời cao, có bông hoa xinh đẹp, có mây trắng, và có Văn Hoa của tôi nữa, Văn Hoa của Thù Man.”

“....” Cô ta vẫn đang duy trì sự im lặng, giống như đang cười nhạo Thù Man ngây thơ.

“Phi....” Trong phòng chợt vang lên tiếng cười nhạo trào phúng của Thù Man: “Như thế nào? Cô cực kỳ hâm mộ tôi phải không? Cũng cực kỳ ghen tỵ, bởi vì cô cô đơn lâu như thế rồi, không có ai để ý tới, cô chỉ có thể ở trong địa ngục hắc ám đầy sương mù, nhìn Thù Man đang sống vui vẻ.” Truyện chỉ được đăng tại *****.

“.....”

“Không muốn trả lời sao? Cũng được, cô cũng nên trở về cái góc u ám của mình rồi.”

Thù Man dựa vào tường đốt một điếu thuốc, dưới ngọn đèn mờ nhạt cô lặng lẽ tháo băng vải rồi mở vết thương ra. Miệng vết thương bên dưới băng gạc đã khép miệng, nhưng lại có thêm một vết thương mới, từ trong thịt vẫn chảy ra máu tươi, từ từ hội tụ thành từng giọt, từng giọt theo cổ tay trắng muốt về ra thành từng đường lan dưới khuỷu tay, dính vào cổ tay áo màu trắng của cô.

Miệng vết thương hở, máu đỏ tươi, những thứ này đều làm trái tim cô hưng phấn, sự an tĩnh của cô lại bắt đầu xao động.....

“Sao vậy, không ngủ được sao?” Thù Man nhẹ giọng nỉ non, cô liền tắt đèn đi, thoáng chốc căn phòng lại chìm trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ có nghe được tiếng hít thở của một mình cô.

Thù Man khẽ cười, cô đi đến bên cửa sổ tối đen rồi dập tắt điếu thuốc trong tay. Trên mặt cô vẫn là nụ cười nhạt, nhạt cực kỳ nhưng trong đáy mắt không hề có ý cười.

“Cô không nói lời nào là không hài lòng sao? Vậy thì cô muốn cái gì? Không phải là đau đớn sao?” Thù Man bắt đầu dĩ thanh nhẹ, cho dù cô ta không nói, cô không phải cũng vẫn biết hay sao.....

Cô ta trừ bỏ đau đớn ra, còn có thể muốn có được thứ tình cảm xa xỉ, cô ta biết rõ chính cô không cho cô ta được, vậy mà vẫn cứ vô si yêu cầu.

Cô ta không lúc nào mà không nói với cô là: “Tôi cần tình cảm Thù Man! Rất nhiều rất nhiều tình cảm, tôi vô cùng hâm mộ và ghen tỵ đối với nó. Tôi ảo tưởng một ngày có thể nhìn thấy cha mẹ mình, nhìn thấy anh chị em hòa thuận ở chung một chỗ, có thể cùng tiếp xúc với nhiều người rồi có quan hệ thân mật....

“Cô cũng biết mà, Thù Man, cái này rất khó, tôi nhìn thấy trong lòng mình là một thế giới đen tối trống rỗng, tôi luôn muốn lấp đầy nó lại nhưng lấy cái gì để lấp bây giờ? Tôi không muốn cho ai thấy được cũng như chạm được đến cái động này. Tôi chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với ai, tôi cũng muốn chứng minh với họ rằng tôi bình thường nhưng chưa bao giờ được thỏa mãn, tôi thực sự chán ghét chính bản thân mình như vậy.”

Trong bóng đêm Thù Man lắng nghe cô ta đang nhẹ nhàng nói chuyện, nhất thời cũng không biết nên đáp lại cô ta như thế nào. Cô liền vô cùng lý trí nhắc nhở cô ta: “Cô quên rồi sao, cha mẹ mà cô khát vọng đã giết chết Thù Man vào đêm sinh nhật của tuổi 23.”

Cô ta nói: “Tôi không biết nữa, có lẽ với tôi mà nói chỉ là tạm thời nhớ lại thôi.”

“A...” Thù Man liền cười đến khô sòm, thê lương.

Cô ta nói đến tình cảm, thật ra cũng là khát vọng của cô không phải sao. Kỳ thật người vô si chính là cô, Thù Man!

Năm hai mươi tuổi sau khi cô xuống núi đã mất hơn ba năm khổ sở tìm kiếm, dùng tất cả các phương pháp mới tìm được người nhà và cha mẹ đã nhẫn tâm vứt bỏ mình năm đó.

Thời khắc Thù Man bước vào cửa nhà, bọn họ chỉ là sừng sốt một phen sau đó chính là rơi lệ, khóc lóc thương tâm, hối hận rồi ôm cô xin lỗi. Bọn họ khóc rống lên nói rằng không có cách nào khác, nếu không sẽ không bỏ rơi cô, trong nhà còn hai đứa trẻ gào khóc đòi ăn đều bị đói đến gần chết.

Hiện tại thấy được cô còn sống còn trưởng thành thành một cô gái thanh tú. Bọn họ cảm ơn trời xanh đã nhân từ che chở cho cô.

Lúc ấy Thù Man lạnh lùng trước kia đã tha thứ cho bọn họ. Khi đó trái tim của cô hẳn là sung sướng đi, lần đầu tiên cảm giác được gia đình là gì, tuy chỉ là một căn nhà ngói hai gian đơn sơ.

Lần đầu tiên cô được nghe cha mẹ gọi nữ danh của mình là “Tiểu Yên!”

Lần đầu tiên được nghe hai em trai gọi mình là “Chị!” Thù Man nghĩ, có lẽ đây là hạnh phúc đầu tiên của cô đi!

Thù Man bắt đầu có nhà để sống, em trai ở lại nhà hai ngày rồi ra ngoài đi học, trong nhà chỉ còn lại ba mẹ và Thù Man. Bọn họ đối với cô rất tốt, không cho cô làm việc nhà và cho cô ăn tốt lắm, tuy chỉ là rau dại, những món ăn thôn quê nhưng khoảnh khắc này Thù Man cảm thấy mình cực kỳ hạnh phúc, cực kỳ may mắn vì mình đã quyết định tìm bọn họ và tìm thấy được họ.

Ai ngờ thế sự vô thường, lòng người máu lạnh vô tình, ba mẹ ruột thịt lại chính là như vậy?

Đó là một buổi chiều sau khi Thù Man ở thôn trang trên núi được một tháng. Ngày đó, ba mẹ đối với cô rất nhiệt tình, đã sớm chuẩn bị một bàn đồ ăn phong phú, trên bàn là những món ăn cực kỳ hiếm lạ mà ở trong núi rất hiếm gặp, trừ phi là việc đại sự, hoặc là có khách quý cực kỳ quan trọng.

Khi đó cô không hề nghi ngờ, sao cô sẽ lại nghĩ ba mẹ có thể vô tình như vậy, đối xử tàn nhẫn với cô như thế, chỉ vì cô đã sớm mỉm cười với bọn họ, họ cũng quan tâm tới cô, bù đắp cho cô, vô hình chung đã làm mất đi sự cảnh giác của cô.

Trong bữa cơm, ba mẹ vô cùng ân cần gấp thức ăn cho Thù Man, lại còn lấy ra một ít rượu gạo tự nhà làm cho cô uống một ít. Ăn cơm được một nửa, trước mặt Thù Man bỗng nhiên tối sầm, sau đó cái gì cô cũng không biết.

Lúc tỉnh lại, cô đang ngồi trên một cái giường thấp bé, cổ dựa vào trên thành giường, bản thân đang ở trong một căn phòng xa lạ. Toàn thân đang mặc vải thô màu đỏ, tay chân đều bị dây nylon cột chặt, trong phòng cực kỳ tốt, trên bàn là một cây đèn dầu cũ nát. Bên ngoài sân thì cực kỳ náo nhiệt, thỉnh thoảng truyền đến tiếng đàn ông cười thô bỉ kể các câu chuyện cười dung tục pha lẫn với tiếng cười the thé của phụ nữ.

Mãi đến thời khắc đó, Thù Man mới biết được, cái người gọi là ba mẹ kia đã làm gì với cô.

Thời khắc đó trái tim cô đã vỡ tan rồi chết, đã không còn đau đớn gì nữa.

Vết thương vô hình đang chảy máu, chìm ngập trong lục phủ ngũ tạng của cô làm cho cô không thể hô hấp. Thù Man ngồi yên tĩnh trên giường, không hề vùng vẫy cũng không rơi lệ, chờ người đàn ông cười mình bước vào phòng.

Dần dần, bên ngoài không còn ồn ào nữa, người cũng tản đi hết, gió xuyên qua khe cửa thổi vào làm đèn dầu cũng bắt đầu lúc sáng lúc tối.

Không lâu sau, cửa bị đẩy từ bên ngoài vào, đập vào mặt cô là một mùi rượu kém chất lượng.

Một người đàn ông trung niên say khướt, toàn thân là trang phục lố thời đã nhăn nhúm không còn hình dáng đang liêu xiêu bước vào phòng, bên nách hải đang chống một cây nạng được làm một cách xấu xí thô kệch, chỉ là một cây gỗ đã gọt lóp vỏ ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Người chồng

“Tiểu Yên, em làm sao vậy!” Ông ta khập khiễng bỏ nhào lên giường, hơi thở mang theo mùi rượu nồng nặc. Cả cánh tay trắng kiện của ông ta liền ôm lấy bả vai gầy yếu của Thù Man, lăm bầm than thở: “Mẹ nó thật tiếc lại là một đứa câm điếc, lão tử mất 4000 khối, toàn bộ 4000 khối là hai năm dành dụm của lão tử đó.”

“Ha ha...” Ông ta cười một cách ngây dại: “Lão tử sống 43 năm rồi cuộc cũng được ** vợ rồi, chỉ cần có thể sinh con thì là người thọ câm điếc lão tử cũng không quan tâm, chỉ cần cùng lão tử phối thành một đôi là được.”

Thù Man khép hờ mắt, mặc cho ông ta say khướt nói toàn những đầu đầu bên tai cô, một chút tính toán chống cự cũng không có, trong tim tất cả đều là cực kỳ bình tĩnh. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn.

Nỗi hận thù đối với đôi vợ chồng tên là cha mẹ kia từ nhỏ trở thành lớn im lặng mà trào ra ngoài.

“Ha ha....4000 khối....Chỉ cần 4000 khối là liền đem em bán đi, thật tốt, thật tốt!”

Trong lòng Thù Man đang giễu cợt, cô sẽ làm cho bọn họ phải trả một cái giá thật lớn, sẽ khiến cho bọn họ phải hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này, hối hận vì lúc trước đã sinh ra cô mà không giết chết cô từ lúc mới sinh.

“Tiểu Yên, em phải ngoan ngoãn nha thì anh mới cởi bỏ dây thừng cho em, được không?” Người chồng dùng ánh mắt lơ đãng, nhìn Thù Man hỏi.

Thù Man liền nhẹ nhàng gật đầu [LQĐ], môi theo thói quen khẽ nhếch lên tặng cho người đàn ông này một nụ cười nhạt.

Ông ta nhìn thấy Thù Man đang cười liền sững sờ một lúc lâu, dường như lại càng say thêm, sau đó mới luống cuống tay chân thay Thù Man cởi dây trói ra: “Tiểu Yên à, về sau em hãy sống với anh, Tiết Đại Sơn anh tuyệt đối không bạc đãi em, không cho em làm việc gì nặng, sẽ cho em thứ tốt nhất, được không?” Người chồng cực kỳ chân thành nhìn Thù Man, thật thà nói.

Thù Man liền gật đầu, nụ cười trong mắt cô [rea] cũng thu lại. Cô không biết hiện giờ mình đang ở trong cái xó xỉnh nào, nếu như muốn trốn cũng không phải lúc này, cô không có thể lực để có thể chống lại người đàn ông khỏe mạnh thô to này.

Ông ta nhìn Thù Man rất biết điều ngoan ngoãn gật đầu, lại vẫn đang cười với mình thì ngoác miệng ra cười ngốc nghếch: “Tiểu Yên, em thật tốt, thì ra 4000 khối này của anh cũng không phí phạm, nhìn xem anh cưới được một người vợ tốt này.”

“Khuya rồi, Tiểu Yên chúng ta cùng ngủ đi, sáng mai anh còn phải làm việc.” Nói xong, chồng cô liền ôm chặt lấy cô. Thân thể Thù Man hơi cứng lại một chút nhưng rất nhanh lại mềm ra.

Thù Man biết điều nên tới rồi cuộc đã tới rồi, nhưng trong lòng cô không cam lòng, khổ sở, phẫn nộ thì có ích lợi gì? Hận thì có ích lợi gì? Mỗi cô lại nở ra nụ cười trào phúng, không ngờ trong lòng cô lại sinh ra nỗi hận, lần đầu tiên biết hận là như thế nào, không ngờ lại ở trong tình huống này.

Tất cả đều là lần đầu tiên, đều là do đôi nam nữ đã tạo ra sinh mệnh của cô cho cô, thật là vô cùng châm chọc.

Thù Man chỉ có thể thôi miên bản thân mình: “Thù Man, nhắm mắt lại rồi sẽ qua thôi, những gì mình chịu khổ, nhất định mình sẽ đòi lại....Nhất định...” Truyện chỉ được đăng duy nhất ở diễn đàn lê quý đơn.

Quần áo bằng vải thô bị chồng cô bóc ra từng mảng, ông ta đang vô cùng sốt ruột, lồng ngực thô ráp cách lớp quần áo dán lên lưng cô, cánh tay cường tráng đang ôm lấy thân thể gầy yếu của Thù Man, bên tai là hô hấp nặng nề khàn khàn, trong mũi cô toàn là mùi của ông ta, mùi rượu trộn cùng mùi mồ hôi thật là khó ngửi đến cực điểm.

Thù Man từ từ nhắm hai mắt lại, toàn thân cô cứng ngắc lạnh băng, chờ đợi sự nhục và đau khổ sắp tới.

“Tiểu Yên, sao em lại ốm như thế? Chỉ toàn là xương, thường ngày em không ăn cơm sao?” Bàn tay to của ông ta nắm lấy cánh tay gầy gò của cô: “Ai.....” Chồng cô lại thờ dài, cực kỳ ảo não không cam lòng kéo chăn đắp cho hai người.

“Tiểu Yên, đừng sợ, nhìn thân thể em cứng quá, nếu em không tỉnh nguyện, anh sẽ không ép em. Tiết Đại Sơn anh mặc dù không biết chữ, nhưng dù thế nào đi nữa cũng làm nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.”

“Ngày mai đi rồi em sẽ được ăn cơm ngon, ăn nhiều lên đem thân thể dưỡng béo lên một chút, thay Tiết gia anh nói dối tông đường, em ngủ đi!” Nói xong, ông liền tắt tất ngọn đèn ở đầu giường, trong phòng lại tối đen như cũ, không lâu lại vang lên tiếng ngáy như sét đánh của chồng cô.

Thù Man thở ra một hơi dài đã kiềm nén rất lâu trong ngực. Thật lâu sau, cô liền nhẹ nhàng xoay người lại, trong bóng đêm nhìn người chồng đang ngủ say rồi cười khê, thầm nghĩ: “Tiết Đại Sơn, ông biết không? Tôi nay ông làm như vậy và những lời kia mà ông đã nói chính là đã tự cứu mình một mạng đấy.”

Trong bóng đêm, Thù Man từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng mặc quần áo và mang giày. Cô lấy ra trong áo lót một cây kim tiêm rất nhỏ, bên trong chứa đầy dung dịch C₂H₅O C₂H₅. Cô lại khẽ mở nắp kim tiêm ra, đem hộp chất đồ trên tay mình, cả người nín thở đem tay đưa xuống dưới mũi của người đàn ông, nhẹ nhàng che lại miệng mũi của ông ta, cho đến khi tiếng ngáy tắt hẳn.

Hiện tại, người đàn ông trên giường đã lâm hôn mê sâu, chỉ sợ cho dù sấm sét đánh sập phòng ông ta cũng không tỉnh lại được.

Thù Man lại cầm lấy diêm quẹt đốt lấy ánh sáng, đi một vòng trong phòng để tìm đèn pin rồi đi tới bên giường lấy trong túi áo của ông ta ra một chiếc bọc nhỏ trong đó có chứa 100 đồng bạc rồi bỏ vào túi mình. Mở đèn pin lên, cô tắt tất ngọn đèn trên bàn rồi mở then cửa, đi ra ngoài.

Một trận gió lạnh đập vào mặt cô, Thù Man hơi chỉnh lại cổ áo một chút, bên ngoài trời đất tối đen, giống như một cái động lớn, cô liền nhấc chân đi ra cửa, Thù Man lẻ từng bước một hòa vào trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Giao dịch

Thù Man còn nhớ rất rõ, buổi tối hôm ấy trời rất tối và gió lạnh, rất lạnh, giống như một con dao găm đâm vào thịt lạnh đến thấu xương, thổi qua mặt rồi cổ của cô, xuyên qua cả lớp quần áo làm cô lạnh đến run cầm cập. Trong núi rất yên tĩnh, cô cố gắng siết chặt đèn pin trong tay và mò mẫm trên đường núi gập ghềnh, treo đeo lòi suôi cả đêm. Cô bị thọt chân nên tốc độ không nhanh, hơn nữa lại luôn bị vấp đá làm trượt chân té ngã, nhưng té xong lại đứng dậy tiếp tục gập rút lên đường. Đi được một quãng khá xa thì trời sáng, đến khi mặt trời lên cao thì mới ra khỏi núi được. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lên quý đôn.com

Trải qua nhiều ngày khó khăn, cuối cùng cô đã đến được một thành phố nhỏ rồi đi tìm trạm điện thoại công cộng để gọi cho ông lão. Điện thoại nhanh chóng được kết nối, cô nghe được âm thanh lạnh lùng khàn khàn của ông sau đó Thù Man liền nhanh chóng gõ ba cái rồi cúp máy.

Khi đó, Thù Man đã đi theo ông lão được ba năm.

Thù Man đi theo chỉ dẫn của tấm ảnh thì đến được một căn nhà, vừa mở cửa ra thì đã thấy ông lão đang ngồi trong đó đợi cô, sắc mặt ông ta vẫn thản nhiên lạnh lùng như cũ, trong tay vĩnh viễn vẫn là một chiếc xi gà không đốt thuốc, ông ta đang dùng ngón tay xoay [Rea] tròn để thưởng thức nó.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của ông thì cô tập mãi cũng đã sớm trở thành thói quen, Thù Man bình tĩnh đi đến đóng cửa lại rồi im lặng đứng trước mặt ông, chờ đợi việc kế tiếp.

“Thù Man, nếu có một ngày mà cháu gặp việc gì khó, hãy liên lạc với ta nếu như ta còn sống.” Nói xong, ông ta liền nhanh chóng dùng tay gõ ba cái, sau đó lại gõ thêm ba tiếng nữa.

“Thù Man, cháu phải nhớ cho kỹ, bất luận là cháu ở đâu, chỉ cần cháu không ra khỏi đất nước này thì ta đều có thể tìm thấy cháu chỉ trong thời gian ngắn nhất.” Ông lão im lặng nhìn cô, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

Không thể phủ nhận lúc đó Thù Man vô cùng chấn động, cô đi theo ông ta đã ba năm, cô biết lão già đó là người như thế nào, chính là quá lãnh khốc tàn nhẫn, không hề cảm thông cho bất kỳ kẻ nào cho dù có là thù hạp đi theo ông ta nữa đời người đi nữa.

Nhưng hôm nay ông ta lại nói với cô như thế, nhất định là còn có cái gì đó ở phía sau nữa rồi. Thù Man đứng yên bất động, ánh mắt chăm chú nhìn mặt ông.

“Nhưng...” Ông ta cũng nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt nghiêm nghị và giọng nói rất nhạt: “Thù Man à, cháu cũng biết rồi đấy trên cõi đời này không có bữa cơm nào là miễn phí, hôm nay ta nói như vậy thì cũng là có điều kiện, vào lúc mà ta mở miệng thì chắc cháu cũng biết rồi.” Là khẳng định, mà cũng là xác định.

Thù Man liền trầm mặc gật đầu, ánh mắt cô vẫn bình tĩnh không hề biểu lộ về mặt gì, cô sao lại không biết ý của ông ta chứ. Trái tim của cô đã sớm trải qua vô số hành hạ giờ đã cứng như đá rồi, cô đã sớm không biết sợ hãi là gì. Điều kiện của ông, chính là đi theo bởi một gã con quan bị ối thối nát, một gã mập mạp ghê tởm như lợn. Thù Man không biết, một người vừa có tiền vừa có quyền như vậy, muốn dạng phụ nữ nào cũng có, sao lại nhìn trộm một người vừa cầm điếu, lại thọt như cô?

Là thích gương mặt cười giả tạo của cô sao? "Nụ cười như gió xuân! Thanh cao xuất chúng!". Mẹ nó đàn ông như gã quả nhiên là đáng bị coi thường mà, thật là buồn cười đến cùng cực!

Chỉ có thể thỏa hiệp thôi, dù sao về sau cô vẫn còn đang sống dưới tay của ông ta, bỏ trốn là điều không thể bởi vì cô đã biết được quá nhiều bí mật không muốn cho người khác biết của ông ta, dù sao cũng chỉ còn con đường chết, chỉ có như vậy cô mới có thể tự bảo vệ được chính mình. Với cái thân thể này thì trong sạch hay không có cái gì khác nhau đâu!

“Tốt!” Ông lão liền gật đầu, "Quyết định như vậy đi, chờ cháu trở về thăm người thân xong, ta sẽ sắp xếp cho, ha ha.... Dù sao đây cũng chỉ là một cái giao dịch mà thôi.”

Sau đó lão ta đứng dậy rồi khẽ cười, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng: “Chỉ sợ ngày cháu hy vọng vĩnh viễn không thể đến được đâu. Ta đi đây.” Nói xong, ông lão liền nhấc chân đi ra ngoài cửa, Quý Chùng đang ẩn nấp tại một nơi bí mật nào đó liền xuất hiện rồi đi theo sau ông, hai người một trước một sau đi ra khỏi căn nhà.

Đây chính là ân huệ bởi vì ông ta thích cô mà ban cho cô hay sao? Thù Man cong khóe môi, nở nụ cười trào phúng. Cuộc đời bình lặng không một gợn sóng của cô rồi sẽ một ngày như vậy sao?

Việc đời khó đoán, cô không ngờ rằng thực sự sẽ có một ngày như vậy, hơn nữa lại tới vào lúc mà cô không kịp chuẩn bị, ngay tại năm mà cô nhận lời ông lão.

Sau khi tìm một khách sạn tiện nghi để ở xong thì Thù Man liền yên tâm đi ngủ, chờ người mà ông lão phái đến để gặp cô. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lên quý đôn.

Chưa đến 7 giờ của sáng sớm hôm sau, người mà ông ta phái tới đã đến khách sạn mà Thù Man đang ở. Lúc đó cô vừa mới thức dậy xong, còn chưa

kip rửa mặt thì những người đó đã vào phòng.

Dẫn đầu là người đàn ông toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, Thù Man cũng đã gặp qua anh ta vài lần rồi, chính là người vẫn đi theo bên cạnh ông lão-Quý Chung, cũng là thuộc hạ trung thành nhất mà ông ta âm thầm đào tạo làm quân bài chủ chốt. Phía sau anh ta là ba người đàn ông cao lớn, mặc áo tím kiểu Tôn Trung Sơn, trước ngực có thêu biểu tượng hình hoa kế gai nghĩa là thuộc hạ của lão già, thành viên của đảng Gia.

Những người kia, vẻ mặt không hề để lộ biểu tình gì, toàn thân tỏa ra khí lạnh, ánh mắt lạnh băng giống như muốn đem Thù Man đông cứng lại, ánh mắt sắc bén của họ như muốn xuyên thủng người cô. Thù Man nhìn họ rồi giơ tay quơ quơ với Quý Chung, ý bảo họ có thể ngồi xuống cùng cô nhưng họ vẫn đứng yên như cũ, cô cũng không quản họ nữa bèn vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Thu dọn sẵn sàng, khi cô bước vào thì thấy cái ghế đã dời đến vị trí khác, Quý Chung đang ngồi bất chéo chân trên ghế. Mặt của anh ta trước sau lạnh lẽo như cũ, ba cái cốc gỗ phía sau cũng y như vậy.

Thù Man đi tới bên giường rồi ngồi xuống, cô lấy dưới gối ra giấy bút mới mua hôm qua rồi vùi đầu viết, viết chuyện của mình muốn nhờ bọn họ giải quyết giúp.

Viết xong, Thù Man liền đứng dậy đem giấy đưa cho Quý Chung, cô thấy ánh mắt và khóe môi anh ta đang nở nụ cười châm chọc nhưng anh ta vẫn đang im lặng.

"Ha ha.... Không tệ thật độc ác!" Ánh nhìn châm chọc của Quý Chung liền chuyển thành tán thưởng cô.

"Chỉ có những thứ này thôi sao? Không muốn tôi giúp cô giải quyết à?" Anh ta lấy bật lửa ra rồi đem tờ giấy trong tay đốt đi thành tro bụi, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi cô gái đang có vẻ mặt lạnh nhạt từ đầu đến cuối.

Thù Man gật đầu, mặt vẫn thản nhiên như cũ, môi theo thói quen khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhạt, đáy mắt cô vẫn bình thản.

"Gia Huy, hôm nay cậu và Thù Man tiểu thư hãy trở về căn cứ tổng bộ, ngày mai chúng tôi sẽ quay lại." Quý Chung quay đầu nhìn ba người phía sau một cái, lạnh lùng phân phó một câu.

"Vâng!" Người gọi là Gia Huy liền nhanh chóng cúi đầu nhận lệnh với Quý Chung.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Chết tâm

Bức tường trắng như màu tuyết, ánh đèn sáng ngời, trong phòng có mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Dưới ngọn đèn sáng ngời là hai chiếc giường giải phẫu được đặt song song với nhau, nằm cách nhau chưa đến một mét, trên đó có 2 người đang hôn mê bất tỉnh, tứ chi đều bị dây xích gông cùm trên mặt bàn.

"Làm cho bọn họ tỉnh lại đi." Một giọng nói đàn ông trầm thấp, lạnh lẽo không có độ âm vang lên trong căn phòng rộng lớn.

"Thù Man, cô muốn làm như thế nào nữa?" Quý Chung liếc nhìn cô gái đang ngồi ở phía sau bàn mổ, hỏi.

Thù Man liền đứng dậy đi đến bên cạnh chiếc bàn. Từ trên cao nhìn xuống, cô mỉm cười với đôi vợ chồng trung niên còn chưa tỉnh lại kia, cô muốn nhìn thấy sắc mặt của bọn họ sau khi tỉnh lại nhìn thấy mình thì sẽ có bao nhiêu đặc sắc, hay là kinh ngạc, sợ hãi nhỉ?

Hai chiếc bình thủy [rea] tinh lạnh lẽo hắt nước từ trên đầu xuống khiến hai người kia liền tỉnh lại, trong miệng còn phát ra tiếng hừ hừ, ánh mắt hoảng hốt đầy sương mù, hiển nhiên là họ không biết mình đang ở chỗ nào.

Thù Man xoay người đi đến chiếc tủ bên cạnh tường, nhẹ nhàng lấy đồ ra rồi mặc áo blouse trắng và đeo kính giải phẫu vào. Hai tay thon dài đeo bao tay mỏng như cánh ve rồi cô xoay người trở về đứng cạnh bàn giải phẫu.

"A! Mây.... .." Âm thanh của đôi vợ chồng khi đó nhìn thấy Thù Man chính là vô cùng hoảng hốt như đi vào cõi thần tiên, rốt cuộc thì bọn họ đã hoàn toàn tỉnh lại rồi, hiển nhiên là muốn ngồi dậy nhưng lại phát hiện mình đã sớm bị xiềng xích không thể động dậy được, chỉ có thể sợ hãi mà hét chói tai.

Thù Man vẫn cười bình thản, ánh mắt lóe lên một tia khinh thường, cô mỉm cười liếc xéo hai người bọn họ, trong đôi mắt lạnh lùng có sự tàn nhẫn như ẩn như hiện. Đôi tay trắng nõn xinh đẹp khẽ xẹt thành một vòng cung theo quán tính nâng chiếc khay trắng đựng dụng cụ giải phẫu lên.

Từng cái từng cái một.....được bàn tay trắng nõn [lqđ] của cô cầm lên, giữa lông mày chính là nụ cười nhạt quynh rũ thật khiến cho đôi vợ chồng trung niên không rét mà run lên, trái tim như muốn ngừng đập.

Quý Chung nhìn Thù Man, cô như vậy thật khiến cho anh có cảm giác rung động, tim liền đập rộn lên mang theo sự hưng phấn, thật là cực kỳ xinh đẹp....

Chắc, thật là biến thái, giống như chủ nhân!

Lưỡi dao sắc bén mỏng như một chiếc lá lượn vòng trên ngón tay cô như đang nhảy múa. Dưới ngọn đèn mang ánh sáng bức người mang theo khí lạnh khiến người ta sợ hãi, lưỡi dao liền tới gần mặt của người đàn ông trung niên kia, hẳn là người mà cô nên gọi là bà.

Thù Man cong môi cười lộ ra hàm răng trắng tinh, nụ cười ma mị điểm lệ có thể đâm mù mắt mọi người, làm rung động trái tim họ.

".... "Tien nha đầu, mày muốn làm cái gì vậy, đó là bà của mày đó!" Người cô nên gọi là mẹ liền mở to mắt ra, hung hăng trừng Thù Man, trong đáy mắt bà ta là sự khó hiểu, giọng nói tràn đầy chán ghét: "Cục nợ, sao mày lại ở đây? Sao mày có thể trốn ra được chứ?"

Thù Man liền thu lưỡi dao trong tay lại đi đến cạnh bà ta, cô nhìn bà ta mỉm [rea] cười một cái rồi nhẹ nhàng dời đi tầm mắt, nhìn Quý Chủng đang đứng phía sau mình hai mét, dùng ánh mắt nói với anh rằng hãy lại đây nói chuyện thay cô.

Hai tay Quý Chủng đang đút trong túi quần, dáng người anh cao ngất đầy khí thế, đôi môi liền nở nụ cười tà khí tàn nhẫn, bước đi trầm ổn hữu lực chỉ cần hai bước là đã đến bên người Thù Man, cùng cô đứng song song. Anh nhìn người đàn bà hai mắt chứa đầy oán khí bằng ánh mắt lạnh lẽo tàn độc, âm thanh lạnh lùng hỏi: "Nói! Các người muốn chết như thế nào?"

"A.....Cậu...." Tiếng phụ nữ hét chói tai vang lên, hai mắt bà ta mở to, toàn thân liền run lên sợ hãi. "Tiểu Yên, chúng tôi..... biết sai rồi.....Xin lỗi con...Chúng tôi lại làm sai nữa rồi, dù sao chúng tôi vẫn là cha mẹ của con...Con hãy tha cho chúng tôi đi."

Người đàn ông run run khóc, nước mắt giàn giụa, mắt cầu xin cô gái đang đứng cạnh giường. Hy vọng cô có thể tha cho ông ta.

Thù Man chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trái tim trong nháy đã héo úa, đáy mắt khô khốc đau đớn. Cô cười lạnh đầy trào phúng, cười chính bản thân mình khờ dại, cười chính bản thân mình ngu xuẩn, cười nhạo bọn họ vô sỉ, bọn họ đã từng đối đãi với cô như con gái ruột chưa?

"Con gái.....Chỉ sợ là có cũng được mà không có cũng không sao, là phế vật vứt đi."

Chua chát khô sở liền biến mất nơi đáy lòng, ánh mắt cô lại lạnh lẽo trở lại, khóe môi cười lại càng sâu. Một tiếng "Loảng xoảng!", con dao Thù Man cầm trên tay đã bị cô ném xuống khay, cô liền xoay người đi về phía sau ngồi xuống, giờ tay làm động tác cắt mạch, ý bảo là Quý Chủng có thể bắt đầu được rồi.

Nếu khi đó bọn họ chưa từng coi cô là con gái, chưa từng động lòng trắc ẩn hay do dự với cô. Như vậy, hôm nay đã không phải trả một cái giá đắt, có thể giữ được mạng của mình rồi.

"Thù Man, cô muốn cho bọn họ chết dễ dàng vậy sao? Như vậy quá dễ chịu rồi."

Lông mi Quý Chủng liền nhắm lại, nhìn cô gái vẫn đang bình thản trước mặt, nghi ngờ hỏi. Anh biết cô vĩnh viễn vẫn sẽ cười như vậy, cho dù là đứng trong một căn phòng toàn là xác chết đi nữa, cho dù là giải phẫu tử thi của hai người này hay cắt thành mảnh nhỏ, cô vẫn bình tĩnh như vậy. Thủ đoạn hành xử của cô tàn nhẫn không thua gì anh, hoặc là bất luận là kẻ nào, nếu không ông lão đã không coi trọng cô như vậy.

Nếu như cô muốn như vậy, nhất định là đã có lý do của chính mình, anh cũng nhận ra mầm mống nổi loạn trong lòng cô nên hà tất cũng không hỏi nhiều.

Tầm mắt cô chống lại nghi ngờ của Quý Chủng, trong lòng Thù Man liền cười khò, thân thể vô lực dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt phất tay lại. Cô thầm nghĩ, Quý Chủng, anh đã quá quan tâm tới tôi rồi, chỉ có tôi mới biết dù trong lòng hận không thể đem họ chém ngàn nhát nhưng cuối cùng vẫn không thể xuống tay được.

Vì bọn họ đã cho cô một phần sinh mệnh, thôi thì hãy để bọn họ được dễ chịu đi, về sau cô sẽ triệt để làm cho trái tim [lqđ] mình chết thật, khô héo, lạnh băng.

"Tiểu Yên, van cầu con đấy, không được...." Người đàn ông nhìn người đàn ông trước mặt đang ngập tràn sát khí, liền cố sức quay đầu, la hét đến gần cổ lòi ra đến nỗi giọng trở nên khàn khàn, chảy nước mắt nhìn Thù Man ngồi cách đó không xa, tâm ôm một tia hy vọng sau cùng, hy vọng cô sẽ tha cho bọn họ.

Sắc mặt cô vẫn bình tĩnh, độ cong khóe môi vẫn không thay đổi, thái độ thờ ơ không để ý tới sự cầu xin của ông ta, mắt cũng không mở, lông mi cũng không hề run rẩy.

Một tia sáng lóe lên, Quý Chủng liền giơ tay chém xuống, rất nhanh, rất ngoan độc, rất chuẩn, người đàn ông trên bàn giải phẫu không kịp kêu lên một tiếng đau đớn thì đầu và thân thể đã lìa đôi, miệng mở lớn, mắt mở to lòi ra, tướng chết thật đáng sợ.

"A.....Cậu...Giết người....Cậu không phải người....A.....Ma quỷ.." Người phụ nữ tận mắt thấy cái chết của chồng mình, tướng chết đáng sợ, trông mắt sắp xông ra khỏi hai hốc mắt.

Bà ta liền cố gắng vùng vẫy thân thể, xiềng xích tứ chi vung lên kêu loảng xoảng, bà ta hung hăng nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt oán hận, khóe mắt bật ra tia đao bản về phía Thù Man, như muốn đem cô xé nát.

"Loảng xoảng...." Người phụ nữ đang cố gắng vùng vẫy, liều mạng giãy giụa thân mình muốn thoát khỏi, miệng gào thét như một bệnh nhân tâm thần: "Mày, kẻ tiện nhân, mày giết chúng tao rồi mày sẽ gặp báo ứng...A!" Thấy Thù Man không để ý tới mình, bà ta vùng vẫy càng thêm điên cuồng, bàn mỗ

đang rung lắc mạnh mẽ.

Hiện tại, người phụ nữ nằm trên bàn kia, trong mắt đang tiết ra chất độc đậm đặc, đáy lòng phát tiết sự thù hận dành cho Thù Man, hận không thể đi lên bầm nát cô, hủy hoại cô, có chết cũng cam lòng.

"Thiên lý bất dung, mây là ma quỷ giết chết cha mẹ thì mây sẽ phải xuống địa ngục!" Tiếng mắng chửi và ánh mắt độc ác của bà ta đã kết thúc tại lưỡi dao của Quỷ Chủng.

Mọi thứ lại yên tĩnh như cũ. Thù Man từ từ mở hai mắt ra, cô đứng dậy không nhìn về phía bàn mổ, trên đó là hai cỗ thi thể của cha mẹ cô, từ từ đi ra ngoài.

Máu đỏ tươi sềnh sệch theo bàn giải phẫu chảy xuống thành dòng roi trên nền đá cẩm thạch trắng, hội tụ thành một bức tranh cực kỳ xinh đẹp.

Hai cỗ thi thể trên bàn vẫn còn vương lại độ ẩm cùng hai chiếc đầu mang về mặt hung dữ đáng sợ, mang theo sự oán hận không cam lòng, ngay cả khúc môi cũng đang chảy máu.

Đi dưới ngọn đèn ảm đạm trên hành lang, về mặt của Thù Man vẫn thản nhiên như cũ, cô vẫn cười nhạt-đó là một loại vẻ đẹp lạnh lẽo nhưng xinh đẹp.

Nhưng có ai nghĩ rằng cô gái cười nhạt xinh đẹp như vậy lại vừa tàn nhẫn giết chết ba mẹ ruột của mình không?

Đi khỏi trụ sở Hắc Ám dưới lòng đất xong, Thù Man ngửa đầu nhìn vầng trăng khuyết trên trời, cô đứng im lặng bất động như thế hồi lâu, trong lòng chất chứa bi thương.

Thế thâm ai oán.

Thù Man liền tự nói với lòng mình: Từ nay về sau, trong cái trần thế dơ bẩn đục ngầu, chỉ còn một mình Thù Man tồn tại.

Cho dù tịch mịch, cô độc, đau đớn.....

Thù Man cũng hy vọng xa vời gì ở cái rắm chó tình cảm, không gì ở thế giới này có thể làm ảnh hưởng đến cô, tổn thương cô.

Làm như ma quỷ trong lòng cô cũng tốt! Như vậy sẽ ít bị tổn thương chính mình mà chỉ hành hạ người khác thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Quyến Luyến

Chu Nham Hải đi đến chỗ góc rẽ hành lang thì dừng lại, cả dáng người cao ngất thon dài liền dựa vào vách tường, anh lấy gói thuốc ra rồi hút ngay 2 điếu liền. Mân khói dày che đi đôi mắt thâm thúy đang khép hờ, cả người anh đang ẩn mình trong bóng tối, đôi mắt sâu thẳm.

Anh biết, Hình Nhi của anh đang giấu anh cái gì đó, nhưng anh tin mình rất nhanh sẽ tìm được đáp án thôi.

Dập tắt điếu thuốc trong tay, Chu Nham Hải liền đi đến phòng của Thù Man. Anh không gõ cửa mà đã dùng tay cầm nắm cửa rồi nhẹ nhàng vặn mở, anh vốn biết Hình Nhi cho đến bây giờ vẫn giữ thói quen không khóa cửa. Cửa mở ra, trong phòng đều là một mảnh tối đen, xông vào mũi là mùi thuốc lá nhân nhật. Chu Nham Hải nhíu mày, Hình Nhi của anh biết hút thuốc sao? Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác chỉ là hàng copy không xin phép.

Đôi chân thon dài liền bước tới, Chu Nham Hải tiến vào phòng nhưng không định bật đèn, anh hơi híp mắt lại để thích ứng căn phòng tối đen. Mọi vật dần hiện lên trong bóng đêm, anh liền nhìn về phía giường lớn.

Nhưng trên đó không có người mà anh muốn tìm, mền gối trên giường vẫn ngay ngắn như cũ, không hề có dấu vết đã bị đụng đến.

Tầm mắt anh khẽ chuyển động, bên cạnh cửa sổ là một bóng dáng mỏng manh cô đơn, quý mị, đây chẳng phải là người mà anh muốn tìm đây sao?

Môi anh vênh lên, không tự giác liền nở một nụ cười sùng nịch nhân nhật, Chu Nham [Rea] Hải đi đến bên cạnh giường mở công tắt đèn bàn lên, bóng tối liền biến mất, cả căn phòng thoáng chốc được bao phủ bởi một tầng sáng nhạt ảm áp nhu hòa.

"Anh hai, anh đến rồi." Thù Man xoay người lại, hai tay để sau lưng, cô không muốn để anh biết được cổ tay mình lại bị thương, cô dùng giọng nói ôn nhu và mỉm cười nhìn người đàn ông của chính mình.

"Ừ." Chu Hải liền nhẹ nhàng đáp lại, anh bước vài vài bước là đã đến cạnh cửa sổ, theo thói quen liền dùng tay xoa lên mái tóc đen của Thù Man, một tay cầm cánh tay đang bị thương của cô, khí lực không lớn nhưng đủ để cho cô không thể thoát ra được.

Anh nhìn thẳng vào cô, dùng giọng điệu để cho Thủ Man không thể kháng cự được: "Hình Nhi, đưa tay đây cho anh xem."

Trong lòng cô vô cùng bất đắc dĩ, biết rõ là chính mình không thể từ chối rồi liền khẽ vươn cánh tay bị thương ra, trên cánh tay [lqđ] nhỏ trắng nõn là vết thương dữ tợn, máu không ngừng chảy ra làm nhiễm đỏ cả ống tay áo làm đau mắt anh.

Trái tim của Chu Nham Hải liền giống như bị một bàn tay bóp chặt, vô cùng đau đớn!

Lừa gạt bắt đầu lan tràn dữ dội, nhưng về mặt cô gái trước mặt anh vẫn đang vô cùng bình tĩnh, cô.....Thật sự là tức chết anh!

"Em là đồ ngốc sao, không biết đau sao? Về mặt anh vô cùng tức giận, nhưng giọng nói lại vô cùng thương tiếc vô hạn.

Sắc mặt anh lại trở nên âm trầm, sau cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Ai.... .."

Bàn tay ấm áp liền vuốt ve khuôn mặt gầy yếu trắng xanh của Thủ Man: "Hình Nhi, anh đau lòng, em....sao có thể tổn thương chính mình như vậy?"

Nhẹ nhàng kéo cô ngồi xuống giường, anh sẵn sàng đem gối đầu lót dưới lưng để cô thoải mái dựa vào còn mình thì ngồi xuống ghế, anh nhìn cô một cái rồi mới ngồi xổm xuống gần kéo lấy băng gạc và cùn ra đặt bên cạnh cô. Nâng tay Thủ Man lên, động tác của anh vô cùng cẩn thận vì sợ chạm trúng chỗ đau của cô, khẽ dùng cùn khử trùng vết thương còn đọng máu trên cổ tay trắng nõn.

"Đau không?" Anh thổi nhẹ lên vết thương, ngược mắt nhìn Thủ Man hỏi.

"Không đau." Cô đáp lại bằng âm thanh nhẹ nhàng, nở nụ cười nhạt với anh.

"Vết thương sâu như vậy, nha đầu em sao lại ra tay độc ác như vậy?" Chu Nham Hải cau mày nhìn vết thương trên tay em gái mình, lộ ra cả thịt non cùng máu, anh vô cùng đau lòng, hận chính mình không thể đau thay cô, trái tim lại đau như kim đâm. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn, những nơi khác chỉ là hàng copy không xin phép.

Thủ Man thả lỏng người dựa lưng vào gối đệm, cô nhắm mắt lại mặc cho anh cẩn thận ôn nhu vì mình mà băng bó vết thương. Cô liền tự giễu chính mình, tình huống bị thương như thế này lúc phát bệnh đã là đã nhẹ nhất rồi, dù sao cũng chỉ là một dao không cắt tới xương.

Con người khác trong cô, con người khát máu kia không hề ra ngoài làm tổn thương người khác nữa.

Chính mình bị như vậy, cả đời cô cũng không muốn nhớ lại.

Chu Nham Hải xử lý vết máu sạch sẽ xong liền dùng băng gạc trắng băng lại cẩn thận cuốn thành từng vòng nhỏ, sau đó ngón tay thon dài của anh đã linh hoạt tạo ra một cái nơ con bướm xinh đẹp.

Ngồi xuống bên người cô, anh vươn cánh tay hữu lực ra ôm lấy thân thể gầy yếu vào lòng để cho cô ngồi lên chân mình. Mặt anh vùi sâu vào tóc cô nhẹ nhàng ma sát, hít thật sâu mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, tâm thỏa mãn liền thở dài một tiếng.

Chẳng biết từ lúc nào anh lại mê luyến sự mềm mại của cô, cả mùi thơm của cô nữa, anh vẫn không tìm thấy đáp án được.

"Anh hai à, Hình Nhi mệt rồi, anh không về phòng nghỉ ngơi sao?" Thủ Man vốn định trách mắng anh, nhưng lại như vậy.... ..

Chu Nham Hải ngẩng đầu lên, thân thể liền ngửa ra sau thế là hai người liền ngã xuống giường. Anh kéo chăn bao hai người lại, tay càng ôm chặt lấy người trong lòng hơn.

Hiện tại lúc này, được ôm cô trong ngực, được ngửi thấy mùi thơm mà anh mê luyến, đáy lòng anh bỗng nhiên cảm thấy vui sướng, ý chí bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, tất cả điều này làm anh cảm thấy mù mịt.

Rất muốn ôm cô như thế này, vĩnh viễn cũng không buông ra.

Thân thể bị chuyển động. Thủ Man liền có chút hoảng hốt giật mình, đầu cô gối lên tay anh, thân thể giống như đang cuộn lại trong lòng anh.

"Hình Nhi ngoan ngủ đi, anh ở cùng em, anh đợi em ngủ rồi anh sẽ đi." Giọng nói của anh vô cùng trầm thấp từ tính, ánh mắt vô cùng ôn nhu dừng trên mặt cô.

Ánh sáng trong đôi mắt anh khẽ chuyển động, dường như mềm mại có thể vắt ra nước được. Lúc này chỗ đen tối nhất trong lòng cô chính là không bao giờ buông cô ra thơm mềm trong lòng mình ra.

Chống lại đôi mắt ôn nhu như nước của anh, trong lòng cô vô cùng kinh ngạc, anh-ánh mắt của anh kia, vô cùng nhu tình nha! Rõ ràng là chỉ có giữa những người yêu nhau.

Chẳng lẽ.....Trong lòng Thủ Man đang vô cùng cân nhắc điều này.....

Mặt cô lại vùi vào trước mặt anh, khoe môi khẽ cong lên, đôi mắt ánh lên tia gian xảo tà khí, có đúng như trong lòng cô đang nghĩ hay không thì phải thử mới biết được

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nghiệt Tình

Thù Man ngẩng đầu lên, mặt cô cùng với mặt của anh gần nhau trong gang tấc, hơi thở của anh phun lên mặt cô khiến cô cảm thấy hơi ngứa.

Môi cô liền khê cong lên, lông mày giãn ra, đồng tử đen như mực trong đôi mắt sáng trong, ý cười trong mắt Thù Man rất sâu, khuôn mặt điểm lệ tươi đẹp mang theo mị hoặc thần sầu nhìn những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt tuấn tú của anh, hai cặp mắt giao nhau, cô mở miệng, hơi thở thơm như hoa lan: "Cảm ơn anh hai!". Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác là hàng copy không xin phép.

Thân thể Chu Nham Hải liền cứng đờ sững sờ ngay tại chỗ, con ngươi đen mê ly của anh nhìn người như yêu tinh trước mặt, trái tim khê run rẩy, đập liên hồi.

Thù Man ngẩng đầu lên dùng đôi môi mình nhẹ nhàng đặt lên cánh môi [lqđ] lạnh giá của anh, hôn an ủi, giọng nói giống như hơi nỉ non, lại mang theo khêu gọi khàn khàn: "Môi của anh thật lạnh, thật thoải mái." Đầu lưỡi cô liền linh hoạt thăm dò, cẩn thận đụng chạm trên cánh môi của anh.

Thời khắc đó, Thù Man cảm nhận được rõ ràng là hô hấp của anh đã cứng lại, thân thể đang ôm mình cũng cứng ngắc theo.

Cô giống như người say, dùng đầu lưỡi mềm mại liếm dọc theo môi anh, tinh tế miêu tả, phác thảo, liếm láp- mãi đến khi hô hấp của anh tăng lên, trong lòng Thù Man đã hiểu rõ mục đích đã đạt được rồi cũng nên ngừng lại thôi.

Cô liền nhắm mắt lại che đi tà khí sắp tràn ra từ trong đáy mắt mình, ngáp to một cái, trầm thấp lầm bầm một câu: "Anh hai ngủ ngon, Hinh Nhi ngủ đây."

"Được rồi." Nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, hai đôi lông mi dài như cánh quạt tạo thành một bóng mờ, mãi đến khi hơi thở đều đều của cô truyền đến thì Chu Nham Hải mới thở sâu ra một hơi giải phóng luồng khí ngọt ngào đè nén đã lâu trong lồng ngực.

Nụ hôn vừa rồi của cô, được cô miêu tả hình dáng môi, mang theo một cô tề đại khó nói, hô hấp cũng giống như ngừng lại, giờ phút này tim anh đập nhanh như trống đánh.

Mùi vị chết tiệt kia thật tốt!

Hiện tại anh không thể kiềm chế bản thân mình, thật muốn hưng hăng hôn lên hai mảnh môi kiều diễm ướt át của cô. ...Chu Nham Hải liền vươn đầu lưỡi ra khê liếm môi của chính mình. Trên môi anh thật mềm mại. Cảm giác như mùi vị ngọt ngào của cô còn lưu lại trên đó. Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Ánh mắt anh chăm chú dừng lại trên gương mặt của cô gái đã ngủ say trong lòng. Dưới ánh [rea] đèn, môi của cô kiều diễm ướt át, hơi cong cong, hình như trong lúc mơ đang cười, làm cho trái tim của anh mê mết.

Anh muốn mùi vị ** vừa rồi, nhưng cô là em gái anh.

Nhưng, đôi môi mềm mại kia, mùi vị say nồng kia cùng thân hình mềm mại, anh lại hưng hăng lắc đầu, trong lòng tự nói với mình: không được muốn, không được....

Suy nghĩ lại cảnh vừa rồi một lần nữa, lại không nhận được nhắm nháp, có phải là cái ** kia hay không?

Không kiềm chế được, anh liền giơ tay lên dùng đầu ngón tay ma sát hai mảnh môi tươi đẹp của cô, cảm giác sao lại tốt đẹp như vậy chứ, mềm mềm trơn trơn như vậy giống như mang theo điện.

Chỉ là, vừa sờ lên liền. ...Trong lồng ngực anh, tim lại đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập hơn.

Không được, không được.

Nếu là hôn, thì mùi vị kia sẽ.....bụng dưới lại căng thẳng, tâm lại muốn nổi điên....

Cảm xúc phức tạp và rối rắm cứ tràn tới cùng với tội ác căm kỵ, trong lòng Chu Nham [lqđ] Hải liền nói với chính mình, chỉ một lần thôi, là ngay bây giờ.

Anh không biết rằng dù chỉ là bây giờ, chỉ là một lần này thôi đã liền bị hãm sâu vào vũng bùn, không thể tự mình thoát ra được, về sau đều bị cô em gái yêu nghiệt trước mặt này kéo vào địa ngục.

Anh cúi đầu, lông mi [rea] thật dài đã bắt đầu run rẩy, môi nhẹ nhàng dán lên đôi môi mềm mại của cô.

Hoàn hảo-Khẽ đựng vào, mùi vị kia làm sao mới có thể nếm được đây?

Lướt qua, khẽ liếm, anh không muốn buông ra, lại muốn tiến thêm một bước....

Thuận theo trái tim của chính mình, chỉ là thay đổi bằng hành động đoạt lấy nhưng vẫn ôn nhu, anh không ngừng hôn sâu, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở miệng của cô để tràn ra hương vị say nồng, anh cạy mở hàm răng đang khép chặt của cô rồi tiến vào- dịu dàng quấn lấy cái lưỡi kia, quay cuồng.

Trong lòng anh thỏa mãn liền thờ dài một tiếng, trong miệng tràn đầy mật dịch say nồng.

Chu Nham Hải say mê cùng hưng hăng nhưng cái hôn không mất đi sự ôn nhu, anh bá đạo hấp thu mùi vị thu say nồng trong miệng cô- cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không muốn, trong đầu chỉ có một mảnh trống không sau đó liền thấy pháo hoa sáng chói nở rộ, cảm giác như vậy thật là tốt. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác là hàng copy không xin phép.

“Uhm...” Chỉ nghe cô khẽ rên một tiếng, lông mi dài liền run rẩy, mắt mở ra tràn đầy một mảnh sương mù dày đặc nhìn anh. Bộ ngực phập phồng lên xuống do dùng sức để thở, trên mặt cô ửng đỏ, đôi môi khép mở điểm lệ cùng lấp ló, giống như một yêu tinh có thể quyến rũ chết người ta.

Mặc kệ, không để ý, giờ phút này anh chẳng quan tâm cái gì nữa, chỉ muốn hưng hăng vuốt ve cánh môi kiều diễm kia, ôm gấu gao yêu tinh làm chết người kia vào trong lòng, hôn cô, yêu cô.

“Yêu tinh, Hình Nhi...” Anh khẽ thì thầm, hô hấp nặng nề. Môi bá đạo cực nóng liền dán xuống, bắt được môi Thù Man liền gặm cắn, giống như muốn hút khô không khí trong lồng ngực của cô ra.

Nhiệt độ trong phòng tăng vọt, không khí đầy rẫy mùi vị ái muội.... ..

“Uhm, anh...” Thù Man nghiêng đầu, né tránh môi lưỡi của anh đang điên cuồng, thân thể cô liền vùng vẫy, đưa tay ngăn cách hai người, muốn đẩy người đàn ông đang mạnh mẽ giam mình trong ngực bằng đôi tay rắn chắc ra.

“Hình Nhi, Hình Nhi...” Anh mơ màng, lăm bắm kêu tên của người tình trong lòng.

“Anh hai, anh làm sao vậy? Anh tỉnh lại đi...” Thù Man liền vỗ nhẹ hai má của Chu Nham Hải, nhỏ giọng gọi người đàn ông đang chìm trong sương mù.

“Hả...” Chu Nham Hải hưng hăng thở ra một hơi, buông thõng hai cánh tay xuống, nhìn chăm chăm vào cô gái đang vùng vẫy trước mặt anh, trong mắt đỏ sẫm là tràn đầy mê luyện, nơi đó cực nóng.

Giống như ngay sau đó sẽ muốn ngón sạch bông hoa ngon miệng trước mặt mình.

Chống lại đôi mắt đỏ sẫm đầy thâm tình tràn ngập ** mê ly mang theo khiêu gợi của anh, cô liền cười lên.

“Ha ha ha...” Yêu nghiệt đang ngủ đông ở đáy lòng thức dậy, cô ta đang điên cuồng cười to.

Người đàn ông trước mặt, là anh trai cùng chung huyết thống, thật sự sinh ra tình yêu cấm kỵ đối với cô ta.

Đồng tử đen như mực tràn đầy ý cười, một chút tà khí liền tràn ra nơi đáy mắt của cô: “Ánh mắt của anh như vậy...” Giọng điệu của Thù Man liền trêu chọc người đàn ông trước mắt, “Làm cho em có cảm giác....Em nghĩ anh muốn “làm” em.”

“Hình Nhi....” trong đáy mắt của anh vẫn đang là một khối tình ý say mê.

Đột nhiên, ý cười trong mắt cô liền biến mất, khuôn mặt ôn hòa trở nên lạnh lùng.

Thù Man tránh thoát khỏi hai tay của anh, cô đưa lưng về phía Chu Nham Hải, kéo lại chăn đem mình bọc kỹ lưỡng.

Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, mang theo xa cách: “Anh hai, không còn sớm nữa anh nên về ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Vui đùa

Editor: Rea

Anh nhìn cô quay lưng lại với mình, lại hơi run rẩy. Bên tai là giọng nói trong veo mà lạnh lùng, mang theo xa cách.... ..

Đầu óc của Chu Nham Hải đã sớm tỉnh táo lại, anh liền vọt lên ngồi dậy, ** khắp người đã bị tiêu diệt không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Chết tiết, anh-vừa rồi anh đã làm gì? Suýt chút nữa là đem cô.....

Anh vẫn còn là người sao, quả thực chính là súc sinh cũng không bằng, thế nhưng...Thế nhưng đã làm tổn thương em gái mình, đã nảy sinh suy nghĩ xấu xa. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn, những nơi khác đều là hàng copy không xin phép.

“Thực là con mẹ nó đáng chết, Chu Nham Hải, mày thật mẹ nó đáng chết!” Tiếng chửi rủa ảo não liên không ngừng vang lên, anh hùng hăng nắm chặt tóc của chính mình, trong lòng lại càng đem mình ra mắng hàng trăm ngàn lần, hận không thể một đao đâm chết chính mình.

Cô nhất định là cực kỳ thất vọng về anh đi, cũng rất tức giận đi? Nhìn bóng lưng gầy yếu run rẩy kia, khóc thật thương tâm kia, nhất định là hận chết anh rồi, bị chính anh trai ruột mà mình thích nhất, tin tưởng nhất đối xử như vậy.... ..

“Bốp!” một tiếng, Chu Nham [lqđ] Hải liền tự cho mình một cái tát thật đau vào miệng.

“Mình thật mẹ nó đáng chết!” Anh hối hận tự trách mình.

Anh không hề nhìn thấy Thù Man của anh đang đưa lưng về phía anh [rea] đang nở nụ cười vang dội, cũng không nhìn thấy ánh mắt tà ác của cô.

Cái lưng đang run rẩy kia, khóc chỗ nào, đó là đang cố nén cười đến khổ sở mà- chắc chắn, bạn nói xem, đó là một người tình quái đến dường nào nha!

Tim đang thót lại giờ thì lại càng đau, vào lúc này anh rất muốn bế cô vào lòng, an ủi cô, giải thích với cô.

Nhưng anh lo sợ, cũng không dám, anh sợ nhìn thấy nước mắt của cô, sợ cô ghét anh.

Anh giơ tay lên muốn đụng vào thân thể cô, nhưng cánh tay đang vươn ra lại run rẩy, chỉ có thể cứng còng giữa không trung, nhất gan không dám vươn lên phía trước.

Trái tim anh nhất gan, luống cuống, hỗn loạn, ảo não, hối hận tràn ngập.

“Thực xin lỗi Hình Nhi, tha thứ cho anh hai, tha thứ cho anh được không? Anh không dám nữa, anh chính là tên súc sinh, lại dám xuống tay cầm thú với Hình Nhi.” Âm thanh của anh rất nhẹ, rất đáng thương tội nghiệp, lại mang theo nồng đậm mùi vị đau buồn.

Thù Man không nói gì, chỉ là lấy tay dùng sức che miệng lại không cho tiếng cười [lqđ] tràn ra, đầu vai lại càng run rẩy mạnh hơn.

Nhưng dưới mắt Chu Nham Hải lại là một cảnh tượng khác. Trái tim anh ngày càng đau, tiểu tâm can nhà bọn họ, bảo bối của anh nằm trong lòng bàn tay lại bị chính anh chọc cho khóc, khóc rất nhiều, cô thương tâm như vậy đúng là muốn lấy mạng anh mà!

Anh thật sự muốn chết đi! Đúng là muốn lấy mạng anh mà!

Chu Nham Hải như muốn phát điên, không biết phải nên làm thế nào cho tốt, anh lại chặt vật tự nắm chặt tóc mình, dùng sức xoa nắn khuôn mặt tuần tú của mình, giờ phút này anh thật sự hối hận không ngừng, không hề để tâm đến bất kỳ điều gì, trong lòng lại càng không ngừng đau, yêu cô, đau vì cô!

Không được, không thể mặc kệ được, nếu như Hình Nhi không tha thứ cho anh, thì anh.Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn, những nơi khác đều là hàng copy chưa xin phép.

Một tay ôm lấy thân hình gầy yếu vào trong ngực như ôm lấy một con búp bê, anh liền mắt nhắm lại rồi cắn một chuỗi liên hồi những điều đang kiềm nén bấy giờ: “Hình Nhi, anh hai chính là súc sinh, thực xin lỗi... Thực xin lỗi, chỉ cần em tha [lqđ] thứ cho anh, em nói cái gì, anh đều đáp ứng, được không?” Giọng nói mang theo ngữ thương cảm, ai mà không đồng ý được chứ?

“Ha ha...anh hai cầm thú, ôi, buồn cười quá....haha....buồn cười chết em rồi...Haha....” Tiếng cười của cô gái như chuông bạc vang lên cùng giọng nói mơ hồ nghe không rõ.

Thù Man rút cuộc không nhịn được liền ôm bụng cuộn mình thành một đống nho nhỏ, cười không ngừng.

“Hả?” Trong lòng Chu Nham Hải vô cùng hỗn loạn, nhìn cô gái trong lòng đang cười lăn lộn, đây là tình huống gì? Dù là đã đối phó rất nhiều hồ ly thành tinh trên thương trường, có thể nói là anh là thiên tài kinh doanh, nhưng giờ phút này anh lại không hiểu, suy nghĩ cũng rất hỗn loạn, lại không có biện pháp để suy nghĩ ra. Lại càng không biết nên nói cái gì càng khiến anh thêm rối.

Cô....nói cái gì? Anh cực kỳ buồn cười sao?

Hơn nửa ngày, Chu Nham Hải mới tỉnh táo lại, có khả năng từ lúc bắt đầu anh đã bị vật nhỏ này đùa giỡn, lại bị quay vòng vòng, giống như người đàn độn.

“Hừ!” Hùng hăng hừ một tiếng, răng nanh kêu kéo kẹt, anh hận chết cô, cái người này đúng là tiểu yêu tinh làm chết người mà, lại dám đùa giỡn anh? Hại anh lo lắng, trái tim đang treo lơ lửng đã liền hạ xuống.

Cánh tay hữu lực của anh liền lôi cô vào trong ngực mình, biểu tình hung ác hận không thể nuốt luôn cô vào bụng, Thù Man cười đến bị sặc nước bọt mà ho khan, “Khụ khụ....” Cô thức thời liền nhanh chóng giơ hai tay lên, bộ dáng vô cùng lấy lòng vừa nhìn thấy đã thương, dùng sở trường làm nũng của

mình, giọng nói lại càng mềm mại vô cùng: "Anh hai, Hình Nhi sai rồi còn không được sao, vừa rồi....chỉ là vui ủa với anh thôi." Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác chỉ là hàng copy không xin phép.

"Vui đùa....Hà?" Khuôn mặt tuấn [lqđ] tú của anh liền tới gần, bộ ngực cũng phập phồng lên xuống, từ trong hàm răng kéo kệt miếng cường phun ra ba chữ, ánh mắt nhìn cô thâm thúy như hồ nước sâu.

"Ha ha...." Thù Man cười sáng lạn, thân thể theo bản năng muốn tránh thoát ôm ấp của anh, cô cũng không muốn hứng lấy cơn giận sắp phun trào của anh.

"Rất buồn cười, chơi rất vui, hả?" Anh càng thêm tới gần cô, lông mi dài nheo lại, con ngươi [rea] nguy hiểm nhìn chăm chăm vào người muốn thoát khỏi gông cùm mình, âm thanh lại càng đậm bi thương.

"Ha ha...." Thù Man khô khốc cười khan hai tiếng, cô cẩn thận nhìn Chu Nham Hải, thầm nghĩ bộ dáng hiện tại của anh bây giờ có thể hù chết người thật đấy, nếu không chạy thì mới chính là đồ ngốc.

"Nói, vì sao lại đùa giỡn anh, nói mau, không nói.... Có phải muốn chuyện vừa rồi lặp lại lần nữa không, hả?"

"Không có, Hình Nhi chỉ là....Chỉ là...." Âm thanh nhỏ xíu, cô liền mở to mắt như tiểu bạch thỏ, bộ dáng đáng thương tội nghiệp, hy vọng có thể làm cảm động người đàn ông, đồng thời giải thoát chính mình ra.

"Chỉ là, chỉ là cái gì, hả?" Ánh mắt nguy hiểm, anh liền tiếp tục tra hỏi.

"Chụt!" Thù Man để sát môi mình vào môi anh, hôn một cái thật kêu.

Theo phản xạ thân thể Chu Nham Hải liền cứng đờ.

Thù Man chính là đang chờ thời khắc này liền tránh thoát khỏi hai tay của anh, thân thể trơn trượt lui về phía sau, chỉ hai động tác liền nhảy xuống giường lớn, tiếp tục lui về phía sau, lần đi rất xa, trong mắt là nụ cười gian vì đã thực hiện được kế hoạch. Anh hai của cô đúng là thú vị, ha ha!

"Hừ...." Chu Nham Hải khẽ ngậm ra tiếng, theo bản năng anh vươn tay ra muốn ôm lại cô, nhưng....chỉ có hai tay là vẫn duy trì tư thế như cũ, cứng ngắc giữa không trung, nhưng trong tay đã sớm trống rỗng, không còn bóng dáng của cô.

Chu Nham Hải nhìn cô đang đứng cách giường vài mét, chống lại nụ cười xấu xa của cô, con ngươi nguy hiểm liền khép mở, âm thanh trầm thấp kêu gọi, mang theo sự bá đạo, không cho cự tuyệt: "Hình Nhi, lại đây!"

Thù Man nhẹ nhàng lắc đầu, thân thể triệt để lui về phía sau, cười nhẹ, thái độ kiên quyết; "Không cần, đi qua anh sẽ trừng phạt Hình Nhi, trừ phi anh về phòng ngủ đi."

"Em không tới thật sao?" Anh khép hờ đôi mắt lại càng thêm nguy hiểm.

"Đúng vậy." Cô vẫn giữ thái độ kiên quyết như cũ.

"Thật sự?"

"Vâng."

Hai người đứng song song, một nam một nữ mắt to trừng mắt nhỏ, bất phân thắng bại....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Để ý

Trong quán trà lộ thiên cao cấp Vương Phủ, một đôi nam nữ ngồi đối diện nhau hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Người đàn ông ngồi tựa vào ghế mây, trên người là một chiếc áo somi rộng rãi màu khói, bên dưới là một chiếc quần tây trắng thơm bằng vải tổng hợp, mang đôi giày màu trắng thoải mái.

Dáng vẻ của anh lười biếng nét mặt sâu sắc, đeo kính mắt, toàn thân toát lên vẻ nho nhã phong độ của người trí thức, đồ mặc phối hợp quanh người lại càng sự nho nhã cao quý. Khuỷu tay anh chống trên mặt bàn, mười ngón tay nắm lại, chống cằm, ánh mắt chuyên chú si mê nhìn về cô gái ở phía đối diện.

Cô gái mặc chiếc áo cánh dài màu xanh rộng rãi có thêu hình chim công dài đến tận bắp đùi, cổ áo chữ V lộ ra xương quai xanh tinh xảo và một đầu vai bạch ngọc. Váy bút chì màu đen bao chặt lấy hai đùi thon dài mảnh khảnh xinh đẹp, hai chân vén lên lộ ra đôi giày cao gót dây mảnh đỏ tươi, khung xương thanh tú, ngón chân cực nhỏ trắng tinh, trên ngón chân là màu son giống như màu son trên ngón tay, thanh lệ nhưng không mất đi vẻ quyến rũ,

mạnh mẽ. Đây là một con Khổng Tước màu lam, mang phẩm chất của biển. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn, những nơi khác đều là hàng copy không xin phép.

Cô gái chừng hơn hai mươi tuổi, ngũ quan tinh xảo, không phải là điểm lệ tuyệt mỹ, cũng không trang điểm đậm nhưng vẫn xinh đẹp chói mắt như cũ. Môi đỏ tươi tron bóng, mắt nhẹ nhàng khép hờ. Cô ngồi tựa vào ghế mây hưởng thụ buổi trưa nhàn hạ, hai ngón tay trái thon dài trắng mịn cầm lấy một điều thuốc còn bốc khói, thỉnh thoảng hít một ngụm khói, tay phải đang cầm quyền tặc chỉ [lqđ]thời trang lật xem.

Tư thế của cô vô cùng nhàn nhã, đối mặt với tầm mắt thâm tình chăm chú như đang say của người đàn ông.

Một người đàn ông tao nhã như vậy, mang theo một cô gái kêu gọi xinh đẹp ngồi uống cà phê ở quán trà lộ thiên, làm sao có thể khiến mắt người ta không sáng lên được, cảm thán quả là một đôi tình nhân xinh đẹp tinh xảo.

Cô gái có một mái tóc đen dài uốn thành từng lọn lớn, mái tóc được xõa ra che phủ cả lưng ghế mây. Thêm đôi mắt hai mí sáng trong, con ngươi đen nhánh. Mặc dù không có trang điểm nhiều nhưng giữa hai đầu lông mày lại có chút hoa văn, thật là cực kỳ hợp mốt.

Cô ngồi trên ghế dựa, trong mắt lại có một sự trầm ổn bất đồng với tuổi tác của mình, giữa hai đầu lông mày có hoa văn thật khiến người ta say mê. Khi chất độc đảo trên người cô cũng thật khác so với các cô gái cùng tuổi. Cô nhìn thật lạnh lùng, lại hút thuốc, nhưng cũng không hư hỏng. Cô đang đắm chìm dưới ánh sáng mặt trời tự nhiên liền toát ra một vàng sáng lấp lánh, một loại khí chất thần nhiên, không hề giống như cố làm ra vẻ, lại cực kỳ bình tĩnh.

“Thù Man, một tháng không gặp, em có nhớ anh không?” Âm thanh của anh ôn nhu mà trầm thấp, mang theo chút khàn khàn, môi vẽ ra đường khiêu gọi, sự thâm tình đang ngưng tụ trong đôi mắt anh.

“Ừ, rất nhớ.” Cô để điều thuốc trong tay xuống, ánh mắt vẫn đang chăm chú nhìn tặc chỉ. Cô không hề ngẩng đầu lên nhìn anh, âm thanh nhàn nhạt, chưa hề thay đổi giống như ngày xưa.

“Tiệc sinh nhật của em anh tham gia được không?”

“Được.”

“Là bạn trai của em? Hay là....?”

“Là bạn trai.”

“Lý Khanh và bọn Phú Tu có được mời không?”

“Không biết, còn phải xem ông nội và ba có mời hay không, em thì không sao cả, chỉ cần anh đi là được.”

“Thật sao? Thù Man, em để ý anh, đúng không?”

“Đúng vậy, em để ý.”

“Sẽ giới thiệu anh cho người nhà của em sao?”

“Sẽ.”

“Có thể nói là em cực kỳ thích anh, có phải không?”

“Phải.”

“Sẽ nói trước mặt các vị khách mời sao?”

“Ừ.”

“Thù Man, em yêu anh không?”

“Không yêu.” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Sao?” Anh kinh ngạc liền kêu lên, trong lòng không khỏi thất lại một cái, trong lòng liền nghi ngờ sao cô lại không mắc bẫy nhĩ, phương pháp này đã được áp dụng ở nước ngoài và thành công, không phải kết quả cũng đã sớm chứng minh được rồi sao?

Văn Hoa, chúng ta nên đi thôi, bọn họ chờ cũng lâu rồi.”

“Được.” Anh liền đứng lên đem cánh tay ôm lấy eo mảnh khảnh của cô, hai người cùng nhau rời khỏi quán trà lộ thiên.

Trong thang máy đặc biệt của Hoàng Cung, Thù Man và Văn Hoa gặp một đôi nam nữ. Cô gái kia mang

đôi giày cao gót ba tấc, không mang tất chân, có thể nhìn thấy lông măng chưa được loại bỏ sạch sẽ. Váy liền áo màu đen, thân hình không được coi là

xinh đẹp hoàn mỹ, chỉ có thể là khỏe mạnh đầy sức sống. Tóc cô ta rất đen, chỉ được buộc qua loa, trên trán không có tóc mái. Quan hệ của cô ta và người đàn ông kia giống như một đôi tình nhân bình thường, hai người hôn nhau mãnh liệt, xem như không thấy ánh mắt đánh giá của Thủ Man. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác chỉ là hàng copy không xin phép.

“Vật nhỏ này, em rất hâm mộ phải không?” Giọng nói mềm mại ái muội cùng hô hấp của anh phả lên vành tai và cổ của cô.

Thủ Man không nói gì, chỉ là giờ cánh tay lên ôm cổ Lưu Nhiên, cô kiễ chân lên, môi đỏ tươi liền hôn trên môi anh, đầu lưỡi tham lam quấn lấy, miêu tả cánh môi của anh, triển miên tí mĩ hôn.

“A....” Trong ngực của Lưu Nhiên vô cùng chấn động, anh cười âm trầm rồi hóa thành chủ động, chộp được môi cô liền gặm cắn, mang theo nồng đậm tình yêu, cái hôn càng thêm sâu sắc, mãi đến khi Thủ Man hít thở không thông anh mới buông cô ra.

“Thủ Man, đêm nay không về nhà, theo anh được không?” Lưu Nhiên nhìn chăm chăm vào ánh mắt đã mê ly của Thủ Man.

“Được, em cũng muốn Văn Hoa, ở trong mơ cũng muốn.” Thủ Man nỉ non, hai cánh tay cô ôm chặt lấy cái eo gầy gò rắn chắc của anh, mặt cách áo somi ma sát khuôn ngực gầy gò của anh. Quả thật cô rất nhớ anh, họ tách ra cũng được hơn 1 tháng rồi.

“Thủ Man, anh yêu em, rất yêu, cực kỳ yêu.” Lưu Nhiên tham lam hít vào mũi mùi thơm hoa nhài trên người Thủ Man, môi nỉ non thâm tình bên tai cô, tràn ngập tha thiết, hết sức chân thành.

“Ừ, em biết....Đúng là Văn Hoa, em chưa bao giờ biết cái gì gọi là yêu, không giải thích được, không muốn nghĩ, cũng không muốn thử.”

“Em vẫn muốn như thế này, chỉ muốn là Thủ Man riêng biệt, không đồng ý cũng không muốn vứt bỏ hay thay đổi cách thức của mình.”

"Cho dù người đó là anh, là duy nhất Văn Hoa mà em muốn nhớ kỹ, cũng không thể được".

"Nếu như anh không thể chấp nhận được Thủ Man như vậy, hoặc là chán ghét em, thì Văn Hoa- anh có thể ra đi bất kỳ lúc nào." Ánh mắt bình thản của Thủ Man nhìn anh, cô nhẹ giọng nói lại quan điểm cùng quyết định của bản thân mình.

“Anh không trách em, tóm lại sẽ có một ngày rồi em sẽ hiểu ra được, sẽ biết được, ngày đó của chúng ta nhất định sẽ đến.” Ánh mắt anh thật bình tĩnh cùng kiên định đáng sợ.

Nhưng anh và cô đều không biết, ngày đó-Cái ngày mà Thủ Man biết yêu, vì tình yêu mà cô đã hủy diệt cả nội tâm, đau khổ đến mức chết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nghiệp chương

Editor: Rea

“Đình!” một tiếng, thang máy liền ngừng lại. Lưu Nhiên và Thủ Man đợi người khác ra ngoài hết rồi mới đi ra.

Trong hành lang đầy người, Hoàng Cung quả thật đang vô cùng náo nhiệt, không hề có điểm gì khác thường.

Hai người ra ngoài nhưng chưa kịp đi được vài bước thì điện thoại của Lưu Nhiên đã vang lên rồi. Anh tất nhiên là biết ai gọi tới cho nên không có ý muốn nghe, chỉ là tay đang ôm eo Thủ Man bỗng nhiên siết mạnh. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác chỉ là hàng copy không xin phép.

Thủ Man nghiêng đầu nhìn anh: “Làm sao vậy?”

Lưu Nhiên hơi kéo kéo môi, có ý muốn nói nhưng lại thôi.

“Anh bận sao? Nhưng lại không tiện nói với em?”

“Không, Thủ Man. Đối với em, anh không có gì không thể nói.” Ánh mắt Lưu [lqđ] Nhiên nhìn Thủ Man có chút phức tạp "Anh chỉ là không biết nên mở miệng như thế nào thôi."

Tay Thủ Man ôm eo anh, cô cười nói: “Vậy thì đừng nói là được rồi.”

Lưu Nhiên lẳng lẳng nhìn cô một hồi rồi hạ quyết tâm, giọng nói mang theo một chút cẩn thận: “Thủ Man, nếu như em gặp những người đàn ông khác, em cảm thấy hứng thú với họ thì em sẽ rời bỏ anh sao?”

“A....” Thù Man liền cười nhẹ ra tiếng: “Văn Hoa, bây giờ anh đã không còn giống anh rồi, bắt đầu mất đi bản tính. Anh [Rea] tới cùng đang sợ cái gì? Còn nhớ lời mà em nói với anh ngày đó không?”

“Đương nhiên nhớ rõ, em nói là vẫn ở cùng anh, tuy nhiên lại không yêu.” Lưu Nhiên nhớ lại từng câu từng chữ mà cô nói ngày đó, “Đúng vậy Thù Man, anh là đàn ông, một người đàn ông yêu em đến nỗi không thể thoát ra được. Nhìn em và người đàn ông khác.... Tình huống như vậy, anh sẽ ghen tỵ, sẽ phát cuồng, sẽ đau lòng, thật sự không chịu nổi!”

Ánh mắt nhìn cô tràn đầy sự âm thầm, chua xót, đau đớn, bị thương.....

Thù Man vẫn cười: “Văn Hoa, em chưa bao giờ ép anh, không phải sao? Sự tàn nhẫn máu lạnh của em, anh không biết sao?”

Cô đang cười, tươi cười lạnh nhạt giống như trước kia, đáy mắt bình tĩnh không hề che giấu rất rõ ràng. Đáy lòng của anh đang rỉ máu, giống như bị người ta đâm một dao, con dao từ lồng ngực tràn ra liền hành hạ anh.

Anh nên làm sao bây giờ?

Cho dù anh có đau đến chết, cô cũng biết tình yêu của anh dành cho cô nhưng cô không cần, anh phải làm thế nào đây?

Cô giống như ánh mặt trời xuyên qua khe hở trong không khí bụi bặm, anh cho rằng cô đang ở rất gần anh, đều ở trong lòng bàn tay anh.... Nhưng kỳ thật cho tới bây giờ cái gì anh cũng không nắm bắt được.

“Thù Man, có đôi khi anh thật sự muốn bóp chết em, thật sự!” Lưu Nhiên liền cười khỏ, giọng nói hình như có chút cảm khái vô hạn: “Thù Man, em là yêu anh mà ông trời đã phải xuống để hành hạ anh, là ma chướng mà Lưu Nhiên anh không thể thoát cũng không thể trốn được. Anh không có biện pháp gì để thoát ra cho nên chỉ có thể bị giam cầm.” Trái tim của anh vì quá yêu mà đau khổ, lại vô cùng bất đắc dĩ.

Anh có thể làm được không? Rõ ràng là biết được câu trả lời, bất luận thế nào anh lại không có biện pháp làm giảm đau hoặc yêu cô ít đi một chút.

Trái tim anh không phải đã quyết định rồi hay sao? Chỉ cần là cô muốn, mặc kệ là anh có hay không anh đều sẽ cho cô. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác đều là hàng copy không xin phép.

“Thù Man, em hãy nói thật cho anh biết, bức tranh của em về sau có thêm một ai khác vào nữa không?” Lưu Nhiên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô gái đang cười nhạt, nhìn vào chỗ sâu nhất trong mắt cô, cố chấp muốn hỏi.

Anh muốn nghe chính miệng cô nói ra, cho dù anh biết rất rõ cái đáp án kia, nhưng lại vẫn bướng bỉnh như vậy- Đây là do tình yêu mà nảy sinh chuyện không thể, khó tránh khỏi bị mờ mịt, cho dù bạn có thông minh bao nhiêu, lý trí đến đâu-chỉ cần một khi bị dính độc tình yêu thì đều trở nên bướng bỉnh không thể nói lý..

Lưu [lqđ] Nhiên mặc dù nhìn không thấu cô gái trước mắt, cũng không biết nhiều về cô nhưng anh cũng biết, cô sẽ không nói dối anh, căn bản là cô khinh thường sự giả dối. Bức vẽ của cô chẳng khác nào nơi sâu nhất trong nội tâm của cô, cho nên anh mới muốn hỏi.

“Sẽ không, nơi này....” Thù Man liền chỉ vào đầu của chính mình, “Em đã vẽ nó vào đây, nơi này rất nhỏ nên không thể chứa được quá nhiều. Chỉ có Văn Hoa, duy nhất một mình Văn Hoa đã chiếm hết, tuy không yêu nhưng Thù Man lại không muốn quên.”

“Cũng sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà vẽ ai vào nữa, bất luận là người đàn ông nào, cho dù là đàn ông của Chu gia. Mãi cho đến ngày em chết đi, mang theo nó vào địa ngục và chôn theo cùng một chỗ.”

Đáy mắt của Thù Man từ đầu đến cuối chỉ có bình tĩnh, giọng nói lạnh nhạt giống như nói chuyện không liên quan đến mình.

Lưu Nhiên ôm chặt Thù Man vào lòng, anh liền nén cơn đau lại, anh ôm chặt đến nỗi khiến cô bị đau. Khép mắt, đáy mắt anh khô khốc phát đau, có những lời này của cô, anh đã không còn cầu mong gì nữa, cho dù cả đời này cô không yêu anh thì anh cũng vừa lòng rồi.

“Yêu anh hại người, nghiệp chướng!” Từ kẽ răng Lưu Nhiên oán hận phun ra mấy chữ, mắt đau đớn nhìn Thù Man, giờ tay lên dùng sức捏o bóp mũi của cô, kéo mạnh.

“Ha ha....” Thù Man liền cười ha ha không ngừng.

“Đúng vậy, em đúng là nghiệp chướng và rắc rối của nhân gian. Mà anh lại là một con quỷ coi thường thế tục, cho nên anh nguyện ý đem theo nghiệp chướng bên người, bởi vì chúng ta giống nhau, linh hồn cũng rất phù hợp nữa.” Thù Man nhìn anh bằng ánh mắt trong veo, giọng nói cũng rất lạnh như là chỉ là tường thuật lại câu chuyện của ai đó mà thôi.

Lưu Nhiên liền mỉm cười thờ dài, ánh mắt hết sức chân thành và mê luyến: “Thù Man, vì em... Văn Hoa nguyện ý mất đi bản tính, làm một con quỷ của nhân gian ở bên cạnh em, cùng với em. Chúng ta ở chung một chỗ... Vĩnh viễn... Địa ngục cũng được, tai họa và rắc rối của nhân gian cũng được, tất cả kiếp số của chúng ta đã được an bài rồi. Tất cả nghiệp chướng kiếp này của anh tên là Thù Man, chỉ cần là Thù Man muốn, anh có sẽ cho em, không có thì anh sẽ đi tìm, chém giết mà đoạt lấy đều cho em hết.”

“Văn Hoa, anh thật tốt....thật tốt!” Thù Man liền kiễng chân khế hôn môi anh, cô ghé sát vào lỗ tai anh thì thầm: “Văn Hoa, chỉ cần anh không rời bỏ em, em sẽ không vứt bỏ anh, mãi đến khi anh hoặc em chết đi-không chết không rời!”

“Được, chỉ cần có nghiệp chướng của anh, có Thù Man của anh, như thế nào cũng đều được.” Nói xong, anh liền cúi đầu xuống hung hăng chiếm lấy môi cô, điên cuồng gặm cắn, quần quýt si mê.....

Trên đời này không có chuyện nguyên tắc đúng sai, làm sao có thể phân định được rõ ràng ai là nghiệp chướng, ai là kiếp số!

Thật lâu sau, Lưu Nhiên mới buông Thù Man ra. Hai người cùng mỉm cười nhìn đối phương, cười ha ha không ngừng.

“Đi thôi.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tình cảm

“Chắc, các người nói phải làm sao đây, đợi hơn 1 giờ mà bọn họ vẫn không đến, điện thoại gọi cũng không tiếp.” Nam Tạm đang nghịch điện thoại trong tay, liền buồn phiền than thở-trong lòng anh lại càng buồn bực âm trầm.

“Aiz, cậu sốt ruột cái gì, theo như tôi được biết thì Văn Hoa cũng có mấy ngày không gặp được nha đầu kia đâu, hay là họ.....” Bạch Thành cười cười, nói lấp lửng.

Một nửa trong lòng còn đang tự nói-“Phòng chừng chính là đang đại chiến trên giường 300 hiệp!” Trong lòng anh thật buồn bực, vì sao trong đầu luôn có hình bóng của cô, đâu không đi được.

“Trong lòng cậu thật bí ối.” Nam Tạm mấy khi trừng mắt nhìn Bạch Thành, vòng vèo lại quay về câu chuyện: “Về sau đừng nói nữa, nghe mấy chuyện nhảm nhí này, thiếu gia tôi không được thoải mái.”

Lúc này cửa liền mở ra, Lưu Nhiên ôm thất lung của Thù Man đi tới, anh nhìn thấy rượu trên bàn không nhúc nhích, lại nhìn sang mấy người kia, mỉm cười hỏi: “Thế nào các cậu lại không uống rượu?”

“Không phải đang đợi các người sao, ngồi xuống đi, đứng đó làm gì?” Phú Tu cười nói, trừng mắt nhìn Thù Man không rời. Anh nhìn một cách công khai không hề che giấu, căn bản anh cũng không muốn giấu giếm tâm tư của mình, dù sao ngày đó bọn họ cũng đã nói rõ ràng với nhau.

Lưu Nhiên ôm Thù Man không rời liền mỉm cười rồi đi qua, ngồi xuống bên rìa sofa: “Thế nào, hôm nay rượu không hợp khẩu vị sao?” Anh hỏi bằng giọng vẫn nhẹ nhàng như cũ.

“Thù Man, mấy ngày rồi chúng ta không gặp, hôm nay trò chơi vẫn chơi như cũ chứ? Anh nhớ muốn chết nụ hôn nồng nhiệt kia của em, chắc chắc....” Mấy kẻ hư hỏng gây tai họa liền ngửa thẳng bài ra.

Nam Tạm chép miệng, giống như đang mơ về nụ hôn mãnh liệt nồng cháy ngày đó, trong nháy mắt thần sắc liền biểu lộ ra ngoài.

Thù Man cười nhạt nhìn anh ta, ngữ điệu vô cùng chán thành: “Có vài thứ ném một lần là đủ rồi, đồ tươi mới, nếu như lại ném lại lần nữa thì sẽ mất đi hương vị tươi mới của lần đầu tiên, giống như ăn súp nén vậy, rất tệ nhạt vô vị.”

Chắc, mấy kẻ gây tai họa trừ đương sự Nam Tạm ra, trong lòng liền cười lớn, ngoài mặt họ đều đang ngắm nhìn Thù Man, nha đầu kia về mặt lạnh nhạt lại mang người không hề thô tục, còn nói giống như sự thật là như vậy. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác chỉ là hàng copy không xin phép.

Lại nhìn qua sắc mặt Nam Tạm, quanh năm anh đều đeo mặt nạ cười cợt giờ đã vỡ ra không còn lại chút gì, đáy mắt anh vô cùng kinh ngạc lại ẩn hiện tức giận, ngay cả khóe miệng cũng giật giật.

Thật sự là khó có được nha, nhìn cảnh tượng vui vẻ náo nhiệt của anh em nhà mình, mấy kẻ gây tai họa kia không khỏi mừng thầm, thật sự là quá sướng, thật là đặc sắc!

Trong lòng Nam Tạm cũng tức giận, tiểu nha đầu kia miệng lưỡi cũng quá độc ác, dám nói Nam đại thiếu gia là cái gì đó- kỳ thật trong lòng anh lại đang khen cô khôn khéo.

Giật mình một chút, Nam Tạm đã khôi phục lại như lúc ban đầu. Trên mặt anh lại hiện lên nụ cười lịch lãm, giọng điệu ngạo mạn, ánh mắt phóng đảng, trong đáy mắt thâm sâu ẩn giấu tình cảm chỉ mình mình biết, đối với cô gái phong tình vạn chủng lại lạnh lùng trước mắt lại chân tình.

“Thù Man, muốn thử một lần nữa không? Chứng thực lại nụ hôn của anh có phải vô vị tệ nhạt như ăn súp nén không?”

Thù Man liền lắc đầu cười mang theo tà khí, cô khiêu khích : “Không được, quả thật rất vô vị, tôi đã ném rồi, vừa rồi là đưa ra kết luận.”

Cô vừa nói xong, vẻ mặt vừa mới khôi phục của Nam Tạm đã biến mất, trái tim cũng tan nát theo.

So với vừa rồi, Nam [lqđ] Tạm hiện tại đang tức giận hơn, nghiêng răng kẽo kẹt, như vậy-quả thực muốn nhào lên đem Thù Man cắn xé nuốt vào bụng mới hả giận.

“Ha ha.....” Mấy kẻ gây tai họa kia rốt cuộc nhin không được liền cười ra tiếng.

“Ha ha....” Thù Man cũng cười ra tiếng đến nỗi đầu vai run rẩy.

“Aiz, thật là một vật nhỏ bướng bỉnh.” Lưu Nhiên mỉm cười đem cô vào lòng, ngón trỏ sùng nịch vuốt xuôi theo chóp mũi Thù Man, khẽ hôn nhẹ khóe môi cô.

“Được rồi, giận cái *, bỏ đi.” Phú Tu cười hòa giải, an ủi vỗ vai Nam Tạm, bụng ly rượu trên bàn lên, nhấp một ngụm, ánh gương mắt nhìn Thù Man, trong lòng lại rối rắm, nhớ lại khi đó mờ miêng làm rõ tâm sự, vẫn lại là.....

“Uống rượu đi.” Bạch Thành bụng ly rượu trên bàn lên đưa tới tay cho Nam Tạm.

“Không phải là chỉ đùa cho vui thôi sao, giận gì chứ.” Lý Khanh cười tham gia, kỳ thật trong lòng đã sớm cười tới rút ruột.

“Được, uống rượu đi.”

Đám người nhao nhao nâng chén lên, sắc mặt vẫn bình thường như cũ, ba lần bốn lượt nâng chén, một chén rồi lại một chén, lại trở lại hình dáng hào sảng như trước.

Không khí hôm nay cùng quá khứ không giống nhau, đã ít đi sự rộng rãi, nhiệt tình và thoải mái từ trong lòng.

Còn không phải sao, trong lòng mỗi người hôm nay đều chứa cùng một chuyện phải tính toán nhỏ nhất với nhau.

Nói trắng ra là, một vài người cũng không có ý tốt gì. Bề ngoài phong lưu phóng khoáng, tiêu sái sang trọng, có tiền, có quyền, có diện mạo, có gia thế, nhưng trái tim lại chứa độc dược. Những chuyện mà mấy vị thiếu gia này làm, chỉ cần vừa làm thôi đã kinh thiên động địa rồi.

Tay nâng ly rượu để sát môi, khóe mắt của Lý Khanh cũng không rời cô gái kia, nhìn cô cười, nhìn cô và anh em của mình khẽ hôn. Nhìn mắt mấy người anh em khác, khi đó mắt anh phát ra tình cảm mà trái tim anh cũng không biết.

Nhớ lại- động một chút là anh nhớ tới cô, vẫn lại không muốn chuyển đi tầm mắt nhìn cô, tới cùng là cô có chỗ nào tốt, vẫn là bộ dáng kia, hiện tại động một chút là toát ra phong tình, nội tâm cũng đã nhiễm yêu khí, thật sự chọc người, càng nghĩ càng thấy phức tạp.

Hôm nay tới Hoàng Cung, tâm của mấy người kia đều không giống nhau, cứ bị xoay vần, người đang ngồi là “con mồi” vịnh dự Thù Man của bọn họ ngày đó.

Có phải là con mồi hay không, chỉ có mấy kẻ gây tai họa kia biết rõ nhất, đều đã ngầm đồng ý nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng phong lưu phóng đảng.

Điện thoại trong túi bỗng rung lên, Lưu Nhiên lấy nó ra, là điện thoại trong nhà, môi anh liền để sát vào tai Thù Man: “Thù Man, anh ra ngoài nghe điện thoại.”

“Đi đi.” Thù Man không ngẩng đầu, khẽ lên tiếng.

Lúc uống hết một lượt rượu, Thù Man cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, cô đặt ly rượu xuống đi vào toilet, sau đó Phú Tu cũng đứng dậy, vội vàng đi theo.

Còn lại mấy người kia nhìn bóng dáng của Phú Tu đi theo cô, chặc- họ liền chột dạ khó hiểu, hình như anh ta ra tay rồi!

Đi đến bên cạnh bồn rửa mặt, Thù Man mở vòi nước, dùng nước lạnh rửa mặt, vỗ vỗ lên đôi má nóng đỏ của mình, nhất thời liền tỉnh táo lại không ít.

Túm lấy tờ giấy lau mặt, cô ngẩng đầu lên vừa mới định đi ra ngoài thì thấy Phú Tu đang dựa vào tường, đứng ở bên ngoài toilet.

Thù Man đi ngang qua, liền cười nhạt với anh.

Phú Tu nhìn Thù Man, ánh mắt cực kỳ chân thành, giọng nói ôn nhu tha thiết: “Thù Man, anh thích em, thật sự.”

Thù Man liền ngửa đầu nhìn về phía anh, cô cười nhạt, ý vị sâu xa: “Thích bộ dáng phóng đảng của em ở trên giường à? Hay là cái khác? Hử?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thổ lộ

“Chỉ cần là em thì cái gì cũng được.” Phú Tu nắm chặt lấy tay của Thù Man không thả đến nỗi móng tay anh cắm chặt vào da cô đến phát đau.

“Trước kia mặc kệ em là bộ dáng chết tiệt gì đi nữa- anh mặc kệ, toàn bộ anh đều thích, có lẽ là yêu rồi!” Một tay Phú Tu kéo tay Thù Man, anh nắm chặt bàn tay cô, ánh mắt chăm chú chân thành.

Trong lòng bàn tay anh chảy mồ hôi, tay ẩm ướt nắm lấy bàn tay nhỏ. Trái tim đang hết sức căng thẳng, cực kỳ khẩn trương- ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, môi cô, sợ cô cự tuyệt anh.

Nhưng.... ..

Thù Man mỉm cười mặc cho anh lôi kéo mình cũng không ngại tay bị ướt, giọng nói nhẹ nhàng như kẻ: “Nhưng em không thích anh, Phú Tu.”

“Thù Man...” Giọng nam ôn nhu truyền đến và cửa toilet bị đẩy ra, Luru Nhiên cười nhạt đi tới.

Anh đứng cách hai người kia vài bước, chỉ là đưa mắt nhìn hai bàn tay đang nắm chung một chỗ không muốn buông ra.

Trái tim liền cảm thấy đau, có chút không thoải mái, tuy nhiên anh biết cái nắm tay đó không hề có ý nghĩa gì, cho dù không thoải mái như thế nào đi nữa anh cũng không hề quan tâm tới mới phải chứ?

Bởi vì anh nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm xa cách, bình thản của Thù Man.

Anh biết- Thù Man của anh căn bản là một người lạnh lùng, căn bản là đối với Phú [lqđ] Tu không có hứng thú.

Luru Nhiên vẫn cười ôn nhu, toàn thân tao nhã không thay đổi, mắt nhìn Thù Man hỏi: “Thích cậu ấy sao?”

Thù Man cười, gật đầu rồi lại lắc đầu: “Rất thích, nhưng ánh mắt anh ấy nhìn em lại quá chân thành, tình cảm quá sâu đậm, ham muốn chiếm hữu cũng quá mạnh mẽ, không thích hợp với em, em cũng không thừa nhận được sự chân thật đó.”

“Văn Hoa....Anh biết là em chỉ muốn quá trình thôi, không hề muốn kết quả mà.” Giọng nói của cô tàn nhẫn lạnh lẽo, giải thích vô cùng trôi chảy.

“Ừ.” Luru Nhiên nắm bàn tay Thù Man đang bị Phú Tu nắm, nắm lại trong tay mình rồi lại nhìn sắc mặt suy sụp, ánh mắt bi thương của Phú Tu: “Tu, cậu cũng nghe rồi mà, Thù Man không đồng ý.”

“Vì cái gì? Sai sao, anh yêu em là sai sao? Ham muốn chiếm hữu cũng là sai sao?” Phú Tu nhìn chăm chăm vào mắt Thù Man hỏi, thân thể cũng run run.

“Không phải là sai, là vì tôi không thích anh, không vì cái gì cả.” Âm thanh vẫn bình thản, trong trẻo nhưng xa cách.

“Tại sao anh ta có thể, trong mắt cậu ta không lẽ không có ham muốn chiếm hữu sao? Em vì cái gì mà không ngại? Anh kém cậu ta cái gì sao?” Trong lòng Phú Tu không phục, anh không cam lòng thất bại, trong lòng thấy chua chát, cảm xúc phức tạp xen lẫn vào nhau.

Không phục trong mắt cô mình không bằng Luru Nhiên, không cam lòng khi cô từ chối mình như vậy, trong mắt cô lại không hề nhìn tới anh, sao lại có cô gái nào không muốn anh và tình yêu của anh chứ.

Trong mắt liền tràn ra tức giận và đau thương kịch liệt, Phú Tu nhìn cô gái trước mặt, cố chấp muốn biết đáp án.

“Bởi vì anh ấy Văn Hoa, là Văn Hoa của tôi, là Văn Hoa của Thù Man.” Thù Man cười nhạt nhìn mắt Luru Nhiên đang tràn đầy ý cười, tay cô liền ma sát mặt anh, âm thanh rất nhẹ, mắt rất yên tĩnh, lại có lạnh lùng, dường như đang kể ra câu chuyện không liên quan tới mình. Cho dù nói như vậy lại khiến khiến người khác đau lòng “Bởi vì tôi không hẳn là yêu anh ấy, cũng không cho anh ta bất kỳ lời hứa hẹn nào, cho nên tôi chỉ có thể ở cạnh anh ấy.”

“Văn Hoa không ngừng dung túng cho sự lạnh lùng và đen tối của tôi, cũng không ngại khi tôi tiếp xúc với những người đàn ông khác, lại càng nguyện ý theo tôi xuống địa ngục!”

Phú Tu không lùi bước chút nào, ánh mắt anh thật sự cố chấp, anh liền giơ tay vuốt ve mặt Thù Man thật ôn nhu, vẻ mặt mê say, nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Thù Man, anh sẽ làm cho em thích anh, nhìn thấy được điểm tốt của anh, Luru Nhiên cậu ta có thể làm được gì, Phú Tu anh cũng làm được.”

“Thật sự, hãy tin vào lời anh nói.” Hạ tay xuống, trong tay anh vẫn lưu lại sự mát lạnh từ da cô. Không nhìn Luru Nhiên, Phú Tu đã xoay người ra khỏi toilet rồi đóng cửa lại không gây ra tiếng động, đem không gian bên trong để lại cho hai người.

Lòng anh thật đau giống như bị đâm một kim, một cây kim tên là Thù Man đâm, nhưng anh cũng không cưỡng ép cô, đơn giản là vì anh thích cô thật.

Quan tâm cô, yêu thương cô mặc dù cô trong veo nhưng lại lạnh lùng như vậy, kỳ thật anh biết, Thù Man sẽ vĩnh viễn ôn nhu, cười nhạt như vậy, anh cũng biết môi cô sẽ vĩnh viễn nhếch lên đường cong, đó là một loại người máu lạnh, cô không có trái tim, là vì cô không có đau lòng, đã trở nên vô cảm

rồi.

Nhưng đây không phải là toàn bộ nét hấp dẫn của cô với anh sao, cho nên Phú Tu nguyện học được cách dung túng, sủng nịch toàn bộ của cô.

Cô không thích anh tiến vào chỗ sâu nhất trong lòng cô, cô không thích ham muốn chiếm hữu, vào ngày đó anh sẽ làm nó vĩnh viễn biến mất, không cho cô thấy được, có cảm giác được.

Anh về sau chỉ biết đau vì cô, yêu cô.....

Giờ phút này trong lòng Phú Tu tồn tại loại kiên định chưa từng có, “Thù Man, Phú Tu nhất định phải để cho em biết, anh yêu em, cực kỳ yêu, không hề ít hơn Lưu Nhiên, thậm chí so với anh ta còn điên cuồng hơn...”

Thế giới bắt đầu điên cuồng---những người đàn ông vì nghiệp chương Thù Man mà bắt đầu điên đảo.

Lưu Nhiên nhìn Thù Man vẫn cười nhạt như cũ: “Thù Man, vì sao lại không thích cậu ấy?”

“Ha ha.....Rất đơn giản....Anh ta chơi không vui.” Thù Man nhẹ nhàng lắc đầu cười, thanh nhã pha lẫn mỉa mai hoặc, trong xương cốt đều tản ra yêu khí, nói trắng ra đó là tàn khốc hay một dao thấy máu.

“Haiz....Thù Man, em...Đồ tồi!” Lưu Nhiên lại thờ dài, anh phải làm sao đây? Chỉ là quá yêu nên không thể buông tay thôi!

Cúi đầu, anh hôn mạnh mẽ theo đầu đón lên môi cô gái trước mắt.

Hai tay ôm lấy thắt lưng cô bế lên, để cho cô ngồi trên bôn rửa tay. Hai tay Thù Man liền ôm cổ anh, hai chân để trên eo anh, môi hai người vẫn dính vào nhau, quấn quanh, phác thảo, xé rách.

Nụ hôn kịch liệt cuồng dã, đôi tình nhân mang theo ** đầy người đã quên hết mọi thứ, gặm cắn đây đó, khát vọng phóng thích, dung nhập vào nhau.

Thù Man ngậm lấy lưỡi Lưu Nhiên, mềm mại đánh một vòng, hai vòng, mắt cô mê ly, mím nhẹ vào.

“Uhhh...” Anh thỏa mãn liền than một tiếng, một bàn tay khẽ vuốt ve sau gáy cô, một tay vuốt ve thứ rất tròn trước ngực Thù Man, khiêu khích cách lớp quần áo.

Hương vị của cô mang theo một loại độc dược không nhìn thấy, làm cho anh nghiện, điên đảo si mê.

Mùi hoa nhài nhàn nhạt quần quanh chóp mũi, pha lẫn với mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Môi mềm mại, lưỡi say nồng mềm nhũn, nội tâm phát ra ** mê người.

Rất tròn no đủ, eo gầy tốt, vòng eo mềm mại mảnh mai, làn da như ngọc.

Toàn bộ tất cả đều làm cho anh mê muội, ban đêm không có cô làm bạn thật thê lương tịch mịch.

Anh điên cuồng nhớ cô, muốn ôm thân thể của cô, muốn cảm giác thỏa mãn khi tiến vào cô khi đó.....

Hiện tại chỉ vừa hôn cô, vuốt ve cô lại giống như đất hạn hán đã lâu gặp mưa rào.

Mỗi lần cùng cô ** lại nảy sinh khoái cảm muốn chết.

Khắc quá sâu, làm cho anh khó mà tự thoát khỏi được, muốn ngừng mà không được, chỉ muốn cô, hung hăng muốn, mãi đến khi không còn sức nữa.

Nụ hôn kịch liệt kết thúc, môi anh lưu luyến mỗ nhẹ chóp mũi của cô, khoe môi, má, vành tai.

Ánh mắt say mê, Thù Man ôm chặt eo anh, mặt cô chôn trước ngực anh, hô hấp phả nhẹ lên người anh, nhẹ nhàng ní non câu không hoàn chỉnh: “Văn Hoa, đầu em choáng váng... Văn Hoa...” Thù Man nói xong, thân thể cũng liền khụy xuống.

Âm thanh mềm dẻo, làm đau tim của người đàn ông.

Lưu Nhiên nhẹ nhàng ôm eo cô nhấc lên, anh xoa xoa chóp mũi của Thù Man, ánh mắt mang theo ý cười: “Mới vậy đã choáng váng, tối hôm đó sao em chịu được, hử?” Trong mắt anh liền tỏa ra độc dược, biểu tình hư hỏng.

Thù Man cười khúc khích, nâng mặt lên mỗ môi anh, giọng nói tràn đầy khiêu khích: “Hử, sủng anh không có đạn, là em té xỉu trước.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ân tình

Lưu Nhiên liền bật cười, anh mút nhẹ lấy môi cô: “Nguy biện, cái yêu tinh hút máu hại người này, xem anh chinh em thế nào....” Còn nói chưa dứt lời, môi của anh đã bị Thù Man ngậm chặt.

“Tiểu oa nhi, muốn nếm thử chiêu của anh sao?” Lưu Nhiên ôm chặt lấy cô gái trong lòng, thân thể anh dùng sức len vào giữa hai chân cô để cho cô cảm nhận được vật cứng nóng giữa hai chân mình, ngực anh phập phồng lên xuống, miệng thở phì phò. Đầu ngón tay anh chạm nhẹ vào mí mắt của Thù Man rồi đi dọc xuống chớp mũi, ngón tay ma sát đôi môi sưng đỏ điểm lệ của cô. Lưu Nhiên đem ngón tay mình vói vào miệng cô, lòng ngón tay chà nhẹ khiêu khích cái lưỡi thơm tho, gợi tình.

Thù Man mỉm cười dùng răng nanh cắn chặt đầu ngón tay anh, ánh mắt phóng đảng, bộ dáng hư hỏng: “Kim nén thật lâu, không tìm phụ nữ để giải quyết sao, hay là trực tiếp dùng tay giải quyết, hử?”

Lưu Nhiên liền cười ha ha không ngừng, môi để sát vào tai Thù Man rồi ngậm chặt vành tai xinh xắn của cô, mút vào: “Hưởng thụ qua mùi vị của yêu tinh rồi, còn muốn tìm người phụ nữ khác sao?”

“Lại nói, anh chưa bao giờ dùng tay.” Rút ngón tay trong miệng Thù Man ra, tay anh bắt đầu dờn xuống ngực cô, cởi áo somi. Nút thắt bị ngón tay thon dài linh hoạt của anh đẩy ra rồi bàn tay đi đến sau lưng, lưu loát cởi bỏ nội y, tạo ra một tiếng vang nhỏ. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn [lqđ].

“Kỹ thuật rất quen thuộc sao?” Thù Man liền cười trêu chọc.

“Yêu tinh!” Lưu Nhiên trầm thấp thì thầm.

Tay Lưu Nhiên dao động trong lớp quần áo của cô, anh khẽ híp mắt nhìn cô bằng đôi mắt có ngọn lửa thiêu đốt, một tay theo vạt áo somi vói vào trong, tay còn lại dán tại đường cong của cô. Anh dùng mặt đầy cao nội y, cúi đầu dán vào ngực Thù Man mút vào, tạo ra âm thanh chịt chịt**.

“Văn Hoa.... Văn Hoa!” Thù Man nức nở ngậm khẽ, thân thể uốn thành một đường cong xinh đẹp, Lưu Nhiên liền ngẩng đầu lên gặm cắn môi cô, đầu lưỡi tham lam vói vào miệng cô, chủ động quấn quanh. Bàn tay to của anh cầm một cái dây dận, xoa nắn, ngón tay khiêu khích đỉnh đầu đỏ đã đứng thẳng.

Thân thể hai người kề sát nhau, áo somi bị nhăn nhúm thành một đoàn. Vật trường đau của Lưu Nhiên đè trên bụng mềm mại của Thù Man, ngăn cách tầng vải dệt liền ma sát, yết hầu tràn ra tiếng thở dốc khó nhịn: “Yêu tinh.... Nó muốn em, rất muốn....”

“Văn Hoa.... Em cũng muốn nó....” Thù Man trầm giọng thở hổn hển, mắt nhắm lung đầy sương mù, bàn tay cô liền nắm chặt vạt cực nóng của anh bao bọc nó trong tay mình, mạnh mẽ xoa nắn, đôi mắt sự rên rỉ của anh. Trong toilet hai người đang si mê quấn quýt lấy nhau.

Trong ghế lô, Bạch Thành và Nam Tạm ngồi theo hai kiểu khác nhau, mắt cũng híp lại giống nhau nhìn Phú đại thiếu mặt mũi âm trầm sau khi rời khỏi toilet ra, hồi lâu vẫn không ai nói lời nào, Lý Khanh cúi đầu không nhìn Phú Tu, cũng không muốn phá vỡ sự im lặng.

Một lúc lâu sau-“Phú Tu, sao rồi? Bị từ chối rồi à? Nhìn theo sắc mặt cậu này....” Bạch Thành ma sát tay đã đến lần thứ ba, giọng điệu trêu tức mang theo vui sướng khi người gặp họa.

“.....” Người nào đó quả thật đang bị đá kích, rất đau lòng, tiếp tục giữ im lặng.....

“Không phải chứ? Chẳng lẽ sức quyến rũ của cậu lại giảm giá sao, nha đầu kia ghét cậu?” Nam Tạm chỉ sợ không loạn, từ tốn thêm dầu vào lửa-trong lòng anh đang vô cùng sung sướng.

“Cô ấy nói thế nào?” Lý Khanh chậm rãi uống từng ngụm ly rượu màu nâu trong tay, gương mặt nhìn Phú Tu lqđ.

“Cạch.” Tay nắm cửa chuyển động, Lưu Nhiên nắm tay Thù Man đi vào.

Phú Tu nhìn tay hai người đang nắm chung một chỗ, lại nhìn sang đôi môi đỏ tươi ướt át của hai người, trái tim anh cũng thất lại, chất độc lại lan ra, Thù Man sao em lại tàn nhẫn với anh như vậy. “Cũng không nói gì là từ chối rồi.” Người họ Phú nào đó nhún vai một cái, ra vẻ nhẹ nhàng băng qua.

Lý Khanh chỉ là liếc hai người một cái rồi dờn đi tầm mắt, anh bung ly rượu lên tiếp tục uống. Mặc dù trên mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại dậy sóng, chỉ có chính anh mới biết.

“Ôi, chắc chắn, nhìn quần áo này, thật kịch liệt nha! Thỏa mãn rồi chứ?” Nam Tạm xoa cằm, trong mắt liền tuôn tràn những suy nghĩ xấu xa, anh nhìn chằm chằm vào quần áo bị nhăn nhúm của Thù Man, kỳ thật trong lòng lại đang chua xót, mẹ nó-sao người cùng cô kịch liệt triền miên không phải mình?

Thù Man kéo lại y phục, cô cười nhìn Nam Tạm, ánh mắt còn ngập tràn tình ý nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh: “Trình độ cao, chỉ là **không đủ kịch liệt, đâm thủng không thiêu đốt triệt để, chỉ có hôn, sờ soạng, chà đạp, nên làm cũng đã làm, nên ướt cũng đã ướt, đáng tiếc không phải là nơi làm, nên chưa tiến vào.”

Nói xong, cô lại nhún vai dựa vào người đàn ông bên cạnh, nháy mắt với anh, vẻ mặt mỉa mai, âm thanh hấp dẫn muốn chết: “Ngược lại tôi lại cảm thấy

nếu làm tình ở trong đó, có một kích thích yêu đương vụng trộm, anh nói đúng không, Văn Hoa?”

Lưu Nhiên cười nhẹ lắc đầu, chỉ là hết sức sùng nịch nhìn cô gái bên cạnh, toàn bộ mặc cho cô nói, tất cả do cô quyết định.

“Ách.....” Nam Tạm không nói gì cả, anh không nghĩ cô sẽ trả lời. càng không nghĩ cô lại nói ra tất cả chuyện đó, ừmm-rất trắng trợn, lớn mật, sinh động, hài hước, nhưng mà- anh cảm thấy cô gái nhỏ này rất thú vị, càng tiếp xúc càng thú vị.

Thù Man đi qua đụng vào Nam Tạm: “Như thế nào, sợ rồi sao? Không phải lên lút mới có thú vị sao?” Giọng nói trên tức, khoe môi cong cong mang theo tà khí, ánh mắt cười nhạt mông lung, biểu tình phong tình vạn chủng, Thù Man làm đã quen tay, biểu tình ngày càng nhuần nhuyễn.

Mấy yêu nghiệt lại im lặng, cực kỳ không vui, lại cực kỳ mâu thuẫn, sự xinh đẹp của cô gái trước mắt này là loại khiến người ta rung động-xinh đẹp, phóng đảng, phong tình, ma mị.

Nhìn đi, tình cảm thật là kỳ diệu- khi đó là một người vừa nhìn đã thấy ghét, bây giờ lại là tiên trên trời không thèm nhìn lại bọn họ, bộ dáng không thay đổi lại càng trở nên xinh đẹp chói mắt, càng nhìn càng thuận mắt.

“Cô em, thiếu gia tôi phải nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa rồi, càng ngày nhìn càng thuận mắt- phóng đảng lại khéo léo, lạnh nhạt nhưng ma mị chắc- thật muốn “làm” cô thật- Thù Man, làm phụ nữ của Bạch Thành tôi đi.” Bạch Thành mạnh dạn nói ra một câu, ánh mắt âm trầm, thật sự rất can đảm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Vô nghĩa

Kỳ thật đây là nội tâm chân thật của Bạch Thành, rất chân thật, chỉ là anh không tiện nói ra thôi vì sự thật này quá đột ngột làm cho anh trở tay không kịp, còn mang theo rất nhiều điều không cam lòng.

Vì sao mình lại quan tâm tới cô ấy, vì sao? Cô ấy tốt sao?

Bởi vì- Cô ấy rất tốt, vì sự thay đổi của bản thân cô, từ lúc thấy cô ấy trở nên phóng đảng xinh đẹp, đối với cô gái khác anh đã mất đi hứng thú, ** cũng đứng không nổi.

Từ trong ngực sinh ra động lòng, anh cảm giác được đáy lòng cô vô cùng thâm lương, tịch mịch, liền không tự giác mà yêu thương cô.

Có khi Bạch Thành lại xem thường chính mình, quá đần độn mà chính mình cũng không nhận ra mình nữa!

Anh cũng không dám biểu đạt ra ngoài sự yếu kém ấy ra ngoài, trước kia thấy cô không hề tốt đẹp, giờ lại thấy cô rất đáng thương.

Haiz.....Bản thân anh chính là một kẻ ngu ngốc đần độn, nhưng Bạch đại thiếu anh mà lại vì phụ nữ mà đau lòng sao?

Quả thật là yêu, chính là yêu rồi! Đặc biệt mỗi lần anh nhìn thấy nụ cười nhạt của cô, nhưng trong đôi mắt cô chỉ toàn là lạnh lẽo. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lqđ.

Đây có lẽ là mẹ nó vận mệnh của chính anh, lão tử đã sống nửa cuộc đời, nhưng khi gặp đôi mắt cô thì.... ..

Trước kia mỗi khi thấy cô thì liền ghét bỏ như thấy vật bẩn, nhưng- Hiện tại càng nhìn thì lại càng mẹ nó rất vừa mắt, không vì lý do gì, chỉ là do mùi vị mà Bạch Thành anh muốn, thật là lạ.

Thù Man liền cười nhẹ, liếc Bạch Thành một cái rồi đi về phía anh- Cô đứng trước mặt anh, từ trên cao nhìn xuống: “Anh không còn ghê tởm Chu Nham Hinh rồi à?” Giọng nói của cô vô cùng ôn hòa.

“Cô không phải cô ấy.” Âm thanh vang dội của Lý Khanh chen vào, cực kỳ khẳng định nói.

“A...? Làm sao anh biết được?” Thù Man liền xoay người cười cười nhìn Lý Khanh, chống lại nét mặt hình sự của anh.

“Cảm giác-cũng chính là trực giác, các người quá khác nhau, có thể nói là lệch trời cách đất, không có khả năng là một người được.” Nói một cách cực kỳ khẳng định, trong mắt Lý Khanh lại chuyển sang hứng thú. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lqđ.

“Nói như vậy- anh cũng bắt đầu hứng thú với tôi rồi à?”

“Không sai.”

“Là hứng thú-hay là thú vị?” Thù Man đem hai chữ tách ra rõ ràng.

“Cả hai đều có.” Lý Khanh liền cười nhạt.

“Anh muốn “làm” tôi.”

“Đúng vậy, tôi là đàn ông, tuổi còn trẻ.” Ngụ ý chính là, anh là một người đàn ông bình thường, đối với mỹ nhân mà mình thấy hứng thú cũng không xem là bất thường.

“Nhưng tôi nhìn anh rất chướng mắt”

“Tôi yêu em là được rồi.”

“Tôi không muốn thì sao?”

“Tôi nguyện ý là được.”

“Anh thật vớ vẩn.”

“Tôi thích vớ vẩn.”

“Anh muốn cưỡng gian sao?”

“Khi cần thiết.”

“Anh làm được sao?”

“Đương nhiên.”

“Thật thành thật!”

“Cảm ơn.”

Một hồi hỏi đáp, mấy câu qua lại, hai người từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, đáy mắt đậm bạc, giọng lạnh nói lạnh nhạt giống như chuyện không liên quan tới mình, như chỉ là nói về thời tiết hôm nay thế nào.

Trong lòng Lý Khanh liền nói: “Thù Man, lần này tôi cũng là thành thật, rơi vào tay giặc nhanh như vậy trong đầu tôi cũng đang rất phức tạp, cũng không chịu ý chí của bản thân khổng chế.”

Đúng là- Tôi không dám nói cho em biết.

Sợ em từ chối, dù sao trước kia tôi cũng đã làm tổn thương em, cho nên tôi sợ hãi.

Dùng vẻ mặt bình tĩnh để che dấu nội tâm đích thực của mình, chỉ có thể dùng thái độ thờ ơ để diễn tả tình cảm với em.

Bởi vì tôi biết, thật ra em rất lạnh lùng, lạnh tới nỗi trái tim trở nên vô tình.

Tôi đã thấy tổn thương của Văn Hoa, đau khổ của anh ta, linh hồn đang chịu sự hành hạ của Văn Hoa.....

Chỉ cần là em, tôi đều đồng ý, lại trở thành một Lưu Nhiên nữa.

Đúng như em nói, em không muốn.

Như vậy, tôi sẽ không ép em, toàn bộ đều do tôi tự nguyện.

Kỳ thật nhiều khi tôi muốn giam cầm em lại, nếu tôi làm vậy với em thì tôi sẽ mất đi trái tim của em, mất đi cả tư cách để tham gia vào.....

Thống khổ sẽ bao vây tôi, giống như Phú Tu bị em từ chối vô tình tàn nhẫn như vậy.

Như vậy, để cho tôi dễ dàng rút lui, đồng ý cho sự ích kỷ của em, có lẽ điều em muốn cũng chỉ là thế này.

Chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, Lưu Nhiên đã vì em mà cam tâm trả bất kỳ cái giá nào, cho dù bằng cả sinh mệnh của anh ta!

Lý Khanh tôi từ lúc nào lại rơi mất cả trái tim?

Nam Tạm thua cả cuộc, chỉ sợ cũng đã mất đi cả linh hồn nhỏ bé, nhìn mất anh ta xem, đôi mắt mỗi khi nhìn em.

Bạch Thành này sinh dục vọng với em.

Phú Tu chỉ sợ vì em mà cả hồn và phách đều đã rời bỏ thân thể.

Lý Khanh tôi cũng biết, bọn họ cũng hiểu, mấy người đàn ông chúng ta ngày đó đều đã biết em là Thù Man.

Thù Man chuyển tầm mắt qua nhìn Nam Tạm, Bạch Thành, Phú Tu cả ba người, cười hỏi: “Tâm tư các người cũng giống như anh ta sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Thành và Nam Tạm đều nói ra cùng một lúc, âm thanh vang dội.

Phú Tu trầm mặc không nói, mí nhú chặt.

“Sao anh lại im lặng vậy?” Thù Man nhìn Phú Tu đang cau mày, sắc mặt cô vẫn ung dung, bình tĩnh như cũ.

“Anh yêu em không giống như bọn họ.” Anh nhìn Thù Man bằng ánh mắt thâm tình cùng với lời nói chân thành.

“Chết tiệt!” Nam Tạm và Bạch Thành lại cùng kêu lên ăn ý.

Lý Khanh cũng trầm mặc, là nói cùng với hai người kia trong im lặng: “Chết tiệt!”

Trong lòng họ đang nói- Nếu như chúng tôi không để bụng, nhìn em và Luru Nhiên như vậy, có thể không ghen tỵ phát cuồng sao?

“Ha ha.....” Thù Man liền cười, mang theo mùi vị châm chọc, ánh mắt cô đảo qua một vòng: “Tôi không thể giải thích được, đây là một loại ‘ca ngợi’ của các người sao, chắc chắn chứ?” Kết thúc bốn chữ, lời nói của Thù Man mang theo ý vị thâm sâu: “Hay nói là các người đã coi tôi như là con mồi mà tranh đoạt, hử? Người nào đoạt được, là có thể lên giường, phải không?”

Im lặng-mấy kẻ gây tai họa trong lòng thấy tức cười, quả thực là cô nói đúng, lần nói chuyện đêm đó, quả thật là có khuynh hướng coi cô như con mồi.

Cũng không biết khi nào, bất giác-Trái tim đã sớm thay đổi, thích sự bình tĩnh kỳ lạ của cô, thích khí chất phức tạp và thần thái trên người cô.

Hiện tại cô vẫn chưa đồng ý cô là con mồi-nhưng trong đầu bọn họ, cô đã là con mồi, là tình yêu ôm ấp trong lòng.

Nhìn thấy sự châm chọc trong mắt cô, trong mắt cô không hề có bọn họ dù chỉ là nhỏ xíu, chỉ có một mình Luru Nhiên...

Chắc chắn, mấy yêu nghiệt trong lòng chưa xót vô cùng, lại thấy đau lòng, thật mẹ nó mùi vị khó tả.

“Cũng không phải không được.” Luru Nhiên liền nói chen vào, anh cười phong tình, đẹp trai có thể làm hoa mắt người khác. Lại nhân nhật liếc mọi người một cái nhìn mọi người, trong mắt là thâm ý không giấu giếm.

Ý tứ biểu đạt hết sức rõ ràng là: Các người muốn chết sao, muốn cô ấy đau đớn dễ dàng như vậy, đừng quên Luru Nhiên tôi còn sống, sự lợi hại của tôi các người cũng quên rồi sao?

Trái tim của bốn yêu nghiệt liền hồi hộp một phen, thân thể theo bản năng run lẩy bẩy. Luru Nhiên âm hiểm như vậy, bọn họ đã từng lĩnh giáo qua, bên ngoài là một bộ dáng nho nhã lạnh lùng xuất thế, nhưng không ai khi làm việc sẽ không nương tay, khổ cho người không biết, khi chết mà còn khen anh tốt.

Chắc- Luru Nhiên ôn nhu, tâm địa độc ác, âm hiểm lợi hại, trong một vòng yêu nghiệt tại đó, anh được công nhận là phúc hắc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Minh bạch

Luru Nhiên đi đến bên người Thù Man lôi kéo cô ngồi xuống, ôn nhu cười lưu luyến nhìn ánh mắt cô, “Thù Man của tôi vốn là một đóa hoa cà độc được tu luyện thành tinh, toàn thân mang theo yêu khí diễm lệ, là ước muốn và tham lam của thợ săn, không phải nói lên một loại cam chịu diệt vong sao?”

“Chờ tới ngày thể xác và tinh thần bọn họ đều đã trúng độc, cũng sẽ không hiểu ai mới là con mồi thật sự, em nói xem? Yêu tinh của anh?”- “Giống như anh,” Sau khi nói ra ba chữ bằng môi hình không tiếng động, nhưng Luru Nhiên biết, Thù Man của anh nhất định sẽ biết.

Mấy yêu nghiệt liền bĩu môi, “Nhìn xem, đến giờ mới chịu nói- đây chính là manh mối.”

Câu danh ngôn đầu tiên của họ Luru kia: Giai đoạn trước làm nền!-Để cho cái chết của các cậu càng lừng lẫy hơn, vinh quang hơn.

Đáy mắt của Luru Nhiên thâm thúy, mấy yêu nghiệt kia sao lại không hiểu, đều là lũ sắc quỷ vô liêm sỉ, chắc chắn đều đã hiểu ngầm rồi. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lqđ.

Ý tứ phức tạp của Lưu Nhiên chính là: mọi việc đều có thứ tự trước và sau, mặc kệ ai trong các người muốn đi theo cô ấy, hay các người có theo đuổi cô ấy hay không, thì trừng phạt là điều không thể thương lượng trước được, chuẩn bị mà tiếp chiêu của tôi cho tốt đi, tôi bảo đảm nhất định là cực kỳ đặc sắc, sẽ làm cho các người ghi nhớ cả đời.

“Không ai có thể hiểu em hơn anh đâu, Lưu Nhiên.” Thù Man hiểu rõ mà cười nhạt: “Mà quả thật tôi đây cũng cần bị nhiều thợ săn mơ ước, vây bắt, săn bắn, như vậy mới có thể có cảm giác tồn tại, có thể hưởng thụ quá trình kích thích này, cái loại khoái cảm mang theo hơi thở cái chết cùng đau đớn bị thương, tôi thích vậy.”

“Thù Man, lần này thì em biết chính mình là yêu tinh rồi chứ? Mị lực quá lớn, đem họ mê hoặc rồi.” Lưu Nhiên cười nhẹ, đem Thù Man ngồi trên đùi mình xong, thì thầm. Ánh mắt ánh chăm chú dừng trên đôi môi quyến rũ, hôn cái trán của cô, mí mắt, chóp mũi, đôi má, khoe môi.

Đáy lòng anh đang dâng lên một sự vui sướng, thỏa mãn- Anh trong lòng cô không giống với bọn họ.

Giọng nói của Thù Man ngạo mạn, ánh mắt lại cực kỳ thân thiện, nghiêm túc, nhìn những người đàn ông yêu nghiệt xinh [lqđ]đẹp, tiếng nói của cô mềm mại êm tai, “Trong quá trình săn bắn của các anh, hãy tận tình bày ra bản năng tham lam của mỗi người, **, giữ lấy-trong trò chơi này.”

“Tôi cũng cực kỳ thích phóng túng cuồng dã **, nhưng mà tôi không theo ai có định chiếm hữu, đã qua rồi thì sẽ buông ra, chán ghét thì sẽ vứt bỏ, quên đi- người giống như sự vật đều như nước chảy vô tình. Chỉ khi cần sẽ hưởng thụ nhiệt độ cơ thể, mùi vị máu dưới da không thuộc về mình- quan hệ giữa chúng ta, giống như thực vật vậy, là cần và bị cần, chỉ là một loại tuần hoàn tự nhiên thôi.”

“Có thể làm mục tiêu săn bắn của các người, tôi đúng là cực kỳ vinh hạnh- kết quả của loại quan hệ hợp chất đơn giản biến thành phức tạp này, bất luận là tốt hay xấu thì cũng không sao cả không thiếu nợ nhau, không thương tổn nhau, không để lại dấu vết.”

“Giống như thời gian được đặt tên là khách qua đường, sau khi đi qua cũng không hề luyến tiếc, không hề kì vọng cao, chỉ có khoái cảm trong tức tắc giao dịch là chân thật, cứ thế mà qua đi.”

“Vi để cho cuộc săn thú lần này càng phần khích hơn, tôi muốn đặt cho nó một cái tên.” Thù Man dùng ánh mắt hỏi về mấy yêu nghiệt kia. TRuyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác đều là hàng copy không xin phép.

Nhưng-trong cả căn phòng yên lặng, mấy yêu nghiệt kia cũng đều im lặng, chỉ có Văn Hoa thì đang cười nhạt.

Giờ phút này, nhóm kẻ gây tai họa đều bị màn tự thuật trắng trợn của Thù Man làm cho thất thần-họ nghi hoặc, sững sờ, hoặc suy nghĩ sâu xa, hoặc là lo sợ, trong lòng lại càng thêm mê luyến và đau lòng.

Cô quá vô tình- trong mắt cô ấy không hề nhìn tới tôi.Hur vô mờ mịt.

Lý Khanh tỉnh lại từ trong suy nghĩ sâu xa của mình, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Thù Man, con sóng gió động trời khiến trong lòng anh đang quay cuồng, sắc mặt cũng rất bình tĩnh: “Nói nghe thử một chút.”

Nam Tạm và Bạch Thành cũng từ từ tỉnh lại, đồng thời hướng về phía Thù Man, chỉ còn mình Phú Tu là đang mang vẻ mặt không khỏi hoảng hốt.

“Được!” Thù Man liền cười nhẹ gật đầu, ánh mắt đầy khiêu khích, môi vẽ ra hình cung mơ hồ: “Tôi tuy là con mồi, lẽ ra không có quyền chọn lựa người thợ săn.” Tay ôm người đàn ông của cô, “Như Văn Hoa đã nói, tôi đã thành tinh rồi, đã không hề chỉ còn là cấm rẫy trên vách đá của núi cao nữa.”

“Tôi có thể ẩn mình, hóa thân,cũng có thể hiện thân, người thợ săn kia nhất định là thấy tôi xinh đẹp, được sự cho phép của tôi, hẳn đã được tôi cho phép, hoặc là tôi đã bị hắn mê hoặc, muốn hút máu trong cơ thể hắn.” Thợ săn có bốn, không thể nghi ngờ là tất cả đều xinh đẹp, có gương mặt và thân hình-đầy đủ với yêu cầu của tôi, mà tôi thì chỉ muốn một, nhiều quá sẽ rất mệt mỏi, trong các người ai cũng có thể.” Thù Man cười quý dị, cân nhắc nhìn khuôn mặt của bốn người: “Các người ai sẽ là thợ săn duy nhất, quyền lựa chọn giao cho các người, tôi chỉ quan tâm tới kết quả, đến cuối cùng là ai muốn làm.”

“Tôi cực kỳ mong chờ nha-tất cả các anh đều kiệt xuất, tính cách ngạo nghễ, bướng bỉnh, bản chất ngang ngược, làm sao để lựa chọn nhỉ? Bất luận là ai làm thế nào để là người duy nhất thắng cuộc, còn lại chỉ là thứ đào thải.”

“Đây chính là quy tắc cùng tên, duy nhất!”

“Muốn chơi, đây chính là quy tắc, là quy tắc do con mồi định ra, không có cái gọi là không công bằng, bởi vì thế gian mà nói, không hề có sự công bằng, không phải sao?” Tầm mắt Thù Man lại quét một vòng trên người tất cả, thanh âm trong veo mà lạnh lùng, khinh bạc.

Nhưng xung quanh lại im lặng, lộ ra cảm giác thê lương, nhóm yêu nghiệt trái tim lại đau không dừng lại được.

Nói xong, Thù Man vẫn giữ sắc mặt lạnh nhạt đứng lên, lôi kéo tay Lưu Nhiên, chuẩn bị rời đi. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lqđ.

“Thù Man, đây là cái mà em muốn sao?” Trong mắt Phú Tu hết sức chân thành, anh đau kịch liệt, nhìn cô-.....

“Đúng vậy, đây là cái mà tôi muốn-Phú Tu, trò chơi này,” Thù Man mỉm cười lắc đầu nhìn anh, ánh mắt nghiêm túc: “Anh chơi không được.”

“Tôi chơi không được? Trên đời làm gì có trò chơi nào mà Phú Tu tôi chơi không được?-Văn Hoa có thể, tôi thua kém hẳn ở chỗ nào?” Phú Tu nhìn Thù

Man bằng đôi mắt liễu lĩnh, sắc bén mà lạnh thấu xương, giống như một cây đao cắt vào làn da của cô.

“Ánh mắt của anh quá chân thật, mang theo đau thương, nếu như anh muốn chơi-sẽ lại càng đau! Nếu như anh không ngại nỗi đau này, tôi thì không sao cả.” Dù sao người bị thương là ai thì Thù Man cũng không quan tâm, lời nói của cô chân thành mà lại tàn khốc.

Phú Tu suy sụp nhắm mắt, trong lòng đau xoắn lại đau, chua xót, khổ sở.

Lòng của cô thật lạnh, máu đều đã đông lại rồi, thân hình gầy yếu như thế mà môi lại phun ra những lời dịu dàng mang theo tia sắc lạnh lãnh khốc đâm vào lòng người khác, lại bỏ qua sự thành tâm của anh, loại chuyện này....

Không phải không đem anh xem trọng, mà có lẽ cô chưa từng đem ai xem trọng-bởi vì trong thân thể mềm mại xinh đẹp của cô, không có trái tim.

Văn Hoa mặc dù có thể đến gần cô, đứng bên cạnh cô, nhưng Phú Tu nhìn ra được, trong mắt Thù Man không có tình yêu, bởi vì ánh mắt của cô quá nhạt, quá yên tĩnh, cho dù khi đó trong nói câu kia.

Đúng là không có tình yêu, lại giống như có thâm ý mà anh xem không hiểu, là cái gì-Phú Tu không nghĩ ra được.

Cô nói-Bởi vì anh là Văn Hoa, là Văn Hoa của cô, là Văn Hoa của Thù Man.

Là Văn Hoa của Thù Man? Cô giống như đang miêu tả một ý nghĩa khác, bộ dáng cố chấp, lại lộ ra xa cách lạnh nhạt.

Phú Tu không muốn hiểu rõ chuyện này.

Trái tim của anh bị xé rách, vô cùng đau đớn.

Anh lần đầu biết rung động, biết yêu.

Nhưng-Chỉ có thể bắt đầu từ đây, cô gái này thật có bản lĩnh giết người.

Giương mắt, Phú Tu nhìn về phía người đàn ông vẫn tươi cười ôn hòa đứng bên cạnh Thù Man, tay vô thức lại đặt trên ngực đang đau đớn, ánh mắt cố chấp, giọng nói cực kỳ chân thành: “Văn Hoa-cậu không đau sao?” Ý ở trong lời là, cậu cực kỳ yêu cô ấy, tôi thấy rất rõ, nhưng yêu như vậy-mà vì sao lại để cho người đàn ông khác tiếp cận cô ấy, hoặc nói là dễ tha thứ khi cô ấy có người đàn ông khác.

“Cô ấy thích.” Chỉ là ba chữ nhưng lại bao gồm tất cả nội tâm Lưu Nhiên đều là điên, chân thành, cố chấp, hết sức chân thành, mê luyến, thâm tình, sùng ái, bao dung.

Lưu Nhiên chỉ mỉm cười nhìn cô gái bên cạnh mình, cười nhạt như gió.

Kinh ngạc, ngạc nhiên, hiểu rõ, lo sợ, nghi ngờ-Đây là nội tâm lúc này của Lý Khanh, Nam Tạm, Bạch Thành, Phú Tu bốn người.

Giờ phút này bọn họ đã sáng tỏ, vì sao Thù Man lại chọn Lưu Nhiên, trở thành người chính thức-cái mà bọn họ vô tình động lòng, chỉ là vì quá yêu!

Bọn họ ai so ra cũng kém anh, bởi vì quá ích kỷ. Anh đã đánh cược được ăn cả ngã về không, hung hăng cắm lên trái tim mình. Mặc cho máu chảy tới tận cùng, mặc cho nó khô cạn, cả người đều chết tâm.

Vì muốn đem cô sưởi ấm, để cho trái tim khô cạn kia sống lại.

Giờ phút này Phú Tu đã hiểu ra, anh biết chính mình kém Lưu Nhiên ở đâu rồi, chỉ đơn giản là một chữ “Tâm”, anh đã thua kém.

Tâm trạng thoải mái, Phú Tu nhìn về phía Lưu Nhiên đang cười nhạt, tầm mắt hai người cách nhau nhưng ý tứ trong đôi mắt nhau, trong lòng đều đã hiểu rõ.

“Văn Hoa, tôi đã biết!” Âm thanh của Phú Tu trong lại, anh mỉm cười. Bởi vì yêu cô, cho nên sùng cô, đều cho cô, cho dù cô không đáp lại, trong lòng đau như cắt.

Tay Lưu Nhiên nắm eo nhỏ cô gái bên cạnh mình, mỉm cười nhìn cô: “Thù Man, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Thù Man nhẹ giọng đáp lại, hai người xoay người, cùng nhau rời khỏi phòng bao.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Lần đầu gặp gỡ

Tô Khuynh Hữu lần đầu gặp “Chu Nham Hinh” thay đổi, là....

Đó là khi anh từ nước ngoài về Bắc Kinh vào ngày thứ ba.

Chu Nham lqđ Hải là bạn bè tốt của anh, hai người là bạn thời đại học. Ngày đó khi hai người vừa kết thúc một chiến dịch quyền tiền từ thiện. Bọn họ cùng đi kho sách ngoại văn, chọn hơn mười tác phẩm nguyên văn nước ngoài, trong đó có kinh Phật, Thánh kinh.

Lúc ấy anh rất tò mò, từ khi nào thì bạn thân bắt đầu nghiên cứu kinh Phật, kinh Thánh rồi hả? Lúc đầu anh chỉ đọc sách triết học, đến khi nào là đã đọc tiểu thuyết rồi.

Lúc rời khỏi hiệu sách lên xe, lúc ấy anh hỏi đùa Chu Nham Hải: “Bạn thân, cậu đổi tính rồi à? Lại xem những thứ này?”

“Không phải tôi xem, là Hinh nhi thích, cô ý dặn tôi mua về.” Bộ dạng anh vô cùng ôn nhu, đáy mắt đều là sùng nịch. Truyện chỉ được đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Lúc ấy Khuynh Hữu kêu lên kinh ngạc: “Hinh nhi?” Đó không phải là tiểu thư Chu gia khiến người ta đau đầu, hoa si đàn ông đại tiểu thư sao? Anh biết rất rõ cô ta là loại người gì, sách tiếng anh, cô ta thật sự đọc hiểu sao?

Cô ta chính là người cực kỳ ngang ngược điều ngoa, nhưng cũng có 1 điểm đã tu luyện tới mức thuần thực, đó chính là trình độ gây phiền phức cho người khác, tuyệt đối có thể nói là cực phẩm.

Mỗi lần anh ta tới đều gắt gao dính lấy rồi bò lên người anh, dùng cả tay chân để ôm lấy anh, muốn gỡ cũng gỡ không ra, nhớ tới lại thấy rùng mình, chắc chắn, nổi cả da gà.

“Bạn thân, cô ta có thể đọc hiểu những thứ này sao? Nhớ lại trước kia, cậu không phải rất ghét cô ta sao? Sao bây giờ lại đối xử tốt với cô ta vậy?”

“Ghét sao? Đó là chuyện trước kia rồi.” Chu Nham Hải trực tiếp chặn họng Khuynh Hữu, giọng điệu cực kỳ nhạt, giống như không muốn nhắc tới Chu Nham Hinh trước kia. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác là hàng copy không xin phép.

“Ý là bây giờ nhìn cô ta bằng con mắt khác rồi hả?”

“Khuynh Hữu, cậu biết không, hiện tại không ai không thích nha đầu kia, cô ấy đã thay đổi... Trở nên hiểu biết...Cực kỳ làm cho người ta thích.” Thái độ kịch liệt biến đổi, giữa hai lông mày anh đều là nụ cười tươi.

“Sao....? Thật không?” Lúc ấy trong lòng anh rất tò mò, hoa si kia thật sự thay đổi, lại là-hiện tại không ai không thích nha đầu kia.

Lúc ấy Khuynh Hữu thực sự không tin, cô ta còn có thể biến ra bộ dáng gì nữa, còn có thể thay da đổi thịt sao? Bọn anh muốn trốn cũng không vội, bắt quá trong lòng anh muốn đi xem tới cùng là cô ta biến thành cái dạng gì.

“Lão gia nhà tôi cũng thường xuyên nhắc tới cậu, ông ấy nói cậu ra nước ngoài rồi cũng không ai bởi ông chơi cờ nữa, nếu trở lại thì đi thăm ông nội đi.”

“Được, vậy thì tới nhà cậu ăn cơm tối, tôi cực kỳ nhớ tài nghệ của bác gái.” Lúc ấy Khuynh Hữu chỉ đơn giản là làm theo lời Chu Nham Hải nói, đi theo anh đến Chu gia.

Thù Man theo Luru Nhiên trở về Chu gia vào lúc giữa trưa. Vừa về đến cô liền chui vào thư phòng lầu hai, cuộn mình tại sofa đặt ở gần cửa sổ. Ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào người, Thù Man cảm thấy xương cốt ra rồi, cô liền nhắm mắt lại-đột nhiên lại cảm thấy cả người vô lực.

Tối hôm qua Văn Hoa giống như một con thú không biết thỏa mãn, lần lượt muốn cô. Hai người từ trên sàn nhà, trên sofa, trong phòng tắm, sau cùng lại lên giường. Quên cả bản thân, giống như không biết mệt mỏi, suốt cả một đêm cho tới sáng.

Bên tai cô là từng tiếng của anh, lần lượt, cổ chấp ni non-Thù Man biết, người đàn ông này yêu cô, Luru Nhiên đã không là anh của trước kia, thay đổi quá triệt để-nhưng loại thay đổi này chỉ có ở trước mặt cô, mà còn là vì cô.

Thù Man cũng không một lần tự hỏi mình: “Động lòng sao?” đáp án cực kỳ rõ ràng, là phủ định, cô lqđ đã sớm biết như vậy. Hoặc nói là trái tim từ nhiều năm trước đã không còn là của chính mình, cô đã bán đứng trái tim cho yêu nghiệt đang cư trú kia rồi.

Cho nên-Thù Man vẫn không rung động, cho dù Văn Hoa đối với cô tốt như vậy, tốt đến mức mà cô cho anh thứ mà chỉ mình anh mới có, mà là cô cũng vừa vặn mới cô, một cái là “Luru lại trong huyết mạch!”

Một là “Trong trí nhớ!” Cô sẽ không quên anh, Thù Man thấy như vậy là đủ rồi, cái khác quá phức tạp, cô không muốn suy xét, cũng không muốn đi tìm tòi để biết.

Như vậy cô sẽ sống một chết đi--ánh sáng trong lòng thường xuất hiện giày vò con “nghiệt” của cô, cô cũng đã cố hết sức rồi, nếu vẫn còn muốn biết những cái giả dối hư ảo này, Thù Man nghĩ -cô sẽ lại tan vỡ, cho cô ta cơ hội ra ngoài gây họa, mà cô thì vô lực ngăn cản. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, những nơi khác chỉ là hàng copy không xin phép.

Thù Man cảm thấy chính mình đang rất tốt, cho nên cô chỉ cần duy trì nó, không cần-cũng không muốn thay đổi, cho dù chỉ là một điểm.

Cô cũng tin rằng, Lưu Nhiên sẽ hiểu được.

Cửa thư phòng mở ra, truyền đến âm thanh trầm thấp của giày da bước trên sàn gỗ, tiết tấu trầm ổn, là âm thanh mà Thù Man quen thuộc.

Vẫn đang còn hưởng thụ sự lười biếng, Thù Man không muốn để ý tới, cô biết là Chu Nham lqđ Hải.

Khuynh Hữu đi theo Chu Nham Hải vào thư phòng, anh liếc mắt nhìn cô gái đang nằm lười biếng trên sofa cạnh cửa sổ giống như một con mèo.

Cô đang nhắm hai mắt, sắc mặt ôn hòa, có một loại thần thái yên tĩnh. Ánh sáng mặt trời tùy ý bao phủ lên cô-làn da trắng nõn nà dưới ánh sáng trở nên trong suốt lại có chút trắng xanh, đôi môi hồng nhạt. Cô vẫn nhắm mắt, thân thể cực kỳ gầy yếu, vẫn không nhúc nhích cuộn mình trên sofa, giống như cực kỳ mỏi mệt.

Không thể nghĩ ngờ, Khuynh Hữu nhìn cô gái trước mắt, trong lòng anh cảm thấy kinh ngạc, anh không tin, không tin người đang yên tĩnh tốt đẹp trước mặt là người đã từng điều ngoa -Chu Nham Hình, nhưng anh lại không thể không tin.

Một người sẽ trở nên khác như vậy sao? Chỉ là mắt trí nhớ sao? Khuynh Hữu cảm thấy quá kỳ lạ.

Giờ phút này- cô gái đang cuộn mình như con mèo nhỏ lười biếng kia, thật sự làm cho người lần đầu gặp mặt cảm thấy thoải mái, không khỏi nảy sinh cảm giác muốn tiếp cận cô, muốn đụng vào, che chở, sủng nịch cô.

Nghĩ muốn vươn tay, xoa mái tóc đen, bế cô vào trong ngực, vuốt ve, ma sát, cảm thụ làn da mềm mại-giống như chính mình ôm một con mèo Ba Tư đơn thuần.

Mà giờ phút này, Chu Nham Hải lại đem suy nghĩ trong lòng Khuynh Hữu vừa rồi biến thành hiện thực. Tẩy chay hàng copy không xin phép.

Chu Nham Hải đi đến bên cạnh sofa, anh đang cố gắng bước nhẹ không để quấy rầy thân hình đang hưởng thụ sự lười biếng trên ghế. Nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay ma sát cằm cô, tay anh liền bế cô vào lòng.

Trên mặt anh thủy chung vẫn luôn mang theo nụ cười, ôn nhu lan tràn nơi đáy mắt, bốn phía-Khuynh Hữu có chút không tin tưởng vào mắt mình, anh ta bất luận thế nào đều có 1 gương mặt tuấn tú lạnh lùng giống như toàn bộ thế giới đều thiếu anh ta rất nhiều tiền bạc, lại có bộ mặt ôn nhu như nước vậy.

Khuynh Hữu thấy hoảng sợ, không thua kém gì kinh ngạc.

Cô gái ngoan ngoãn mềm mại mặc cho Chu Nham Hải ôm lấy mình, cánh tay mảnh khảnh của cô liền ôm lấy cổ của người đàn ông, gương mặt cọ cọ vào ngực anh nhưng vẫn không tỉnh nguyện mở mắt, phát ra giọng nói cực kỳ thỏa mãn thấp giọng nức nở, nỉ non, mang theo giọng mũi nồng đậm: “Ừm...Anh hai, anh đã về rồi.” Quả thực là con mèo con liền chộc cho người yêu thương, đang làm tổ trong lòng chủ nhân để làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Kinh hãi

Chu Nham Hải ôm lấy Thù Man ngồi xuống sofa, điều chỉnh thân thể của anh để cho cô nằm càng thoải mái: “Hình nhi, làm sao vận động mệt như vậy rồi, hôm qua lại cùng Lưu Nhiên ra ngoài chơi sao?” Mấy câu nửa đầu của anh rất ôn nhu nhưng nửa câu sau lại hiện ra tối tăm khó kiềm nén.

“Ừm.” Thù Man liền nhẹ giọng đáp lại, mở mắt ra, nhìn mặt của người đàn ông có chút hờn giận, môi nở nụ cười nhạt, trong mắt linh động giảo hoạt: “Anh hai, anh đang ghen sao?”

“Đúng vậy, vật nhỏ cao hứng sao, nhìn anh hai ghen, hừm?” Ngực khí của Chu Nham Hải rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn Thù Man đang tràn đầy nguy hiểm.

“Ha ha...” Thù Man liền cười nhẹ nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, cái mũi của cô để sát vào trên người anh cổ sức ngửi ngửi, giọng điệu trêu tức: “Nhưng sao em lại không ngửi được mùi chua nha, anh hai?”

“A, cái đồ tồi, rõ là...” Về mặt của Chu Nham Hải vô cùng sủng nịch bất đắc dĩ, anh liền cúi đầu xuống-chóp mũi cọ cọ vào đỉnh mũi của Thù Man nhìn vô cùng thân thiết.

Khuynh lqđ Hữu nhìn đôi anh em đang vô cùng thân thiết không coi ai ra gì này, chỉ cảm thấy bạn thân đối với người trong lòng vô cùng thân thiết-Ừm...Nói trắng ra là đã hiển nhiên vượt qua giới hạn của tình anh em. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lqđ.

Xem trình độ này, như vậy sẽ còn tiếp tục- Khuynh Hữu mắt không chuyển động nhìn chăm chăm vào đôi anh em cách đó không xa, trong lòng nhin không được nổi tà ý, chắc là sẽ không phải muốn hôn môi đi?

Ai ngờ, ngay sau đó, cảnh tượng trong lòng đã hóa thành chân thật, Khuynh Hữu kinh hãi trừng mắt, miệng liền mở ra đều quên khép lại, ngạc nhiên nhìn.

Tà ý giả tưởng và hiện thực thật khó mà nói nên lời.

Trước mặt anh, mỗi người đàn ông đang bá đạo chiếm lấy cánh môi cô gái trong lòng, cánh tay gắt gao kéo cô vào trong ngực, nụ hôn cuồng dã mà cực nóng- về mặt của anh vô cùng thâm tình, mê lqđ say quên mình lại mang theo khổ sở, đau đớn khiến người ta không thể bỏ qua!

Cô gái hứng lấy nụ hôn sâu bá đạo của người đàn ông, nhẹ nhàng đáp lại, nắm ngón tay trắng nõn đâm xuyên qua tóc anh.

Hai người cùng triển miên hôn môi, lưỡi quấn vào nhau, si mê, cuồng nhiệt, trên người liên tràn ra ** được miêu tả sinh động, vô cùng tập trung.

Khuynh Hữu hiện tại đã không còn kinh ngạc nữa, mà là hưng hăng chấn động, trong lòng anh đang điên cuồng gào thét mắng chửi: Chu Nham Hải mẹ nó tên súc sinh, cậu thể nào lại...Liên không để ý trong phòng còn có tôi, bạn bè của cậu- lại còn không để ý, cậu quên mình đang hôn môi em gái, là do chính mẹ cậu sinh ra, là em gái có cùng huyết thống của cậu!

Khuynh Hữu nhìn ra lần này bạn bè của mình là thật lòng, trên mặt anh ta thể hiện tình cảm vô cùng nồng nhiệt, nội tâm trên người đều đặt hết lên người cô gái trong lòng, giờ phút này Khuynh Hữu đã bắt đầu hoài nghi, anh ta tới cùng có biết chính mình đang làm gì hay không?

Anh ta có biết suy xét đến người nhà của mình hay không-cha mẹ, ông nội, anh trai của anh ta-- nếu biết thì sẽ chấn động như thế nào, sau chấn động là đau lòng như thế nào!

Khuynh Hữu cũng biết chính mình không có đường lui, cũng không có lập lqđ trường để ngăn cản toàn bộ việc đang xảy ra trước mắt.

Nhưng- sao anh có thể đứng im như vậy nhìn người bạn thân thiết nhất của mình sa vào bẫy cảm luyến cảm kỵ, vô pháp tự thoát khỏi được?

Khuynh Hữu không nghĩ ra được, cũng nghĩ không thông, cảm kỵ luyến này rốt cuộc khi nào bắt đầu phát sinh, chẳng lẽ là sau khi Chu Nham Hải hôn mẹ?

Đúng, nhất định là vậy, trong lòng Khuynh Hữu đã khẳng định, bởi vì mình hiểu anh ta, có thể nói là vô cùng hiểu bản thân anh ta.

Anh ta cũng chưa từng giấu diếm anh cái gì.

Cho nên hôm nay nhìn một màn này trước mắt, chỉ sợ là anh ta tận lực muốn làm cho anh xem đi!

Muốn nhìn thấy phản ứng của anh như thế nào- trong lòng của Nham Hải chắc chắn là cực kỳ áp lực, tội ác quá nặng, nhưng lại vô pháp buông ra, hợp chất đơn giản không nên biến thành hợp chất phức tạp, hậu quả sẽ không tha thứ cho cảm kỵ luyến, để cho anh ta tự hành hạ bản thân nhưng lại không thể thoát khỏi si mê.

Kết quả thì Nham Hải nhất định là biết rồi! Cho nên cho dù như vậy vẫn cuồng nhiệt hôn, ôm lấy cô ấy!

Trên người lại quanh quẩn sự khổ sở, yêu như vậy thật đau khổ. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn l.q.đ.

Anh ta không tìm được nơi nào để nói ra, toàn bộ đều giấu ở nơi sâu nhất trong lòng.

Một mình bị nổi thống khổ gặm nhấm, chịu luân lý đạo đức lương tâm khiển trách, vùi vẩy vô vọng trong vực sâu cảm kỵ.

Nham Hải, chẳng lẽ cậu không biết hay sao, đáy lòng sinh ra nghiệt luyến, giống như là đầm lầy, cậu càng vùng vẫy, lại càng sa chân vào vũng bùn sao?

Cậu muốn tôi cứu giúp cậu thế nào đây? Tôi có thể làm gì để giúp cậu?

Có thể cứu cậu, chỉ có thể mình cậu thôi, đạo lý đơn giản như vậy, thông minh cơ trí như cậu, sao lại không biết?

Khuynh Hữu không dám nghĩ tiếp, đoạn nghiệt luyến hắc ám này, cuối cùng nhất định sẽ kết thúc bi thương, đau tê tâm liệt phế.

Nếu như đã không có kết cục tốt đẹp, Nham Hải-vì sao cậu vẫn không quan tâm, vẫn không buông xuống,

Nham Hải-Khuynh Hữu tôi biết, cậu từ trước đến nay vẫn không coi trọng đạo đức thế tục, nhưng cậu có suy xét đến cô gái trong lòng cậu không.

Một khi cậu đã yêu cô ấy như vậy, sao có thể nhẫn tâm để cô ấy cùng cậu đều bị ngàn người thóa mạ, chỉ trích?

“Khụ...” Khuynh Hữu gơ tay khê che môi ho khan một tiếng, nhắc nhở hai anh em đang hôn đến say mê quên mình, về mặt anh đang rất tối tăm, mi cau chặt, không muốn nhìn tới biểu tình của bạn bè lúc này.

Chu Nham Hải nghe thấy tiếng nhắc nhở tận lực này, lúc này mới buông ra cô gái đang hít thở dồn dập trong lòng mình. Anh liền giương mắt liếc nhìn Khuynh Hữu một cái bằng ánh mắt vô cảm mà liêu lỉnh, thâm sâu đau đớn không cách nào che giấu.

Cũng thấy tự nhiên xấu hổ nên anh bèn nắm lấy thân hình mềm mại bên dưới, hướng Thủ Man về kẻ vừa vào thư phòng liền bị bọn họ xem như không khí: “Bảo bối, đây là bạn tốt nhất của Nhị ca-Khuynh Hữu!”

Thù Man giương ánh mắt lạnh lùng xa cách nhìn về phía người đàn ông gọi là Khuynh Hữu- một người đàn ông anh tuấn và mị, cô chống lại đôi mắt phượng hẹp dài, âm u, mang theo tia tối tăm kia, trong lòng đang cân nhắc cùng hưng phấn, thầm nghĩ: Không tiếp nhận được nụ hôn cảm kỳ và ác kích động như vậy sao?

Môi cô liền tràn ra nụ cười nhạt, mang theo một chút trào phúng, Thù Man gật đầu với anh: "Khuynh Hữu, anh đã biết tôi, mà tôi đối với anh hoàn toàn không có ấn tượng." Giọng nói của cô rất tự nhiên, "Rất khó tiếp nhận đúng không? Dù sao cũng là anh trai và em gái. Tôi chính là thích anh trai, cũng không muốn buông tha anh ấy, Khuynh Hữu.Anh nói, phải làm sao bây giờ?" Thù Man nhìn anh bằng ánh mắt thần nhiên.

Cô đang chờ anh trả lời.

"À....." Ngũ quan tuấn tú của Khuynh Hữu có chút giật giật, lại có chút kinh ngạc do không phòng ngự kịp, nhìn cô gái đang cười nhạt, khoe môi cô đang cong lên châm chọc mà ánh mắt lại cực kỳ bình thản-anh không nghĩ cô lại thẳng thắn...Ừm, còn lớn mật nói ra như vậy.

Đối với câu nói trắng trợn của cô, Khuynh Hữu không biết nên trả lời như thế nào, cũng nhất thời không biết nên trả lời cái gì, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào cô, im lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hương vị

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức kì dị.

Khuynh Hữu cùng Chu Nham Hải cùng nhìn nhau, hai tầm mắt đang giao nhau trong không khí có thể nhìn ra trong đó ngọn lửa mơ hồ.

"Mẹ nó cậu điên rồi phải không?" Đôi mắt phượng xinh đẹp của Phượng Hữu ẩn chứa nội tâm cực kỳ phức tạp, lửa giận của anh đang phần nộ đến cực điểm.

"Lão tử chính là điên rồi, điên rồi, hành động bị điên rồi.Nhưng lão tử cam tâm tình nguyện!" Cô chấp trong mắt người đàn ông rất đáng sợ, thâm trầm đen tối, lại càng thêm thâm trầm xuống.

Thù Man vẫn lười biếng như cũ, cô cuộn mình trên chân của Chu Nham Hải, ngược mặt lên, về mặt chăm chú nhìn góc mặt của anh.

Ngay sau đó, cô liền chuyển động ánh mắt nhìn sang người đàn ông kia, quả là biểu tình của anh ta cực kỳ đặc sắc, trong lòng Thù Man liền thầm đánh giá..

Khoe môi cô khẽ cong, ánh mắt liền sáng trong lạ thường, Thù Man dường như xem một bộ phim cảm cực kỳ kinh điển, tư thế thoải mái vui vẻ.

Hai ánh mắt kia vẫn đang tiếp tục trừng nhau.

Thời khắc đó thế nhưng Chu Nham Hải vẫn không quên thiên hạ trong lòng, sợ cô buồn, sợ cô khát, càng sợ cô không thoải mái-chắc chắc! Bạn nói xem điều này không mấy người đàn ông làm được! Đến lúc này, anh ta hoàn toàn. Ôn nhu sẵn sàng.

Anh liền đưa tới trà nóng, dùng giọng nói ôn nhu mềm mỏng: "Bảo bối, uống trà đi.....xem trò vui còn chưa đã nghiền sao?"

Bạn nói xem.....Để cho trong lòng Khuynh Hữu liền kêu mẹ nó, hành vi của Chu Nham Hải đều đã bày ra trắng trợn, người anh ta bây giờ.....Ai.....Chính là mẹ nó bị người khác coi thường! Tầy chay những trang web copy không xin phép.

Trong lòng Khuynh Hữu liền hung hăng khinh bỉ anh của bây giờ, đồng thời cũng oán hận chính bản thân mình.

"Sao, ừ....Rất ngon!" Thù Man liền gật đầu bày ra bộ dáng tươi cười khiến Khuynh Hữu trơ mắt đứng nhìn....khoe miệng anh liền giật giật, tức giận trong lòng vốn định phát ra ngoài hiện tại chỉ có thể liên tục hiện lên mấy vạch đen trên trán.

Thật lâu sau-"Haizz.....Được rồi, Nham Hải, bản thân tôi cũng không định mẹ nó khuyên cậu, dù đã biết chủ ý của cậu.....dù khuyên cũng như không." Đáng vẻ của Khuynh Hữu vừa bắt đầu đi lại thờ dài, anh mở miệng thỏa hiệp.

"Cám ơn!" Hai chữ đơn giản nhưng giọng nói của anh tràn đầy chân thành.

"Anh hai em đói bụng rồi." Ánh mắt Thù Man vô cùng chân thật lại mang theo mùi vị đáng thương tội nghiệp, cô nhìn Chu Nham Hải, nhẹ giọng nói.

"Haha...." Anh liền bật cười, nhìn thiên hạ đang trong hình dạng mèo nhỏ, trên mặt anh là biểu tình sùng chết người: "Vật nhỏ của anh đói bụng, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn bữa ngon, không ăn ở nhà-anh xuống nói với ông nội một tiếng."

Anh cũng ngẩng đầu lên: “Khuyh Hữu, cậu cũng đi đi-hôm nay ở lại đây, cùng bồi ông chơi cờ.” Chu Nham Hải lại khôi phục lại mặt mày bình tĩnh như cũ.

“Được...” Mày của Khuyh Hữu vẫn nhú lại như cũ, anh vẫn chăm chú nhìn Thù Man và nhẹ nhàng đáp lại.

“Được rồi, em đi thay quần áo, các anh xuống lầu trước đi.” Thù Man liền nhẹ giọng nói, đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Ở cửa lớn của Chu gia, cách trạm gác vệ binh ba mét có một chiếc Lamborghini màu xanh đậu phía trước. Khuyh Hữu đang lim dim suy nghĩ, chân dài bắt chéo dựa trên chiếc xe thể thao hình giọt nước, ngón tay thon dài cầm điều thuốc. Tư thái hút thuốc phong lưu, suất khí lại mang theo ngang tàng, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Trong xe, Chu Nham Hải đang tựa vào chỗ ngồi sau tay lái, mắt nửa khép đang cùng nói chuyện với Khuyh Hữu ở ngoài xe hút thuốc, giọng nói trầm thấp lại mạnh mẽ, nhưng lạnh nhạt êm tai: “Khuyh Hữu, tôi thật sự chỉ có thể cho cậu biết-bởi vì cậu là bạn duy nhất của tôi, bởi vì tôi biết cậu sẽ trách tôi.”

“Nham Hải, tôi biết-trong lòng cậu đang chịu khổ sở.” Dùng lời nói trấn an anh, giọng Khuyh Hữu nói cực kỳ nhạt, nhưng trong lời nói đều là lý giải chân thành.

Nếu như sự chứng kiến cùng cách lý giải của anh có thể làm cho Nham Hải trở lại sự xuất phát lúc đầu, để cho anh ta có thể dễ chịu một chút, như vậy-Khuyh Hữu nguyện ý trở thành người duy nhất biết chuyện này.

Chu Nham Hải không nói nữa, khỏe môi anh liền vẽ ra đường cong thoải mái. Người bạn thân duy nhất này-giải thích nỗi khổ của anh, hiểu được nỗi khổ của anh, cũng chấp nhận đoạn tình yêu cấm kỵ và hiểu rõ ý của anh, nguyện ý làm người chứng kiến đoạn tình cảm này

Vốn là-anh cho rằng, như vậy có thể coi là tốt rồi.

Anh đã lạc đường trong nỗi khổ cấm kỵ, chỉ cần có thể yêu cô, cho dù cuối cùng không có hồi kết, đều không sao cả.

Nhưng ai biết-khi anh gặp được những người đàn ông kia, thấy được thâm tình sâu như biển trong mắt họ đối với bảo bối của anh, khi đó loại tình thế bắt buộc này lại trực tiếp lãng phí anh, lãng phí trái tim của anh!

Khi đó, anh mới biết được, thật ra-bảo bối của anh lại lạnh lùng vô tình như vậy.

Chu Nham Hải sợ, anh đang sợ hãi-sợ mình sẽ mất đi cô, sợ cô sẽ lạnh lùng xoay người ra đi, bỏ anh đi, không cần đến anh.

Vì lâu dài về sau có thể ở bên cạnh bảo bối, chính anh đã đề xuất ra một điều kiện, một điều khiến mình đau lòng, cũng đem anh em tốt nhất cũng kéo theo vào địa ngục.

Khuyh Hữu nhìn Thù Man đang đi tới cửa-cô mặc 1 chiếc áo sơ mi cổ tròn màu trắng, váy màu xanh. Trên chân là đôi giày thêu màu đỏ tươi, trên mặt thêu hai đóa sen uyên ương khéo léo tinh xảo. Mái tóc đen tuyền được búi bởi một cây trâm gỗ đào đơn giản, phối cùng gương mặt trắng nõn không trang điểm, khỏe môi mang theo một nụ cười nhạt, làm cho người ta cực kỳ thoải mái, loại thoải mái phát ra từ nội tâm.

Cô ăn mặc theo lối phục cổ hơi quý dị, nhưng lại có sự độc đáo trên người, khí chất giống như là một thực nữ dịu dàng thời Minh, nhưng lại không mất đi vẻ tự tin. Không thể nghi ngờ là Khuyh Hữu lại cảm thấy rất đẹp.

Cách ăn mặc này, cặp giày thêu màu đỏ kia quá sáng, quá nổi. Trong xã hội hiện đại ngày nay nơi có những người phụ nữ ăn mặc phóng khoáng, dường như cái này không còn phù hợp. Nhưng cô gái trước mặt lại mặc nó một cách bình thường.

Khuyh Hữu đã từng nhìn thấy vô số phụ nữ, nhưng cô gái đang cười nhạt như gió này, đã sớm thoát ly khỏi thế gian phù phiếm lỗ mãng, linh hồn đã sớm thăng hoa.

Khuyh Hữu cảm thấy được-cô bây giờ cực kỳ im lặng, bình tĩnh mà cực kỳ ít nói. Cô thích sự mộc mạc, giống như bẩm sinh đã như vậy. Không có lý do, chỉ là do Khuyh Hữu nhận định như vậy.

Nhưng khi tình tế cảm nhận, thương thức, trực giác của anh lại đang dao động. Sự ôn hòa ít nói của cô lại xen vào sự bén nhọn khó hiểu, xem ra không hài hòa nhưng lại rất chân thật, đừng cảm nhưng có ưu thương quanh quẩn.

Trong khi anh đánh giá cô thì cô cũng đang đánh giá lại anh.

Khi đó Thù Man đánh giá người này rất chi tiết. Người gọi là Khuyh Hữu, mặc một chiếc áo sơ mi trắng rất đơn giản, theo chất liệu thì đây là y phục được chế tác tinh xảo giá tiền xa xỉ, làm tôn thêm con người của anh. Có vẻ anh thích sạch sẽ, anh đang dựa vào thân xe, diện mạo tao nhã, thần thái vô cùng phóng khoáng.

Thân hình anh cao lớn rắn chắc, dáng người được bảo trì rất tốt, bắp thịt cùng khung xương thường xuyên được rèn luyện.

Thù Man thích những trang phục như vậy, khiêm tốn mộc mạc nhưng ẩn chứa 1 loại cao quý. Người sẽ lựa chọn trang phục như vậy, mà lại là 1 người đàn ông đẹp trai tuấn lãng, Thù Man nhìn thật thích mắt, cô tin tưởng vào khuyh hướng lựa chọn quần áo cùng nội tâm 1 người là cơ bản giống nhau.

Giống như Văn Hoa, hay Chu Nham Hải-đó là 1 loại phẩm chất mà từ trong nội tâm thể hiện ra, mặc dù có lúc chỉ là ngụ ý.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tò mò

Bọn họ lái xe đi đến một nhà hàng kiểu tây cách đó 3 dặm, sau khi xuống xe thì cùng nhau đi vào. Gió ban đêm mang theo hơi nóng đầu hè và mát mẻ của cuối xuân thổi qua người làm vấy của Thù Man tung bay, gió phát qua cả trên mặt làm cho mọi người cực kỳ thoải mái.

Người phục vụ trắng trẻo dễ nhìn dẫn 3 người đi vào, không bên trong phòng rất rộng rãi và được trang trí tao nhã, ngọn đèn không sáng cũng không quá tối nhìn thật đẹp mắt.

Không khí trong bữa ăn khá tốt. Đồ ăn đều là những món cao cấp, được sắp xếp thứ tự trước sau ngay ngắn trước mặt. Rượu vang, món chính là ốc sên hấp, thịt bê rán, mùi vị tuyệt hảo, vừa thơm lại vừa mềm. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn leeqquyyddoonn

Món tráng miệng ngọt được chính đầu bếp ở khách sạn 5 sao đặc biệt đích thân chế biến. Là Tiramisu với màu sắc đúng chuẩn và hương vị rất ngon.

Trong lúc dùng bữa, người phục vụ vô cùng chu đáo cẩn thận cùng với người quản lý nhà hàng lại tự mình ân cần hỏi thăm, hiển nhiên Chu Nham Hải chính là khách quen ở đây, mà ảnh hưởng của anh thì không hề tầm thường. Bọn họ cùng hưởng thụ một bầu không khí bữa tối tốt đẹp khiến tâm trạng cũng tốt hẳn lên.

Sau khi dùng xong món chính, cả 3 người cùng nhàn hạ nhấp nháp một chút thức uống. Thù Man đang uống trà xanh, hương thơm thoang thoảng còn Chu Nham Hải và Khuynh Hữu lại uống cà phê mùi thơm nồng.

Họ đều không nói gì, chỉ ngồi im lặng nghe tiếng nhạc jazz cổ điển, khép hờ mắt lại suy nghĩ và tận tình hưởng thụ sự bình yên này. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, ở những trang web khác là hàng copy không xin phép.

Khuynh Hữu ngồi đối diện Thù Man, tầm mắt anh đang như có như không đánh giá cô, giống như đánh giá một đồ vật, lại giống như có lời muốn nói. ...nhưng anh vẫn không mở miệng.

“Anh muốn nói cái gì?” Thù Man liền mở mắt ra, bình thản nhìn người đàn ông đang muốn nói lại thôi, cô khẽ cười nhạt, giọng nói cũng ôn hòa.

“Tôi có thể nói ra lời nói từ đáy lòng không?” Ánh mắt Khuynh Hữu cực kỳ phức tạp cùng thái độ chân thành.

“Đương nhiên, có gì mà không thể.” Thù Man liền thu hồi tầm mắt, đầu ngón tay thon dài của cô bắt đầu ma sát thành chén sứ.

“Tôi có thể hỏi cô 1 vấn đề không? Có lẽ vấn đề này...Ừm, nói trắng ra có chút tàn khốc.”

“Đương nhiên.” Ý cười của Thù Man vẫn như cũ, giọng điệu ôn hòa cùng sắc mặt bình thản.

“Tôi cảm nhậnPhải nói là.. Tâm tư của cô rất thâm trầm, hoặc nói đó là tính cách của cô, mặc dù là cô cười, rất đẹp, nhưng tôi lại cảm thấy những thứ này không phải là chân thật, cô làm cho tôi không có biện pháp nhìn thấu!” Lời nói của anh rất thành thật, cũng không che giấu nổi lo sợ nghi ngờ của mình.

“Ừm, còn gì nữa?” Thù Man cười đáp lại, cô nhìn Khuynh Hữu có chút đùa giỡn.

“Còn có....Cô bây giờ, là người khiến cho đàn ông động tâm.”

“Ha ha....” Thù Man liền cười nhẹ ra tiếng, cười cười nhìn anh, thái độ có chút ngạo mạn: “Nói như vậy là Khuynh Hữu....Anh đã động tâm với tôi rồi sao?”

“Cũng không phải, tôi chỉ là hiếu kỳ thôi.” Khuynh Hữu liền trả lời cực kỳ thành thật.

“Một người đàn ông thăm dò một người khác phải đến cùng, đó là dấu hiệu nảy sinh tình cảm, hoặc đó là dấu hiệu nguy hiểm khi rơi vào tay gãc.” Tục ngữ nói đúng, lòng hiếu kỳ là một cái gì đó khó nói nên lời, nó không những hại chết mèo mà còn có thể hại chết người.

Về sau mà nói, Thù Man cũng không có ý gì nhưng cô rất tin tưởng, đáy mắt mình đang truyền đạt ý tứ mà người đàn ông ngồi đối diện lại hiểu rất rõ ràng- anh ta là một người thông minh cơ trí, đầu óc lại cực kỳ sáng suốt.

“Ha ha....” Người đàn ông liền thấp giọng cười, âm thanh êm tai, trong mắt tràn đầy hứng thú: “Hình Nhi, cô...thật thú vị...”

“Vậy sao?” Ánh mắt Thù Man chứa đầy thâm ý, môi cô khẽ nhếch lên: “Tôi sẽ xem những lời này là lời khen ngợi của anh.”

“Có thể.” Anh liền hào phóng thừa nhận, hứng thú trong mắt ngày càng sâu.

“Cám ơn.” Thủ Man chân thành nói.

Giờ phút này, trong lòng Khuynh Hữu đã sáng tỏ, sự đau đớn, vùng vẫy của Nham Hải...Đều nằm ở sự thay đổi độc đáo này của cô! Tẩy chay những trang web coppy truyện không xin phép.

“Cô cho là, đoạn tình cảm này đối với Nham Hải là tình yêu sao, sẽ được bao lâu, hoặc là nói cô cảm thấy sẽ có kết quả sao?” Khuynh Hữu liền rất nhanh đã thay đổi, sắc mặt anh âm trầm, mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Thủ Man vẫn đang cười nhạt, anh nhìn thấy cô hơi cong môi lên, mắt cô không chút gọn sóng nhưng anh lại muốn thấy được biến hóa ở nơi đó, dù chỉ là một chút nhỏ nhất.

Hiển nhiên là Khuynh Hữu đã thất vọng, trong mắt cô vĩnh viễn là dịu dàng, cũng là cực kỳ lạnh lùng trong ve, giống như loại chuyện đó không liên quan đến mình- “A, là yêu sao, tôi cũng không thể nào biết được đâu, hiện tại nói tới có vẻ hơi xa, về phần tới khi nào thì bây giờ có nói hay không thì tôi và anh trai cũng không thừa nhận đó là yêu đương, tôi cho rằng đây chỉ là chúng tôi cần lẫn nhau- là phương thức an ủi cảm kỷ mà thôi.”

“Hay là nói, chuyện này chỉ là một trò chơi cảm kỷ kích thích, có bắt đầu hay không cũng không sao cả, không phải sao?” Thủ Man cười rất nhạt, ánh mắt chuyển về phía Chu Nham Hải đang im lặng nãy giờ, giọng nói bình thản ôn hòa như cũ: “Anh trai, đừng bảo là anh nghe không hiểu đấy.” Lời nói của cô lại lạnh khốc tàn nhẫn, những câu nói đó giống như con dao đã cắt trên thân thể của anh, chảy ra máu tươi không nhìn thấy được.

Sự lạnh nhạt dịu dàng này đã hung hăng xé rách lục phủ ngũ tạng của Chu Nham Hải, làm anh vô cùng đau khổ.

Anh đã vùi trong đó sâu như vậy, không có cách nào tự kiểm chế cũng không ai có thể cứu thoát anh.

Khuynh Hữu liền nghiêng đầu nhìn về phía anh, mày rậm nhăn lại, giọng nói thật sự bất đắc dĩ: “Nham Hải, cậu hà tất phải như vậy?” Cô ấy căn bản là không có tính toán, cũng không muốn đáp lại, cô ấy nói...Đây chỉ là trò chơi của cô ấy mà thôi, cô ấy nói rõ ràng như vậy, không hề giấu giếm, cậu cũng nghe rõ mà?

Chu Nham Hải hơi nhíu mày, trong mắt đều rõ ràng là đau lòng, nhìn cô gái đang khẽ cười duyên lại cực kỳ lạnh nhạt, nỗi đau đã đâm xuyên trái tim anh, lan tràn đến tứ chi-ngay cả trên da cũng thấy đau.

Anh liền nhẹ nhàng gạt đầu: “Em ấy chưa bao giờ nói qua cái gì, cho tới hôm nay đều là tôi đơn phương-mà tôi, vẫn không cách nào bỏ xuống được, vì em ấy-tôi nguyện ý, không hối hận!” Âm thanh của anh trầm thấp khô sở, hàm chứa mùi vị bi thương rất nồng đậm, nhưng lời nói và ánh mắt của anh vẫn kiên định như lúc ban đầu.

Cô ấy-đã trở thành chấp niệm.

“Cậu...” Khuynh Hữu không biết nên nói với người đàn ông này cái gì bây giờ, “Tùy cậu, dù sao loại đau khổ này không ai có thể thay thế được.”

“Hình Nhi, chỉ cần có thể yêu em, anh dù làm cái gì cũng nguyện ý.” Tay của anh liền lướt qua mặt bàn đem tay của Thủ Man nắm trong tay mình, ánh mắt hết sức chân thành tha thiết, bên trong hàm chứa si mê không hối hận cùng cam nguyện....

Nhưng sự thâm tình cố chấp, hết sức chân thành của anh lại làm cho Thủ Man cảm thấy vô vị, tẻ nhạt, đây không phải là kết quả mà cô mong muốn-cô chưa từng nghĩ tới, một người đàn ông lạnh lùng như anh sẽ lại dễ dàng đắm chìm, giao phó trái tim mình như vậy.

Cô sẽ tiếp tục chơi đùa với anh sao? Thủ Man tự hỏi lòng mình....Đại nào cô có chút hoảng hốt, lại không tìm được đáp án.

Trùng sinh sống lại, mặc kệ cô dùng loại dáng vẻ nào, cố ý tiếp cận người nào, phóng đảng cũng được, yêu nghiệt tươi đẹp cũng tốt.

Kết quả Thủ Man mong muốn, không đơn giản là nhìn thấy kích thích đạo đức cùng với **, mà là điên cuồng vô vọng.

Cô muốn đền bù lại cho kiếp trước tịch mịch và trống rỗng của mình.

Những thứ này, chẳng qua là tới tô vẽ thêm cho linh hồn và sinh mạng không rõ trắng đen của cô.

Nhưng mà, kết quả lại không được như cô mong muốn.

Như Lưu Nhiên, người đàn ông này Thủ Man cũng không có cách nào giải thích tại sao anh lại tồn tại. Nếu không có cách giải thích, cô liền cho anh xâm nhập vào sinh mạng kỳ lạ của mình, anh là một người kỳ lạ, mà cô cũng không muốn né tránh sự kỳ lạ đó.

Nhưng chỉ là một mình Lưu Nhiên anh mà thôi, những người khác Thủ Man không nghĩ sẽ cho phép bọn họ trở thành những người kỳ lạ khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Trái tim

Ngồi đối diện anh, cô gái có sắc mặt lạnh lùng cùng đôi môi đang khẽ nhếch lên.

Lúc này, Chu Nham Hải rút cuộc hiểu rõ thì ra cô lại vô tình như vậy.

Mặc dù cô vẫn đang cười dịu dàng nhưng trái tim lại lạnh lùng, thờ ơ, mặc kệ là hiện tại hay là trong quá khứ, giống như lúc cô tỉnh lại.

Anh lại càng có thêm ảo giác và nhận thức, vốn dĩ cô từ trước đến giờ vẫn vậy-như vậy mới thích hợp với cô.

Trái tim của anh liền bóp nghẹn lại, hơi thở dồn dập và có dấu hiệu hít thở không thông. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Bàn tay anh theo bản năng liền nắm chặt lại, tăng thêm sức mạnh siết chặt lấy bàn tay trong tay mình-bàn tay nhỏ bé đã bị anh bóp đến biến hình, xương cũng bắt đầu kêu răng rắc.

Anh biết, cô sẽ không đáp lại tình cảm của mình, tất cả đều do anh đơn phương tình nguyện!

Tay Thù Man bị anh bóp chặt khiến cô phát đau, cơn đau theo xương sống liền tràn đến não bộ.

Thù Man vẫn im lặng, cô không đáp lại sự thâm tình của anh, trên tay liền truyền tới sự đau đớn khiến cho cả người cô cảm thấy sung sướng, cơn đau đối với cô mà nói là một loại cảm giác hưởng thụ, cơn đau này mang đến khoái cảm, thật tuyệt hảo.

Càng làm cho yêu nghiệt trong lòng trầm mê, bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn ở những trang web khác là hàng copy không xin phép.

Cô ta đang cười và mở mắt ra nhìn Thù Man bằng ánh mắt dịu dàng và tàn nhẫn.

Về mặt Thù Man liền có chút hoảng hốt, thanh tỉnh trong đầu chỉ còn lại 1 nửa, ý thức đang từ từ, từ từ bị yêu nghiệt trong lòng ăn mòn-cô giống như có thể ngửi được mùi máu tươi cách đó không xa.

Thù Man biết, một “chính mình khác”, đang điên cuồng, xao động, cô ta đã tỉnh lại rồi.

Trong đầu cô liền có một âm thanh đang nói chuyện-"những thứ sắc đỏ tàn nhẫn kia... Những thứ vô cùng điên cuồng tinh tế kia....."

Không xa rồi....không xa rồi....

Cái bóng kia đã bị chính cô cố ý tận lực quên lãng và quẳng đi đó, tuy bây giờ mặc dù chỉ còn là 1 hình dáng mơ hồ nhưng Thù Man biết, nó muốn hồi sinh lại trong tương lai không xa.

Những thứ kia...cũng sắp lại lần nữa trình diễn trước mặt cô.

Trong mắt Khuyên Hữu thì cô gái ngồi đối diện anh đang....

Trong mắt của Chu Nham Hải thì trái tim đều đặt trên người cô ấy....

Mắt cô gái đã rũ xuống, lông mi thật dài tạo nên một vầng trắng mờ mờ, dung mạo của cô khiến người ta cảm thấy bình tĩnh an nhiên nhưng toàn thân cô lại tản ra cảm giác bi thương, lạnh lẽo và hoang vắng.

Bọn họ sao có thể biết, giờ phút này Thù Man lại phát bệnh, cô đang đối kháng kịch liệt với ý thức của bản thân.

“Ha ha...” Thù Man liền cười nhẹ, giễu cợt khinh miệt bóng dáng trong bóng tối đang đứng song song với cô: “Cô muốn hoàn toàn thức tỉnh sao? Muốn lần nữa làm chủ suy nghĩ của tôi, muốn cho cảnh tượng máu tanh đó xảy ra lần nữa sao?”

Khóe môi cô liền nâng lên thành một đường cong tàn nhẫn khiêu khích, âm thanh lạnh lẽo ngược lại giọng nói lại dịu dàng ngân nga như nước: “A, chắc chắc-xem ánh mắt khát vọng của cô kia, thân thể và mặt vặn vẹo kia kia....Thật làm cho tôi ghét.....lại càng khiến cho tôi vui vẻ.”

“Để tôi nói cho cô biết, đừng mơ tưởng-đừng để tôi phải tự tay hủy hoại cô, cho dù đó là cái giá là linh hồn của tôi và cô cùng nhau bị hủy diệt.”

Yêu nghiệt kia không hề để ý tới sự khiêu khích tàn nhẫn của Thù Man, cô ta cười nhạt và mang theo ánh mắt dịu dàng nhìn cô, giọng nói thanh đạm: “Thù Man, không cần phải gắng gượng chống đối tôi làm gì, thả tôi ra ngoài được không? Chúng ta sẽ cùng hợp tác giống như lần trước vậy.....”

“Thù Man, tôi rất nhớ sự lạnh lẽo của lưỡi dao sắc bén, âm thanh của nó khi cắt qua da thịt thật đấy.....”

“Không sao đâu, Thù Man-tôi hiểu rõ cô muốn cái gì, đến đây đi...Thả tôi ra ngoài...” Giọng nói hấp dẫn lòng người của cô ta đang đầu độc Thù Man, muốn đoạt lấy ý thức của cô.

“Hừ!” Thù Man liền hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tàn khốc nhìn cô ta, môi khép lại không nói một câu- cô không muốn lãng phí một câu chữ nào cả.

Cô ta lại tiếp tục cười lạnh, trào phúng mỉa mai: “Thù Man, cô thật sự là không phụ công xây dựng của ông lão đấy.”

Không quan tâm đến thái độ của Thù Man, cô ta tiếp tục cố nói cho xong: “Đến đây đi Thù Man, không cần phải phủ định sự tồn tại của tôi nữa, thừa nhận đi-cô không thể rời bỏ tôi, cô không phải là cũng rất hưởng thụ cái loại điên cuồng đó sao?”

“Thù Man, nếu không phải trong nội tâm cô sinh ra khát vọng gọi tôi thì làm sao tôi lại sinh ra được-kể từ năm mà tôi sinh ra, vẫn luôn sáng chiều làm bạn cùng cô, sao cô lại rời xa tôi được?”

“Nếu không có tôi, Thù Man-cô có thể sống được sao?”

“Thù Man, tôi muốn máu, rất nhiều hương vị tuyệt đẹp ngọt ngào của máu, những người đàn ông kia-tôi rất là thích đấy.”

“Thù Man, cô còn kháng cự cái gì? Chúng ta cũng không phải là người, chúng ta là yêu nghiệt khát máu mà.”

“Thù Man-chẳng lẽ cô muốn nhốt tôi vào góc tăm tối nhất để cho tôi ngủ say rồi để lại linh hồn bị khuyết tật của cô một mình sao?”

“Thấy không, Thù Man? Thân thể của cô đang gào thét, cổ họng cô đang khát quá....Nó đang nói mình khát...”

Thù Man liền nhắm mắt lại, khóe mắt hình như có chất lỏng không rõ lướt qua.-“Thù Man, cô một mực cho rằng mình còn sống sao, ít nhất là đội lốt người khác phải không? Còn tôi, tôi vốn là 1 con dã thú tàn nhẫn. Tôi cũng cần máu đỏ tươi để tắm rửa.”

Những hình ảnh mơ hồ kia ngày càng rõ ràng, dung mạo rất khủng bố trong vùng máu-thì ra là chính mình sao?

Thù Man lại nghĩ tới, những thứ đã xưa cũ kia...

Thật ra đã phai nhạt.

Tại sao? Giờ phút này cô lại nhớ tới nó mà không thể tàn nhẫn với chính mình?

Thù Man liền giương mắt cười nhạt nhìn cô ta, chất vấn: “Tại sao? Rốt cuộc thì tôi phải làm gì cô mới bằng lòng bỏ qua cho tôi? Chẳng lẽ tôi chỉ còn con đường tự hủy diệt chính mình?”

“Hiện tại cô trực tiếp nhảy ra đây là do tôi tôn trọng thân thể không đủ sao?” Cô nhìn mặt cô ta, Thù Man lại thờ dài bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói: “Haizz...cô muốn cái đó, loại đau tê tâm liệt phế này tôi không cho cô được, thật!”

“Ha ha....Thù Man, cô có thể cho mà, cô không phải đang làm rất tốt sao? Giống như bây giờ, cô đang làm rất tốt!” Cô ta liền cười, trong mắt tràn đầy điên cuồng hủy diệt.

Mạch máu rách ra, chất lỏng đỏ tươi che mắt Thù Man lại, che mắt thân thể của cô từ trong hơi thở, nặng nề mùi máu tươi.

Thù Man nghĩ, có lẽ cô đã quá chìm đắm trong thứ hạnh phúc giả dối này.

Thứ tàn nhẫn khát máu trong linh hồn khiếm khuyết của cô đã thức tỉnh.

Thỏa hiệp đi, Thù Man đã lựa chọn thỏa hiệp với cô ta: “Được, tôi đồng ý để cho cô thức tỉnh nhưng cô đừng mơ tưởng sẽ là chúa tể hoàn toàn, đừng mơ tưởng!” Đây nhất cô giờ chỉ có sự tàn nhẫn vô hạn, Thù Man liền hung hăng nhìn chăm chăm cô ta.

“Được, Thù Man, chính là như vậy đi, chính là về mặt này, để cho chính mình nghe được mùi máu đi!” Cô ta liền đi đến cạnh Thù Man, đưa ra đôi tay trắng xanh lạnh lẽo vuốt ve mặt cô, chạm vào lông mi của cô, âm thanh rất dịu dàng giống như dòng nước xẹt qua nội tâm “Thù Man, chỉ có tôi tồn tại cô mới đứng được ở nơi sâu nhất của địa ngục, đúng không? Cần gì phải kháng cự tôi?”

“Tôi biết rồi, sẽ cho cô, chỉ là không phải bây giờ....Cô còn không đi sao?” Thù Man không nhìn cô ta, âm thanh của cô rất lạnh lẽo, lông mi dài che kín một đôi mắt trống rỗng.

“Ha ha....Thù Man, như vậy rất tốt, cô phải biết rõ sự thật, miễn là còn sống thì cô chỉ có thể là tôi....Tôi cũng chính là cô, bởi vì chúng ta là một thể thống nhất, không phân ra, vĩnh viễn cũng không chia ra, không thể rời bỏ lẫn nhau, giống như người yêu thích hợp nhất....Ha ha...” Âm thanh hư vô quỷ dị ai oán, hóa thành nguyên rửa tàn ác vĩnh viễn vang vọng trong đầu Thù Man, thật lâu không ngừng.....

Hành hạ cô....Để nhắc nhở cô....

Hôm đó, khi Thù Man kết thúc trận thí nghiệm máu tanh kia, cô đã đứng trước mặt ông lão bằng sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt trầm ổn.

Giờ phút này, những lời nói đó,

Dung nhan chân thật của ông lão, âm thanh lạnh lẽo vẫn còn trước mắt, bên tai cô rõ ràng, có lực như thế.

Ông lão mỉm cười nhìn cô, đưa tay vuốt ve tóc cô: Thù Man, đứa bé ngoan, xem ra cháu đã hắc ám thành thói quen, trái tim cũng bị nhuộm đen rồi, như

thế nào, rất thích nó sao?

Tư vị hắc ám mọc rễ trong máu có phải rất tốt không?

Hắc ám sinh ra linh hồn-trở thành nghiệt, hóa thành quỷ-nếu như cháu cảm nhận được nó thì Thù Man-cháu đã thành công rồi.

Ha ha....Tiếng cười lạnh đó quắp lấy linh hồn Thù Man, để cho cô không thể yên bình được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tình cảm

Trong lòng Thù Man liền thở ra một hơi thật dài, cô bây giờ lại không giống như một người đang tỉnh táo.

Cô biết mình sẽ không thể tiếp tục như vậy nữa, bởi vì cô đang một mực lừa gạt chính mình.

Thù Man vẫn luôn ích kỷ như vậy, tham lam muốn hấp thu nhiệt độ cơ thể của bọn họ, và tình cảm để làm tinh khí nuôi dưỡng sinh mệnh khô cạn của mình, bây giờ cô lại muốn hút máu tươi của bọn họ.

Có lẽ lúc vừa mới bắt đầu trong lòng cô đã quyết định một cách bốc đồng rằng không cho phép bản thân mình được cứu, cô chính là một người tà ác giả nhân giả nghĩa như vậy!

Thù Man dùng sức hít vào mùi vị hơi thở của bản thân, trái tim liền cảm thấy thỏa , trong lòng cô lại tự giấu cợt lại bật cười, vì sao mình lại thích hơi thở mang mùi máu làm người ta chán ghét như vậy?

Đây chính là cô chân chính- Thù Man, cho dù cô có thả cô ta ra, lừa mình dối người rằng cô ta đang ép cô, người mà cô gọi là nghiệt quỷ.

Thật ra là chính cô ta mới là đầu sỏ gây nên tội ác. Cho dù là vậy, cô vẫn không muốn thay đổi cũng chưa từng hối hận, bởi vì đây là điều mà cô muốn sao?

Những người đó, những người đàn ông kia.....

Có lẽ, giữa những người đàn ông này, trừ Văn Hoa đã nhìn thấy bộ dạng chân thật của cô ra, bọn họ nếu như nhìn thấy diện mạo chân thật nhất của cô, sẽ bị dọa cho sợ đi? Về mặt của bọn họ sẽ như thế nào đây?

Có lẽ lúc bọn họ biết được chân tướng cũng là lúc mà cô cảm thấy hạnh phúc!

Chu Nham Hải nhìn người đang ngồi cúi đầu im lặng, suy nghĩ của anh liền rối rắm, tay anh gắt gao nắm chặt thành quyền khiến móng tay đâm sâu vào da thịt, anh tự hỏi mình lần nữa: “Anh phải làm sao, phải làm như thế nào? Làm sao để cho em không phải làm như không thấy anh yêu em, đối với anh, chỉ cần em đối tốt với chính mình là được, đừng lạnh lùng như thế được không? Anh rất đau lòng!”

Không biết vì lý do gì, trong lòng của hai người đàn ông đều nhói 1 cái mang theo sợ hãi!

Bộ dáng của cô lúc này, cái loại cảm giác tồn tại như có như không làm cho bọn họ có cảm giác như lúc nào cũng sẽ bị mất đi, không chân thật.

“Anh trai....”

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt lúc này đã trong veo trở lại nhưng cô không biết lúc này lòng cô lại hoàn toàn khác, còn đang nửa tỉnh nửa mê, loại cảm giác đó khó mà nói rõ.

Hình như cô không hề tỉnh táo lại hoàn toàn, bởi vì ý nghĩ thất vọng của Thù Man quá rõ ràng, có lẽ cô vẫn đang lâm vào trạng thái như vậy, là do Thù Man chủ quan cho rằng cô ta chỉ ngủ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 12 (tt)

Nhìn vào mặt anh một cách chân thành, Thù Man liền cười nhạt, dù biết rõ còn có hỏi: “Anh. Vì sao lại thích cùng em ở chung một chỗ? Vì sao lại để cho mình hăm sâu vào như vậy? Chẳng lẽ là vì thân thể mềm mại, khoái cảm loạn luân điên cuồng kích thích sao?”

“Hay nói là-Em hình như đã quên mất, ngày đó chúng ta càng không có thăm dò lẫn nhau thêm, bởi vì.Đêm đó là do em phá hư đi!”

Thù Man cười đến ma mị, mắt liếc nhìn Chu Nham Hải, giọng nói thanh đậm hấp dẫn: “Hay là.liền tối nay cũng được, anh nói xem?”

Lông mày Chu Nham Hải nhíu chặt lại, anh nghe được âm thanh cõi lòng của mình đang tan nát-đây chính là điều cô muốn sao?

Anh rất muốn lớn tiếng phản bác: “Không phải như vậy Hình Nhi, anh muốn.không phải như vậy!” Mỗi anh khẽ mở ra, nhìn cô đầy chân thành nhưng ở sâu trong đáy mắt cô là sự giễu cợt, tà khí cũng không thêm che giấu, lời nói của anh liền giống như xương mắc tại cổ họng không nói ra được.

Anh không có tư cách phản bác lời cô lại càng không có cách nào lừa gạt mình, bởi vì trong lòng anh muốn cùng cô ** ngày càng mãnh liệt!

Anh chính là xấu xa không chịu nổi như vậy, thân thể đau như bị xé rách, nỗi đau lan tràn cắn nuốt anh. ...

Cả người Chu Nham Hải đang lạnh như băng, anh chỉ cảm thấy cảm giác bất lực sinh ra ngày càng nhiều, liền chán chường tựa vào lưng ghế ngồi ừ ừ trầm mặc-giờ phút này, cô như vậy khiến anh không phản bác được!

Cảnh tượng bọn họ giằng co đêm đó.

“Hình Nhi.” Mắt anh liền hép lại, lông mi dài cụp xuống hàm chứa sự nguy hiểm.

“Anh trai.” Cô vẫn nói cười tự nhiên như cũ, môi đỏ mọng đang hé mở.

Ba phút sau. “Haizz.” Trong lòng một tên đàn ông đang tự than vãn như có như không cho ra kết luận: Anh ta không đủ kiên nhẫn, không mạnh bằng yêu tinh này, được chưa?

“Được rồi, em không tới đây, anh sẽ đi qua đó.” Giọng nói của anh tựa hồ không đủ kiên nhẫn nữa nhưng ánh mắt hàm chứa sùng nịch, lời nói vừa phát ra, đôi chân thon dài của anh đã bước 1 bước xuống, lao thẳng vào cô.

“Anh trai.” Thù Man liền cười nhạt nhìn người đàn ông đang tới gần mình, dáng người nhỏ xinh của cô bị vùi lấp dưới bóng dáng cao to của anh, thân thể cô đã lui đến vách tường rồi không thể lui tiếp được nữa.

Thù Man đem toàn bộ sức nặng của thân thể đánh lên bức tường phía sau lưng, hai tay ôm trước ngực tạo thành một bộ dáng phòng thủ.

“Hình Nhi, thế nào? Bây giờ còn muốn xin tha thứ sao?” Khóe miệng nhếch lên, anh liền hép mắt lại đem cô đè lại giữa tường và mình, hô hấp nóng hổi của anh đang phun trên mặt cô.

“Nếu không trốn thoát, vậy thì không trốn nữa.” Thù Man đưa 2 tay ra vòng trên cổ của anh, cô hơi ngửa đầu thoải nhẹ khí vào tai anh: “Bây giờ anh tính sao đây?” Cô cười nhạt cô cùng phong tình vạn chủng.

“Em định như thế nào hả Hình Nhi, em nói xem muốn anh làm thế nào đây? Hà?” Giọng nói của anh rất hấp dẫn, anh cúi đầu xuống để môi mọng càng lại gần trên đầu mà sát trên da thịt nhẵn nhụi như ngọc của cô, cảm nhận động mạch dưới da của cô khẽ đập.

“Ha ha.” Thù Man chỉ khanh khách cười khẽ khiến thân thể mềm mại khẽ run rẩy nhưng cô không trả lời, cô nhìn vào mặt anh bằng ánh mắt lay động mị hoặc, lại khẽ đưa lưỡi ra, liếm hầu kết của anh rồi trượt xuống, xuống nữa.Động tác của cô rất chậm, rất tỉ mỉ chu đáo, giống như đang thưởng thức một viên [lqđ] kẹo ngon.

“Uhm.” Anh liền động tình kêu rên, âm thanh trở nên run rẩy và run rẩy rên rì: “Yêu tinh.” Hai cánh tay anh đem cô siết chặt vào lòng, ôm ở trong ngực.

Giờ phút này, trái tim của Chu Nham Hải đập nhanh kịch liệt, đáy lòng liền nở rộ một đóa hoa tội ác, dự anh hăm sâu vào trong đó khiến đầu óc anh bị mờ hồ, không tỉnh táo.

Đáy mắt âm u khó lường đen như mực liền nhiễm ** dày đặc, bên trong là một con thú đang ngủ đông.

“Hình Nhi, tiểu yêu tinh của anh.” Anh nỉ non rên rì mà đã quên mất cả bản thân.

Nhưng,

“Anh trai à, ông nội sẽ lên ngay đó.” Thù Man mở mắt nhìn đồng hồ treo trên vách tường, “Bây giờ không còn sớm nữa đâu.” Thù Man cười cười nhìn về mặt mê ly của anh, vốn là đang chìm trong **.

Tâm trạng của cô đang rất phấn khích.

Cô muốn nhìn thấy phản ứng của anh, sẽ ra sao nhỉ, khẩn trương? Hay là.

Thù Man vừa nói xong thì...

“Cộc cộc!” Tiếng gõ cửa đã vang lên.

Mắt Thù Man liền phát sáng rực rỡ, trong suốt nhìn phản ứng của người đàn ông trước mặt mình.

Nhưng mà, sắc mặt của anh đã thay đổi, vẫn bình tĩnh như trước.

Haizz, Thù Man rất thất vọng đối với biểu hiện của anh như thế.

Trong lòng của Chu Nham Hải vô cùng bức tức, anh nhìn thấy cô vui vẻ như thế, ánh mắt mong đợi như thế, khụ, bộ dáng thất vọng này làm cho anh thấy.....

“Bé hư này, muốn chơi anh sao? Em dám...” Anh oán hận trừng mắt nhìn cô rồi lại cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô, sau đó mới không tình nguyện buông hai tay đang ôm [lqđ]cô ra....

Anh liền lùi về phía sau 1 bước trừng mắt với cô: “Ngày mai xem em trốn thế nào? Xem anh trừng phạt em ra sao, dám quyến rũ anh à.”

Chắc chắn.....

Trong đầu của Chu Nham Hải đều là đoạn phim ngắn của lúc đó....

Thù Man liền dời đi tầm mắt, cô nhìn thấy Khuynh Hữu đang tỏ ra khó hiểu, môi cô liền cong lên: “Anh hỏi tôi có phải là yêu hay không sao? Ha ha.....” Cô cười nhẹ ra tiếng khiến môi vẽ thành đường cong giễu cợt, ánh mắt sâu thẳm tĩnh mịch, âm thanh xa xôi, giống như một cô hồn đã quý cô độc ngàn năm thì thầm...

“Con người khi còn sống, thời gian ngắn dài không giống nhau, từ khi rẻ trung cho tới khi trưởng thành, già nua. Trong thời gian này, có bao nhiêu cái gọi là yêu được sinh ra, đến cuối cùng có mấy ai đủ năng lực để nhớ rõ nó chứ?

“Kết quả cuối cùng sẽ là như thế nào? Mấy ai có thể nhớ rõ đây? Một hay là hai? Ngày xưa trái tim bị chấn động, vịnh dự khi được gọi là người yêu, sau này lại trở thành nước chảy bèo trôi, từ từ bị quên lãng, thậm chí không nhớ nổi mặt của anh ta hay cô ta nữa là...”

“Loại hiện tượng này, chẳng qua là do thời gian lâu dài làm cho nội tâm ghi nhớ và tiếp nhận thôi!” Mặt của Thù Man chỉ có bình tĩnh vô hạn, thản nhiên nói ra những lời này như là một việc không liên quan tới mình.

Cô rút lại bàn tay đang bị người đàn ông nắm chặt về....

Nghiêng người, Thù Man lấy một hộp thuốc lá đang nằm trên mặt bàn rồi rút một điếu, cô đốt lên và hít thật sâu một hơi, sau đó phun ra một làn khói màu trắng ngà làm cho khuôn mặt của cô vui sau làn khói, ẩn chứa một loại mùi vị thần bí.

Cả hai người đàn ông đều nhìn thấy cô, nhưng lại không thể nào chạm đến cô.

Trái tim lại không khỏi thấy mất mát.

Bây giờ cô ấy đang nhìn tôi, nhìn vào mặt tôi nhưng trong con mắt đen như mực kia không có gì cả, không có gì cả!

Dường như có một cái động không đáy đang hình thành ngay trước mắt muốn hút tôi vào đó, muốn làm cho tôi đắm chìm!

“Đôi với chữ yêu, tôi đã đọc qua rất nhiều sách và tiểu thuyết, nhìn thấy số phận nữ chính hoặc là ly kỳ gay go, hoặc là có kết thúc bi thương, hoặc là hạnh phúc, hoặc là trong thực tế có rất nhiều cặp đôi tan tan rồi hợp hợp.”

“Tôi đã thấy rất nhiều, và có 1 kết luận-bọn họ quá ngu ngốc, cũng quá ngu xuẩn, hình dung thích hợp hơn nữa là ngu muội!” Giọng nói của Thù Man vô cùng giễu cợt, ánh mắt khinh miệt nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng.

“Nói cái gì mà yêu là trên hết, không thể dứt bỏ được, thiếu 1 chút cũng không được, tôi cảm thấy thật mẹ nó vô nghĩa!”

“Ha ha...” Thù Man liền cười đến điểm lệ, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, đôi mắt phát sáng rực rỡ, âm thanh mềm mại mị hoặc, nảy sinh ra nọc độc, thái độ kiêu ngạo, sắc mặt lạnh nhạt giống như việc không liên quan đến mình.

“Anh trai, anh cũng biết là tôi đã có Lưu Nhiên rồi, còn cố tình đi quyến rũ mấy tiểu gia hỏa kia nữa...”

“Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, vẫn còn lòng tham không đáy tới quyến rũ anh, anh trai ruột thịt của mình, tôi chính là phóng đảng như vậy, nội tâm cũng phóng đảng như vậy đấy, là một người phụ nữ dám dâng vô sỉ!”

“Hình Nhi, anh thích em như vậy, anh nguyện ý, không cho phép em nói mình như vậy.” Anh nhìn cô bằng ánh mắt giận dữ nhưng lại rất đau khổ.

Anh yêu cô, trên mặt anh là nỗi đau cùng lời nói sáo rỗng, nhưng trong đáy mắt xinh đẹp kia lại ẩn dấu sự thần thờ trống rỗng rồi lại toát lên vẻ mê luyến cô say đắm, cùng nụ cười nhạt quyến rũ người.

Chương 53: Chương 13 Vô tình gặp mặt

“Tôi nói mình như thế nào?” Thù Man cười như không cười nhìn Chu Nham Hải: “Dâm đảng vô sỉ sao?”

“Sao....Chính là....”

“Chỉ cần tôi vui vẻ là được, vậy thì thế nào?”

“Tôi muốn đòi lại kiếp phù du năm xưa của mình, đem lỗ mông quấy loạn hồng trần, đem cái thế giới dơ bẩn đục ngầu này điểm thêm màu đỏ tươi, không bao giờ có thể khôi phục lại như trước nữa...”

“Biết cái gì gọi là điểm đỏ không? Chính là nó giống như người đang bị đốt cháy bởi ** đó!”

“Bao nhiêu sinh mạng đã bị nó chiếm đoạt rồi?”

“Chỉ có tôi, bởi vì bị nó thiêu đốt mà huy hoàng-ở bên trong thứ ánh sáng rực rỡ đó, một mình tồn tại, không cho ánh sáng đó che lấp, thật là một chuyện tốt đẹp đến dường nào!” Âm thanh của giọng nói rất mê hoặc, cô gái mang ánh mắt hơi hột, giờ phút này lại tươi đẹp tỏa ra thứ ánh sáng làm người ta xúc động.

Giờ phút này, cô ở trong mắt hai người đàn ông, không hề nghi ngờ là cực kỳ xinh đẹp, mê người, quyến rũ, khoe môi mang theo nụ cười nhạt, trong mắt cô là ánh sáng bức người, giống như một thanh kiếm sắc bén, lóe ra u quang của cái chết, một thanh kiếm nhuộm máu đỏ tươi. Ánh sáng kia, thanh kiếm dính máu kia, hung hăng đâm vào trái tim của người đàn ông, làm nó nứt toác, con đau lan tràn ra, khoái cảm không tên lan tràn từ đại não xuống toàn thân. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Loại cảm giác này không thể nói thành lời, thật giống như ma túy, trong nháy mắt liền sinh ra sự nhẹ nhàng vui vẻ, thân thể giống như bay trên mây, cảm giác dục tiền dục tử liền xâm nhập vào xương cốt.

“Yêu sao?” Ánh mắt Thù Man khẽ chuyển động, “Cũng chỉ là một trò ma thuật vượt ra ngoài quy luật sống của các người, mang theo say mê và vui vẻ, không còn tác dụng nào khác. Trao đổi nhiệt độ, thân thể lẫn nhau, tình cảm và sự yếu ớt. Muốn mỗi lúc đều có thể nhìn thấy đối phương, muốn cùng đối phương thể nghiệm, muốn ở cùng một chỗ, chỉ thế mà thôi.”

“Nguyên tố hóa học và sinh lý bên trong cơ thể con người, đã quyết định một người yêu một người khác say đắm là vô cùng ngắn ngủi, không ổn định, sau khi hết rồi thì sẽ kết thúc. Về sau chống đỡ cực diện như thế nào, thật muốn xem cảm giác nhẫn nại có thể duy trì được bao lâu.” Thù Mang cười xinh đẹp, đang tinh táo phân tích luận chứng.

Hai người đàn ông họa thủy ngàn dặm mới tìm được kia đã sớm mất đi năng lực tư duy, tâm hồn đang kích động cuồng loạn, ở bên trong đang thảm sát thương cô, than thở, thần phục, rồi lộ vẻ xúc động, loại đau lòng đó đang lan tràn đến tim rồi.

Khuynh Hữu bị cô gái trước mắt làm cho vô cùng ngạc nhiên và sợ hãi!

Từ khi nào thì cô ta đã trở nên chói mắt như thế này? Thật sự là làm cho anh kinh ngạc!

Không thể tin được là tâm hồn và trái tim anh đang đau đớn bởi vì cô gái ngồi đối diện.

Hai người đàn ông lộ vẻ xúc động, trông mắt đen sâu thăm nhìn chăm chăm vào người đối diện, không muốn rời mắt.

Trái tim và máu của Chu Nham Hải đang quay cuồng, anh càng ngày càng mê đắm cô, hơn nữa sự việc bây giờ đang đến gần sự hủy diệt rồi, anh đang tự nói với chính mình: “Chu Nham Hải, sa đọa đi, trầm mê đi, cho dù có huyết thống thì sao chứ, nhất định phải lôi kéo cô ấy cùng trầm luân, cho dù chết cũng không buông tay cô ấy!”

“Không thể, cũng tuyệt đối không cho cô ấy rời khỏi mình, cho dù cô ấy có đối xử lạnh nhạt với mình, cho dù là dùng xích sắt khóa cô ấy lại, cho dù là làm cô đau 1 phần thì mình sẽ đau gấp trăm lần cũng không hối tiếc!”

Khuynh Hữu mắt không chớp, chăm chú nhìn Thù Man.

Trong lồng ngực đang phập phồng của anh là sự khó hiểu dâng trào, một nội tình khó hiểu to lớn.

Thì ra là, cô mê người như vậy, quán chặt lấy đôi mắt của anh, để cho anh không có cách nào rời mắt, làm cho trái tim anh run rẩy không ngừng.

Cô theo đuổi tâm tư của mình giữa một đám đàn ông xa lạ hoặc quen thuộc, cô đang trăn trở và lưỡng lự về bản thân, nhưng thái độ vẫn thản nhiên mà ngạo mạn.

Không trả lời, không cho phép, không lưu luyến, lại thản nhiên buông thả về mị hoặc đẹp đẽ của mình, thể hiện sự tham lam chân thật nhất của bản thân.

Nội tâm thờ ơ, nhưng lại vô cùng tinh táo, điều bộ diện cuồng phóng đã **, tư thái chói mắt mà mị, chính là phương thức phát tiết và giải bày thỏa đáng nhất của cô.

Vĩnh viễn vô vị như vậy, buông thả mình, sẽ không để ý bất luận kẻ nào bị tổn thương, bao nhiêu người bị tổn thương.

Đối với tất cả mọi chuyện cô đều hiểu rất rõ.

Khuynh Hữu có một trực giác, loại trực giác mãnh liệt này không thể coi thường được.

Anh cảm nhận cô gái trước mặt này, Tô Khuynh Hữu anh sẽ vì cô mà mất đi lý trí, bắt đầu điên cuồng cùng cô dây dưa không rõ.

Cô không phải là người, là yêu tinh rơi xuống phạm trần muốn gieo tai họa cho tất cả đàn ông, là loài ma quỷ xinh đẹp!

Khuynh Hữu chỉ cảm thấy mình bị điên rồi, anh đã mất đi lý trí, trái tim cũng trở nên không thể hiểu nổi, nhưng lại vô cùng hưng phấn.

Tô Khuynh Hữu anh, giờ phút này vô cùng muốn, vô cùng nguyện ý bị cô gieo họa.

Lưu Nhiên và Nam Tạm đang từ phòng bao ra ngoài, hai người cùng sóng vai đi tới cửa chính, lại lơ đãng liếc mắt về phía cửa phòng bao đang mở rộng, nhìn thấy....

“Này! Văn Hoa! Không phải cậu muốn đi tìm Thù Man sao?” Mi tâm Nam Tạm hơi nhíu lại, nhìn người bên cạnh bước chân đang dừng lại, liền không hiểu nhìn theo tầm mắt của anh.Mắt không khỏi sáng lên, chắc, thì ra là vậy.

“Tiểu yêu tinh.” Thì thào một tiếng, môi anh cong lên, Lưu Nhiên liền di chuyển chân dài, Nam Tạm theo sát phía sau, hai người hướng về phía của Thù Man đi tới.

“Thù Man.” Lưu Nhiên đứng ở bên cạnh bàn, hai tay cắm trong túi quần, tư thế đầy ưu nhã mỉm cười nhìn Thù Man, khẽ gọi tên cô. Anh nhìn thấy Chu Nham Hải và người đàn ông đang ngồi bên cạnh anh ta, chỉ là cười nhạt, khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

“Văn Hoa.” Thù Man liền ngửa đầu, cười nhìn anh, liếc mắt nhìn thấy Nam Tạm đang đứng bên cạnh: “Sao các anh lại ở đây?”

“Tự tập thôi, cũng đang muốn hàn huyên một chút về chuyện xấu trong công ty, bọn Lý Khanh cũng ở đây, Thù Man, Văn Hoa nói anh ta muốn đi đón em, anh đi cùng với cậu ấy.” Nam Tạm nói chen vào, trên mặt là nụ cười nhạt, anh đưa ngón tay chỉ về một hướng khác, bả vai hơi nhún nhún: “Bắt quá vừa mới ra cửa đã nhìn thấy em rồi.”

“Ừ, vốn dĩ định đi tìm em.” Lưu Nhiên liền cười liếc nhìn đáp lời Nam Tạm

Chu Nham Hải cùng Khuynh Hữu nhìn hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, nghe bọn họ thân mật gọi cô là Thù Man.

“Thù Man, Thù Man?” Trong lòng họ không ngừng lặp lại cái tên này, liền nghi ngờ, đây là tên của cô sao? Sao mình lại không biết?

Chu Nham Hải và Khuynh Hữu đồng thời nhìn vào mắt hai người đàn ông kia, nhìn thấy chân tình lan tràn trong đáy mắt họ.

Lại thấy cô nhìn Lưu Nhiên một cách dịu dàng, gọi anh một cách ôn nhu, chắc, Khuynh Hữu cũng không biết tâm ý mình ra sao nữa.... Thật là mẹ nó không có cảm giác.

Trái tim của Chu Nham Hải liền tức giận, máu ghen sôi trào, chắc, chưa lắm, lại đau nữa, cô thế nào... Chưa từng nói cho anh biết cô có tên khác là Thù Man, tại sao không nói cho anh biết?

Nam Tạm ngồi vào bên cạnh Thù Man, tay anh liền ôm chặt hông của cô, môi mỏng lại gần sát vành tai của cô, khẽ ma sát lên....

Anh lại đưa lưỡi ra liếm vành tai trắng nõn mượt mà của cô, đôi lông mày cười khê của Thù Man.

Lưu Nhiên vậy mà không ngăn hai người, mặc cho bọn họ tùy ý hồ đồ.

Mặt khác anh liền liếc sang phía đối diện, khi thấy ánh mắt của hai người kia trong nháy mắt chuyển sang tối tăm, sắc mặt âm trầm thì Nam Tạm cười ha ha khiến lồng ngực chấn động, nhún nhún đưa tới một ánh mắt khiêu khích.

Phảng phất giống như muốn nói Như thế nào, Rất hâm mộ hay ghen tỵ sao? Đúng là hiệu quả mà lão tử muốn!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 14 Cử chỉ điên rồ

Trong lồng ngực Chu Nham Hải liền tràn ngập lửa giận, con tức lan đến đại não và lý trí bắt đầu hỗn loạn.

Ánh mắt không tốt của người đàn ông ở phía đối diện không coi ai ra gì đang chơi trò mập mờ khiến hàm răng anh cắn lại thật chặt.

“Ha ha...” Nam Tạm cười đến cột cổ, đón nhận ánh mắt đang muốn xé nát mình của anh, trực tiếp bỏ qua coi như không có gì.

Môi anh chuyển qua hôn khoe môi của người trong ngực, anh nhìn thấy Thù Man đang cười nhạt mỉa mai, con người y hệt như nước xoáy khiến anh thật giống như người mất hồn, cả người giống như cũng hút vào rồi.

Ánh mắt Nam Tạm bắt đầu mê ly, nhiễm lên chất độc **, tiếng nói khàn khàn trầm thấp: “Tiểu yêu tinh, là em quyến rũ anh.” Môi anh liền hung hăng gặm cắn môi cô, tùy ý xâm lược, bắt đầu chăm chú si mê, phát ra tiếng chắc chắc mập mờ, trong không khí cũng bắt đầu nhiễm mùi vị ái muội. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Khuôn mặt tuần mỹ của Nam Tạm đang trầm mê, bộ dáng hưởng thụ, anh nhắm mắt lại vong tình cùng Thù Man hôn môi.

Lúc Thù Man mở mắt ra, trong mắt cô là thanh tỉnh pha lẫn với tà khí, ngay cả một chút mê ly cũng không có, cô cũng không ngăn cản Nam Tạm hôn mình.

Dư quang nơi khoe mắt như có như không quét qua mấy người đàn ông đang nhìn chăm chú nhìn cô, bình thần nhìn về mặt Chu Nham Hải đang tức giận và trở nên khổ sở vụn vụn.

Trái tim lạnh lùng của cô liền cười khẽ.... ...

Sắc mặt Lưu Nhiên vẫn ưu nhã điềm đạm, anh đang cười nhạt nhìn họ, nhưng có chút không kiềm chế được.

Đáy lòng anh đang đau đớn, có xúc động muốn giết người. Haizz... Anh muốn nhìn cô và người đàn ông khác như thế này nhưng anh lại ghen tỵ muốn chết, thật muốn xông lên tách bọn họ ra.....

Muốn hung hăng đem Nam Tạm chết tiết đẩy ngã làm cho hắn nằm bẹp dí.

Cuối cùng vẫn là anh không có cách nào rộng lượng, cũng không có cách nào quên được.

Nhưng... Ánh mắt sáng trong của cô nhìn anh làm ý thức căng thẳng của Lưu Nhiên trong phút chốc liền tan rã....

Lưu Nhiên biết, yêu tinh của anh đang nhàm chán, cô chỉ muốn chơi đùa thôi...

Chỉ cần cô vui vẻ là được!

Chắc, nhìn lại một chút thì mấy người đàn ông này không đồng ý không được, cứ như vậy mà cung chiều cô ta, cho dù có đau lòng cách mấy!

Anh liền dời đi tầm mắt, liếc mắt lần thứ ba về phía khuôn mặt vụn vụn có vẻ dữ tợn của Chu Nham Hải, còn có người đàn ông có vẻ mặt đang cứng ngắc kia....

Nụ cười trên môi của Lưu Nhiên càng sâu hơn, trong lòng anh đang thật là cao hứng, thì ra trực giác phi thường ngày đó thật chính xác, Chu Nham Hải, anh dám cư nhiên động lòng với chính em gái ruột của mình sao?

Trong lòng Lưu Nhiên liền ri ra một chút chất độc, có chút hạ hê khi người gặp nạn, khề nói nhỏ: Chu Nham Hải, con mẹ nó anh thật đáng chết! Đáng chịu hành hạ!

Chất độc trong tủy bắt đầu lan ra khiến suy nghĩ của anh trở nên độc ác, anh muốn độc chết bất kì người đàn ông tiếp theo nào của cô!

Chu Nham Hải...

Anh bây giờ có đau không? Có phải giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt cho đầm đìa máu tươi, giận dữ nơi đáy mắt của anh thật rõ ràng, thì ra là không chỉ có một mình Lưu [lqđ] Nhiên tôi đau.

Thật là tốt!

Lại nhìn sang cô gái đang bị kẻ chết tiết kia hung hăng hôn mà không hề có bất kỳ ý định phản kháng nào....

Trong đầu Chu Nham Hải liền oành một tiếng, lý trí của anh hoàn toàn sụp đổ, cả người đều đang run rẩy giống như bị vùi lấp trong biển lửa, thân thể

phát run, máu sôi sục như nham thạch nóng chảy, đem anh đốt tan thành nước.

Cảm giác đau lòng khó nói nên lời. Có âm thanh trong đầu anh đang điên cuồng kêu gào: “Phá hủy bọn họ, phá hủy bọn họ đi!”

Dường như như vậy sẽ dễ chịu hơn, anh cũng sẽ không đau đớn như vậy. Nhưng trong đầu lại có một âm thanh khác đang giễu cợt châm biếm anh: “Chu Nham Hải, đó là cô gái người yêu mà, nếu người hủy hoại cô ta thì người sẽ chịu đựng nỗi không?”

“Đồng ý không? Đồng ý không?”

Đúng vậy, anh không làm được, làm sao có thể hủy hoại cô được, anh yêu cô đến nỗi hận không thể dâng sinh mạng của mình cho cô mới đúng.

Ánh mắt của anh lại trở nên ngây ngốc, đau kịch liệt đờ đẫn nhìn nụ hôn nóng bỏng của hai người, anh giống như bị rơi vào địa ngục, bị các loại hình cụ tra tấn giày vò, sống không bằng chết!

Mắt Khuynh Hữu đang nghiêng ngả nhìn hai người đang hôn mật môi kia, lại sang nhìn người đàn ông mang theo nụ cười nhạt, tư thế cao quý, nhàn hạ đang đứng cạnh bàn.

Đó là! Đáy mắt...anh ta...

Đó là nồng đậm ôn nhu, tình yêu, còn có tràn đầy sự cung chiều sao?

Nhưng mà...Đã yêu như vậy, vì sao có thể nhìn người phụ nữ mà mình yêu cùng người đàn ông khác hôn môi, lại dùng nụ cười nhạt và sự bình tĩnh thông dong để chống đỡ sao?

Là che giấu cảm xúc chân thật quá tốt sao? Hay đây là cảm xúc thật...Nếu như là thật, hẳn đúng là mẹ nó có bệnh.

Khuynh Hữu thấy nghi ngờ và khó hiểu.

Toàn bộ dư quang nơi khoe mắt anh nhìn lại Chu Nham Hải, thu lại toàn bộ vẻ mặt khổ sở của anh vào mắt, tâm tư của Khuynh Hữu bắt đầu khó hiểu, pha lẫn nghi ngờ. Nhìn lại toàn bộ sự việc đều do Thù Man gây ra, đem tất cả cực phẩm họa thủy của thế giới này làm cho rối loạn...

Tô Khuynh Hữu cảm thấy phức tạp, Lưu Nhiên rối rắm, Chu Nham Hải cảm tức muốn chết!

Ba người đều 3 tâm trạng khác nhau, nhưng đó lại là tâm trạng chung trong tương lai gần!

Trong tương lai gần, đó không phải loại “mùi vị” này mà thôi!

Sau nụ hôn nóng bỏng, đôi nam nữ rốt cuộc đã tách ra, bốn cánh môi tách ra mang theo sự chỉ bạc, đều đỏ tươi ướt át.

Nam Tạm mát nhẹ không khí, ánh mắt anh vẫn mê ly như cũ!

Nhưng, ánh mắt của cô gái lại lạnh lạnh, giống như việc vừa rồi không liên quan đến mình.

Cô ấy vẫn cười nhạt, không nói lời nào và quay đầu lại nhìn tôi, nhìn tôi như vậy, trong mắt cô ấy là sự đùa giỡn, trêu chọc!

Là nhìn mình sao? Những người đàn ông tự hỏi mình, đều có chung ý tưởng.

Dưới ánh đèn, diện mạo của cô gái có chút mỏng lung, tự mình toát lên vẻ hoa mỹ, bình tĩnh hưởng thụ sự phù phiếm.

Cô ấy nhìn bọn họ, nhưng trong mắt không có bất kỳ kẻ nào.

Từ đầu đến cuối cô ấy không hề trầm mê, người trầm mê chỉ có kẻ đã cùng cô ấy hôn môi nồng [lqđ]nhiệt.

Còn có, sự phẫn nộ, không cam lòng, đau đớn, phức tạp của tôi.

Giờ phút này cô ấy thật thanh lệ xinh đẹp, vô hình trên người tản ra loại mùi vị cảm dỗ, mùi hương thoang thoang, đem mê hoặc toàn bộ đàn ông ở đây.

Sao cô lại có thể xinh đẹp như vậy? Máu thuần như thế, vẫn còn mê người như vậy?

Những người đàn ông không khỏi nhìn cô, bất chợt có sự ngu dại.

Một chiếc trâm gỗ sau mái tóc dài của cô lộ ra, trên chân là đôi giày đỏ tươi được thêu sắc sảo, mắt của cô, môi của cô.

Mặt mày đặc biệt phong tình đều quyến rũ người, quả thật là quyến rũ chết người!

Trong vẻ thanh lệ của cô là sự quyến rũ, vẻ ngoài nhã nhặn lịch sự che giấu sự uyển chuyển hàm súc.

Trong lòng những người đàn ông, họ yêu, hận, xúc động, say mê từng tầng một quấn lấy nhau, khó có thể kiềm chế, không có cách nào chạy trốn!

Một mùi hương thơm ngát y như trong mộng đang quán quanh hơi thở, chập chồn trong ánh sáng bóng đèn.

Những người đàn ông nhìn cô, trong lòng họ đang run rẩy.

Hai tay của cô đang chống cằm, mắt nhìn thẳng phía trước, áo somi mộc mạc cùng với váy dài, có cảm giác là một khuê nữ của gia đình cổ đại, từ trong phim phá vỡ màn ảnh mà đi ra, đang lảng lạng ngồi ở đó nhìn họ.

Khí chất của cô phức tạp khó hiểu, mềm mại cũng không mềm mại, điệu bộ cũng không lớn mật, nội tâm lại lộ ra sự khinh đẳng mà một thực nữ không nên có cùng yêu khí nồng nặc.

Hư ảo mộng lung, nỡ cảm chân thật, làm đàn ông không kiềm hãm được mà say mê, cô ấy đang quyến rũ họ.

Mê loạn mắt và tâm của họ, dẫn dụ họ muốn có cô làm của riêng, muốn đem cô ôm vào lòng, cả đời đều muốn ôm cô vào lòng.

Đem cô gái xinh đẹp này giấu ở nhà, không muốn cho người đàn ông khác nhòm ngó vẻ đẹp của cô.

Hiện tại khát vọng của họ đang cực kỳ mãnh liệt!

Họ muốn đem cô ấy đè dưới thân, không muốn để ý đến thời gian và địa điểm, muốn cô ấy, hung hăng muốn cô ấy, đem sinh mạng vọt vào thân thể cô.

Loại cảm giác đó, thật là dục tiền dục tử! Họ muốn đem cô ấy đem họ ép khô, đem dòng máu đang chảy trong cơ thể ra ngoài!

Ý tưởng như thế thật là cảm thú!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 15 Quỳ xuống

Lưu Nhiên đang si mê ngây ngốc nhìn Thù Man, nhìn nghiệt chương này của chính mình.

Bảo bối Thù Man của anh, em có biết mình bây giờ có nhiều chói mắt không?

Sự trấn định thần nhiên này, sự lạnh nhạt này, dưới lớp quần áo đơn thuần là sự xinh đẹp ma mị, phóng đảng.

Ngọc thể đầy đà làm cho anh điên rồ, anh yêu em, yêu bất kỳ thần thái nào của em khi ở trên giường, yêu đóa hoa mỹ lệ khít khao ở giữa hai chân của em bao bọc lấy căn nguyên sinh mạng của anh!

Khiến cho anh chìm ngập trong cái chết đang đến gần! Làm cho anh tình nguyện bán linh hồn đang say mê của mình cho nội tâm đầy sương mù của em, không muốn rời đi!

Nghiệt chương của anh, sinh mạng của em chính là một tang lễ hoa lệ lộng lẫy, tuyệt vọng, nhưng vẫn cố chấp tồn tại trên mảnh đất này như cũ.

Anh và bọn họ ngày xưa không ai bì nổi, biết rõ là vạn kiếp bất phục nhưng vẫn dứt khoát lựa chọn, dù biết cuối cùng là hồn bay phách tán vẫn muốn lao đến bên cạnh em, không hề hối hận!

Cố chấp còn sót lại trong ý thức của Lưu Nhiên anh sẽ luôn ở bên cạnh em, không có thuốc nào có thể chữa được sự cố chấp của anh đối với em! Đòi hỏi kiếp kiếp!

Nam Tạm đã hoàn toàn điên cuồng, đột nhiên anh giống như phát điên nhìn chăm chăm vào cô gái đang ngồi vững vàng bên cạnh, hai tay anh liền vòng qua hông cô bế cô ngồi lên trên đùi anh, muốn đem eo thon không đầy hai nắm tay của cô chặt đứt.

Nghe được cô đau đớn hừ nhẹ, lòng của anh mới có cảm giác thực một chút.

Là ở ngày hôm đó, cái cô gái y hệt như yêu tinh này đã yên lặng không tiếng động mà chiếm lấy tầm mắt của anh, lại càng chiếm giữ sinh mệnh của anh, làm cho anh si mê điên cuồng sự tốt đẹp của cô.

“3000 phồn hoa không bằng hoa nhan rượu ngon, đóa Phù Dung trắng trên tuyết trắng chính là đôi mắt trong veo của em. Một khắc khi ánh mắt của em chiếm lấy tầm mắt của anh, anh liền cam nguyện ở lại vĩnh viễn trong đôi mắt đó.”

Mặt anh liền chôn thật sâu vào cổ cô, Nam Tạm dùng sức hít vào mùi hương trên người cô, anh cảm thấy linh hồn bé nhỏ của mình đã phiêu tán trên nóc nhà rồi, không có rơi xuống đất nữa

Anh ngẩng mặt lên, tay anh lắc lắc thân thể của cô, anh lớn tiếng bằng giọng nói run rẩy: “Thù Man, Thù Man, nhìn anh 1 lần đi, nhìn anh thật kỹ 1 lần đi!”
Đáy lòng anh rất kính sợ, cô đẹp như vậy, lạnh nhạt như vậy, Nam Tạm có cảm giác cô sẽ biến mất bất kỳ lúc nào.

Không được, loại cảm giác này không được, mẹ nó quá không tốt.

Anh còn chưa cho phép, anh còn chưa chạm vào cô, còn chưa có thân phận đối với cô, còn chưa in lại dấu vết của Nam Tạm trong lòng cô.

Sao cô chỉ có thể cho anh sự bất an như vậy?

Anh còn chưa kịp nói yêu cô....

Anh vẫn còn cố kỵ, sợ mình nói ra cô sẽ mất hứng, sợ nói ra thì mình sẽ cách cô ngày càng xa....

Nhưng giờ phút này, lão tử mặc kệ, cô không để ý tới anh, không quan tâm anh thì lão tử chính là keo dính bôi trên da chó cảm chân cô lại, dính lấy cô, chết cũng không buông tay ra!

Mấy ý nghĩ xấu xa trong đầu của Nam Tạm liền tuôn ra ngoài, anh đã quyết định rồi.

Ừ, muons thì liền làm thôi.... ..

Hôm nay, bất cứ giá nào lão tử sẽ xem mọi người như người xa lạ, kể cả mấy người Lưu Nhiên trước mặt này, đem mẹ kiếp cái gì tôn nghiêm, cao ngạo, còn có gương mặt này, tất cả đều đem đập nát dưới lòng bàn chân.

Bây tỏ tình yêu với cô, lấy máu khắc sâu trong lòng! Dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra!

Anh muốn hung ác, tuyệt đối hung ác,

Mặc dù cô không trả lời anh, không để ý tới anh, không nhìn anh đi nữa....

Đó chính là biểu đạt tình yêu của anh

Anh muốn cho yêu tinh đang hại chết người này nhớ kỹ, khắc sâu người đã dùng phương thức quyết tuyệt như vậy, là Nam Tạm!

Anh muốn Lưu Nhiên biết được anh ta không có đủ lòng trung thành cùng với quyết tâm! Hừ anh sẽ để cho anh ta không cam lòng ghen tỵ với anh!

Lão tử nhất định phải để cho cô gái cả người bốc lên yêu khí này biết, Nam Tạm anh có bao nhiêu quan tâm cô, yêu cô, có thể vì cô vứt bỏ tất cả!

Vì cô, anh sẽ điên cuồng hủy diệt, cả lương tri cũng sẽ không hỏi tiếc!

Mặt mũi tôn nghiêm, dao găm đâm thấy máu, anh đã tính toán cả rồi....

Một giây sau....

Đây là nhà hàng!Người ở đây rất nhiều, mùi mấy đôi mắt đều nhìn thấy...

Ai bảo bản này toàn những người xinh đẹp kính người, có thể nào không mê hoặc ánh mắt của mọi người chứ.....

Lại nói, Nam Tạm mới là hồn thể Ma Vương, anh mặc kệ bao nhiêu người đang nhìn mình...

Anh liền ôm Thù Man đứng dậy, đem cô thả cẩn thận vào chỗ ngồi của mình, động tác của anh hết sức dịu dàng, trong đôi mắt anh là 1 vũng nước ôn nhu chết người.....

Mọi người thấy anh đứng trước mặt Thù Man, sửa sang lại quân trang trên người mình, cài nút móc gài nghiêm túc lại, trên mặt anh là sự nghiêm túc, mắt nhìn thẳng, hết sức chân thành, lại càng thêm cẩn trọng, nhìn Thù Man.

Ba người đàn ông cũng đồng thời nhẹ chau mày lại, anh ta muốn làm gì vậy?

Nghĩ ngờ.....

Tầm mắt của mọi người đang soi mói, Nam Tạm một thân quân trang, chân thon dài khề cong, hai đầu gối quỳ mạnh mẽ một cái! Quỳ gối trước mặt Thù Man!

“Hà?” Đếm không hết tiếng hút không khí, bữa ăn trong phòng ăn không được phục vụ, ngay cả nhân viên phục vụ cũng đang kinh ngạc há to miệng!

Thật kinh ngạc, người đàn ông mặc quân trang kia thật đẹp trai nha!

Nhìn thấy anh như vậy, lòng mày Chu Nham Hải liền nhăn lại thành một đoàn, đến ruột cũng thắt lại, anh ta làm như vậy, đây chính là muốn thổ lộ trước

mặt mọi người.

Trong đầu anh liền khinh thường Nam Tạm, hận mà mắng: thật là mẹ nó không biết xấu hổ, Nam Đại thiếu, lão tử nhà ngươi mà biết không dùng súng bắn chết ngươi mới là lạ.

Khuynh Hữu hận không thể đứng lên đập anh ta một cước, thật là quá mất mặt, mình với anh ta ngồi cùng một bàn, toàn thể quần chúng đều nhìn thấy cả rồi, y như khi diễn trò, còn toàn thân quần trang, mất hết mặt mũi quân giải phóng.

Lưu Nhiên cười như không cười nhìn Nam Tạm đang quỳ dưới đất, trong lòng hiểu ra tên Vương bát đản này đã có chủ ý gì rồi, anh ta đã bắt đầu giờ trò, thật là quá trâu bò!

Mặt mày Lưu Nhiên cong cong, ánh mắt mang ý châm biếm liền đưa tay giờ ngón cái lên lắc lắc với Nam Tạm, mở miệng nói mấy câu độc địa: “Nam Tạm, ý định thật thông minh, da mặt cậu cũng đủ dày, ngoan độc, thật mẹ nó ngoan độc, lão tử bội phục!” Về mặt anh dịu dàng nho nhã nhưng lại nói tục, nhưng cũng phải đột ngột, chỉ là cảm thấy không kèm chế được.

Nam Tạm không để ý đến anh, cái này sao gọi là ngoan độc được, một lát nữa lão tử sẽ cho anh ngạc nhiên.

Ánh mắt của anh chuyên chú thâm tình, cố chấp nhìn Thù Man, hai đầu gối đặt trên mặt đất liền kéo lê đến trước mặt cô.

Hai cánh tay liền mở lớn, anh ngẩng đầu lên, mắt chuyển thành si mê nhìn cô, ôm chặt lấy hông Thù Man, mặt dính vào bụng cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Khi anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đã đỏ bừng, nước mắt từ mắt phượng xinh đẹp của Nam [lqđ]Tạm chảy xuống, từng giọt từng giọt, theo mặt rơi vào vạt áo quần trang trước ngực, chắc chắn, là khóc thật đó.

Mọi người không khỏi cảm động, một người đàn ông đẹp trai tuấn tú, trên người còn mặt quần trang, hai gäch ba sao, bộ dáng ngàn dặm mới tìm được 1 người.

Anh, cứ như vậy sao? Hoàn toàn từ bỏ khí phách cứng rắn của một người đàn ông, chỉ vì một cô gái?

Vì để thể hiện tình yêu hết sức chân thành từ trong xương với một cô gái, phương thức như vậy khiến người ta khiếp sợ, cô gái kia hẳn là cảm động rất nhiều!

“Thù Man, anh yêu em! Thật sự rất yêu, hãy cho anh một cơ hội, một lần thôi, được không?” Nam Tạm mặt đầy nước mắt, nâng 1 tay Thù Man lên mà sát trên mặt mình, khề cọ, anh nhìn cô van xin, bộ dáng rất đáng thương.

Trong lòng ba người đàn ông kia liền hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh miệt liếc nhìn người nào đó, cũng thực biết diễn trò! Cũng xem như không lỗ vốn!

Khụ, cũng không mấy đáng tin!

Không chỉ là không đáng tin, mà còn là triệt để không nên tin....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 16 “Rất” tuyệt

Thù Man có chút chán chết đành để mặc cho Nam Tạm ôm, con ngươi của cô cười như không cười nhìn khuôn mặt xinh đẹp của anh liền giờ tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt cho anh, giọng điệu hết sức cân nhắc: “Nếu như tôi không cho anh một cơ hội, thì Nam Tạm, anh sẽ làm gì?”

Người này quỳ xuống đất mặc dù làm cho cô có chút kinh ngạc nhưng Thù Man còn muốn xem một chút, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì...

Hoặc nói là cô đang đợi, người đàn ông này sẽ có hay không những hành động làm “rung động lòng người” hơn nữa, dao động trái tim của mọi người.

Cô đang cần kích thích...

Bạn nói xem, yêu tình này thật sự không được phép thả ra!

Tuy mặt Nam Tạm thật bình tĩnh, thật ra thì trong lòng đang cảm thấy trời nghiêng đất lở.

Thái độ của Thù Man, thậm chí là lời nói của cô đều đã nằm trong dự liệu của anh, có thể nói là không sai chút nào.

Trong lòng Nam Tạm đang nói: Tôi đã không để ý đến những người anh em của mình, bây giờ tôi rất muốn hành động ích kỷ, không quan tâm đến mắt nhìn của người khác.

Cái trò chơi con mồi đó, cái quy tắc duy nhất đó, cũng là hiệp định giữa chúng ta, thật muốn quên nó đi...

Cô gái này đã quá vô tình, vậy thì đừng trách anh...

Lòng của anh hiện tại đang quá sợ hãi, anh cũng đang cần 1 chút điên cuồng để an ủi chính mình.

Thù Man, hành động kế tiếp của anh sẽ nói cho em biết, anh muốn yêu em là thật...

Mặc dù anh làm như vậy có chút hèn hạ...

Nam Tạm buông 2 tay đang ôm Thù Man ra, trong đôi mắt hẹp dài của anh nước mắt vẫn còn chảy, hình như càng ngày càng mãnh liệt và có xu hướng tiếp tục lan tràn.

Tay Nam Tạm liền vươn tay vào cái ví trong y phục, trong lòng bàn tay liền hiện lên một con dao gấp quân dụng. Ngón tay út của anh nhấn trên chuôi dao một cái, “Tách” một tiếng, thân dao lóe ra, u quang bắn ra ngoài.

“A! Anh ta muốn làm gì vậy?”

Mọi người xung quanh nhìn anh có chút nghi ngờ, không hiểu...

Nhưng...

Động tác của Nam Tạm cực nhanh, một tay lộn ngược mũi dao nhắm vào mình, trong đôi mắt phượng đầy nước mắt của anh nhìn Thù Man là nụ cười kèm theo chút ngoan độc, tuyệt đối không hề do dự, một dao liền từ từ ghim vào bụng.....

Dao ghim vào bụng liền phát ra một âm thanh “Phốc!”

Kinh hoàng!

“Á.....!” Mấy tiếng hét cao giọng của phụ nữ xen lẫn với tiếng hút khí lạnh.

Thật hoang đường!

Quá kinh người!

Mọi người không ai suy nghĩ rằng anh ta lại làm như vậy, miệng mở to đến mức có thể nhét một cái trứng gà!

Khụ, chính là kẻ khốn kiếp vô liêm sỉ tự mình tìm đường chết!

Giờ phút này, trong phòng bao.....

“A? Bên ngoài sao ồn ào vậy?” Bạch Thành hơi nhíu mi đối với tiếng thét chói tai và động tĩnh bên ngoài.

“Văn Hoa và Nam Tạm đi đón Thù Man sao vẫn chưa trở lại, nhân rồi cũng không ai nói chuyện, đi, đi xem một chút.” Phú Tu mỉm cười, liền đứng dậy nhắc chân đi ra ngoài.

Lý Khanh và Bạch Thành cũng đứng lên đi theo sau...

Lần đi ra ngoài hành lang này, chứng kiến cảnh tượng kia làm cho họ có chút kích thích!

Cực kỳ dễ thấy cái bàn kia, chính là tiêu điểm của mọi người, không phải là người mà họ đang nhớ đến mà là người đang quỳ dưới đất kia....Hãy ủng hộ truyện chính chủ, tẩy chay truyện copy không xin phép.

Liếc mắt nhìn lẫn nhau, ba kẻ họa thủy liền đi nhanh tới sảnh.

Nam Tạm đau đến đỏ mồ hôi lạnh nhưng một tiếng kêu rên cũng không có, anh đang cố kìm nén...

Nhưng ánh mắt vẫn cố chấp nhìn thẳng vào Thù Man, hô hấp của anh thâm trầm, có chút bất ổn.

Rất cố chấp: “Đồng ý với anh đi Thù Man!”

“Anh.....” Thù Man liền vỗ trán, giọng nói cô trở nên vô lực không biết nên nói gì, anh ta quá ngoan tuyệt tự cho mình một dao, điều này nằm ngoài dự liệu của cô.

Lưu Nhiên căn bản không hề nghĩ tới chuyện này, anh không kịp ngăn cản động tác của Nam Tạm, giọng nói anh liền nhỏ nhẹ, dịu dàng nhưng mang theo sự tức giận: “Nam Tạm, con mẹ nó cậu.....” Liền tiến lên đỡ anh.

Nhưng, Nam Tạm lại quay đầu nhìn thấy ba người kia vốn nên ở trong phòng bao lại đang đứng đây, cười như không cười nhìn anh.

Nam Tạm liền cố miễn cưỡng nặn ra nụ cười, lên tiếng: “Đến xem nào nhiệt sao?”

“Đúng vậy, chỉ không ngờ là một màn máu tanh nha, đạo diễn và diễn viên đều là cậu.” Phú Tu liếc mắt nhìn anh, giọng nói tràn đầy nguy hiểm, không lạnh cũng không nhạt.

Nam Tạm liền lắc đầu: “Đáng tiếc các người đã tới chậm không ngăn được tôi rồi, tôi chính là muốn làm như vậy.” Sắc mặt anh tuy khổ sở, nhưng thái độ lại rất kiên quyết.

Thật ra thì Nam Tạm đang nghĩ thầm: “Dao găm tôi tự đâm, tôi còn có thể không biết độ nông sâu hay sao, nếu không thì đúng là ngu triệt để rồi.”

Nhưng bây giờ, cho dù vết thương không sâu thì lão tử cũng phải giả bộ khó chịu, vì để cho cô ấy nhìn, còn rất nhiều đôi mắt khác nữa, bao gồm cả các người.

Hai tay Lưu Nhiên liền thu lại, lần nữa cắm vào trong túi quần, anh đứng cạnh Nam Tạm rồi nhàn nhạt liếc một cái, nói nhỏ với anh: “Mặc dù vậy... tâm ý này như vậy là đủ rồi.” Ý anh là con mẹ nó mờ ám trong lòng cậu lão tử đã biết rồi.

Lý Khanh, Phú Tu, Bạch Thành đưa mắt nhìn nhau, giống như đã chắc chắn, trong lòng cũng đã có tính toán riêng.

Cũng không ai lên tiếng.

“Cảm ơn!” Nam Tạm biết không thể gạt được họ, chỉ có thể liếc mắt nhìn họ một cái, vì vết thương đau đớn nên vẻ mặt anh có chút vặn vẹo, làm cho người ta cảm thấy có mùi vị đáng đánh đòn.

Chu Nham Hải cũng không biết nội tình bên trong thế nào, anh rất giật mình khi nhìn thấy người đàn ông đang không ngừng chảy máu, nên chỉ im lặng nhìn anh ta.... Cuối cùng anh cũng cắn răng nghiêng lợi nặn ra 2 chữ: “Kẻ điên!”

Khuynh Hữu nhẹ nhàng lắc đầu: Đâu chỉ mình anh ta điên khủng, các người không lẽ đều bình thường sao, không phải điên thì cũng là bị ma nhập... dĩ nhiên là bao gồm cả mình.

Khuynh Hữu cảm thấy mình đúng là rất thành thật.

Vì sao, vẻ mặt hiện tại của Tô Khuynh Hữu không phải đang rất bình tĩnh sao, nhưng cái kia là ở trong lòng...

Ba người đàn ông vừa xuất hiện, cùng với người đàn ông tối tăm khó hiểu kia, chắc, đúng là không cách nào ức chế được hưng phấn của anh.

Rất lâu rồi anh không có hưng phấn như thế....

Xem ra sắp có tuồng hay để xem....

Thật chờ mong....

Ở trong mắt cô, anh cũng không đọc được nửa phần cảm xúc, thật là chờ mong đến chết.

Khụ, Khuynh Hữu cũng không nhịn được mà mắng mình có tiềm chất biến thái.

Trong hành lang đang hết sức yên tĩnh.....

Không ai dám chớp mắt.....

Có cô gái nhát gan nhất đã khóc thút thít.....

Có mấy người to gan hơn ở lại, cảm giác rất hưng phấn. Chắc chắn, cảnh tượng này thật kích thích! Trăm năm khó gặp!

Mỹ nam mặc quân trang cùng mỹ nữ thâm tình cổ chấp ngay trước mặt mọi người.

Kích thích! Kích thích chết người!

Có người ồn ào la lên: “Đồng ý anh ta đi! Đồng ý đi!”

“Thật thâm tình, đàn ông như vậy đi nơi nào tìm đây!”

“Nhìn máu kìa, vết thương rất sâu đây!”

“Tôi cảm thấy là không phải đầu óc anh ta có vấn đề đâu chứ!”

“Hoặc là không có tự trọng!”

“Không phải chỉ một cô gái sao, đáng giá vậy không?”

“Còn không để ý tới anh ta, cô gái kia thật quá đáng!”

“Thật làm cho lòng người cảm động nha!”

Khán giả bắt đầu xôn xao, từng câu hài hước, châm chọc, khuyên nhủ, lời khen chê bất đồng liền bay vào lỗ tai của mấy yêu nghiệt.

Nhưng, nhóm yêu nghiệt này có ai thèm quan tâm đâu?

Mùi máu tanh nồng đậm xen lẫn trong không khí.

Người quản lý căn bản không dám tiến lên nói chuyện, ánh mắt đã rung rung, nhóm tổ tông này anh ta chọc không nổi, vốn là tứ cửu thành nổi danh gian ác, tiểu thái tử mà.

Mùi máu thông qua hô hấp tiến vào phổi của Thù Man, “mùi máu này thật căm dỗ”, cô nghĩ vậy.

“Thù Man, em không đồng ý nữa thì anh sẽ mất máu mà chết.” Giọng nói của Nam Tạm rất đáng thương, anh dùng ánh mắt u oán nhìn cô mở miệng nói.

“Đúng vậy, Hinh Nhi, em xem cậu ta đang chảy máu này.” Khuynh Hữu liền chen vào một câu, trong lời nói thì đồng tình, nhưng sắc mặt anh thì. ...

Khụ, anh đồng tình cái quỷ, quỷ cũng không tin.

Thù Man dịu dàng nhìn người đàn ông đang quỳ gối trước mặt mình, vết thương này, máu này, làm cho cô hoài niệm, cô liền giơ tay lên đụng vào, dùng lưỡi nhắm nháp.

“Nam Tạm.” Nụ cười cô hơi lay động, nhẹ nhàng gọi tên anh.

Cô mắt dịu dàng ngắm những gương mặt đàn ông khác, tầm mắt dừng lại trên người Lư Nhiên: “Văn Hoa, anh đi thuê một phòng đi, em nghĩ nơi đó thích hợp hơn trạng thái của chúng ta bây giờ.” Nói xong, Thù Man liền đứng dậy đi lướt qua người đàn ông đang quỳ trước mặt, đi tới trước mặt Lư Nhiên.

“Được.” Lư Nhiên mỉm cười, đáp nhẹ một tiếng, lấy tay vòng qua hông của cô, không để ý bất luận kẻ nào, rồi đi.

Chu Nham Hải cũng đứng lên, đưa mắt nhìn khắp phòng ăn, lạnh lùng nhìn những người đang nhàm chán xem trò vui khiến họ cảm thấy một cơn gió lạnh xẹt qua da, liền tự động chạy trốn, không dám ở lại hiếu kỳ.

Khuynh Hữu cũng đứng lên đi cùng Chu Nham Hải sau đó đi theo hai người trước mặt.

“Chúng ta đi chưa?” Bạch Thành tức giận khinh thường nhìn Nam Tạm, cũng căn bản không có ý định đỡ anh ta, nhanh chóng xoay người đi mất.

“A?” Lý Khanh cười: “Được đó tiểu tử, trò chơi này không thể không nói là rất đẹp.”

“Tự chuốc lấy phiền, tự chuốc lấy bị coi thường, kệ hần đi.” Phú Tu chửi một câu, rồi cũng xoay người lôi Lý Khanh rời đi.

Ba họa thủy một trước một sau rời đi, bỏ lại một người nào đó mà bọn họ ghi hận.

“Xi...” Nam Tạm nhếch miệng chê cười, trên mặt có nửa phần khổ sở.

Cuối cùng anh cũng đứng dậy, một tay che vết thương, bước chân vẫn rất hữu lực đuổi kịp theo bọn họ.

Sau khi một đám yêu nghiệt đi khỏi, người của phòng ăn lại bắt đầu bàn tán.

“Chắc, mọi người nhìn thấy những người kia chưa, bọn họ.....”

“Chắc chắc..”

“Quản việc vớ vẩn này làm gì...”

“.....”

“.....”

“Cái đó, người đàn ông ôm eo cô gái nhìn rất quen..”

“Giống như nhị công tử của Lư gia.”

“Tôi nói tại sao nhìn quen mắt như vậy, thật đúng là...”

“Quan hệ phức tạp.....”

“Mỹ nam quân trang kia, anh ta không có mắt sao, để ý đúng người phụ nữ của nhị thiếu?”

“Chắc, đúng là.....”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 17 Ảo mộng

Trong phòng bao yên tĩnh thật lâu...

Giống như có một u linh cô đơn đang đi ngang qua trong không gian vắng lặng.

Trên sofa đặt dưới cửa sổ, cô cuộn mình lại thành một đoàn, nhắm mắt, không nói lời nào.

Thù Man đang lẳng lặng say mê thưởng thức nó, giờ phút này trong đầu cô lại thoáng nghĩ tới những thứ ma quái kinh dị.

Mấy người đàn ông kia thì khẽ nhủ lòng mày rất chuyên chú im lặng nhìn cô, họ không biết bây giờ cô đang nghĩ cái gì.

Dưới ánh đèn, họ có cảm giác mình đang hăm sâu vào khoảng không gian mộng ảo.

Vết thương của Nam Tạm mặc dù không sâu nhưng cũng không cạn, mặc dù máu vẫn còn chảy nhưng chảy ra không nhiều lắm.

Chỉ là anh phải dùng tay để lại và những người đàn ông kia cũng biết hiện tại anh không phải đang giả bộ. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.

Bầu không khí như vậy khiến cho tâm người ta mềm mại như nước, nhưng cũng khiến cho lòng dậy sóng.

Cô bây giờ, yên lặng, bình thản, giống như có hương vị thần thánh quán quanh trên người...

Cặp mắt kia mở ra, ánh mắt nhàn nhạt... không hề có xúc cảm.

Cô đốt 1 điếu thuốc, chỉ là đốt ra khói chứ không hút.

Âm thanh của cô rất êm tai, như truyền tới từ một nơi xa yên tĩnh tới đây, mang theo 1 cảm giác xa xôi.

Cô chậm rãi kể lại, giống như dòng nước đang chảy.....

Cô nói: “Trong đầu của tôi có một giấc mộng hoa lệ tươi đẹp, bên trong là câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp đã được ghi chép lại.”

Một chàng trai anh tuấn cùng một cô gái dịu dàng ở giữa hồng trần vạn vật, trải qua hàng ngàn năm luân hồi mới gặp được nhau, bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy sự kinh hoàng và ngạc nhiên trong mắt nhau. Đây là một đoạn diễn sinh trong lúc tỉnh cờ, gặp nhau trong một đoạn tình yêu tuyệt vọng. Đau buồn mà bất lực, cô đơn mà bàng hoàng.

Bao nhiêu ban đêm, anh ta đứng dưới bóng cây hoa trong đêm tối, thoi lên một khúc sao du dương triền miên thì luôn có một đóa hoa Tuyết Liên rơi xuống cùng tiếng thờ dài dịu dàng lướt qua bên má của anh ta, cánh hoa phát ra ánh sáng trong suốt và mùi hương thoang thoảng bị anh nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay.

Bọn họ không có kỷ gì mà yêu nhau nồng nhiệt nhưng cuối cùng vẫn bị vẫn bị định mệnh đùa giỡn, cô gái kia bỏ đi yêu một chàng trai khác. Chỉ còn lại một mình chàng trai ở lại nhớ về đoạn tình yêu trong gió, làm lễ truy điệu tình yêu bụi bặm kia.

Trong ánh trăng mờ, tôi dùng tâm hồn nhạy cảm của mình suy ngẫm về cảm giác bị thương của anh ta, u buồn của anh ta và cả nỗi sầu khổ, trong phút chốc, tôi lại nhìn thấy sự cô độc của anh ta, là hạnh phúc đã cách anh ta mấy thế kỉ, anh ta vĩnh viễn không thể chạm tới được.

Ánh mắt lấp lánh dưới khuôn mặt thon gầy của anh ta hướng về tôi không tiếng động nói với tôi.

Dưới ánh trăng, có một bóng lưng cô tịch tập tễnh trước cửa sổ, chần chừ, bồi hồi, thờ dài.

Ánh mắt trách cứ của anh ta nói cho tôi hiểu tình yêu chỉ là một bức màn treo đầy những chiếc chuông gió, nhưng lại ẩn giấu trong đó một tia dấu vết lưu

luyện.

Người đàn ông đó vẫn đang yêu, đã từng có tình yêu ngọt ngào cắt qua trí nhớ đau thương của hắn, kích thích từng cơn sóng trong lòng hắn, thời gian như một chiếc đồng hồ cát, những thứ đã qua không thể lấy lại, trí nhớ chính là đôi tay nhặt lên những ưu thương rõ ràng.

Trong tình yêu tuyệt vọng diễm lệ như vậy, thời gian giống như dừng lại không tiến lên, anh ta trăm ngàn lần nhớ lại trăm ngàn lần trần trọc, chỉ một lần quay đầu nhìn lại đã làm già đi cảnh xuân ba trăm năm tươi đẹp.

Người đàn ông đó đã lựa chọn tin Phật, anh ta đã thề trước Phật sẽ không bao giờ nghĩ đến cô gái kia nữa. Anh ta đã hơn một lần nói với mình, muốn cô là không dùng cảm, muốn cô là hèn yếu, muốn cô là táo bạo, muốn cô là hành vi phù định lại hành vi của một Phật tử, nếu muốn cô ta sẽ bị chính mình cắn gặm cả đời.

“Nhưng anh ta muốn cô ta, không thể tự mình thoát ra được.” Thù Man cười cười, nụ cười có mùi vị của sự giễu cợt...

“Anh ta không để ý xem tôi có đồng ý nghe lời anh ta nói hay không, vẫn đau khổ ở trước mặt tôi, mưa ngoài cửa sổ lặng lẽ đem nước mắt của anh ta bao trùm.” Hối ức trong đầu bắt cô đầu lạc đi mất.

Ở ban đêm vắng lặng lạnh lẽo này, tôi có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của anh ta, giống như tiếng hát đến từ thời xa xưa, xẹt qua không gian bay vào tâm trạng của tôi. Tôi cách cửa sổ cùng anh ta nhìn thẳng vào mắt nhau, vừa nhìn thấy đó chính là ngàn năm.

Ngẩng đầu lên, chợt hiểu đó chính là giấc mộng, một loại phiền muộn chưa có bao giờ đột nhiên níu lấy lòng tôi. Tôi không hiểu, bầu trời đầy sương mù kia rốt cuộc là đau buồn của anh ta hay là đau buồn của tôi nữa.

Người lạnh nhạt như vậy, vô tâm và trầm luân trong nhục dục như tôi đây, sao hiểu được như thế nào là yêu?

Cái này không trách anh ta được, dù sao thì anh ta cũng sẽ không biết bởi vì khi đó tôi đã che giấu rất kỹ rồi.

Phật nói rằng cuộc sống có 8 cái khổ: sinh, lão, bệnh, yêu, biệt ly, chết, thù oán, cầu không được, bỏ không được.

Phật viết: Mệnh do chính mình tạo ra, tướng từ tâm sinh, vạn vật trên thế gian đều hư ảo. Tâm bất động, vạn vật đều không động, tâm không thay đổi, vạn vật cũng không thay đổi.

Phật viết: Ngồi cũng thiền, đi cũng thiền, Nhất Hoa Nhất Thế giới, Nhất Diệp Nhất Như Lai, xuân tới hoa sẽ nở, thu tới lá sẽ rụng, vô cùng bát nhả tự tại, im lặng chính là động tĩnh của tự nhiên.

Con người trong lúc còn sống chính là như vậy, như thân ở giữa bụi gai, tâm bất động, thân không vọng động, bất động sẽ không bị thương, tâm không vọng động thân vọng động sẽ làm đau tới xương cốt.

Vì thế cảm nhận được thế gian có nhiều loại khổ sở.

Cho nên tôi nghĩ cứ sống đơn giản như thế là được, trong trần thế hỗn loạn này, gió mưa đã được định trước. Tùy ý đi về một địa phương không biết tên, tâm trầm tĩnh, tiến vào trong hỗn loạn, cự tuyệt một cánh hoa từ trong bụi rậm bay tới.

Chỉ muốn đi theo ý thức cả mình như vậy, vừa đi vừa ngẩng đầu là có thể thấy bầu trời trong xanh, vĩnh viễn có một giấc mộng mà không xong, mỗi ngày đều ngộ ra một chân lý mới, có lẽ kiếp trước tôi chính là một bông sen xanh của Đức Phật đang nở, hương thụ khói nhang lượn lờ, cảm giác được sự thương xót của Phật tổ.

Thù Man nâng ly trà đã lạnh ngắt lên, uống một ngụm: “Thời gian thâm trầm như biển, đã đi qua không có cách nào lấy lại được, cũng chỉ là một đoạn ký ức không trọn vẹn, tâm linh không cách nào có thể bù đắp được nhiều khát vọng như vậy. Đầu nói cuộc đời như một vở kịch, chỉ là mặc vào sự xa hoa của thế tục, trong kịch hay ngoài kịch cũng là mình. Thời điểm nên khai cuộc, thời điểm nên tan cuộc, anh đều có thể nhập vai, cũng có thể thờ ơ. Nhưng cuối cùng chỉ là bèo khách của nhân gian, không thể trở lại. Thời điểm khi chúng ta xoay rời đi, những thứ này đi vào người diễn trò không biết còn có thể đi ra được không, dùng thời gian một đời để xây lại giấc mộng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 18 Kinh hoàng

Nghe cô giảng thuật sâu xa, những người đàn ông có cảm giác mình đang chìm trong một vở hí kịch và rượu mạnh hấp dẫn.

Họ dần dần mê say.....

Vô tình, tôi giống như nhìn thấy được cái gì đó,

Giật mình, lại giống như nhìn thấy một gian phòng trong ngôi miếu thờ, trên bàn thờ Phật là ngọn lửa xanh đang nhún nhảy.

Giống như nhìn thấy được một giai nhân dịu dàng mỏng lung, toàn thân mặc áo đen đơn giản, trong tròng mắt nàng là ôn nhu nhân nhật đang nhìn họ.

Không biết ngăn cách bao xa, họ cùng nàng yên lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, mắt nàng khẽ chớp, còn lưu lại một giọt lệ.

Họ đắm chìm vào giấc mộng và ảo ảnh có thật.

Giống như câu thơ xưa: Tôi liếc mắt đưa tình với em, em nhìn trộm tôi, ở nơi ánh mắt giao nhau là nút thắt chết của số mạng.

Trong lòng họ đang đọc thầm bài thơ này, lại đem ánh mắt mê ly thu hồi lại. Nhưng lúc này trái tim cũng không thể thu hồi.

Lưu Nhiên si mê nhìn cô, trong lòng anh lặng lẽ nói: trái tim luôn luôn đau nhất khi nhớ lại, yêu luôn sâu đậm nhất vào lúc hạ màn kết thúc.

Nhưng Thù Man, hãy tin tưởng anh, Văn [qđ] Hoa anh sẽ yêu em vĩnh viễn không bao giờ hạ màn kết thúc. Yêu em chỉ cần trong nháy mắt, để quên em thì dùng thời gian đòi hỏi kiếp kiếp cũng không đủ!

Lý Khanh hút hết hơi này tới hơi khác, khói thuốc lá rất dài nhưng anh vẫn chưa tỉnh. Mắt anh nửa khép hờ, che giấu nỗi đau kịch liệt trong đáy mắt, âm thanh trong đáy lòng rất rõ ràng: “Thù Man, em biết không, lòng của tôi đang khóc ra máu. Em như bông hoa đỏ quỳên đỏ rực mọc trên núi, cô tịch mà diễm lệ tuyệt vọng. Nếu tôi cũng có thể tịch mịch như vậy thì thật tốt, có thể lấp đầy sinh mệnh yếu ớt của em.

Khuôn mặt xinh đẹp của Nam Tạm tràn đầy lo lắng, than thở trong lòng: Mới quen chưa lâu mà đã cảm thấy như rất lâu rồi. Cô gái này có vẻ đẹp trong sáng và lạnh lùng, nhưng đập vào mắt những người đàn ông khác lại là vẻ phóng túng. Anh từ từ lìm đi mắt lại, cảm thấy đau lòng, phiền muộn và bàng hoàng. Giống như nhìn thấy cô đã xuyên qua đỉnh Tuyết Sơn đến bên bờ hồ, hình dáng của cô từ rõ ràng đến mờ hồ, cái loại tuyệt vọng đó làm cho thể xác và tinh thần cô đều mệt mỏi.

Phú Tu mở to mắt, ngơ ngác nhìn trần nhà, mắt phòng lên chua xót, có giọt nước mắt đọng lại: Thù Man, anh thấy được giọt nước mắt không tiếng động ở trong lòng em, em đang dùng máu và tính mạng để làm ấm áp linh hồn hoang vắng của mình. Em giống như nước trong lòng bàn tay, bắt luận là nắm chặt hay mở ra vẫn từ từ trôi đi mất. Anh đã quyết định cố chấp yêu em, không hề hối hận.

Bạch Thành nói: Sấm sét vang dội bên tai, Thù Man, em giống như 1 cơn mưa thần thánh mang âm thanh dịu dàng và màu sắc tinh khiết, từng chút một rơi vào lòng anh, rửa trôi mọi thứ. Vì vậy trong lòng anh dâng lên một loại ký thác, nó đem tất cả ** và phù hoa trở thành một tia mát lạnh. Anh quên cả tín ngưỡng, bỏ cả luân hồi, chỉ mong sao được ở bên cạnh em.

Chu Nham Hải nói: Em đã đi vào trong tầm mắt của anh, mặc dù trong trái tim em không có anh, mà anh cũng không muốn chờ đợi trong vô vọng, chính mình sẽ phí công, cho nên anh muốn yêu em, đem đôi tay này dâng tấm lòng cho em, mặc kệ phải bỏ ra cái giá gì, không để ý tình yêu của anh sẽ làm em bị thương.

Tô Khuynh Hữu nói: Thù Man, cô gái như cô, khi đứng trước cô, những người đàn ông yêu cô đều cảm thấy thất bại.

Khi bọn họ đang mang đầy tình yêu và chân thành tiến về phía cô,

Khi khuất phục trước hư không hoặc đem tinh thần giao cho cô chi phối, hoặc là tự nguyện.

Tốt nhất nên tính theo năm ánh sáng để tính toán thời gian mình sắp bị cô quên mất.

Họ mang theo cố chấp và quyết liệt, bởi vì đó là những thứ cơ bản.

Nhưng Tô Khuynh Hữu biết, lại quên nhắc nhở mình, nhưng anh không làm được, anh tự hiểu rõ!

Thù Man chỉ đứng đây, đốt một điếu thuốc đi tới bên cạnh Nam Tạm, nhẹ nhàng dặng chân trên đùi anh, cực kỳ cẩn thận không muốn chạm lên vết thương của anh.

Mặt cô đến gần mặt anh, hô hấp của 2 người hòa lẫn vào nhau. Môi cô đến gần môi anh, hôn lên khóe môi anh, chớp mũi, cái trán, mí mắt, lông mi... Cô hôn và ngậm rất tỉ mỉ.

Nếu như bỏ qua đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng của cô, thì người ngoài sẽ tưởng rằng bọn họ là 1 đôi tình nhân rất yêu nhau.

Lúc môi cô rời đi mặt của anh, Thù Man liền tựa đầu lên vai Nam Tạm, hướng mặt ra ngoài, gương mặt của cô thật bình tĩnh. Cô hơi híp mắt, lại chậm rãi hút một điếu thuốc, dặng về lười biếng mà ưu nhã.

Nội tâm cô bây giờ hết sức âm đạm, rất rõ ràng mình không cho phép dĩ số xuất hiện, nhưng lại càng cảm thấy âm đạm.

Mùi thuốc lá thoang thoảng ngập tràn trong hô hấp của Nam Tạm.....

Tay kia của cô không cầm thuốc liền sờ lên đầu anh, ngón tay xen kẽ vào kẽ hờ của tóc, mái tóc đã được cắt tỉa rất tỉ mỉ của anh.....

Nam Tạm thấy thoải mái liền nhắm mắt lại, môi ni non: “Thù Man... Thù Man... Thù Man...” Rất thâm tình, cố chấp một lần rồi một lần.

Thù Man mở mắt ra, cô mỉm cười nhàn nhạt, ý cười trong đôi mắt đã biến mất, chỉ còn lại một mảnh lạnh lùng. Nam Tạm không thấy nhưng những người khác nhìn thấy đều sợ hãi, bất an....

Cô như vậy.....

Làm họ cảm thấy sợ hãi, kinh hoàng.....

Hồ hấp của cô cũng bắt đầu chậm lại, có thể thấy được không khí đang di chuyển.

Tôi cùng là họ bất an và sợ hãi cái gì chứ?

Tôi cùng là vì sao họ lại muốn rơi lệ? Tại sao?

“Nam Tạm, tôi rất thích máu của anh, thật đấy.” Cô đột ngột nói thế.

“Thù Man, anh rất vui đấy.” Nam [qđ] Tạm nâng lên khóe môi, nói rất vui sướng, cũng rất thỏa mãn, liền nghiêng đầu lại chăm chú nhìn cô, tay che vết thương của anh giờ lên, miêu tả đôi môi có chút tái nhợt của cô.

Anh dùng đầu ngón tay đầy máu của mình nhuộm đỏ vàng môi có chút trắng nhợt của cô.

Một màn này rất tốt đẹp,

Nhưng.....

Chỉ thấy cô ném đi tàn thuốc lá trong tay, bàn tay liền đụng vào vết thương của Nam Tạm, đầu ngón tay dùng sức bấm, khiến cho máu của anh càng chảy ra nhiều hơn, nhuộm đỏ cả bàn tay cô, máu đọng lại chảy tí tách xuống mặt đất... Tí tách... tiếng vang như vậy làm Thù Man cảm thấy thật êm tai.

Cô không để ý tới bọn họ nhìn thấy cô như vậy nội tâm sẽ kinh hoàng như thế nào, sẽ phản ứng như thế nào.....

Nam Tạm đau đến nỗi cả gân xanh trên trán cũng hiện lên, đúng là đau thực sự nhưng mà anh vẫn cố chịu đựng không lên tiếng, lại còn cười nhìn cô, bởi vì cô, do cô... cho nên anh mặc kệ cô muốn làm gì.

Tay cô rời đi, ngón tay trắng nõn hòa lẫn với màu đỏ tạo thành một loại quý dị, sợ hãi, ma mị và diễm lệ. Thù Man đưa tay đến trước mặt, ánh mắt có chút chuyên chú và si mê, tham lam ngửi mùi tanh này.

Những người đàn ông đều nhìn thấy vẻ mặt mê say của Thù Man, trong lòng họ lại cảm thấy...

“Yêu tình họa thủy này.....”

Kinh hoàng dường như đã đi qua.....

Bộ mặt của mấy yêu nghiệt nổi lên vạch đen, cô ấy đang tham lam hưởng thụ nó, khụ..... Có chút mùi vị của yêu tinh hút máu, thật là quyến rũ chết người, giống như đang trên chóc mình....

Chỉ là, thật rất có thú vị, mình thích sự thú vị này của cô ấy!

Đây chẳng lẽ là tiết mục mới mà cô thích sao?

Nhưng mà, chỉ cần là cô ấy thích, thiếu gia tôi liền tùy cô ấy thích... mấy yêu nghiệt liền ăn ý nghĩ thầm.

Một đám hỗn đản tìm đường chết! Bọn họ nói bọn họ liệu có thể thuần khiết được không?

Chỉ có Lưu Nhiên, vẫn không thể thôi kinh hoàng trong lòng, anh không thể thả lỏng, đêm đó cô ấy..... Mỗi lần anh nhớ đến đều đau vô cùng, vô cùng đau đớn.

Bởi vì anh biết, Thù Man của anh... con yêu nghiệt ở nơi đáy lòng kia lại hành hạ cô, vào lúc này.....

Bắt đầu từ bây giờ, anh cũng sẽ một khắc không rời cô ấy, không để cô ấy thương tổn đến mình, dù chỉ là một chút.

Một lần nữa mở mắt ra, ánh mắt bình thản của Thù Man quét qua, lạnh lùng nhìn bọn họ, ý cười trong đáy mắt đâm vào lòng các anh, làm họ khẽ run rẩy, tay chân cũng trở nên lạnh lẽo.

Loại cảm giác đó, lại trở về rồi... Trở về, cắn nuốt lấy thần kinh của cô....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 19 Ý định

“Tôi không phải Chu Nham Hinh, thật, lúc tôi tỉnh lại cũng là lúc mà cô ta chết.” Thù Man đứng dậy rời khỏi Nam Tạm, cô liềm cười, giọng nói rất bình thản, chân thành nhìn những người đàn ông và dịu dàng nói ra chân tướng.

Nhưng, cô lại không nhìn thấy biến hóa trên mặt bọn họ.

Không có kinh ngạc,

Dù là trong nháy mắt cũng được.....

Bọn họ chỉ là hơi sững sờ,

Ngay cả một giây cũng không có, bao gồm cả người thân là Chu Nham Hải.....

Tất cả cứ bình tĩnh như vậy mà đón nhận sao?

Chuyện này thật khó tin!

Cái đó, chuyện mượn thân xác là vô cùng hoang đường, chẳng phải sao?

Lòng tham của Thù Man liền cảm thấy vô lực, chưa từng thấy bất lực như vậy, cô có chút chán nản....

Giống như hết sức tung ra một quyền, lại đánh vào một đồng bóng, uổng hơi phí sức.

Chắc, một chút cũng không nhìn thấy trong phòng này là thứ gì....

Họ đều đã được tu luyện qua lửa, cùng là yêu nghiệt tuyệt trần trên thế gian, so với Thù Man cô quả là khó phân chia trên dưới.

Hai mươi mấy năm cũng đã gần nửa cuộc đời rồi, cả ngày du đãng trong trần gian làm hại mọi người cũng có thể coi như bất hủ.

Chuyện này có thể làm bọn họ sợ sao? Nếu không gặp nghiệp chướng tên là Thù Man này, bọn họ cũng có thể coi là nghiệp chướng.

Hiện tại có một cô gái tên là Thù Man đang hoành hành trong lòng bọn họ, đó chính là một đạo mà thế nào cũng không vượt qua được!

Đúng là giờ phút này mấy yêu nghiệt không có nhiều giết mình.

Bọn họ đã không chỉ một lần nghĩ tới khả năng hoang đường này rồi, đã từng nghĩ qua mặc dù lời này nói ra sợ là không ai tin.

Hiện tại cô nói ra tất nhiên là cũng có giết mình một chút, nhưng cũng không phải là toàn bộ.

Hơn nữa có cảm giác không nở ở trong lòng, cô ấy sẽ ở bên cạnh mình phải không? Sẽ một ngày nào đó liền biến mất không thấy gì nữa sao?

Thật ra là mình lo lắng, sợ hãi là bởi vì điều này không xác định!

Nhìn cô xem, ừ..... Vẫn còn ở trước mặt mình, vẫn còn.....

Vậy là tốt rồi,

Cho nên mặc kệ như thế nào, bọn lão tử chỉ muốn nhận 1 mình *** của cô, muốn quần cô, cùng cô dây dưa.

Chỉ cần người cư trú trong cơ thể này là cô gái tên Thù Man...

Thù Man của anh, những thứ khác đều đi gặp quỷ đi!

Điên cuồng, cố chấp, không thể chấp nhận được đều được nhóm yêu nghiệt tung ra!

Thù Man nhìn về mặt bình tĩnh của bọn họ, trong lòng có cảm giác tê nhạt, cô có chút thất vọng nhún nhún vai, trở lại ghế sofa co rúc người lại, nhắm mắt không muốn nhúc nhích nữa.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi bất luận là thể xác hay tinh thần, rất mệt, chỉ cần nghỉ ngơi tốt sẽ khôi phục lại sức lực vừa hao tổn.

Hiện tại trong lòng của đám yêu nghiệt là cùng có 1 tâm tư, họ đang suy nghĩ là:

Bất cứ lúc nào mình cũng không thể nhìn thấu cô ấy.

Tất cả những cảm xúc chân thật của cô ấy đều bị đập nát dưới bộ mặt ôn nhu lạnh lùng, có lẽ nó đắm chìm trong bóng tối ở góc sâu nhất của đáy lòng, có lẽ nếu lấy ra thì sẽ chảy máu.

Đúng vậy, bất luận là thế nào thì mình cũng sẽ tin vào lời của cô ấy nói, bất kể cô ấy nói cái gì thì mình sẽ luôn tin tưởng, không hề bị dao động.

Cho dù cô ấy có nói: thật ra tôi là yêu tinh tu luyện ngàn năm, là cây mạn đà la mọc trên vách núi thành tinh, giống như ngày đó thì bọn họ cũng sẽ tin chỉ cần là lời nói từ trong miệng cô nói ra.

Trong lòng những yêu nghiệt vốn là không biết phải làm sao, liền thờ ra thật dài.

Cô gái này...cô gái gọi là Thù Man, trái tim đều đã khô cạn không còn một chút không khí nào cả.

Mình không có bất kỳ biện pháp nào để bắt được cô ấy.

Mỗi lần gặp cô ấy, mỗi khi nhìn trực diện vào cô ấy thì ưu tư của cô ấy lại biến hóa phong phú, không thể đếm hết được là có bao nhiêu mặt.

Cho nên mỗi khi gặp được thì tất cả những gì trên người cô ấy lại khiến mình động lòng.

Chính là động lòng, vô luận là thế nào cũng không thể ngăn chặn được, cũng không thể buông tay được lại càng không muốn buông xuôi.

Lúc này, những người đàn ông đang nhìn cô thì trong lòng họ đều muốn có cô cho dù cả đời có tháo thì cũng không thể tháo hết gút mắc được.

Cho cô ấy sự sùng ái vô tận, tùy ý cô muốn làm gì...

Âm thanh tuyên thệ khát vọng đang vang vọng trong lòng họ.

Hiện giờ cô ấy đang nằm lẳng lẳng ở đằng kia, mình không muốn làm kinh động tới cô ấy.

Bởi vì, sợ đụng tới sẽ bể, cô ấy yếu ớt như vậy nhưng cũng mạnh mẽ như vậy.

Cứ như vậy đi, chỉ cần được nhìn cô ấy như vậy, chỉ cần cô ấy còn sống...

Nhìn cô ấy như vậy, mình đã cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Cô gái này vô cùng dịu dàng nhưng cũng rất tuyệt tình, rõ là..

Toàn bộ những người đàn ông chúng ta cô ấy đều xem là mây trôi, trong mắt cô ấy không có chúng ta, thậm chí chính mình cũng không có, cô ấy chẳng có gì cả.

Trong tầm mắt chăm chú của họ chỉ thấy,

Mặc dù đang nhắm mắt nhưng lông mi thật dài đang rung động, rồi cô từ từ mở mắt ra.

Giống như đức Phật đang ngồi trên tòa sen nhìn xuống nhân gian, ánh mắt điềm tĩnh và trong trẻo.

Đôi mắt đen trong veo sạch sẽ, giống như một giọt nước mắt trong suốt, như viên đá quý bóng loáng.

Môi của cô hơi cong, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Liền cười với họ như thế,

Sau đó,

Cô nhìn về phía Chu Nham Hải, vươn ra bàn tay trắng nõn với anh ta.

Nhóm yêu nghiệt đã nghe thấy cô mở miệng, âm thanh mềm mại như gió: “Anh hai...đến đây đi, lại gần đây.”

Khi tầm mắt của anh và của cô đối diện nhau, hơi thở dồn dập của anh liền cứng lại.

Vừa rồi, cô đã giả vờ nhắm mắt ngủ say.

Thù Man liền nói với yêu nghiệt trong lòng mình: “Cái cô muốn, tôi sẽ từ từ cho cô...Tôi muốn nhìn lại chính mình một chút...Nếu tôi cho phép cô tham dự vào tương lai sau này thì sẽ ra sao...nên tôi đã quyết định cho cô tỉnh lại.”

Cô ta liền cười vuốt ve mặt của Thủ Man, trên gương mặt có chút cảm động.

Trong giọng nói của cô ta mang theo mùi vị bi thảm thê lương, cô ta nói: “Cám ơn cô, thật sự thì tôi vẫn muốn ở trong động hắc ám, sử dụng rất nhiều tình cảm để lấp đầy nó, tôi cảm thấy mình hiện tại cực kỳ nhạy cảm, tâm trí ngày càng phong phú, từng chút một động tâm với sự vật, xúc động, trong lòng đều tràn ngập kích động, mà lại cảm nhận được trái tim đang đập, giống như vẫn muốn hăm sâu vào hố đen địa ngục, tôi không thể động đậy được, có cảm giác hít thở không thông, cảm thấy chính mình đang hao tổn sinh mạng, tôi sẽ phải nhanh chóng biến mất.”

Cô ta còn nói: "Thủ Man, cái mà tôi tìm chính là thứ tình cảm mà cô đã vứt bỏ như đôi dép cũ, bởi vì tôi khát vọng nó, muốn dùng phương thức của chính mình để đổi đổi thế gian này, mặc dù tôi không có thực thể, đi lại, nhưng tôi cực kỳ cần nó, rất cần."

Cho nên, cô muốn cho chính mình một cơ hội, cũng là cho mọi người một cơ hội.

Đề cho Thủ Man trở thành một đầu mối then chốt.

Cô ta không quan tâm tới phương thức, bất luận phương thức nào cũng được.

Chỉ cần cô ta muốn, như vậy thật ích kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 20 Hoang đường

Cách đó một khoảng...

Chu Nham Hải đã đi đến cạnh sông rồi quỳ xuống đất, ánh mắt si mê của anh nhìn vào gương mặt của Thủ Man, trên khuôn mặt anh tuấn tiêu tụy của anh giống như đang phát một vầng sáng nhạt, gần như một tín ngưỡng thần thánh.

Tay anh chạm vào cô rất dịu dàng, hơi thở ấm áp của anh đang phun trên mặt của Thủ Man.

Thủ Man nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, cô cảm thấy ánh mắt của chính mình giống như bị anh bắt được vậy.

“Thủ Man, anh thật là may mắn vì thân thể của Hình Nhi cho em”, trên gương mặt tuấn mỹ của anh là nụ cười sáng lạn, “Anh muốn Hình Nhi như vậy, bên trong là linh hồn của Thủ Man, chỉ cần là em.” Trong lòng anh liền có một đóa hoa đang nở rộ, tản ra một mùi thơm mê người, ánh mắt của anh đầy mê ly, hoảng hốt.

“Ừ, mình cũng cảm thấy may mắn.” Trong lòng mấy kẻ gây họa đang lên tiếng, vẫn là cùng nhau tán thành.

Khuynh Hữu đang khinh bỉ nhìn vào người nào đó, anh nói thầm trong lòng: “Không thể như vậy được, Chu Nham Hải đồng ý chính là tìm đường chết, đó là em gái ruột của cậu, nếu cậu cứ như vậy thì...”.

Thật là may.... Thân thể này cho em...

Khụ.... Anh liền quay đầu đi, nhìn những người khác mang bộ dạng đồng ý với kẻ không bình thường đang gật đầu kia...

Ở sâu trong nội tâm của Khuynh Hữu hình như cũng đang áp ứng nói: Minh... cũng cực kỳ may mắn....

Âm thanh tuy nhẹ, nhưng từng chữ lại rõ ràng, có lực.

Khụ, Khuynh Hữu bị âm thanh thành thực triệt để từ đáy lòng đánh bại, cũng phải thỏa hiệp rồi.

Toàn bộ đều đã hóa thành âm thanh thờ dài trong im lặng.....

Trong nhà này, thực mẹ nó không ai có đầu óc bình thường cả, chỉ còn mình lão tử.

Khuynh Hữu liền thừa nhận, chính mình không còn cách nào khác để kiềm chế bản thân không phát điên vì cô gái này, chẳng qua là một bữa tối thôi mà?

Đã bao lâu rồi mới có chuyện này? Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời!

“Anh thật sự không cần sao?” Đầu ngón tay Thủ Man chạm nhẹ vào mặt của anh, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ!” Anh lắc đầu vô cùng kiên định, không hề có nửa điểm do dự.

“Nhưng anh chính là anh trai của thân thể này, tuy nhiên linh hồn lại thay đổi là Thủ Man. ...

Ha ha...Không phải sao?” Thủ Man liền cười ha ha, cực kỳ độc ác nhắc nhở anh giữa bọn họ không có khả năng vượt qua ranh giới huyết thống, cho dù chỉ là khối thân thể này.

Lời nói ra giống như dao găm liền hung hăng đâm thủng trái tim anh.

Làm cho anh đau khổ, Thủ Man liền cảm thấy rất có khoái cảm. ...

“Anh không quan tâm, anh không quan tâm...” Anh liền nhấn mạnh, bàn tay to của anh cầm lấy tay cô đặt lên môi hôn, “Thủ Man, không cần từ chối anh, đừng vứt bỏ anh, được không?” Tất cả tội lỗi anh đều sẽ chịu trách nhiệm.” Trong lòng anh cảm thấy không yên, anh sợ cô không đáp ứng mình sẽ liền từ chối anh, một câu nói của cô sẽ giết chết Chu Nham Hải.

Anh đang nhìn cô một cách đầy cẩn trọng, trong mắt đều là cầu khẩn lại càng thêm kiên định dứt khoát.

“Tôi không đồng ý thì sao?” Thủ Man liền cười đến lạnh nhạt, cô lại lắc đầu nhẹ giọng thờ dài, bộ dáng cực kỳ bất đắc dĩ: “Haizz...”

Cô rút bàn tay đang bị Chu Nham Hải nắm ra, “Anh...” Thủ Man liền vươn ngón trỏ, chọc chọc vào trán của anh rồi lại rút tay ra.

Cô lại nhìn khắp một lượt xung quanh, trừ Tô Khuynh Hữu mà hôm nay cô mới gặp lần đầu tiên ra, còn lại thì đồng ý.

Khuynh Hữu liền nhú mồm, cô ấy tránh né mình sao?

Thủ Man nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh nhạt: “Các người, trong căn nhà này toàn một đám **!” Lời nói thô tục theo dõi môi đỏ mọng khép mở của cô bung ra, mang theo một phần lửa giận.

Giọng nói thật mềm mại, nhẹ nhàng.

Khụ, rất êm tai.

Những người đàn ông hiểu được, trên mặt lại mang ý cười, đôi mắt của họ đang lim dim suy nghĩ, bộ dáng giống như đang hưởng thụ.

Chắc, điều này thì...Đâu chỉ là cử chỉ điên rồ, quả thực là quá hoang đường không thể văn hồi!

Mấy kẻ họa thủy liền bật cười, nhất thời lộ ra hàm răng trắng nhìn cô bằng ánh mắt sùng bái.

Trong trái tim họ đang nói: Muốn cung chiều cô!

Lại vẫn cảm thấy cô nói vô cùng đúng! Mình vốn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ thiên hạ không loạn thôi.

“Nhìn những sắc mặt kia xem, trừ bỏ thân thể đẹp để có thể miễn cưỡng vừa mắt ra, trong tim đều là trùng độc, không có lúc nào là không muốn bỏ ra để hại người.”

“Các người tự nghĩ lại đi, thế nào mới là hạng người tốt, ai lại không có lúc phải tùy tiện làm liều chứ?”

“À!” Thủ Man liền cười nhẹ, lông mày đang nhíu lập tức giãn ra, lời nói mang một chút tự giễu: “Đối phó tôi? Tôi đây còn không phải thức ăn ư, tôi hiểu rõ nhất.”

“Giống như lần trước...” Thủ Man ý liền tứ liếc bọn Nam Tạm Bạch Thành một cái mang theo ý tứ hàm súc, ý tứ trong đó mấy kẻ kia làm sao lại không biết chứ?

Cô là đang nhắc nhở bọn họ, cô còn nhớ rõ lần trước ở Hoàng Cung bọn họ đã hạ được cô, về sau lúc thời điểm bọn họ thời điểm dễ chịu, cô cũng không vội. ...

“Hoặc là nói, nếu muốn đạt được tôi thì chỉ sợ thủ đoạn sẽ đếm không hết đi, sao có thể dễ dàng vậy chứ.” Thủ Man thu hồi tầm mắt lại, đốt một điếu thuốc, cô hít một hơi rồi tiếp tục nói.

Thái dương của bọn đàn ông đều giật giật, ánh mắt đang nhìn Thủ Man liền trở nên u oán.

Hàm ý khiêu nại trong mắt họ đang hiện lên rõ ràng: Tôi kém cỏi vậy sao? Tại sao trong mắt em tiền bạc không đáng giá rồi hả? Hay chỉ có cái thân đẹp dễ này?

Tuy nhiên lần hạ được đó...Thủ đoạn tuy có chút hạ lưu nhưng chúng tôi không hề hối hận chút nào!

Khụ, nếu bà cô đây muốn nhắc lại, chúng ta còn dám nói không được sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cũng không thể không nói, bảo bối của bọn họ đúng là đã nhìn thấu được bản chất của bọn họ, thật sự là đúng với câu nói kia: xuyên qua hiện tượng để nhìn thấu bản chất!

Chắc, điều này đã xảy ra nhiều lần rồi!

Còn tự mình biết mình, biết không trốn được dây dưa của chúng ta,

Xem ra, ngày hôm nay là một thu hoạch lớn.

Nghe cô nói những lời này, mình cho rằng không phải không có khả năng, cô ấy định sẽ hoàn toàn tiếp nhận mình.

Mình cũng thừa nhận rằng, chắc... Những thứ sinh từ đáy lòng kia, giữ lấy ** của cô, dù là vẫn không thể áp dụng, thì thật đúng là dễ tiện hạ lưu, còn có chút xấu xa, nhưng ngay từ đầu đàn ông căn bản chính là kẻ khốn kiếp!

Chẳng qua, chỉ đối tốt với một mình cô thôi... Đối với người khác, đáng cho bọn họ phí tâm tư suy nghĩ sao?

Cái việc này trong lòng thật rất ủy khuất mà!

“Thôi được, cái trò chơi kia các người đã không muốn tiếp tục nữa, không muốn chơi thì không chơi, hiện tại tôi cũng không nghĩ sẽ cùng các người chơi tiếp.” Cô lấy tay dập tắt điếu thuốc đang cầm xuống.

Thù Man liền nhìn những người đàn ông trong phòng, cô vẫn cười nhạt, môi tùy tiện vẽ ra một nụ cười mang theo thâm ý mơ hồ: “Nếu không sợ bị thương hay đau đớn... Bất cứ lúc nào cũng sẽ bị tôi vứt bỏ, lại càng không lưu tâm việc tôi hướng về một ai đó trong số các người, có lẽ sau này sẽ còn có cái khác, có thêm những người đàn ông khác...”

Mấy kẻ họa thủy không khỏi nhú mày, trong lòng... Đó là sự đồng ý không mấy thoải mái.

Trong số bọn họ, mày của Chu Nham Hải là nhăn lại nhiều nhất, trong lòng anh cảm thấy sự tàn nhẫn đang lan ra “Bị thương? Đau đớn?” Lại cười khổ trong lòng, Chu Nham Hải anh vẫn đang chìm trong lưỡng giả chi trung đây, trái tim đều đã vỡ nát, còn có thể sợ sao?

Nhưng anh thật không cam lòng khi có người cùng chia sẻ cô mà... Thật sự... Không cam lòng...

Anh thấy được sự thâm tình trong mắt những người đàn ông kia, cũng thấy được chí nguyện của họ.

Cũng như chú ý đến sự biến hóa nhỏ bé của Khuynh Hửu....

Lại nhìn sang cô, cô động lòng người như vậy, kinh diễm, cuốn hút, tốt đẹp như vậy.

“Có vài người chúng ta... Cô ấy... Còn không đủ sao?” Nam Tạm, Bạch Thành cho ý kiến.

Nghĩ lại, thì cũng đúng là vậy...

Đúng rồi, ngày đó không phải cô đã nói cực kỳ rõ ràng rồi sao?

Lại giật mình một cái, Nam Tạm và Bạch Thành cũng bình thường trở lại, nội tâm hầu như cũng không phản kháng nữa.

Phú Tu, Lý Khanh và Lưu Nhiên ba người liền liếc nhau, môi khẽ cong lên, trong đầu vốn đã hiểu rõ rồi...

Thù Man, bọn anh không sợ bị thương, bởi vì bọn anh đã chuẩn bị kỹ càng rồi, chúng tôi chỉ sợ em bị tổn thương thôi...

Những điều này, sự đau đớn mà em dành cho, chúng tôi cũng sẽ vô điều kiện mà tiếp thu, chỉ cần là em cho, chúng tôi sẽ nhận, bất luận là cái gì.

Chỉ cần em muốn chúng tôi, chúng tôi sẽ cho em, cái gì cũng không quan trọng, không sao cả...

Đời này, em là kiếp số của tôi, là sự cố chấp ngang bướng của tôi, cũng là chấp niệm của tim tôi.

Không thể lung lay được.

“Đó là điều mà cô ấy muốn sao, thật sự rất bộc trực, thân nhiên, khoan nói tới chuyện liễu lĩnh hay vô nghĩa.” Minh thật sự động tâm với Thù Man, Tô Khuynh Hửu liền nhìn cô nói trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 21 Ăn ý

Tầm Mắt của Thù Man đánh một vòng trên mặt bọn họ,ừ-Về mặt rất bình tĩnh, hiển nhiên trong lòng họ đã xây dựng một phòng tuyến rất vững chắc rồi. Bọn họ đều không để ý đến hành vi phóng đảng của cô...

Cô sẽ để ý sao?

Đây vốn chính là dự tính ban đầu mà cô đưa ra mà!

Ánh mắt cô lại nhìn khuôn mặt của Chu Nham Hải rõ ràng đã trầm xuống, khuôn mặt của anh đang mang vẻ tối tăm hờn giận.

Thù Man vô vị nhún vai, giọng nói nhẹ nhàng: “Nếu anh đã để ý như vậy thì đừng chơi nữa, nếu có khả năng thì có thể gia nhập, tôi sẽ không phản đối, bất cứ lúc nào đều có thể, tôi đang chờ các người, hahaha...”

Thù Man liền cười đến quỵến rũ, mang theo chút lỗ mãng: “Các người thật rắc rối nha.”

Nhưng, các người tự cảm thấy như vậy là tốt sao?

Cái cảm giác đau khổ này, thật sự rất đau.

Có lẽ là đau triệt nội tâm, e rằng đau đến hít thở không thông.

Cũng không cần trách tôi, bởi đây là do các người tự nguyện, không được trách tôi.

Để cho cô và bọn họ mặc sức hoang đường đi!

Cô thật sự cực kỳ cần loại hoang đường này, quá cần....

“Thù Man, hôm nay cứ như vậy đi, được không?” Lưu [lqđ] Nhiên liền đi bên người Thù Man, đầu ngón tay của anh liền khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô, động tác cực kỳ ôn nhu, anh cười cười liếc qua người đàn ông bị thương đang ngồi bên kia: “Nam Tạm nên đến bệnh viện để băng bó vết thương rồi.”

“Ừm” Thù Man nhìn Nam Tạm chăm chú, liền gật đầu.

“Văn Hoa, anh sẽ lái xe sao?”

“Ừ.”

“Chúng ta nên đưa anh ta đi.”

“Được.”

Thù Man lại nhìn người đàn ông đang quỳ gối trước mặt mình, cô liền giơ tay lau lau mồ hôi trên trán anh rót xuống, âm thanh lại ôn hòa như cũ, trong mắt là nụ cười nhạt: “Anh hai, anh nên trở về đi, đêm nay em sẽ không về đâu, em sẽ đi với Văn Hoa.” Cô nói xong liền đứng dậy nhìn Bạch Thành, Lý Khanh, Phú Tư: “Các người cũng trở về đi.”

Trong lòng của Chu Nham Hải cảm thấy...

Nhưng anh vẫn gật đầu rất độ lượng: “Được, đi thôi.”

Thù Man đi đến bên cạnh Nam Tạm, mắt lạnh nhạt liếc nhìn người nào đó một cái, nhẹ nhàng nâng anh dậy: “Đi thôi.”

“Ồi!” Nam Tạm cười rộ lên, anh liền đứng dậy, thân thể dán chặt vào người Thù Man, âm thanh trả lời cực kỳ giòn, trong lòng anh đang vô cùng kích động.

Cô ấy nhớ đến anh, cho dù về mặt vẫn bình tĩnh, trong mắt vẫn thờ ơ, cho dù là có Văn Hoa nhắc nhở nhưng cô ấy chung quy không bỏ anh lại.

Trái tim anh đang rất vui sướng và thỏa mãn.

Trong lòng mấy yêu nghiệt còn lại liền hừ lạnh một tiếng-thật ghen tỵ với anh ta!

Họ liếc mắt nhìn người nào đó, trong ánh mắt liền tặng cho hắn ta vài lưỡi dao.

Trong đầu họ đang tưởng tượng đem kẻ họ Nam lqđ nào đó đâm thành một con nhím.

Sắc mặt họ tuy bình tĩnh nhưng trong lòng đang suy nghĩ: Đêm nay mình sẽ...

Lưu Nhiên lái xe đến bệnh viện, Thù Man và Nam Tạm đang cùng ngồi ở ghế sau.

Lưu Nhiên nhìn qua kính chiếu hậu, một tay Nam Tạm chống cằm gác lên kiếng xe, một tay kia che miệng vết thương lại. Mắt anh ta nhìn Thù Man chăm

chăm, mày hơi nhú lại, sắc mặt có chút tái nhợt.

Sắc mặt Thù Man vẫn bình tĩnh, lưng dựa vào xe, cô đang nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt vô cùng uể oải.

Nam đại thiếu gia cũng không nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn như thế, cuối cùng cũng không kiên nhẫn ngồi nữa, thân thể anh liền nhích qua: “Thù Man, em nhìn anh một chút được không?”

Thù Man vẫn không mở mắt, không để ý tới anh.

“Buổi tối anh muốn em ở cùng anh.” Anh liền làm nũng.

“.....” Thù Man vẫn tiếp tục im lặng.

“Còn có cả Văn Hoa, ba người chúng ta, được không? Anh như vậy, còn có thể làm gì.” Bản thân anh lại thì thở than thở, cũng không hiểu được mình đang nói gì.

Lưu Nhiên nhíu mày, giọng nói cực kỳ nhỏ: “Nam Tạm, đừng làm ồn nữa, để cô ấy nghỉ ngơi một chút, nhìn sắc mặt cô ấy rất xấu.”

Nghe Lưu Nhiên nói vậy, Nam Tạm liền tới gần xem mặt cô, quả thật là cực kỳ trắng xanh, anh vươn tay ra sờ thử: “Sao lại lạnh như vậy, không phải vừa rồi còn tốt sao, sao lại thế này?” Mày anh cũng nhíu lại làm ra bộ đáng đang cực kỳ đau lòng.

“Không có chuyện gì, chỉ đang mệt mỏi thôi.” Thù Man mở mắt nhìn anh một cái rồi nhắm mắt lại.

“Đều tại anh.” Nam Tạm nén giận chính mình lại, anh đưa mặt tới gần, cầm gối lên đầu vai Thù [lqđ] Man, giọng thì thầm: “Bảo bối, nhìn em anh thật muốn hôn em.”

Thằng khốn, lại không đứng đắn, muốn tìm chết.

“Nam Tạm, có tin lão tử liền dừng xe ném cậu xuống đường không?” Lưu Nhiên vẫn không quay đầu lại, chỉ là liếc người nào đó qua kính chiếu hậu một cái, giọng nói vẫn ôn nhu như cũ.

Nhưng giọng điệu kia đã lộ rõ ra 10 phần ý tứ uy hiếp.

Trong lòng Nam Tạm liền tức giận, ánh mắt anh trừng cái ót của Lưu Nhiên như muốn chọc thủng não của anh. Cái cổ anh cứng ngắc giống như gà chọi nhưng không tới nửa phút vẫn lại không có khí phách, liền ỉu xiu gật đầu xuống.

“Được rồi, không náo loạn nữa là được.” Nam Tạm liền thỏa hiệp, anh cũng biết Văn Hoa toàn bộ đều là nghĩ cho Thù Man, anh hiện tại đang quấy rầy cô, chính là xứng đáng bị Lưu Nhiên trách cứ, đây đều là tự tìm. Tâm ý này trong lòng anh cũng giống như Lưu Nhiên vậy.

Nam Tạm yên tĩnh lại, vẫn là đầu gối lên vai Thù Man, hơi thở hết sức cẩn thận, nhìn cô không rời mắt, ánh mắt anh vô cùng mê luyến. Chỉ trong chốc lát, hơi thở đều đều của Thù Man liền truyền đến, cô đang ngủ ngon lành, vẻ mặt yên tĩnh nhìn thật đẹp.

Nam Tạm cứ nhìn cô như vậy, ánh mắt anh bắt đầu gượng gạo, anh nói rất nhỏ: “Văn Hoa, lái xe chậm một chút đi, không đến bệnh viện nữa, về nhà đi, Thù Man ngủ rồi, chắc là mệt mỏi cực kỳ.”

“Vết thương của cậu thì sao?”

“Không sao, đâu phải cậu không biết? Về nhà băng bó lại là được.”

“Được.” Lưu Nhiên liền quay xe lại, đi thẳng về hướng khách sạn Hoàng Cung.

Anh vừa ngẩng đầu lên đã thấy đôi mắt đỏ hoe của Nam Tạm. Mắt phượng mê người của anh ta đã trở thành yêu thương, si ngốc đang nhìn cô- anh ta đang cúi đầu, hôn nhẹ lên mắt cô, sau đó rời đầu đi.

Lưu Nhiên nhìn thấy....Anh chỉ có thể cười khổ thờ dài.

“Lô rồi, lô mẹ nó rồi!”

Sau khi đã đậu xe trong gara, Lưu Nhiên rút chìa khóa rồi xuống xe đi đến trước cửa sau. Nam Tạm đang tự mình mở cửa bước xuống, “Tôi qua thang máy trước, cậu ôm cô ấy đi.” Sau đó anh liền nhanh chóng đi về phía thang máy.

Lưu Nhiên mỉm cười vươn người ra ôm lấy Thù Man rồi dùng chân đóng cửa xe lại, cũng nhanh chóng đi về phía thang máy, tốc độ không quá nhanh vì sợ người trong lòng không thoải mái.

Một đường từ thang máy đến cửa phòng ở, Lưu Nhiên vẫn ôm Thù Man tiến vào phòng ngủ, Nam [lqđ] Tạm mở đèn lên, Lưu Nhiên vén chăn cẩn thận đem người trong lòng đặt vào giường, Nam Tạm lại cúi người vén góc chăn, tất cả quá trình đều tiến hành trong im lặng, không hề phát ra âm thanh. Hai người phối hợp rất ăn ý, động tác hết sức tự nhiên thành thạo giống như bọn họ đã từng hợp tác không chỉ một lần.

Họ lẳng lặng nhìn cô gái đang yên tĩnh ngủ, sau khi xác định cô đã ngủ say không dễ dàng tỉnh lại, lúc này 2 người mới người ra ngoài liền đóng cửa lại.

Vừa vào phòng khách, Nam Tạm liền hỏi người bên cạnh ngay lập tức: Văn Hoa, hòm thuốc để đâu?”

“Đến phòng bên cạnh đi, bọn họ chắc là đã tới đây rồi.” Luru Nhiên đang đi thẳng đến cửa không hề quay đầu lại.

“Cậu nói là bọn Phú Tu?” Nam Tạm đứng tại chỗ, mày chau lại, thì thầm nhìn theo bóng dáng Luru Nhiên, bộ dáng biết rõ còn cố hỏi.

“Ừ, còn không đi mau lên.” Luru Nhiên đang đứng ở ngoài cửa chờ anh bằng vẻ mặt lạnh nhạt: “Đừng nói cậu nhìn không hiểu ánh mắt của bọn họ tới nay.”

“A.” Nam Tạm liền cười âm áp: “Vừa nghĩ không biết họ sẽ phản ứng ra sao.”

“Đi thôi, vừa đúng lúc đêm nay tôi có chuyện cần nói với các cậu.”

“Sao?” Nam Tạm nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Luru Nhiên, mặc dù trong lòng anh hơi nghi ngờ nhưng cũng không cố hỏi, liền nhanh chóng theo kịp bước chân anh đến phòng bên cạnh của Lý Khanh

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 22 Hình ảnh

“Đến đây... Đến đây nào Thù Man, đến đây với tôi...” Trong giấc mơ, cô gái từ bóng đêm đang nhẹ giọng kêu gọi Thù Man.

Cô từ trên giường ngồi dậy liền nhón chân đi xuống giường. Trong bóng đêm, cô đi chân trần trên nền gạch, cả người có chút mơ hồ lại không có biện pháp nhìn rõ mặt cô ta: “Cô muốn dẫn tôi đi đâu?”

Cô ta liền nói: “Không đi đâu cả Thù Man, tôi chỉ muốn chỉ cho cô xem những thứ cô mà cô đã quên đi. Tôi cần cô cùng nhau xác minh lại những điều đặc sắc này.” Cô ta đang cố gắng dụ dỗ Thù Man.

Trong bóng đêm, thân thể cô trở nên trong suốt, bay bổng bồng bềnh chẳng có mục đích gì, tầm mắt cũng không nhìn rõ quá 2 mét, cái gì cũng thấy không rõ. Trong giây lát, Thù Man liền thấy được căn phòng giam cầm kia. Căn nhà cực kỳ u ám, ngọn đèn sáng tù mù. Cửa sổ nhỏ hẹp nằm sát đường ray, tiếng còi xe lửa thét chói tai trong màn đêm đang ầm ầm gào rít đi tới. Tiếng bánh xe ma sát đường ray ầm ầm cùng tiếng cười thô bỉ thê thếp của những người đàn ông và tiếng âm thanh kịch liệt xô xua xuyên qua thân thể.

Toàn thân Thù Man ướt đẫm mồ hôi, cô giật mình mở mắt ra, một màn cảnh tượng kia hiện lên trong đầu cô đang hiện ra rất rõ, thật lâu sau vẫn không thể bình tĩnh được.

Cả căn phòng giống như cái lọ trống rỗng trong phút chốc bỗng hiện lên tất cả loại âm thanh. Cái gì Thù Man cũng không nghe thấy, trong lỗ tai toàn là tiếng vọng ong ong. Trong phòng toàn là mùi ẩm mốc dơ bẩn quanh năm không hề chà rửa trộn lẫn với mùi máu tươi chua xót.

Trên một chiếc giường đơn có một cô gái đang dựa lưng về phía Thù Man, phát ra tiếng “Ồ ồ...” Tiếng than nặng nề khổ sở giống như âm thanh gắng gượng, hơi lạnh lan ra từ xương sống. Thù Man liền di chuyển đến bên cạnh cô gái kia mà không phát ra một tiếng động nào.

Thật chậm rãi, gương mặt của cô gái kia liền đập vào mắt cô, trong một chốc tâm trí Thù Man bỗng trống rỗng giống như một mảnh đất hoang vu không có một ngọn cỏ mọc kệ cho ai cũng có thể tùy ý giẫm đạp lên.

Khuôn mặt kia quen thuộc như vậy-thì ra là khuôn mặt của chính mình ở kiếp trước, trách không được quen thuộc như vậy, thì ra là mình sao?

Sao cô lại sợ hãi như vậy? Thân thể cô đều đang run run, đáy mắt cô có từng giọt chất lỏng đang nhỏ xuống là nước gì vậy? Là nước mắt sao?

Thù Man cảm thấy cực kỳ buồn cười, cô cũng có nước mắt ư.....

Đúng lúc này Thù Man nhìn thấy một người đàn ông đang đi đến, khuôn mặt của anh ta cô biết, anh là người của ông lão: Quý Chung. Giờ phút này, cô tin chắc không hề nghi ngờ rằng người đang nằm trên giường kia chính là cô rồi.

Ánh mắt của anh nhìn xuyên qua thân thể của Thù Man, dừng lại ở trước giường nhìn vào cô gái. Trong mắt anh toàn bộ đều lạnh lẽo, nhìn từ phía sau lại tạo nên cảm giác thật u ám, Thù Man lại thấy đau lòng.

Thù Man thấy cô gái đang quay lại nhìn anh ta, đầu tóc đen xõa tán loạn trên gối bị mồ hôi làm cho ướt đẫm, trở nên sáng bóng. Mặt cô ấy ướt đẫm, run khe khẽ, trên trán mồ hôi đang chảy ra. Nghiêm nhiên chính là một con quỷ bị ngâm nước!

Cô nghe thấy được tiếng cô ấy yếu ớt gọi tên anh ta nhưng chỉ là hé miệng ra, môi khẽ khép mở nhưng không có âm thanh nào, lại nhìn theo hình môi của cô ấy, đáy lòng cô cũng liên dao động lên xuống.

Thù Man đọc được, cô ấy đang vội vàng gọi tên anh ta: “Quý Chúng!” . Dường như đang nói với anh rằng: “Đau quá, đau quá, Quý Chúng. ... Ôm tôi một cái. ... Ôm tôi một cái đi. ...” Trên mặt cô ấy đều tràn đầy sự cầu khẩn, cổ vươn tay ra chạm vào vạt áo của anh.

Anh ta liền khẽ nghiêng người nằm cạnh cô ấy, vươn ngón tay ra chạm vào gò má gầy yếu của cô, ôm lấy thân thể gầy gò. Anh vỗ nhẹ vào lưng cô, an ủi cô không một tiếng động, đôi môi lạnh lẽo của anh ta hôn lên môi của cô ấy, hôn thái dương của cô ấy, rồi đến cằm, thái độ cực kỳ yêu thương.

Cô ấy vẫn đang mút lấy đôi môi khô nứt của anh ta, thì thảo trong im lặng. Bởi vì quá đau, mà lại cảm điếc, nhưng cô ấy vẫn cố nói chuyện như trước.

Cô ấy nói: Quý Chúng, tôi đã bị bọn họ.Rất nhiều người. ...Hành hạ một tháng.

Cô ấy nói: Tôi mang thai rồi. . .Không biết. . .Là con của ai nữa.

Cô ấy nói: Rốt cuộc tôi đã hoàn thành việc này.Đồng ý giao dịch với lão bất tử.

Cô ấy nói: Quý Chúng, thật ra tôi sống rất mệt mỏi.Mệt mỏi quá.

Cô ấy nói: Tôi muốn ngủ, thật sự muốn ngủ.Không muốn tỉnh lại nữa.

Như vậy thật tốt.Thật tốt.

Anh ta giống như có thể hoàn toàn hiểu lời nói của cô, hiểu được ánh mắt của cô, việc cô nhúc nhích môi biểu hiện điều gì.

Anh ta ôm cô ra khỏi phòng ngủ, Thù Man liền bay phấp phới theo bọn họ. Cô vẫn đang cười nhạt, cười nhạo mình khi đó thật sự giống một kẻ sắp chết đáng thương.

Một cảnh tượng cực kỳ vớ vẩn như vậy làm cho Thù Man cảm thấy chính mình giống một người. Cô lại yên lặng như cũ, giữa lòng mây là nụ cười nhạt theo thói quen. Một mình cô ngồi ở rạp chiếu phim không một bóng người, ở hàng ghế đầu tiên, dùng ánh mắt vô cùng thần nhiên nhìn bộ phim trước mặt mà cô cho là vô vị, nhưng mà lại hoàn toàn mới, do kiếp trước cô cùng một người đàn ông coi như có quen biết, hai diễn viên chính diễn kịch cảm.

Cực kỳ châm chọc, cực kỳ buồn cười làm cho cô cười đến hai vai run rẩy, khóe mắt liền chảy ra chất lỏng âm ỉ bi thương.

Thù Man nghe thấy được những lời kịch xa lạ kia nhưng lại cực kỳ quen thuộc.

Nghe thấy anh ta nói với cô gái trong lòng: Thù Man, tôi hiểu được, tôi hiểu được!

Em biết không? Sự ra đời của em vốn là một bi kịch sai lầm, bao gồm cả tôi nữa, thật sự!

Chúng ta dường như nhất định sẽ phá hủy lẫn nhau. Em phải rời khỏi nơi này, chạy theo đường hầm tối tăm ẩm ướt chạy về phía trước, chạy tới nơi có ánh sáng đằng xa cho dù là phía trước không có đường đi nữa. Mà tôi đã biết sẽ không có khả năng này đâu, từ lần thứ hai em tỉnh lại, em sẽ càng trở nên trống rỗng, tàn nhẫn hơn nữa!

Em như vậy làm cho tôi đau lòng quá, tôi thích em nhưng em không biết sao? Cho đến giờ đều là rất thích đây này!

Nhưng mà tôi vẫn. ...Chỉ có thể trở mặt nhìn em chịu bị hành hạ. ...Cho nên tôi không xứng, không xứng đáng thích em!

Thù Man đi đến cạnh bọn họ, cô đứng song song với bọn họ, cô mỉm cười khi nghe anh ta nói thích mình, anh ta nói mình không xứng với cô. Nhìn chính mình đang từ từ nhắm mắt ngủ trong lòng anh ta, hô hấp bắt đầu đều đều lại. Giống như trên người cô không hề xảy ra chuyện gì. Hoặc là cô đã đem những nỗi sợ hãi này giấu vào bên trong không cho người khác có thể thấy lần nữa.

Lúc này mới có điểm giống tôi- Thù Man nói với cô ấy như vậy.

Lúc ngẩng đầu lên, cô phát hiện trên gương mặt tuần lã lạnh lẽo của Quý Chúng là một nỗi phiền muộn mơ hồ. Nội tâm xấu xa của cô liền có chút vui mừng bởi vì điều này chính là biểu hiện của sự khổ sở.

Thù Man lại đi theo bọn họ đến chỗ căn cứ, nhìn anh ta ôm chính mình đưa vào phòng giải phẫu, đây là nơi mà cô dừng lại lâu nhất. Anh ta không cùng cô đi vào, một phút đồng hồ sau anh ta lại đi ra, lưng tựa vào vách tường hành lang. Thời gian chờ đợi dường như rất dài, anh ta cứ hút từng điếu thuốc một, cảm xúc có chút phiền não, giống như không thể kiểm chế được hô hấp của chính mình.

Một người đàn ông nét mặt không chút thay đổi đi ra ngoài, trong tay cầm một cái bồn trắng men màu trắng, đưa đến trước mặt Quý Chúng. Anh ta dùng cái nhíp gắp một khối máu bên trong đông đờ sậm, nhẹ giọng nói: Chúng tôi thấy được rất rõ cái thai không có hấp thụ vật lý, cô ấy đã mang thai ngoài tử cung. Bây giờ may mà không xuất huyết, nếu như xuất huyết quá nhiều hay là rong huyết thì sẽ phải cắt bỏ tử cung, khả năng tử vong rất lớn.

Mùi máu tươi dày đặc từ trong khối máu bay ra, lan tỏa trong không khí. Thù Man nhìn khối máu đó, cô khẽ nhíu mày- cái này lấy ra từ trong cơ thể cô sao?

Lúc này dường như bên trong truyền ra vài tiếng than nhẹ. Anh ta nghe được là âm thanh của cô liền bước nhanh vào...

Thù Man thờ ơ nhìn chính mình đang nằm ngửa trên bàn mổ phụ khoa, miệng than nhẹ yếu ớt. Bên cạnh người là đồng dây cao su trong suốt có vết máu ngưng tụ. Trên mặt đất ném đầy những miếng bông gòn dính máu, tản ra mùi máu tươi nồng nặc. Nửa người dưới của cô trần trụi, hai chân gầy yếu bị tách ra, gác lên cao. Trên đùi là vết máu đang nhỏ xuống tí tách, ngưng tụ vào cái bồn trắng men ở phía dưới, không hề có dấu hiệu ngừng chảy máu.

Cô ấy ngẩng đầu lên cười với anh ta, sắc mặt cô ấy lại càng thêm trắng xanh, trên trán đều là mồ hôi làm tóc dính bết lại. Bộ dáng vô cùng chật vật giống như một con búp bê cũ bị vứt bỏ. Nước mắt trong khóe mắt trong trẻo đã rơi xuống không hề hay biết nhưng ánh mắt không hề đau khổ. Cô ấy nhẹ giọng nói với anh ta: “Đến đây đi, Quý Chung, tôi đau quá không còn sức nữa, đứng không nổi.” Thật bình tĩnh, cực kỳ nhạt nhưng vẫn là nói ra trong im lặng.

Dường như anh ta hơi sững lại, rừ mắt xuống che đi nỗi đau trong mắt không cho ai nhìn thấy rồi bước lên bế cô ấy xuống không để ý đến chuyện máu dính lên cả người mình. Anh ta lại xoay người nhìn bác sĩ: “Nếu cô ấy có chuyện gì thì tôi sẽ băm nát anh ra.” Giọng lạnh lẽo mà tàn nhẫn.

Thù Man chỉ mỉm cười nhìn toàn bộ, nhìn anh ta ôm cô ấy đi thật xa, biến mất ở khúc cua hành lang.

Một trận gió lạnh thổi qua, cơn lạnh làm cho Thù Man rùng mình một cái, toàn thân cô trở nên lạnh lẽo giống như đông cứng lại, chân không hoạt động được giống như đã cắm rễ dưới lòng đất.

“Haha...” Thù Man ngồi ở trên giường, mắt nhìn căn phòng tối như mực, khe khẽ cười nhạt: “Thù Man à, vốn dĩ là... những chuyện này vốn đã khắc sâu như vậy rồi, mình lại có thể quên được sao?”

“Là bởi vì sợ hãi khi nhớ tới ư? Cảm thấy không thể chịu đựng được sao? Thì ra mình lại yếu đuối như vậy....”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 23 Đau lòng

Lưu Nhiên đi qua căn phòng ở kế bên, chính là phòng của Lý Khanh. Cửa kẻ cửa cũng không mất bao nhiêu bước, nội thất bên trong cũng không khác nhau là mấy.

Trong phòng của Lý Khanh lúc này, đèn trên trần thủy tinh và đèn trong phòng đều đã được bật làm cho không gian trở nên cực kỳ sáng y hệt như ban ngày.

Nam Tạm đã cởi bỏ áo khoác quân trang dính máu và áo trong ra, nửa người trên để trần, anh đang ngồi trên sôphá tự mình rửa vết thương. Dùng bông y tế nhúng cồn để tẩy vết máu trên bụng rồi dùng gạc băng bó lại, động tác rất thành thục.

Ba người Bạch Thành, Phú Tu và Lý Khanh vẫn mang bộ dáng lười biếng ngồi tựa vào sôphá. Đôi mắt xinh đẹp của Lý Khanh đang híp lại, ngón trỏ và ngón giữa của tay trái kẹp lấy điều thuốc, nhàn nhạt nhìn Nam Tạm đang rửa miệng vết thương.

Thần sắc của Phú Tu giật mình, anh xoay tròn ly rượu trong tay một cách vô thức, lại cúi đầu im lặng không nói gì.

Sắc mặt Bạch Thành không tốt lắm, uống hết ly rượu này tới ly rượu khác, trong lòng đang tức giận vô cùng. Anh không nhìn Nam Tạm, sợ nhìn thấy sẽ không nhịn được vùng vằng lên đánh cho anh ta một trận.

Lưu Nhiên ngồi đối diện với Phú Tu. Tay trái anh đang bung ly cà phê, ngón tay thon dài cầm muỗng bạc khuấy một vòng, nhàn nhạt liếc nhìn mấy người kia một cái rồi cũng cúi đầu im lặng.

Trong phòng rất yên tĩnh, không khí có chút u ám, trong lòng mỗi người đang tự mình giương cung bạt kiếm, gương mặt hết sức căng thẳng.

Sau khi đã xử lý vết thương ổn thỏa xong, Nam Tạm mới ngẩng đầu lên...

“Nam Tạm, sao tối nay cậu lại muốn chúng tôi đến đây?”

Bạch Thành mở miệng trước, ánh mắt hơi lim dim nhìn anh: “Cậu nha, hôm nay thật mẹ nó không có nghĩa khí, rõ ràng ngày đó đã nói rõ ràng rồi.”

Mấy người khác chỉ im lặng không nói gì. Người cầm điều thuốc, kẻ uống rượu, không ai lên tiếng mà để im cho Bạch Thành nói.

Nam Tạm gật gật đầu, tay liền bật lửa, mắt hờ hững suy tư, miệng thì hung hăng hút một hơi thuốc thật dài sau đó dập tắt điều thuốc trong gạt tàn. Trên miệng anh vẫn treo một nụ cười bất cần nhìn Bạch Thành và mấy người kia đang giận mình tới nghiến răng, hận không thể cùng nhau xông lên.

“Các anh em, xem như tôi xin lỗi.” Nói đến đây, Nam Tạm dừng lại một chút, mắt phượng lướt qua bọn họ một lượt: “Nói đi cũng phải nói lại, mấy

người chúng ta còn không hiểu nhau sao?”

Dáng người của anh phóng thẳng tựa vào sôpha, đầu ngón tay vươn ra một cách tao nhã châm một điếu thuốc rồi đứng dậy mở cửa sổ ra, Nam Tạm tiếp tục nói: “Không lẽ trong lòng các người còn xấu xa ít hơn tôi sao, chúng ta chẳng qua là kẻ tầm thường người nửa cân thôi-Nam Tạm tôi động tác chẳng qua là nhanh hơn một chút!” Anh nói xong liền thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn ngón tay trắng nõn thon dài của mình, khóe môi nở một nụ cười thâm sâu.

Lúc này đây trên người Nam Tạm đang phát ra một loại sức quyến rũ giữa sự chán chường và nhõ nhõ, trong vẻ yên tĩnh lộ ra sự nhạy bén sáng suốt, nội tâm ung dung mà sâu sắc, không thể nghi ngờ là rất mê người!

Mấy yêu nghiệt, ai mà không biết ý nhau chứ, ai cũng tỉnh quái như nhau, trong lòng không khỏi tính toán, trên mặt hiện lên vẻ ẩn nhẫn chịu đựng.

Lý Khanh miễn cưỡng giương mắt nhìn Nam Tạm: “Việc đã đến nước này thì nói thêm gì cũng là vô ích, năng lực của cậu thế nào thì chúng tôi cũng đã biết rồi, ai bảo chúng tôi chậm một bước chứ. Nhưng cậu thật cho rằng muốn đến gần cô ấy dễ như vậy sao?” Về mặt châm biếm nhìn Nam Tạm.

Nam Tạm cười nhẹ, cũng ngẩng đầu lên nhìn lại anh nhưng lại chột nhiu mày: “Mặc kệ Văn Hoa có ra chiều gì thì tôi sẽ tiếp chiêu đó nên chiêu của các cậu thiếu gia tôi cũng không sợ.” Thái độ tuyệt đối liều lĩnh.

“Không sợ!” Hay cho Nam Tạm cậu, lúc này trong lòng mọi người đang hận đến nghiến răng! Ánh mắt lại đồng loạt hướng về Lưu phúc hắc, muốn xem thái độ của anh.

Nhưng,

Anh chỉ hơi cúi đầu im lặng giống như không hề tồn tại ở đây, sao lại thế?

“Này!” mấy kẻ yêu nghiệt có chút kinh ngạc.....

Suy xét một chút, hình như có chỗ nào không đúng?

Sao bộ dạng Văn Hoa lại như thế này?

Nam Tạm cười cười, đứng lên đi thẳng đến quầy bar, tự mở ly rượu rót cho mình một chén cũng không xoay người lại” Văn Hoa, cậu muốn uống không?”

“Được.”

Sau khi đã rót xong anh quay về sôpha đưa cái ly cho Lưu Nhiên. Vừa ngồi xuống đã nhìn bọn họ một cái rồi nói cực kỳ chân thành: “Tôi yêu cô ấy, hôm nay mới biết được là yêu bao nhiêu, yêu nhiều hơn cả yêu bản thân mình.” Nam Tạm nói rất chậm, nét mặt rất bình tĩnh.

“Hừ!” Ba người đàn ông khác đồng thời hừ lạnh một tiếng.

“Nam Tạm, cậu đúng là muốn tìm chết!” Bạch Thành trừng mắt, rống to với anh.

“Lão từ chẳng lẽ không yêu sao? Yêu ít hơn chính mình sao?” Sắc mặt của Phú Tu cũng rất khó coi nhìn Nam Tạm nói.

Lưu Nhiên nhấp từng ngụm rượu, ánh mắt thâm ý lạnh lẽo hung ác bắn về phía đám người đang cãi nhau kia, mấy kẻ yêu nghiệt lập tức ngoan ngoãn im lặng.

“Đêm nay Thù Man không được, chắc là các người đã phát hiện ra rồi.” Anh chỉ nói vài câu đơn giản mang theo hàm ý khẳng định.

Mấy yêu nghiệt lại liếc mắt nhìn nhau, ngấm lại bộ dáng đêm nay của cô...Hình như không tốt thật. Họ gật đầu, quả là không thích hợp.

Lưu Nhiên ngửa đầu uống sạch chỗ rượu còn lại trong ly, anh đứng dậy đến trước quầy bar, đưa lưng về phía mọi người: “Thù Man bị bệnh....cô ấy.....Không muốn đi chữa trị.” Âm thanh chuyển sang trầm xuống mang theo bất đắc dĩ.

“Hả?” Lòng mày của Lý Khanh liền nhíu lại.

“Bị bệnh sao?” Phú Tu cũng cau mày, sắc mặt tỏ vẻ nghi ngờ.

“Đã bị bao lâu rồi?” Trong lời nói của Nam Tạm đã hiện lên sự lo lắng.

“Bị bệnh gì?” Bạch Thành là người thẳng thắn nhất.

Bốn yêu nghiệt mỗi người một câu, tất cả bọn họ đều cau mày nhìn Lưu Nhiên đang cúi đầu đưa lưng về phía bọn họ, trên người anh đang tỏa ra.....

“Haiz....” Lưu Nhiên thở dài một hơi, anh xoay người lại nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, trở về sôpha rồi ngồi xuống nhưng vẫn cúi đầu không nói.

Tâm của mấy người kia đều chạy theo anh rồi, họ đều lo lắng nhìn anh, chờ anh nói ra.....

Nhưng anh vẫn im lặng làm cho tâm bọn họ treo lơ lửng, quá thật quá khó chịu!

“Văn Hoa....”

“Cậu có nói hay không?”

“Mẹ nó cậu muốn bọn tôi lo lắng mà chết sao?”

“.....” Cho dù bọn họ có gấp hơn nữa, Luru Nhiên vẫn im lặng như cũ.

Trong lòng mấy yêu nghiệt rõ là...Khụ, thật khó chịu, giãy vò!

Nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể chờ.....

Thật lâu sau.....

“Tôi đã xem rất nhiều tư liệu có liên quan, cũng đã mò các chuyên gia cổ vấn tâm lý, bệnh trạng của Thù Man chính là cấp độ hai của bệnh tâm thần phân liệt.” Luru Nhiên ngẩng đầu lên, mắt đỏ bừng, “Nhìn cô ấy đối xử với chính mình, cảnh tượng như vậy, cả đời này.....chỉ nhìn thấy một lần là đủ rồi.” Từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống, giống như muốn cùng trời đổ mưa.

Những yêu nghiệt nhìn thấy nước mắt của Luru Nhiên, trong lòng vô cùng kinh hãi!

Cậu ta như vậy mà lại.....

“Chắc các cậu cũng nhìn thấy vết sẹo ở cổ tay cô ấy rồi chứ?” Âm thanh khàn khàn như tiếng cồng chiêng.

Bọn họ lại nhớ tới trên cổ tay của Thù Man có một vết thương vừa mới đóng vảy, vẻ mặt lập tức âm trầm...

“Nó có tại Vân Nam.” Âm thanh của Luru Nhiên bắt đầu run rẩy. Trong phút chốc, anh lại nhớ tới căn phòng nhỏ đó có vẻ mặt yêu di của Thù Man cùng đôi mắt lạnh lẽo, trong nháy mắt đã làm đông cứng tim của anh.

“Ngày đó...Tôi chính mắt nhìn thấy...Cô ấy tự cắt cổ tay của chính mình, khi nhìn thấy máu trên mặt đất cô ấy còn cười, nụ cười kia rất xinh đẹp có thể làm mù mắt đàn ông nhưng cô ấy xuống tay quá ngoan độc, không hề có điểm lưu tình làm vết thương sâu tới xương.”

“.....” Những người đàn ông hung hăng hút một ngụm khí lạnh...

Lại nhìn vẻ mặt hối hận của Luru Nhiên, bộ dáng thương tâm muốn chết.

Lúc đó cô dùng dao ngoan độc tự cắt cổ tay của chính mình, cảnh tượng tự mình hại mình kia dường như đang trình diễn chân thật trước mắt bọn họ.....

Đau lòng vô cùng.

Thân thể cứng lại, toàn thân trở nên lạnh lẽo, lưỡi dao kia dường như cắt vào trong lòng mỗi người.

Luru Nhiên lấy điều thuốc từ trong bao ra, ngón tay đỏ thuốc của anh đã run run, rốt cuộc cũng đã đốt xong liền dùng sức hít vào vài hơi: “Lúc đó tôi chỉ cảm thấy tức giận, vô cùng tức giận...”

“Nhưng sau khi nghĩ lại, lúc đó...nếu như tôi không tỉnh lại, hậu quả thật không dám nghĩ tới nữa, cũng không muốn nghĩ tới...”

“Lão tử chính là....” Tay anh liền dùng sức nắm chặt áo khoác, “Chính là yêu cô ấy, rất yêu, yêu đến chết-sao tôi lại không canh chừng cô ấy cơ chứ?”. Anh hận mình đến chết mất.

Nam Tạm, Bạch Thành, Phú Tu, Lý Khanh cũng không tốt hơn, trong mắt bọn họ đều là mắt mát, kinh hãi, luống cuống tay chân!

Anh chưa nói dứt lời, càng nói thì mắt họ lại càng đỏ, trong lời nói có thể nghe ra mùi vị đau thương, sao tôi không thể làm được như thế chứ?

Yêu cô ấy, họ muốn đau thay cho cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 24 Điên cuồng

Editor: Rea

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, trong hành lang chỉ có gió lạnh đang rít gào. Trong phòng mổ, người đã đi hết, đèn cũng tắt. Bóng tối và im lặng đang bao phủ lấy tất cả ý thức của Thù Man.

Thù Man đang rất lạnh, cơn lạnh này chui vào mạch máu của cô, cắn nuốt cơ thể vốn không cần nhiều nhiệt lượng lắm của cô.....

Cô cuộn mình ngồi xỏm dưới hành lang, hai chân gập lại, sử dụng hai tay ôm lấy đầu gối của chính mình, tư thế như vậy cho cô cảm giác sẽ không lạnh như thế nữa.

Bên tai cô đang có âm thanh nói chuyện không ngừng: “Thù Man, cô thấy chưa? Đó chính là cô, yếu ớt đòi hỏi một người đàn ông an ủi như vậy, cô muốn làm giảm đau đớn trên thân thể.”

“Không phải!” Thù Man liền nhẹ giọng phủ nhận, cô vùi đầu giữa hai chân, cất giọng rầu rĩ: “Tôi làm như thế để càng đau đớn hơn thôi!”

Haha....Tiếng cười trào phúng vang lên men theo viền tai của cô...

Thù [lqđ] Man, thừa nhận đi, cô đã thất bại rồi, cô muốn anh ta cùng cô chia sẻ mọi khó khăn. Cô xem đi, nhìn bộ dáng của cô xem, toàn thân dơ bẩn, khắp người đều là máu tươi, đau đến mức vằn vện thân thể nhưng mặt lại vô cùng bình tĩnh như cũ, rất đẹp nha!

Đó là một loại hấp dẫn! Mang theo mùi vị của sự hủy diệt!

Đẹp quá, thật đẹp....Thù Man...

Âm thanh bên tai cô dần dần nhỏ lại...Cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Thù Man nâng mặt chôn ở giữa đùi lên, cô phát hiện mình đang ở tại căn phòng của kiếp trước.

Hết thấy trước mắt, những vật dụng này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Ồ trên giường kia....Bọn họ đã cùng ôm nhau.

Thù Man nhìn thấy, anh ta đang đụng đến hạ thể của mình, máu tươi ảm áp nhuộm đỏ bụng của anh, làm cho làn da trở nên dính dính.

Thân thể cô bị tổn thương khiến cho anh không dám đụng mạnh vào.

“Thù Man, em đang rất đau....Tôi biết, tôi biết...” Anh thì thầm, đau lòng dùng ngón tay cái lau đi nước mắt của cô, hôn lên đôi môi khô nứt của cô, vuốt ve những sợi tóc bay tán loạn của cô, âm thanh lạnh lẽo khăn khăn mang nỗi mất mát to lớn.

Anh giống như một con dã thú bị thương đang cực kỳ bất lực, gằm nhẹ lên nức nở.

Chủ nhân làm sao có thể.....Ông ta biết rõ rành rành...

Súc sinh, tất cả đều là súc sinh.....

Anh cũng vậy, không.....Ngay cả súc sinh anh cũng không bằng.....

Anh muốn giết hết tất cả bọn họ, cũng muốn tự giết chính mình.....

Thù Man.....Thù Man.....Thù Man.....

Anh cố chấp đọc đi đọc lại tên của cô bằng âm điệu vô cùng bi thương, thê thảm...

Thân thể của cô đang cực kỳ suy yếu, hơi thở mỏng manh. Nhưng cô vẫn mỉm cười như cũ, đưa tay sờ vào đầu tóc đen của anh. Cô cảm nhận được tóc của anh rất tốt, vừa mềm lại vừa đàn hồi càng phụ trợ thêm cho bản tính tàn nhẫn và lãnh khốc.

Cũng như con người của anh...

Trong mắt cô vô cùng bình tĩnh, không hề có bi thương cũng không có cảm giác đang bị thương tổn.

Cô liền nâng bàn tay đang nhuộm máu của mình đặt lên đầu anh, nhẹ nhàng vuốt ve chải tóc cho anh.

Máu nhuộm lên tóc anh, làm cho những sợi tóc dính kết lại với nhau...

Thù [lqđ] Man nhìn chúng, cô cảm thấy cảnh tượng như vậy có một chút mát mắt cùng với tàn nhẫn đẹp đẽ!

Đây là một loại an ủi phải không? Thù Man nghĩ vậy.....

Chỉ là không biết cô đang an ủi anh hay là anh đang an ủi cô...Có lẽ là họ đang an ủi lẫn nhau!

Thù Man đứng nhìn bọn họ trong bóng tối.

Thân thể của anh đang chìm trong máu của cô, giống như một tờ giấy bị ngâm nước, yếu ớt vô lực. Anh liền rút bàn tay đang đặt dưới eo của cô ra, nó dính toàn là máu. Một khối sền sệt màu nâu rơi xuống dưới lòng đất. Trong mắt của anh toàn là tơ máu, anh đang không khống chế nổi chính mình, dùng tay cào tóc và khóc không thành tiếng.

Vết thương của cô là một phần thân thể của anh. Là máu của anh, là nhịp tim của anh, là niềm mạc khoang bụng mềm mại mà yếu ớt của anh. Chưa được anh đồng ý mà đã tự ý tách ra khiến cho máu thịt be bét.

Anh vô cùng muốn đem thân thể của mình vùi sâu vào bên trong cô nhưng mà lúc này bọn họ không thể giao hợp, lại càng không thể gần gũi nhau.

Hai bên đang bị một cái gì đó cô lập ngăn cách.

Ánh mắt của anh si dại mang theo tuyệt vọng điên cuồng đang nhìn cô chăm chú, trong tròng mắt anh là sắc mặt cô trắng bệch không hề có chút máu, anh liền khẽ mỉm cười.

Giọng nói của anh rất dịu dàng và chân thành: Thù Man, tôi là người cực kỳ vô sỉ, trong nội tâm lại biến thái tàn nhẫn, thật đấy. Bây giờ trong đầu tôi đang trống rỗng không thể suy nghĩ được gì cả. Em như vậy khiến tôi rất đau lòng, đau đến nỗi muốn đem em phá hủy, xé nát thành từng mảnh nhỏ sau đó đem nuốt vào bụng, là vị ngon mà tôi vẫn thường khát vọng. Đem máu của em hấp thu vào người tôi, trở thành một phần của tôi, hoặc là chế tác thành tiêu bản đựng trong lọ không lọ, dùng Formalin ngâm để bị không bị hư hỏng, để không ai có thể có được em nữa.

Em chết rồi...Không biết gì nữa, cũng không biết đau, cũng sẽ không chịu khổ và tôi cũng sẽ không đau nữa.

Cô chỉ mỉm cười nhìn anh. Thân thể cô đang cố hết sức hoạt động, liền tiến vào trong khuôn ngực dày và rộng của anh, hai tay cô ôm lấy cơ thể vẫn đang run rẩy của anh.

Anh [lqđ] nhắm đôi mắt đỏ ngầu lại, ôm lấy cô, hơi thở vẫn nặng nề như cũ.

Mùi máu tràn ngập trong không khí cùng với hơi thở và nhịp tim đập của bọn họ. Giờ phút này họ vô cùng yếu ớt, không thể tự bảo vệ cho chính mình.

Sinh mệnh của bọn họ chưa từng hạnh phúc, đều chỉ là những linh hồn cùng đường lạc lối.

Hình như cô đã ngủ thiếp đi rồi, hơi thở cực kỳ yếu ớt.

Anh ôm lấy cô, mặt anh đầy nước mắt không thể tự kiềm lại. Anh cảm thấy sinh mệnh của cô giống hệt như pháo hoa bay lên trời cao rồi sẽ tan thành mây khói. Anh sẽ định dùng toàn bộ quãng đời còn lại để ghi nhớ khuôn mặt của cô, nhớ kỹ khuôn mặt của cô để cho anh sinh lòng hủ diệt.

Thù Man ngồi trên giường nhìn bọn họ đang chìm trong tuyệt vọng đau khổ, khuôn mặt của cô đang cực kỳ thờ ơ lạnh nhạt. Không hề báo trước, một loạt hình ảnh đau thương đột nhiên tràn vào đầu cô tạo thành một chuỗi ký ức đầy đủ.

Những người đàn ông đang thờ đốc một cách nặng nề, dùng ngôn ngữ hạ lưu cực hạn.

Tay chân của cô bị dây thừng trói chặt, đầu dây đang nằm trong tay của họ nhưng cô đang cố sức lôi kéo. Thân hình của cô bị mở rộng thành hình chữ đại, nơi tư mật hé mở, thân thể trần truồng bại lộ trong không khí, dưới ánh mắt thú tính của bọn họ.

Bọn họ cười bỉ ổi hung ác, nhào vào người cô...

Họ dùng roi quật vào người cô, bàn tay vuốt ve cô một cách mạnh bạo, mỗi lỗ chân lông của cô đều kêu lên đau đớn, ý thức sót lại khiến cô vận người vùng vẫy, ánh mắt trở nên trống rỗng vô cảm-cô không muốn quất to, cũng không có sợ hãi.

Bọn họ đem cái thứ ** xấu xí nhét vào trong cơ thể cô, xé nát tấm lá mỏng tượng trưng cho sự thuần khiết của cô...

Và chạm hung ác, dã man không ngừng....

Từ trong giấc mơ, Thù Man liền bừng tỉnh. Tim cô đập liên hồi, ý thức vẫn đắm chìm vào ác mộng khiến cô hít thở không thông. Cô cố gắng ổn định lại hơi thở rồi lau mồ hôi trên trán.

Đèn ngủ ở đầu giường phát ra thứ ánh sáng yếu ớt mỏng manh. Thù Man liền mở ngăn kéo tủ đầu giường, bên trong là loại thuốc lá cô thích mà Văn Hoa đã chuẩn bị sẵn. Mùi vị cay nồng này rất thích hợp với tội ác tiềm ẩn bên trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 25 Tự kiểm điểm

Editor: Rea

Rút một miếng thuốc ra, Thù Man liền hùng hăng hít một hơi dài, một ngụm rồi một ngụm. Trái tim của cô rối cuộc đã bình tĩnh lại nhưng tay vẫn không thể ngừng run rẩy được.

Sau khi đã hút xong, cô dụi tắt tàn thuốc vào gạt tàn rồi đứng dậy đi vào phòng tắm. Cả người cô đều đang ướt đầm mồ hôi nên tỏa ra mùi khó chịu. Cô muốn tẩy sạch cái mùi khó chịu này đi.

Thù [lqđ] Man đóng cửa lại rồi mở đèn phòng tắm lên. Cô liền bước đến bên cạnh bồn tắm, mở cho nước ấm từ vòi chảy xuống sau đó dùng chân thử, cô nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo bằng động tác thông thả rồi nhấc chân ngồi vào bồn tắm, nằm xuống. Cô dựa đầu vào bên cạnh bồn để cho thân thể của mình ngập trong làn nước.

Đối mặt với mọi chuyện xảy ra, cô đều vô cùng bình tĩnh. Cho dù trong giấc mơ đã nhìn thấy cái gì đi nữa thì cũng không hề ảnh hưởng đến cô.

Mắt hơi khép lại, Thù Man thoải mái hưởng thụ nhiệt độ nước, ấm áp giống như đang nằm trong lòng mẹ khiến cho cả người cực kỳ thoải mái.

Cô nhớ lại rất nhiều. Được trải nghiệm thêm một lần nữa sự đau đớn trong linh hồn, quá trình tàn bạo, một loại thương tổn không hề thoải mái. Giống như trên dây thần kinh đột ngột xuất hiện một vết thương, sắp đau tới tê liệt nhưng vẫn cố gắng phối hợp lại với tổ chức cơ thể.

Quan hệ giữa Quý Chúng với Thù [lqđ] Man có chút đặc biệt. Giữa họ không hề xa lạ nhưng lại không thể thổ lộ tình cảm. Bọn họ không có năng lực để giải cứu đối phương, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn đối phương bị hành hạ, phá hủy. Kết cục ra sao bọn họ không hề biết, vẫn phải luôn luôn sống chung với bóng tối, chịu bị cường quyền chi phối, luôn vùng vẫy trong vô vọng. Bọn họ là những người giống nhau, nội tâm lạnh nhạt đến tận xương tủy, không thể yêu nhau cũng không thể yêu chính mình.

Tuy nhiên anh nói anh rất thích cô, cực kỳ yêu thương cô. Nhưng cũng chỉ là thích và đau lòng mà thôi, không phải là yêu.

Thù Man cho rằng bản thân mình chính là một vết thương to lớn đang tồn tại. Cho nên cô không thể yêu được chính mình. Vào thời thơ ấu của cô, đầu óc đã vô tình bị người ta xé ra rồi nhồi những thứ dơ bẩn hắc ám vào, cô khiến cho người ta ghê tởm, khiến cho người ta chán ghét. Đầu óc đã bị xé ra rồi tàn bạo khâu lại, để lại cho cô một vết sẹo không thể xóa mờ.

Một nửa sinh mệnh của cô chờ bị người ta tới đốt, bất cứ lúc nào bản thân cũng có thể bị thiêu hủy rồi kéo người vô tội vào thiêu cùng. Phần còn lại thì lạnh lùng và vô tình, không hề có hy vọng. Nhìn lại mọi chuyện đã phát sinh trên cơ thể mình, cứ hết như một trò đùa và cô không hề có cảm giác gì.

Tuy nhiên, thân thể cô lại cực kỳ chân thật khi truyền đạt ý nghĩ đến khu thần kinh, nói cho cô biết rằng nó rất đau khổ, nhưng mà cô lại lờ đi không hề để ý tới.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô vô cùng mê luyến những hình ảnh đỏ máu này. Không hề có nguyên nhân, chính mình đã tự cắt vào thân thể, nhìn máu theo vết thương chảy xuống giống như chảy mồ hôi. Mặc kệ là máu chảy ít hay nhiều, phẳng phất như một quá trình tự động.

Khoái cảm đến trong tíc tắc, nháy mắt tạo nên một dòng điện chạy đến trái tim, tạo thành một thứ năng lượng kỳ lạ. Những thứ này xâm nhập vào cơ thể cô, vào mỗi một khung xương, mỗi tác da thịt, vào máu. Hơi thở trong lồng ngực đau nhức trở nên tươi mới, sạch sẽ. Tất cả những ô uế trong nội tâm đã bị khai trừ, suy nghĩ cũng trở nên thông suốt.

Linh hồn cũng đang bay phất phơ trên bầu trời đêm, cô nghe được tiếng kinh Phật từ nơi xa truyền đến, âm thanh đến từ miền đất mà đức Phật đang phổ độ. Sinh mạng được tinh lọc phi thường sạch sẽ giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Nước chung quanh thân thể cô bỗng trở nên lạnh ngắt. Thù Man liền đứng dậy, mặc áo ngủ rộng rãi bằng bông vào rồi ra khỏi phòng tắm.

Cô đi chân trần bước trên tấm thảm trong bóng tối không một tiếng động, giống hệt một con mèo. Cô không muốn bật đèn, lúc này bóng tối bao trùm làm cô cảm nhận được sự yên tĩnh từ đáy lòng. Nhà của Văn Hoa cô biết rất rõ, mắt đã bắt đầu thích ứng với bóng tối và hình dáng vật dụng trong nhà đã bắt đầu hiện ra.

Cô lập tức đi về hướng bên trái, nơi đó có một tủ rượu rất lớn trưng bày đầy đủ các chủng loại. Mở tủ ra, cô liền chọn rượu Vodka đang nằm ở tầng một. Vị cay cực mạnh của nó là thứ cô đang rất cần.

Cô tùy tiện với lấy một cái ly rồi xoay người đi đến cạnh sofa ngồi xuống. Vừa mở nắp chai, mùi rượu nồng đậm đã nhẹ nhàng chui vào mũi. Âm thanh rót rượu liên vang lên trong không gian yên tĩnh, nghe cực kỳ êm tai.

Mùi thơm tinh tế của rượu, hơi rượu lạnh tiến vào trong khoang miệng, sau đó là vị ngọt lành mang theo chút chát. Hương vị của nó khiến người ta si mê, theo yết hầu chảy vào bụng rồi vị cay dần hiện ra kích thích vào dạ dày khiến cô hơi đau. Thù Man liền nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp này

Sau khi đã uống hết một chai rượu mạnh, đầu óc của Thù Man vẫn tỉnh táo như cũ, không hề có một men say nào. Cô mò mẫm lấy hộp thuốc lá trên bàn trà rồi lấy ra một miếng. Cái miệng nhỏ nhắn của cô liền hút một hơi dài rồi chậm rãi nhả khói ra, nhìn làn khói biến hóa thành đủ kiểu hình dạng rồi biến mất trong không khí.

Trong mông lung, tầm mắt cô đột nhiên dừng lại ở một hình bóng trong góc nhà. Cô ta đang ngồi ở đó, toàn thân co rúm lại thành một khối, hơi cúi đầu.

Nhưng Thù Man không thể nhìn thấy rõ mặt của cô ta.

Dường như cảm nhận được tầm mắt của cô, cô ta liền nhìn về phía cô rồi nở nụ cười, trong mắt cô ta liền có một luồng sáng đang chuyển động, giọng nói vẫn ôn nhu như cũ.

Cô ta nói: Thù Man, vừa rồi tôi đã cực kỳ sợ hãi vì không thể liên lạc được với cô, tôi cảm thấy vô cùng hỗn loạn và lo sợ. Nhưng giờ có thể gặp được cô rồi, thật tốt, rất tốt!

Thù [lqđ] Man, tôi nhìn thấy sự trống trải trong cơ thể cô càng lúc càng lớn khiến tôi sắp bị chìm trong đó rồi. Cho tôi một chút đau khổ đi, hoặc là ánh sáng hay nhiệt độ cơ thể, bất kỳ cái gì cũng được. Chúng nó có thể giúp tôi cảm thấy dễ chịu.

“Ha ha....” Thù Man liền cười nhẹ, giọng nói của cô trong đêm tối hơi có chút sợ hãi: “Ừ tôi biết rồi, nhưng mà lúc này tôi không muốn làm chút nào cả.”

Cô ta lại nói: “Được rồi, tôi sẽ chờ cô nhưng đừng quá lâu đấy. Cô biết mà Thù Man, tôi không hề có tính nhẫn nại tí nào.”

Chương 26 Kế hoạch

Người đàn ông đang đứng bên cửa sổ-gương mặt lạnh lùng tuyệt đẹp như một bức tượng, môi mỏng khẽ nhếch lên, mặc cho gió lạnh thổi qua lớp quần áo, thổi qua mái tóc đen của anh. Trên người anh tỏa ra một loại cô đơn khó tả, anh đã đứng bất động thật lâu nhìn từ xa trông như một pho tượng vô cùng sống động và hoàn mỹ.

Sau một lúc lâu, người đàn ông đã quay người lại cùng con người đen lầy sâu thẳm như bầu trời. Anh đang cười, đôi môi vẽ ra một đường cong dứt khoát làm cho gương mặt vô cùng sinh động, vô cùng đẹp trai: “Khuyên Hữu, hiện tại tôi đang vô cùng kiên quyết với một ý tưởng trong đầu..”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 26 Kế hoạch

Người đàn ông đang đứng bên cạnh cửa sổ có gương mặt lạnh lùng tuyệt đẹp như một bức tượng điêu khắc, môi mỏng của anh khẽ nhếch lên mặc cho gió lạnh thổi qua lớp quần áo và thổi qua mái tóc đen của anh. Trên người anh tỏa ra một loại cô đơn khó tả, anh đã đứng bất động thật lâu, nhìn từ xa trông như một pho tượng vô cùng sống động và hoàn mỹ.

Sau một lúc lâu, người đàn ông đó đã quay người lại, con người đen lầy và sâu thẳm như bầu trời. Anh đang cười, đôi môi liền vẽ ra một đường cong dứt khoát, làm cho gương mặt trở nên vô cùng sinh động, vô cùng đẹp trai: “Khuyên Hữu, hiện tại tôi đã nảy ra một suy nghĩ trong đầu, rất điên rồ và cố chấp.”

“Ừm, xem ra cũng không tệ lắm!” Một âm thanh ngạo mạn và lười biếng liền vang lên.

“Tôi muốn cưới Thù Man!”

“Cho dù dùng hết toàn bộ thủ đoạn cũng phải thực hiện cho bằng được, đem cô ấy ở cùng cậu và tôi, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiếp cận, bao gồm cả Lưu Nhiên.”

“Sao cậu lại chắc chắn như vậy, không sợ tôi sẽ từ chối sao?”

“Tôi rất hiểu cậu.”

“A....” Tiếng cười nhạt nhẽo vang lên, trong giọng nói của anh ta tràn đầy sự tán thưởng: “Nham Hải, quả nhiên cậu vẫn như xưa, làm việc gì cũng đều quyết đoán, đầu óc vĩnh viễn đều duy trì lý tính rất rõ ràng cho dù là ở thời điểm nào cũng vậy.”

“Nhưng Khuyên Hữu, cậu nói không hẳn là đúng.” Chu Nham Hải liền lắc đầu nhìn Khuyên Hữu, trong đôi mắt bình thản của anh đã trở nên gọn sóng: “Giờ phút này tôi đã mất đi thói quen có lý trí và ý chí, không thể nào tự kiềm chế bản thân trở nên điên cuồng. Hiện tại tôi đang cần gấp một hành động liều lĩnh để bảo vệ ý thức của mình. Nếu không thì sự điên cuồng của tôi sẽ làm tổn thương nhiều người, còn có người mà tôi yêu nhất là Thù Man, thật đấy!”

“Mặc dù tôi yêu cô ấy hơn cả tính mạng nhưng lại lựa chọn phương thức tù túng này để trói buộc cô ấy, tóm lại là cả đời này cô ấy đừng hòng trốn thoát khỏi tôi. Mặc kệ là thiên đường hay là địa ngục tôi đều muốn sống chung với Thù Man.”

“Ừm, thật mạnh mẽ.” Một người đàn ông khác đang dựa trên bàn trà, mắt ngưng tụ tà khí, miệng hơi khẽ cười nói: “Nói tôi nghe kế hoạch của cậu.” Anh đã đoán trước là nếu như anh ta nói như vậy, nhất định trong lòng đã có sắp xếp kế hoạch rồi.

“Haha...” Chu Nham Hải liền cười khở đi đến bên cạnh Khuynh Hữu, cánh tay anh đặt lên vai anh ta, miệng nói cực kỳ bất lực: “Khuynh Hữu cậu biết không, cả đời này tôi khó mà quang minh chính đại có được cô ấy.”

“Đêm nay nhìn vào đáy mắt của những người kia tôi thấy được sự mê luyến đối với Thủ Man, tôi nghĩ là cậu cũng đã nhìn thấy rồi. Thật xui xẻo! Một màn kia của Nam Tạm khiến cậu cũng phải kinh hoàng đi?”

“Ừ, có một chút.” Khuynh Hữu ưỡ oai dựa lưng vào quầy bar, tay phải liền chống cằm: “Về sự tình bên trong, theo tôi thì cô ấy đối với Lưu Nhiên rất đặc biệt, khác hẳn với bọn họ.” Anh liền đưa ra một suy luận sáng suốt đứng chỗ dựa trên phân tích của mình.

Chu Nham Hải gật đầu: “Không phải, nhìn vào mắt Thủ Man tôi có thể thấy được, tuy cô ấy vẫn mỉm cười nhưng có chút xa cách, mặc dù chỉ là một ít.”

“Mà tôi cũng nhìn thấy sự thỏa mãn trong mắt anh ta, có thể được Thủ Man đối xử như vậy nhất định là không dễ dàng rồi. Điểm bất đồng đó là quá đủ khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi sẽ không thể tranh đoạt lại.”

“Khuynh Hữu, khi cô ấy bắt đầu tiến vào tim tôi thì tôi đã không thể quên được cô ấy rồi. Đột ngột như vậy sẽ tránh được đề phòng của tôi trong sinh hoạt hằng ngày rồi tiến vào trong trung tâm, dần dần xây dựng lên một nền tảng, tình cảm của tôi đối với cô ấy khiến cho tôi không thể tránh né được, cô ấy đã trở thành một căn bệnh không thể chữa khỏi trong lòng tôi. Chỉ cần liên quan đến cô ấy một chút thì đã khiến tôi trở nên nhỏ bé và yếu ớt rồi.”

“Ngay lập tức trong đầu tôi liền hiện lên một hình ảnh, từ khi rời khách sạn đến giờ vẫn không ngừng hành hạ tôi. Tôi rất sợ một ngày nào đó nó sẽ trở thành hiện thực, cô ấy sẽ xoay người đi và vứt bỏ tôi lại bằng thái độ lạnh nhạt. Hình ảnh đó thật rõ ràng khiến cho thân thể tôi cảm thấy run rẩy.” Đồng tử đen như mực của anh bỗng nhiên co rút thật nhanh mang theo những mảnh vụn và sóng ngầm dữ dội.

Khuynh Hữu nhìn người đàn ông trước mặt anh, ngày xưa anh ta thật liễu lĩnh và lạnh lùng.....

Hiện tại thì.....

Trong lòng anh cũng không biết phải làm sao, lại thở dài một tiếng mang theo chút oán giận: Thủ Man, sau một nửa cuộc đời thì Khuynh Hữu tôi đã hiểu ra cái gì là “Hồng nhan họa thủy!” Cô chính yêu tình mà ông trời phải xuống để hành hạ đàn ông! Cô muốn đem một đám đàn ông chúng tôi đùa giỡn trong lòng bàn tay, muốn nhìn chúng tôi tranh giành cô đến đâu rơi máu chảy còn cô thì thong thả ung dung ngồi nhìn.

Chân tướng thật làm cho người ta hận tới cắn răng nhưng lại cam tâm tình nguyện mà!

Những người đàn ông chúng tôi đã coi thường phụ nữ nên kiếp này gặp cô đã chịu bị cô hành hạ!

Bởi vì chúng tôi chính là tai họa của nhân gian nên Phật Tổ đã nhìn không vừa mắt, cho nên đã phái cô xuống để chúng tôi không thể tiếp tục gây họa nữa!

Vỗ vổ vào vai Nham Hải rồi rót cho anh ta một ly rượu, Khuynh Hữu ngồi trên ghế chân cao bắt chéo hai chân, thần thái có chút suy tư nhưng vẫn không hề ảnh hưởng tới suất khí tiêu sái của anh chút nào, mắt nhìn Chu Nham Hải rồi nhàn nhạt mở miệng, tiếng nói cực kỳ từ tính êm tai: “Nham Hải à, chúng ta từ nhỏ đã sinh ra trong gia đình giàu có, mà chúng ta lại là chuyên gia gây rối. Thật ra thì chỉ toàn là ý vào gia cảnh quyền thế mà hoành hành không ai bì nổi. Kỳ thực tự sâu trong nội tâm cảm thấy bản thân rất tịch mịch, hư không. Ác hướng đâm biên sinh*, trái tim bị cắt thành hai nửa, một nửa chôn vùi dưới biển nơi trần thế, một nửa bị mai táng, khảm vào trong lồng ngực lạnh như băng, bừa bãi, ngao du, điên dại. Cảm thấy như vậy mới không sống vô ích cả đời.”

“Cậu nói xem, lão tử là tai họa nhân gian đã bao nhiêu năm rồi, tất cả những cô gái xinh đẹp tôi đều đã đùa giỡn qua lòng bàn tay. Haizz... Bây giờ thì báo ứng mẹ nó đã tới rồi, gặp được cái nghiệt chủng này...”

Chu Nham Hải vẫn trầm mặc không nói gì... Anh đối với chuyện tình cảm nam nữ xưa nay vẫn hờ hững, không có những chiến tích to lớn giống Tô Khuynh Hữu.

Thật lâu sau,

“Kéo cậu theo cùng, tôi biết tôi thật ích kỷ.”

“Tôi cũng không phải người tốt đẹp gì, có lẽ sinh hoạt kích thích như vậy cũng tốt, thích hợp với bản tính của tôi.” Khuynh Hữu liền mỉm cười: “Cuộc hôn nhân 3 người.”

“Thủ Man cực kỳ hấp dẫn đối với cậu sao? Tôi đã thấy được rồi.”

“Cô ấy rất đặc biệt, hấp dẫn nhất đối với tôi chính là ánh mắt âm đạm, hoang vắng của cô ấy.”

“Đề nghị của cậu thật khiến cho bản thiếu gia tôi thấy hứng thú nha!” Anh liền cảm thán.

“Thật ra thì mình cũng muốn.” Lời thì thầm ở sâu trong lòng, chắc thì ra đây là cảm giác nói không nên lời. Chết tiệt! Lão tử hôm nay không nên đến tìm cậu càng không nên tò mò với Chu Nham Hải sau khi đã thay đổi. Nhưng vậy thì không thể thấy được chân tướng đầy đủ của yêu tình này, nhìn cô làm sao đem lão tử làm hại được? Khuynh Hữu không mấy cam lòng gào thét, ánh mắt của anh cực kỳ u oán. Chính anh cũng không hiểu là mình đang nói những gì.

“Vậy thì tốt.” Chu Nham Hải liền cười, giọng nói cũng trở nên bình thường trở lại: “Nhìn cậu tôi nghĩ cậu không đồng ý, thì ra là tôi nhìn lầm rồi sao, kể tiếp tôi cũng không nói nữa.” Nói xong anh liền xoay người đi ra cửa bằng tốc độ rất chậm: “Cậu ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon.”

Khuynh Hữu cũng không gấp, nhìn người đang cố làm ra vẻ không nhanh không chậm rời khỏi đây kia: “Đừng giả vờ nữa, nếu không tôi sẽ nổi giận thật đấy, từ nay nhớ bồi vào Tô Khuynh Hữu nửa đời sau của tôi!” Mặc dù là tôi tự nguyện nhưng chính là vì trong lòng vô cùng tò mò đối với yêu nghiệt kia, muốn khám phá toàn bộ bí mật của cô ta.

Vừa đi đến sôpha trước mặt, Chu Nham Hải đã ngồi xuống: “Cậu hãy nói ông nội cậu tới cửa nhà tôi cầu hôn, ông nội và ba mẹ tôi nhất định sẽ đồng ý. Nhưng nếu Thủ Man không đồng ý thì tôi sẽ giúp cậu nghĩ cách vì cục diện. Tôi sẽ đưa cô ấy đi cùng cậu 1 thời gian... Cậu hãy sớm chuẩn bị.”

Khuynh Hữu liền cười, trong lòng cực kỳ hiểu rõ: “Ý định như vậy cũng không tệ, đối với cô ấy cũng tốt, cũng khiến cho những kẻ đang gấp gáp kia không có cách. Cho dù bọn họ có lật cả trời lên thì tôi cũng có cách làm cho bọn họ không tìm thấy Tiểu Phật Ngạn Thủ. Nhưng vậy thì có chút.... Dù sao thì điều này sẽ để lại di chứng tương ứng thôi.” Anh chưa nói dứt lời thì lông mày đã nhăn lại.

“Trừ bỏ cách này, tôi không nghĩ ra biện pháp khác hữu hiệu hơn.”

Một lúc lâu sau,

“Vậy thì cứ làm đi, ngày mai tôi sẽ đi sắp xếp.” Sau đó anh liền đứng lên chân còn chưa bước ra khỏi cửa: “Không, hiện tại tôi sẽ làm bây giờ miễn cho đêm dài lắm mộng.”

“Tôi và cậu cùng nhau đi.” Chu Nham Hải cũng đứng lên.

“Đi thôi.”

Hai người ra cửa liền lên xe đi thẳng đến ngõ 64 đường Nam Thành.

Vừa lái xe Chu Nham Hải vừa nói: “Sau khi mọi chuyện đã ổn thỏa chúng ta sẽ sang nước Pháp định cư, tôi có mua một điền trang ở đó.”

“Hôn lễ cũng ở tại đó luôn sao?”

“Tôi sẽ sắp xếp.”

“Khuynh Hữu, đề nghị của tôi cũng nằm trong tính toán của cậu phải không?”

“Biết rồi còn hỏi, chỉ là bây giờ còn có thể khống chế bản thân nhưng cũng không đạt tới trình độ điên cuồng của cậu, tò mò chiếm đa số thôi.”

“Hừ!” Chu Nham Hải liền hừ lạnh: “Tò mò ư? Vậy thì tốt nhất cậu hãy vĩnh viễn duy trì như vậy đi.”

“Tôi sẽ cố gắng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Mưu đồ

“Cô ấy...hiện giờ đang ngủ sao?”

“Ừ.” Nam Tạm nhẹ nhàng đáp lại, “Ồ trên xe đã ngủ nên Văn Hoa bế cô ấy vào phòng, sau khi chắc chắn cô ấy đã ngủ say không dễ tỉnh lại nên mới đến đây.”

Mấy người kia liền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng ngả lưng ra sau dựa vào sôpha. Những lời Nam Tạm nói vẫn chưa làm cho bọn họ yên tâm, những điều đó đã chạm vào trí óc làm cho thần kinh họ vẫn mãi căng thẳng. Trong nháy mắt sức lực trong cơ thể bỗng nhiên tan biến, nhưng giờ thì đã đỡ hơn rồi.

Trong phòng lại rơi vào không khí im lặng, chỉ nghe được âm thanh hô hấp đều đều trong không khí.

Thời gian lại lặng lẽ trôi đi...

Hiện giờ, những người đàn ông ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có.

Lưu Nhiên đã thu hồi ánh mắt sắc bén và khôi phục lại vẻ ưu nhã của mình, anh mỉm cười nhìn bọn họ: “Muốn nghe tôi kể một chút về giấc mơ mấy hôm

nay không?”

Bọn họ vẫn im lặng, lại gật đầu.

Anh liền đốt một điếu thuốc, lưng dựa vào sôpha, mắt hơi khép hờ hơi suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng nói chuyện bằng âm thanh ôn hòa nhẹ nhàng, lộ ra một chút mù mịt: “Những ngày này, hằng đêm tôi đều mơ thấy một giấc mơ giống nhau. Giấc mơ đó đều khiến cho tôi cảm thấy vô cùng bất an, thậm chí là sợ hãi, tuy chỉ là mơ nhưng cảm giác lại rất thật, có lẽ đó là một điềm báo trước.”

“Trong giấc mơ tôi đang đứng giữa một nơi hoang vu, mây thì tối đen còn mặt trời thì đỏ như máu đang dần dần khuất bóng. Tôi đang đứng trước một phần mộ, trên đó khắc những dòng chữ từ xa xưa nên tôi không thể đọc được tên của người đang nằm đó nên cũng chẳng biết phần mộ này mai táng ai.”

"Bốn phía cây cối đều khô héo, xơ xác. Bên tai là tiếng gió hú nghe như tiếng khóc oán than, tôi không hề thấy sợ hãi nhưng lại thấy vô cùng bất an và cảm giác bị thương từ đâu kéo đến bao trùm vào trong ý thức. Một khắc kia, tôi rất muốn bỏ chạy, rời khỏi những thứ xa lạ này nhưng chân lại không nhúc nhích được, cứ như bị mọc rễ vậy."

Những người kia hơi nhướn mày nhìn Lưu Nhiên, không biết tại sao anh ta lại có giấc mơ vớ vẩn này nữa?

Theo như tính tình của anh ta mà nói, thì đây là cố ý sao?

Sau khi đã phun ra một ngụm khói, Lưu Nhiên nhìn những người còn lại đang nhứ mày, anh nghĩ chắc trong lòng bọn họ có rất nhiều câu hỏi nhưng anh không để tâm lắm. Dụi tắt điếu thuốc trên tay xong, anh lại tiếp tục nói: “Ngay sau đó, những cảnh vật trước mắt tôi bắt đầu trở nên vỡ nát, giống như một tấm gương bị bể, sau đó tôi lại được quay trở lại nhà và nhìn thấy tờ giấy trên giường mà Thù Man đã viết cho tôi: Văn Hoa, em phải đi rồi!

Anh không cần nhớ tới em vì em không xứng đáng!

Thật xin lỗi! Đã nói sẽ không làm anh bị tổn thương cuối cùng vẫn làm anh bị tổn thương, cho nên em mới xin lỗi anh.

Anh biết không, em đã sống quá mệt mỏi rồi

Bệnh của em không hề có dấu hiệu giảm bớt, bất luận là ai cũng sẽ không thể chữa nổi đâu.

Thù Man kỳ thật vốn không thuộc về thế giới này, cho đến bây giờ cũng không phải...

Mọi sinh hoạt ở nơi này đều xảy ra theo nguyên tắc, thật là mệt mỏi!

Thế giới này quá mục nát, vừa tối như mực lại vừa lạnh như băng, chẳng hề có ý nghĩa!

Từ khi vừa mới sinh ra em đã là thứ bị vứt bỏ, là thứ không ai cần đến.

Con người rồi cũng sẽ chết đi, một sinh mệnh sẽ biến mất. Người còn sống, mỗi ngày sẽ bị rút mất một phần linh hồn, không hề có điểm dừng, cuối cùng sẽ cũng sẽ chết.

Cho nên em muốn đi đến nơi mà mình cần đi và không hề muốn quay trở lại!

"Vô cùng sợ hãi, tôi vô cùng bối rối liền lái xe như điên về đến Chu gia, chỉ muốn nhìn xem cô ấy có đang ở nhà không hay chỉ là đang đùa giỡn với tôi. Nhưng khi về đến Chu gia, chờ đón tôi chính là linh đường màu trắng xóa cùng với đám người đến phúng viếng và sắc mặt bi thương tuyệt vọng của người nhà họ Chu."

"Trên khung ảnh là gương mặt cười nhạt của Thù Man, đôi mắt cô ấy đang nhìn tôi chăm chú nhưng lại không để ý sự đau thương của tôi."

"Tôi căn bản không thể tin được toàn bộ điều này, chuyện này không thể là thật được, ngày hôm qua rõ ràng cô ấy đang cùng tôi triền miên và rúc vào lòng tôi ngủ say."

"Làm sao có thể được chứ, không có khả năng này được? Tôi liền rống to lên như một kẻ tâm thần: Tôi muốn gặp cô ấy!"

"Ngay sau đó tôi đã thật sự gặp được cô ấy....Cô ấy đang nằm trong hòm thủy tinh, gương mặt bình thản và đôi môi mang theo độ cong quen thuộc, chỉ là đôi mắt đã khép lại như đang ngủ."

"Cô ấy mặc một bộ váy dài trắng đơn thuần, chân mang đôi giày thêu màu đỏ."

"Tôi liền vội vàng chạm tay vào mặt cô ấy, cả bàn tay đều run rẩy."

"Cảm giác thật là....Rất lạnh....."

"Tôi quả là một kẻ nhát gan, ngay cả thăm dò hơi thở của cô ấy cũng không dám."

"Bởi vì tôi biết rất rõ rằng, cô ấy không hề thở. Không có."

"Nỗi đau trong tim không thể nói bằng lời được, cả đôi mắt đều khô khốc không hề rơi một giọt nước mắt, bởi vì tôi không khóc được."

"Hai tay tôi dùng sức lắc lắc thân thể của cô ấy, lập đi lập lại một câu hỏi: Vì sao? Tại sao lại như vậy?"

"Khi đó Chu Nham Hải đã đến gần, trong đôi mắt đỏ hoe của anh ta đều là sát khí, gương mặt của anh ta vô cùng dữ tợn, chất vấn tôi bằng giọng điệu căm ghét: Luru Nhiên, cậu quên rồi sao? Thù Man đã tự sát vì chúng ta, là vì chúng ta nên cô ấy mới tự sát!"

"Chúng ta làm gì còn mặt mũi nào mà sống nữa, đồ chết tiệt, lẽ ra cậu phải chết theo cô ấy mới phải..."

"Bây giờ cậu ở đây làm cái gì?"

"Nhắc nhở chúng tôi rằng cô ấy đã chết sao? Không thể trở về nữa sao?"

"Khi từ trong giấc mơ tỉnh lại, toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi, thì ra toàn bộ những thứ đáng sợ này chỉ là do bóng đè!"

Nói xong, Luru Nhiên lại thông thả đốt một điếu thuốc rồi nhả khói, trên mặt anh vẫn là nụ cười ôn nhu như cũ.

Bọn họ đang nhìn anh- từ đầu tới cuối anh ta chỉ kể lại bằng giọng điệu thản nhiên, sự kinh hoàng khi nãy dường như chỉ là một loại ảo giác không rõ.

Thật sự là như vậy sao?

Tôi cũng không biết nữa....

"Này mẹ nó....Đây là giấc mộng quái gì vậy? Tôi thao!" Bạch Thành vô cùng liêu lĩnh mắng ra một tiếng, ánh mắt giận giữ trừng Luru Nhiên: "Họ Luru kia, cậu có ý sao? Có phải hôm nay cậu muốn kích thích tôi không, tôi sẽ..... Tôi đang đau lòng, cậu lại còn.." Anh liền đứng dậy đi đến quầy bar, tay mở bình rượu mạnh trực tiếp trút vào miệng.

"Văn Hoa, tôi vẫn biết mình không có cách nào để hiểu được tâm tư của cậu vì cậu quá mức thâm trầm, trong mấy người chúng ta thì chỉ có Khanh từ là may ra đoán được vài phần. Nhưng cho đến bây giờ cậu đối với chúng tôi cũng coi như sòng phẳng, nhưng từng người chúng ta đều có lập trường riêng, khi Thù Man xuất hiện thì nó lại càng thêm rõ ràng." Phú Tu nhìn thẳng vào mắt anh nói: "Cậu đang dựa vào nội tâm của mình để ngăn cản hay can thiệp chúng tôi đến gần Thù Man, chuyện này cũng không thể nói là đúng hay sai, bởi vì tình yêu chính là ích kỷ mà cậu lại quá yêu cô ấy cho nên tôi đã hiểu những gì cậu đang làm." Cô ấy cho anh ta đau khổ và tình yêu, tại sao lại không phải là Phú Tu anh.

Nam Tạm vẫn không nói gì, anh chỉ ngồi im lặng nhìn về mặt của từng người rồi chờ đợi đáp án. Anh vô cùng chắc chắn rằng đáp án này sẽ lập tức được công bố ngay thôi.

Lý Khanh đốt một điếu thuốc, anh thản nhiên nhìn Bạch Thành táo bạo rồi chuyển tầm mắt qua nhìn Luru Nhiên. Tầm mắt của hai người liên chạm nhau, bên trong là thâm ý sâu sắc.

"Ha ha..." Lý Khanh liền cười một tiếng rồi nhàn nhạt mở miệng: "Văn Hoa, tôi biết cậu muốn nói cái gì rồi. Nói thẳng ra đi chứ." Cậu cứ nhìn tôi mãi khiến tôi thật khó chịu.

"Được thôi." Đưa ra đáp án vô cùng dứt khoát, Luru Nhiên liền mỉm cười hướng về phía Bạch Thành đang điên cuồng uống rượu: "Cậu lại đây!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 28 Ích kỷ

Bạch Thành liền quay người trở về sôpha, anh đặt bình rượu đang cầm trong tay lên bàn trà rồi ngồi xuống, ánh mắt anh nhìn Luru Nhiên có chút kinh hoàng: "Trong lòng lão tử đang khó chịu quá, chỉ vì giấc mơ mà cậu nói. Nó quá giống với cách làm của cô ấy, những điều kia cứ như cô ấy đang nói vậy."

"Thật sự, tôi không hề nghĩ rằng...cũng không hề nghĩ tới là chính mình lại có một ngày như vậy.....Không thể nào vì một cô gái mà.....Không thể tin nổi! Đau lòng giống như....." Tay anh với lấy bình rượu vừa đặt xuống lại tu một hớp nữa, tròng mắt đã đỏ bừng.

Một tay Phú Tu chống cằm, mắt nheo lại suy tư.

Nam Tạm ngồi bắt chéo chân, đầu miễn cưỡng tựa vào sôpha.

Suy nghĩ trong đầu đang bay tán loạn.....

Cô ấy nói muốn rời đi.

Cô ấy nói thế giới này đã quá mục nát, không có ý nghĩa.

Không ngờ suy nghĩ của cô ấy lại cô tịch như vậy....

Những điều này... Từng giây từng phút đều hành hạ ý thức của mình, thân kinh của mình đều đang xoắn lại, thật không dễ chịu chút nào!

Lý Khanh liền cười nhạt: “Nói đi, cậu đây đưa cũng đã hết nửa ngày rồi.” Anh vừa hút thuốc vừa chậm rãi nói.

“Tôi cực kỳ ích kỷ.” Đột nhiên anh nói ra một câu, trong mắt tia tàn độc lan tràn như chất trà trôi trong nước, từ từ lan ra.

“Hà, ích kỷ như thế nào?” Nam Tạm nhìn anh, cười hỏi.

Lưu Nhiên từ từ đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ, thân thể dựa vào khung cửa một cách tao nhã, âm thanh trầm trầm lan trong không khí, nụ cười vẫn luôn nở trên môi mang theo nét quý phái. Nhưng ánh sáng lợi hại trong đôi mắt kia, thật độc chết người!

Nhàn nhạt liếc qua mỗi người một cái, anh mới mở miệng: “Thù Man đã nói rồi, trong sinh mệnh của cô ấy thì mỗi người đàn ông chỉ đều là khách qua đường, giống như thời gian vậy, qua đi rồi thì sẽ không để lại dấu vết.”

Những người đàn ông kia đều im lặng gật đầu, anh ta nói rất đúng.

Họ giống như đang trở về quá khứ: Còn nhớ rõ ngày đó cô gái mê người có nụ cười thê lương kia dùng giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng nói như vậy, làm cho họ động tâm. Uhm, đúng là vừa yêu vừa hận!

“Đương nhiên là trong đó không tính bao gồm cả tôi-Lưu Nhiên vào. Bởi vì tôi không đồng ý. Thù Man nói sẽ vĩnh viễn không quên tôi, sẽ đem tôi khắc sâu vào trí nhớ của mình, mãi cho đến khi chết.” Kèm theo câu nói đó là vẻ mặt sung sướng của anh.

Nhìn vẻ mặt của anh như vậy, trong lòng mấy yêu nghiệt đều giận sôi gan. Thật tức chết!

Nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thôi, đây không phải là sự thật sao?

Mình không thể phản bác lại anh ta, dù chỉ là nửa phần.

“Những điều này tôi vốn không định nói với các cậu, bởi vì tôi muốn nhìn thấy tất cả những người sẽ gần gũi cô ấy, cùng chia sẻ cô ấy với tôi và cùng yêu cô ấy. Nhưng bởi vì các người đã ham muốn vợ tôi nên đây là một chút khiển trách nhỏ. Thỉnh thoảng hãy cho phép tôi ích kỷ và độc ác một chút bởi vì lương tri của tôi đã mất rồi.”

“Tôi đã quyết định không làm người nữa mà sẽ làm ma quỷ. Tội ác trong lòng tôi đã phát triển vô cùng tốt và đang đến giai đoạn thành thực. Để nó lớn được thì phải cần rất nhiều đau khổ của người khác để tắm bổ, vậy thì chất dinh dưỡng đó sẽ chính là các người đi! Là anh em tốt của tôi ngày xưa!” Lưu Nhiên liền nở một nụ cười tươi đẹp, ánh mắt thâm thúy có phản phát một chút điên cuồng: “Tôi muốn vĩnh viễn đem theo nghiệp chướng bên người, tình nguyện làm ma quỷ không được cứu rỗi.”

Lý Khanh liền cười haha: “Không hổ danh là Lưu Nhiên, anh thật sự là anh trai tốt của tôi, thật tốt, thật tốt!” Biểu hiện như vậy thật sự là liều lĩnh, vừa đủ ích kỷ lại vừa thâm tình, rất sòng phẳng! Như vậy mới đúng là thể hiện chân thành nhất nội tâm của cậu.

Lời nói của Lưu Nhiên rất mạnh mẽ, sáng khoái...

Nhưng,

Trong nụ cười của Lý Khanh có hàm chứa một ý nghĩa gì đó, sự châm chọc trong lời nói của anh cũng chẳng hề có ý che giấu.

Nhưng sắc mặt của ba người kia thì....Chắc, thật là đặc sắc nha, không hề tốt chút nào.

Họ đều mang vẻ mặt âm trầm và ánh mắt mờ mịt nhìn Lưu Nhiên.

Họ đang nghĩ: Mẹ nó Lưu Nhiên thật là độc ác!

Hôm nay anh ta nói những lời này ra, thật là quá liều lĩnh nhưng là muốn cho mình hiểu rõ cho dù là thế nào thì mình cũng không thể bằng anh ta được, cũng không có tư cách so đo với anh ta.

“Haha...” Lưu Nhiên nhìn sắc mặt của ba người kia, anh cười vô cùng thoải mái: “Con ác mộng này lặp đi lặp lại nhiều lần làm cho tôi suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Yêu cầu ích kỷ và ham muốn chiếm hữu, cùng với sự độc ác của anh không hề che dấu mà đã bộc lộ ra ngoài.

“Hiện tại, nội tâm của tôi đang rất bình tĩnh và đã hiểu thông suốt rồi. Tôi đã không còn sợ hãi và kích động nữa, cho dù là ác mộng trong mơ có trở

thành hiện thực thì tôi cũng không sợ. Bởi vì tôi và cô ấy sẽ cùng chết với nhau. Sinh cùng chỗ, chết cùng một huyết, một lời đã định.”

Giọng nói của anh hết sức ôn nhu, lại hết sức chân thành và lưu luyến giống như người yêu đang ở ngay trước mắt anh, anh đang đọc lời thề thâm tình với cô.

“Có lẽ ngôi mộ kia trong giấc mơ của tôi chính là dự báo cho nơi an nghỉ sau này.”

“Văn Hoa, cậu cực kỳ ích kỷ....Nhưng sự ích kỷ của cậu lại làm cho tôi vô cùng rung động, thật sự!” Phú Tu cười, ánh mắt bình thản, khoe môi cong làm cho gương mặt tuấn mỹ của anh càng thêm tuấn tú: “Tôi tự biết mình không bằng cậu, cũng không dám so sánh với cậu.”

“Ừ, cậu biết thì tốt rồi.” Lưu Nhiên thân nhiên gật đầu, giọng nói rất nhẹ.

“Haha.....” Bốn yêu nghiệt kia cùng cười, sau đó lại im lặng không nói.

Tròng mắt của họ lại lần lượt luân chuyển.....

Trong lòng tất cả đều đã rõ ràng.....

Sau lần này, Lưu Nhiên quả thật đã không ngăn bọn họ tiếp cận Thù Man, việc hạ quyết tâm với anh mà nói quả thật quá khó khăn-khó khăn!

Bạch Thành liền đứng dậy, anh đi đến bên cạnh Lưu Nhiên, cười với anh ta nhưng không nói lời nào rồi vươn hai tay ra.

Lưu Nhiên cũng mỉm cười vươn hai tay ra, ôm lấy anh. Đó là cái ôm nhiệt huyết giữa những người đàn ông, sòng phẳng, rộng lượng, thông suốt, xúc động!

Giờ phút này, có nói gì cũng là không đủ.

Không thể không nói hiện tại trong lòng các yêu nghiệt đều có một nhận thức giống nhau.

Không cần bất cứ lời thề nào, chỉ cần ở bên cạnh cô chung sống và toàn tâm toàn ý yêu cô.

Họ chỉ muốn như vậy thôi, như vậy là đủ!

Khó có thể tưởng tượng là cô đã từng sống giữa hai thế giới! Kiếp trước tôi cùng là một thế giới như thế nào đã tạo nên cô ấy như thế này? Mình không thể biết được, cô ấy cũng sẽ không nói với mình sao?

Trong lòng cô ấy là một nghiệt quỷ không biết tên, ý thức của cô vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi. Cô ấy cứ khẳng khẳng muốn sống trong đám sương mù ấy, không muốn bị người ta bước vào cũng không muốn có người tham gia cùng, tự bản thân hưởng thụ cảm giác tổn thương.

Cho nên cô ấy mới tự hại chính mình, tự cắt vào thân thể của mình để cho những thứ máu tươi này chứng minh sự tồn tại. Cô ấy luôn luôn như vậy, cho dù xảy ra chuyện gì cũng đều mang dáng vẻ thản nhiên. Nụ cười của cô ấy luôn nở, giống như thói quen. Mỗi lần nhìn thấy cô ấy, mình đều có thể cảm nhận được đau đớn từ trái tim.

Nếu như muốn ở cùng cô ấy thì phải từ bỏ rất nhiều thứ: trách nhiệm, gia đình.....

Mình đã hạ quyết tâm rồi, mình sẽ kiên quyết đi về phía cô ấy!

Kiếp số cũng được! Nghiệp chướng cũng được! Luân hồi cũng được! Vi phạm luân thường đạo đức cũng được! Chỉ cần có cô ấy, là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 29 Cách thức

Thù Man đang nằm trên ghế sofa. Trong bóng đêm, ánh mắt cô đang sáng lên như bảo thạch.

Cô ta lại đang nói chuyện với cô từ trong bóng đêm.

Cô ta nói: Thù Man, tôi đã chờ cô quá lâu rồi. Tính nhẫn nại của tôi đã dùng hết rồi, thật đấy!

Hay là, Thù Man cô sợ hãi đúng không? Tôi muốn những thứ kia khiến cho cô sợ hãi, căn bản là cô không muốn đụng vào chúng nó phải không?

“Haizz...” Thù Man nhẹ giọng thờ dãi, cô liền nhắm mắt lại: “Tôi không sợ hãi, cô nói xem tôi còn có thể sợ gì chứ?”

“Tôi đã từng chết một lần, hay là nói cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng có cảm giác được sống lại.” Cô đang nói bằng giọng điệu lạnh nhạt và ưu thương.

“Thù Man trước kia sống như thế nào? Tôi không thể tưởng tượng được nha.”

“Mỗi lần trước khi đi ngủ, tôi đều xem mình có còn thở hay có nghe được máu chuyển động trong thân thể không rồi mới đi ngủ. Tôi đã từng mơ thấy mình đang đi thì đột nhiên chết trên đường, về mặt vô cùng bình thản kỳ lạ. Về sau giấc mộng đó đã lặp đi lặp lại nhiều lần, cho nên kiểu chết này đã trở thành nguyện vọng mà tôi cực kỳ khát vọng.”

“Cô có biết không, tôi chưa từng nghĩ tới việc tự sát, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua.”

“Đã nhiều lần tôi suy nghĩ trong đầu rằng, những cách tự hủy đi sinh mệnh có phải nên là quyền được chết hay không hoặc nó diễn ra trong lúc không có phương thức chết một cách đau khổ.”

“Tự sát quả là tàn khốc, phải tự tay mình kết thúc sinh mệnh của mình mà trước khi chết phải gặp một nỗi sợ hãi thật lớn. Cắt mạch máu thì sợ không đủ sâu cho nên phải dùng đến sức lực của toàn thân đến nỗi đem cổ tay của bản thân. Nhảy lầu thì thi thể sẽ trở thành một mớ hỗn độn còn thất cổ thì phải trải qua một giai đoạn không thở nổi... Nói chung tất cả những cách đó đều không giữ lại được tôn nghiêm của bản thân.”

“Tôi chính là vì muốn giữ lại linh hồn và tôn nghiêm của chính mình cho nên cũng chỉ thuận theo tự nhiên hoặc là chết ngoài ý muốn chứ không hề tự sát.”

Cô ta liền từ trong góc tối đi ra, đi đến trước mặt Thù Man rồi quỳ gối xuống, từ từ vươn tay ra chạm vào mặt cô.

Thù Man nhìn giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt ấy. Giọt nước mắt đau đớn kia sáng ngời như một viên trân châu, cô lấy tay đặt dưới mắt cô ta, như muốn đón được những giọt nước mắt đó.

Sau đó cô ta đẩy tay Thù Man lại rồi nói: Thật ra tôi không có khóc đâu Thù Man, tôi chỉ đang khóc thay cô thôi! Hốc mắt tôi đang chảy nước mắt của cô, nước mắt này chính là bằng chứng của sự đau đớn mà cô không muốn nói ra.

Cô ta lại vươn tay ra ôn nhu vuốt ve mặt của cô rồi nhẹ nhàng nói tiếp: Thù Man, cô luôn khóc trước mặt tôi mà bản thân lại không hề biết. Cô khóc vì sự bi thương, yếu đuối và nhục nhã của mình, vì sự tham lam của tôi nữa. Thù Man à, nước mắt có thể phóng thích tội lỗi của cô khỏi đáy lòng hay sao?

Đáp án kia đã phủ định bản thân cô, Thù Man.

Bởi vì tôi chính là ý chí phản liệt trong đầu của cô, sự trống trải và tham lam cùng với thái độ kiên định trong tình cảm của tôi đều do cô ban cho nhưng cô cứ một mực trốn tránh một cách hèn hạ, lừa dối tất cả mọi người để chứng tỏ mình vẫn ổn, tinh thần không hề suy sụp, cố gắng bỏ qua vết thương từ đáy lòng. Nhưng cô lại không tránh thoát được lực hút đen tối của tôi rồi lần lượt bị tôi kéo vào tội nghiệt mà không thể thoát ra được.

Thật ra thì cô chính là một đứa trẻ bị thương, nhưng chỉ có mình tôi nhìn thấy cô như vậy.

Trong giọng điệu của cô ta hình như chứa đựng sự thương cảm: Thù Man, tôi cực kỳ đau lòng vì cô đó, thật đấy!

Nhưng tôi lại không thể khống chế được mình, cứ muốn cô phải tự cắt da thịt chính mình, càng nhiều càng tốt. Vì tôi quá khát vọng thứ máu sền sệt thơm ngọt của cô và khoái cảm run rẩy của da thịt cô khi lưỡi dao sắc bén cắt vào!

Nhưng bao lâu nữa thì chúng ta mới không lại lưu luyến lẫn nhau, không gặp lại nhau nữa đây?

Thù Man chỉ im lặng nhìn cô ta. Thật lâu sau, cô mới cúi đầu, cười mỉa mai: “Không... Không thể nào! Không có ngày đó được, nếu như là có, vì sao tôi đã chết qua một lần rồi hiện tại sống đây chiếm cứ thân thể của một người khác mà cô vẫn còn tồn tại?”

Cô ta nói: Thù[ldld] Man, không phải cô rất ghét tôi sao? Tôi có thể cảm nhận được, cô đang hy vọng tôi biến mất.

Thù Man liền nắm tay cô ta chà nhẹ trong lòng bàn tay mình, cô nói: “Không, tôi không rời bỏ cô được. Không có cô, tôi sẽ cảm thấy mình vô cùng cô độc, giống như một người bị chìm sâu vào trong đáy biển, bị nước biển bao phủ không thể hoạt động được. Sống trên một thế gian không có người hiểu mình, tôi sẽ không biết phải tiếp tục sống thế nào nữa.”

“Tôi đã chết đi khi còn sống, còn trải qua sự nghèo khổ tận cùng làm cho trái tim già nua vỡ nát và cả tri giác cũng không còn. Vào đầu xuân khi những loài hoa khác mới lộ nhụy thì hoa của tôi nở đều khiến cho người khác kinh sợ. Nhất định tôi sẽ gãy chết trong cô đơn giá lạnh và khi những đóa hoa khác nở ra thì đóa hoa của tôi cũng sẽ nhẹ nhàng khô héo, không thể kết thành quả được.”

“Đây chính là phương thức sống của tôi đấy.”

Cô ta lại nói: Được rồi Thù Man, tôi sẽ không rời bỏ cô đâu. Tôi biết là cô đang cực kỳ cần tôi nên cho dù cô ghê tởm chính tôi nhưng cô vẫn dung túng tôi như cũ, vì những điều hắc ám này mới đích thực là cô. Tuy nhiên cô đã nhốt tôi lại làm tôi vô cùng không vui. Nhưng tôi không trách cứ lý do và tư cách của cô vì giữa chúng ta không cần phải nói nhiều.

Giọng nói trong trẻo của cô ta phảng phất trong không khí, rồi cô ta đứng lên, khẽ mỉm cười vươn hai tay ra chờ cô đi đến ôm cô ta nhưng cái bóng của cô ta trong bóng đêm rất mờ.

Thù Man liền đứng dậy, cô ôm lấy thân thể hư vô của cô ta. Đây chính là sợi dây liên kết duy nhất của các cô, liên kết bằng linh hồn. Hiện tại cả 2 người đều ôm lấy đối phương, không hề sợ hãi vụn mình ra trong bóng đêm đen đặc.

Trong sinh mệnh của mình, họ sẽ thấy được ngàn vạn biến hoá tươi đẹp. Luôn trẻ trung, dồi dào sức sống, không già nua, không yếu đuối.

Cô ta rời khỏi vòng tay của Thù Man, mỉm cười nhìn cô rồi nói bằng giọng vô cùng êm tai. Cô ta nói: Thù Man, hiện giờ tôi rất muốn được cô an ủi, tôi rất nhớ dung mạo xinh đẹp diễm lệ của cô khi chìm trong vũng máu. Tôi biết là cô cũng đang cần nó mà, đi đi. Thân thể này đã quá hoàn mỹ nên cần phải có thêm vết thương mới rồi.

Đi đi. Tôi đang đợi cô đấy.

“Được, tôi biết rồi.” Thù Man bình tĩnh trả lời lại với cô ta.

Trong bóng đêm cô lại nhắm mắt rồi cuộn người trên sôpha hút thuốc. Sau đó cô trở lại phòng tắm, mở nước rồi kiểm tra nhiệt độ cẩn thận, chiếc gương trên tường đang phản chiếu rõ nét khuôn mặt cùng ánh mắt yên tĩnh lạnh nhạt của cô.

Cô liền cởi áo ngủ ra rồi bước vào bồn tắm.

Giữa làn hơi nước mù mịt, ý thức của cô đang cực kỳ tỉnh táo và cảm nhận được hơi ấm đang tỏa ra từ thân thể mình như một hơi thở của một con thú nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 30 Nỗi oán hận thâm kín

“Tôi muốn đi xem Thù Man, hình như tâm trạng lúc nãy của cô ấy không tốt. Tôi thấy không an tâm.” Trái tim của Phú Tu đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại, trong đầu anh vẫn còn sợ hãi về hình ảnh kia nên không kiềm chế nổi suy nghĩ lung tung, anh sợ cô sẽ.

Lời này vừa nói ra thì những người khác có thể ngồi yên được sao?

Tất cả mọi người đều đứng lên.

“Đi thôi.” Lưu Nhiên liền mỉm cười, anh đứng dậy đi nhanh ra cửa.

Cửa vừa mở ra, trong lòng những yêu nghiệt có chút hồi hộp, từng người lần lượt trước sau bước vào cửa, trong phòng đang rất tối và yên tĩnh.

Mùi khói thuốc nhàn nhạt cùng với mùi rượu hòa lẫn vào nhau phảng phất trong không khí, làm nhạt đi hơi thở người.

Lưu Nhiên với tay bật đèn lên, trong nháy mắt căn phòng đã được chiếu sáng.

“Chắc là cô ấy đang ở trong phòng tắm.” Lưu Nhiên đi đến chỗ sôpha rồi ngồi xuống, anh nhìn chai rượu trên bàn trà rồi nhàn nhạt nói ra một câu như vậy.

“Đề tôi đi xem sao.” Nói xong, Nam Tạm đã đi đến chỗ phòng tắm. Trước mặt anh là cánh cửa thủy tinh mờ in hoa đã che kín bên trong, nhìn từ ngoài vào không thấy được bên trong. Anh cố nhìn qua khe hở hẹp thì chỉ thấy được một khuôn mặt nhỏ nhỏ.

Anh liền giơ tay đẩy cửa ra, “Haha.” thì không khỏi tự nhiên cảm thấy buồn cười.

Nghe thấy tiếng cười của Nam Tạm, bốn người còn lại cũng vào theo. Sau khi nhìn qua khe cửa, họ đều. Khụ, vừa cười vừa lắc đầu.

Họ liền thấy- trong phòng tắm rộng 30 mét vuông cùng ánh sáng đèn vàng có chút tối mờ, hơi nước đang tràn ngập khí nóng, cô gái trần truồng nằm dựa đầu vào mép bồn tắm, bộ ngực sữa nửa lộ ra trên mặt nước, hai má ửng hồng, mắt nhắm lại, hơi thở đều đều.

Chắc, thật giống một mỹ nhân ngư mê người!

“Vật nhỏ này, ngủ như vậy không sợ bị sặc nước sao. Phú Tu liền bước vào, ngồi xổm xuống cạnh bồn tắm nhìn cô, anh cúi đầu dán môi mình mình vào môi cô thì thầm: “Phòng tắm này có thiết bị điều chỉnh nước nóng tự động, xem ra em đang rất hưởng thụ nhỉ.”

“Cô ấy thích ngâm mình trong này.” Lưu Nhiên liền đi tới, trên tay anh cầm theo chiếc khăn tắm, “Tu, giúp tôi bế cô ấy lên đi.”

“Được rồi.” Phú Tu nghiêng người, anh đưa tay chuẩn bị bế mỹ nhân ngư trong bồn tắm ra. Nhưng tay anh vẫn chưa kịp chạm vào da thịt như ngọc kia thì mỹ nhân ngư đã mở mắt ra, vẻ mặt cô thản nhiên, trong đáy mắt mông lung giống như được bao phủ bởi một tầng sương mỏng.

“Tôi không ngủ, chỉ là cảm thấy mệt mỏi ngay cả mí mắt cũng không muốn động thôi.” Tự mình than thở vài câu sau đó cô vẫn nhắm mắt lại nằm trong nước, không có ý muốn nhúc nhích.

“Thù Man, nếu như em không muốn đứng dậy thì anh sẽ cởi quần áo sau đó bởi em tắm, chúng ta cùng nhau tắm uyên ương nhé.” Bạch Thành đi đến cạnh bồn tắm, anh đứng từ trên cao nhìn xuống thường thức ngọc thể trắng mịn, bản thân đang cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn bỏ nhào vào cô, anh chắc lưỡi tán thưởng: “Thật đẹp!”

“Hử?” Thù Man liền mở mắt ra, đập vào mắt cô là hình ảnh Bạch Thành một thân quân trang cao ngất, đôi mắt chứa đầy rẫy **. Quay đầu nhìn đằng sau, theo thứ tự là Phú Tu, Nam Tạm, Lý Khanh. Tất cả bọn họ đều đang cười nhưng Thù Man thấy nụ cười kia rất hạ lưu, sự hạ lưu của bọn họ đều phơi bày ra rất rõ ràng và không hề che giấu.

Đám hỗn đản này hình như tê tịu đủ hết rồi.

Cô thu hồi tia nhìn đánh giá lại, vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước. Cô đứng dậy rất tự nhiên, không hề có nửa điểm ngưng ngừng, nâng đôi chân thon dài bước ra khỏi bồn tắm lớn, bộ ngực cao vút, cái mông đầy đặn, eo thon dài khiến cho bọn họ nhìn không sót một cái gì làm cho cổ họng nuốt nước bọt liên tục, huyết mạch sôi trào và bụng dưới thóp lại, hô hấp dồn dập.

Cô đi đến bên cạnh Lưu Nhiên, vươn hai tay ra ôm cổ anh, đầu dựa vào vai anh: “Ôm em về đi Văn Hoa, em mệt mỏi quá.”

“Ừ, mệt mỏi thì ngủ đi.” Động tác của anh vô cùng dứt khoát, anh dùng khăn tắm che đầy mỹ thể đang khiến cho những đồ dè xòm hồ báo nuốt nước bọt không ngừng kia rồi bỗng cô lên xoay người rồi đi.

Một đám người phía sau oán hận nhìn bóng dáng thon dài đang rời khỏi kia, trong lòng hung ác mắng: Lưu Nhiên chết tiệt, con bà nó cậu là người sao? Là người sao?

Mẹ nó chứ cậu nhìn xem tôi đang khó chịu này.....Sh*t, cậu dám độc chiếm cô ấy lâu như vậy.....

** của tôi bị khơi gợi lên rồi này...Cậu tới đây nhìn xem có bao nhiêu mảnh liệt, nhìn lều trại giữa hai chân đã vươn cao rồi này.....

Thật tức chết tôi mất, bây giờ nếu như lão tử có đạn thì sẽ bắn xuyên thùng nóc nhà cậu ngay!

Lưu Nhiên cẩn thận lau khô nước trên người Thù Man rồi mặc áo ngủ vào cho cô, sau đó nhét cô vào chăn rồi dịch góc chăn cẩn thận lại. Anh cúi đầu dựa sát vào người cô, khẽ hôn môi và mỉm cười: “Ngủ đi, Thù Man.”

“Anh không ngủ cùng em sao?”

“Sao lại không chứ, anh đi xem mấy tên kia ra sao đã. Anh sợ mấy tên súc sinh kia đập bể nhà anh mất.” Lưu Nhiên liền cười tà, bộ dáng thật hư hỏng.

“Haha.....” Thù Man cười đến hồng mắt, hai mắt ánh lên tia sáng như một con chuột đang ăn vụng: “Không sợ bốn cây súng kia sẽ bắn anh thành cái nĩa sao?”

“Tiểu tai họa!” Lưu Nhiên liền nhào lên giường đem cô áp dưới thân mình, hôn lên thái dương, vành tai của cô, bàn tay sùng nịch trên chộc chớp mũi: “Kẻ hư hỏng, sao lại đi chọc mấy tên cầm thú đó hả?”

“Ôi, dính nhau quá nhỉ?” Ngoài cửa, Nam Tạm đang dựa vào khung cửa, hai tay ôm ngực, phong thái cũng xem như đẹp mắt, chỉ làBên trong ánh mắt u oán kia đều là ghen tỵ, mắt phượng hẹp dài đang liếc nhìn hai người.

Chắc, toàn thân anh ta đều tỏa ra sát khí!

Thù Man liền ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn anh, ngoắc tay: “Nam Tạm anh đến đây.....Đến đây đi.” Cô liền vỗ vỗ vị trí bên người: “Ngồi chỗ này.”

Nam Tạm đi qua đó rồi ngồi xuống giường, mặt mày khó chịu cùng giọng nói ủy khuất ai oán: “Em còn thấy được tôi sao? Lúc nào trong mắt em cũng chỉ toàn một mình Văn Hoa! Tôi muốn khiếu nại!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 31 Thật lòng

Lưu Nhiên vẫn không nhúc nhích, cả người anh dựa vào người Thù Man, vẻ mặt anh vẫn thản nhiên, cười nhạt liếc người nào đó toàn thân đang tỏa ra mùi vị chua xót: “Nam Tạm à, vốn là cậu định ngủ ở phòng bên cạnh cơ mà, nhưng sao....” Giọng điệu của anh không tốt, không có một chút kiên nhẫn nào.

Ý của anh chính là nếu không ngủ ở phòng bên cạnh thì hãy về nhà mà ngủ đi, đừng đứng lì ở đây, lão tử nhìn thấy cậu rất chướng mắt.

Nam Tạm không nhìn Luru Nhiên, sắc mặt anh vẫn bình tĩnh. Kỳ thật trong lòng anh đã đem Luru Nhiên mắng cả trăm lần rồi.

Luru Nhiên chết tiệt, cậu quá khốn kiếp rồi! Lão tử đã như vậy, cậu còn... Muốn đuổi tôi đi sao, nhìn ánh mắt cậu kia! Hừ, không có cửa đâu! Kể từ lúc bắt đầu bữa tối, căn bản lão tử đã không muốn đi rồi. Tôi chính là muốn ở cạnh cô ấy đấy, chết cũng phải ở lại cạnh cô ấy.

Một mình Luru Nhiên cậu muốn độc chiếm cô ấy sao?

Đừng có mơ.....

“Tôi muốn ngủ cùng với Thù Man, chỗ nào tôi cũng không đi.” Vừa nói xong, chỉ cần vài động tác là anh đã cởi xong giày và áo khoác rồi nằm xuống. Người anh dựa sát vào Thù Man, tay anh không khách khí liền lấy tay đẩy tay Luru Nhiên đang đặt trên người cô xuống. Cánh tay anh đang đặt trên bụng cô mang ý nghĩa chiếm giữ mười phần, mặt anh mà sát mấy cái vào mặt cô, mũi dùng sức ngửi mùi thơm sau khi tắm của cô.

Làm ra một bộ dáng đang cực kỳ hưởng thụ.

Môi anh hôn từng cái một lên môi cô, lên cổ cô: “Thù Man, Thù Man... Yêu tình...” Anh liền gọi tên cô từng tiếng một, trong lời nói đều là hương vị quyến luyến.

Thù Man chỉ cười nhạt mặc cho Nam Tạm làm ầm ĩ, từng ngón tay cô xuyên qua tóc anh, nhẹ nhàng vuốt ve. Nam Tạm thoải mái liền thở dài, vron tay ôm cô vào lòng cũng không sợ chạm đến vết thương trên bụng.

Như vậy... chắc, Luru Nhiên nhìn thấy bộ dáng anh ta cực kỳ đáng đánh đòn nha ,thật là anh muốn vùng vẫy lên đánh anh ta một trận.

Trong lòng anh lại thở dài một tiếng, cũng tại mình.

Anh liền im lặng nhảy xuống giường rồi xoay người đi ra khỏi phòng ngủ nhưng không khóa mà để cửa khép hờ.

“Thù Man, anh ngủ cùng em được không?” Nam Tạm liền nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương.

Thù Man mỉm cười, dùng tay đẩy nhẹ vào trán anh rồi xê dịch thân thể qua một bên.

Nam Tạm liền cười đến mắt cũng híp lại rồi, anh lập tức cởi sạch quần áo trên người rồi quăng xuống đất chỉ chừa lại quần lót góc bẹt, tất cả những động tác trên chưa tới một phút đồng hồ. Sau đó anh xóc chăn lên chui vào trong ôm chặt cô vào ngực mình.

“Vết thương của anh không sao đấy chứ?” Thù Man hơi nhú mày hỏi.

“Không sao, chỉ là bị thương ngoài da thôi.” Nam Tạm hôn lên khuôn mặt cô, môi khẽ chuyển động, hôn tới tấp lên khuôn mặt của cô, “Thù Man, Thù Man, em thật tốt, tốt nhất.”

Thân thể anh kề sát lên thân thể cô bắt đầu ma sát. Tay anh trong chăn cũng bắt đầu không thành thật, dao động trên dưới.

Mắt anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, chớp mũi anh cũng ma sát da thịt trơn mịn của cô và hô hấp cũng trở nên dồn dập, miệng gọi khẽ: “Yêu tình, yêu tình... Em đã uống bao nhiêu rượu hả? Hừ, trên người em đều là mùi rượu.” Anh ní non bằng giọng trầm trầm, trong đôi mắt lơ mơ đều là vẻ mê ly và ** sinh động.

Đôi mắt trong trẻo của cô nhìn thấy vẻ thấy vẻ động tình trong đôi mắt của anh nhưng trái tim cô vẫn bình thản không hề có một chút gợn sóng nào, cũng không biết nên dùng loại tình cảm như thế nào để đáp lại: “Nam Tạm, anh cũng yêu tôi sao, thật chứ?”

Nam Tạm nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, trong đáy mắt kia ngay cả hình bóng mơ hồ của anh cũng không có. Trái tim bỗng nhiên bị siết lại, anh cảm thấy đau đớn, sao cô có thể như vậy chứ? Cô ấy vốn không có trái tim, điều này thì anh vẫn biết.

Nhưng anh vẫn luôn cho rằng....

“Đúng vậy, anh yêu em, rất yêu...” Trong mắt anh tràn đầy bất đắc dĩ, ngay cả giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Thù Man, Thù Man.... Em nhìn anh đi, nhìn anh đi được chứ?”

“Rốt cuộc là em bị làm sao vậy? Trái tim em vút ở đâu rồi? Sao em lại trở nên lạnh lùng như thế này? Em muốn anh làm sao bây giờ? Anh phải làm gì bây giờ?” Tay anh liền chạm vào mắt, vào môi của cô rồi anh nhẹ nhàng hôn lên lông mi, mí mắt... “Thù Man, Thù Man... Nhìn em như vậy...” Đột nhiên, anh nắm lấy tay cô đặt lên trước ngực mình: “Nơi này cảm thấy rất đau, rất đau, đau đến nỗi muốn nứt ra rồi.”

Thù Man chỉ nhàn nhạt nhìn về mặt bị tổn thương của người đàn ông trước mặt, cô liền mù mịt, cũng không biết nên làm thế nào.

Sau đó thân thể của cô liền dựa sát vào lòng anh: “Nam Tạm à, tôi cũng không biết nữa, không biết mình nên làm cái gì bây giờ cũng không biết mình nên sống vì cái gì, tôi thật sự không biết...” Giọng nói của cô phảng phất trong không khí tịch mịch, ánh mắt cô cũng trở nên trống rỗng.

Bạn nói xem, Nam Tạm nên làm gì nhỉ?

Yêu, trong lòng anh ta chỉ có yêu vô tận. Anh ta đau lòng vì cô ấy, anh ta yêu thương cô ấy....

Chỉ có ở bên cạnh cô ấy, anh ta mới cảm thấy dễ chịu nhất thôi.

Trong phòng khách, Phú Tu, Bạch Thành và Lý Khanh, ba kẻ yêu nghiệt đều đang ngồi trên sôpha hút thuốc, mặt vô cùng đen và trong lòng vô cùng khó chịu, định cứ như vậy mà gạt bỏ lão tử sang một bên à?

Lão tử đang khó chịu ra sao? Rất khó chịu đấy!

Lúc Luru Nhiên đi ra ngoài chính là nhìn thấy vẻ mặt quá phụ đen thui của ba người kia.

“Được rồi, người cũng đã gặp, vậy là tốt rồi!” Các người cũng nên lăn đi rồi chứ! Mặc dù những lời này Luru Nhiên không nói ra ngoài mặt nhưng mấy người kia sao lại không hiểu ra ý tứ hàm súc của anh được.

Mặt của họ lại càng thêm đen, mày cũng cau chặt lại, trong lòng đang vô cùng oán giận. Cho nên thân thể cứ dính chặt vào sôpha, ngay cả động đậy một chút cũng không có.

Luru Nhiên đi đến chỗ sôpha rồi ngồi xuống, anh liền châm một điếu thuốc rồi hít sâu một hơi, nhàn nhạt nói: “Các người cũng nên về đi, cũng không còn sớm nữa đâu.” Anh trực tiếp ra lệnh đuổi khách mặc kệ tâm tình của họ có tốt hay không, sắc mặt họ như thể nào đi nữa.

“Nam Tạm đâu?” Bạch Thành không nhìn thấy Nam Tạm đi ra liền hỏi.

“Ngủ rồi.” Luru Nhiên trả lời, mắt anh cũng chẳng thêm mở ra.

“Sao? Anh ta....ngủ trong phòng cùng với Thù Man à?” Phú Tu liền hỏi thêm một câu, tự dưng trong lòng cảm thấy....

“Vậy còn cậu thì sao? Cậu cho phép ư?” Bạch Thành nhìn sang Luru Nhiên, ánh mắt anh cười như không cười.

“Anh ta đang bị thương.” Sắc mặt Luru Nhiên vẫn không thay đổi, giọng nói anh vẫn bình thản.

“Ồi.” Phú Tu liền cười, “Tôi đây cũng không đi đâu, tôi muốn ngủ ở phòng bên cạnh.” Nói xong anh đứng lên đi đến phòng ngủ ở cách vách: “Văn Hoa, trong phòng có áo ngủ không vậy?”

“Ồ trong tủ quần áo.”

“Được, tôi đi tắm trước đây.” Sau đó Bạch Thành liền đứng lên, anh cởi áo khoác quần trang ra vắt lên trên sôpha rồi đi tới phòng tắm.

“Cậu thì sao?” Luru Nhiên nhìn Lý Khanh vẫn đang ngồi im lặng.

“Cậu thật muốn như vậy sao?” Lý Khanh không trả lời mà hỏi lại bằng giọng điệu bình tĩnh.

“Tôi đã biết sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.” Anh vẫn nở một nụ cười dịu dàng, gương mặt vẫn thản nhiên như cũ.

“Tôi đang rất cảm động đấy, yêu đến nỗi cái gì cũng không quan tâm đến cái gì khác nữa.....Trái lại, cũng không quan tâm không được.” Ánh mắt Lý Khanh có chút mờ mịt, trong lời nói của anh đều là sự cảm thán bất đắc dĩ.

“Đúng vậy.” Luru Nhiên nhẹ giọng đáp lại, giọng điệu của anh có chút đau khổ sâu kín.

Lý Khanh liền đứng dậy đi đến trước mặt Luru Nhiên, vỗ vỗ vào vai anh: “Chúng ta yêu cô ấy, chỉ cần cô ấy có thể vui vẻ, còn ở bên cạnh chúng ta thì những cái khác không cần quan tâm đến, không cần.” Giọng điệu của anh hết sức chân thành, thật lòng.

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Phiên Ngoại 1 Quỷ Chủng

Ngày Thù Man rời bỏ thế giới này là ngày 14 tháng 7, hay người ta gọi là lễ cô hồn.

Ngày hôm đó trời đầy mây, bầu trời toàn là mây xám xịt và mưa rơi lác đác.

Quý Chùng đi Nam Phi để thực hiện nhiệm vụ mà ông lão giao cho anh, nhiệm vụ này phải mất vài tháng. Đã lâu rồi anh không nhìn thấy Thù Man, anh rất nhớ cô. Việc này làm cho anh thấy vui nhưng cũng lại đau lòng, xúc động nhưng lại không thể đến gần cô, vì cô đã bị thương máu chảy đầm đìa cả người.

Đề sớm có thể được nhìn thấy cô, vừa xuống máy bay anh đã nóng vội lái xe thật nhanh về căn cứ.

Lúc ở trên đường, tâm tư của anh hết sức xao động, sau đó hô hấp liền trở nên nặng nề gần như hít thở không thông, không thể tự mình kiềm chế trấn tĩnh lại được. Bỗng nhiên anh lại có một dự cảm rất xấu. Không biết sợ hãi sinh từ đâu ra khiến toàn thân anh bất ổn, hình như có chuyện gì đó xảy ra ngoài ý muốn thì phải.

Đến bãi đậu xe của căn cứ, xe còn chưa dừng lại thì Quý Chùng liền nhận được điện thoại của ông lão. Ông chậm rãi nói cho anh biết: “Thù Man sắp chết rồi, hãy tới bệnh viện gặp cô ấy lần cuối đi.”

Sau khi nghe xong tin tức này, anh liền bật cười, trái tim xao động cũng đã bình tĩnh lại.

Rốt cuộc thì cô ấy cũng đã được giải thoát khỏi cái thế giới bản thiêu thối rữa này rồi, không cần phải chịu khổ nữa.

Thật tốt, thật quá tốt!

Anh liền lái xe đến bệnh viện mà cô đang nằm. Xe dừng lại trong bãi đỗ xe của bệnh viện, lòng của Quý Chùng vẫn vô cùng bình thản. Anh đi qua hành lang rồi bước lên cầu thang, bỗng nhiên bước chân của anh có chút chần chừ, cả trái tim cũng co rút lại, từ trong nội tâm đang kiềm nén sinh ra một chút đau thương.

Trong đầu anh lại bắt đầu miêu tả lại dung mạo của cô, từng chi tiết nhỏ. Cô gái luôn vô cùng cố chấp, tâm hồn trống rỗng, trong suốt cuộc đời đã làm những điều sai trái. Hiện tại cô đã sắp rời bỏ nhân thế, rời bỏ cả anh. Giống như cánh mà anh vẫn hay hình dung, cô hóa thành khói bốc lên bầu trời hay tan thành mây khói sao?

Không- Anh sẽ không để cô biến mất như vậy, anh sẽ để cô làm bạn với anh cho đến ngày mà anh chết, cho dù chỉ là một cỗ thi thể cũng được.

Quý Chùng đang đi đến phòng bệnh của cô. Hành lang hẹp dài cùng đèn trần ảm đạm, người đến người đi cùng bầu không khí vẫn đục.

Đến cửa phòng bệnh, Quý Chùng thấy bọn thuộc hạ của ông lão đang đứng canh giữ ngoài cửa, vẻ mặt ai nấy đều lạnh lùng. Anh liền đi tới lướt ngang qua bọn họ rồi tiến vào phòng. Thù Man đang nằm trên giường, sắc mặt của cô trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Bấy giờ chung quanh cô đang có đầy dụng cụ và dây đường khí chứng tỏ tình trạng đang hấp hối của cô.

Anh từ từ đi tới bên cạnh cô. Hình như cô cảm nhận được anh đang đến gần nên từ từ mở mắt ra nhìn anh, ánh mắt của cô rất thanh tĩnh.

Cô liền cười nhạt với anh, giống như trước kia.

Cô quá gầy, mấy tháng không thấy hình như cô lại càng gầy hơn trước kia, toàn bộ thân thể kia hình như chỉ còn một nhúm nhỏ. Ống dưỡng khí dán ở miệng cô khiến cho hô hấp của cô vô cùng yếu. Cả người cô cứ như bị rút hết chất lỏng và cả ý chí, chỉ còn lại mỗi thể xác mục nát.
[url=http://diendanlequydon.com/]Diễn Đàn Lê Quý Đôn[url]

Anh đi đến bên cạnh cô, tay anh nắm lấy bàn tay gầy guộc của cô cọ cọ, nhìn cô rồi nói với cô: “Thù Man, cô gái của tôi, tôi đã trở về rồi, trở về đưa em rời khỏi nơi này.” Giọng nói của anh vô cùng ôn nhu mang theo lưu luyến như một đôi tình nhân.

Cô vẫn đang cười và nhìn anh bằng đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng. Đôi môi từ từ mở ra, Thù Man nói chuyện trong im lặng: “Quý Mộ, tôi sắp được giải thoát rồi, trước khi chết có thể được gặp anh một lần thật là tốt, quá tốt rồi.”

Anh biết rằng giờ phút này cô đã bị mất ý thức, tuy nhiên ánh mắt của cô vẫn sáng trong như cũ. Trạng thái của cô bây giờ chính là dấu hiệu của người sắp chết: Hồi quang phản chiếu.

Ngồi xuống cạnh giường bệnh, tay anh liền vuốt ve mặt của cô. Sau đó anh đứng dậy, nhỏ ống dưỡng khí của cô ra rồi hôn lên đôi môi trắng bệch của cô, khẽ nói: “Thù Man, Thù Man, tôi biết rồi, tôi đã biết.” Tôi biết em đã quá mệt mỏi nên cần phải nghỉ ngơi rồi.”

Thật lòng anh cảm thấy vui về thay cô.

Thù Man nhắm hai mắt lại, khóe môi vẫn hiện lại đường cong mờ mờ. Gương mặt cô đã được thả lỏng, không hề sáng bóng cũng không có nhiệt độ.

Trái tim cô đã ngừng đập...Cô đã chết...

Thầy thuốc liền đi tới lật mí mắt của Thù Man lên, ông ta dùng đèn pin chiếu vào con ngươi của cô. Sau đó ông ta xoay người nhìn Quý Chùng, ánh mắt hơi đờ đẫn, nói: “Xin anh hãy nén đau thương!”

Vào thời khắc đó, đầu của Quý Chùng liền ơng lên một tiếng, sự trống rỗng trong lòng cũng ngày càng lớn, anh đã hiểu mình phải đối mặt với sự mất mát này.

Anh rút cuộc cũng đã hiểu ra chính mình không thể thờ ơ nhìn cô cứ như vậy mà chết đi được. Cô ở trong lòng anh đã khắc sâu một vết sẹo vô hình thật lớn, cả đời sẽ không thể xóa đi được.

Lần bị thương nặng đó khiến cô phải nằm trên giường bệnh suốt cả tháng trời nhưng nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi. Cô nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt nhưng vẫn cố cười với anh: “Quý Chủng, sau khi đã trải qua những chuyện này tôi lại càng thấy thanh thản hơn mặc dù linh hồn tôi càng ngày càng khô héo, gần như là tàn lụi. Tôi đã từng thử thay đổi cách sống của mình, như một con sò phân bổ ra niềm dịch, dùng thịt mình bao bọc và làm lành những vết thương mới không ngừng được sinh ra.”

“Vào thời khắc cuối cùng, nó bắt đầu ngưng đọng thành một vật cứng rắn mà bí ẩn rồi đem cất giấu cẩn thận. Đây chính là viên trân châu bảo bối sáng ngời vì đau thương mà sinh ra, thuộc về thân thể của tôi. Khi còn sống tôi nhất định sẽ cung cấp cho nó chất dinh dưỡng và sinh mệnh của mình.”

“Sau mỗi lần bị người ta moi lên khỏi biển khơi, bị tách hai vỏ ra một cách hung bạo để lấy viên ngọc ra khỏi lớp thịt. Tôi đã không còn nguyên vẹn nữa rồi, không còn thấy đau nữa.”

Quý Chủng liền cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy thân thể đã dần dần trở nên lạnh giá của cô, mặt anh không ngừng ma sát hai gò má của cô. Anh dịu dàng cúi xuống, hai tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng hỏi: “Thù Man, em đồng ý sống cùng anh, phải không?” Anh vẫn đang vô cùng rõ ràng, cô không hề có cảm giác gì cả vì cô đã chết rồi, cô không thể trả lời anh nữa.

Anh bế cô ra khỏi bệnh viện, đem về nhà mình. Anh đặt cô xuống giường rồi nằm xuống ngủ bên cạnh cô, không cần để ý tới thời gian đã trôi qua bao lâu.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt thanh thản xinh đẹp của cô rồi nhớ lại từng hồi ức khi bọn họ sống cùng nhau. Cô đã từng nói về nó rất nhiều. Tuy chỉ có khép mở môi, không có âm thanh nhưng anh nghe được rất rõ, từng câu từng chữ một bao gồm cả vẻ mặt thay đổi rất nhỏ của cô.

Thì ra anh vẫn nhớ rõ như vậy, chưa từng quên bất cứ điều gì.

Cô nói: “Quý Chủng, nếu có một ngày tôi chết đi thì nhất định tôi sẽ chết trước mặt anh, tôi có dự cảm như vậy.”

Cô ấy nói: “Con người tôi như thế này, nếu chết đi thì linh hồn sẽ không tan biến ngay mà sẽ tồn tại một lúc trên đời, chỉ vì muốn nhìn thấy thế giới xinh đẹp và thuần khiết này bị phá hủy thành tro như thế nào thôi.”

Anh chỉ nói: “Thù Man, thật ra thì em không hề thuộc về nơi này, em chỉ là người qua đường đi ngang qua đây, không phù hợp với quy tắc của thế gian này.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ngoại truyện 2: Quý Chủng (tiếp theo)

Quý Chủng ghé sát mặt mình vào khuôn mặt của Thù Man, anh liền hôn lên đôi môi lạnh như băng của cô, cảm giác lúc này của anh chính là mình giống như một cái bao tải rỗng bị vứt bỏ. Sinh mệnh trở nên giá nua trong nháy mắt, máu chảy chậm lại rồi cuối cùng cũng phải chết đi.

Vào thời niên thiếu, ý chí kiên định nhất của anh chính là sống sót, cho dù là sống bằng thân phận cực kỳ hèn mọn. Anh chính là vô tình và máu lạnh như vậy cho đến khi gặp cô, ý chí kiên định của anh đã bị cô vô tình phá hủy. Cô khiến cho anh quên dần ý chí liều lĩnh cùng kiếp sống phiêu bạt, khiến cho nội tâm của anh trở nên mềm yếu không chịu nổi và sa sút dần, không thể trở lại như cũ nữa.

Hình thức mà anh và cô ở chung chính là thân mật nhưng lại xa cách lạnh lùng. Anh đã từng ôm hôn cô, họ cùng nhau ngủ chung một giường, xây dựng sức sống từ cơ thể khuyết tật của cô.

Tuy nhiên họ chưa từng gần gũi thân thể với nhau mặc dù anh rất muốn chiếm giữ thân thể của cô. Cho dù là thân thể thôi cũng được, bởi vì anh biết rõ anh không thể xâm nhập vào nội tâm của cô được.

Anh đã nhìn thấy cô chết đi và rồi sau khi cô chết, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh, không hề có nét bi thương, chỉ có trong lòng mới thấy đau kịch liệt. Nhưng cũng vô dụng, hiện thực đang ở trước mắt anh, không có cách nào có thể cứu vãn được nữa.

Lúc này đây anh không thể nào biểu lộ ra nỗi đau kịch liệt sâu sắc từ trong lòng mình. Mỗi anh đang run rẩy đến mức không thể phát ra âm thanh, mí mắt nặng trĩu đến mức không thể mở ra được, trái tim trong lồng ngực đang đập liên hồi.

Anh đã ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Trong bóng đêm anh nhìn thấy thân thể của cô cô đang lơ lửng trên mặt đất rồi từ từ hạ xuống. Cô liền ngồi xuống sofa rồi đốt một điếu thuốc rồi phun ra một vòng khói trắng từ trong bóng đêm, cô đang cười với anh, ánh mắt sáng trong như ngọc.

Không chỉ là đôi môi khép mở vô thanh nữa mà là cô đã có thể nói chuyện được, giọng nói của cô trong trẻo nghe cực kỳ êm tai.

Cô nói: “Quý Chùng, tôi không chết đâu mà chỉ là thay đổi thân xác để sống lại lần nữa thôi. Gia thế của thân xác này quá tốt, thân xác cũng vậy. Đây là lần cuối tôi đến gặp anh, về sau có lẽ là không đến được nữa rồi.”

Về sau anh sẽ càng thêm cô độc nhưng điều đó chẳng liên quan gì tới tôi cả.

Tôi vẫn rất ích kỷ như trước, không lo được chuyện người khác, anh biết mà.

Có lẽ tôi sẽ có được những thứ mình muốn, rất nhiều thứ.....

Cũng có lẽ tôi sẽ hăm sâu vào địa ngục u tối lần nữa.

Anh vẫn khỏe chứ? Tôi rất khỏe và chưa từng nhớ anh cho dù chỉ một lần.

Âm thanh của cô vẫn còn nhưng hình bóng dần đã biến mất trong không khí.

Từ trong mơ anh liền giật mình tỉnh lại, trong căn phòng tối như mực anh cảm nhận được thân thể bên cạnh mình đã cứng ngắc và lạnh như băng.

Trong bóng tối, anh liền ôm chặt lấy thân thể của cô mà thì thào: “ThùMan, sao em lại không đưa tôi đi cùng chứ? Tôi chưa bao giờ biết thì ra sống một mình lại mệt mỏi như vậy, em nói rất đúng, tôi thật sự rất cô độc, cô độc...”

Cho tới bây giờ anh đều tin tưởng toàn bộ những điều mà cô nói.

Cô đã từng nói: “Trí nhớ của con người quá ngắn, không nhớ chính mình lại đi nhớ người khác. Quên đi chính là phương pháp tốt nhất bởi vì mặc kệ là điều gì thì sau cùng toàn bộ đều phải trả lại cho thời gian hết. Tro tàn cũng sẽ theo gió bay đi rồi biến mất, không còn để lại một dấu vết nào.”

Anh và cô giống nhau khủng khiếp, họ đều có một tinh thần chịu đựng cứng cỏi. Họ đều chưa bao giờ để tâm đến cảm nhận của người bên cạnh cũng như nội tâm họ đều âm trầm, lạnh lùng. Mặc dù nghèo khổ, thấp hèn như vậy nhưng họ cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc tự sát. Họ chỉ hung hăng tự làm tổn thương chính mình, và cũng làm tổn thương người khác.

Hiện giờ cái thế gian này chỉ còn lại kẻ đau thương vô vọng là anh, nội tâm anh cũng không thể trở lại nhu hòa như xưa nữa, cuối cùng để mặc cho thời gian phán xử.

Hy vọng sau khi anh chết, ông trời sẽ cho anh cơ hội được sinh ra lần nữa.

Ở sinh mệnh mới đó, anh sẽ lại gặp được cô lần nữa, Thù Man.

Khi đó có lẽ anh sẽ có tư cách được yêu cô chẳng?

Trong bóng đêm, Quý Chùng liền đứng dậy bước xuống giường, anh ngồi trên ghế dựa cạnh giường đốt một điếu thuốc rồi yên lặng hút. Phòng vẫn tối đen như mực nhưng anh không muốn bật đèn. Ngọn đèn chói mắt kia sẽ quấy rầy đến cô, đó không phải là điều mà anh muốn.

Anh bình tĩnh gọi điện thoại đến cửa hàng đặt làm áo và giày thêu mà cô thích nhất. Đó chính là áo tron bằng vải bông thêu hoa màu hồng đơn giản, chính là màu sắc mà cô vẫn thích. Anh muốn sáng sớm ngày mai bọn họ phải đưa tới, nếu không hậu quả bọn họ tự gánh lấy.

Sau khi cúp điện thoại xong, anh đi tới cạnh giường giường nâng thân thể cứng ngắc của cô dậy, sau lưng cô có lót gối mềm giống như khi cô còn sống, anh đối đãi với cô đang đối đãi với cô lúc bình thường

Quý Chùng lấy cái lược làm bằng gỗ đào trong túi tiền bắt lấy thân của mình ra. Đó là cái lược mà cô yêu thích nhất, độ cong cầm trong tay cực kỳ vừa vặn. Đây chính là vật dụng mà cô dùng lâu nhất, anh vĩnh viễn đều cho rằng trên chiếc lược còn lưu lại mùi thơm nhàn nhạt trên người cô.

Đây là lễ vật duy nhất mà cô đã đưa cho anh, mặc dù là thứ mà anh yêu cầu cô đưa cho mình.

Anh mở búi tóc có chút hỗn loạn của cô ra, dùng cây lược gỗ nhẹ nhàng chải lại mái tóc đen tuyền của cô rồi buộc lại thành một bím tóc. Tuy anh không biết cách búi tóc nhưng anh vẫn làm cực kỳ cẩn thận, tinh tế.

Thái độ anh đối với cô vĩnh viễn là dịu dàng cẩn thận, mặc cho cô không hề quan tâm đến thái độ của anh.

Sau khi buộc chặt sợi dây, anh liền đứng dậy rời khỏi giường đi đến bên tủ quần áo rồi lấy ra một bộ tây trang mới tinh, anh thay nó vào rồi lấy hộp quà đã được phủ lụa đỏ sau đó trở lại đứng trước giường bằng bộ đáng trình trọng.

Lễ vật trong hộp chính là một chiếc vòng tay được làm bằng ngọc phi thúy, sờ vào liền thấy mát mẻ dễ chịu. Thù Man không hề giống với những cô gái khác, cô không dùng trang sức cho dù chỉ 1 cái cho nên anh mới tự mình mua cho cô nhưng vẫn chưa kịp dùng tới.

Anh muốn một ngày nào đó sẽ vào dịp thích hợp để đưa cho cô, nhưng chưa hề nghĩ là cô sẽ chết vào hôm nay.

Đầu ngón tay của Quý Chùng quyến luyến miêu tả khuôn mặt của Thù Man, thật lâu sau đó anh liền quỳ một gối xuống, hai tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo

của cô rồi đeo vòng ngọc vào. Anh cảm thấy nó vô cùng thích hợp với cổ tay mảnh khảnh của cô, cô đeo nó rất hợp, điều này anh đã đoán trước được rồi.

Anh nhìn vào đôi mắt đang nhắm nghiền của cô, dùng giọng điệu cực kỳ chân thành để cầu hôn với cô: “Thù Man, em gả cho anh nhé?”

“Em không nói gì tức là đồng ý rồi phải không?”

“Em có biết, cả đời này anh khó mà kết hôn được.”

“Có thể lấy được em thật là tốt, Thù Man, anh đang rất vui đấy.”

“Chúng ta có một đám cưới giản dị và chân thành, mặc dù không có người chủ hôn và cũng không có khách mời.”

“Nhưng anh sẽ yêu em, cực kỳ yêu.”

“Anh biết, vào lúc em còn sống thì anh không xứng đáng để thích em, cực kỳ không xứng.”

“Nhưng lúc này đã khác rồi, em đã chết chắc sẽ không mở mắt ra để nhìn thấy anh bàn thiêu như thế này, cũng sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.”

“Anh yêu em, sẽ mãi yêu em.”

Trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ có giọng nói trầm trầm của người đàn ông đang phiêu đảng trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 32

Trong màn đêm u ám, Chu Nham Hải đang bước đi một cách vội vã. Giày da của anh đi trên đường tạo ra âm thanh “cộp cộp”, tương phản với âm thanh yên tĩnh của bóng đêm.

Anh rẽ vào một ngõ nhỏ âm u, rẽ thêm vài lần nữa thì đến được một ngôi nhà ngang cũ kỹ. Mục đích hành trình của hai người tới nay chính là đến gặp tiểu Phật Ngạn Thủ.

Trước cửa của ngôi nhà là hai cửa gỗ lớn được trang trí theo phong cách cổ xưa, nó đứng vững trong màn đêm tạo thành một cảnh giới ngăn cách tiếng ồn ào ngoài thành phố, tạo cảm giác trang nghiêm thần bí.

Cửa gỗ đang khép hờ, hai người liền trực tiếp đẩy cửa đi vào, theo thói quen đi thẳng về phía căn phòng thờ Phật nằm ở phía Nam. Nơi này chính là nơi mà tiểu Phật ngồi niệm kinh. Trong phòng vang lên từng tiếng niệm kinh Phật, theo gió bay vào lỗ tai của hai người, khiến cho trái tim họ cũng bình tĩnh trở lại.

Từ sau bức bình phong có người đi ra, anh ta còn rất trẻ khoảng 27, 28 tuổi. Anh ta mặc một chiếc áo dài màu xám, tay áo rộng rãi. Bên cổ tay phải của anh ta đeo một chuỗi tràng hạt rất tinh xảo, dưới ánh đèn làm nổi bật lên làn da sáng màu. Vừa đi anh ta vừa chậm rãi về nó, trên chân mang một đôi giày bệt màu xám, bước đi không nghe thấy tiếng động.

Người đang đi tới có diện mạo thật sự khiến cho người khác không rời mắt được, chính là đẹp khuynh quốc khuynh thành. Nhưng khí chất của anh ta lại lộ ra một tia thâm sâu khó hiểu, sự mâu thuẫn này khiến cho người khác rung động.

Đây không là tiểu Phật Ngạn Thủ tài hoa nổi tiếng đây sao!

Tô Khuynh Hữu liền mỉm cười, hai mắt hẹp dài của anh nheo lại, anh tiến về phía trước đi một vòng xung quanh anh ta, cẩn thận đánh giá từ đầu tới chân anh ta: “Ồi, cậu như vậy sẽ khiến Phật Tổ nổi giận đấy.” Giọng điệu của anh dường như đang trêu tức người kia.

“Cái này để tăng thêm uy vũ với người khác đấy! Không thì bọn họ tin cái gì.” Giọng nói trầm ổn, thái độ ngạo mạn cùng một đôi mắt đào hoa hẹp dài của anh ta liếc xéo hai người: “Hai người hỗn đản các người, hơn nửa đêm tìm tôi có việc gì?”

“Muốn cậu thi triển điều mà cậu am hiểu nhất.” Chu Nham Hải vừa nói chuyện vừa đi vào bên trong từ đường.

“Mấy ngày nữa chúng tôi sẽ dẫn người lại đây.” Khuynh Hữu cũng bồi thêm một câu rồi bước theo vào trong.

Sau đó Ngạn Thủ cũng đi vào, anh thấy hai người kia đã tự tìm vị trí ngồi xuống và đưa mắt nhìn anh.

“Người nào có thể khiến hai vị đại gia đây tự thân xuất mã vậy?”

“Là phụ nữ.” Chu Nham Hải lạnh nhạt nói.

“Sao?...” Ngạn Thủ liền trở nên hưng phấn, anh liếc nhìn Chu Nham Hải một cái, ý tứ bên trong đều là....

“Không thể tin được, cậu lại để ý đến sinh vật giống cái sao? Tôi đã nghĩ cậu là công cơ đấy.” Giọng điệu trào phúng của anh ta liền đâm thẳng vào Chu Nham Hải.

Ngạn Thủ vẫn có chút giật mình, người đàn ông mặt lạnh tuấn tú này anh đã quen biết không dưới mười năm rồi. Hai mươi mấy năm nay anh ta có thể nói là giống như hòa thượng xuất gia, nghiêm thủ giới luật.

Bất anh ta nhìn mỹ nhân đã khó, vậy mà hôm nay lại rung động vì một cô gái....

Chắc,

“Làm như thế nào?” Đi thong thả đến bên cạnh ghế rồi ngồi xuống, Ngạn Thủ nhìn hai người kia đang im lặng.

“Làm cho cô ấy quên đi, không nhớ rõ người và chuyện đã xảy ra.” Khuynh Hữu cười nhạt nói.

Ngón tay thon dài xinh đẹp của Ngạn Thủ hơi ma sát chiếc cầm nhẫn bóng, anh khẽ gật đầu: “Cái này đơn giản thôi, chỉ cần đem người tới.”

“Những di chứng sau đó....”, Chu Nham Hải liền nhìn Ngạn Thủ nói, “Cô ấy....” Một chữ cô vừa nói ra, trái tim anh liền bắt đầu đau, trước mặt anh liền hiện lên hình ảnh của cô cùng giọng nói trong veo mà lạnh lùng, cả về mặt thần nhiên nhìn anh khiến anh không thể nói tiếp được nữa.

“Nham Hải, hiện giờ không lẽ cậu đang...” Khuynh Hữu nhìn vẻ mặt hoảng hốt của anh ta, anh lại bất đắc dĩ thở dài, “Di chứng tùy lúc nhẹ lúc nặng, không phải cậu cũng biết sao?” Dù sao cũng nên chuẩn bị tốt tâm lý.

“Cậu ta...” Ngạn Thủ liền dùng mắt hỏi Khuynh Hữu, anh có chút không hiểu rõ chuyện này.

“Phụ nữ mà anh ta nói... là “Chu Nham Hình“...nhưng cũng không phải.” Khuynh Hữu cũng không định giấu diếm, nhưng một hai câu không thể nói hết được.

“Sao?” Ngạn Thủ hơi nhíu mày, trong lòng anh vô cùng kinh ngạc, không phải là “Chu Nham Hình” ư?

Khuynh Hữu cũng nhíu mày, anh nhướn mắt nhìn Chu Nham Hải: “Nham Hải, toàn bộ đều nghe theo lời cậu nói, nếu không muốn làm chung ta sẽ trở về tìm cách khác.”

“Không Khung Hữu, tôi đã quyết định rồi.” Chu Nham Hải liền lắc đầu, giọng nói cực kỳ kiên quyết.

“Nham Hải”, Ngạn Thủ nhìn anh ta, nói cực kỳ chân thành: “Có thể nói cho tôi biết không?” Anh không biết trong khoảng thời gian này có chuyện gì đã phát sinh nhưng nhất định có chuyện mà anh không biết nội tình.

“Cô ấy không phải là Chu Nham Hình, mà chỉ là Thủ Man, một Thủ Man độc nhất vô nhị.” Trong giọng nói của anh đều là tình yêu nồng đậm, “Một cô gái mà tôi cực kỳ yêu.”

“Cô ấy là một âm hồn du đãng, chưa bao giờ biết mình phải tới đâu, nhưng lại ký gửi trong cơ thể của Chu Nham Hình.” Khuynh Hữu hơi cười nhạt: “Cực kỳ vớ vẩn, lại tồn tại một cách chân thật trong thế giới của chúng ta. Một cô gái mà lần đầu gặp mặt đã khiến cho người ta rung động. Trên người cô ấy ngưng tụ quá nhiều biến hóa, quá phức tạp nhưng lại làm đau trái tim người khác. Những thứ này ẩn sâu trong linh hồn cô ấy, cực kỳ vi diệu, có thể khiến người ta hăm sâu vào đó.”

“Ồ?” Ngạn Thủ ngửa người ra phía sau dựa người vào lưng ghế, đôi mắt đào hoa liền nhíu lại, trong đó có ánh sáng chuyển động: “Trái lại tôi đây cực kỳ mong đợi sẽ gặp được cô ta.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 33 Nhà Sư

Trong căn phòng đang rộng mở, dưới ánh đèn ánh muối là mùi vị hoan ái nồng đậm trong không khí.

Một đêm hoan lạc phóng đảng triệt để cơ hồ đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Thủ Man, giờ cô đang mệt mỏi chìm vào trong giấc ngủ.

Trong lúc ngủ dường như cô cũng không được yên ổn, đôi mày thanh tú vẫn hơi nhíu lại. Lưu Nhiên đi tới gần liền bế cô vào trong ngực mình, anh hôn

lên mi tâm của cô, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt những nếp nhăn trên trán cô, nhẹ giọng thở dài: “Bảo bối của anh, sao ông trời lại bạc đãi em như vậy chứ, ngay cả trong lúc ngủ cũng không được yên ổn sao? Vì sao đang ngủ mà vẫn còn nhũn nhũn vậy?”

Rồi anh lại ngẩng đầu lên: “Các người cũng mau về phòng ngủ đi, Thủ Man đã mệt muốn chết rồi.”

Trên da thịt trong suốt như ngọc của cô dày đặc những vết hôn ngân, là kiệt tác của mỗi người bọn họ để lại. Tuy nhiên bọn họ đã đối xử hết sức ôn nhu, nhưng ** của bọn họ vẫn còn cường hãn như cũ.

Tầm mắt của mấy yêu nghiệt đều nhìn về phía cô gái đang ngủ say, trong ánh mắt họ đều là say mê điên rồ, sau đó họ mới thông thả hoạt động tay chân bò xuống giường, còn lưu luyến nhìn cô thêm một chút rồi mới ra khỏi phòng- không hề cam tâm tình nguyện.

Trở về phòng nằm trên giường, trong lòng bọn họ vẫn còn đang nói: Giờ phút này trong đầu mình vẫn còn lưu lại hình ảnh phóng đảng và ánh mắt mê loạn của cô ấy, thân thể vẫn còn ở trạng thái khi hai hai thân thể kết hợp.

Một đêm này, ** của mình đều tận tình bày ra, vui mình vào thân thể mà mình vẫn hằng khát vọng. Thời điểm khi tiến vào bên trong cô ấy, trong đầu mình đều là pháo hoa nở sáng lạn, một cảnh tượng tuyệt đẹp. Mình cảm thấy hồn phách như đã rời khỏi thân thể, lý trí đã bị nghiền nát không thể chịu nổi.

Khoái cảm đạt tới cực hạn, cảm giác bị cô ấy bao bọc chặt chẽ thật quá tuyệt mỹ, khiến mình trầm mê không thể tự thoát khi được.

Mình muốn cứ như vậy mà chết trên người của cô ấy, đem tinh tử tiến vào bên trong của cô ấy, hy vọng phần tiến vào kia vĩnh viễn không cần phải tách rời ra.

Mình cực kỳ vô si tham lam hy vọng rằng cô ấy sẽ vì mình mà mang thai một đứa trẻ, như vậy cô ấy sẽ không thể nào cắt đứt mối quan hệ ràng buộc với mình. Như vậy cô ấy có thể nhìn tới mình rồi.

Từ trong giấc mộng tỉnh lại đã là 6 giờ sáng hôm sau, Thủ Man đã ngủ được hai giờ nhưng mệt mỏi vẫn chưa được tiêu trừ hết. Thủ Man ngồi dậy đã thấy mình đang mặc áo ngủ, cổ áo rộng mở khiến cô thấy được những dấu hôn thật sâu trên ngực mình.

Bên cạnh cô là người đàn ông vẫn đang ngủ say, hơi thở đều đều, là một khung cảnh rất đẹp. Thần thái Văn Hoa của cô cho dù là bất cứ lúc nào vẫn rất tuyệt. Cô không hề muốn làm kinh động đến anh, chỉ cúi xuống khẽ hôn nhẹ nhàng lên môi anh rồi xuống giường, cô đi chân trần trên thảm không hề tạo ra tiếng động nào.

Thủ Man liền tiến vào phòng tắm để tẩy rửa mùi tình cảm mãnh liệt còn lưu lại trên người mình, sau đó co mặc quần áo chỉnh tề vào rồi ra khỏi phòng, sắc mặt cô vẫn lạnh lùng như trước.

Xuyên qua vách thủy tinh của thang máy đang lên xuống là khung cảnh đường chân trời màu xám, không hề có chút gọn mây. Thủ Man cảm thấy cô bây giờ cực kỳ giống như đang gặp ảo giác, ý thức trong đầu mê mang không rõ.

Ra khỏi Hoàng Cung, Thủ Man liền đón một chiếc taxi, cô cũng không nói rõ đích đến, chỉ nói chạy ra vùng ngoại thành. Cửa xe mở xuống làm gió lùa vào thổi tung mái tóc dài của cô, che đi ánh mắt mông lung đầy sương mù của cô bây giờ.

Thủ Man cảm thấy có thứ gì đó đang lượn vòng trong đầu mình, nó đang quẩn lầy não bộ của cô. Đó là một vật thể mơ hồ không rõ, cô phải đi tìm nguyên nhân tại sao mà nó lại xuất hiện, làm cho rõ đó là thứ gì nhưng cô cũng không biết đi đâu mà tìm nguyên nhân. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.

Xe dừng lại tại ngoại thành, Thủ Man thanh toán tiền xe rồi bước xuống, bắt đầu đi du ngoạn quanh không hề có mục đích.

Trên sườn núi cách những ngọn cây rất xa, Thủ Man nhìn thấy một mái ngói màu xanh kiểu cũ, có tiếng chuông cổ phiêu đảng trong không khí giống như đang gọi cô.

Theo tiếng chuông mà đi thì hình dáng mái nhà ngày càng rõ ràng, hiện ra trước mặt cô là một ngôi chùa cổ hai gian.

Vừa bước vào, cô nhìn thấy xung quanh khuôn viên chùa có rất nhiều cây cổ thụ, có cả cây đình hương và hoa mẫu đơn đang nở rộ. Dưới gốc cây bồ đề già, một nhà sư đang nhắm mắt ngồi thiền, thần thái rất thanh tịnh và tao nhã.

Toàn bộ những khung cảnh này đập vào mắt của Thủ Man khiến cô cảm thấy ý thức mờ mịt trước kia trở nên rõ ràng lại. Cô lại nhớ về khoảng thời gian thật lâu trước kia, khi vẫn còn là một đứa bé ngây thơ nhưng trầm tĩnh, không hề nhảy nhót chơi đùa.

Thủ Man liền đến gần nhà sư, cô đứng cách ông một khoảng an toàn nhưng không hề lên tiếng, im lặng nhìn ông đang ngồi thiền.

Thật lâu sau, nhà sư mới mở mắt nhìn Thủ Man, ánh mắt thanh tịnh của ông dường như có thể thấu hiểu nội tâm của con người. Ông nói: “Trên trán của thí chủ mang ba phần Phật tướng, xem ra duyên phận Phật với bản tăng cũng không phải là ít.”

Thủ Man vẫn không nói gì, cô chỉ yên lặng mỉm cười nhìn ông.

“A di đà Phật!” Nhà sư niệm một câu kinh Phật rồi đứng dậy chấp tay với Thủ Man: “Thí chủ có nguyện ý nghe lão nạp nói mấy câu không?”

“Cảm ơn thiện sư!” Thủ Man liền chấp tay trả lễ với ông.

“Thí chủ mời đi theo lão nạp đến trước thiện phòng.” Nhà sư liền đi trước dẫn đường cho cô.

Cô đi theo nhà sư đến phía sau thiện phòng, nhà sư cùng cô ngồi khoanh chân cách nhau một chiếc bàn gỗ. Sau đó chú tiểu tiến vào châm trà xong cho hai người rồi mới rời khỏi.

“Phật Tổ từ bi nói muốn độ trì cho thế gian đầy trầm mê, duyên Phật của thí chủ rất sâu, vì sao phải hãm sâu trong mơ tưởng để hành hạ bản thân, vậy sao không quy y về cửa Phật?” Phía đối diện bàn gỗ, nhà sư vừa nhắm mắt vừa niệm chuỗi tràng hạt bằng gỗ.

Thủ Man liền lắc đầu, cô trả lời bằng giọng bình thản: “Trong lòng tôi không hề có Phật, bản thân tôi chưa khám phá hết hồng trần cũng như cuộc đời kỳ diệu nên cũng chưa ngộ đến thiện lý. Trong lòng tôi vẫn còn mang chấp niệm, ma quỷ trong lòng không thể loại bỏ được, một nửa cuộc đời chìm đắm trong thất tình lục dục xem như đã mất đi, hiện tại sống thêm một lần nữa không thể hiểu được tường tận, bóng ma trong lòng vẫn không thể bỏ xuống được.”

“Thế tục phàm trần và thất tình lục dục chỉ là áng mây trôi, sao thí chủ hà tất phải vướng bính như vậy.” Vừa nói nhưng nhà sư vẫn không hề mở mắt ra.

“Thân xác tôi sinh ra trong chốn hồng trần, cả hai kiếp sống trong phàm trần đều là tội nghiệt, phải chịu đựng kiếp số của bản thân. Trái tim tôi đã trở nên khô héo, tính tình trở nên lạnh bạc, mặc dù sinh trưởng trong am ni cô, ngày ngày đọc sách kinh Phật, nhưng cái mà người đời gọi là Niết Bàn tôi vẫn chưa cảm nhận được.”

“Tôi vẫn cho rằng có một ngày linh hồn của mình sẽ trải qua 18 tầng địa ngục, chịu đủ các loại hình phạt gãy vỡ bởi vì tôi đã gây nên quá nhiều tội nghiệt rồi! Nếu như được Phật Tổ thương hại cho tôi có được cơ hội lần nữa thì có thể được uống canh Mạnh Bà để quên tất cả kiếp trước rồi đi qua sông Nại Hà, cho dù kiếp sau có làm súc vật cũng rất tốt, ít nhất đó là vận mệnh tốt nhất, cho dù có làm sai cũng tốt hơn. Hiện giờ ký ức của kiếp trước vẫn còn trong đầu tôi, lần này sống thêm một kiếp nữa cũng không phải là điều tôi mong muốn.” Thủ Man nhắm mắt, cô nhìn thấy tình cảnh kiếp trước đang hiện rõ trước mặt mình.

“Phật nói: Đời người tu mười kiếp thành Phật, Phật độ muôn đời tái nhập bụi trần- những khổ sở mà thí chủ chịu đựng đều là tu hành, rồi sẽ có ngày được viên mãn.” Nhà sư đã mở mắt ra, ông để chuỗi tràng hạt đang cầm trên tay xuống, ánh mắt thanh tịnh của ông nhìn về phía Thủ Man: “Lục Đạo Luân Hồi đều có số, có cương cầu cũng vô dụng.”

“Theo lời Phật nói, chỗ địa ngục luân hồi thật ra chính là một thế giới như thế nào ạ?”

“Là một thế giới khác.”

“Vì sao tôi lại không thể tới đó được?”

“Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy.”

“Sớm muộn gì cũng có một ngày”, Thủ Man liền cười nhạt rồi than nhẹ: “Vậy ư? Sớm muộn gì ư? Vậy sớm muộn kia chính là khi nào nhỉ? Là do chính mình ư? Vẫn là tại mình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 1 Hai ánh nhìn gặp nhau

Chương 1 Hai ánh nhìn gặp nhau

Editor: Preiya

“Những việc xấu xa đều đã được sắp xếp trước.” Nhà sư mỉm cười hiền lành nhìn cô: “Thí chủ được sống thêm một lần nữa ở đời này, nhất định sẽ có thu hoạch.”

Sắc mặt của Thủ Man vẫn bình thản, cô cười khẽ, độ cong của khóe môi vẫn như cũ, khẽ gật đầu: “Từ khi tôi tỉnh lại trong thân thể này trở về sau, tôi đã có được rất nhiều thứ mà trước kia không có. Nhưng những điều đó lại khiến tôi thấy lo sợ. Nhân sinh chính là vô thường như vậy phải không?”

“Con người khi còn sống chính là vô thường như vậy.” Nhà sư nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói.

“Nhưng cái chết vẫn là thứ mà tôi chờ đợi, chết đi thực sự rất tốt, mọi thứ đều hóa thành tro bụi, mà lúc này... Tôi lại được sống, có được rất nhiều thứ, tôi cảm thấy không quen! Nhà sư, ngài có hiểu ý của tôi không?”

“Thí chủ hãy xem như đây là một loại tu hành, tu hành cho tương lai của chính mình.” Nhà sư nhìn thấy khuôn mặt trắng xanh của cô gái trước mặt mình,

trong đôi mắt trống rỗng của cô không hề có thứ cảm xúc nào, toàn thân đều tỏa ra cảm giác đau khổ bất tận, khiến cho ông cảm thấy thương xót.

“Tôi cũng không biết cái này có tính là tu hành như lời Phật nói hay không, nhưng tương lai của tôi sẽ như thế nào?”

“Tôi nghĩ là bản thân mình cũng không biết được.”

“A di đà Phật! Thí chủ, Phật Thích Ca Mâu Ni đã nói “Vô sinh vô tử chính là cảnh giới tu hành trong tương lai.”

“Thí chủ tại sao không buông xuống, thuận theo trái tim mà làm?”

Thù Man ngược mắt nhìn về phía nhà sư hỏi: “Như thế nào là buông xuống, như thế nào là thuận theo trái tim?”

“Thí chủ thực sự muốn sao?”

“Không có, trong lòng tôi yêu nghiệt rất nhiều, cô ta đã có đầy đủ ý thức rồi.”

“Thí chủ và yêu nghiệt trong lòng thường hay nói chuyện với nhau sao?”

“Phải, chúng tôi vẫn hay nói chuyện, cô ta luôn muốn tôi cho quá nhiều thứ không thể cho, cô ta rất tham lam không biết thỏa mãn.”

“Ngài rõ ràng cũng biết, cái sai không phải tại cô ta.”

“A di đà Phật! Tội nghiệt, tội nghiệt!”

“Thí chủ, hãy buông xuống đi, đó là một loại “Độ”, độ cho “Nghiệt”, làm cho tâm ma trở nên “Tĩnh”. Người sống trên đời sẽ có rất nhiều duyên kỳ ngộ với Phật tử, lục đạo trong tam giới, trăm vạn Bồ Đề chúng sinh, định mệnh luôn sắp đặt cho thí chủ và những người khác sẽ gặp nhau. Phật tử an bài cho chúng ta gặp được những người hữu duyên, tạo ngộ một số người không có duyên. Làm như vậy để cho chúng ta khi gặp được người đó, hiểu được sự lựa chọn và cảm kích của trái tim.”

“Đúng vậy, tội nghiệt, tội nghiệt- Tôi vốn là tội nghiệt!” Thù Man[ddlq] cúi đầu nở nụ cười châm chọc.

Cô cảm ơn Phật tử đã để cho cô gặp được quá nhiều duyên phận, bất luận là sâu hay không sâu.

Ở trong lòng cô liên tục nhủ với chính mình: Những lương thiện kia hãy buông xuống đi, để cho mình càng thêm điên cuồng thật sự, là mối nguy hại nhân gian!

Thù Man đứng dậy, chấp tay trả lễ với nhà sư với thái độ chân thành: “Đa tạ nhà sư đã chỉ dạy! Trời không còn sớm nữa, Thù Man này phải cáo từ rồi!”

“Thí chủ không cần phải đa lễ, đi đường cẩn thận!” Nhà sư cũng chấp tay trả lễ với cô: “A di đà Phật!”

Vừa vào cửa, Thù Man đã nhìn thấy Chu Nham Hải và Tô Khuynh Hữu đang ngồi trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm. Không khí rất an tĩnh và ấm áp, không hề huyên não chút nàoddlq.

Thù Man liền mỉm cười, đi đến bên cạnh Chu Nham Hải rồi nghiêng người hôn lên khóe môi của anh: “Anh hai, em về rồi đây.” Rồi quay sang gật đầu với Tô Khuynh Hữu, cô vẫn mỉm cười với anh nhưng ánh mắt lại lạnh lùng xa cách: “Khuynh Hữu.”

Khuynh Hữu nhìn thấy sự xa cách trong mắt cô nên trong lòng anh cực kỳ không thoải mái- “Thù Man, cô đối với tôi như vậy, cô cũng biết- chẳng phải người đang ngồi đối diện với cô là Tô Khuynh Hữu là chồng của cô, người sắp lấy cô làm vợ sao?”

Anh nheo mắt lại nhìn cô, khẽ cười: “Mấy ngày nay tôi đều ở đây, Thù Man có chào đón tôi không?”

Thù Man liền cười nhạt, cô nhìn anh bằng ánh mắt thản nhiên: “Liên quan gì đến tôi?”

Cô nói điều này ra liền khiến cho trong lòng của Tô Khuynh Hữu cảm thấy khó chịu.

Chu Nham Hải nhìn gương mặt hơi trắng xanh của Thù Man, anh liền nhíu mày rồi kéo cô xuống ngồi bên cạnh mình, về mặt anh đau lòng hỏi: “Em mệt sao?”

“Phải, có chút mệt mỏi.” Thù Man nhẹ nhàng trả lời.

“Vậy em lên lầu nghỉ ngơi đi.” Anh hôn lên trán cô rồi trực tiếp ôm cô lên lầu, “Ngày mai Thù Man cùng anh đi gặp một người bạn được không?”

“Được.” Thù Man liền cười lên, cô nép vào trong lòng anh, bộ dáng cực kỳ nhu thuận nghe lời.

Trên cầu thang.

Chu[ddlq] Nham Hải nói chuyện cũng không quay đầu lại: “Khuynh Hữu, cậu ngồi im ở đó làm gì?” Ý anh chính là, không thấy hai tay lão tử đang ôm bảo bối sao, không còn cách nào khác để mở cửa.

Khuynh Hữu đứng sau lưng người nào đó, cực kỳ không hình tượng mà trợn mắt lên rồi chậm rãi đứng dậy, hai tay anh đút trong túi quần, bước đi một cách thông thả.

Khụ, bộ dáng kia cực kỳ đáng đánh đòn.

Đến gần cửa phòng của Thù Man, người nào đó cực kỳ biết điều tiến lên mở cửa rồi lui ra để hai người kia bước vào phòng, sau đó cẩn thận đóng cửa lại.

Trên hành lang yên tĩnh, anh liền tựa vào cửa sổ trên tường mà hút thuốc.

Khói thuốc mờ mờ che đi con người sâu thẳm của anh, anh biết rõ, hiện tại anh với cô mà nói chỉ là người xa lạ mà thôi.

Nhưng anh sẽ không để trạng thái này kéo dài lâu.

Chu Nham Hải nhẹ nhàng đặt cô gái trong lòng xuống giường, anh đặt tay lên trán cô, lại nhìn khuôn mặt trắng xanh chỉ nhỏ bằng bàn tay anh kia, trái tim anh liền đau rút lại.

“Em không khỏe sao?”

“Không phải, chỉ là mệt mỏi thôi.” Thù Man giờ tay vuốt ve khuôn mặt anh, cô nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm của anh đều là đau đớn khiến cô cảm thấy đau lòng dldld.

Thù Man cảm thấy như vậy thật là tốt, thật tốt! Trái tim của cô lại xao động, trong bóng tối cô ta đang rất vui vẻ- cô lại làm tổn thương đến anh, tổn thương tất cả những người đàn ông tiếp cận cô.

Khiến cho bọn họ thương tích đầy mình.

Những người đàn ông này đều bị cô kéo vào địa ngục, cô tuyệt đối khiến cho bọn họ có cơ hội trốn thoát.

Cô thật độc ác! Nhưng sao cô lại cảm thấy đây là điều đương nhiên.

Bởi vì cô không thể được cứu chuộc, cho nên cô muốn kéo bọn họ theo với mình.

Bọn họ đạt được thỏa mãn ** trên người cô, cô cũng vậy.

Bọn họ phải trả giá bằng trái tim và thân thể, cùng với tình cảm, để làm đầy bóng đen trong cô.

Cô dùng máu tươi và những vết thương để trả lại cho bọn họ.

Điều này không công bằng, nhưng cũng thật công bằng.

Phật nói: Phải buông xuống, buông xuống chính là độ.

Nhưng Đức Phật cao cao tại thượng như vậy, tại sao lại không thể nhìn thấy được Thù Man sau khi buông xuống, làm sao để “độ” được ma tính, không còn bị nó trói buộc.

“Anh hai, em phát hiện ra bản thân mình thật quá xấu xa, vô si.”

“Không có, không phải, Thù Man của anh chính là tốt nhất, là tốt nhất.” Đầu ngón tay của anh liền ma sát lên gò má của cô, nhẹ nhàng níu non.

“Tốt nhất sao?” Thù Man liền cười khẽ, cô nhìn anh bằng ánh mắt chăm chăm, lạnh lùng, cô nói bằng giọng trong trẻo: “Đêm hôm qua, em cùng với mỗi người bọn họ đều có quan hệ, thân thể đều chìm trong sa đọa, cực kỳ giống như đám phụ, bản thân em thấy nên bị vạ người phi nhố.”

Trái tim của Chu Nham Hải lại trở nên đau đớn, bắt đầu chảy máu.

Anh liền nằm xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô vào lòng nhẹ nhàng vỗ nhẹ lưng của cô như dỗ một đứa trẻ: “Ngủ đi Thù Man, anh sẽ nhìn em ngủ.”

“Ừ.” Thù Man nghe lời liền nhắm mắt lại, tìm một tư thế thoải mái nằm trong ngực anh, chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng thở đều đều của cô.

Chu Nham Hải nhìn thật lâu vào hình dáng của cô lúc ngủ, anh liền hôn nhẹ lên môi cô rồi mới đứng dậy cẩn thận đi xuống giường. Anh nhẹ nhàng đắp chăn cẩn thận cho cô, tắt đèn rồi rời đi.

Ra khỏi cửa, anh nhìn thấy Khuynh Hữu đang cười cười hút thuốc bên cạnh cửa, nhưng thần sắc anh vẫn không hề thay đổi: “Đi thôi.”

“Cô ấy ngủ rồi sao?”

“Phải.”

“Khuyh Hữu, vào thư phòng đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 1 (tt)

Trong lúc ngủ mơ, Thù Man cảm thấy có một bàn tay hơi lạnh đang vuốt ve trên mặt mình. Cô liền mở mắt ra thì đã nhìn thấy cô ta đang ngồi bên đầu giường, mặt tràn đầy nước mắt. Từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống xệt qua gò má của cô ta nhưng không để lại dấu vết nào.

Thù Man hỏi cô ta: Vì sao cô lại khóc? Lúc này tôi không hề cảm thấy đau khổ cơ mà.

Cô ta nói: Thù Man, tôi cực kỳ thương tâm, cực kỳ đau khổ đấy. Tôi vẫn đang khóc không ngừng trong bóng đêm đây, cô không phát hiện ra sao? Những thứ ** kịch liệt phóng đảng này là do tôi yêu cầu, sự đau khổ của những người đàn ông này khiến tôi có được khoái cảm, lỗ đen trong nội tâm vẫn không ngừng phát triển thêm. Đúng là tôi vẫn chưa thỏa mãn.

Khi cô ta nói chuyện thì môi khẽ run run- Thù Man, tôi có một dự cảm không tốt, nhìn vào ánh mắt của cô đi, bên trong toàn là sự chán ghét và vô tình làm cho tôi thấy được ngày chết của tôi không còn xa nữa, cô sẽ không còn phụ thuộc vào tôi nữa.

Thật sự là loại cảm giác này tôi quá đột ngột khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi, tôi cảm thấy sự sống của chính mình đang tràn đầy nguy cơ.

Làm sao đây? Làm sao bây giờ?

Giọng nói êm ái mà bất lực của cô ta lan trong không khí khiến cho Thù Man cảm thấy bất đắc dĩ, cô không biết làm gì để an ủi cô ta cả.

Khuôn mặt trắng xanh như tờ giấy mỏng của cô ta gằn trong gang tấc với khuôn mặt của cô, tràn đầy cô đơn.

Thù Man không thể cho cô ta đáp án, chỉ có thể im lặng đứng sững đôi với cô ta trong bóng đêm tịch mịch, nhưng cô không hề thấy buồn ngủ cho dù thân thể cô đã mệt không chịu nổi, khó có thể chống đỡ thêm được nữa.

Ngày hôm sau, cô đi theo Chu Nham Hải và Tô Khuyh Hữu bước vào khoảnh sân cũ kỹ kia.

Trong tia nắng ban mai, ánh mắt của Thù Man chống lại một đôi mắt đen đang cười khê với cô, đôi mắt một người đàn ông mặc chiếc áo dài màu xám đẹp đến chói mắt.

Thù Man đứng im tại chỗ lẳng lặng nhìn anh ta.

Ánh mặt trời đang chiếu vào người đàn ông đó làm ánh lên vàng sáng sạch sẽ tinh khiết giống như không bị ô nhiễm bởi khói lửa nhân gian, không có một thứ gì của thế tục có thể ràng buộc được anh ta.

Giống hệt như hoa sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Anh ta như một bông hoa sen thuần khiết, trầm tĩnh tinh khiết mà lạnh lùng. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, nếu bạn nhìn thấy ở những nơi khác là hàng copy không xin phép.

Ánh mắt của anh ta vô cùng sắc bén, bên trong là tia sáng đang chuyển động, thiện ý đang che giấu đằng sau vẻ lạnh lùng kia.

Và cả sự lỗ mãng trợn lẩn trong khí chất nho nhã mà người khác không thể nhận ra.

Khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh lùng kia là một loại rung động tuyệt mỹ. Anh ta chính là một bức tranh tinh xảo tuyệt đẹp.

Giống như thứ trong sâu thẳm trí nhớ mà mọi người đều không muốn buông ra, ngưng kết thành một hình ảnh chấp niệm. Anh ta khiến cho tất cả mọi người vừa gặp mình đã phải động tâm, dâng lên tình cảm mà kính ngưỡng.

Nhưng Thù Man cho rằng đây chỉ là một hình tượng.

Anh ta có Phật tính, nhưng trong cơ thể của anh ta lại có ma tính!

Giống như cô.

Ngan Thủ nhìn cô gái đứng cách đó không xa, cô ấy cũng đang cười nhạt với anh.

Trong lòng anh liền không khỏi khen ngợi.

Phật nói cho anh biết rằng ma quỷ đang mỉm cười, nó nằm bên trong cô gái thánh thiện như hoa sen này.

Nhưng lúc này nó đang ngủ say.

Khi nguyệt chương nhìn thấy đóa hoa tươi đẹp đang nở rộ ngay trước mắt.

Từ đó thế gian liền an bình!

Dù chỉ trong khoảnh khắc.

Cô ấy chính là ma quỷ đang ngủ say giữa đóa hoa sen.

Cô ấy thanh khiết và xinh đẹp.

Vì thế nên mọi người đều trở nên điên rồ.

Ánh mắt của cô ấy rất lạnh lùng, bao bọc lấy thân thể ấy là một loại khí chất trầm tĩnh. Anh biết được vào lúc này cô đang thăm dò bản chất của anh.

Tâm mắt của anh nhìn chăm chú vào cô, cứ như vậy, anh đang chăm chú nhìn cô.

Cảm giác ẩn sâu trong nội tâm đã nhiều năm đã mở ra, bay tới một nơi xa xôi không có cách nào thu hồi được.

Giờ phút này, trái tim của anh đều đã bị thiêu đốt trong ánh mắt lạnh lùng ấy, anh liền bắt đầu cảm thấy mê say, có kích thích điên cuồng.

Mười mấy năm được kinh Phật rèn luyện để trở nên bình tĩnh, trước ánh nhìn lạnh lùng của cô, kinh Phật giờ đây đã trở thành mây trôi, anh không thể ức chế được cảm giác điên cuồng đang nảy nở trong lòng nữa.

Cô ấy đã gọi lên yêu nguyệt ẩn sâu trong linh hồn anh.

“Cô chính là Thủ Man phải không? Tôi là Ngan Thủ.” Anh liền tiến lên, môi vẫn cười tao nhã như cũ, tự giới thiệu với cô.

Thủ Man mỉm cười gật đầu, cô vẫn im lặng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh bằng mắt lạnh lùng.

Ngan Thủ cảm thấy được, cô không chỉ đánh giá thân xác của anh mà còn đang nhìn xuyên qua linh hồn của anh.

Thật lâu sau,

Thủ Man dời đi tầm mắt rồi nhìn về phía Chu Nham Hải, ca ngợi cực kỳ chân thành: “Anh hai, bạn của anh rất đẹp đấy.”

Cô vừa mới dứt lời xong thì,

Chắc, mặt của tiểu Phật Ngan Thủ đã đen lại nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như cũ. Lý trí của anh đang tự nhắc nhở mình: “Khí chất không được đánh mất.” Nhưng trong lòng anh cũng liền than thở, nha đầu kia thế nào lại nói ra một câu như vậy, là cố tình sao?

Một lời của cô vừa ra khỏi miệng đã đâm một dao vào chỗ đau của lão tử, xem ra cũng không phải là người dịu dàng hiền lành gì.

Đối với những người nào hiểu biết tiểu Phật thì cuộc đời Ngan Thủ ghét nhất là người nào vừa gặp đã khen anh, “Xinh đẹp” nghiêm nhiên trở nên thành tâm bệnh của cuộc đời anh.

“Phốc...” Chu Nham Hải và Tô Khuynh Hữu nhìn thấy vẻ mặt đen của người nào đó, liền vô lương tâm cười đến cả người run rẩy, không hề để ý đến hình tượng.

Tổ tông này, muốn chết sao mà lại đâm trúng chỗ đau của tiểu Phật.

Hiệu quả cũng thật rõ ràng.

Hai kẻ họa thủy kia liền cảm thấy hả hê.

Mặt của Tiểu Phật Ngan Thủ liền nheo lại, anh cười cười rồi hung hăng liếc hai người kia đang cười sung sướng. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Ý tứ uy hiếp vô cùng rõ ràng, chính là thật to gan, hai người các người ngựa da rồi à? Hôm nay mang nha đầu kia đến đây, chính là để cho tôi khó chịu phải không?

Nhưng hai người này sẽ sợ sao? Họ cũng không thèm nhìn đến vẻ mặt khó chịu của người nào đó.

Sau đó,

“Phải, rất đẹp.” Bả vai của Chu Nham Hải vẫn còn đang run rẩy, vẻ mặt của anh vô cùng cao hứng cùng phụ họa với cô.

“Rất nhiều người khác đã khen ngợi anh ta như vậy.” Khuynh Hữu không sợ chết liền thêm dầu vào lửa, nói thêm một câu nữa.

Điều này khiến cho Ngạn Thủ vô cùng tức giận đến không thở nổi nữa rồi. Trong lòng anh liền cảm thấy vô cùng hối hận, sao mình lại biết hai gã cầm thú này, lại còn nhận làm anh em nữa cơ chứ?

Mình thật là mẹ nó không có mắt mà!

Ánh mắt của anh lại quét đến 3 người kia một lần nữa, Thủ Man liền hiểu rõ, thì ra hai chữ “Xinh đẹp” lại gây họa như vậy.

Tiếp theo, chính cô cũng cười ra tiếng, cười rất to, ánh mắt trêu tức của cô nhìn về phía Ngạn Thủ, “Tôi nói thật nhé, anh quả thật rất xinh đẹp đấy.” Cô độc ác lại còn cường điệu thêm một lần nữa.

Tiểu Phật Ngạn Thủ khuynh thành của chúng ta lại bị kích thích đến nỗi muốn đâm chết người.

Anh liền trực tiếp xoay người đi, miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Fuck, tôi không thèm quan tâm đến phong độ khí chất gì nữa, lão tử không dám trêu chọc đến tâm can bảo bối của Chu Nham Hải, tôi trốn đây, được chưa?”

Ba người kia liền cười đến nỗi không còn hình tượng gì nữa.

Chu Nham Hải ôm lấy Thủ Man vào trong lòng, chạm nhẹ vào chóp mũi của cô, cười mắng: “Thật xấu xa, làm cho Ngạn Thủ tức giận như vậy em thấy vui sao?” Trong lời nói của anh đều là mùi vị sùng nịch.

Thủ Man cười khanh khách: “Lát nữa em sẽ xin lỗi anh ta.”

“Không cần, đừng để ý tới anh ta, chỉ là anh ta động kinh thôi.”

“Nham Hải, để Thủ Man ngồi đợi ở đây đi.” Khuynh Hữu cắt ngang đối thoại của hai người rồi liếc nhìn Chu Nham Hải.

“Thủ Man, anh đi trước, sẽ trở lại nhanh thôi.”

“Được.” Thủ Man liền gật đầu.

“Đi thôi.”

Nhìn hai người kia rời đi, Thủ Man liền xoay người đi theo hướng mà Ngạn Thủ rời đi, cô căn bản không quan tâm đến việc anh đã nguôi giận hay chưa.

Trong nội viện, có một gian phòng rộng lớn hướng về phía công chính có hai cánh cửa đang mở ra. Trước cửa đặt một đỉnh đồng cao hơn nửa mét, trên mặt có khắc hoa văn cổ tinh xảo. Hiển nhiên đây là Phật đường mà Ngạn Thủ niệm kinh mỗi ngày rồi.

Thủ Man đi vòng qua đỉnh đồng để đi vào Phật đường. Trong này cực kỳ yên tĩnh, trước bàn thờ Phật có vài cây nhang thừa thốt đang cháy, khói bốc lên mờ ảo. Bàn thờ Phật được dọn dẹp cẩn thận, trên đó cũng có khắc hoa văn rất tinh xảo. Bên trên là tượng Đức Phật bằng vàng ngồi trên tòa sen lớn, mang nét mặt hiền lành và ánh mắt từ bi nhìn xuống nhân gian vui buồn.

Ngạn Thủ đang quỳ trên tấm đệm, từng ngón tay thon dài có khớp xương rõ ràng đang vẽ từng viên tràng hạt bằng gỗ. Vẻ mặt hiện giờ của anh rất nghiêm nghị, khí chất thanh cao nhưng lại không có đủ thành kính mà một đệ tử Phật gia nên có, đây là điều cơ bản nhất.

Thủ Man không muốn làm phiền đến anh, cô khoanh chân lại trên tấm đệm ngồi song song với anh. Cô ngược mắt lên nhìn Đức Phật, nhưng không tính sẽ quỳ lại, miệng nở một nụ cười châm chọc. Cô không phải là tín đồ, trong lòng cũng không có tín ngưỡng, mặc dù sinh trưởng trong chốn Phật môn thanh tịnh nhưng vẫn làm bậy mà không hề biết hối cải.

Thế gian đều biết Đức Phật từ bi, nhưng đối với thế gian chịu đủ khổ sở gầy vò Ngài vẫn thờ ơ như cũ. Người ta đều nói Phật pháp vô biên nhưng cũng không thể thay đổi số trời đã định, xoay chuyển được căn khôn.

Nhưng người trần gian ngu muội còn đang thờ phụng một cách mù quáng, thật là buồn cười dữ dội.

Thật lâu sau, anh đã mở mắt ra nhưng vẫn chưa đứng dậy, liền quay đầu mỉm cười nhìn về cô gái vẫn ngồi im lặng bất động bên cạnh mình.

Cô quay sang nhìn anh bằng ánh mắt trầm tĩnh, nói bằng giọng cực kỳ chân thành: “Ngạn Thủ, tuy anh có được khí chất thanh cao tính khiết nhưng tôi biết bên trong thân thể của anh cũng chứa đầy ma tính giống tôi.”

Ngạn Thủ liền cười lên, trông cực kỳ xinh đẹp.

“Tại sao Thù Man lại cho rằng như vậy?” Anh cười hỏi.

“Là trực giác.”

“Không thể không nói là trực giác của cô rất lợi hại!” Ngạn Thủ liền khen khích lệ bất kể hiềm khích lúc trước.

“Nhưng Ngạn Thủ, tôi biết anh sống cũng không tốt.” Thù Man nhìn khuôn mặt xinh đẹp của anh, cô lạnh lùng nói thẳng ra.

“Như thế nào là tốt? Như thế nào là không tốt?” Anh cười cười hỏi lại.

Anh cảm thấy mình sống cũng ổn, và cũng không cho phép bất cứ ai dám phản bác lại.

Thù Man chỉ mỉm cười không trả lời. Cô đưa tay ra chạm vào lông mày của anh, nhẹ nhàng miêu tả hình dáng của nó, lại nhẹ giọng thở dài: “Haizz...”

“Ngạn Thủ, tôi cực kỳ chắc chắn như vậy, anh vô cùng muốn xây dựng cho mình một thế giới riêng.” Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.

“Ngồi một mình trong đêm khuya thanh vắng không người, nhẹ nhàng chạm vào vết thương cũ đã đóng vảy, cho dù là vậy vẫn sẽ cảm thấy đau đớn, thậm chí có thể cảm nhận được máu chảy ra. Đây là ẩn kỹ tượng trưng cho một đoạn chuyện xưa bi thương.”

“Những điều này nằm sâu trong linh hồn anh khiến anh cảm thấy bất lực. Giống như một con chim én cô độc không thể tìm thấy đồng bạn để cùng bay lượn, vô cùng tịch mịch.”

“Nhìn vào anh tôi thấy được bản thân mình. Rất giống nhau, linh hồn cũng rất giống.” Chỉ khác là vết thương của Thù Man vĩnh viễn không thể đóng vảy được, luôn luôn chảy máu tươi. Những chuyện cũ chính là chuyện đã lâu ở kiếp trước mà hiện tại anh vẫn còn sống, chưa từng chết đi.

Ngạn Thủ nhắm mắt lại, mặc cho tay cô đang vuốt ve mặt của mình, anh cảm nhận được cô đang vuốt ve linh hồn trống rỗng của mình, ban cho anh an ủi. Trước đây anh chưa từng để cho bất kỳ ai chạm vào người, đây được coi là một điều cấm kỵ.

Anh rất muốn hỏi cô rằng: Thù Man, vì sao cô lại hiểu thấu được tôi như vậy, khiến cho khi đứng trước mặt cô, tôi không thể che giấu được gì, giống như một bóng ma khôn khéo.

Bản tính thật sự trong lòng đã bị anh chôn giấu rất kỹ vào trong linh hồn suốt mười mấy năm, chưa từng để lộ ra. Anh đã tạo ra một bề ngoài hoàn mỹ không tỳ vết lừa để lừa gạt rất nhiều người, kể cả sư cụ đã nuôi anh khôn lớn. Hơn nữa, anh muốn sẽ mãi giấu kín nó cho đến lúc chết.

Người mang gương mặt mỉm cười tuyệt đẹp như vậy thế nhưng lại vô cùng tàn khốc.

Chỉ trong chốc lát, con người ôn nhu đó không cần sử dụng bất cứ lưỡi dao sắc bén nào mà đã có thể xuyên qua cơ thể anh rồi xé nát khiến máu chảy ra.

Mặc kệ cho anh có đồng ý hay không, cũng không quan tâm anh có chịu đựng quá trình đau đớn và tàn nhẫn này hay không.

Anh vẫn cho rằng mình đã vượt qua được trần thế và được đắm mình trong kinh Phật, có thể tiến gần đến thần thánh. Toàn bộ những điều này được anh xem như định mệnh đã sắp đặt sẵn.

Tuy nhiên anh cũng chưa từng phủ nhận rằng anh là người vô cùng tùy hứng muốn làm theo ý mình.

Có lẽ sẽ không ai tin điều đó.

Có những người đến trước mặt anh tự nguyện dâng lên thành tâm và vinh hoa phú quý của họ, anh chỉ việc yên tâm mà hưởng thụ nó.

Bởi vì bọn họ cực kỳ tinh nguyện, cực kỳ nguyện ý nghe theo lời lừa gạt của tiểu Phật Ngạn Thủ anh, cho dù anh có nói gì cũng khiến cho bọn họ vô cùng yên tâm.

Những người đó trong lòng đều vô cùng lạnh, lại dễ thay đổi, tất cả đều chẳng ảnh hưởng gì tới anh.

Anh cũng có thể quan tâm tới, nhưng cũng rất thờ ơ lạnh nhạt.

Nhìn những người ngu xuẩn này đi tôn sùng, thờ phụng anh, ra sức quỳ lạy tỏ lòng thành kính với anh, tôn vinh anh là “tiểu Phật”! Chỉ vì trong lòng bọn họ vô cùng dơ bẩn xấu xí, chứa đầy tạp niệm nên trong nội tâm mới đi làm lễ rửa tội.

Sắc mặt của bọn họ như vậy khiến cho người khác thấy ghê tởm nhưng anh lại thấy đặc sắc, thú vị vô cùng.

Mười mấy năm qua anh coi mãi vẫn không biết chán.

Tuy nhiên, thật đúng như lời cô nói. Anh rất muốn xây dựng một cõi riêng cho mình, cách nghĩ như vậy quả thật rất cổ chấp, nhưng cũng không cách nào khiến cho bản thân thôi không đau đớn.

Anh không thể nào trách móc cô, nhưng cũng không dám chất vấn cô.

Hôm nay, chỉ vì một cái nhìn của cô mà anh đã hiểu rất rõ.

Sự lạnh lùng tàn khốc của cô chính là một con dao 2 lưỡi, có thể lột bỏ tự tôn và nguy trang của bất kỳ kẻ nào, cũng có thể khiến cho người ta bị thương tích đầy mình.

Thu Man thu hồi lại bàn tay chạm vào anh, cô đứng dậy đi đến cạnh chiếc bàn rồi ngồi xuống, sau đó liền châm lửa đốt một điếu thuốc, hút lấy hút để rồi lạnh lùng nói: “Ngạn Thủ, đối với chúng ta mà nói, so với những chuyện đông tây thì tự hiểu lấy mình là quan trọng nhất. Cho tới bây giờ tôi chưa từng chứng kiến cái gì gọi là “tốt đẹp” trong cuộc sống, chỉ có thể thấy linh hồn bạc nhược và thân thể thống khổ không thể chữa trị được thôi.”

“À.” Ngạn Thủ liền đứng dậy đi đến bên cạnh Thủ Man, anh rút điếu thuốc trên tay cô ra rồi hít vào một hơi, động tác rất tự nhiên tao nhã. Anh nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô, thân thể dựa vào mép bàn, anh cười nhạt rồi hỏi cô bằng thái độ ngạo mạn: “Sau đó thì sao?”

Thủ Man nhìn thấy chất độc đang chảy trong đôi mắt anh, nhìn vào người đàn ông mà cô đang dụ dỗ này, nói bằng giọng hết sức chân thành: “Ngạn Thủ anh biết không, hôm nay cùng anh gặp mặt khiến tôi thấy rất vui, anh khiến tôi thấy vô cùng kích thích phát điên lên được.”

“Tôi là người vô lương tâm, đã sớm mất đi tính người từ lâu rồi.”

“Phải.” Ngạn Thủ liền cười nhẹ rồi gật đầu, trong ngực anh thấy hơi chấn động, yêu khí liền lan tràn ra xung quanh, nói bằng giọng vô cùng êm tai: “Ừ, quả thật phải tự mình hiểu lấy. Thủ Man, cô không chỉ ích kỷ mà còn độc ác, mà lúc này tôi có thể đoán được ý nghĩ độc ác của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 2 Anh là ai?

Ngạn Thủ chợt nghiêng thân thể qua làm cho toàn bộ thân anh gần sát vào mặt của Thủ Man khiến mặt của hai người gần trong gang tấc.

Hơi thở của anh liền phảng phất trên gò má của cô. Cô liền nghe thấy được mùi thuốc lá bạc hà thơm ngát từ trong miệng anh- Anh đang nhìn vào đôi con ngươi trong suốt lạnh lùng nhưng lại thâm trầm khiến người ta có thể bị hấp sâu vào của cô.

Môi của anh khẽ chạm như có như không vào vành tai của cô, thấp giọng thì non bằng chất giọng từ tính khàn khàn cùng hơi nóng từ miệng anh bay vào trong tai cô, mang theo mùi vị ái muội: “Thủ Man, vết thương của tôi đã bị cô xé mở rồi, cô muốn nó càng thêm đau đớn, như vậy khiến cô vui vẻ hay sao?”

“Như vậy mới thích hợp với bản tính của anh, xứng đáng với ma tính xinh đẹp điểm lệ không phải sao?” Theo bản năng Thủ Man liền muốn nhắm mắt lại, cô không muốn nhìn thẳng vào anh ta

Ánh mắt của anh làm cô cảm thấy vô cùng nguy hiểm, giống như trong nháy mắt ánh mắt đó có thể cán nuốt lý trí và sự tỉnh táo của cô.

Phát hiện thấy tính toán của Thủ Man, sao Ngạn Thủ lại cho phép được chứ- Anh liền vươn tay ra chụp lấy cằm của cô, ép buộc cô nhìn anh: “Thủ Man, nhìn tôi được chứ?” Giọng nói của anh rất nhẹ, âm thanh cũng rất êm tai, mê hoặc lòng người.

Khoảnh khắc khi bốn mắt chạm nhau, Thủ[qlđ] Man chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng nề, cơ thể mất đi sự điều khiển, ý thức ngày càng rời xa cô.

Ngạn Thủ ôm cô gái sắp bị thôi miên vào lòng, anh cười ôn nhu nhìn cô. Ngón tay thon dài mềm mại của anh nhẹ nhàng phác họa ngũ quan xinh xắn của cô, thì thầm: “Thủ Man, sao cô biết được Ngạn Thủ sống không tốt chứ, người sống không tốt là cô phải không?”

“Trong lòng cô có ma tính, so với tôi thì mạnh hơn nhiều. Cô cười thật là đẹp, nhưng nụ cười kia là vô số đau đớn và có nhiều miệng vết thương phải không?”

“Thủ Man, quả thật là rất đau đấy.” Anh liền cúi đầu xuống hôn nhẹ lên môi cô, không hề có ái muội, mà chỉ là đau lòng.

“Có lẽ Nham Hải quyết định cho cô quên đi là phương thức tốt nhất. Tuy nhiên nó lại không xuất phát từ ý nguyện của cô.”

Ngạn Thủ vẫn chưa quay đầu lại: “Vào đi.”

Lời nói còn chưa dứt thì hai người kia đã vào từ cửa sau, không phải là Chu Nham Hải và Tô Khuyên Hữu hai kẻ gây tai họa vừa nói có việc phải đi sao?

“Không ngờ hai người lại kiên nhẫn như vậy, cô ấy vừa tiến vào thì các người cũng trở lại.” Ngạn Thủ chỉ khẽ cười trừ tức hai người, về mặt anh tỏ vẻ đã hiểu rõ. Truyện chỉ được đăng tải diễn đàn lệ quý đôn.

Chu Nham Hải liền đi đến bên cạnh anh ta, tay đưa ra tiếp nhận Thù Man, đem thân thể mềm mại của cô ôm chặt trong lồng ngực, như vậy anh mới có chút cảm giác an tâm. Anh liền hôn lên mặt cô, trán, khoe mắt, đôi má, khoe môi, trong ánh mắt của anh là sự xin lỗi và đau đớn khó che giấu được.

Anh quyến luyến gọi tên cô từng tiếng, từng tiếng một: “Thù Man, Thù Man, Thù Man”. Từng giọt nước mắt trên mặt anh chảy xuống, rơi xuống mặt của cô gái trong lòng mình.

Một người đàn ông trưởng thành như vậy lại khóc như một đứa trẻ, không thể tự kiềm chế bản thân.

Thù Man, tha thứ cho anh, hãy tha thứ cho anh- anh thật cảm thú lại làm tổn thương đến em, bởi vì do quá yêu em muốn giữ em lại mà nên.

Thù Man, anh yêu em!

Anh đã quá yêu em, yêu đến nỗi trở nên điên cuồng đến nỗi lý trí của anh hoàn toàn thay đổi, không thể khống chế được hành động của mình cho dù biết rõ hành động của anh sẽ tổn thương đến em nhưng anh phải làm như vậy.

“Nham Hải, đưa Thù Man cho Ngân Thủ đi, tình hình giờ phút này không thể làm việc chậm trễ được. Khuynh Hữu nhủ mày nhìn người đàn ông đang chìm ngập trong đau khổ kia, anh đang cảm thấy bức bối và bất lực nên không thể đi an ủi anh ta được.

Trong cao ốc văn phòng của tổng tham mưu chính trị.

Thủ trưởng văn phòng là Chu Hoàn Vũ ngồi phía sau bàn công tác, một tay ông đang cầm điện thoại nói chuyện, một tay khác cầm điều thuốc hút dở, mắt ông hơi khép hờ, gề da quay ra hướng cửa sổ đang mở.

“Lão Tôn, ngày đó mấy giờ ông rảnh, có bận việc gì không?”

“Ừ được. Lão già kia hãy chờ đó cho tôi.”

“Ngày mấy? Phải làm cho long trọng sao?” Chu Hoàn Vũ lặp lại tiếng của lão bạn hữu đầu bên kia nói rồi ông liền cười ra tiếng: “Ha ha...”

“Lão Tôn à, đó là tiệc sinh nhật bảo bối Hình Nhi của tôi đấy, ông nói không làm long trọng được sao?”

“Đó là đương nhiên rồi, đương nhiên là phải đến.” Ông nhắc lại một nữa.

“Được, quyết định như vậy đi, phải, mấy lão già kia thì sao? Đều đang ở đây, phải phải, cứ như vậy đi.”

“Ha ha ha...” Chu lão gia cúp điện thoại liền cao giọng cười to. Trên nét mặt già nua của ông khó nén được sự vui mừng, mặt mày đều giãn ra, tâm can bảo bối của ông khiến ông ngày càng yêu thích rồi.

Đến ngày đó sẽ để cho mấy lão già kia cười ông phải nhìn ông bằng cặp mắt khác xưa, Hình Nhi của ông bây giờ đúng là cực kỳ ưu tú!

Chu gia gần đây đúng là cực kỳ náo nhiệt, không khí vui vẻ liên tăng vọt lên.

Từ trên xuống dưới, cả trong và ngoài mọi người đều thấy là từ lúc Chu Nham Hình tỉnh lại đến giờ đã thay đổi cá tính rồi, cô vô cùng nhu thuận nghe lời trưởng bối.

Gặp phải chiến hữu hay cấp dưới của Chu lão gia liền cực kỳ hiểu biết mà kêu chú, bác vô cùng ngọt ngào. Ngày thường ở nhà cô cũng vô cùng hiền lành, thấy ai cũng đều nhẹ nhàng mỉm cười.

Bạn nói xem, tất cả họ đều thích cô ấy.

Trong lòng của Chu Nham Hải liền cảm thán: Vợ con của ta ơi, rốt cuộc cháu gái ta đã trưởng thành rồi, cũng không thấy con bé cùng đám cầu bạn hữu kia tụ tập nữa, cũng không quán lấy tên tiểu tử nhà họ Lý nữa, điều này thật là tốt!

Ông cảm thấy mình được an ủi rất nhiều.

Chu lão gia à, sao ông biết được cô gái nhỏ nhà ông đã trưởng thành chứ, cô ta đã trở thành linh hồn quy tiên, biến mất trong thân thể rồi. Giờ phút này, trong thân thể cháu gái mà ông yêu thương nhất chính là một nghiệp chương tai hại cho nhân gian đấy, cô ta khiến cho mọi người không được yên ổn nữa. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lqđ nếu như bạn thấy bản dịch này ở nơi khác là hàng copy không xin phép.

Hiện tại, ông cho là tên tiểu tử nhà họ Lý kia vui mừng sao,

Anh ta đã hạ quyết tâm sẽ quán lấy tâm can bảo bối của ông đến chết rồi.

Họ đều đã điên cuồng.

Ai cũng không ngăn cản nổi.

Họ đều muốn cùng nghiệp chương dây dưa, quán lấy cả đời.

Điều này vi phạm luân thường đạo lý, kích thích chết người, Chu lão gia à, trái tim của ông sẽ chịu được ư?

Lại nói đến đám tên yêu nghiệt Lý Khanh và Lưu Nhiên này,

Ngày hôm qua, sau khi Thù Man rời đi thì họ đều tập trung tại phòng khách.

Cả đám lười biếng ngồi trên sô pha, không thèm để ý đến hình tượng.

Mới ngủ được hai tiếng, vẫn còn sớm mà cô ấy đã đi rồi sao?

Họ đều cảm thấy nghi ngờ trong lòng,

Nhưng nghi ngờ cũng vô dụng, tâm tư của yêu tinh kia ai có thể hiểu thấu đây?

Họ chỉ muốn đi cùng cô, được yêu thương và sủng ái cô.

Cả nhóm yêu nghiệt rất yên lặng, không ai nói một lời nào.

Sau một hồi lâu,

“Khụ khụ!” Lưu Nhiên liền ho nhẹ một tiếng khiến những người kia nhìn về phía anh. Nhưng anh cũng không nói gì, chỉ liếc nhìn mấy người kia một cái, ý nghĩa của cái liếc nhìn này của anh rất sâu xa.

“Ánh mắt cậu là sao đây?” Bạch Thành nhíu mày nhìn anh, bất mãn mở miệng hỏi.

“Tôi đã quyết định rồi, cũng sẽ tự mình làm chủ bản thân.” Trong lòng Lý Khanh đã hiểu rõ, anh lạnh nhạt nói.

“Làm chủ cái gì chứ?” Bạch Thành nghi ngờ hỏi.

Nam Tạm đốt điếu thuốc rồi hút một ngụm, anh thần nhiên nói: “Tôi đã có tính toán rồi.” Hiển nhiên là trong lòng anh đã xây dựng kế hoạch cho mình.

“Từ hôm nay trở đi tôi sẽ chơi bài ngựa, anh ta đã chơi vết thương thì tôi sẽ liều chết.” Phú Tu liền cười nói vô cùng kiên định.

“Cái gì?” Bạch Thành vỗ đầu, anh không hiểu gì cả, “Các người không thể nói rõ hơn sao?”

“Theo tôi thấy thì đầu óc của cậu đã bị úng nước rồi, sao lại nghĩ không ra chứ.” Nam Tạm khẽ nháy mắt phượng xinh đẹp của mình, cười mỉa.

“Tôi hôm qua chúng ta nói như thế nào?” Phú Tu liền mỉm cười nhắc nhở người nào đó.

“Fuck!” Bạch Thành vỗ đùi, cuối cùng anh đã hiểu ra: “Mẹ nó các người thật là thâm hiểm.” Nhưng anh hơi nhíu mày hỏi: “Theo tôi thấy thì lão già nhà tôi không vừa ý Hình Nhi, nhưng ông ấy có thể quản tôi được sao?”

“Haha...” Lý Khanh liền cười lên cảm thán: “Là thế này, cậu nói chú Bạc vốn là một người nho nhã, trong quân đội nổi tiếng là tham mưu Gia Cát Lượng, đó chính là một ‘Nho tướng’! Động một cái liền sinh ra một đứa con trai thô lỗ không có khí chất là cậu, thật là tổ tiên không tích đức!” Anh cũng không quên châm chọc người nào đó.

“Xùy!” Bạch Thành cũng cười nhạo: “Khanh tử, cậu đừng nói tôi, lão già nhà cậu nổi danh là ‘Bạo Long’ của cơ quan bộ đội này còn gì, ai chẳng biết, sao lại sinh ra loại như cậu vậy? Mặt thì cười nham nhảm, nhưng nội tâm thì thâm trầm như một con cáo.” Nói xong, anh cũng không quên hướng mắt quàng ra một ánh mắt khiêu khích về phía người nào đó- ý chính là, cậu đừng quên mấy người chúng ta nổi tiếng là miệng độc, Bạch Thành tôi là thứ hai thì còn ai dám xưng là thứ nhất nữa.

Còn lại ba người nhìn thấy hai người kia đang tranh nhau, liền bật cười.

“Được rồi, chuyện này phải làm nhanh lên miễn cho đêm dài lắm mộng, các người cũng đừng quên, vẫn còn một ‘ông anh vợ’ như hồ rình mồi, mọi lúc đều chuẩn bị đem chúng ta đá ra ngoài mới cam tâm.” Nam Tạm hơi nắm chặt tay lại, “Tôi hôm qua ánh mắt kia các cậu cũng thấy đấy thôi. Anh ta hận đến nỗi không thể ăn được tôi.”

“Không phải là đã bị dính chung một chỗ sao? Nếu như người nào dám can tôi thì tôi sẽ giết người đó.” Phú Tu cười lên, vẻ mặt anh rất liêu lĩnh.

“Phải, dù sao thì cả đời cũng không thể cưới được cô ấy, cũng đừng ai nghĩ sẽ làm cho tôi rời khỏi Thù Man.” Bạch Thành cảm hận nói, giọng điệu ngoan độc của anh cho thấy đã hạ quyết tâm.

Khụ, bạn nói xem, những yêu nghiệt này có bao nhiêu điên cuồng, khiến cho thế tục đều kinh hãi!

“Những người chúng ta chung quy là cùng một phe, không hề giống với Văn Hoa.” Trong lời nói của Lý Khanh đều là vị chua, anh hâm mộ nhìn về phía Lưu Nhiên vẫn đang im lặng.

Lưu Nhiên bỗng cười khẽ, khí chất vẫn cao quý nhỏ nhắn như vậy, mở miệng: “Đây là hâm mộ của các cậu sao?” Lời nói của anh tuyệt đối đều là khiêu khích.

Khụ, hiện tại như vậy khiến cho mấy kẻ yêu nghiệt hận tới nghiến răng.

Nhưng lão tử chính là ăn ngay nói thật như vậy đấy.

Không có cách, cũng không thể tức giận.

Bọn họ đều hiểu rõ.

“Còn chưa dứt sao?” Lưu Nhiên liền trực tiếp đuổi khách, “Hôm nay tôi muốn xác thực một chút.” Anh đứng lên, nói: “Các người suy nghĩ lại đi, không thể vì bất luận nguyên gì mà khiến cho cô ấy chịu ủy khuất, cho dù là người nhà của cậu cũng không được. Nếu không thì.” Anh còn chưa dứt lời thì,

Cho dù không nói ra, nhưng sao mấy tên họa thủy không hiểu được?

Điều này tạo thành một con dao găm vào họ, chỉ vì anh ta không muốn cô phải chịu ủy khuất.

Từng người lần lượt đứng dậy rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chương 2: Anh là ai? (tt)

Nhưng trời không chiều theo ý người, Ngải luôn khiến cho trong lòng người ta vui mừng tưởng rằng khi đó mọi chuyện đều êm đẹp nhưng sau đó lại khiến cho mọi người lâm vào rắc rối.

Bạch Thành đã trực tiếp trở về khu nhà đại viện, hôm nay là ngày cuối tuần, lão già nhà anh không làm việc và đang ở trong thư phòng xử lý công vụ. Vừa vào cửa, anh đã đi thẳng vào thư phòng của ông.

Anh cũng không thèm gõ cửa vào nữa mà cứ thế đi thẳng vào.

“Ba, con có chuyện muốn nói với ba.” Sau khi đã đi tới cạnh bàn làm việc, anh liền ngồi xuống đối diện ông.

“Có chuyện gì?” Ba Bạch đang xem văn kiện, ông ngừng đầu lên nhìn đứa con trai của mình, anh đột ngột xông vào nên ông liền không khỏi thấy nghi ngờ.

Sao hôm nay thẳng thắn từ nhà ông lại chịu về nhà nhĩ, ông liền là biết là anh có chuyện! Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.

Nhưng là- anh nói có chuyện muốn nói với ông bằng vẻ mặt trịnh trọng cùng sự khẩn trương chưa bao giờ có trong ánh mắt anh.

“Nói đi!” Ba Bạch đặt văn kiện trong tay xuống, ông hứng thú nhìn về phía thẳng con, đây là lần đầu tiên Thành Nhi chủ động đến tìm ông, ông thật muốn nghe xem anh đang muốn nói chuyện gì.

“Con yêu Thù... Chu Nham Hinh.” Anh nhìn thẳng vào mắt ba mình, nói vô cùng kiên quyết.

“Chu Nham Hinh?” Ba Bạch liền nhướng mày, nha đầu kia ông biết, tất cả cán bộ cao cấp trong quân đội không ai là không biết tới cô, cô ta toàn thân hư hỏng không nói, lại còn rất điệu ngoa.

Nhưng Chu lão gia lại vô cùng cứng chiều cô ta không giới hạn, mọi việc ông đều chiều theo ý của cô.

Nghe nói khoảng thời gian trước nha đầu kia nằm viện bởi vì quán lấy tên tiểu tử của nhà họ Lý.

Thành Nhi không phải vô cùng chán ghét và muốn vứt bỏ cô ta ư?

Vậy tình huống hiện tại là gì đây?

Con của ông không lẽ điên rồi sao, hay là bị động kinh?

Lần này anh vừa mở miệng ra đã biến từ ghét thành yêu ư? Biến đổi này cũng quá lớn đi.

Cô ta vừa mới tỉnh dậy thôi, sao lại tạo ra sự thay đổi lớn như vậy?

Trong lòng ba Bạch đang cân nhắc, ông nghĩ rằng: Có ản tình, trò hay hay đang diễn kịch đây?

Bạch Thành à, sao anh không biết là lão già nhà anh lại vô tình như vậy chứ?

Thật thiệt thòi cho anh khi là con của ông ta.

“Sau đó thì sao?” Ba Bạch tựa lưng vào ghế da, sắc mặt ông vẫn thản nhiên, liếc mắt nhìn Bạch Thành một cái. Kỳ thật trong lòng ông đang rất kích động, tên tiểu tử nhà ông từ nhỏ đã không hề biết yêu thương, cũng không biết tình cảm là gì, vậy mà hiện tại cư nhiên nói “Yêu” người khác với ông.

Lại còn với bộ dáng cực kỳ thâm tình nữa chứ!

“Không chỉ mình con, mà cả Khanh tử, Phú Tu, Nam Tạm, Văn Hoa nữa, bọn họ cũng yêu cô ấy, bọn con đều không muốn buông tay.” Căn bản là Bạch Thành cũng không định giấu diếm ba mình, vốn anh trở về nhà ngày hôm nay là để ngả bài, mặc kệ cha anh có đồng ý hay không đều không thể ngăn được anh, cũng đừng nghĩ sẽ ngăn được anh.

“Cái gì? Còn có tiểu tử của nhà họ Lý nữa sao?” Trong lòng ông liền nói thầm, chuyện này hình như càng ngày càng thú vị rồi.

“Nói trọng điểm đi.”

“Đời này chúng con đều muốn ở cùng một chỗ với cô ấy.” Giọng nói của anh vẫn kiên quyết như cũ.

Không thể không nói, Bạch Thành của hiện tại khiến cho ba của anh thấy kinh hãi không thôi, nhưng sắc mặt ông vẫn giữ nguyên như cũ.

Nhưng Bạch Huy là ai chứ, ông là người đã quen với trận mạc hơn hai mươi mấy năm, vì quân đội trung ương mà bày mưu tính kế, sóng gió mạo hiểm gì mà ông chưa từng thấy qua?

Cho dù có lại kinh sợ thêm lần nữa vẫn chưa đủ để ông thay đổi sắc mặt.

Có thể được ba Bạch là một người vô cùng mạnh mẽ biết chừng nào!

Trong lòng ông liền hơi cân nhắc một chút, ở chung một chỗ ư? Lại là ở cùng với năm người đàn ông sao? Đây là chuyện gì vậy?

Thêm nữa là tất cả bọn chúng đều có gia thế tương đương, lại cùng tài giỏi anh tuấn như nhau, tất cả đều liêu lĩnh, cao ngạo, ngang bướng không ai bì nổi, chính là một nhân vật lớn trong nhà.

Nhưng năm đứa này đều cùng muốn một cô gái sao? Lại còn là đứa con gái điều ngoa của Chu gia nữa chứ!

Thật không thể tin được!

Ban đầu tất cả đều chán ghét cô ta không hề che giấu. Bây giờ lại thay đổi một trời một vực. Đó là vì nguyên nhân gì nhỉ, khiến cho thái độ của mấy tiểu hồn đản này lại thay đổi?

Rất đáng để ông tìm tòi, nghiên cứu!

Như vậy là mấy lão già kia cũng sẽ nghe được tin tức giống ông, sẽ vô cùng kích thích chết người!

Bọn họ sẽ có vẻ mặt đặc sắc nào đây?

Haha....Tròng lòng của Bạch Huy liền cười to.....ông đang rất chờ mong đây!

Chỉ trong chớp mắt mà tâm tư của ba Bạch đã chuyển đổi cả trăm lần.

“Được..” Bạch Huy thu hồi suy nghĩ lại, ông nhẹ nhàng gật đầu bày tỏ đã hiểu rồi, giọng điệu có vẻ bình thản, ý cười ở khóe môi ông vẫn chưa hề giảm.

“Sao cơ?” Nhưng khi Bạch Thành nhìn thấy nụ cười khó hiểu này của ba mình, anh liền cảm thấy không xong rồi, rất khó hiểu.....

Ông ấy không bị kích động sao? Ông cũng không hề chuyển sắc mặt như anh dự định?

Về mặt hiện tại của ông rất bình tĩnh, miệng còn đang cười cười, sao anh lại thấy rất đáng sợ vậy nhỉ?

“Con không phải rất chán ghét nha đầu kia sao?” Khuỷu tay của ba Bạch chống trên bàn, hai tay ông nắm lại với nhau, ung dung hỏi anh.

“Đó là trước đây thôi.” Bạch Thành đáp. Anh vốn là rất chán ghét Chu Nham Hình, vô cùng chán ghét. Lại nhớ lại bộ dạng hoa si của cô trước kia khiến anh cảm thấy thật ghê tởm. Nhưng từ lúc cô tỉnh lại lại khiến cho anh thấy động lòng, liền yêu ngay lập tức linh hồn cư trú trong cơ thể cô, chính là “Thù Man”-một yêu tinh trên chọc người, cô rất tốt nhưng chỉ có bọn họ mới biết.

Nhưng anh cũng sẽ không nói, cũng không thể nói cho ba của anh biết được.

“Ba còn nhớ rõ vào khoảng thời gian trước, mấy người các con rất ghét Chu nha đầu của Chu gia kia hiện tại lại thay đổi, có lẽ cũng phải hơn ba tháng rồi phải không?” Ông bắt đầu thăm dò anh.

Vâng ạ. Bạch Thành kiếm chữ như vàng, một chữ cũng không nói ra.

Trong lòng của ba Bạch liền cảm thấy thất vọng.

“Con nói thật sao?”

“Vâng!”

“Mấy người khác cũng vậy sao?”

“Phải.”

“Các con đã hẹn nhau, tối nay về nhà là để nói chuyện sao?”

“Vâng.”

Quả nhiên là ông tính toán không sai chút nào, phim đang chiếu thật sự rất đặc sắc, có lẽ ông nên trực tiếp chạy đến hiện trường để xem xét, dù sao cũng sắp là người một nhà, ừ- quyết định vậy đi, trước hết là nên đến nhà họ Lý xem sao.

“Ra ngoài đi.” Ông liền nhanh chóng đuổi Bạch Thành ra ngoài, kế tiếp ông nên hành động thôi... Nếu không thì trò hay này sao diễn tiếp được chứ?

“Sao kia?” Bạch Thành thất thần, anh không hiểu nổi, ba anh làm sao vậy?

Anh không hề nhúc nhích, “Ba ,đây là sao vậy?”

“Ta phản đối cũng vô dụng phải không?”

Anh liền lắc đầu, “Vô dụng thôi.”

Ba Bạch cười, liếc nhìn Bạch Thành một cái: “Vậy thì không phản đối nữa.”

“Sao?...” Anh hơi gật đầu rồi xoay người đi ra ngoài, có chút không thích ứng nổi với lão già mạnh mẽ nhà anh hôm nay, trong lòng liền cảm thán.... ...

Này, chuyện này..... Thật không thể tin được.

Ba của anh quá mạnh mẽ, thật quá mạnh mẽ! Khi ông biết được chuyện kinh hãi thể tục này vậy mà cũng không hề thay đổi sắc mặt.

Sao Bạch Thành có thể biết được lão già nhà anh hiện tại đang tính toán cái gì kia chứ, nếu biết chỉ sợ anh sẽ kinh hãi mà chết mất. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn qd.

Trong gian phòng phía trong khu nhà, ba người đàn ông đang chăm chú nhìn cô gái vẫn đang say ngủ.

Cô vẫn còn đang ngủ say, không hề có một dấu hiệu sắp tỉnh lại nào.

Bọn họ nhìn cô không chớp mắt như vậy đã gần mười tiếng đồng hồ rồi.

“Sao cô ấy vẫn chưa tỉnh lại?” Chu Nham Hải vô cùng căng thẳng, mày nhíu chặt lại, từ lúc bắt đầu thôi miên cô đến giờ mày của anh vẫn chưa từng giãn ra.

“Đúng vậy, đã lâu lắm rồi, giờ cũng sắp khuya rồi.” Khuyên Hữu đưa mắt nhìn bầu trời đang khuya dần ngoài cửa sổ, anh nâng tay lên nhìn đồng hồ: “Đã hơn chín giờ, cô ấy đã ngủ cả ngày rồi đấy.”

Ngân Thủ vẫn không nói lời nào, anh đang cúi đầu suy nghĩ.

Lúc này hẳn là đã thức dậy rồi, nhưng cô ấy vẫn.....

Lẽ ra, sau khi kết thúc quá trình thôi miên, trong tiềm thức của con người sẽ xảy ra một quá trình, tin tức sẽ được truyền vào dây thần kinh phản xạ đến tuyến yên khiến cơ thể sẽ trở nên suy yếu trong chốc lát, cần được nghỉ ngơi. Căn cứ vào thể trạng khác nhau của mỗi người, thần kinh não sẽ hoạt động khác nhau, thời gian thức tỉnh sẽ có khác biệt, tuy nhiên hầu hết đều sau ba giờ đồng hồ sẽ tỉnh lại.

Tất cả quá trình và hiện tượng thôi miên cô đều bình thường.

Trong lòng Ngân Thủ vẫn đang cầu nhàu, anh nghĩ không ra có sai sót ở chỗ nào.

Ở bước mấu chốt nhất khi thôi miên ý thức cô đều thuận lợi, một điểm phản kháng Thù Man cũng không có. Việc thôi miên người phức tạp thế này cũng không phải là lần đầu tiên anh làm.

Vậy thì nguyên nhân ở đâu vậy?

Chu Nham Hải và Khuynh Hữu cùng nhìn về phía Ngạn Thủ đang im lặng, trong lòng hai người đều rất sốt ruột!

Nhưng cho dù có lo lắng nhiều hơn nữa thì họ cũng không có biện pháp. Bọn họ cơ bản là không hiểu được nguyên tắc của thuật thôi miên này.

Căn phòng hoàn toàn rơi vào im lặng.

Thật lâu sau,

Chu Nham Hải không thể chờ đợi nổi nữa, trong lòng anh nóng như có lửa đốt, cả người anh đều bị nung chảy rồi. Anh liền quăng ánh mắt độc ác hướng về phía Ngạn Thủ còn đang im lặng, rống to: “Ngạn Thủ, sao cậu không nói gì đi, sao cuối cùng lại thành ra như thế này?”

Ngạn Thủ liền ngẩng đầu lên, anh bình tĩnh nhìn về phía Chu Nham Hải: “Thôi miên không hề có vấn đề.” Giọng điệu của anh vô cùng chắc chắn.

“Vậy là nguyên nhân gì?” Khuynh Hữu cũng bình tĩnh không nổi nữa, trên mặt anh hiện lên vẻ nôn nóng.

“Nói thật là tôi cũng không biết do nguyên nhân gì. Tình huống như vậy, tôi cũng chỉ mới gặp lần đầu.” Anh vô cùng bất đắc dĩ nói.

Ba người đàn ông là nhóm cực phẩm yêu nghiệt gây tai họa trong lòng đều cảm thấy lo lắng.

Họ nên làm gì bây giờ?

Nhưng họ không hề phát hiện ra, trong lúc họ đang lo lắng chờ đợi,

Thì cô gái đang ngủ kia đã thức dậy.

“Đây là đâu?”

Giọng nói của cô truyền vào tai của ba kẻ gây tai họa, nghe giống như sét đánh.

Với tốc độ cực nhanh, họ đồng thời chạy đến bên giường cô,

“Tỉnh dậy rồi!”

“Thù Man, em có sao không?”

“Em có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?”

Mỗi người hỏi một câu, cả ba người đều nhìn chăm chăm vào cô.

Trong lòng họ đều nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng,

Cô chỉ nhìn chăm chăm vào trần nhà, không hề nhìn tới bọn họ.

“Thù Man.”

“Thù Man.”

“Thù Man.”

Mỗi người bọn họ đều gọi cô.

Cô xem như không nghe thấy bọn họ đang gọi mình, mắt vẫn nhìn lên trần nhà không hề chớp. Sau đó cô từ từ ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh.

Cái nhìn này rất hư vô mù mịt, như mây trời gió thoảng, trong mắt cô không hề có cảm xúc nào, vô cùng xa cách!

“Các người là ai?”

Mấy chữ này từ đôi môi đỏ mọng khép mở của cô bay ra, bằng giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng.

Ba người đàn ông đang ở bên cạnh giường,

Tiểu Phật Ngạn Thủ và hai người kia liền cảm thấy có một tiếng nổ vang lên trong đầu họ, giống như bị sét đánh khiến họ ngây ngốc.

Cô không nhớ họ sao?

Đây chưa phải là điều sốc nhất!

“Sao tôi lại ở đây?”

“Thù Man là ai vậy?”

Đầu óc của ba người kia đều hơi mơ hồ, họ trở nên kinh ngạc và sợ hãi. ...

Họ thấy vô cùng kinh hãi: Thù Man là ai vậy?

Họ đều biết rằng sau khi tỉnh lại cô sẽ quên đi rất nhiều chuyện và rất nhiều người.

Nhưng chỉ là họ không nghĩ tới- Cô ấy sẽ quên họ sao?

Cô quên triệt để như vậy.

Quên luôn cả chính bản thân mình.

Chu Nham Hải không tin những điều trước mắt anh là sự thật.

Cô đã quên đi mối quan hệ với anh, nhưng sao lại. ...

Anh liền vươn tay ra muốn chạm vào cô, nhưng tay còn chưa kịp chạm tới cô thì,

“Không được đụng vào tôi!” Cô lạnh lùng nhìn anh, giọng nói cực kỳ ghét bỏ, trên mặt đều là chán ghét.

Tay của Chu Nham Hải cứ như vậy mà dừng giữa không trung, hơi thở của anh đã trở nên không đồng đều, cẩn thận gọi tên cô: “Thù Man, Thù Man” bằng giọng nói run rẩy.

“Thù Man là tôi sao?” Cô liền hơi nhúm mày.

“Đừng vậy!” Giọng nói của Chu Nham Hải có chút gấp gáp, anh vẫn đưa tay ra, bắt lấy tay cô nắm chặt trong tay mình, “Thù Man, sao em có thể đối với anh như vậy? Em không nhớ rõ anh sao?” Anh nhìn cô bằng vẻ mặt vô cùng bi thương.

“Tôi nên nhớ rõ anh sao?” Thù Man từ từ rút bàn tay bị anh nắm về, tầm mắt cô dừng lại trên ba người đàn ông rồi cẩn thận đánh giá họ.

“Ngạn Thủ, cô ấy đây là...” Khuynh Hữu thật không thể tin nổi vào mắt mình, thoi miên này cũng quá không đáng tin rồi.

Anh khẽ đụng vào tiểu Phật đang đứng bên cạnh, hỏi: “Đây không lẽ là di chứng sau thoi miên sao?”

Tiểu Phật liền lắc đầu, kết quả này đã sớm nằm ngoài dự đoán của anh rồi, làm gì có di chứng nào chứ.

Ngạn Thủ mở miệng thăm dò: “Không lẽ trong đầu cô không hề nhớ tới hình ảnh nào sao?”

Chỉ thấy cô nhàn nhạt liếc mắt về phía anh nói: “Có thì sao? Không có thì sao?” Cô liền hỏi lại bằng dáng vẻ lạnh lùng.

Chậc- những lời này trực tiếp khiến cho Ngạn Thủ không thể nói được gì.

Khuynh Hữu hơi nhún vai, đi qua vỗ vỗ đầu vai của Chu Nham Hải, nhàn nhạt mở miệng: “Nham Hải, xem như cô ấy tỉnh lại một lần nữa, đây cũng không phải là chuyện xấu.”

“Phải.” Chu Nham Hải nhẹ nhàng đáp lại, nếu việc đã đến nước này chỉ còn cách cư xử với cô bình thường trở lại như trước thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 3.1: Ký ức vĩnh hằng

“Thù Man à, anh chính là...” Chu Nham Hải vừa mới mở miệng, lời nói chỉ nói được một nửa thì đã

“Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh mơ hồ của một người đàn ông. Tôi đã cố gắng để nhìn rõ anh ta nhưng cố thế nào cũng không nhìn thấy được.”

“Nhưng tôi biết rằng anh ta rất quan trọng đối với tôi, tôi không thể, cũng không được phép quên anh ấy.”

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, nghe vô cùng êm tai.

Nhưng những lời nói này lại đâm vào trái tim của hai người đàn ông nọ.

Khiến cho họ cảm thấy sợ hãi vô cùng!

Hình ảnh mơ hồ của một người đàn ông ư?

Rất quan trọng với cô ấy, không thể quên cũng không được phép quên ư?

Là ai vậy?

Là Luru Nhiên sao?

Khả năng này cũng rất lớn!

Khuynh Hữu liền cảm thấy đau nhức cả đầu, anh nhìn sang cô gái đang ngồi dựa lưng vào giường.

Sao Luru Nhiên lại đặc biệt như vậy? Sao đối với cô anh ta lại quan trọng như thế?

Về mặt của tiểu Phật rất lạnh lùng, dù sao việc này cũng không hề liên quan đến anh. Nhưng có thể khiến cho cô nhớ mãi không quên, đã bị thôi miên rồi mà vẫn không thể quên, người đàn ông tên là Luru Nhiên kia khiến anh rất muốn gặp anh ta một lần.

Người bị kích động nhất vẫn là Chu Nham Hải, về mặt của anh rất đau khổ, toàn thân đều trở nên lạnh lẽo, nỗi đau trong lòng khó mà nguôi ngoai được.....

Chính là người đàn ông kia sao?

Anh vì cô mà hao tổn toàn bộ tâm trí,

Chỉ vì muốn cô quên đi những người đàn ông đang dây dưa với cô, nhất là Luru Nhiên.

Mà lúc này, cô hẳn là đã quên

Cô đã quên đi tất cả mọi người, thậm chí còn không nhớ rõ cả bản thân mình.

Nhưng lại vẫn nhớ rõ tên Luru Nhiên kia.

Tuy vậy hiện tại Thù Man không nhớ gì về anh ta, nhưng nhớ lại có phải là chuyện sẽ xảy ra sớm hoặc muộn hay không?

Không chừng vừa thấy mặt hắn ta là cô sẽ nhớ lại.

Chuyện này làm sao có thể được?

Anh cảm thấy mình quá buồn cười, cũng quá ngu xuẩn.

Anh cho rằng khi thôi miên cô rồi sẽ đạt được kết quả mà mình muốn, để từ nay về sau cô sẽ không rời khỏi anh nữa.....

Kết quả là,

Anh đã tự đánh mình một bàn tay, tự nâng cục đá mà đập vào chân mình!

Trái tim của anh hiện tại vô cùng giận dữ, oán hận, không hề giống một người đàn ông độ lượng.

Thà rằng anh không đối xử độ lượng với cô thì đã không. Sát ý chợt nổi lên khiến lục phủ ngũ tạng của anh bị tổn thương, anh muốn đem những thứ tội tệ này để che giấu sự đau đớn trên người mình. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh chính là độc ác như vậy, bản tính tự nhiên đã bị mất đi rồi.

Thù Man, em đã liên tiếp cắt nát trái tim của anh rồi, em muốn anh phải chết sao!

Chu Nham Hải nhìn cô gái trên giường, bàn tay anh liền siết chặt lại thành quyền, móng tay đâm sâu vào da thịt gây đau đớn nhưng đau đớn trong lòng

anh còn kịch liệt gấp trăm lần.

Vừa rồi ánh mắt mà cô nhìn anh rất lạnh lẽo, trên mặt đều là ghét bỏ, cô từ chối anh đùng vào người cô.

Kết quả như vậy chính là báo ứng phải không?

“Nham Hải, chúng ta ra ngoài trước đi, để cô ấy được yên tĩnh đã.” Ngạn Thu liền đi đến bên cạnh Chu Nham Hải, giờ tay vỗ vỗ lên đầu vai anh. Cái vỗ này của anh dùng khá nhiều sức, âm thầm an ủi người đàn ông yếu đuối này.

Chu Nham Hải thở dài một tiếng, nhưng giận dữ trong lòng chừng vẫn chưa giảm. Anh nhìn cô gái lạnh lùng đang dựa vào giường kia, một mỗi liếc nhìn cô thêm cái nữa rồi nhắm mắt lại, xoay người đi ra ngoài.

Ba người đàn ông đã ra ngoài hết.

Thân thể của Thủ Man dựa vào giường, cô không hề muốn mở mắt ra- mặc kệ cho ba người kia có ở đây hay không.

Cô cảm thấy trên người mình hiện tại không còn chút sức lực nào, cơ thể cần được nghỉ ngơi còn những cái khác không quan trọng.

Bọn họ kêu cô là Thủ Man, vậy thì cô chính là Thủ Man. Không vì bất cứ lý do gì, cô cảm thấy được, cái tên này vốn chính là của mình.

Cô liền chậm rãi tiếp nhận trí nhớ trống rỗng của bản thân. Như vậy cũng tốt, rất tốt! Điều này khiến cho cô vô cùng thoải mái, cô chưa từng thấy thoải mái như vậy. Thân thể và ý thức trong nháy mắt đều sắp mọc cánh bay đi, có thể là bay đến bất cứ đâu.

Từ nay về sau, trời cao đất rộng, không còn trời buộc, không còn bị khống chế, không có ràng buộc tồn tại, không còn liên lụy tới ai.

Có thể tự làm mọi việc một mình, không còn vướng mắc với ai, hoặc là tùy ý điên cuồng.

Không cần để ý tới kết quả, không quan tâm đến sẽ làm tổn thương ai!

Như vậy thật tốt, rất tốt!

Tại đại viện quân khu số 4.

Trong phòng khách nhà họ Phú, già trẻ đều tề tựu đông đủ, không khí vô cùng căng thẳng.

Mẹ Phú đang ngồi trên sofa, vẻ mặt của bà rất dờ dẩn, mắt nhìn vào đứa con trai đang quỳ gối dưới đất, đáy lòng đang kinh hãi còn chưa thể bình tĩnh lại được.

Tình huống như vậy, chuyện hoàng đường thế này làm sao bà có thể tiếp nhận được đây?

Bà cũng không ngờ được là, con trai bảo bối của bà, đứa con cao ngạo không ai bì nổi lại bị một người làm cho rung động đến như vậy, tìm về cho bà một đứa “con dâu” sao?

“Năm người!”- Tất cả những đứa trẻ đó đều là những người anh tuấn mà trong vạn người mới tìm được 1 người, đều là bảo bối trong gia đình, là những đứa trẻ mà bà đã nhìn chúng lớn lên.

Bọn trẻ đều bướng bỉnh như nhau, muốn năm người đàn ông và một cô gái cứ như vậy mà sống chung ư?

Mà họ lại cùng rung động vì 1 cô gái “nổi tiếng” như vậy!

Rung động! Trừ bỏ rung động ra thì còn lại là kinh sợ, chuyện như vậy làm sao bà có thể tiếp nhận được?

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt bà liền rơi xuống không ngừng như những hạt châu, bà vai cũng vì vậy mà rung lên.

Mẹ Phú nói chuyện cũng không được rành rọt, bà liền khóc thút thít: “Nghiệp chướng, chúng ta đã nghiệp gì sao..Tu Nhi...Sao con lại điên rồ như vậy chứ?” Thật đau lòng quá, đứa con độc đinh của nhà họ Phú bọn họ sao lại một cô gái mê hoặc đến mức này đây?

Nó đã bị cô ta mê hoặc đến nỗi gần điên rồi.

Trong lòng bà không thể chấp nhận nỗi yêu cầu của con mình, bà rất đau lòng!

Yêu tình hại người của nhà họ Chu kia!

Ba Phú rất thất vọng và đau khổ, ông liền ôm lấy vợ mình vào lòng, nhẹ giọng an ủi bà: “Liễu Nhi, Liễu Nhi, em đừng tức giận, xem anh trừng trị đứa con đại nghịch bất đạo này đây.” Ông chỉ thấy bất đắc dĩ và tiếc nuối khi rèn sắt không thành thép.

Phú Tu đang quỳ dưới sàn, vẻ mặt của anh rất kiên định, trong mắt chính là cố chấp và không muốn thỏa hiệp. Để chống lại vẻ mặt bình tĩnh của ông nội anh, anh liền khom lưng xuống, dập đầu thật mạnh xuống đất 3 cái, gây ra tiếng “bang, bang”

“Ông nội, cháu của ông chính là đứa bất hiếu vô liêm sỉ, từ nhỏ cháu đã được ông yêu thương, lúc trưởng thành còn không thể để ông bót lo lắng về cháu, cháu đã phụ kỳ vọng của ông, làm cho ông đau lòng, bây giờ cháu xin thỉnh tội với ông.” Lời xin lỗi của anh là nói thật từ tận đáy lòng mình.

“Xin ông hãy thành toàn cho cháu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chương 3.2

Phú Tu vừa mới cầu xin xong, ba Phú đang an ủi vợ liền đứng lên nói: “Mày đứa nghịch tử này, nhìn mẹ mày đang tức giận đi, lại còn khiến cho ông nội tức giận, vậy còn chưa đủ sao? Tức chết lão tử rồi!” Ba Phú cực kỳ tức giận, ông giơ chân lên đá thẳng vào anh một cái.

Phú lão gia liếc nhìn đứa cháu một cái, lại quay sang nhìn về tức giận của con trai, ông vẫn im lặng không nói gì.

Phú Tu vẫn không cử động, anh quỳ tại chỗ mặc cho ba mình đánh.

Khi bị một cước đá vào người khiến anh gục xuống, anh lại đứng lên rồi quỳ thẳng như cũ.

Lông mày trên mặt anh cũng chưa từng nhíu lại.

Ý chính là- Ba đánh đi, ba cứ đánh đi, chỉ cần ba người giận thì con sẵn sàng cho ba đánh chết, chỉ cần Người không đau lòng nữa thì đánh chết con cũng được!

Phú lão gia hít một hơi, trong đôi mắt đang nhắm của ông có một tia sáng đang chuyển động.

Ba Phú đánh đến khi thấm mệt, ông thở hổn hển.

Nhưng khi nhìn sang người bị đánh thì anh vẫn không động đậy, hừ, bộ dáng này chính là định liều chết với ông.

Ba Phú liền thấy tức giận, ông hận không thể đánh chết anh.

Nhưng, ông sẽ thực sự đánh chết anh sao?

Không phải là ông không nỡ, chỉ là ông sợ ba mình sẽ nhảy ra đánh chết mình.

“Khụ.....” Phú lão gia ho nhẹ một tiếng, ông tỏ ra vẻ uy nghiêm của một trưởng bối, nhìn về phía con mình.

Phú Hàn hiểu được ánh mắt của ba mình, hiển nhiên là ông đã có cách xử lý rồi. Sau đó ông liền trừng mắt nhìn Phú Tu rồi mới xoay người trở lại sô pha.

Phú lão gia nhìn cháu, trong giọng nói của ông không nghe ra sự tức giận, nhưng trong ánh mắt là ý cười: “Cháu xác định sao?”

“Vâng!”

“Sẽ không thay đổi ý định?”

“Vâng!” Phú Tu liên tục gật đầu, anh nhìn ánh mắt của ông mình, không lẽ ông đã đồng ý rồi sao?

Phú Tu vội vàng thể hiện quyết tâm: “Ông nội, cháu đảm bảo, nếu ông đồng ý chuyện này, về sau mọi chuyện cháu đều nghe lời ông, tuyệt đối không cãi lời nửa câu.”

Điều này biểu hiện cho quyết tâm thật lớn của Phú Tu, anh đã hứa “Sẽ nghe lời ông!”. Đây là một điều kiện rất khó, ba anh và Phú lão gia đều hiểu rất rõ.

Phú lão gia cười nhạt, thật ra trong lòng ông đã tính toán không biết bao nhiêu lần rồi, ngẫm lại thì những người kia cũng không hề thua kém cháu ông, còn thêm những lão chiến hữu kia nữa; trong đầu ông đã suy tính hơn cả trăm lần, rồi lại quay sang nhìn cháu mình, thầm ra quyết định.

Ông liền nhíu mày nói: “Thật sao? Cái gì cũng chịu nghe lời ta sao?”

Trong lòng Phú Tu không khỏi hồi hộp, tóc gáy của anh dựng hết cả lên, nhìn ông nội mình đang nhếch mép, đôi mắt thâm thúy cũng nhếch theo- trong lòng anh chỉ sợ đây là điềm báo gì... Rất rõ ràng đây không phải là chuyện tốt.

Đây chính là lên nhầm thuyền giặc rồi!

Đúng vậy, anh đã từng khẳng khái đáp ứng với ông, không hề định nói dối, cho dù biết đó là “đoạn đầu dài”, không muốn lên cũng phải lên, mà đã lên rồi thì không còn chỗ trốn nữa- Nhìn sắc mặt của ông nội mình, Phú Tu cảm thấy vô cùng đau đớn mà gật đầu.

Bất cứ giá nào anh cũng phải lên đoạn đầu dài, anh dừng mà hy sinh!

“Ha ha.....” Phú lão gia liền cười sảng khoái, “Nếu Tu Nhi đã nói như vậy thì ông sẽ cẩn thận suy nghĩ lại, phải biết rằng có được hứa hẹn của Tu Nhi không phải là dễ đâu!”. Ông liền cảm thán một câu như vậy.

Nhưng thâm ý trong mắt ông thì.....

Theo bản năng Phú[Preiya] Tu liền nuốt nước bọt một cái, chắc chắc, hương vị trong đó đều là đau khổ- Nhưng vì Thù Man, mọi thứ đều đáng giá.

“Ông nội, như vậy là ông đã đồng ý rồi sao?”

“Ngày mai đem nha đầu kia tới đây cho ta gặp, ngược lại ta muốn xem cô ta biến thành cái dạng gì khiến cho cháu ta lại động lòng như vậy.”

“Sao?” Phú Tu nhú mày, anh có chút khó xử, không lập tức đồng ý với ông.

Thù Man sao có thể tới đây được? Những điều này đều là do anh tình nguyện!

“Như thế nào? Không được sao?” Phú lão gia cũng bắt đầu nhú mày.

“Không, được ạ.” Phú Tu giãn mày ra, cười đáp lại.

Anh đồng ý với ông, nhưng trước tiên cần phải dỗ cô cho tốt. Nếu cô không đồng ý thì những cố gắng hôm nay của anh đều uổng phí.

Trong sân nhỏ.....

“Người mà cô ấy nói.....là Lưu Nhiên.” Khuyết Hữu cực kỳ khẳng định như vậy. Anh đứng dựa lưng vào tường, lấy ra ba điều thuốc cho ba người: “Xem ra, toàn bộ những hao tâm tổn trí này của chúng ta đều mẹ nó phí công rồi.” Anh nói có chút bất lực.

Ngân Thủ ngồi trên ghế đá, tư thế của anh rất thoải mái, ung dung bình tĩnh. Cảm xúc của bọn họ không hề làm ảnh hưởng tới anh.

Mắt anh liếc nhìn Khuyết Hữu một cái, tay đốt điều thuốc trong tay, hút lấy một ngụm khói khiến khói bao phủ trước mặt, che đi vẻ mặt lạnh lùng và ý cười trong mắt của anh.

“Chỉ là hình dáng mơ hồ thôi mà, không thể nói lên được cái gì cả, cho dù có gặp lại thì thế nào?”

“Thôi miên, ám chỉ đã thành công, cô ta đã quên đi những người đàn ông khác- nhưng có điều, bản tính của cô ta vĩnh viễn không thể thay đổi được!”

Chu Nham Hải trầm mặc, anh hút thuốc liên tục, vẻ mặt thâm trầm của anh nhìn không ra chút cảm xúc nào.

“Nham Hải, để tôi kể chuyện của mình một chút nhé.” Ngân Thủ không hỏi ý của anh, anh chỉ bình tĩnh nói cho anh ta biết.

“Từ khi tôi bắt đầu nhận biết tất cả, ba mẹ của tôi cãi nhau không ngừng. Mỗi lần đều cãi nhau ầm ĩ, mẹ tôi đều điên cuồng khóc lớn còn ba thì say rượu. Ba tôi say rượu thì liền bắt đầu đánh chửi tôi không ngừng. Như vậy trên người tôi đều có những vết sẹo bầm tím, lúc đó tôi chỉ biết cuộn mình vào góc tường, như một con chó hấp hối, ông ta lại khoái trá cười to, giống như tôi khiến cho ông ta rất vui vẻ và hưng phấn vậy.”

“Khi đó, tôi chỉ có một tâm nguyện, một nguyện vọng rất mãnh liệt đó là nhanh lớn lên để giết chết cái người tự xưng là ba của tôi. Nhưng không chờ tôi lớn lên thì hắn ta đã chết, bởi vì say rượu cãi nhau với mẹ mà ra ngoài, bị trúng gió độc mà chết giữa đêm khuya trên đường.”

“Nhìn thi thể của ông ta được cảnh sát đưa về, trong lòng tôi cảm thấy vui sướng chưa từng có, nhưng từ đó cũng khiến tôi mất đi tâm nguyện và mục tiêu sống. Tôi không biết sau này sẽ như thế nào, cũng sẽ sống tiếp như thế nào. Cho nên tôi đã quyết định trốn nhà bỏ đi, làm ăn xin lưu lạc bên ngoài mãi đến khi gặp được sư phụ và được ông ấy cứu mạng.”

Ánh mắt của anh vẫn nhìn 2 người, mang theo ý cười đẹp đẽ, nhưng trong đôi mắt đen sâu thẳm kia lại vô cùng đờ đẫn, vô hồn.....

Giọng nói của anh rất nhẹ, vô cùng nhẹ, chỉ nói vài câu băng quơ là đã miêu tả những gì mình đã trải qua, nhưng trong những câu chữ mà bọn họ nghe được đều tiềm tàng sự tuyệt vọng, đau đớn dữ dội. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Nhưng không phải như anh đang nói tới những chuyện đau khổ mà mình đã trải qua trong những năm qua mà là nói đến một chuyện một câu chuyện xưa có chút trớ trêu, không liên quan tới mình vậy.

“Tôi và các anh đã biết nhau mười năm, mãi cho đến bây giờ chúng ta vẫn hợp nhau như cũ, nhưng các anh lại không thể hiểu hết được bản tính của tôi.”

Hai người kia liền im lặng gật đầu.

“Đúng là Thù Man đã nhìn thấu nó ngay trong lần đầu tiên gặp tôi, trong nháy mắt đó- Khiến cho Ngạn Thủ tôi không còn chỗ trốn, loại thấu hiểu lợi hại đó giống như một thanh kiếm sắc bén có thể xuyên qua linh hồn.”

“Cô ấy thấy được linh hồn thương tổn của tôi, đau khổ và nghèo túng của tôi, cả ma tính chảy trong máu của tôi và cả sự độc ác trong mắt tôi nữa !” Ngạn Thủ cảm thán cười, nụ cười khuyh thành tuyệt đẹp.

“Phật nói: Do nguyên nhân và kết quả của kiếp trước, cho nên một người trước khi sinh ra đều có trước một bắt đầu và kết thúc. Chúng ta chỉ cần dựa vào vận mệnh trước kia mà làm theo, chờ đó sinh- lão- bệnh - tử. Nhưng tham niệm của lý tính lại khiến cho mọi người vùng vẫy mà phản kháng lại vận mệnh tốt đã được an bài từ trước, cho dù loại phản kháng này không có kết quả, không được báo đáp, thậm chí là cái chết.”

“Nhưng có một số người vẫn kháng kháng cố chấp như cũ!”

“Cậu đang nói tới tôi sao?” Chu Nham Hải liền cười giễu, anh nhìn về phía Ngạn Thủ nhưng trong mắt đều là cố chấp: “Cậu muốn tôi nên dừng lại sao? Những điều này làm sao tôi không hiểu chứ, nhưng đối với người đã rơi vào địa ngục thì chỉ biết càng trở nên điên cuồng không thể tự kiềm chế. Tôi biết chính mình là kẻ điên, nhưng nó đã ngủ say ám bị ý trí chèn ép. Tới khi Thù Man xuất hiện và làm thức tỉnh điên cuồng trong lòng tôi, khiến nó tỉnh lại và không thể nguyên tiếp nữa.”

“Cho nên, đây là lý do khiến cậu làm tổn thương cô ấy.” Ngạn Thủ liền thần nhiên nói.

Chu Nham Hải im lặng, yêu vốn là ích kỷ và chiếm đoạt, nếu có nhiều hơn hai người cùng chia sẻ thì bất kỳ là ai cũng sẽ lựa chọn về sau.

Kết quả như vậy, không thể thiếu nhân tố và đầu sỏ là Ngạn Thủ anh, hơn nữa anh cũng không cảm thấy hối hận. Anh không có lập trường và quyền để chỉ trích Chu Nham Hải được, toàn bộ nguyên nhân chỉ vì yêu.

“Nham Hải, sự tồn tại của Lưu Nhiên cậu không thể trốn được đâu.” Khuyh Hữu nhìn anh cười, “Nếu vậy chỉ có thể chấp nhận sự thật này thôi, so với tôi cậu còn hiểu rõ hơn mà.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu rất rõ mà.....” Anh gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi vào xem cô ấy.” Rồi đứng dậy đi vào trong, mỗi bước chân của anh dường như vô lực.

Xe Lý Khanh vừa mới rẽ vào cửa đại viện liền có lính gác đứng hai bên hành lễ.

Trên vị trí của ghế trước, tư thế ngồi của Nạm Tạm cực kỳ không đúng đắn, anh đang liếc nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, trong đầu đều là cảnh đẹp của tối qua.

Lưu Nhiên nằm ở phía trước, Thù Man nằm ở giữa, anh nằm ở phía sau. Cả ba người ôm chung một chỗ, anh cảm nhận được hơi lạnh trên người của cô và hô hấp của cô phả lên sườn tai của anh. Trái tim của hai người đều đập loạn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực, nhảy vào trong thân thể của một người khác.

** dưới thân đều chôn sâu trong cơ thể mẫn cảm của cô, có một dòng điện mãnh liệt chạy khắp cơ thể, cô khẽ hừ lạnh trên choker mỗi một dây thần kinh khiến của cả ba người gần như điên cuồng.

Miệng vết thương của anh bị nứt toác ra, từng gọt máu chảy xuống nhuộm đỏ vùng bụng trắng nõn của cô, theo làn da chảy xuống hai chân của cô.

Mặt của cô đỏ ửng, nhẹ nhàng mút lấy máu của anh, hình ảnh máu màu đỏ và làn da trắng nhũn của cô thật là đẹp, nhưng lại đâm vào mắt anh khiến anh đau đớn.

Anh si mê thân thể khít khao của cô, và cô lại gọi tên anh từng tiếng một.

Lúc anh hưng hăng vọt vào cơ thể của cô, trong nháy mắt đó anh cảm giác được là cô ôm anh rất chặt, vô cùng chặt, đến nỗi anh nghĩ cô muốn cắt đứt anh, giống như quãng đời còn lại của anh hiện ra trước mặt.

Sau thời khắc đó, còn lại cô đều gọi tên một người đàn ông khác ; “A Nhiên. ...A Nhiên.” Từng tiếng gọi một của cô rất ni non, lại mê mẫn như vậy, rất ôn hòa và triền miên.

Nhưng cô lại khước từ tình yêu say đắm của anh ta.

Lúc đó anh đã lớn tiếng gọi cô, nhấn mạnh: “Thù Man, còn anh, còn có anh nữa, Thù Man không được quên anh, Thù Man!” Anh muốn cô biết được sự tồn tại của anh, tiếng hét của anh giống như muốn tiến vào trong linh hồn của cô vậy.

Cô không trả lời anh, về mặt cô vẫn xinh đẹp như vậy, chỉ là đôi môi lạnh lẽo của cô liền hôn mắt của anh, trong mắt cô vẫn là một mảnh sương mù, không hề có một hình ảnh gì.

Anh dễ sát vào, hưng hăng chộp lấy môi cô, cắn nuốt lấy không khí trong miệng cô, muốn cho cô hít thở không thông. Ánh mắt anh nhìn cô cực kỳ si mê, cô cũng biết rất rõ, trái tim anh khi đó không còn thuốc chữa nữa, cánh tay của anh nắm chặt cái cổ trắng mịn của cô, anh muốn bóp gãy cái cổ đó, nhìn cô từ từ không còn thở nữa trước mặt mình, rồi anh sẽ đi theo cô xuống suối vàng.

Không đến một phút đồng hồ sau anh liền buông ra, anh buông ra bởi vì anh không nỡ.....

Cô lại mỉm cười như cũ, thân thể phóng đảng xinh đẹp, diễm lệ không gì sánh nổi.

Anh liền ngẩng đầu lên thì thấy trong đôi mắt của A Nhiên đang tích tụ một khối chất lỏng trong suốt nơi khóe mắt, nó rơi xuống tóc cô.

Anh biết đêm nay lòng của A Nhiên đã bị cô gái ôn nhu lạnh lùng này xé nát, cho nên anh cảm thấy đau khổ, bị thương mà không thể biểu đạt ra được nên mới rơi lệ.

Anh liềm ôm cô vào trong ngực, hôn lên khuôn mặt và cả người có phần tiêu tụy của cô, từ mặt, lông mày, đôi má, khóe môi, sau đó từ cổ lan tràn đến mỗi tác da thịt, giống như một loại nghi thức nào đó.

Sau cùng, anh nói: “Thù Man, anh mà thành quỷ cũng sẽ kéo em theo đi cùng anh!” Về mặt của anh vô cùng trịnh trọng, đây là lời thề của Nam Tạm anh, bên trong là tình cảm mãnh liệt mà cô đã cự tuyệt.

A Nhiên nằm phía sau lưng cô liền cười ha ha, nước mắt vẫn không ngừng rơi, anh nói: “Vậy thì cùng nhau xuống vàng đi.”

Cô đang nhắm nghiền mắt, tay vuốt ve anh và A Nhiên bằng động tác vô cùng ôn nhu, khóe môi đang giương lên độ cong rất đẹp, nhẹ giọng nói: “Được, em chưa bao giờ tính sẽ buông tha các anh. Có các anh bên cạnh, có lẽ em sẽ không còn cô độc nữa, thật là tốt!”

“Thù Man, chúng ta sẽ cùng sống cùng chết với nhau!” Đây là câu nói đầu tiên của Phú Tu đang đi tới, trong mắt anh là ánh sáng đang chuyển động.

“Hiện giờ, anh rất muốn giữ lấy thân thể của em, hung hăng va chạm, anh muốn rất nhiều!” Bạch Thành nói như vậy, ** của anh đã muốn nổ tung.

“Tôi cũng muốn có lần đầu tiên, Thù Man, em có cho tôi không?” Lý Khanh nói cực kỳ vô si.

Những người không bằng cảm thụ này thật sự không biết xấu hổ, họ muốn cùng Thù Man đau khổ và đổ máu, muốn chiếm giữ địa phương mà họ chưa từng chạm tới, khiến anh hận không thể đánh chết bọn họ được.

Anh vừa mới tính toán trong đầu hành động để đối phó thì Bạch Thành và Phú Tu đã vùng vẫy lên đánh anh một cái, một đêm này nhất định là điên cuồng, năm người đàn ông độc ác điên cuồng sinh lòng dục niệm với một cô gái, dưới ánh trăng một cô gái quyến rũ như yêu tinh làm rung động lòng người.

Một thân thể và linh hồn như một bữa yến tiệc thịnh soạn, lại chân thật như vậy.

Một trái tim thấp thỏm, đầu óc trống rỗng, ý thức của thân thể đang phiêu diêu, ** thoải mái, nhưng khó có thể bỏ qua bị thống đang quán quanh khắp thân thể.

Trong khoái cảm cực hạn, phảng phất mùi vị của cái chết lan tràn trong các giác quan.

Trong máu liền bốc lên nghiệt ái, lan tràn trong sinh mệnh đến tận cùng, đến cả kiếp sau.....

Thù Man trải qua “lễ rửa tội” càng trở nên hoàn mỹ!

Như vậy cô mới trở thành một yêu tinh chân chính, hút đi tinh khí trong linh hồn của năm người đàn ông chúng ta!

“Thù Man, Thù Man.....” Tình cảm chân thành của bọn họ đều thể hiện lên mỗi tác da thịt của cô, gắn liền với linh hồn run rẩy của người đàn ông yêu cô.

Thân thể mềm mại của cô dây dưa cùng với bọn họ, tạo thành khoái hoạt cực độ. Cô khiến cho ** của bọn họ thấy vui sướng, quán chung một chỗ, trái tim của bọn họ đều đặt trên bầu ngực đang run rẩy của cô, mỗi lần họ tiến vào cô cô đều nức nở rên rỉ, khiến họ không thể phòng bị được.

Yêu tinh đang hăm sâu dưới thân thể của bọn họ ời!

Tại sao mắt của em vẫn trong trẻo, không hề có cảm xúc như vậy!

Đêm nay tất cả đều ngưng tụ lại trong ký ức vĩnh hằng của anh,

Anh đã bị chất độc của em ăn mòn rồi!

Nhưng anh tình nguyện!

** tàn sát bừa bãi, linh hồn đã trở về với thân thể.

Đây là cảm nhận duy nhất của Nam Tạm vào lúc này, là cảm thụ chân thật nhất trong lòng anh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 4 Anh là người đàn ông của tôi sao?

Mấy ngày nay thần trí của Lý Hường Đông có chút không yên ổn vì mắt phải của ông liên tục nháy. Ông đoán có lẽ là sắp có chuyện gì sắp xảy ra. Và có lẽ đây cũng không phải là chuyện tốt gì!

Ông chỉ sợ bị tên nghịch tử kia chọc giận thôi!

Sợ hãi thì có ích gì? Hoàn toàn không có ích!

Chuyện kích thích cũng không phải ông chưa từng thấy qua, có phòng bị cũng không được!

Không chỉ một lần Lý Huân Đông muốn hung hăng giáo huấn đứa con vô liêm sỉ của ông, nhưng điều này có thể làm được sao?

Nhà ông có cái gì tự hào, thì chính là tên tiểu tử này!

Lý Hường Đông chỉ biết lắc đầu thờ dài, ông không có cách nào cả!

Ông khẳng định là chuyện này có liên quan đến tên tiểu tử Lý Khanh nhà ông! Cũng bởi vì “chiến tích vĩ đại” ở bên ngoài của anh mà ông đã nhìn thấy, trong lòng cũng đã ghi nợ rất rõ ràng!

Ngạc ngữ có nói: “Lỗi là ở cha không dạy được con”, con của ông trở thành cái dạng này chính là do lỗi của ông! Trong quân doanh ông được coi là người chỉ huy của ngàn người nhưng đối với đứa con trai duy nhất thì ông hoàn toàn không có cách nào cả.

Xét cho cùng thì nói một vạn câu đạo còn không bằng một chữ “Không!”

Bạn hãy nhìn mà xem, đây chính là một người cha bất đắc dĩ, cho dù chức quan có cao, cho dù có quyền lợi ngập trời thì cũng không chống lại được quan hệ máu mủ.

Nhưng cũng thật linh nghiệm, bởi vì lúc ông đang suy nghĩ thì tên tiểu tử nhà ông đã trở về nhà.

Lý Khanh đang đẩy cửa đi vào.....

“Ba, con có chuyện muốn nói với ba.” Anh đi vào trong, tay nhanh chóng cởi nút thắt trên áo khoác ra, tiện tay đem áo ném lên sô pha.

Rồi anh ngói xuống, nhìn Lý Hường Đông bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Tốt nhất là ba nên chuẩn bị tinh thần đi, chuyện này phỏng chừng sẽ rất kích thích.” Anh liền dứt khoát tiem cho ba anh một mũi phòng ngừa trước.

Lý Hường Đông không lên tiếng, mi nhíu chặt lại.

Ông nghĩ thầm, mình chính là tài giỏi thật, vừa nghĩ tới thì chuyện đã xảy ra rồi.

Được rồi,

Tốt nhất nên có chuẩn bị trước, không chừng sẽ bị kích động!

Kích động mà Tiểu Tổ Tông kia cho ông chưa đủ hay sao?

Mỗi một việc, từng chuyện mà anh ở bên ngoài làm ra đều kinh tâm động phách,

So với chuyện này thì nhỏ hơn hay lớn hơn đây?

Ài!

Ông liền thờ dài, sao có thể không thờ dài được chứ?

Chẳng lẽ đời trước ông đã gây nên nghiệp chương gì ư? Sao đời này lại gặp nhiều chuyện phiền toái như vậy?

Anh không thể để cho ông được yên ổn sao?

Đối với ông nội Lý của chúng ta thì lại không nghĩ như vậy đâu!

Câu cửa miệng của ông chính là: Cháu của tôi rất tốt, ai dám nói nó không tốt thử xem! Cháu của tôi rất thông minh, lại còn có tài, tuổi còn trẻ mà đã là thiếu tướng rồi! So với lúc tôi còn trẻ thì giỏi hơn nhiều.

Ài!

Ba Lý vẫn tiếp tục thờ dài!

Thật lâu sau.....

Lý Hường[Preiya] Đông tự châm cho mình một liều thuốc, ông quyết tâm xây dựng một ý chí thật vững rồi mới liếc nhìn con trai mình đang ngồi trên ghế sofa, mở miệng: “Nói đi, hiện tại có chuyện kích động gì ta cũng chịu được.”

Con kích động ta thử xem, càng kích thích thì lão tử càng mong chờ đây!

“Được, xong rồi thì con sẽ nói, lúc này tính tính nóng nảy của ba và ông nội sẽ được dịp bùng phát.” Lý Khanh thân nhiên cười, dựa vào kinh nghiệm quá khứ mà anh từng đối đầu với ông vô số lần, lấy lời nói của mình đâm vào ông, khiến chiến sự uy nghiêm của ông.

Lý Hường Đông cũng cười, sắc mặt ông trầm ổn, mày kiếm thâm thúy khẽ nhếch lên, cũng không hề tức giận la mắng anh như trong quá khứ.

Ý trong mắt ông chính là: Tính toán của con thất bại rồi sao? Lần này lão tử sẽ không mắc mưu của con nữa đâu!

Tầm mắt của hai người giao nhau trong không khí, làm xẹt qua tia lửa điện.....

Chắc, dáng vẻ này không hề giống ba con, giống một cặp đối thủ thì đúng hơn!

Lý Khanh nhìn về mặt của ba mình, trong lòng không khỏi bật cười: Xem ra lần này chuẩn bị đủ tốt!

Anh định mở miệng khiêu khích cha mình một phen, thử xem ông có thể chịu đựng trong bao lâu...

Nhưng,

Ngoài cửa truyền vào tiếng của người cảnh vệ: “Báo cáo Phó tư lệnh, có tham mưu Bạch tới thăm!”

Người cảnh vệ còn chưa nói xong thì tham mưu Bạch toàn thân mặc quân trang đã từ ngoài sân tiến vào thư phòng, trên mặt ông là nụ cười vạn năm không đổi.

“Chú Bạch, chú tới rồi.” Lý Khanh liền đứng dậy, mỉm cười chào hỏi.

“Ừ, Thành Nhi nói cháu ở nhà, xem ra thật đúng là đây.” Bạch Huy nhìn Lý Khanh bằng ánh mắt thâm sâu.

Được, Lý Khanh đã hiểu rõ rồi, thì ra ba của Bạch Thành không ở nhà mà lại chạy đến nhà anh, xem bộ dạng ông thì chắc là đến để xem náo nhiệt.

“Bạch Huy, ông cũng rảnh rồi quá đi, chạy tới nhà tôi để làm gì?” Lý Hường Đông vẫn ngồi yên ổn ở sau chiếc bàn, ông nhìn lão Bạch đang mỉm cười tiến vào thư phòng, nói bằng giọng điệu lạnh lùng không vui.

Trong lòng ông cảm thấy khó hiểu: “Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Lão hồ ly mặt cười này sao lại tới nhà mình?”

“Ha ha...” Bạch Huy liền cười nhẹ, không ngại vẻ mặt thối của Lý Hường Đông, ông ngồi xuống sofa, hai chân bắt chéo, tư thế vô cùng thoải mái.

“Thế nào, không chào đón tôi sao?”

“Biết thế còn hỏi.” Ba Lý tức giận trừng mắt.

“Tôi tới thăm ông, đó là mục đích, vừa lòng chưa!” Ông liền thấy cho người kia một ánh mắt khiêu khích.

“Hồ ly thối!”

“Bạo Tử Long!”

Hai vị quan lớn bắt đầu tranh cãi nhau cực kỳ không phong độ.....

Khụ, Lý Khanh liền cảm thấy xấu hổ.

Tuy là anh đã quen nhìn thấy cảnh này rồi, cũng không thấy sợ hãi nữa- mà hai người này cứ gặp mặt nhau là cãi không biết mệt.

Nhưng anh vẫn không kiềm được, đầu liền đầy vạch đen.

Nếu để cho tướng sĩ biết bộ dáng này của người tham mưu trưởng mà bọn họ sùng bái trong lòng, họ sẽ thất vọng thành ra bộ dáng gì nữa!

Đúng lúc này.....

“Báo cáo Phó tư lệnh! Ngài thủ trưởng tới thăm ngài!” Người cảnh vệ lại xuất hiện tại cửa ra vào, báo cáo.

“Hà?” Lý Hường Đông liền nhú mày.

Tình quang trong mắt Bạch Hàn chợt lóe lên rồi biến mất, sự việc hình như ngày càng thú vị rồi.

Lý Khanh liền vỗ trán: Ông nội, ông cũng tới xem náo nhiệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 4.1

Bàn thờ Phật đang tỏa khói hương nghi ngút, hai chiếc lư đồng đứng nghiêm trang, trước chiếc bàn hình hoa sen là một người đàn ông đang đứng với bộ dáng cô độc. Hình như phát hiện ra có người đang đứng phía sau mình, anh liền xoay người lại nhìn, khóe miệng đang nở nụ cười nho nhã.

Trong đôi mắt ôn hòa sáng ngời của anh hình như có một chất lỏng trong suốt đang chảy ra. Anh nhìn cô say đắm rồi đưa tay vẫy với cô: “Đến đây, đến đây đi Thù Man.Anh đang chờ em, chờ em từ rất lâu rồi.” Giọng nói của anh rất êm tai, nhưng lại có chút xa xôi, phiêu đảng trong không khí tạo cảm giác không chân thật.

Cô đi đến trước mặt anh, cực kỳ tự nhiên giơ cánh tay lên vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của anh bằng động tác vô cùng dịu dàng, giống như đây là việc mà cô thường hay làm: “Anh gọi tôi sao? Anh là ai vậy?”

Anh liền cúi đầu xuống hôn lên trán của cô, khi đó ý cười trong mắt anh vì lời nói của cô mà biến mất: “Thù Man, sao em lại có thể quên anh chứ? Em đã nói là sẽ vĩnh viễn không quên anh, mãi cho đến khi chết rồi mà.” Giọng nói của anh rất bi thương, ai oán.

Thù Man lắc đầu, cô muốn nói cho anh biết là cô đã quên mất chính bản thân mình rồi, nhưng trong đầu cô chỉ còn lại bóng dáng cô đơn của anh, cô không hề quên anh, chỉ là nhất thời cô không nhớ ra tên anh mà thôi.

Nhưng không chờ cô mở miệng thì ngay lập tức bóng dáng của anh đã biến mất, giống như người đàn ông thâm tình vừa nói chuyện với cô không hề tồn tại, cảm giác nhẩn nhai khi cô vuốt ve mặt anh và nhiệt độ của anh chỉ là ảo giác.

Từ trong giấc mơ tỉnh lại, Thù Man liền chống lại một đôi mắt sâu thẳm đang nhìn cô, bên trong đôi mắt đó là sự đau đớn và tình cảm mãnh liệt.

“Anh là ai vậy?” Thù Man hỏi anh ta.

“Anh yêu em, Thù Man!” Anh không trả lời cô, chỉ nhẹ nhàng nói yêu cô.

Anh lại lặp lại lời nói của mình thêm một lần nữa,

“Thù Man của anh.Anh yêu em.Thù Man.”

Trong giọng nói của anh, từng tiếng mà anh lặp lại chính là tình yêu nồng nàn,

Khiến cho Thù Man cảm nhận được rất rõ ràng.

Khi anh ta gọi 2 chữ Thù Man đó, ánh mắt của anh ra rất bi thương và giọng điệu cũng vậy. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, nếu bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chỉ là hàng copy không xin phép.

Cứ như thể đó là một loại chấp niệm.

Thù Man nhìn anh chăm chú, đầu ngón tay của cô liền miêu tả đường nét gương mặt tuấn tú của anh: “Anh là người đàn ông của tôi sao? Cho nên bởi vì tôi đã quên anh, vừa rồi đã đối xử lạnh lùng với anh nên anh mới đau khổ như vậy?” Cô không có cách nào để xác định mối quan hệ của mình và anh.

“Đúng vậy Thù Man, anh chính là người đàn ông của em.” Môi của anh hơi run rẩy, khẽ vươn ra hôn lên mặt của cô, đến trán, cằm, rất tỉ mỉ.

“Thù Man, em cũng thật quá ác độc, trong mắt em đều là chán ghét anh, em cũng biết- khoảnh khắc đó, anh đã bị em xé nát rồi.”

Cô liền cảm nhận được nhiệt độ và cả nụ hôn của anh rất quen thuộc với mình,

Anh hôn cô rất chuyên tâm, chăm chú.

Thù Man nghĩ, có lẽ cô và anh đã từng có quan hệ thân thể rồi sao?

Rồi cô mở mắt nhìn anh: “Hiện giờ anh muốn tôi, có phải không?”

“Đúng vậy, anh muốn em, rất muốn, rất muốn, muốn đến nỗi các lỗ chân lông trong cơ thể đều đang kêu gào.” Anh kiên định trả lời cô, dã thú trong lòng anh khó có thể kiềm chế được.

Khuôn mặt điển trai của anh liền tới gần cô, nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, anh mút lấy gáy của cô, khẽ liếm thùy tai xinh xắn rồi nhẹ nhàng thổi khí: “Có thể không, Thù Man?”

Cô chỉ cười khẽ không nói gì, đưa môi tới gần chạm vào môi của anh. ...

Bốn cánh môi chạm vào nhau, dây dưa, ma sát lẫn nhau.

Chữ “Thù Man” trong giọng nói của anh mang theo hương vị ** cực nóng.

Ngón tay thon dài của anh ôm lấy cổ của cô, để thân thể của hai người dính sát vào nhau, trong đôi mắt của anh là ngọn lửa đỏ rực khiến cô phát đau.

“Tiểu yêu tinh, em đã hại cả cuộc đời anh rồi, nhưng cho dù có tệ hơn như vậy đi nữa thì vẫn muốn chịu đựng tai họa của em, anh tình nguyện!” Anh ai oán nhìn cô, trong lời nói đều là bất đắc dĩ.

Giống như một đứa trẻ đang chịu ủy khuất vậy.

“Ha ha.....” Thù[Preiyaddlqd] Man liền cười lên, nhưng cô vẫn im lặng không nói, tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của anh, khẽ thở dài.

Cô đã không còn nhớ gì của quá khứ nữa.

Cho nên, cô cũng không biết phải đối mặt ra sao với người đang tự xưng là người đàn ông của cô này, cũng không biết nên nói gì với anh hoặc là cần bản nên nói gì.

Giờ phút này, ý thức trong đầu Thù Man rất mờ mịt, trống rỗng, mà thân thể trái lại với ý thức đang dần nóng lên đáp lại anh- khi anh hôn môi và chạm vào cô chỉ khiến cho cô thấy được an ủi, không thể xua đi những cảm giác kia được.

Cô chỉ cảm thấy bất lực, máu trong cơ thể sôi sục kêu gào giữ lấy ham muốn **.

Trong mắt của người đàn ông, trong ánh mắt cô gái dưới thân anh đều là tà khí ngưng đọng lại, nhưng con ngươi của cô lại có một màn sương mờ che đi điều đó, ngăn cách tầm mắt của anh và cô.

Nó cũng khiến cho anh bị ngăn cách bên ngoài thế giới của cô, không thể xâm nhập vào được.....

Chu Nham Hải cảm thấy tuyệt vọng, anh không thể xâm nhập vào đó được, có lẽ là vĩnh viễn.

Ưu thương và sợ hãi ủa tới trong nháy mắt, bao phủ lấy toàn bộ cảm giác của anh.

Linh hồn của anh đang khóc rất to, khó có thể kiềm chế được- Anh đang đau, rất đau.

Không có cách nào để cứu chữa, anh đau đến nỗi sắp mất đi hơi thở và cả sinh mệnh.

Tay của anh chậm rãi lướt qua cổ và bả vai của cô, trong mắt anh là nỗi đau thương vô vọng, trong khóe mắt là chất lỏng trong suốt.

Nó hội tụ thành từng giọt, từng giọt từ khóe mắt anh rơi xuống.

Đó là nước mắt chân thật.

Nước mắt từ trên gò má anh chảy xuống bốn cánh môi đôi dính liền với nhau.

Nhìn thấy nước mắt của anh, Thù Man vô cùng bất đắc dĩ...

Cô khiến cho anh đau đớn như vậy sao?

Hương vị của nước mắt mặn chát, vô cùng thê lương và khổ sở.

Nó giống như axit làm cho anh bị thương tích đầy mình!

Cô có thể cảm nhận được rất rõ nỗi đau của anh, nhìn thấy anh như vậy, nội tâm đang bình tĩnh của cô chợt gợn lên những con sóng.

Không biết là do cô áy náy, hay đau khổ, thậm chí là cảm thấy thỏa mãn.

Thì ra cô lại độc ác và vô tình như vậy!

Cô vui thích khi nhìn thấy người khác chìm trong đau khổ....

Thù Man liền hôn lên bờ môi của anh, nhẹ nhàng mút lấy, hai cánh tay của cô gắt gao ôm lấy eo của anh.

Những gì cô có thể làm được chính là dùng thân thể để bù đắp lại, bởi vì trái tim cô đã quá hoang phế, không thể phục hồi lại được nữa.

Người đàn ông liền nở một nụ cười chua xót, anh dùng lực siết lấy cô, khiến thân thể cô hằn lên những dấu vết của anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 5

Chu Nham Hải si mê nhìn từng thần thái của người nằm dưới thân mình, trong lòng đang thâm hút từng ngụm khí.

Cô gái thật này muốn chết mà!

Về mặt đang hăm sâu vào tình dục của cô lúc này, mái tóc đen hỗn độn xõa ra hai bên gối, đôi gò má ửng đỏ, mị nhân như tợ, đôi môi đỏ sẫm ướt át nhẹ nhàng khép mở đang hút lấy không khí, cô nhẹ nhàng “um” một tiếng”.

Xinh đẹp, diễm lệ, phóng đảng.....

Anh đã biết trước là cô có thần thái rất mê người.

Chỉ là anh không ngờ được, bộ dáng của cô giờ phút này không chỉ mê người mà còn muốn đem tinh khí của đàn ông ép khô nữa!

Âm thanh của giọng nói kia, mềm mại và phóng đảng, ăn sâu vào tận xương tủy anh.

Chu[Nham Hải đã không thể nhẫn nại được nữa, dục hóa mãnh liệt trong thân thể anh đang kêu gào muốn được phóng thích!

Yêu tinh câu hồn chết người này!

Anh vẫn biết là cô sẽ luôn ở trước mặt anh mà bày ra bộ dáng này.....

Nhưng người si mê cô đâu chỉ có một mình Chu Nham Hải anh.

Hiện tại anh vô cùng muốn hoành hành ngang ngược trên cơ thể cô, tiến sâu vào bên trong, dầy vò thân thể cô, chỉ có như vậy thì trái tim anh mới có thể dễ chịu được một chút.

Thù Man, anh đã không thể đau lòng cho em nữa rồi!

Nhưng mà trái tim anh lại nói với anh rằng, tuyệt đối không được đối xử thô bạo với em.

Cho dù em chưa bao giờ để tới thái độ mà anh đối xử em!

Cho dù em không hề nói một câu nào, nhưng chỉ một ánh mắt lạnh nhạt của em cũng có thể đẩy anh xuống vực sâu!

Anh vẫn đang muốn quyết định thật dứt khoát,

Cả đời của Chu Nham Hải anh có lẽ là không yêu được thêm người nào nữa, thân thể và trái tim này chỉ dành cho một mình yêu tinh của anh.....

Cho Thù Man của anh....

Đột nhiên anh liền bắt lấy tay của cô chạm vào chỗ ở giữa hai chân của anh, để cô cảm nhận được nó đang cấp bách đến mức độ nào. Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đồn, nếu bạn thấy bản dịch này ở nơi khác thì đó alf hàng copy không xin phép.

“Thù Man...anh muốn đi vào...anh muốn vào...”

Giọng nói của anh khàn khàn, trầm thấp và hơi thở cũng rất nặng nề.

Cô nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của anh, liền cười khan khách thành tiếng, tạo thành bộ dáng vô cùng xấu xa giống như một con mèo ăn vụng, đầu ngón

tay cô nhẹ nhàng ma sát lên hầu kết của anh, thở ra khí nóng phun lên môi của anh khiến cho thân thể của anh run lên.

“Ha ha.....” Thù Man càng cười càng lỗ mãng khiến đầu vai run lên. Cô nghiêng thân qua kẻ sát vào anh làm cho chớp mũi hai người chạm vào nhau, nói bằng giọng trào phúng: “Người đàn ông của tôi ơi, chúng ta đã có quan hệ thân mật như vậy rồi mà tôi lại không biết anh tên là gì?”

Một tay của anh ôm lấy eo nhỏ của cô, liền khẽ vuốt ve sườn thắt lưng, một tay kia nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm mềm mại, ngón tay cái của anh vuốt ve da thịt non mịn sau tai của cô, nói bằng giọng giận dữ: “Yêu tinh, nghe cho rõ đây, anh là Chu Nham Hải, là anh trai của em”

“Hả, anh trai sao?” Thù Man liền cười khẽ, ngửa thân mình ra phía sau, nhìn cân nhắc về người đàn ông này.

Nhưng anh ta lại không hề né tránh cái nhìn của cô.

“Chúng ta có chung huyết thống không?”

Môi anh liền khẽ nhếch lên, nhìn thẳng vào mắt Thù Man.

“Vậy.....tên của tôi là gì?” Ý cười trong mắt của cô đã tắt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Chương 6.1: Vĩnh viễn không phản bội

Đêm đã về khuya, trong căn phòng tối đen như mực, không khí rất yên tĩnh và có chút lạnh lạnh.

Tỉnh lại từ trong mơ, Thù Man đang ngồi xếp bằng trên giường, cô đốt một điếu thuốc rồi từ từ hút.

Khói thuốc hư vô ngập tràn trong không khí, tán ra thành các hình ảnh trừu tượng khiến Thù Man cảm thấy rằng nó giống như một hình ảnh màu đỏ mà cô thấy trong mơ.

Trong giấc mơ đó, có một căn phòng với ngọn đèn âm đạm, trong phòng tràn ngập hương vị **...

Trên chiếc giường rộng rãi mềm mại.....

Thân thể của hai người nọ đang gắt gao dựa sát vào nhau như để sưởi ấm.

Đôi môi nóng bỏng, thân thể nóng lên, họ cùng nhau dây dưa triền miên,

Họ cùng kích động rên rĩ, tình cảm mãnh liệt như lửa đã nuốt hết thân thể của hai người trẻ tuổi nọ.

“Ừm.....” Và cả những tiếng rên rĩ động tình.

Khuôn mặt của người đàn ông và cô gái đều tràn đầy**, nhìn rất sống động.

Nhưng cảnh tượng đó lại khiến cho cô giật mình!

Hai người kia chính là cô và người đàn ông kia,

Hình ảnh đó vẫn còn tồn tại trong đầu cô, một người đàn ông tươi cười ôn nhu đứng trước bàn thờ Phật, nhìn cô thâm tình và gọi cô là Thù Man.... ..

Khi đó mắt của anh ta đỏ ngầu, bên trong là sự đau đớn vô cùng.

Tay của cô liền vuốt ve đôi mắt của anh, lại bị anh bắt được rồi để sát vào môi mình, nhẹ nhàng vuốt ve và nỉ non: “Thù Man, nếu như em muốn rời khỏi anh thì nhất định phải nhớ tới anh, được không?”

“Anh là người chiếm giữ một góc ký ức của em, đây chính là lời hứa duy nhất của chúng ta, không được hứa với người khác.”

Anh ta lại nhẹ giọng thở dài, trên mặt hiện ra vẻ rất đau thương và kinh hoàng.

Thù Man vuốt ve hàng lông mi dày đặc của anh, cô cảm thấy lòng mình có chút xao động.....

“Được, tôi sẽ làm như vậy.”

Cô nghe thấy chính mình đã trả lời anh như vậy.

Hút một điều thuốc xong Thù Man mới phát hiện ra,

Có một cô gái có dung mạo thanh tú đang ngồi đối diện với cô, im lặng mỉm cười nhìn cô.

Cô ta xuất hiện rất đột ngột và im ắng, không hề gây ra một tiếng động nào.

Khi nhìn thấy cô ta, hơi thở của cô liền dừng lại...

Trên người của cô ta có mùi hương mà cô quen thuộc, theo không khí bay vào lồng ngực cô.

Khi hai tầm mắt giao nhau, trực giác nói cho Thù Man biết là chính mình chưa thực sự quen hết tất cả, cho nên đối với cô gái đang ngồi đây, cô biết cô ta, hơn nữa còn biết rất rõ.

Giống như là một phần của thân thể cô vậy.....

Loại nhận thức này cô cũng chắc chắn, nhưng lại không biết rõ lý do của nó!

Cả hai người đều không nói gì, dường như đang thăm dò vào bên trong nội tâm của nhau, sự ấn ý phi thường diễn ra bên trong căn phòng tối đen tĩnh mịch. Cửa sổ mở ra khiến cho ánh trăng chiếu vào, rọi lên thân thể của hai cô gái.

Mái tóc đen dài của cô gái kia có chút rối, che khuất đi 2/3 gương mặt cô ta, chỉ để lộ ra đôi con ngươi đen bóng, trong ánh sáng nhạt của ánh trăng dường như nó ánh lên một màu xanh nhạt.

Thật lâu sau đó,

Cô ta mới mở miệng, phá tan sự yên tĩnh: Tôi hát một bài cho cô nghe nhé!

Không hề hỏi đến sự đồng ý hay cho phép của Thù Man, cô ta chỉ đơn giản là thông báo cho cô biết.

Giọng nói trong trẻo của cô ta và tiếng hát thê lương vô vọng khiến cho lòng người khác phải xao động.

Trong con ngươi trong suốt của em,

Cảnh trong mơ hiện lên như thế nào,

Trái tim của anh lại tan vỡ thêm một lần nữa,

Sông Mịch La vẫn chảy, gây nên bao vết thương cho trí nhớ,

Đã vô số lần anh thấy tuyệt vọng và áp lực,

Nhận ra không còn nơi để gửi gắm tình cảm nữa,

Người không cười nữa, anh đã biết,

Chính là xa cách không thể chạm tới được,

Vết thương không thể chữa lành, đáy lòng chưa nguôi ngoai,

Trong bóng đêm anh cũng không thể kiềm nén tưởng niệm,

Sắc đỏ, màu đỏ tươi báo hiệu kết cuộc,

Khi chúng ta gặp nhau, vận mệnh bắt đầu luân hồi, bất luận là ai, cho dù là ai cũng không thể nhìn thấy bí mật,

Sa đọa, sa đọa, sa đọa,

Anh đã không thể quay đầu, cho dù là có tội,

Tiếng hát vang lên chậm chậm, trôi theo dòng sông uyển chuyển,

Ân chứa những tình tự không thể bỏ qua,

Chờ đợi, đau thương, trống rỗng, lạc lối, đau đớn, đẫm máu.....

Thù Man bắt đầu chậm rãi đánh giá người xuất hiện đột ngột lúc đêm khuya này, cô gái mà cô có cảm giác hiểu rất rõ.

Cô ta mặc một chiếc váy màu xanh có thêu hình chim không tước, chân mang một đôi giày thêu màu đỏ điểm lệ, cách ăn mặc này thật là quý dị và lỗi thời. Giống như cô gái đã chết đi nằm trong quan tài lúc trước vậy. Đột ngột xuất hiện trong đêm khuya thanh vắng, cô ta mang khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt giống một âm hồn đã quỷ cô độc, thê lương.

Nhưng Thù Man không hề thấy sợ hãi, cô cũng rất thích cách ăn mặc lỗi thời này của cô ta.

Cô cảm thấy cách ăn mặc này rất hợp với mình- mộc mạc, tinh xảo mà điểm lệ.

“Cô là ai, vì sao đêm khuya lại tới đây, không bị bọn họ phát hiện sao?” Thù Man liền mỉm cười, hỏi cô ta bằng giọng điệu bình thản.

Cô ta nói: Tôi chính là cô, Thù Man! Tôi sinh ra từ bên trong góc tối của bản thân cô, cho nên bất kỳ ai cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của tôi, bọn họ không thể nhìn thấy tôi được, trừ chính bản thân cô, Thù Man à!

Ai...! Rồi cô ta nhẹ giọng thở dài, hình như trong đó có rất nhiều bi thương và phiền muộn.

Thù Man à, cô thật sự đã quên hết rồi, ngay cả chính mình cô cũng không nhớ sao?

Tôi thất vọng, thật sự rất thất vọng đó Thù Man!

Thù Man, chúng ta có quan hệ rất mật thiết, có chung một linh hồn và giữa chúng ta không hề có một khe hở nào tồn tại!

Tôi chịu chung nỗi sự tuyệt vọng và cô độc của cô, cũng chịu đựng tất cả cảm xúc dao động và vết thương trên thân thể cô hoặc là những vết thương mới xuất hiện.

Chúng ta cùng nhau hưởng thụ sự đau đớn vui vẻ này, thân nhiên nhìn lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt làm máu chảy ra. Sau đó vết thương sẽ khép miệng, lưu lại thêm một vết sẹo trên người nữa, không thể đếm hết được.

Tuy nhiên, cho đến tận bây giờ việc tạo nên những vết thương này đều là do sự tùy hứng của tôi.

Nhưng động hắc ám trên thân thể tôi là do cô tự tạo ra mà,

Thù Man, cô có biết là tôi đau đớn như thế nào không?

Sao cô có thể vứt bỏ tôi một cách lạnh lùng như vậy? Khiến cho tôi mất đi ý thức và sự tỉnh táo, ở trong góc một mình thương tâm rơi lệ như vậy?

Thù Man, cô đối với tôi và cả bản thân mình đều quá độc ác rồi! Cô không đáng được tha thứ nữa!

Cô ta đang điên cuồng chất vấn và lên án Thù Man, vì cô ta cảm thấy như vậy là đương nhiên.

Nhưng cô lại không thể phản bác lại lời nói của cô ta được.....

Lúc này, trái tim của cô rất bình tĩnh và tịch mịch, không vì sự lên án của cô ta mà mảy may xao động.

Môi của cô gái kia hơi nhếch lên, tạo thành nụ cười ôn nhu mà lại có điểm trào phúng. Thù Man cho rằng đây chính là bản năng và thói quen của cô ta. Giống như nó đều xuất hiện bất kỳ lúc nào và không kể đến đối tượng là ai.

Cô nhìn cô ta như vậy, cảm nhận được mỗi câu nói của cô ta đều chạm đến chỗ sâu trong tâm hồn mình, nơi che giấu một phần tính cách đáng ghê tởm mà người ta không thể nhìn thấy.

Như vậy những lời nói thương cảm của cô ta hoàn toàn là nói dối, chỉ là cô ta thấy hối tiếc cho cô mà thôi. Trong sự hối tiếc đó lại lộ ra một chút nỗi buồn đẹp đẽ.

Cô ta đột nhiên đứng lên đi đến trước mặt cô, dùng bàn tay ấm áp của mình chạm vào những đầu ngón tay có chút lạnh của cô.....

Đôi mắt trong suốt của cô ta đột nhiên xuất hiện dòng nước mắt đang theo khóe mắt chảy xuống dưới.....

Nhưng về mặt của cô ta không hề có chút bi thương nào, chỉ là hơi đau lòng...

Ai!

Cô ta lại thở dài, dùng vẻ mặt tái nhợt chán nản của mình nói với cô: Thù Man à, sự thật là tôi chưa từng trách cô đâu, tôi biết là cô chưa bao giờ biết yêu thương chính mình cả!

Vậy nên tôi mới khóc thay cô đó.

Thù Man, cô có nhìn thấy không vậy? Lúc này trong mắt tôi toàn là nước mắt đấy, tôi không thể ngừng khóc được.

Mỗi một giọt nước mắt rơi xuống chính là từ linh hồn đáng thương của cô đấy!

Nhưng cô lại ghét những giọt nước mắt này, cô chỉ muốn nó biến mất không còn một dấu vết nào mà thôi!

Cô ta lại bắt đầu khóc thành tiếng đau khổ.....

Cô gái đang đứng trước mặt cô này giống như đã mất đi sự kiểm soát của chính mình, cô ta xử sự rất điên cuồng hệt như một người có bệnh tâm thần vậy!

Thù Man không nói gì, cô chỉ im lặng nhìn cô ta.

Cô xem như không nhìn thấy nước mắt và vẻ mặt đau khổ của cô ta và không hề nói một lời nào.

Sau đó cô ta đã nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh của mình, giống như cô ta đã nói, những vệt nước mắt đã nhanh chóng biến mất không còn dấu vết nào.

Rồi cô ta nắm lấy tay của cô, nói: Thù Man, cô nên tin vào những lời nói của tôi này giờ, bởi vì cô biết là tôi không nói dối cô mà.

Sau đó cô ta nở một nụ cười cô đơn rồi xoay người lại, rất nhanh đã biến mất không còn thấy gì nữa.

Giống như là cô ta chưa từng xuất hiện vậy.....

Sự yên tĩnh trong phòng đã được khôi phục lại, chỉ còn mình Thù Man đang cô độc đứng hút thuốc trong bóng tối.

Hiện giờ trong đầu của cô trống rỗng, không thể ngủ được, cũng không biết nên làm gì.....

Bầu trời âm u, mưa bụi đang lất phất bay và có sương mù bao phủ bốn phía.

Cô đứng im không nhúc nhích trong màn mưa như vậy đã hơn ba giờ. Mưa làm cho mái tóc dài của cô ướt sũng, nước mưa từ tóc cô chảy xuống đôi gò má và tiếp tục chảy xuống. Khuôn mặt của cô lúc này lạnh lùng hệt như một bức tượng.

Cô không cho phép bọn họ đến gần, cũng không cho bọn họ che dù cho cô và họ cũng không được dầm mưa vì cô.

Thái độ của Thù Man rất kiên quyết, cô không để cho họ có bất kỳ phản đối nào, chỉ có thể đứng im lặng và bất lực nhìn cô như vậy, nhìn cô bị nước mưa làm cho ướt hết, bọn họ không thể ngăn được cô tự bạc đãi thân thể yếu ớt của chính mình.

Cô biết rất rõ, bọn họ đều yêu thương cô, nhưng đây mới chính là điều mà cô muốn.

Họ cứ đứng song song như vậy trong im lặng, thời gian dần dần chậm rãi trôi qua. Trái tim của những người kia đều chịu sự giày vò, vỡ tan ra thành từng mảnh nhưng cũng không thể làm gì được cho cô cả.

“Nham Hải, tôi đau lòng quá, cậu thì sao?”

Khuyên Hữu nhẹ giọng nỉ non, tay anh đặt lên trên lồng ngực đang đau đớn, tình tế cảm nhận nỗi đau chưa từng có.

Chu Nham Hải không thể trả lời anh ta được, trái tim anh đang trống rỗng.

Rõ ràng là nỗi đau lan tràn trong huyết mạch đang hành hạ anh.

“Nham Hải, cậu vẫn muốn kiên trì sao?” Ngạn Thủ mỉm cười nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh ta, anh cảm thấy người đàn ông này đã không còn cứu chữa được nữa rồi.

Chu Nham Hải liền cười khổ, tự giễu mình nói: “Tôi còn kiên trì chưa đủ sao?” Trừ bỏ thỏa hiệp ra, anh còn có thể làm được cái gì bây giờ?

Anh vẫn hiểu rất rõ rằng, ở trong mắt cô anh không hề bất kỳ có ý nghĩa gì cả.

Mặc kệ là cô của trước kia, hay là của bây giờ cũng vậy.

Cho dù hai người đã có quan hệ thân thể mật thiết đến vậy.

Ngạn Thủ nhìn thấy biến hóa trong đáy mắt của anh ta, anh nhìn thấy toàn bộ quá trình hành hạ bản thân của Nham Hải, và kết quả cuối cùng anh cũng có thể đoán ra được rồi.

Chu Nham Hải liền đứng dậy đi nhanh về phía người đang đứng trong màn mưa kia, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực. Anh đau lòng cúi xuống hôn lên cằm của cô, giọng nói đã trở nên khàn khàn, xác lập một chuyện với cô : “Thù Man, không cần hành hạ chính mình như vậy nữa, người đàn ông em nhớ tới trong đầu, anh sẽ đưa em đi. ...Tới gặp anh ta...”

Thù Man ngửa đầu lên nhìn anh bằng ánh mắt bình thản, cô hỏi anh bằng giọng cực kỳ khẳng định: “Anh à, anh biết anh ta là ai sao?”

“Có lẽ là vậy, mà cũng có lẽ là không phải.” Kỳ thật anh đã vô cùng khẳng định, nhưng lại không hề muốn nói ra để có thể ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng, vụn vặt nếu như.....

Cô liền mỉm cười, trong mắt đã ngưng tụ tà khí, nói bằng giọng cực kỳ trong trẻo: “Anh à, em biết là anh không hề muốn như vậy, nhưng anh lại cố tình làm thế.”

Kỳ thật là em cũng không cần gặp anh ta gấp, bởi vì em có một dự cảm rất mãnh liệt rằng em sẽ nhớ lại anh ta rất nhanh thôi.

Ba ngày trôi qua, cô nhàm chán hưởng thụ cảm giác hành hạ bản thân mình, thật ra chỉ là vì muốn hưởng thụ cảm giác độc ác này.....

Cô đã thành công khiến cho anh nghe theo lời cô, đồng thời cũng cùng cô sa vào tội nghiệt, cho đến khi kết thúc!

Anh đang nhìn thấy sự độc ác và biến thái đang dần dần sinh trưởng trong người mình.

Nụ cười khổ sở của Chu Nham Hải anh, cô biết rõ, nhưng cô không thể mở miệng hỏi anh được, vậy nên đã cô đã dùng sự bướng bỉnh của mình để ép anh phải mở miệng, để khiến cho anh phải thỏa hiệp với cô.....

Quả thật là tàn nhẫn, rất tàn nhẫn.....

Nhưng là bởi vì anh còn yêu cô, Thù Man!

Anh không thể ngừng yêu cô gái tàn nhẫn máu lạnh này được.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 6.2

Khi Chu Nham Hải gọi tới thì Lưu Nhiên đang họp ở công ty.....

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt của anh rất tệ, ánh mắt cũng tối sầm lại, bàn tay đang nắm điện thoại dùng sức đến bàn tay trở nên run rẩy, trắng bệch. Phú Tu vừa nhìn đã biết là cô liên quan đến Thù Man, vì người khiến cho Lưu Nhiên thay đổi sắc mặt cũng chỉ có mình cô.

Trái tim của Phú Tu lập tức nhảy vọt lên tận cổ họng, anh vội vàng phát tay để cho cặp dưới đang đứng sững sờ lui ra ngoài.....

Khi trong phòng họp chỉ còn lại hai người bọn họ, anh mới lo lắng hỏi: “A Nhiên, có phải Thù Man gặp chuyện gì không may rồi không?” Bọn họ đã không gặp cô ba ngày rồi, hơn nữa cũng không gọi cho cô vì họ nghĩ rằng cô chỉ muốn yên tĩnh vài ngày, giống như lần trước trở về từ Vân Nam vậy.

“Không có gì, chỉ là cô ấy có chút không ổn thôi.” Lưu Nhiên liền đứng dậy đi ra ngoài, “Chúng ta đến ngõ 46.”

Xe chạy rất nhanh, vượt qua mười cái đèn đỏ mới đến được thành Nam. Đem xe đậu ở bên ngoài ngõ, sau đó hai người vội vã đi nhanh vào bên trong.

Đến nơi, họ nhìn thấy một người đàn ông toàn thân mặc một bộ đồ đen đã đứng đợi ở đó, người anh ta ướt đẫm, chứng tỏ đã đứng đợi từ rất lâu rồi. Nhưng dường như anh ta lại không hề để ý tới việc đó mà chỉ mỉm cười buồn bã.

Người đàn ông này bọn họ đều biết, là Tô Khuyên Hữu.

Khuyên Hữu không nói gì, anh chỉ gật đầu với Phú Tu và Lưu Nhiên rồi xoay người đi vào bên trong, hai người kia cũng nhanh chóng theo sau.

Hai người theo Khuyên Hữu đi qua cánh cổng cũ kỹ, vừa bước vào cửa thì đã nhìn thấy cảnh tượng.....

Chính là,

Lưu Nhiên và Phú Tu đứng chết trân trước cửa, trái tim của họ liền bắt đầu cảm thấy đau đớn...

Một cô gái mang vẻ mặt nhợt nhạt, toàn thân ướt đẫm đang đứng trong màn mưa.

Là bảo bối của bọn họ.

Sao lại như vậy.....

Nhưng cô vẫn đang cười.

Cô cười với bọn họ,

Nói đúng hơn là cô chỉ cười với mình Lưu Nhiên.

“Anh đã đến rồi sao?”

“Anh đến rồi đây, Thù Man!”

“Tôi thật sự không có quên anh!” Thù Man liền mỉm cười, giơ tay lên chỉ vào đầu mình, “Anh ở đây này.”

Lưu Nhiên đi đến trước mặt của cô, nhìn vào mắt cô và mỉm cười, “Anh biết, anh biết rồi.” Rồi anh ôm chặt lấy cô vào lòng, chặt đến nỗi giống như muốn gắn chặt cô vào người anh.

Sau đó anh cúi xuống hôn lên cổ của cô, đến đôi môi lạnh lẽo rồi một đường dọc xuống đến xương quai xanh.

Anh nhẹ giọng ní non: “Thù Man, anh là A Nhiên, là A Nhiên của em, là A Nhiên của Thù Man.”

Đột nhiên cô cảm thấy có một chất lỏng nóng ấm đọng lại trên da mình.

Anh đang khóc!

Thù Man giơ tay nâng mặt của anh lên, dùng đầu ngón tay mình ma sát hai mắt đỏ bừng của anh, lau đi nước mắt nơi khóe mắt anh bằng động tác dịu dàng.

“A Nhiên, anh thật tốt, rất tốt!” Cô liền một nụ cười xinh đẹp, ánh sáng trong đáy mắt khẽ chuyển động, rồi tiến sát vào lòng anh, dùng cánh môi của mình ma sát xương quai xanh của anh.

Khi những người đàn ông khác nhìn thấy một màn này,

Chắc, trái tim của họ đều bị đâm một nhát, làm cho máu chảy ra!

Đau, họ cảm thấy rất đau!

Cô chưa từng đối xử với bọn họ như vậy.....

Đột nhiên, nụ hôn ma sát liền biến thành một cú cắn dữ dội, Thù Man cắn mạnh lên động mạch gáy của anh một cái, hàm răng của cô cắn chặt vào da thịt của anh!

“A...!” Lưu Nhiên đau đến nỗi hít hà.....

Nhưng trong mắt của anh vẫn hàm chứa ý cười và sự sùng nịch, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm!

Chuyện của anh đều do cô quyết định, tùy ý cô muốn làm gì!

Sự đau đớn thấu xương này lan vào tận trái tim yếu ớt của anh, là do nghiệp chướng của anh ban cho!

Nó khiến anh thấy thỏa mãn!

“A...!” Mặc dù đau đớn đến nỗi kêu thành tiếng, nhưng anh vẫn cố chịu đựng- “Thù Man, Thù Man!”, anh si mê gọi tên cô bằng giọng điệu quyến rũ!

Lưu Nhiên không hề vùng vẫy, anh vẫn ôm chặt lấy cô, ní non: “Nghiệp chướng của anh, nghiệp chướng của anh!”

Răng của cô xuyên qua da của anh khiến máu tươi chảy ra tiến vào miệng cô, theo dạ dày lan dần xuống toàn bộ cơ thể cô.....

Về sau, trong người cô đã có máu của anh, giữa anh và cô không còn giới hạn nào nữa.

Như vậy thật là tốt!

Thù Man buông anh ra, liền cười “khanh khách”, tiếng cười của cô nghe thật êm tai!

Đôi môi của cô bởi vì dính máu càng trở nên ma mị mê hoặc.

“Đẹp quá!” Những người đàn ông đều tán thưởng, cô giống như một con quỷ hút máu, nhưng trên người lại tỏa ra hương vị thuần khiết thần thánh.

Đôi môi của cô giống như đang tỏa sáng trong màn đêm vậy!

Trái tim của bọn họ đã bị thời khắc đó làm cho phát điên, bởi vì yêu nghiệt xinh đẹp này, một con quỷ thuần khiết.

Thời khắc điên cuồng, giây phút run rẩy!

Họ không cần được ai cứu vớt cả!

Cô liền bóp chặt lấy cái cổ của Luru Nhiên, kiễng chân hôn nhẹ lên trán của anh khiến mi tâm của anh lưu lại một dấu son môi màu đỏ.

Khi buông ra, cô dùng đầu ngón tay thon nhỏ của mình miêu tả vết thương của anh, sự ma mị trong đáy mắt cô ngày càng lan rộng: “A Nhiên, nhớ cho kỹ, vết thương này là của em cho anh, là của em!”

“Em biết trong lòng anh cũng có một vết thương đang chảy máu, cũng là do em cho.” Ngón tay của cô lại trượt xuống trước ngực anh: “Em sẽ không để cho nó lành lại, nếu như nó lành lại, em sẽ lại xé toạc nó ra, và cũng sẽ làm chính mình bị thương khiến cho cả hai chúng ta cùng nhau bị đau!” Giọng nói của cô rất ôn nhu nhưng cũng mang theo sự độc ác, tàn nhẫn, cô nói với anh đồng thời cũng tự nói với bản thân mình.

Luru Nhiên liền mỉm cười, nhìn sâu vào mắt cô: “Toàn bộ của A Nhiên đều là của Thù Man, bao gồm cả sinh mệnh của anh!” Nếu em chính là ma quỷ thì anh sẽ trở thành vật tế cho em!

Anh nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên, trong đôi mắt đẹp dễ dàng trào ra chất độc, nói với cô bằng giọng điệu chân thành, tha thiết: “Thù Man, A Nhiên của em sẽ vĩnh viễn không rời khỏi em, không phản bội em!”

Nhưng ngay sau đó,

Thân thể của cô gái đang mỉm cười nhìn thẳng vào anh chợt ngã xuống.

Cô nhắm nghiền mắt lại, sắc mặt trở nên trắng bệch!

“Thù Man, Thù Man!” Luru Nhiên lập tức ôm chặt lấy thân thể mềm nhũn đột nhiên ngã xuống của cô.

Anh gọi tên cô bằng giọng nói run rẩy.

Sự tình chuyển biến đột ngột khiến những người đàn ông khác đứng cách đó không xa giật mình.

Lúc này đây,

Tim của họ xoắn lại,

Nỗi lo sợ nhanh chóng ập đến.

“Vào....vào nhà trước đi....”

“Nhanh lên!”

Luru Nhiên bồng Thù Man lên, đi nhanh vào trong phòng nghỉ.

“Đề cô ấy nằm xuống giường đi!”

“Ngạn Thủ, mẹ nó cậu nhanh tay lên chút!”

Sau đó là một trận luống cuống chân tay xảy ra.

Rốt cuộc,

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là cô ấy dầm mưa quá lâu nên thân thể bị mệt thôi.” Ngạn Thủ đưa tay ra bắt mạch của cô, sau đó đặt tay lên trán cô xem nhiệt độ, “Tốt lắm, không bị sốt, ngủ một giấc sẽ khỏe lại thôi.”

“Hò.....” Mấy người đàn ông liền thờ ra một hơi nhẹ nhõm.

“Các người ra ngoài đi, để cho cô ấy ngủ một chút.” Luru Nhiên nhíu mày, mắt anh vẫn chăm chú nhìn Thù Man.

Giọng điệu của anh không tốt, ý là đang đuổi khách, mặc kệ bọn họ là ai đi nữa.

Những người kia cũng không ngại thái độ như vậy của anh, họ cũng biết anh một lòng lo cho Thù Man nên cũng rất phối hợp xoay người ra ngoài.

Vừa mới ra đến cửa,

“Chu Nham Hải, mẹ nó anh là đồ súc sinh!” Phú Tu bước nhanh đến trước mặt anh, bộ dáng rất độc ác.

“Anh chăm sóc cô ấy như vậy sao?” Hai tay của anh nhanh chóng nắm lại thành quyền, hung hăng đánh lên mặt của Chu Nham Hải.

Không hề có phòng bị, Chu Nham Hải bị trúng một quyền của Phú Tu liền ngã xuống, đầu chạm mạnh vào cột gỗ hành lang.

Nhưng Phú Tu sẽ đồng ý bỏ qua như vậy sao?

Không đợi Chu Nham Hải kịp phản ứng, anh lại đá thêm một cước nữa!

Tay anh cũng không nhàn rồi, tạo thành một quyền vung tới trước!

“Anh nói đi, mấy ngày nay anh đã làm gì cô ấy?” Phú Tu chất vấn anh bằng giọng nói đầy căm hận.

“Mẹ nó anh đáng chết, đáng chết!” Hai mắt của Phú Tu đã đỏ bừng, bên trong đều là sự độc ác!

Mặt của Chu Nham Hải đầy máu, anh nằm trên mặt đất lại bị trúng thêm vài cước nữa của Phú Tu.

Nhưng anh vẫn không hề né tránh hay chống đỡ, cũng không đánh trả lại!

Giờ phút này mặt của Chu thiếu gia đã không nhìn thấy rõ nữa rồi, trên mặt anh toàn bộ đều là máu!

Dáng vẻ bây giờ của anh thật là thảm hại!

Nhìn lại hai người bên cạnh, tiểu Phật và Khuynh Hữu cũng là những kẻ gây tai họa đây này!

Nhưng hai người này đang đứng dựa lưng vào tường, bộ dáng vô cùng lười biếng, ánh mắt họ rất thản nhiên, không hề có ý định lên ngăn lại.... ..

“Hừ, xương của anh rất cứng đó, còn có thể đánh nặng tay hơn nữa!” Nhìn người đang nằm im không nhúc nhích trên mặt đất, Phú Tu liền hừ lạnh châm chọc.

Phú Tu đang tức chết! Anh đang rất muốn giết chết Chu Nham Hải!

Nhưng như vậy cũng không giúp ông đây rửa hận được đâu!

Rót cuộc anh đã hiểu ý nghĩa câu nói “Cô ấy có chút không ổn” của Lưu Nhiên khi đó rồi!

Cô đã quên anh, nhưng điều này không khiến anh tức giận!

Nhưng vừa rồi khi anh nhìn thấy vẻ mặt trong mắt cô thì.....

Anh chắc chắn là “bệnh tình” của cô lại càng nặng thêm rồi!

Hôm nay cô cần A Nhiên, nhưng nếu đổi lại là cô tự tổn thương chính mình thì sao?

Ông đây.....

Tim của ông đây liền cảm thấy thật đau đớn.....

Con bà nó, tên kia thật là nên đánh, đáng bị đánh mà!

Sau một trận hành hung người khác, Phú Tu cũng cảm thấy mệt mỏi nên cả người anh lao đảo lui ra sau hai bước, liền ngồi xuống hành lang oán giận nhìn người cả người đầy máu đang nằm trên hành lang kia.

Chu Nham Hải đã bị thương rất nặng!

Nhưng quả thật là anh đã có chuẩn bị từ trước rồi, sau khi đã đánh xong, kế tiếp có phải bọn họ nên “nói chuyện” cho tốt không?

Lần xảy ra chuyện này là anh suy nghĩ không thấu đáo.

Anh đánh anh ta mà không hề hỏi hận gì!

Anh trút giận của mình lên anh ta, để cho anh ta không thể lại gần Thù Man nữa.

Dù sao thì, dựa trên huyết thống này anh ta vẫn là anh trai ruột thịt của cô!

Đối với mấy người bọn anh, Chu Nham Hải vẫn ngầm thừa nhận nên bọn họ vẫn còn chuyện phải làm với anh.....

Huống chi, còn có một Lưu Nhiên tâm tư khó đoán nữa.

Chu Nham Hải có tư cách tranh giành với bọn họ sao?

Thù Man, đó là một cô gái tàn nhẫn lạnh lùng, trong lòng cô ấy chỉ nhớ đến một mình “Luru Nhiên” mà thôi!

Bạn xem, đây còn không phải là một yêu tinh tai họa hại chết người hay sao?

Mấy người bọn họ trời sinh đều thâm độc tựa như quỷ thần, cố chấp, lại còn tàn nhẫn độc ác, chuyện mà bọn họ muốn làm có thể không làm được sao?

Nhưng chỉ trừ một thứ duy nhất: Nghiệp chướng mang tên Thù Man!

Cô gái hại chết người này, anh buông xuống không được thì ai có thể so bì với anh chứ?

Chu Nham Hải cố gắng chịu đựng, từ từ đứng lên nhưng thân thể vẫn hơi lão đảo, anh đi đến đối diện Phú Tu rồi, cả người dựa vào tường rồi trượt xuống, ngồi bệt xuống đất.....

F*uck! Trong lòng Phú Tu đang mắng thầm...

Anh ta còn dám cười với anh cơ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 7

Phú Tu cảm thấy nụ cười của anh ta chính là đang khiêu khích anh.

Trong mắt của anh ta đang lan tràn chất độc!

Mẹ nó trò chơi này cũng không vui vẻ gì!

Thù Man thật không may khi gặp phải những người đàn ông này, nếu không phải là một bụng đầy chất độc thì cũng là những người đầy mưu mô quỷ kế.

Họ đã trải qua gần nửa đời người, mãi cho đến tận bây giờ mới phát hiện ra, thứ tốt nhất và cũng là nghiệp chướng của đời họ chính là Thù Man.

Cô là người đã khiến cho những “tiểu thái tử”, những vị thiếu gia nổi danh làm hại nhân gian nửa đời người này cái gì cũng vứt bỏ dưới chân, cái gì cũng không thèm ngó ngang tới.

Trên người bọn họ đều có đủ: Khôi hài, phóng đảng, ngạo mạn, lạnh lùng, coi mở cùng cố chấp.....

Tình thân, tình bạn, tình yêu, tôn nghiêm, lễ giáo!

Những thứ trên đối với đám tai họa ngạo mạn này thì không đáng một cọng lông.....

Nhưng kết quả là, một đám người cao ngạo ấy, những “tiểu thái tử” tên tuổi vang dội phong lưu tiêu sái ấy đã gặp phải “kiếp số” của mình, trốn thoát không được, căn bản là họ cũng không định trốn!

Họ phát hiện ra “kiếp số này” đã trở thành một tình yêu cố chấp nhất, là cô gái duy nhất mà bọn họ yêu cả đời....

Nhưng mà, người cố chấp yêu cô gái này đâu chỉ có một người?

Hình ảnh một đám người cùng bị vướng mắc bởi nghiệp chướng thật hương diễm, kích thích và cảm kỳ!

Làm sao có thể buông xuống được?

Làm thế nào để buông tay đây?

Vì có thể có được một vị trí ở bên cạnh cô, không cần danh chính ngôn thuận mà bọn lão tử sẵn sàng đánh đổi tất cả, bày ra tâm tư độc ác, cả sáu người không hề kiêng nể nhau mà phơi bày ra toàn bộ, cho dù sau này có phải đánh nhau tới đầu rơi máu chảy đi nữa!

Bọn họ cam tâm tình nguyện vì tất cả đều xứng đáng!

Hiện tại, ở lòng cô chỉ có cực phẩm phúc hắc Luru Nhiên.....

Nên sao Phú[ddlqd] Tu có thể không lo lắng được?

Lúc ở trên xe, anh đã suy nghĩ không dưới một trăm lần tại sao Chu Nham Hải lại chủ động gọi cho Luru Nhiên, là vì sao chứ?

Đến bây giờ có thể xem là anh đã hiểu thấu rồi. Cô không hề gọi Luru Nhiên bằng A Nhiên và coi anh như người xa lạ.

Sao vô duyên vô cớ lại như vậy?

Hơn nữa ở đây lại có tiểu Phật nổi tiếng khắp cả thành phố nữa.

Trong cái vòng lẩn quẩn này lại có một tiểu Phật nổi danh xuất hiện, ai lại không biết tiểu Phật Ngạn Thủ này giỏi nhất là cái gì, sở trường nhất là cái gì chứ.

Đó không phải là niệm kinh siêu độ, cũng không phải là cúng bái hành lễ, mà chính là.....

Tên cầm thú kia, anh ta.....anh ta dám.....

Độc ác, anh ta thật độc ác!

Anh ta làm như vậy giống như cầm dao đâm vào tim bọn họ một nhát vậy!

Được, được lắm- Kế tiếp bọn lão tử không làm cho anh ta bị rơi đến mức gà bay chó sủa, kêu cha gọi mẹ nữa thì.....

Thì bọn họ sẽ đổi họ sang họ của Chu Nham Hải!

Thật tức chết mà! Phú Tu tức giận đến nỗi sắp phát điên rồi.

“Cậu đánh đủ chưa? Nếu chưa đủ thì đánh tiếp đi. Nếu đánh đủ rồi thì chúng ta sẽ nói chuyện.” Chu Nham Hải nén đau nói, máu theo miệng anh từ từ chảy xuống.

Cảnh tượng như vậy thật khiến người ta cảm thấy kinh hãi.....

Phú Tu liền hít sâu một hơi vào, anh chỉ im lặng nhìn anh ta.

Một lát sau, anh liền xoay chân dài ra nhảy xuống khỏi lan can rồi xoay người lại nhìn hai người đàn ông thờ ơ đang đứng dựa vào tường kia, nói: “Muốn nói chuyện cũng được, nhưng không phải là bây giờ, đợi bọn họ quay lại tôi sẽ nói tiếp.” Những chữ sau cùng được anh nói một cách hết sức chậm rãi và cẩn trọng.

Lời còn chưa nói dứt, anh đã đi thẳng vào bên trong phòng.

Đề lại ba người đàn ông với những tâm trạng khác nhau.....

Là mỉm cười đau đớn chấp nhận số phận?

Hay là gì khác?

Ai!

Chỉ còn lại bất đắc dĩ và rắc rối phiền muộn cứ thi nhau ập đến.....

Có thể nói cho anh biết là anh và em còn có thể có được ngày mai không?

Có thể nói cho anh biết, cuối cùng anh có thể có được sự nhớ thương của em hay không? Cho dù chỉ là một chút thôi cũng được.

Những thứ mà em cho anh chỉ là sự lạnh lùng và những tiếng thở dài,

Có thể cho anh một ánh nhìn say đắm của em được không?

Anh vốn không hề muốn gánh vác sự thâm tình, hay lời nói yêu đương chỉ là lời nói dối không thể thực hiện được.

Nhưng chỉ vì em, Thù Man!

Anh cam tâm tình nguyện lâm vào mạo hiểm, cho dù ngày mai có là ngày cuối cùng đi nữa.....

Tình cảm chính là một lò hỏa thiêu, nó thiêu đốt trái tim của anh, ép anh khóc ra nước mắt, cho dù muốn đến gần cũng không thể đến gần được. Cho tới bây giờ, tất cả các cảm xúc hi, nộ, ái, ố của anh đều giao cho em nắm giữ cả.

Chương 88: Chương 7.1

Nói đến Lý Khanh, Nam Tạm, Bạch Thành, ba ngày trước ba kẻ hư hỏng này đã bị Lưu Nhiên tổng ra khỏi thành phố bắt đi làm việc khổ sai rồi.

Lúc này ba kẻ tai họa đang ở Vũ Hán, họ bận đến nỗi rối tung đầu óc nhưng không hện mà lại cùng nhớ đến yêu tinh trong tim của họ.

Thời điểm bận nhất họ cũng nhớ tới cô, lúc rảnh rồi lại càng nghĩ tới đến nỗi ngứa tim ngứa phổi, lại càng nhớ đến thân thể của cô, rất nhớ.

Họ muốn gặp cô, muốn nhìn thấy nghiệp chướng đã làm nhiều loạn thần trí của họ.....

Nhớ đến đôi môi đỏ mọng, và cả cái eo thon nhỏ của cô nữa.....

Và đóa hoa bí ẩn của cô còn tuyệt hơn mọi từ ngữ trên thế gian này!

Trong lúc anh còn sống, trong lúc anh còn có thể nhìn thấy em!

Tất cả của anh đều giao hết cho em, yêu tinh của anh ơi!

Nhưng không, trái tim đã sớm rời khỏi lồng ngực của anh rồi!

Em hãy giữ lấy nó đi, và hãy lấy luôn cả những thứ khác nữa!

Nếu như tình cảm và năm tháng có thể dễ dàng vứt bỏ được,

Thì anh nguyện ý từ bỏ tất cả.....

Lời nói của em, anh thích nghe, nhưng anh

không thể hiểu hết được!

Tình yêu của anh dễ thấy như vậy, nhưng em lại xem như không nhìn thấy nó!

Bài thơ tình diễm lệ đau buồn này, đúng là do ba kẻ họa thủy làm ra để khắc họa người trong tim họ!

Đêm đó, anh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của cô, nước mắt đã rơi xuống mà không thể tự kiềm lại được, rồi anh nhẹ nhàng nói bên tai em: Thù Man, anh thực sự rất hận em!

Bởi vì, anh đã không thể rời khỏi em được nữa rồi!

Anh nói chính mình, nhưng cũng chính là nỗi lòng tha thiết của những người kia nữa.....

Cô đã cười và trả lời rằng: Bạch Thành, anh cứ hận tôi đi.

Nỗi hận của anh với tôi có lẽ cũng tốt, dù sao đó cũng là một loại cảm xúc mãnh liệt!

Cô đã trả lời cho anh, đồng thời cũng trả lời cho tất cả mọi người.

Anh liền vùi đầu vào trong ngực cô, nói thầm trong lòng: Thù Man, em có thể dễ dàng khiến anh vui vẻ, nhưng cũng có thể dễ dàng khiến cho anh đau khổ.

Không khí trong phòng đang yên tĩnh một cách quý dị.

Ba kẻ yêu nghiệt đang nằm trên sofa giả chết, vẻ mặt của cả ba đều ngẩn ngơ ngây ngốc.

Họ nằm im, không hề định tỉnh dậy làm việc nữa.....

“Ồ?” Trong lòng Phương Thụy cảm thấy nghi ngờ, anh và Lưu Hàn liền liếc mắt nhìn nhau.

Hai người dùng ánh mắt trao đổi trong im lặng.

“Ba vị thiếu gia hôm nay không có tinh thần, đã nhiều năm rồi tôi không hề thấy vẻ mặt này nha, lúc trước đều cùng chúng ta điên cuồng một trận, sao hôm nay lại có bộ dáng hồn xiêu phách lạc thế này, thân thể họ không khỏe sao?”

“Có lẽ là họ có tâm sự chăng?” Lưu Hàn liền bấu môi, vờn người đứng thẳng lên.

Phương Thụy không thèm để ý tới hình tượng mà tròn mắt lên, dựa người vào sofa nói: “Tôi không đoán ra được, lão tử không đoán nữa, vậy thì trực tiếp hỏi thôi.”

Rồi anh nhìn về phía ba người kia, lông mày nhíu chặt lại, tức giận mở miệng nói: “Tôi nói ba vị đại gia này, chúng ta đã nửa năm không gặp rồi. Không dễ gì mà gặp được nhau mà các người lại như thế này, làm cho anh em khó chịu đấy.”

Về mặt của Phương Thụy vô cùng muốn hóng chuyện bát quái, nói “Đúng vậy, đúng vậy... Nói cho bạn tốt là tôi nghe đi, đây rốt cuộc là chuyện gì, sao các người lại mất hồn như vậy?”

“Có thể có chuyện gì sao?” Bạch Thành nhẹ giọng than thở một câu rồi chuyển động thân người, miễn cưỡng ngồi dậy.

“Ha....” Lưu Hàn liền cười nhẹ, đảo mắt nhìn qua ba người kia một lượt, trêu tức: “Giao tình của chúng ta cũng không phải là một năm hay nửa năm, mau thành thật khai báo đi!” Ý anh muốn nói, những thứ này không qua mặt lão tử được đâu.

Nam Tạm cười khế, anh liền hút một ngụm khói thuốc, vừa định mở miệng nói chuyện thì.....

Điện thoại của Lý Khanh đặt trên bàn trà bỗng reo lên.

Nghiêng người qua cầm nó lên, Lý Khanh nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, thì ra là Phú đại thiếu gia gọi tới.

Anh mỉm cười, nhấn nút nhận cuộc gọi, đặt điện thoại lên bên tai.....

Cả người liền đổ ra phía sau dựa lưng vào ghế sofa, nói bằng giọng có chút mệt mỏi: “Tu, có chuyện gì sao?”

“Chuyện thế nào rồi?” Từ trong điện thoại truyền ra giọng đàn ông trầm thấp.

“Ừm, cũng không tệ lắm, tôi đoán trễ lắm là mai sẽ xong!”

“Trước tiên bỏ hết đi, các cậu lập tức quay về đây ngay” Âm thanh tí tí truyền tới, hiển nhiên là đầu bên kia đã ngắt máy.

Không hề có lời giải thích nào.....

Mày đẹp của Lý Khanh liền nhíu lại, cậu ta đang rất lo lắng sao?

Đúng, chỉ có thể là như vậy thôi.

Nam Tạm nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Giờ này sợ là không còn chuyến bay nào rồi.” Rồi anh nhướn mày nhìn về phía Phương Thụy nhưng không hề nói gì.

Phương Thụy mỉm cười gật đầu, anh đứng dậy mở cửa đi ra ngoài: “Tôi đi sắp xếp ngay đây.”

Những việc ẩn ý này đã sớm được hình thành từ lâu rồi, chỉ cần dùng một ánh mắt là người kia đã lập tức hiểu rõ.....

Không tới một giờ sau, ba người kia đã lên xe di chuyển tới khu đậu trực thăng chuyên dụng thành phố Vũ Hán để bay tới Thủ đô.

Ba giờ sau, trực thăng đáp xuống một bãi đáp trống trải.

Họ vừa bước xuống đã thấy Phú Tu đang đứng cạnh hàng rào của bãi đáp.

Trước hết ba người quay sang cảm ơn người phi công đã điều khiển trực thăng đưa họ trở về, đợi trực thăng cất cánh rồi mới xoay người đi về phía Phú Tu.

Trở lên xe, Lý Khanh ngồi ở ghế trước, Bạch Thành và Nam Tạm ngồi ở ghế sau.

Phú Tu không hề nóng nảy là hét với bọn họ, hình như có cái gì đó không đúng lắm thì phải?

Còn chuyện mà anh ta định nói tới là chuyện gì vậy?

Nhìn anh có vẻ rất bình tĩnh, có lẽ cũng không phải là chuyện gì lớn.

Khụ, Phú đại thiếu anh bình tĩnh ư?

Quý cũng không tin.....

Sao ba kẻ kia biết được tâm tư thâm độc của anh được chứ.....

Trong đầu anh nghĩ thầm Một lát nữa lão tử sẽ cho các người một hồi kích thích thật tốt!

Lão tử chỉ còn biết trách tên họ Chu kia, cho dù trong lòng đã tự an ủi mình nhưng vẫn còn cảm thấy khổ sở, cô như vậy khiến anh không khỏi đau lòng, bảo bối của anh ơi.....

Nhưng sao anh có thể chịu đau khổ một mình được chứ.

Anh phải gọi thêm những người kia tới chịu chung với anh, cùng đau khổ, cùng khó chịu mới được! Cho đau chết bọn họ đi!

Bạn nói xem, không chỉ là một, mà là nhiều tên quý xấu xa lòng dạ độc ác nữa!

Nhưng không, ba người đi theo Phú[Preiya] Tu đến chỗ khu nhà cũ kỹ kia, vừa vào nhà bọn họ đã gặp được người mà bọn họ nghĩ tới mấy ngày nay, yêu tinh mà họ nghĩ tới từng phút, từng giây.

Lúc này chắc cô sẽ đang ngồi tựa vào giường và mỉm cười nhìn họ.

Nhưng,

“A Nhiên à, những người này.....là bạn của anh sao?” Cô nhẹ giọng hỏi Lưu Nhiên đang đứng bên cạnh mình.

Sao cơ.....ánh mắt của cô nhìn mấy người bọn anh là sao? Nó rất xa cách và lạnh lùng.

Yêu tinh của bọn họ đã biến thành người khác rồi sao?

Chỉ mới ba ngày không gặp,

Mà đã không nhận ra bọn họ rồi ư?

Rốt cuộc ba kẻ yêu nghiệt liên cảm thấy nỗi kinh hoàng đang ập tới.....

“Thù Man à.....” Họ gọi cô bằng giọng nói đã run rẩy.

“Ồ, thì ra các anh biết tôi à, nhưng thật ngại quá, tôi không nhớ các anh là ai cả.” Cô mỉm cười, nói một cách áy náy.

Chắc chắc,

Ba kẻ yêu nghiệt đáng thương của tôi! Họ liền trở nên ngờ ngẩn trong chốc lát, mắt mở to nhìn về mặt xa cách của cô.....

Trong đầu liền cảm thấy như có một ai đó cầm dao đâm mạnh vào.....

Đau quá!

Toàn bộ chúng ta đã cùng cô đắp chung một tấm chăn mà lẫn lộn điên cuồng!

Thân thể đã hiến dâng cho cô, trái tim cũng hăm sâu vào đó, công đạo của bọn họ đều do cô quyết định.

Quyết tâm có thể so sánh với một liệt nữ thời cổ đại đấy!

Sinh ra để làm người của cô, chết cũng phải quán lấy cô, trở thành ma quỷ của cô!

Nhưng, kết quả lại là.....

Cô xem họ là “bạn của Lưu Nhiên” sao? Lại còn “ngại quá, tôi không nhớ các anh là ai cả.”

Cả ba người chỉ nghe thấy một tiếng vang “ầm” thật lớn trong đầu, giống như bị một tia sét đánh trúng vậy, làm cho đầu óc bị mờ mịt rồi!

Cô đã quên hết tất cả.

Không cho bọn họ một cơ hội cứu vãn nào.

Chỉ trong nháy mắt thân thể của họ liền bị mất đi hơi sức, cũng không có phòng bị khiến thân thể bị trượt xuống, ngồi trên giường, tay run rẩy nắm lấy thành giường, giường hai mắt đỏ bừng nhìn nghiệp chương của bọn họ.

Chắc chắc, những đứa trẻ đại thiếu gia tai họa đáng thương của tôi.....

Cô ấy thật là độc ác, chỉ nhận ra một mình người “chính thống” thôi! Còn bọn họ thì chỉ là bạn của anh ta... ..

Các người biết tôi nhưng tôi không hề biết các người là ai cả, ai cũng không nhận ra hết!

Lúc đầu, trên giường cô chỉ là một thiếu nữ thuần khiết, nằm dưới thân đàn ông mà bị nhiễm màu sắc tình dục, trở thành ma quỷ điên cuồng phóng đảng, bởi vì trong người cô có bản chất quỷ mị.

Anh bị cô làm cho say mê, vì thế muốn cùng cô trở thành ma quỷ sa đọa, vì như vậy càng thích hợp với kẻ phóng đảng như anh, khiến cho trong người anh tràn đầy chất độc!

Trong lòng những người đàn ông này, Thù Man giống như một té bào ung thư thời kỳ cuối đang sinh trưởng với tốc độ rất nhanh, thân thể và linh hồn bọn anh đã bị cô chinh phục, tùy cô quyết định lấy!

Vận mệnh của họ đã được bắt đầu như vậy.....

Cô đã biến đổi những vị thiếu gia nổi danh ngày xưa này, loại bỏ bản chất phong lưu phóng đảng của họ đi, để họ tình nguyện trở thành những người đàn ông trung thành với một mình cô.

Bất đắc dĩ cũng được, tình nguyện cũng được!

Yêu thương cũng được, mà oán hận cũng được!

Họ đã không thể quay đầu lại nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 7.2

Phú Tu nhìn thấy vết mặt đau thương và đôi mắt đỏ bừng của ba tên hỗn đản kia, -hừ về mặt của họ bây giờ cũng giống như anh khiến cho trong lòng anh cũng cảm thấy được dễ chịu đôi chút.

Chúng ta là anh em! Cho nên có khổ thì cùng chịu!

Mỗi người đàn ông đều có một “cây gậy tội ác” giương cao, không bắn ra thì không mềm xuống được.

Nó chính là dấu hiệu chứng tỏ cho dục vọng, luôn luôn có phản ứng trước cả lý trí.

Vì thế nên mới nên từ xưa có câu nói rất đúng: Đàn ông chính là động vật luôn suy nghĩ bằng nửa người dưới!

Nói thẳng ra thì thật là châm chọc, nhưng sự thật chính là như vậy!

Côn hay bông, đều ám chỉ vật trong quần đàn ông, thoải mái co duỗi, sinh từ trong bụng mẹ, chết khi sáu mươi. Ban ngày thì nằm, đến đêm thì đứng, gọi là gậy, gọi là bông, gọi là súng, gọi là kim cương, giành giật người đẹp, vốn liếng cần thiết để anh hùng ngạo nghễ đất trời.

Đối với đàn ông mà nói, nó chính là sinh mệnh thứ hai!

Là thứ tính phúc.....

Nó chính là nguyên nhân mà đàn ông không thể từ bỏ tập tính và thói xấu nguyên thủy đã có từ thời xa xưa.

Là vật mà đàn ông xem là “gốc rễ”, vô cùng mềm mại và nghiêm cấm người khác làm tổn thương nó.

Hiện tại, “gốc rễ” của chúng ta chỉ chấp nhận một cô gái duy nhất này, chỉ si mê nơi tư mật khít khao của cô.....

Say đắm, yêu thương, quán quýt, si mê cô.....

Nhưng lại không thể độc chiếm cô được, dù vậy chúng ta lại có chung một mối liên hệ đau đớn ngầm, cho nên, vì cô mà chúng ta vứt đi tôn nghiêm, hạ thấp mình và cả rơi lệ.....nhưng hình như lại có điều gì đó không ổn.

Mau thừa nhận đi, không cần phải xấu hổ nữa!

Đây chính là tư tưởng của Phú Tu- người đang nghiêng răng nghiêng lợi này giờ.

Anh liền nhướn mày nhìn Lưu Nhiên, ý tứ chính là.... ..

Nhưng hình như Lưu Nhiên không hiểu ý anh thì phải?

Anh ta chỉ im lặng, mỉm cười và nhẹ nhàng lắc đầu.

Ý của Lưu[ddld] Nhiên chính là: Tôi mặc kệ các người, muốn làm gì thì làm.

Nhưng ý của Thù Man cũng chính là ý của tôi.

Ánh mắt của anh như vậy, những người kia đều hiểu hết.....

Trong tình huống như bây giờ, nếu như không muốn bị cô đối đãi như vậy thì chỉ có một cách trực tiếp mà hữu hiệu.

Đó chính là tấn công mạnh mẽ vào tư tưởng vào tư tưởng và linh hồn của cô.

Họ không hy vọng là cô sẽ nhớ hay không nhớ lại họ.

Chỉ là, hiện tại dục vọng của họ đang kêu gào muốn tiến vào.

Như vậy thân thể sẽ lại triển miên!

Họ sẽ nhẹ nhàng, tuyệt đối không mạnh bạo.....

Để nói cho biết rằng, họ là những người đàn ông của cô!

Họ không thể, và cũng không muốn bị tách khỏi cô, không muốn bị cô quên đi.

Phú Tu đi đến bên cạnh giường rồi quỳ gối xuống trước mặt của Thù Man, ánh mắt anh nhìn cô hết sức chân thành, quyến luyến và thâm tình.....

Anh giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô, dùng ngón tay cái ma sát khóe môi cô thật nhẹ nhàng, cẩn thận.

Thù Man nhìn thấy ánh mắt si mê của anh, nhưng cô vẫn nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng như không nhìn thấy vẻ quyến luyến trong đó.

Sau khi nhìn cô khoảng ba giây, toàn thân Phú Tu chợt thấy chấn động, trái tim anh cũng run lên theo.....

Cô đang cười khế, vẻ phong tình trong mắt cô chợt hiện ra, rồi cô ngửa người ra, dựa vào lồng ngực ấm áp của người đàn ông ngồi phía sau, thì thầm giống như một tiếng thở dài nhỏ đến mức không thể nghe được: “Lại thêm một người đàn ông của tôi nữa sao?”

“Rốt cuộc là tôi có bao nhiêu người đàn ông vậy, nhiều hay ít?” Cô nhắm mắt lại để che đi cảm xúc trong đôi mắt, hỏi bọn họ nhưng đồng thời cũng đang tự hỏi bản thân mình.

Khoảnh khắc mà cô nhắm lại là lúc mà cô nhìn thấy “cô ta” đang đứng trong bóng đêm.....

Cô ta đang mỉm cười với cô, trong đôi mắt ấy là vẻ trống rỗng và có một chút ưu thương.

Cô ta nói: Thù Man à, cô thấy sao?

Trong mắt những người kia đều là tình yêu mãnh liệt đó, họ cố chấp đến nỗi không thể bị lay chuyển được, đó là một sức mạnh đen tối to lớn đến nỗi có thể hủy diệt cả cô đấy.

Vậy nên, cô không thể thoát ra được đâu, Thù Man.....

Thù Man à, toàn thân tôi đang cảm thấy đau đớn quá! Cô đã làm tổn thương trái tim tôi rồi, bóng đen trong cơ thể tôi càng lúc càng lớn hơn, tôi đau quá, Thù Man à!

Vì thế nên tôi mới muốn lấy đi trái tim của người khác, để cho bọn họ bị đau đớn như tôi, như vậy thì bóng đen trong cơ thể mới được đau đớn lấp đầy, có thêm bọn họ thật là tốt, nếu không thì tôi sẽ không cam lòng đâu. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn, nếu bạn nhìn thấy nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Cô biết rõ phải không Thù Man, thật ra thì cô chính là “trái tim” của bọn họ nên bọn họ còn đau đớn hơn cả cô nữa kia!

Rồi cô ta nở một nụ cười cực kỳ mê hoặc và nói với cô: “Thù Man à, hãy mau làm đau chính mình đi, đây chính là một cách để có thêm nhiều đau đớn mà tôi đang chờ đó.”

“Thù Man.....” Tiếng gọi của Nam Tạm lập tức khiến cô lấy lại tỉnh táo của mình.

Anh đưa tay ra, không có một chút ngần ngại nào chạm vào giữa hai chân cô, nói: “Thù Man à, giữa chúng ta đã từng có quan hệ thân mật như thế này rồi, em thích nơi cứng rắn của bọn anh tiến vào chỗ này.”

Cô không hề động đậy, chỉ lẳng lẳng nhìn họ, mặc cho bàn tay của họ đang di chuyển trên thân thể của mình.

Ánh mắt họ tuy đỏ bừng, nhưng lại rất sáng, bên trong là chất lỏng đang từ từ chảy xuống dưới, mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Tay của bọn họ cũng nóng bỏng hết như vậy.

Xuyên qua lớp quần áo, tay của họ chạm vào thân thể lạnh lẽo của cô, cảm giác cực kỳ thoải mái, khiến Thù[ddld] Man thích được vuốt ve và chạm vào như vậy.

Quanh quần bên tai cô là tiếng thở trầm thấp của người đàn ông phía sau, anh đang liếm mút vành tai của cô, nói với cô bằng giọng khàn khàn cực kỳ êm tai, mang theo ni non, giống như đang niệm thần chú: “Tiểu yêu tinh, bây giờ.....chúng ta hãy cùng sa đọa đi”

Đúng vậy!

Cô vốn là một con dã thú xinh đẹp mà!

Ân bên trong linh hồn cô lại là một dâm nghiệt quý luôn xao động bất an!

Bên cạnh lại có được nhiều người đàn ông đẹp trai như vậy.

Đúng như vậy,

Cô nên sa đọa cùng bọn họ mới đúng chứ!

Như vậy mới phù hợp với bản tính của cô!

Trước mặt Thù Man bây giờ là gương mặt tuần tú đang ngày càng tiến gần sát cô, đôi mắt họ vô hồn giống như bị bao phủ bởi một tầng lớp sương mù, yét hầu cũng lên xuống không ngừng.

Cô liếc nhìn anh ta và biết là anh đang cố gắng kiềm chế dục vọng đang kêu gào trong thân thể, liền nở nụ cười cực kỳ xấu xa.

Mặt anh đầy mồ hôi, trên làn da màu lúa mạch không ngừng nổi lên từng vệt đỏ, trông thật là chói mắt, giống như có từng đợt khí nóng đang bốc lên từ làn da vậy, gân xanh trên cổ nổi hẳn cả lên, cả người anh toát lên vẻ đẹp đến từ nỗi áp bức tận cùng, nhìn thật rung động lòng người.

Anh nhìn thấy nụ cười xấu xa của cô, hơi thở càng trở nên dồn dập gấp gáp, sau cùng liền bỏ nhào cả người tới: “Yêu tinh này, muốn quyến rũ anh sao.”

Anh nói vô cùng bá đạo: “Em phải nhớ cho kỹ, nụ hôn này là của Bạch Thành anh! Không được quên đi lần nữa đấy!”

Ngay sau đó, môi của cô bị đôi môi nóng bỏng của anh chặn lại, lưỡi của anh nhanh chóng dò xét vào bên trong, treu đùa lấy lưỡi của cô, cùng nhau triển miên.

Cả hai người dính chặt vào nhau, hôn rất nhiệt liệt.

Nước bọt và không khí của cô đều bị anh nuốt hết khiến cô cảm thấy hít thở không thông.

Khi hai người hôn nhau tạo thành từng tiếng vang “chặc chặt” nho nhỏ, đậm mùi tình dục.

Dục niệm nguyên thủy nhất trong thân thể cả hai người đã bị hành động và lời nói của anh làm cho thức tỉnh.

Khiến cho cô bắt đầu trầm mê vào đó.

Trên chiếc giường rộng rãi, cô và các yêu nghiệt cùng quần lấy nhau, tạo nên một hình ảnh dâm mị, phóng dăng.

Cô gái trong mắt bọn họ: đôi mắt hơi khép hờ, khuôn mặt đỏ ửng và đôi môi đỏ tươi ướt át khép mở, nước nỏ rên rỉ.

“Yêu tinh.....yêu tinh của anh....” Lý Khanh đang thở hào hển, nói.

Tay anh thuần thục cời bỏ á ngoài của cô, đầu ngón tay có chút run rẩy.

Nạm Tạm nắm lấy hai chân của cô, ngón tay vuốt lên trên theo một đường thẳng, ma sát đôi chân thon dài trắng nõn của cô, anh hôn lên từng tấc da thịt, ánh mắt anh nhìn cô rất thâm sâu, gọi tên cô bằng giọng điệu quyến luyến, si mê.

Phú Tu thô lỗ nằm úp sấp mặt xuống trước quần lót của cô, duỗi ngón tay vào: “Chặc chặt...Thật là chặc....”

Anh si mê đáng vẻ tình dục trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, cả đôi mắt sáng ngời và cả dáng người xinh đẹp cùng làn da nhẵn nhụi như gôm sứ nữa.

Anh không thể dứt mắt ra khỏi đó được, vĩnh viễn không biết thỏa mãn, đã từng nghĩ rằng mình sẽ luôn ở trên người cô, quán lấy cô, cho dù có chết trên người cô anh cũng cam tâm tình nguyện.

“Ừhm.....” Thù Man nhẹ giọng rên rỉ, cô nhìn những người đàn ông bằng ánh mắt đầy sương mù, vì khó chịu mà vận vẹo thân thể mình.

Giờ phút này, nhìn thấy bộ dạng kiều diễm của cô, rốt cuộc bọn họ đã không thể nhẫn nhịn được nữa, thân thể đã muốn nổ tung rồi.

Họ rất muốn hung hăng tiến vào cô ngay lập tức.....

Bàn tay của người đàn ông ở sau lưng cô kéo áo somi của cô lên, luồn vào trong nội y, nhẹ nhàng nắn bóp, môi của anh liền di chuyển trên cổ cô.....

Ở phần eo, Nam Tạm đang dùng răng gặm nhấm phần da thịt nơi eo của cô, để lại từng vết ấn ký màu hồng hồng.

Da thịt ửng hồng, đôi mắt ngập nước, môi mọng khê khấp mở, cô rên rỉ ngậm khê khiến cho bọn họ đã sớm mất hồn, chỉ nghĩ đến.....

Đi vào, họ muốn đi vào..... Đi vào bên trong, nơi làm bọn họ mất hồn, tùy ý bừa bãi.... ..

“Thù Man.....nói em muốn anh....” Lưu Nhiên di chuyển thân thể của mình kề sát vào người cô, trầm thấp thì thầm, trong mắt anh là lửa cháy lan tràn trên đồng cỏ.

Nơi cứng rắn cực nóng liền kiên nhẫn ma sát với nơi cảm địa mềm mại....

“A Nhiên.....” Thù Man nhìn anh bằng ánh mắt mê ly, khê gọi tên anh: “Em muốn anh!”

Cô như vậy, có thể khiến đàn ông mất mạng.

Sau một tiếng hét trầm thấp, anh nhanh chóng tiến vào, va chạm một cách mạnh mẽ, liên tiếp va chạm.....

Anh kêu gào, va chạm, hành động theo bản năng của thân thể, dùng sức vô cùng mạnh.....

Khiến cô trôi dạt trong biển tình dục vô tận và mãnh liệt, đến nỗi sắp mất đi ý thức của mình.....

Thân thể trầm mê, ý thức cũng sắp mất đi, cùng một tên yêu nghiệt như vậy lần qua lần lại đã có thể lấy mạng của bạn, huống hồ ở đây còn có 5 tên.....

Hương thụ nhất của đàn ông chính là vẻ tình dục của phụ nữ, đầy mắt cô mờ mịt, tràn ngập sương mù cùng với vẻ phong tình phóng đãng, mị hoặc như tơ.....

Thù Man của bây giờ khiến cho những người đàn ông này vì cô mà tình nguyện đi tìm cái chết!

Trong mắt của cô tràn đầy hơi nước, không thể nhìn thấy rõ, nhưng lại vô cùng hấp dẫn, khiến anh cho dù không muốn tiến lên cũng phải tiến lên, hận không thể dùng thứ gì đó để làm sạch mắt cô, để biết rõ là trong mắt cô có anh hay không!

Khi môi của Bạch Thành rời khỏi môi của cô liền kéo theo một sợi chỉ bạc, nối kết hai người....

Môi của Lý Khanh sốt ruột nãy đến giờ liền nhấc cơ hội tiến lên, cắn nuốt lấy tiếng rên dâm đãng, cũng không biết là nó xuất phát từ miệng mình, hay là từ môi của yêu tinh mị hoặc dưới thân anh nữa.

Phụ nữ khi cao trào có đáng vẻ vô cùng phong tình, giờ phút này Thù Man lại càng phong tình hơn thế nữa, cơ thể cô mềm mại như không có xương vậy, vòng eo chuyển động như một con rắn nước, da thịt mềm mại như cánh hoa đào, mồ hôi đọng lại thành từng giọt chảy xuống toàn thân, nơi mê người nhất dĩ nhiên là đôi mắt của cô rồi, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn mà, nó trống rỗng mờ mịt, nhưng lại khiến trái tim người ta ngửa ngáy.....

Hai cánh môi đỏ tươi của cô nhếch lên, giống như đang chờ đợi người tới yêu thương vậy, bạn chỉ muốn ngậm chặt lấy nó, chỉ muốn tàn phá chà đạp lên nó thôi....

Mật địa ở phía dưới càng khít kha, mềm mại, nói một cách ngắn gọn dễ hiểu chính là khiến cho người ta cảm thấy điên cuồng!

Mắt của mấy tên yêu nghiệt nhìn cô không hề chớp, vô cùng si mê, cô giống như một tinh linh xinh đẹp phiêu đảng và tự do, họ đều muốn bắt cô lại, cùng cô dây dưa, phóng đãng, sa đọa, về sau mãi mãi không chia lìa nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 8 Mấy người bọn tôi

Bạch Thành vừa bước vào căn hộ thuê của mình thì thấy một nhóm người đang hướng tầm mắt về mình, họ nhìn chăm chú đến nỗi trên mặt anh giống như có một bông hoa đang nở vậy.

“À!” Anh chỉ cười cười không thèm để ý đến bọn họ, bước vào trong rồi ngồi xuống sô pha, cảm xúc trong lòng vẫn còn đang lưu lại, quả thật là đặc sắc, vết bầm tím trên người mình đã tan hết chưa nhỉ?

Nửa tháng trước anh đánh nhau một trận sáng khoải với tên tiểu tử của nhà họ Tĩnh, tên kia so với lão tử chắc cũng không khá hơn là bao.

“Mẹ kiếp! Người nào không muốn sống nữa vậy, lại dám động tới cậu sao?” Lục U nhảy dựng từ trên sô pha xuống, nói với bộ dáng cực kỳ độc ác: “Đề tôi giết chết hân!”

Người trong phòng liền cười vang.

“Thành Tử à, sao chỉ có một mình cậu, còn bọn Khanh Tử đâu?” Tô Vũ đưa ly rượu qua cho Bạch Thành, liếc nhìn ngoài cửa hỏi.

“À... ở phía sau đấy.” Anh nhận lấy ly rượu rồi uống một hớp, hình như là chợt nhớ ra cái gì bèn liếc nhìn những người trong phòng một vòng, nói: “Một hồi nữa chị dâu các người cũng tới, cái gì không nói được thì đừng nói.” Ánh mắt của anh rất nguy hiểm, rõ ràng là có ý cảnh báo.

“Hả...?” Ba người kia nhú mảy, dù trong lòng có nghi ngờ nhưng không ai dám mở miệng ra hỏi.

Họ không hện mà cùng bưng ly rượu lên, ngồi nghỉ ngơi trong đầu, vô cùng nghi ngờ: Chị dâu ư? Là ai vậy? Mấy người bọn họ đã từng du dương với rất nhiều bông hoa trong suốt nửa đời người rồi, giờ anh ta định buông bỏ thật ư?

Nhưng nhìn dáng vẻ anh bây giờ hoàn toàn không có chút gì là bịa chuyện với bọn họ cả.

Trong phòng nhất thời rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Một lát sau,

“Thành Tử, người chị dâu này... Các người quen nhau khi nào vậy?” Tô Vũ ngẩng đầu nhìn Bạch Thành hỏi: “Nói mau, có phải cậu thừa nước đục thả câu của mấy người khác không?” Anh ta hỏi ra chuyện mà mọi người đều đang thắc mắc này giờ.

“Thật là, cậu cái gì cũng không nói mà tự thân vận động, chúng tôi cũng không hề hay biết gì, công tác giữ bí mật làm thật tốt đó.” Lục U liền lên tiếng than thở.

Bạch Thành nhấp một ngụm rượu, mắt liếc nhìn ba người kia 1 cái, anh lấy tay lau miệng rồi mỉm cười nhưng vẫn không nói một lời nào.

Họ đều đang nhìn anh, chờ anh đưa ra đáp án.....

Anh để ly rượu trong tay xuống, chậm rãi lấy một bao thuốc trong túi quần ra rồi đốt một điếu thuốc hút một ngụm, nói: “Mấy người bọn tôi.” Về mặt của anh rất bình thản, nhưng lời nói ra thì... Có thể khiến cho người ta chết vì kinh ngạc!

“Khụ khụ!” Chính Tô Vũ đang uống rượu cũng bị sặc phải ho khan liên tục, nhìn anh bộ dáng không thể tin được.

Về mặt của Lục U và Thẩm Hiểu cũng rất kinh ngạc, “Mấy người bọn tôi” với họ mà nói, quả thật là dọa cho bọn họ cảm thấy vô cùng kinh hãi!

Lúc này, Nam dieendaaneequuyydoon Tạm vừa mới bước vào cửa, anh nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mấy người kia, lại nhìn qua dáng vẻ bình thản của Bạch Thành, đây là sao vậy?

“Sao lại đứng ngoài đó, không vào sao?” Đang nghĩ ngợi thì Lý Khanh và Thù Man đang nắm tay cũng đi đến. Lý Khanh nhìn vào trong một chút rồi quay qua nhìn Bạch Thành, anh đã hiểu ra rồi.

Nam Tạm không muốn nhìn thấy bộ dáng của bọn họ lúc này, anh liền quay lại đưa tay ra ôm lấy Thù Man đang dựa trong lòng của Lý Khanh, sau đó vừa cười đắc ý vừa ôm eo cô đi vào trong.

Khi mấy người trong phòng nhìn thấy rõ hình dáng của cô gái Nam Tạm đang ôm trong lòng, vẻ mặt của họ quả là “đặc sắc”! Nhưng là do quá kinh hãi mà ra!

Làm bọn họ sợ chết rồi!

Lần này là sợ không hề nhẹ đâu!

Cô gái này, là đây sao?

Chúng ta ở đây không ai mà không biết, ai mà không có ấn tượng sâu sắc với cô ta chứ?

Đây.....Đây không phải là Chu Nham Hình- cô gái hoa si điều ngoa “cực phẩm” của nhà họ Chu đây sao?

Sao lại thế? Sao có thể từ ghét bỏ kịch liệt chuyển sang làm “chị dâu” của chúng ta vậy? Thật đáng sợ quá!

Đầu óc của những tiểu thái tử kia chẳng lẽ đã bị cửa kẹp trúng rồi sao?

Hay là họ đã điên hoàn toàn, lại muốn chơi lại “trò chơi” kia thêm một lần nữa?

Nam Tạm không để ý đến vẻ mặt bị giật mình lần hai của đám người này. Anh chỉ mỉm cười đi đến trước mắt của Thẩm Hiêu, khẽ nháy mắt và dùng chân giẫm lên chân của anh ta: “Ồi chào, thật xin lỗi tôi không thấy đường.”

“Sao? Ồi.....” Bị Nam Tạm giẫm cho một cước, người đàn ông đang dán mắt trên người Thù Man rốt cuộc đã tỉnh lại, anh ta cực kỳ gấp gáp đứng dậy nhường chỗ cho anh.

Lý Khanh nhìn thấy bộ dáng hù chết người khác của Nam Tạm, anh cười cười rồi rồi cũng ngồi xuống cạnh chỗ của Bạch Thành.

Thù Man đang quan sát những người đàn ông xa lạ trong phòng bằng đôi mắt trong veo mà lạnh lùng, thầm đưa ra một kết luận: “Ừm, những người trong này cũng không tệ lắm, toàn thân họ mặc quần trang đeo quần hàm ba sao hai gạch, đều anh tuấn như nhau, nhưng về mặt kia thì hơi mất thể diện một chút.”

“Sao bọn họ lại nhìn tôi như vậy?” Cô không hề quay đầu lại, hỏi.

“Em đừng để ý tới bọn họ, toàn những người không có não thôi!” Bạch Thành liền trừng mắt với những người kia rồi quay sang mỉm cười với cô. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn, nếu bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Trong ánh mắt anh nhìn cô toàn bộ đều là sùng nịch có thể đim chết người, từ xa là đã có thể nhìn được rất rõ rồi hướng chỉ là những người đang ngồi đây.

Chẳng qua là, cảnh tượng trước mắt này khiến ba người bọn họ ngạc nhiên đến nỗi phải há hốc mồm.

Con bà nó, đây là tình huống gì vậy?

“Đúng vậy, Thành Từ nói đúng đấy.” Nam Tạm cũng phối hợp theo, đi tới hôn lên hai má của Thù Man, anh đặt đầu lên vai cô rồi khẽ cọ.

Cô liền cảm thấy có chút ngứa, nhưng mắt vẫn nhìn vào biểu cảm của ba người kia, nhưng chỉ là nhìn thôi, không hề có bất cứ cảm xúc nào.

Những người ngồi đây, đều là những tay chơi!

Bạn cứ nhìn ánh mắt và kiểu cách của họ xem, nó toát lên sự phong lưu đào hoa, môi của họ khẽ nhếch lên, tạo nên một nụ cười rất mê người. Những tiểu tử tông này thật sự là những con quý đây!

Ở những nơi này thì không thể xem là trong sạch được, cũng sẽ không được gọi là “tay chơi”, chính là những tên lưu manh trong con mắt của người đời.

Lục U, Thẩm Hiêu và Tô Vũ cùng với Bạch Thành chính là những kẻ có thành tích ăn chơi lớn, gia thế cũng rất lớn, họ là cháu đích tôn trong nhà, ba của họ thấp nhất cũng là thì cán bộ cấp tỉnh.

“À.....” Thù Man nhẹ giọng trả lời, cũng thu hồi tầm mắt lại, cả người liền tiến sát vào người của Nam Tạm rồi nhắm mắt lại, bộ dáng cực kỳ mệt mỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt ủ oải của cô, Nam Tạm lại thấy tim mình đau. Mấy ngày nay bảo bối của anh đều như vậy, cô chỉ thích đi ngủ, cứ như vĩnh viễn ngủ không bao giờ đủ, anh hỏi cô có phải thấy khó chịu chỗ nào không, cô chỉ lắc đầu nói không phải khiến họ thấy đau lòng.

Lý Khanh đương nhiên là nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của cô, trong lòng anh chỉ muốn có thể chịu đựng thay cô.....

Anh cảm thấy lòng mình đau quá.....

“Nam Tạm, cậu đưa cô ấy về trước đi, sắc mặt cô ấy tái quá.” Bạch Thành cũng thấy đau lòng, anh đứng lên đi đến trước mặt của Thù Man rồi ngồi xổm xuống, đưa tay gạt nhẹ tóc của cô phủ trên trán ra: “Bảo bối của anh, sao em lại khiến cho bọn anh lo lắng như vậy chứ.”

“Không sao, chỉ là tôi thấy hơi mệt thôi.” Cô vẫn đang nhắm mắt và lười phải mở mắt ra, chậm rãi trả lời anh.

“Ai.....” Bạch Thành liền thở dài, những người khác cũng đau lòng khi nhìn thấy cô như vậy, anh thật muốn trở về cùng cô, lúc nào ánh mắt anh cũng luôn theo dõi cô chăm chú- nhưng hôm nay là sinh nhật của Tô dddleequyydoon Vũ, là bạn bè mười mấy năm của anh và Lý Khanh, nên Nam Tạm có thể đi trước, nhưng sao anh và Lý Khanh có thể đi được chứ?

Như vậy là không nghĩa khí với bạn bè đâu.

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi của môi, khẽ ma sát, cũng quyến luyến không muốn rời khỏi cô, nói: “Em về trước đi, anh và Khanh Từ sẽ về sau.”

Lý Khanh cũng đi tới, anh đưa tay lên sờ trán của cô, ừ nhiệt độ vẫn bình thường, rồi quay qua dặn dò Nam Tạm: “Nam Tạm à, sau khi về cậu nhớ gọi cho chủ nhiệm Hoàng, để chú ấy đến nhà khám cho Thù Man.”

“Được, tôi biết rồi.” Anh liền nhanh chóng bế cô lên, rồi nhìn về phía Tô Vũ nói: “Người anh em à, thật xin lỗi cậu nha, toàn bộ chi phí của ngày hôm nay cứ tính cho tôi, các cậu ở lại chơi vui vẻ.” Sau đó anh liền xoay người đi ra cửa.

Bạch Thành đi theo mở cửa và cùng anh đi xuống lầu, quay đầu nói với những người còn lại: “Các cậu cứ bắt đầu đi, tôi đưa bọn họ xuống trước đã.”

“Đợi một chút”, Lý Khanh cũng chạy theo, nói với bộ dáng suốt ruột: “Dùng xe của tôi đi, nằm rất thoải mái.”

Còn đầu hình tượng trầm ổn lạnh lùng của anh nữa chứ.....

“Hà.....” Nhìn thấy một màn kỳ diệu đang diễn ra trước mắt này, cả ba người đang ngồi kia liền cảm thấy kinh ngạc.

Người dịu dàng như nước kia, có đúng là Bạch đại thiếu vẫn hay nóng nảy của chúng ta không?

Còn người mang về mặt sốt ruột chạy đi vừa rồi chính là Lý Khanh “Vô ảnh” đó sao?

Chắc chắn,

Thật là con mẹ nó kích thích!

“Đây thực sự là cô ta sao? “Hoa sĩ” Chu Nham Hinh ngày xưa thật sự thay đổi rồi sao?” Lục U đã lấy lại tinh thần, hai mắt anh ta đang tỏa sáng, vẻ mặt vô cùng muốn hóng chuyện bóng quái.

“Nhìn vẻ mặt bọn họ thì chắc là thật rồi.” Tô Vũ cười cười nói.

“Nhìn mặt bọn họ mà xem, trông đó đều là cung chiều đây!” Thẩm Hiêu vuốt cằm, mắt liếc nhìn hai người kia một cách bí ẩn, nói: “Dù sao thì đó là Chu Nham Hinh, gia thế cũng tốt, xem như là môn đăng hộ đối với bọn họ, nhưng mọi người đều biết rõ cô ta là loại người gì mà.”

“Vậy sao hôm nay cô ta lại lạnh lùng xa cách như thế chứ?”

“Đáng để tìm tòi, đáng để nghiên cứu đây!” Tô Vũ liền nở một nụ cười xấu xa.

Thẩm Hiêu và Lục U cũng liên tục gật đầu, ý tứ hứng thú hiện lên trong đôi mắt họ.

“Vừa rồi tôi không hề nhìn thấy vẻ hoa si trong đôi mắt lạnh lùng kia đâu cả.”

“Cậu chắc không?”

“Chẳng lẽ sáu lần nằm viện về..... Đó chính là hậu quả của bệnh mất trí nhớ, có thể chuyển đổi nhân cách con người ư?”

“Nói không chừng đúng là vậy.”

“Tôi nói chẳng trách sao lúc này mấy tiểu thái tử đó không ăn chơi ở bên ngoài nữa, gọi điện thoại cũng không đi chỉ toàn ru rú trong nhà, thì ra tình cảm khiến cho người ta “thủ thân như ngọc” đó!”

“Cô gái quản lý quán bar của Khanh Từ thì sao, cũng bỏ luôn rồi à?”

“Chỉ là chơi đùa thôi, cậu trông chờ anh ta sẽ thật lòng sao?”

“Ha ha.....” Lục U liền cười mỉa, nói: “Phụ nữ thì một lòng một dạ với Khanh Từ, cô ta sẽ dễ dàng bỏ qua vậy sao?”

“Phụ nữ luôn có rất nhiều tâm kế.”

“Cậu nói xem, người nhà của Khanh Từ biết được thì sao, chắc chắn.... Chắc sẽ tức giận rất nhiều đó.”

“Khụ, tôi nói này, các cậu bàn quá xa rồi, những vị trong nhà kia có thể quản được cậu ta hay sao?”

“Mặc kệ đi, chúng ta hãy cùng chờ xem, nhất định là sẽ rất đặc sắc đấy!”

Ba người này tiếp tục bàn tán say sưa, anh một câu tôi một câu, đem sự nghiệp kể chuyện “bát quái” tiến hành tới cùng.

Ở bên này, Lý Khanh vốn định đi theo đưa chìa khóa xe cho Nam Tạm trở về căn hộ thuê chung của họ, nhưng anh vừa mới bước ra ngoài thì.....

Khi anh bước đến trước mặt của ba người kia và nhìn thấy cô đang nằm trong lòng của Nam Tạm- vẻ mặt của cô lúc này trắng xanh hết như một tờ giấy, đến môi cũng trắng bệch.

Điều này khiến cho Lý Khanh rất lo lắng, mày của anh nhú lại dính chặt vào nhau, nhìn qua Bạch Thành thì thấy anh ta cũng như vậy, liền dặn dò: “Thành Tử, cậu hãy lái xe đưa Nam Tạm và Thủ Man trở về đi, trên đường về ghé vào bệnh viện số hai, đón chủ nhiệm Hoàng cùng về.”

Bạch Thành gật đầu, vì anh biết Thủ Man rất ghét mùi của bệnh viện, nói với Lý Khanh với bộ dáng buồn bã: “Được, tôi biết rồi.” Khi đến chỗ thang máy, Lý Khanh nhìn bọn họ rời đi rồi mới xoay người trở về.

Nhưng bỗng dung trái tim anh lại cảm thấy thất lại, có phải sắp có chuyện không hay xảy ra hay không?

Nhưng anh không hề ngờ rằng, chuyện sắp xảy ra liền khiến cho anh hối hận không kịp, đau đớn đến nỗi sắp chết đi.....

Người phụ nữ đáng chết kia, lão nhất định khiến cô phải sống không bằng chết!

Nhưng chuyện này để sau hãy nói đã.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chương 9: Cùng nhau quên đi

Lý Khanh vừa mới trở lại căn hộ, cả người vẫn chưa kịp ngồi xuống thì đã cảm giác được ánh mắt nóng rực của ba người kia đang bắn lên người anh.

Đã sớm quen với thói thích nghe chuyện bát quái của ba con quỷ rồi, anh cho rằng ánh mắt nóng như lửa đốt kia có thể đâm thủng bất cứ lớp nguy trang nào.

Trong lòng liền cảm thấy buồn cười, ánh mắt nóng rực kia sao có thể ảnh hưởng đến anh được, Lý Khanh anh là ai kia chứ!

Sau đó anh liền mỉm cười rồi ngồi xuống ghế sofa, dùng những ngón tay thon dài xinh đẹp của mình cầm lấy ly rượu đưa đến bên môi, uống một hớp, đáng vẻ vẫn lạnh nhạt ung dung như cũ.

Đối với khí thế hùng hực của ba kẻ kia, anh xem như không nhìn thấy.....

Ba người kia chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong lòng của bọn họ đang rất tò mò, vừa rồi bàn tán với nhau, nhưng có lẽ tất cả đều là không đúng chẳng?

Hiện tại nhân vật chính đã trở về rồi, dù sao chúng ta cũng nên hỏi một chút đi, trong lòng đang bị tò mò cào cào thật là khó chịu quá đi!

Nhưng khi anh ta trở về lại xem như không có gì xảy ra, chuyện đó không hề liên quan tới mình vậy.

“Này Khanh Tử, có phải là cậu nên nói với chúng tôi một chút không, chuyện gì đã xảy ra với Chu Nham[dddaannleequyydoon]Hình vậy?” Lục U kiểm nén không được nên liền ra tay, ngồi xuống bên cạnh Lý Khanh.

“Đúng vậy, sao ba người các cậu lại chịu ở cạnh cô ta có chứ?” Thẩm Hiêu cười cười, cũng không chịu yếu thế mà tới gần.

“Còn nữa, từ khi nào thì cô ta tên là Thủ Man vậy?” Tô Vũ chỉ ngồi tại chỗ, nhưng đôi mắt của anh ta cũng không kiềm nổi hứng thú.

.

“.....” Lý Khanh tiếp tục giữ im lặng, dùng ánh mắt lạnh lùng của mình đảo qua ba kẻ đang gây âm ỉ kia, giọng nói của bọn họ bên tai anh giống như giọng của hàng trăm con vịt đang kêu vậy, thật đau đầu.

“Khanh Tử à, cậu nói mau đi chứ.” Thẩm Hiêu giục anh.

“Nếu không nói thì cậu đừng hòng ra khỏi đây, tôi có trách nhiệm thông báo cho cậu biết như vậy đấy, ha ha.....” Lục U liền trừng mắt, đẩy đẩy bả vai của anh, cười xấu xa uy hiếp.

“Đây là sinh nhật của tôi mà!” Tô Vũ dù vẫn đang ung dung, hai tay ôm ngực nhưng vẫn liếc mắt về phía người nào đó để nhắc nhở địa vị đặc biệt của mình hôm nay.

“.....” Lý Khanh vẫn không nói gì, anh nhẫn nại chịu đựng đến phát điên, cố tránh cho mình bị kích thích nhưng vẫn trợn mắt lên không để ý tới hình tượng, mẹ nó ai bảo chính mình quen biết với lũ này kia chứ, thật không phải là điều tốt gì mà. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, nếu bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Anh đã từng được lĩnh giáo bởi cái miệng rộng của Lục U rồi, kết quả dĩ nhiên là anh đoán được, nếu như hôm nay thỏa mãn lòng hiếu kỳ của những tên cầm thú này thì ngày mai những tên hại bạn kia sẽ loan truyền đi khắp cả nước, tiếp theo đó là những luồng oanh tạc chỉ trích không dứt được!

“Được rồi.” Lý Khanh liền lên tiếng, anh bắt đầu đi lắc đầu, thực ra chuyện lần này cũng không có cách nào để che giấu được, cho dù có nói cho bọn họ biết cũng không sao, dù sao thì sớm muộn gì họ cũng biết, cũng không nên giấu diếm làm gì.

“Thật ra là.....” Anh vừa mới mở miệng thì điện thoại liền kêu lên.

Lấy điện thoại từ trong túi quần ra, vừa nhìn thấy tên người gọi anh liền kinh ngạc, sao lại là cô ta chứ!

Điều này khiến Lý Khanh không khỏi nhủ mầy, sắc mặt cũng trở nên khó coi, trả lời bằng giọng lạnh băng: “Nói đi!”

“Ha ha.....” Trong điện thoại liền truyền ra một tiếng cười dịu dàng của một người phụ nữ.

Ba người kia nhìn nhau, người phụ nữ đang gọi điện thoại kia, họ biết cô ta- không thể nghi ngờ gì nữa chính là Ô Thiên Thiên!

“Ô Thiên Thiên, lão tử chưa bao giờ lên giường với cô!”

“Bây giờ cô muốn thế nào đây?” Anh phiền não đưa tay vò vò áo, mi nhíu chặt lại thành một đường.

Một căn phòng có lớp rèm nặng nề che đi tất cả ánh nắng chiếu vào trong. Trong màn đêm tối mù có bụi mờ bay lượn trong bóng đêm và cả không khí đau thương nữa. Trên chiếc giường to lớn đáng kia có một cô gái nhỏ nhắn đang cuộn mình ở đầu giường, bàn tay trắng nõn nắm chặt lấy chiếc điện thoại, nói bằng giọng điệu mềm mại đáng yêu nhưng vẫn không mất đi sự trưởng thành: “Lý Khanh, lâu quá rồi anh không đến tìm em, vậy mà anh còn vui vẻ được sao?”

“Em muốn thế nào à? Ha ha.....” Cô cười đến mức bi thương, trong mắt toàn là sự đau đớn.

“Cũng không có gì, chỉ muốn nói cho anh biết là em mang thai rồi.”

“Không liên quan tới anh sao?”

“Cái gì? Anh chưa từng cùng em lên giường ư?” Cô liền nở một nụ cười lạnh lùng, “Ha ha.....Lý Khanh, anh chính là không muốn chịu trách nhiệm sao? Hay là anh muốn bỏ rơi Ô Thiên Thiên em, không dễ dàng như vậy đâu, nếu như anh đã vô tình như vậy thì phải trả một cái giá rất đắt đó.” Nói xong cô ta liền cúp điện thoại, xem như không nghe thấy tiếng cảnh cáo lạnh lùng của người ở đầu dây bên kia

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 9 (tt)

Cạnh cửa sổ lớn có một người đàn ông cao lớn rắn rỏi đang đứng, anh ta mặc quân trang, trên tay là ly rượu đang lắc lư, lạnh lùng nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Ô Thiên Thiên đứng dậy đi đến bên cạnh anh ta, cô vẫn giữ được vẻ bình thản ung dung, cùng người đàn ông ngắm nhìn dòng xe cộ chạy qua bên dưới để che đi vẻ đau xót trong mắt mình.

Cô tuyệt đối sẽ không trở thành một con chó đáng thương chỉ biết vẫy đuôi mừng chủ, mặc dù nhưng cô chỉ là một cô nhi, không hề có gia thế nhưng cô còn có tôn nghiêm của mình, không thể để cho bất kỳ kẻ nào có thể chà đạp được.

Cô lại nhớ đến ký ức về người từng hấp hối nằm trên giường bệnh đến mức gãy xương nhưng lại không nguyện nhắm mắt ra đi vì cô chưa từng gọi ông ta là “ba”, chính là vì cô đã không hứa với ông ta rằng cô sẽ sống tốt

.

Người đàn ông đó cho dù là trước kia hay bây giờ đều có thể nhìn thấu được bản chất của cô.

Cô không khóc, cô không muốn để cho ông ấy nhìn thấy nước mắt của mình, nếu không ông sẽ cảm thấy rất khổ sở.

Cô biết rất rõ rằng bệnh tình đã hành hạ ông từ rất lâu rồi, ông cũng sống rất khổ cực nhưng lại vẫn kiên cường mà sống, đơn giản là vì ông muốn ở lại bên cạnh cô, không muốn để cô phải sống cô đơn một mình.

Có lẽ cái chết đối với ông mà nói, chính là một loại giải thoát hạnh phúc chăng, cô đã từng nghĩ như vậy đấy.

“Ba, Thiên[d.dan.l.e.quy.don] Thiên sẽ sống tốt mà, ba hãy yên tâm đi đi.” Khi cô vừa dứt lời xong, ông đã nhắm hai mắt lại, hơi thở cũng mất đi, đáng vẻ lúc ra đi rất yên bình.

Trong nháy mắt, mặt nạ bình tĩnh của cô liền tan vỡ, nước mắt cũng không kiềm được mà rơi xuống thật nhiều.... ..

Thế giới mà cô cố gắng để chống đỡ trước đây đã sụp đổ, trước mắt chỉ còn lại màn đêm đen kịt, nuốt chửng lấy ánh sáng sau cùng của cô.

Về sau cô sẽ tiếp tục sống như thế nào đây?

Vì đau khổ mà cô uống rượu suốt đêm đến nỗi say khướt, lang thang bước đi trên đường như một con mèo hoang đang thoi thóp.

Chính anh là người đã cứu vớt kẻ nghèo túng là cô, dưới ánh đèn đường anh thật cao lớn và tuấn mỹ giống như một vị thần vậy, nụ cười của anh ấm áp đến nỗi chói mắt, như một luồng sáng rực rỡ chiếu vào bóng đêm của cô.

Vào thời khắc đó cô đã không thể ngăn bản thân mình mà yêu anh.....

Nhưng sau khi đã quen biết anh, tiếp xúc với anh, cô mới biết là gia thế của anh rất đáng để hâm mộ, cũng biết được anh là kẻ vô cùng bạc tình.

Hành động cứu vớt của anh đêm đó, chỉ là do nổi hứng và thương hại nhất thời với cô mà thôi.

Nhưng cô đã không thể thu hồi được tình yêu ấy và ngày càng lún sâu vào nó hơn.....

Cô cam tâm tình nguyện làm tất cả vì anh, không phải là vì gia thế của anh, chỉ đơn giản hy vọng mình có thể ở cùng với anh mãi mãi.

Chỉ sợ rằng nói ra sẽ không ai tin điều đó, ai cũng cho rằng Ô Thiên Thiên cô chính là vì muốn trở thành Phượng Hoàng bay lên ngọn cây cao mà thôi.....

Nhưng kết quả là cô đã nhận được gì?

Trái tim đau đớn vô cùng, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Anh ta đối với cô và đưa bé lại lạnh lùng vô tình như vậy.....

Nhưng lại đau lòng thương thương vì tiếc cô gái đó, xem cô ta như trân bảo, cô gái mà ngày xưa anh ta bỏ rơi, xem như đôi giày mang đã cũ. Bản dịch này chỉ được đăng tại d.d.l.q.d, nếu bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Cô hận, rất hận anh ta và cả cô gái đó nữa!

Vì muốn đòi lại công lý cho đứa con và cho cả chính mình, và cũng để cho anh ta lãnh đủ, hiện giờ cô thừa nhận, loại đối xử lạnh lùng vô tình với nhau như thế này chính là công bằng đi!

Cho dù kết quả cuối cùng ra sao thì cô cũng không hề nuối tiếc!

Cái sai ở đây chính là do anh ta không nên quen biết cô! Ô Thiên Thiên cô đã yêu không đúng người và phò thác tình cảm sai chỗ rồi!

Nhưng mà cô không hề hối hận, bởi vì cô đã vì quá yêu anh mà hăm sâu vào đó, tình yêu không thể đạt được cùng nhau chôn vùi nó đi!

“Diễn Hoa, những tin tức đó là chính xác sao?”

“Phải, đúng là như vậy.”

“Ài, thật sự không ngờ là bọn họ lại quan tâm đến cô gái đó như vậy, thật khó tin, ha ha.....Có thật đúng là cô ta không đấy?”

“Hòa Tử vừa gọi điện thoại tới, nói rằng vẫn đang bám theo xe của Lý Khanh, có lẽ là đi đến bệnh viện đó.” Giọng nói của người đàn ông kia khàn khàn trầm thấp, trong đôi mắt lạnh lùng mà sâu thẳm của anh ta không hề có chút cảm xúc nào.

“Sao cơ.....” Cô hơi nheo mắt lại, “Chẳng lẽ cô ta bị bệnh ư”

“Phải hay không thì xuống xe mới biết được.”

“Vậy thì chẳng phải chúng ta càng đỡ ra tay hay sao.” Ô Thiên Thiên cười nhạt, trong ánh mắt cô liền lóe lên một tia độc ác.

“Thiên Thiên, em chộc tới những người đó thì không có đường sống đâu.” Người đàn ông liền lên tiếng nhắc nhở cô gái bên cạnh mình đã mất đi lý trí, trong đầu cô chỉ còn đang nghĩ tới chuyện trả thù mà thôi.

“Diễn Hoa, em yêu anh ấy, thật sự rất yêu.” Về cứng rắn này giờ của cô đã cuối cùng đã sụp đổ, để lộ ra sự bi thương đau đớn, cô nhào vào trong lòng anh ta mà khóc rống lên: “Hu hu.....Diễn Hoa ơi, em đau quá, đau lòng quá, anh ta không cần đứa bé trong bụng này, sao anh ta có thể đối xử với mẹ

con em như vậy chứ?”

“Ai.....” Diên Hoa thờ dài, anh để yên cho cô gái trong lòng khóc lóc thảm thiết, chỉ biết vỗ lưng an ủi cô trong yên lặng, về đau khổ trong đôi mắt anh chợt lóe lên rồi biến mất nhanh chóng. Anh yêu cô gái này, nguyện ý làm mọi chuyện vì cô, cho dù những thái tử gia này anh đắc tội không nổi.

Nhưng cô lại vĩnh viễn không để ý đến tình yêu của anh, trong lòng cô không hề có anh cho dù anh có nguyện ý vì cô mà đi vào chỗ chết đi nữa.

Anh cũng không dám nói cho cô biết rằng, kỳ thật người ở cùng cô đêm hôm đó không phải là Lý Khanh.....Mà chính là Hoắc Diên Hoa anh, là người yêu cô đến tận xương tủy, vì vậy đưa con trong bụng cô.....Là của anh.

Lý[ddleequyydoonn] Khanh là ai chứ, anh ta đã chơi bời nhiều năm ở bên ngoài rồi, đối với phụ nữ ở bên ngoài anh ta đều làm biện pháp bảo vệ cực kỳ tốt, vậy nên làm sao để xảy ra chuyện có chuyện có con rơi ở bên ngoài được chứ?

Nhưng anh luôn hiểu rõ tính cách của cô, rất quật cường và cố chấp, quả thực nếu chưa tới đường cùng thì cô sẽ không chịu đầu hàng đâu.

Nhưng anh vẫn không dám nói sự thật với cô, bởi vì anh lo sợ cô sẽ rời bỏ anh vĩnh viễn, như vậy đến tư cách để làm bạn cô anh cũng không có nữa, anh rất lo sợ!

Trong thư phòng của nhà họ Chu, bầu không khí rất nặng nề.....

“Súc sinh! Các con chính là anh em ruột thịt đó!” Chu Liêm Ly đang cực kỳ tức giận, ông liên vung một cái tát lên.....

Chu Nham Hải bị đánh đến nổi vẹo cả mặt, trong nháy mắt mặt anh sưng đỏ cả lên để lộ ra vết bàn tay đánh, khóe môi chảy ra chút máu.

Nhưng về mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ có ánh mắt là cố chấp đến nỗi đáng sợ.

“Nó là em gái ruột của con, là em gái ruột!” Ba Chu hét lên, giọng điệu vô cùng phẫn uất.

“Con biết, vậy thì sao chứ?” Chu Nham Hải không thêm lau vết máu bên môi, anh nhìn ba mình bằng vẻ mặt thờ ơ, bình thản nói.

“Mày.....mày.....” Ba Chu bị chọc tức đến nỗi run rẩy cả ngày, liền suy sụp ngã xuống sofa.

Sao nhà họ Chu bọn họ lại sinh ra một nghiệp chướng như vậy chứ?

“Ba, ba hãy xem như không có đứa con trai này đi, con yêu em ấy, cả đời này chỉ yêu mình em ấy thôi!” Linh hồn của con đã bán cho quỷ dữ từ lâu rồi, không thể lấy lại được nữa.

“...Các con....Đang xảy chuyện gì vậy?” Giọng nói của Chu Hoàn Vũ cũng đã run run! Ông sợ là anh đang muốn như vậy.....

Nhưng,

“Chính là như vậy đấy ông ạ.”

Tim của Chu Hoàn Vũ và Chu Liêm Ly liên nghệt lại! Sau này sẽ như thế nào, họ không dám nghĩ tiếp nữa.....

Sự tình sao lại đến nông nỗi này, không còn có thể cứu vãn được nữa sao? Đứa cháu mà ta vẫn luôn tự hào, “cháu gái” mà ta vẫn luôn yêu thương nhất, chúng nó lại.....

Chu Liêm Ly suy sụp ngồi trên ghế dựa, bởi vì sự thật trước mắt, mà ông cảm thấy vô cùng sợ hãi, kinh hoàng và cả đau lòng nữa....

Trong nháy mắt cả người của Chu Hoàn Vũ giống như già đi thêm mười tuổi nữa vậy.....

“Ai.....” Một tiếng thờ dài nặng nề, giống như tới từ nơi xa thẳm vậy- ba Chu từ từ ngẩng đầu lên, ông nhìn thấy giọt nước mắt từ người cha già của mình.....

Vừa rồi đau đớn đến đâu ông cũng cố nhịn không để rơi nước mắt, nhưng giờ rốt cuộc đã không thể khống chế nổi nữa nên từng giọt nước mắt đã thi nhau rơi xuống.

Càng rơi xuống, họ càng không thể ngừng rơi lệ được.....

Nghiệt duyên, là nghiệt duyên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 10 Rối cả nùi!

Không khí trong thư phòng rất nặng nề, thời gian dường như đã ngừng trôi vậy....

Về mặt của Chu Nham Hải rất quật cường, nhưng đôi mắt anh đỏ bừng, đã có nước mắt chảy xuống.

Nước mắt của cha con Chu Hoành Vũ càng không ngừng rơi xuống, sự tức giận đã bay đi từ lâu, giờ chỉ còn đau đớn không ngừng.....

“Ông nội, ba ơi!” Chu Nham Băng không nén được nữa, anh chưa xốt nhìn ba và ông nội đang tan nát cõi lòng, bản thân cũng thấy đau lòng theo.

Hôm nay Tiểu Hải gọi điện cho anh, nói rằng bằng bất cứ giá nào anh cũng phải về nhà.

Anh cứ nghĩ là nó đã thành công trong một vụ ăn lớn, ai ngờ đầu là một màn này.....

Ôi, em trai của anh!

Anh liền tiến lên phía trước rồi quỳ gối trước mặt ba và ông nội, nói: “Từ nhỏ đến giờ Tiểu Hải đã vốn lạnh lùng, nội tâm cũng như vậy, không hề có bản sắc cá nhân riêng của mình, tìm nó cũng rất khô khan, con cho rằng cả đời này nó sẽ không biết yêu là như thế nào.....”

“Ba và nội không hiểu sao, xin hai người hãy thành toàn cho nó và Hình Nhi đi, dù sao thì chuyện cũng đã lỡ rồi.” Trong giọng nói của anh đều là sự thương tiếc với em trai mình

Nhưng,

Lúc này cửa bị mở ra, Tô Yên[d.dan.le.quyd.on] Thanh và cháu trai cùng bước vào, ông giờ tay ra ý bảo Chu Liêm Ly đang định đứng dậy không cần phải đa lễ rồi ngồi xuống bên cạnh Chu Hoành Vũ.

“Hoành Vũ à, ông nên nghỉ thoáng một chút đi!” Trước tiên ông mở miệng khuyên một câu, nhưng trong ánh mắt và lời nói của mình đều là bất đắc dĩ! Lại quay sang nhìn thẳng cháu mình, chỉ tiếc là không thể khiến nó làm theo ý ông muốn được.

Đưa ra lời khuyên này, hiển nhiên là ông đã biết trước sự tình xảy ra ở Chu gia rồi.

Rồi Tô Yên Thanh quay đầu nhìn về phía cháu mình, nói: “Khuyên Hữu, sao cháu còn chưa đi đến chào hỏi bác Chu và ông nội Chu đi!”

“Lão Tô, ông làm cái gì vậy?” Hai tay của Chu Hoành Vũ siết chặt, vội vàng ngăn cản Tô Khuyên Hữu đang chuẩn bị lạy mình lại.

“Ông đừng cản nó, đây là việc mà nó nên làm mà.” Tô Yên Thanh lắc đầu, kéo tay Chu Hoành Vũ ra.

Tô Khuyên Hữu không nói lời nào, cực kỳ trình trọng và chân thành quỳ gối xuống trước mặt của Chu Hoành Vũ, dập đầu xuống đất ba cái, tạo nên tiếng “bang bang” thật vang dội!

Sau đó anh chuyển hướng, quỳ xuống trước mặt của Chu Liêm Ly, lại thêm ba cái dập đầu “bang bang” khí phách nữa!

Anh liền cầu xin ông bằng giọng điệu chân thành: “Bác Chu, ông nội Chu, về sau xin hãy để cho con được chăm sóc Hình Nhi đi, con không phải nói đùa, cô ấy chính là vận mệnh của con, còn về phía Chu Nham Hải với cô ấy, chỉ sợ là đời này ai cũng không thể tách bọn họ ra, cho dù là ai không chấp nhận nổi thì con xin được được chấp nhận!”

Trong ánh mắt của anh trừ bỏ đau đớn ra thì toàn bộ đều là sự chân thành tha thiết!

Điều này khiến hai cha con của Chu gia cảm thấy rất hoang mang, đây là sao vậy?

Cậu ta nói, Hình Nhi là vận mệnh của cậu ta sao?

Nham Hải và Hình Nhi không thể tách ra được, ai cũng không chấp nhận nổi nhưng cậu ta thì chịu được! Những lời này....ân ý đằng sau nó là gì.....

Nỗi sợ hãi của hai người đã không thể kiềm nén được nữa rồi!

Bọn chúng....ba đứa bọn chúng dám.....Mới nghĩ thôi họ đã không dám nghĩ tiếp nữa!

“Hoang đường! Đúng là hoang đường! Mau đứng dậy nhanh lên!” Chu Hoành Vũ đã giận đến mức gân xanh trên trán đều nổi cả lên rồi!

Ông thấy kinh hoàng, tức giận và không thể tin nổi. Dù thứ các loại cảm xúc đang đan xen vào nhau.

Thân thể ông đã hơi lắc lư đứng không nổi nữa, mắt cũng hoa lên.....

“Lão Chu!”

“Ba!”

“Ông nội!”

Nhất thời trong phòng tràn ngập tiếng la hét thất thanh.

Khụ, một cảnh tượng thật hỗn loạn quá!

Chu Liêm Ly lập tức đi qua đỡ lấy ông, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Ba, xin ba hãy bớt giận đã, không lại hại tới sức khỏe.”

Chu Nham Hải đi qua ôm lấy cổ chân của ông nội, mặt anh đã đầy nước mắt, nghẹn ngào nói: “Ông nội, ông nội ơi, cháu van ông.ông hãy chấp nhận cho chúng cháu đi, cho dù ông có đánh chết cháu cháu cũng không có nửa lời oán trách, nhưng cháu van ông, van ông đấy.” Điều này khiến cho những người ở đây liền nghẹn ngào xúc động, không nói được một lời nào.

“Con rất yêu em ấy, yêu đến chết mất.” Anh khóc to, thật khiến cho tim của mọi người đều đau theo anh. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn leequyydoonn, nếu bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Ông nhìn qua Tô Khuynh Hữu thì thấy mặt anh cũng đầy nước mắt, sau đó anh cũng liền quỳ xuống mà lết qua chỗ ông, ôm lấy một cái chân khác, nói: “Ông nội Chu, ông nội ơi chúng cháu đều cam tâm tình nguyện mà, ông hãy chấp nhận cho ba người chúng cháu đi! Chúng cháu không thể rời khỏi cô ấy được đâu!”

“Hoành Vũ à, hãy bớt giận đi, đừng vì những chuyện vô liêm sỉ xấu xa này mà hại tới thân thể! Chuyện đến nước này rồi, chỉ có thể. Chẳng lẽ chúng ta thực lòng muốn đánh chết những đứa trẻ này ư?” Tô Yên Thanh nhẹ giọng an ủi Chu Hoành Vũ, vỗ vỗ bả vai của ông rồi quay đầu lại trừng mắt với hai tên tiểu tử còn quỳ trên sàn kia.

Cả cuộc đời thiện chiến xông pha trên chiến trường, vậy mà giờ ông lại khóc rống lên: “Họ Chu tôi đã sinh ra nghiệt gì thế này? Sao lại nhiều nghiệt như vậy.”

Chu Nham Hải và Chu Khuynh Hữu, cả hai kẻ hư hỏng này nhìn thấy Chu Hoành Vũ đang khóc lên như vậy.

Thì họ liền thấy nhẹ nhõm, xem như yên tâm, vậy là ông đã chịu thỏa hiệp rồi!

Chu Liêm Ly nhìn ba mình đang khóc nức nở một hồi lâu, dần dần ông cũng đã bình tĩnh trở lại, trái tim đau nhói này giờ cũng được buông lỏng đôi chút. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vừa đau đớn, lại vừa bất đắc dĩ của Tô Yên Thanh đang đứng bên cạnh, lại nhìn Tô Khuynh Hữu kia vẫn còn đang quỳ, ông cũng không biết mình phải giải quyết như thế nào nữa.

Hôm nay lão thủ trưởng này đưa cháu mình đến đây, có lẽ là để “cầu thân” rồi!

Con gái ông trước kia ra sao, ông hiểu rất rõ ràng, con bé khiến cho những vị thiếu gia kia phải né tránh không kịp, thậm chí là nói cũng không thềm nhắc đến, thái độ chán ghét vô cùng rõ ràng- vậy mà giờ lại xuất hiện Tô Khuynh Hữu và con trai của ông!

Nhưng nó vẫn là bảo bối của nhà họ Chu mà ông nâng niu trong lòng bàn tay!

Đúng rồi, tất cả mọi thứ bắt đầu từ khi nó bị mất trí nhớ phải nằm viện một thời gian rồi trở nên thay đổi!

Con bé trở nên ôn hòa và dịu dàng hơn, lại hay cười, nụ cười đó giống như gió xuân đó như mang theo ma lực khiến người nhìn cảm thấy thoải mái về cả thể xác lẫn tinh thần.

Tuy nhiên, dù trên mặt nó là nụ cười ngọt ngào thì trong đáy mắt vẫn luôn có sự xa cách lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 10 (tt)

Khi Tô Yên Thanh biết được hành động điên rồ và ngu ngốc của cháu mình, ông cho rằng đây là điều không thể nào.

Trừ bỏ thành toàn cho nó ra thì ông có thể làm được gì đây?

Thật sự thì nó khiến cho ông trở thành một kẻ ngu ngốc!

Một kẻ ngu ngốc thật sự!

Ngày ấy anh quỳ trước mặt toàn bộ người nhà, khiến cho tất cả các bác, các chú phải khóc thành tiếng.

Cho dù có bị người cha đang giận dữ của mình đánh đến hấp hối, phải nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Thì anh vẫn quyết tâm, cố chấp đến tận cùng.

Anh muốn được chấp nhận, muốn được ba mẹ và người trong nhà chấp nhận,

Dường như được chấp nhận đã trở thành một chấp niệm duy nhất trong đầu anh.

Giống như được cùng ở chung 1 chỗ với con gái của nhà họ Chu là nguyện vọng duy nhất trong cuộc đời của anh vậy.

Bỏ qua sự thương yêu của cha mẹ và ông nội anh trong suốt 26 năm qua,

Không để ý tới kỳ vọng của trưởng bối vào anh nhiều như thế nào!

Xem như không nhìn thấy sự thất vọng của các chú, các bác đã nhìn anh lớn lên,

Anh bỏ qua hết, cái gì cũng không muốn nhìn thấy.

Chỉ mong muốn được chấp nhận để cùng cô gái của nhà họ Chu ở bên nhau.

Cho dù người vợ đó sẽ không cùng anh san sẻ tình yêu đi nữa.

Thì anh cũng sẵn sàng vứt bỏ tất cả tôn nghiêm, lẫn sự cao ngạo của chính mình.

Bỏ qua hết cả những luân thường đạo lý.

Điều này khiến ông nội của anh thấy rất kinh ngạc vì cháu của ông từ nhỏ luôn cao ngạo tự tôn, không hề để rơi một giọt nước mắt nào!

“Ai. Thôi ! Thôi đủ rồi!” Chu Hoành Vũ thở dài, ông chỉ còn có thể thở dài thôi!

Rồi ông vẫy tay với hai đứa cháu khốn kiếp đang nằm trên mặt đất kia: “Đứng lên đi.” Tóm lại là ông không chấp nhận, dù thế nào đi nữa cũng không chấp nhận.

Sau đó ông quay đầu nhìn Tô Yên[Preiya] Thanh, vừa mới mở miệng gọi “lão Tô à” thì.

“Hoành Vũ, ông hãy nghe tôi nói trước đã.”

Tô Yên Thanh lập tức cắt ngang lời nói của Chu Hoành Vũ, ông liền đứng dậy, nói những lời đầy chân thành bằng vẻ mặt trịnh trọng.

“Ông hãy tha thứ cho suy nghĩ của tôi, bởi vì không được ông đồng ý mà tự tiện tới tận đây!”

Chu Hoành Vũ vội vàng đứng dậy nói: “Yên Thanh, ông nói gì vậy, chúng ta là đồng đội đã nhiều năm rồi mà.”

Tô Yên Thanh mỉm cười: “Được, ông đã nói như vậy rồi thì tôi đây cũng xin nói thẳng. Thiệp mời tôi đã cho người in xong rồi, lễ nghi cũng đã chuẩn bị đầy đủ, ba mẹ và chú bác của Khuynh Hữu cũng đang đợi bên ngoài. Hôm nay Tô gia chúng tôi đến đây để cầu hôn cháu gái của ông.”

Khụ, Chu Hoành Vũ liền sững sốt, thì ra lão già này có chuẩn bị trước à!

Làm cũng nhanh thật!

Đến nước này, nếu ông không đồng ý thì kế hoạch của ông ta sẽ đổ bể.

Nhưng, ông thật sự có thể từ chối sao, đứa nhỏ Khuynh Hữu này nói rất hay, nhưng ông cũng không thể chấp nhận được chuyện của Tiểu Hải đâu.

“Những cái đó không cần gấp, kế tiếp ông định làm như thế nào đây?”

“Hãy để bọn nó ra nước ngoài, ở nước ngoài không đặt nặng vấn đề này lắm, cũng sẽ rất ít người để ý, ít nhất là cũng không ai rảnh để chú ý chúng, hẳn sẽ không bị nước bọt dìm chết đuối đâu. Khuynh Hữu nhà tôi và Tiểu Hải nhà ông cũng không đi đường chính, vậy thì sẽ ít rắc rối hơn.” nếu bạn nhìn thấy ở những trang web khác thì nó đã bị copy không xin phép.

“Ai, đúng là chỉ có thể làm vậy thôi, phải dựa vào hôn sự này để đưa chúng nó đi thôi.”

Họ cùng nhau bàn tính kỹ lưỡng, kế hoạch như vậy cũng xem như tạm ổn. Nhưng hai lão tướng quân à, các ngài cho rằng chuyện này dễ dàng như vậy sao? Hôn sự này sẽ tiến hành dễ dàng như vậy sao?”

Cô gái nghiệt chướng kia trên chộc không phải chỉ 1,2 người đàn ông đâu, mà cô ta trên chộc đến tất cả bọn họ đấy. Gia thế của họ cũng không kém các người là mấy đâu.

Kích thích lớn hơn nữa đang ở đằng sau kia, sự việc ngày càng trở nên hoang đường rồi.

Những chuyện này, nói tới là tới thật.

Khi hai người đang nói chuyện thì Luru Thượng Vũ và Luru Nhiên đã tới, họ cười chào hỏi với cả hai rồi đi đến trước mặt của Chu Hoành Vũ.

Luru Thượng Vũ nói thẳng vào chủ đề chính, ông tới không phải vì chuyện nhỏ mà là vì chuyện lớn: “Lão Chu à, lão già này không mời mà đến là vì có chuyện muốn nói với ông đấy!”

Rồi ông mỉm cười và đưa tay ra với Tô Yên Thanh đang đứng bên cạnh: “Yên Thanh cũng ở đây à.”

Mặc dù trong lòng của Tô Yên Thanh hơi nghi ngờ, không biết ông ta tới đây là có chuyện gì, ông ta nói có chuyện là chuyện gì thì ngoài mặt ông vẫn mỉm cười gật đầu và bắt tay lại: “Phó Chủ tịch Luru, ông khỏe không, cậu đây là.....?”

Luru Thượng Vũ bèn mỉm cười nhìn về phía Chu Hoành Vũ: “Lão Chu à, tôi đến đây là để cầu hôn cháu Nhi nhà ông cho cháu tôi, để biểu đạt thành ý của chúng tôi, từ hôm nay cho tới ngày cưới, tin tức về việc cầu hôn nhà Tham mưu trưởng Chu đều được các báo đăng tin, ông thấy được không?”

Lời này nói ra, khiến cho Tô Yên Thanh và toàn bộ những người có mặt trong phòng sững sờ một phen.

Nhìn tôi đi, đây mới gọi là tuyệt đúng không, tôi không dùng thiệp mời, không có lễ vật, tôi liền trực tiếp đăng báo cho toàn thể dân chúng biết được là nhà họ Luru tôi tới cầu hôn với nhà họ Chu của ông!

“A Nhiên, mau tới đây hành lễ với ông nội Chu và ba vợ tương lai của cháu đi!”

Luru Nhiên mỉm cười đi qua, cả người anh toát lên vẻ nho nhã cao quý nhưng lại không mất đi sự ôn hòa, quả thật là một người đàn ông vừa tuấn tú lịch sự lại tài giỏi vô song. Hai chân của anh lập tức quỵ gối xuống trước mặt của Chu Hoành Vũ, dập đầu ba cái “bang bang” thật mạnh: “A Nhiên xin chào ông nội!”

Rồi lại quay sang Chu Liêm Ly, dập đầu thêm ba cái nữa: “A Nhiên xin chào ba.”

Chắc chắn, bạn nhìn xem, từ ba vợ cũng không gọi mà lại trực tiếp gọi là “ba” thật tự nhiên.

Vậy mà lại khiến người ta kinh sợ chính là.....

“Lão Chu à, lần này tôi sẽ nắm chặt lấy hôn sự này bởi vì Hinh Nhi đã mang thai cốt nhục của nhà họ Luru chúng tôi rồi, tất cả đều là do đứa cháu hư hỏng này của tôi không biết đúng sai, khiến cho Hinh Nhi phải chịu ủy khuất rồi.” Nói xong ông lại hung hăng trừng cháu mình một cái, nhưng trong mắt lại chẳng hề có chút tức giận nào, mà chỉ toàn là cưng chiều.

Ầm ầm!

Một tiếng sát vang dội đã đánh xuống!

Hiện tại mọi người không còn kinh ngạc nữa mà đã chuyển sang ngây ngốc rồi!

Mang thai-cốt nhục- nhà họ Luru ư?

Chắc chắn, đây mới thực sự là rồi một nùi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 11 Yêu nghiệt mất tích

Đến trước cửa bệnh viện, Bạch Thành dừng xe lại rồi quay đầu nhìn về băng ghế phía sau: “Bảo bối, em vẫn ổn đấy chứ?”

Thù Man gật đầu không nói, cô nhìn Nam Tạm, lấy tay đẩy đẩy thân thể bất động của anh cạnh cô ra.

“Ai...” Nam Tạm cười cười rồi lập tức đứng dậy mở cửa xuống xe.

Ba người dùng thang máy tốc hành đi đến tầng 20 của bệnh viện. Cửa thang máy vừa mở ra, một người đàn ông hơi mập mạp, có mái tóc hoa râm đã

đứng chờ ở đó liền cười chào hỏi với họ.

“Chủ nhiệm Hoàng!” Bạch Thành và Nam Tạm cùng tiến lên mỉm cười gật đầu chào hỏi ông, bộ dáng cũng xem như lễ phép.

Ông vừa nhanh chóng dẫn đường vừa nói chuyện: “Mọi thứ đã sắp xếp xong rồi, trợ tá cũng là người giỏi nhất trong bệnh viện, họ đang chờ các cậu trong phòng bệnh đấy, nào chúng ta đi hướng này!”

Vào bước vào phòng họ đã thấy một phụ nữ trung niên mặc áo bluse và một nam y tá trẻ tuổi, cả hai người gật đầu với bọn họ, xem như là chào hỏi.

Nam Tạm và Bạch Thành cũng gật đầu lại với bà, các anh không nói chuyện mà chỉ lo chiếu cố cẩn thận đến bảo bối nhà mình.

Nam Tạm đỡ Thù[d.leequyydoonn] Man nằm lên giường còn Bạch Thành đem gối đầu đặt phía sau lưng cô, cẩn thận điều chỉnh lại cho vừa: “Em dựa lưng vào đi.” Sau khi đã sắp xếp ổn thỏa, hai người họ mới lùi ra sau một bước, tránh vị trí ở cạnh giường ra.

Bạch Thành nói rất lễ phép: “Bác sĩ, mời bà kiểm tra giúp.”

“Tiểu Lý à, cô hãy kiểm tra cẩn thận cho cô gái này đi.” Chủ nhiệm Hoàng lên tiếng căn dặn người phụ nữ trung niên.

Ý ông muốn nói là, cô không được phép thất lễ đâu đấy, tôi cũng nói với cô rồi, đây chính là cháu gái bảo bối của thủ trưởng, cô ta rất kiêu ngạo nên cô phải hầu hạ cho cẩn thận, nếu không thì coi chừng đánh mất chén cơm đấy.

“Chủ nhiệm cứ yên tâm” Lý Mẫn liền mỉm cười gật đầu, thái độ của bà rất kính cẩn.

“Được rồi.” Chủ nhiệm Hoàng trả lời rồi ông quay đầu nhìn về phía hai người đàn ông vẫn đang đứng yên không muốn dời chỗ kia, lại cảm thấy buồn cười nhưng lại không dám cười thành tiếng, chỉ có thể dùng sức kéo bọn họ ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Chúng ta nên đi ra ngoài, ở lại đây sẽ làm ảnh hưởng tới kết quả kiểm tra của bác sĩ, một lát nữa sẽ có kết quả thôi.”

Vậy mà cả hai vẫn không muốn rời đi, họ lo lắng nhìn Thù Man đang nằm yên trên giường, sắc mặt của cô trắng bệch như vậy, tìm họ lại thấy đau đớn.

“Sẽ không có chuyện gì đâu, các anh ra ngoài đi.” Thù Man liền cười cười với hai người.

“Em không muốn bọn anh ở cùng em ư?” Nam Tạm vẫn chưa từ bỏ ý định ở lại.

Cô chỉ liếc anh một cái rồi nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

“Được rồi, anh sẽ ra ngoài đây.” Anh than thở vài câu rồi miễn cưỡng ra ngoài cùng với chủ nhiệm Hoàng.

Bạch Thành vẫn chưa đi, anh tiến lại gần giường bệnh, cúi người xuống gần Thù Man, dùng tay ma sát mặt của cô rồi khẽ hôn lên trán cô: “Bảo bối à, em nên phối hợp với bác sĩ để kiểm tra cho tốt, lúc này em hơi.....Bọn anh đều ở ngoài chờ em.” Anh dặn dò cô thêm mấy câu rồi chậm rãi rời đi.

Người đã đi ra ngoài gần hết nên trong phòng đã yên tĩnh trở lại.

Khi Lý Mẫn nhìn thấy một màn này, bà cảm thấy rất kinh ngạc, cả hai người đó đều yêu cô gái này hay sao.....

Nhìn bộ dáng sốt ruột của bọn họ kia, xem ra giữa họ có quan hệ rất sâu đậm, nhưng mối quan hệ này thật....

Chắc chắn, phức tạp, phức tạp thật.....

Quan hệ nam nữ của những vị thiếu gia trong gia tộc lớn này thật sự là loạn quá đi.....

Trong lòng Lý Mẫn không kiềm nén được, bà vô cùng muốn hóng chuyện bát quái.

Rồi bà đi đến bên cạnh giường bệnh, mỉm cười với Thù Man và nhẹ nhàng nói: “Cô có thấy không thoải mái ở đâu không?”

Thù Man cũng cười lại với bà, trả lời bằng giọng yếu ớt vô lực: “Bây giờ đầu của tôi rất đau, cả người cũng rất mệt mỏi, cũng rất thích ngủ.”

Lý Mẫn vừa nghe cô nói xong, ý cười của bà ngày càng sâu, sau đó bà ngồi xuống ghế và bắt đầu bắt mạch cho cô. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn l.q.d, nếu bạn nhìn thấy nó ở những trang web khác tức là đã bị copy không xin phép.

Ở phía ngoài cửa,

Vừa ra khỏi cửa, Nam Tạm đã nhìn thấy Chủ nhiệm Hoàng đang khăn trương đứng đợi từ lâu.

“Nếu có việc gì bận thì ông cứ đi đi, không cần phải quan tâm tới chúng tôi đâu, có việc gì tôi sẽ gọi cho ông.” Anh cười nói.

“Vậy cũng được!” Chủ nhiệm Hoàng trả lời, vội vàng xoay người đi mất. Ánh mắt của cậu ta vừa nhìn là biết ý đuổi khách rồi.

Lúc này điện thoại của anh liên reo vang, không cần nghĩ cũng biết là ai gọi tới....

Nam Tạm đảo đảo mắt, lấy điện thoại trong túi quần ra, bấm nút nghe, bực tức trả lời: “Đang kiểm tra, chưa có kết quả đâu.”

“Được rồi, cậu đừng dài dòng nữa, lát nữa tôi gọi lại.” Không có kiến nhẫn để nghe tiếp, anh cúp điện thoại, vừa mới quay người lại thì thấy.....

Khụ, Bạch Thành đang đứng dựa lưng vào cửa, cả người không hề nhúc nhích, ánh mắt anh ta chăm chú nhìn vào bên trong phòng bệnh giống như một đứa con hiếu thảo vậy.

“Thành Tử, cậu không đi sao?” Nam Tạm đi qua, cũng đứng dựa lưng vào cửa.

Bạch Thành liền lắc đầu: “Sao có thể yên tâm mà đi chứ, dù sao cũng không lâu lắm sẽ có kết quả, tới đó tôi đi cũng chưa muộn, dù sao thì bọn Khanh Tử cũng chơi trước rồi.”

Lúc này, cửa phòng bệnh đã mở ra, nữ bác sĩ bước ra đầu tiên, tiếp đó người trợ lý đã nhanh tay đóng cửa lại.

“Bác sĩ, kết quả sao rồi ạ?” Nam Tạm và Bạch Thành nhanh chóng lên tiếng hỏi, trong giọng nói của họ đều là sự gấp gáp.

Lý Mẫn mỉm cười nhìn hai người, nói: “Hai người yên tâm đi, cũng không có tình huống nghiêm trọng gì đâu, còn chi tiết thì theo tôi vào văn phòng, tôi sẽ nói rõ hơn, hiện tại bệnh nhân cần được nghỉ ngơi, không nên quấy rầy cô ấy.”

Hai người vừa nghe xong liền im lặng gật đầu, sợ làm ảnh hưởng tới Thù Man đang ở trong phòng, nên nhanh chóng đi theo bà vào văn phòng.

Trong văn phòng.....

“Các cậu ngồi xuống đi.” Bà mỉm cười, chỉ vào ghế đối diện bàn làm việc.

Trong lòng của hai kẻ yêu nghiệt vô cùng hồi hộp, nhưng cũng biết chuyện này không thể gấp được, bèn cực kỳ nghe lời mà ngồi xuống.

Lý Mẫn nói ra kết quả đã kiểm tra được: “Cô ấy đã mang thai hơn bốn tháng rồi, nhưng vì không nghỉ ngơi đủ, dinh dưỡng cũng không đủ nên thai nhi không ổn định, cần phải nằm viện dưỡng thai.”

Cái kết quả này, không khác gì một quả bom gây sốc.....

Khiến hai người đàn ông lập tức trở nên chết đứng, hồi lâu cũng không phản ứng kịp.

Khụ, vậy là trên thế gian hoa lệ lại xuất hiện thêm hai kẻ ngốc rồi!

Hai kẻ gây tai họa của chúng ta bị dọa sợ rồi sao?

Chuyện kể tiếp không biết có phải là kinh khủng hay không, nhưng chuyện này không hề bình thường đâu!

Nằm trong phòng bệnh, Thù Man đang ngủ chợt cảm thấy có ai đó đang bịt miệng và mũi của cô, chưa kịp mở mắt ra thì đã bị mất đi ý thức rồi!

Người đi tới nhìn thấy cô nằm bất động, chắc là đã ngất đi. Hắn ta nhanh chóng bồng cô lên, đặt lên chiếc xe đẩy đã chuẩn bị sẵn, bên trên là một đồng khăn trải giường để che dấu cô, rồi liền ngang đẩy xe ra khỏi phòng bệnh, sau đó biến mất khỏi hành lang với tốc độ rất nhanh.

Lúc đó không có một nhân viên bệnh viện nào phát hiện ra sự bất thường, cho dù có người thấy cũng không ai thêm hỏi thăm, dù sao thì nhân viên dọn dẹp vệ sinh xuất hiện tại hành lang hay phòng bệnh cũng là điều bình thường.

Nghiệp chướng Thù Man của chúng ta mất tích rồi!

Bạn nói xem điều này sẽ khiến cho bao nhiêu trái tim bị vỡ nát đây!

Chuyện này để sau hãy nói đã!

Đầu tiên là nói về hai người Nam Tạm và Bạch Thành. Họ vẫn còn đang chăm chú nghe bác sĩ dặn dò, phải chú ý cái gì, ăn cái gì, hận không thể khắc vào đầu từng chút từng chút một, cuối cùng cũng đã nghe dặn dò xong rồi.

Sau khi đã cảm ơn bác sĩ xong, họ nhanh chóng đi đến phòng bệnh, muốn lập tức nhìn thấy bảo bối của bọn họ, trái tim đang rất kích động- trong bụng cô đã có em bé, họ biết rằng đó không phải là con của họ nhưng họ vẫn muốn xem đứa bé là con của mình.

Nhưng khi vừa bước vào phòng bệnh thì giường trống không, cô đâu rồi?

“Có lẽ là đi WC chẳng.” Nam[Preiyad.d.l.q.d] Tạm vừa nói vừa đi qua gõ cửa toilet, nhưng không có ai trả lời.

Anh đẩy cửa WC ra, nhưng bên trong cũng không có người.....

Anh liền quay đầu lại hỏi Bạch Thành: “Cô ấy đi đâu rồi?”

Bạch Thành nhủ mảy: “Cô ấy hiện giờ có thể đi đâu được chứ?”

Hai người bắt đầu thấy hồi hộp, có cảm giác bất an xuất hiện.

Họ vô cùng hoảng sợ, nhanh chóng chạy ra hành lang, kêu lên: “Bác sĩ, y tá đâu, chết hết rồi sao?” Bạch Thành vừa kêu la vừa chửi, anh bắt đầu nói năng loạn xạ rồi.

Đám bác sĩ và y tá vội vàng chạy đến, lo lắng nhìn hai người đàn ông đang nổi giận này, không dám lên tiếng.

“Người đâu rồi? Người trong phòng này đâu?”

Những người kia chỉ biết lắc đầu.

Hai kẻ gây tai họa liền bắt đầu gào thét không ngừng đối với đám người kia!

Hai mắt của họ đỏ bừng, toàn thân đều phát ra sát khí, khiến những bác sĩ và y tá sợ tới mức phát run.

Nhưng bọn họ chỉ biết lắc đầu, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, không ai nhìn thấy cô ấy bước ra khỏi phòng, vậy mà sao giờ không thấy đâu cả?

“Cửa phòng bệnh vẫn được theo dõi, bác sĩ trưởng khoa đã dặn chúng tôi không được quấy rầy tới cô ấy rồi, chúng tôi cũng không thấy cô ấy đi ra ngoài.” Một bác sĩ nhỏ giọng nói.

“Không thấy cô ấy đi ra cửa ư, vậy người đâu rồi?” Hai mắt Nam Tạm đỏ bừng, anh đi tới xách cổ áo bác sĩ kia lên, hung hăng trừng anh ta.

Người bác sĩ bị dọa tới mức toàn thân đều nhũn ra, cả người lạnh run, anh ra sức lắc đầu, ngay cả nói cũng không nói được.

Nam Tạm thả tay ra, anh ta liền té xuống đất.

Hai người đang rất hối hận, bọn họ thật là đần độn, tại sao không biết để lại một người ở lại trông coi cô chứ, trong bụng cô còn có em bé, cơ thể cô lại đang suy yếu như vậy nữa.

Nếu có chuyện gì xảy ra với cô, thì.lão tử chết mất thôi!

Trong lòng họ bây giờ đang hối hận tới phát điên lên được!

Nhưng, họ không thể nóng vội, phải tỉnh táo lại mới có thể nghĩ ra biện pháp!

Đúng vậy, phải gọi điện thoại cho Lưu Nhiên thông minh của bọn họ thôi.

Tay cầm điện thoại Nam Tạm và Bạch Thành đều đang run rẩy rồi.

Được, một cuộc điện thoại này gọi đi, tức là đem mặt mũi của bọn họ vứt hết, nhưng điều này có đáng gì đâu?

Lúc Lưu Nhiên nhận điện thoại thì anh còn đang ở nhà họ Chu, vừa nghe chuyện xong, mảy anh đang nhăn lại lập tức giãn ra, tim đập lại khiến anh hít thở không thông, nhưng về mặt thì vẫn không thay đổi, đây chính là thứ mà anh đã luyện tập được trong nhiều năm qua.

Anh không định báo việc Thù Man mất tích cho nhà họ Chu biết, nếu không, chuyện sẽ không thành, nhất là đối với Chu lão gia.

Cuối cùng anh phải cố kiềm chế đã kích trầm trọng này mới được,

Và nhanh chóng bình tĩnh cúp điện thoại.

Rồi anh quay qua mỉm cười nhìn Chu lão gia, nói: “Ông nội, ba, con thật xin lỗi, công ty mới gọi điện thoại đến, nói là đang có tình huống khẩn cấp do hacker xâm nhập vào máy tính khiến cho hệ thống bị tê liệt, con phải về đó một phen gấp.” Lời nói dối của anh rất trơn tru, nói lời xin lỗi bằng vẻ mặt rất thành khẩn.

“Chính sự quan trọng hơn, cháu mau đi đi.” Chu Hoàng Vũ liền khoát tay, rồi ông khập khiễng đi lên nhà, tình huống bây giờ thật là quá rối loạn khiến đầu ông sắp bị nổ tung rồi.

Chu Nham Hải và Tô Khuynh Hữu sao có thể tin anh, họ nhủ mảy, trao đổi ánh mắt qua lại, trong lòng nghĩ thầm: “Hacker sao?” Tin mới là lạ đó, ai lại đi phá hoại công ty của tên Lưu Nhiên đó chứ.

Nửa giờ sau, năm người đàn ông đã tê tởm đông đù trong phòng của Lưu Nhiên tại Hoàng Cung.

Mỗi người ngồi một góc, khuôn mặt âm u đến đáng sợ, không ai nói một lời nào.

Họ biết rõ giờ không phải là lúc để đổ lỗi trách nhiệm cho ai.

Chỉ cần có thể tìm được cô, tìm thấy cô thì những thứ khác không còn quan trọng nữa.

Đây chính là suy nghĩ duy nhất trong đầu họ bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 12 Có thể trở thành bạn được

Trong giấc mơ, Thù Man thấy mình đang đứng trước cửa của một nhà trọ hai tầng màu xám cũ kỹ, cô liền lần theo cầu thang tròn đã hoen rỉ nhiều chỗ để đi lên tầng hai.....

Cô đi đến căn phòng nằm ở cuối hành lang, cửa chống trộm đầy gỉ sắt đang mở toang, giống như đang đợi cô đi vào. Không hề do dự, Thù Man liền bước vào trong, cửa phòng ngủ cũng đang mở khiến cô thấy được bài trí ở bên trong.

Hai chiếc giường được phủ lớp khăn trải màu trắng, giấy dán tường có hoa văn cây lá màu tối quấn quanh mạng đệm chất Anh.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, khiến cho không gian đang yên tĩnh trở nên hơi đáng sợ.

Thù Man liền đi qua, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa rách nát ra.....

Trong bồn tắm đầy nước là một người đàn ông lỏa thể đang nằm, vắt cánh tay trên thành bồn. Máu từ cổ tay anh ta chảy xuống đầu ngón tay, lòng bàn tay rồi rơi xuống sàn.

Sàn nhà làm bằng gỗ sơ sài nứt nẻ lần lượt nhận lấy từng giọt máu tươi, máu không thấm kịp đọng lại thành một vũng màu đen đặc. Tay phải của anh ta chìm trong nước, nước bao vây lấy thân thể anh ta có màu đỏ sẫm, tản ra mùi ngọt ngào.

Đầu người đàn ông này ngửa ra sau dựa vào vách tường, hơi lệch sang bên. Anh ta đang mở mắt, trên mặt không hề có chút cảm xúc nào.

Khi anh ta nhìn thấy cô, vẻ hồ hững trên mặt đã thay thế bằng nụ cười vô cùng chói mắt!

Anh ta nhìn cô vô cùng chăm chú rồi mở miệng nói chuyện bằng giọng nói vô cùng êm tai, từ tính mà khàn khàn, không hề yếu ớt vì mất máu quá nhiều.....

Anh ta nói: Thấy không Thù Man, tôi đang đắm chìm trong máu của chính mình. Tôi biết đây chính là màu sắc mà cô yêu thích đấy.

Tôi cảm nhận được tốc độ của máu đang chảy ra, thân thể mình dần mất đi nhiệt độ nhưng miệng vết thương lại không hề đau đớn.

Tôi sắp chết rồi, sắp đi tới địa ngục. Nhưng mà tôi không sợ đâu, ngược lại tôi lại cảm thấy thỏa mãn, bởi vì tôi sắp mất đi ý thức, trước khi kết thúc sinh mệnh này tôi đã gặp được cô rồi.

Thù Man à, sau khi cô chết, tôi đã sống quá cô độc, quá đau khổ rồi!

Thực xin lỗi, cô hãy tha thứ cho tôi vì đã vứt bỏ đi sự tôn nghiêm cuối cùng, tôi lựa chọn tự sát để được giải thoát, cái cách mà cô vẫn hay phi nhỏ. Bởi vì như vậy tôi sẽ thoát khỏi sự cô độc và sự nhớ nhung chưa lúc nào người đối với cô.

Thù Man, hôm nay cô tới là để dẫn tôi đi phải không? Đi tới cái thế giới của cô ấy?

Tỉnh dậy với toàn thân đầy mồ hôi, lúc cô mở mắt ra thì chỉ thấy một màn tối đen, không thể nhìn thấy rõ bất kỳ thứ gì, trái tim vẫn đang đập loạn vì giấc mơ về người đàn ông đó.

Từ từ lấy lại bình tĩnh, ánh mắt của cô đã bắt đầu thích nghi được với bóng tối.

Căn phòng này lạnh lẽo chật chội, cứ như là nơi để giam giữ vậy, không hề có cửa sổ cũng không có bài trí dư thừa, chỉ có một chiếc ghế dựa đơn sơ và một chiếc giường cũ kỹ.

Đúng là nơi này đã lâu không có người ở rồi, rất giống một tầng ngầm, cô đã bị người ta chụp thuốc mê rồi bắt cóc đến đây, hiện tại cô đã xác minh được hoàn cảnh hiện tại của mình.

Không khí trong phòng rất tệ, toàn là mùi ẩm mốc gây mùi khiến Thù Man thấy khó thở. Đầu cô rất đau, thân thể cũng suy yếu vô lực, cô hiểu là dung dịch thuốc mê ngấm vào mình vẫn chưa được tan hết.

Phải ngồi một mình trong hoàn cảnh như vậy.....

Khiến Thù Man không thể biết được bây giờ bên ngoài là ban ngày hay ban đêm nữa, cô không có cách nào để xác định được nó cả.

Không gian như vậy cực kỳ dễ dàng khiến người ta cảm thấy cô độc.

Nơi này tối om như mực và không hề có chút ánh sáng nào, nó làm ảnh hưởng tới đầu óc của Thù Man, giống như sắp cuốn đi hết tất cả ý thức của cô vậy.

“Ha ha.....” Bên tai cô đột nhiên truyền đến tiếng cười bén nhọn và mang theo trào phúng của một phụ nữ.

Ngẩng đầu lên, Thù Man nhìn thấy một cô gái vô cùng phong tình vạn chủng đang đứng dựa lưng vào bức tường cũ kỹ, sắc mặt trắng xanh của ta làm nổi bật lên nụ cười xinh đẹp.

Từ trên người cô ta tỏa ra một mùi hương vô cùng hấp dẫn.....

Cô ta xinh đẹp tựa như ma quỷ vậy, khiến cho thể xác và tinh thần của cô trở nên hỗn loạn, vận mệnh của cô đã được định trước rồi sao.....

Đây chính là hiện thực không thể phủ nhận.....

Hiện tại cô ta chính là niềm an ủi lớn nhất của cô, an ủi nội tâm u tối đã nhiều năm của cô.

Cô ta đã dùng hành động mê hoặc vừa rồi để chứng minh cho cô thấy, hơn nữa cô còn rút ra kết luận là: Tự tôn của cô ta đã bị người người xem nhẹ, ham muốn và giả dối của bản thân ngược lại trở nên chân thật mà bình thản.

Thù Man muốn mở miệng nói chuyện, cô muốn nói cho người này biết về cảnh tượng trong mơ vừa rồi, nhưng cô ta lại đi đâu mất rồi.....

Lúc này cánh cửa đang bị đóng chặt liền bị người ta đẩy ra, một cô gái cao gầy xinh đẹp vô cùng đang mỉm cười đi tới.

Đôi mắt trầm tình của cô ta đang đánh giá Thù Man.....

Cô ta cất giọng, tự giới thiệu mình với cô: “Tôi là Ô Thiển Thiển, chắc cô không nhớ rõ tôi đâu nhỉ vì tôi biết là cô đã bị mất trí nhớ rồi.”

Rồi cô ta ngồi xuống bên cạnh cô, cũng không nói thêm gì nữa, dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào cô, quan sát vô cùng cẩn thận.....

Ánh nhìn đó giống như có thể xuyên qua làn da trắng xanh của cô, tiến vào trong đầu, đọc vị suy nghĩ của Thù Man.

Thật lâu sau, vẻ mặt lạnh lẽo của cô ta đã biến mất, trở thành vẻ mặt bi thương, thân thể cũng bắt đầu run nhè nhẹ, nước mắt đã sớm ngưng tụ trong mắt nhưng vẫn nén lại để không rơi xuống.

“Chu Nham Hinh, hiện tại cô đang hạnh phúc lắm phải không?” Giọng điệu của cô ta vô cùng chua xót.

Thù Man nhìn cô ta, cô vẫn im lặng như cũ. Bởi vì cô không thể giải thích giải thích được, từ “hạnh phúc” đó rốt cuộc là cái gì.

Cô biết rất rõ là bản thân mình đã đánh mất sự lương tri rồi, và cả khả năng chi phối tình cảm nữa.

Bên cạnh cô có rất nhiều những người đàn ông, chính cô cũng rất tham luyến nhiệt độ cơ thể và ** mang đến khoái cảm cho cơ thể từ họ.

Nhưng mỗi phút giây cô đều nhớ tới chuyện cô hành hạ mình, cũng gian tiếp hành hạ luôn cả bọn họ, mỗi khi đau đớn như vậy lại có được sự hưng phấn và vui vẻ.

Bóng đen trong người không ngừng nhắc nhở cô rằng: Thù Man, cô đang làm rất tốt, những thứ này sẽ bổ sung cho hắc động của ta, cho nên cô vẫn phải tiếp tục, không được thay đổi con đường của bản thân mình.

Trái tim u tối và khô cạn không cho phép Thù Man phản kháng lại và cả nghi ngờ.....

Cho dù người đàn ông tên A Nhiên kia khiến cho cô động lòng, nhưng Thù không cho rằng đó là tình cảm hay tình yêu, mà chỉ là một loại cảm xúc tên là “ràng buộc”!

“Tôi bắt cóc cô không phải là ác ý, cũng không muốn làm hại cô, chỉ là để trả thù gã đàn ông tuyệt tình làm tôi bị tổn thương kia thôi. Điều kiện tiên quyết là cô phải phối hợp với tôi, nếu cô không làm thì tôi sẽ làm, cô cũng không bị tổn hại gì.” Ô Thiển Thiển không hề giấu giếm, mà là nói thẳng ra mục đích của chính mình.

“Vậy cô muốn làm như thế nào đây?” Thù Man liền mỉm cười, trong mắt hiện lên tia hứng thú.

Khiến cô gái kia có chút kinh ngạc: “Cô đã thật sự thay đổi rồi, so với cô của trước kia thì bây giờ tốt hơn rất nhiều.”

“Cảm ơn!” Thù Man nói cực kỳ chân thành.

Cô ta nhủ mày, vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của mình, đẩy mất liên sinh ra yêu thương, nhưng nghĩ lại vô cùng tuyệt vọng: “Tôi rất yêu anh ta, nguyện vì anh ta mà làm tất cả, nhưng anh ta lại quá vô tình, không chịu nhận tôi và cả đứa bé này, đây là con của người đó nhưng lại anh ta lại không thừa nhận.”

“Tôi cũng đang có thai, nhưng lại không biết ba của con mình là ai nữa.” Thù Man mỉm cười, bình thản nhìn cô ta.

Cô ta kinh ngạc, đôi môi phồng hơi khép mở, nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin được.....

Thù Man liền cười cười: “Cô không cần ngạc nhiên như vậy, tôi cũng mới biết cách đây chưa lâu.”

“Tôi đã điều tra tất cả tin tức về cô và bọn họ, mỗi ngày làm gì, đi đâu tôi đều biết hết. Nhưng vẫn chưa đủ. Bọn họ vô cùng quan tâm tới cô, đau lòng vì cô. Nhưng thì ra là cả người lại quan hệ phức tạp như vậy, khiến người ta sợ hãi đấy.”

“Tôi đang vô cùng chờ mong, nếu bọn họ biết cô bị bắt cóc thì sẽ có vẻ mặt đặc sắc như thế nào đây nhỉ, thất kinh, đau khổ, hay thương tâm, hoặc là tan nát cõi lòng nhỉ!” Mối cô ta khẽ cong lên, việc trả thù sắp được thực hiện rồi, đẩy mất này sinh ra sự độc ác sau khi đã khôi phục về bình tĩnh.

Thù Man nhìn cô gái trước mặt mình, cô vô cùng thích sự thẳng thắn của cô gái này.

Ác ý đang tràn trề trong mắt cô ta, ngay sau đó có lẽ là sự hủy diệt chẳng.....

Bởi vì quá yêu một người đàn ông mà phải trả giá bằng tình yêu và trái tim vô vọng để đạt được sự đền đáp như nhau, cho nên mới đau khổ như vậy, tình yêu biến thành thù hận nên phải trả thù để đáy lòng không bị tổn thương.

Cô ấy không hề sai, cảm xúc như vậy cũng là điều bình thường.....

“Cô và bọn họ rốt cuộc là như thế nào vậy? Tôi rất tò mò đấy...”

“Tôi và bọn họ cùng ngủ chung một giường, tùy ý sa đọa, phóng dăng không ngừng đòi hỏi lẫn nhau, khiến cho ý thức bị mai một tại **, chúng tôi vẫn cảm thấy ổn nhưng điều này là vi phạm luân thường đạo lý nên phải chịu sự thóa mạ của đạo đức.”

“Cái cảm giác đó khiến tôi trầm mê, không thể tự thoát khỏi được. Tôi thích loại quan hệ phóng dăng, mê loạn này và vô cùng hưởng thụ nó. Tôi không hề cho rằng chính mình là đáng xấu hổ hay là dâm dăng gì cả.”

“Hơn nữa, bọn họ đều biết rõ sự thật này, nhưng bọn họ vẫn đồng ý quan hệ với tôi, duy trì mối quan hệ vụn vẹo này.”

Thù Man nói rất lạnh lùng, ánh mắt cũng bình thản và thái độ của cô vẫn thản nhiên: “Bởi vì tôi không thích ai trong số bọn họ, cho nên nếu có thái độ gì đó thì cũng không sao cả. Cho nên tôi cho rằng đứa bé này không nên xuất hiện trên đời này.”

Khi biết được mình mang thai, tự dưng trong lòng cô sinh ra một loại cảm giác chán ghét, cái loại chán ghét này đến từ sâu bên trong bản năng của cô. Cô không thể chịu được sự tồn tại của đứa bé này, cũng không chấp nhận nó đang tồn tại trong người cô, hút chất dinh dưỡng trong máu cô để phát triển.

Giống như một khối u ác tính vậy.....

Cho nên, cô đã quyết định bóp chết sinh linh còn chưa thành hình này, không hề có cái gọi là trắc ẩn hay đau lòng, cũng không ngờ là mình lại tàn nhẫn như vậy.

“Chu Nham Hinh, tôi cảm thấy cô vô cùng to gan đấy.....Nhưng cũng không tệ, có lẽ chúng ta sẽ trở thành bạn được.” Ánh mắt của cô gái kia hơi trầm lại, nói cực kỳ chân thành.

“Tôi biết là cô không hề sai, lại vô cùng thẳng thắn và chân thành, lại thông minh, biết rõ mình muốn gì, hơn nữa lại kiên cường độc lập.” Thù Man liền mỉm cười, không che giấu sự tán thưởng của mình: “Cho nên tôi muốn nói với cô là, mọi chuyện đều có thể xảy ra được. Khi ở nơi này, tôi cảm thấy rất cô độc nhưng khi trò chuyện với cô thì cảm giác đó đã biến mất.”

“Thật khó có thể tưởng tượng là lúc này tôi lại bắt đầu thấy đồng cảm với những vị thiếu gia không ai sánh nổi kia.”

Thù Man chỉ cười cười, không trả lời lại.....

“Ài.....” Cô ta liền cười lên, trong mắt rõ ràng có sự sáng khoái và trào phúng, nói: “Ông trời thật công bằng, báo ứng đã tới rồi, những kẻ hỗn đản tự cho là đúng này, thật đáng đời họ! Ngày xưa bọn họ làm tổn thương nhiều cô gái như vậy, hiện tại lại cùng yêu cô, như vậy trái tim họ sẽ vô cùng đau khổ, phải chấp nhận vợ mình bị chia sẻ rồi!”

“Tốt quá, như vậy thật là tốt!”

P/s: Ở chương này mình gọi Ô Thiển Thiển là cô ta, không phải mang ý nghĩ là xấu xa đâu mà là vì nếu dùng “cô ấy” thì nghe hơi kỳ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 13 Có thể giữ lại

Hiện tại, quan hệ giữa Thủ Man và Ô Thiển Thiển trở nên khá tốt, giống như lời của cô ấy đã nói, họ có thể trở thành bạn bè được.

Tuy tâm linh của hai người chưa đến mức tương thông với nhau, nhưng ít nhất họ có thể trò chuyện ăn ý với nhau, không hề kiêng dè gì. Hơn nữa, vào sáng sớm hôm sau Thủ Man cũng đã rời khỏi tầng hầm mà cô bị nhốt trong đó và đến ở với Ô Thiển Thiển trong căn hộ cao cấp này.

Cô ở đây cũng đã hơn mười ngày rồi. Trong lúc đó, người đàn ông ít nói mặc quân trang đã tới bốn lần để thăm hỏi Ô Thiển Thiển, đưa tới cho cô ấy rất nhiều thực phẩm dinh dưỡng và hoa quả, còn đối xử rất ân cần.

Nhìn thấy ánh mắt của anh ta, cô ấy chỉ cười nhẹ, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Thủ Man biết, người đàn ông này rất đau khổ, anh ta yêu Ô Thiển Thiển như vậy nhưng không có cách nào để có được ánh mắt nhìn của cô.

Đây là một loại yêu thâm không dám để lộ ra bên ngoài, tình cảm cũng rất hèn mọn, nhưng là tình nguyện, sẽ không hề có hồi báo nào nói gì đến được đáp lại.

Thời gian còn lại, Thủ Man và Ô Thiển Thiển sẽ ở chung một chỗ.....

Đa số thời điểm hai người đều im lặng, nhưng không khí không hề nặng nề mà ngược lại vô cùng thoải mái.

Thủ Man cũng chưa nghĩ đến rằng sau khi cô mất tích thì cảm xúc của những người đàn ông kia sẽ như thế nào. Cô cũng chưa từng nghĩ tới người nhà của mình sẽ nóng vội ra sao, bởi vì cô không muốn nghĩ tới chúng.

Có lẽ người rất ích kỷ, chỉ muốn hưởng thụ trạng thái của bản thân mình bây giờ, không cần phải lo nghĩ đến điều gì.

Cô bây giờ giống như một người già đã từng trải qua nhiều đau khổ vậy, trong lòng không còn bị tình cảm mãnh liệt chi phối nữa. Thích nghe tuồng cổ, đọc sách cổ, không nói chuyện yêu đương. Tại một lúc nào đó mà cảm xúc không khống chế được, cô lại rơi nước mắt, nhưng không phải vì đau buồn.

Trong khoảng thời gian này, Thủ Man cảm thấy được bản chất thật của chính mình, nó giống như một tấm vải trắng, vì đã trải qua giặt giũ mà có nếp uốn và sẫm màu lại.

Chỉ mỗi là khi đêm xuống, giống như lúc này, cô lại hút thuốc một mình. Nhìn xe cộ trôi qua như nước chảy dưới chân cùng ánh đèn nê-ông chói mắt, cô lại nhìn thấy bóng đen trong nội tâm của mình, cô ta đang ngồi trong góc tối mà khóc lớn vô cùng khổ sở, rồi lại cười chê, quát mắng cô như một bệnh nhân tâm thần.

Nhưng Thủ Man lại không cảm thấy dao động chút nào.

Cô không biết loại cảm giác yêu một người hay hận một người là thế nào cả.

Giống như muốn có được nó, cô phải giao ra bao nhiêu phần tình cảm của mình, đối mặt với bao nhiêu chuyện sắp xảy tới.

Cho nên, để không phải suy nghĩ về vấn đề khó hiểu này, dù cho cô ta có khóc suốt cả ngày thì cô cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, trả lời qua loa cho có.

Nhìn thấy cô ta từ từ bình tĩnh lại, cô lại bắt đầu quên đi chuyện này.

Một mình nằm trên giường trong bóng tối, Thủ Man lại nhớ một chút chuyện mà cô vẫn còn nhớ rõ. Cô nằm trên cánh tay của một đám đàn ông, nhưng trái tim vẫn bình thản như cũ, trong cuộc sống này có một số loại mâu thuẫn và khó hiểu vô cùng.

Thành thị sặc sỡ hoa lệ trước mắt, vậy mà cô lại không thể thích nghi với nó được, gần mà lại rất xa, cứ như sắp rời khỏi vĩnh viễn bất kỳ lúc nào, rồi khỏi trần thế này.

Thủ[Preiya] Man biết thần kinh của mình có vấn đề nhưng cô không hề muốn đi đến khoa tâm thần hay chữa trị. Từ sách vở, cô biết được bệnh của mình chính là tâm thần phân liệt nhưng lại không biết mức độ nặng nhẹ thế nào. Có lẽ cô nên dùng thuốc để áp chế nó, bởi vì gần đây cô rất hay cáu gắt và thay đổi bất thường.

Dược tính của thuốc sẽ áp chế toàn bộ bệnh thần kinh của cô, có thể chữa trị được căn bệnh này, chỉ cần vượt qua được sẽ thấy thoải mái hơn chẳng.

Lúc này, Thủ Man chợt nhớ đến người đàn ông tên là A Nhiên kia.

Cô nhớ anh, có lẽ vì cô nhớ đến cái ôm ấm áp của anh. Tuy giờ là giữa mùa hè nhưng cơ thể cô vẫn cực kỳ lạnh lẽo vậy nên vô cùng khát vọng nhiệt độ cơ thể anh để sưởi ấm.

“Cô đã quyết định không cần đứa bé này nữa sao?” Ô Thiển Thiển đi tới, lẳng lặng nhìn cô gái mỏng manh đang đứng hút thuốc một mình bên cạnh cửa sổ.

Thù Man liền gật đầu không nói, phun một ngụm khói trong miệng ra.

“Tôi có thể cầu xin với cô một điều không?” Đi đến bên cạnh Thù Man, cô ta nhìn cô cực kỳ chân thành, trong mắt có tia sáng chuyển động.

“Cô muốn khuyên tôi nên giữ lại đứa trẻ này sao?” Cô đã hiểu rõ ý tứ trong mắt Ô Thiển Thiển rồi.

“Đúng vậy đó, chúng ta đều là kẻ cô độc nên cần người an ủi, bầu bạn.” Cô ta mỉm cười nhạt: “Có lẽ người an ủi với chúng ta không nhất thiết phải là đàn ông, đứa trẻ trong bụng này cũng được mà. Cô nói đúng không? Dù sao thì chúng ta chẳng thể cắt đứt huyết thống ràng buộc với bọn họ được.”

Cô ta kéo tay Thù Man về hướng giường, rồi cả hai người cùng ngồi xuống. “Tôi cũng biết là cô không cho rằng việc mình bóp chết sinh linh này là tội lỗi và tàn nhẫn, dù sao thì tôi cũng không phải là người lương thiện gì. Nhưng cô chưa từng thử qua việc này, làm sao biết là cảm giác sẽ tốt hay không?”

Thù Man liền cúi đầu im lặng, cô cảm thấy cô ta nói cũng không phải là không có lý, có lẽ cô thật sự nên suy nghĩ về việc giữ lại đứa trẻ này!

Nuôi nấng nó lớn lên để trở thành một “liều thuốc” chữa trị căn bệnh cô đơn của mình, chủ ý này có lẽ cũng không tồi đâu!

Tuy nhiên, cô vẫn không thể sinh ra cảm giác yêu thương đối với nó được, bản thân vẫn cảm thấy chán ghét nó như cũ.

“Việc trả thù sẽ khiến cô cảm thấy sung sướng sao?” Thù Man ngẩng đầu lên, hỏi cô gái trước mặt.

Ô Thiển Thiển liền lắc đầu, cô nhìn Thù Man bằng ánh mắt mơ hồ, trong giọng nói có chút hoang mang: “Lúc bắt đầu thì thấy có khoái cảm, nhưng càng ngày lại càng thấy tẻ nhạt.”

“Nếu như vậy thì tôi muốn báo cho Luru Nhiên biết tôi đang ở đây, tôi rất nhớ anh ấy.” Thù Man nhẹ giọng nói, nhưng ánh mắt cô vẫn thản nhiên không hề có một tia xúc động nào.

“Thù Man à, cô có nghĩ rằng việc cô nhớ nhung anh ta này chính là biểu hiện của tình yêu không?”

“Tôi không biết nữa, vì trái tim tôi chưa từng dao động, cũng rất bình tĩnh, không hề có một gợn sóng nào.”

“Ài.” Cô ta liền thờ dài, nói: “Thù Man à, tôi thật sự không thể hiểu nổi cô nữa.”

“Tối nay tôi sẽ thông báo cho anh ta biết.” Nói xong, Ô Thiển Thiển liền đứng dậy rồi ra khỏi phòng.

Trong ngôi biệt thự yên tĩnh, có một người đàn ông đang đứng bên cạnh giường, trên tay là một liều thuốc đang cháy lập lòe.

Căn phòng không hề lạnh nhưng lại có một làn hơi lạnh từ tận đáy lòng chợt lan tràn đến toàn thân, khiến anh thấy run rẩy cả người.

Trong phòng đang rất yên tĩnh, không hề có một tiếng động nào.

Trong bóng đêm, anh tiếp tục hút thêm một liều thuốc nữa, cổ hết sức hít khói sâu vào ngực.

Trong lòng anh đang rất nhớ tới đóa hoa tường vi của anh. Nhớ đến dáng người mê hoặc của cô, trái tim bất định và cả thái độ lạnh lùng của cô nữa.

Khi nào thì cô mới nhìn thấy nhớ nhung và tình yêu không thể kiềm chế nổi của anh đây?

Cái loại sợ hãi đến tận xương tủy này đang cắn nuốt mất đi lý trí của anh,

Anh chỉ có thể trở mắt nhìn người mình yêu rơi vào tay người khác mà lại không thể ngăn cản được.

Có lẽ không phải vì không đủ sức, mà chỉ là không đủ tư cách mà thôi.

Trong lòng mỗi người đều có một sự cố chấp,

Tương chừng như kiên cường, nhưng thật ra lại rất yếu ớt.

Anh thật muốn cười và nói với cô rằng: “Anh chỉ yêu mình em thôi, Thù Man à! I will take good for you, only one person is good for you.(Anh sẽ đối xử tốt với em, không ai có thể tốt với em được như anh đâu”. Nhưng tất cả chỉ là do anh tình nguyện.

Cho dù yêu em khiến anh thấy đau đớn vô cùng, nhưng anh vẫn quyết định sẽ làm, không ai có thể ngăn cản.

Lần đầu tiên anh gặp em, Khuynh Hữu anh đã tiên đoán trước rằng bất kỳ người đàn ông yêu em cũng sẽ bị quên mất bản thân mình!

Mà anh lại không chú ý đến lời nói đó.

Nhưng anh không hề hối hận, không thất vọng, cũng không hối hận vì đã gặp em đâu!

Anh tin rằng chính mình sẽ không bỏ qua em.

Kỳ thật những điều này chỉ là sự đấu tranh của một người đàn ông yêu em, một người đàn ông rất bình thường.

Lúc anh ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ thì trời đã sáng rồi, nhưng nỗi nhớ trong lòng thì vẫn còn tồn tại.

Thật ra, anh đã không tự giác mà ngồi trong bóng đêm từ tối cho đến sáng, không hề hy vọng xa vời sẽ được em đáp lại!

Anh biết em thích bóng tối, cho nên anh cũng bắt đầu tập thích nghi với nó. Anh cho rằng trong bóng tối nhất định sẽ có một tia hương thơm của em, khi ngửi thấy nó anh sẽ có cảm giác như em đang ở bên cạnh anh vậy.

Đối mặt với nụ cười nhạt của em, mặc dù anh có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Chỉ biết vô vọng, chờ đợi và chờ đợi, dù có rõ ràng như vậy em cũng không muốn nhìn thấy sao?

Người nào năm xưa làm kiếp phù du, giờ lại trở thành phù du làm rối loạn hồng trần.

Có lẽ là em đấy, Thù Man!

Bên trong phòng khách lớn, ba người đàn ông tuần tú mỗi người “hùng cứ” ba chỗ khác nhau. Tất cả họ đều cúi đầu suy tư, im lặng không nói. Ở giữa năm ngón tay thon dài của họ là tách trà gốm sứ, khiến hương thơm của trà lượn lờ trong không khí.

Tiểu Phật Khuynh Thành.....

Khuynh Hữu tà mị.....

Chu Nham Hải lạnh lùng.....

Cùng nhau đắm chìm suy nghĩ.....

Chắc chắn, bạn nói xem cả người họ đều là những kẻ hắc ám trên thế gian này.

Hiện giờ lại trở thành tượng đất như vậy, chỉ vì đôi mắt của “nghiệp chương”.

Chu Nham Hải im lặng hồi lâu, sau đó mới nhìn qua Ngạn Thủ, nói cực kỳ chắc chắn: “Ngạn Thủ, cậu nên thừa nhận đi, nhiều ngày nay cậu có tâm kế gì? Đừng nghĩ là sẽ nói dối tôi, tôi biết cậu nhất định là đã động[d%đ%le%qquy%don] tay động chân gì, nếu không thì cô ấy sẽ không trở nên như vậy được.”

Nghe mấy lời này, Khuynh Hữu liền nhú mày, F*ck! Là do cậu động tay động chân sao? Anh liền lập tức quay qua mắng chửi Ngạn Thủ.

Chu Nham Hải liền dè tay anh ta lại: “Ba chúng ta đừng có gây nội chiến, không “người ngoài” lại có dịp xen vào.” Vừa nói mắt anh vừa nhìn Ngạn Thủ bằng ánh mắt âm trầm sắc bén.

Ngạn Thủ chỉ cười, anh biết những tên tiểu tử này không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, không ngờ họ lại phát hiện ra sớm như vậy, lại là trong tình huống hỗn loạn này nữa chứ.....

“Kỳ thật cũng không có gì nhiều, tôi chỉ tăng âm thị lên một chút, để cho mình có Anh nói ra sự thật rất thần nhiên, pha lẫn với khiêu khích.cơ hội dính dáng đến cô ấy. Các người quyết định đưa cô ấy đến đây chính là một sai lầm!”

“Nhưng mà trong đầu cô ấy vẫn còn tồn tại hình ảnh người đàn ông kia, đúng là nằm ngoài dự liệu của tôi đấy.” Ngạn Thủ đốt một điếu thuốc, nhắm mắt lại rồi rít một hơi, giọng nói rất nhỏ nhưng chứa đầy chân thành, tha thiết: “Tôi chưa hề nghĩ đến việc sẽ chiếm hữu cô ấy, chỉ cảm thấy đau lòng.....Cô ấy sống không hề tốt, rất đau khổ, cô đơn, tịch mịch.”

Khuynh Hữu liền cười cười, châm chọc nói: “Từ trước đến nay Tiểu Phật luôn thờ ơ cười cợt trần thế mà, sao hôm nay lại đổi tính vậy? Bắt đầu hăm sâu vào thất tình lục dục ư?”

“À.....” Ngạn Thủ chỉ cười, hỏi lại: “Không phải cậu nói là, Thù Man chính là kiếp số sao! Cô ấy chính là kiếp số của bất kì người đàn ông nào!” Ý tứ cực kỳ rõ ràng, Ngạn Thủ anh cũng chỉ là một phần rất nhỏ trng những người đàn ông đó.

“Chắc.....” Khuynh Hữu không nói gì, chỉ có thể trừng anh ta, trong lòng anh đang rất giận nhưng cũng không biết phản bác thế nào.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa.” Chu Nham Hải thấy hơi phiền, bèn xua tay.....

Anh bưng ly trà trên bàn lên, uống một ngụm rồi liếc nhìn Ngạn Thủ một cái, lòng mày cũng nhú lại, nói: “Từ ngày rời khỏi đây, nha đầu kia không hề về nhà, mấy kẻ bao đồng kia cũng không gọi điện thoại cho tôi biết, hay là vì Lưu Nhiên không cho đấy?” Mày của anh lại càng nhú chặt hơn, “Vì ai mà tôi

phải sắp xếp tốt chuyện trong nhà.....Vật nhỏ này thật không có lương tâm mà.” Trong giọng điệu của anh tràn ngập sự chua xót. Ngan Thủ chỉ còn biết lắc đầu, cười thầm trong lòng: Tiểu nghiệp chương, đây là em muốn hành hạ bọn anh sao?

Khuynh Hữu cũng cau mày, trong lòng anh lại càng khó chịu hơn.

Nói nhỏ một chút, bọn họ đã không gặp cô ấy một tháng nay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Chương 14 Có cũng được mà không có cũng không sao!

Chẳng mấy chốc mà yêu nghiệt đã mất tích hơn mười ngày rồi,

Trong lòng của những người đàn ông kia lo lắng vô cùng, sắp vỡ tung theo từng phút từng giây.....

Họ đã huy động tất cả những mối quan hệ, chẳng thiếu cái nào.

Còn cho người đi tìm rải khắp trên các nơi, nhưng chỉ có thể tìm kiếm một cách lén lút, không dám giống trống khua chiêng mà tìm.....

Vì sợ người nhà họ Chu biết được, sợ rằng thân thể của Chu lão gia không chịu đựng nổi kích động này.

Nhưng tất cả vẫn vô dụng, không hề có một manh mối nào cả.

Lâu như vậy rồi mà không hề có một chút tung tích của cô.....

Lại quay qua nhìn những vị thiếu gia công tử anh tuấn ngày nào, chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi đã trở nên gầy gò, râu mọc rậm rạp, mắt đỏ bừng.

Tất cả là do chịu đựng sự giày vò này mà ra!

Nhưng ích gì chứ?

Thành phố Bắc Kinh này đã bị lật ngược lên, họ còn tìm kiếm ở những nơi lân cận khác nữa.....

“Không thể giấu được nữa rồi, phải nói cho nhà họ Chu biết thôi.” Phú Tu nhìn về phía Lưu Nhiên vẫn còn đang im lặng.

“Phải.” Lưu Nhiên gật đầu, anh liền đứng dậy nói: “Tôi sẽ tự mình đi tới nhà họ Chu, còn các cậu đi sắp xếp chuyện bên nhà, không được bỏ cuộc.”

“Được.” Bọn họ đáp lại rồi bắt đầu ra khỏi cửa.

Sau khi mọi người đi rồi, Lưu Nhiên liền gọi một cuộc điện thoại, sau đó lại gọi cho thư ký riêng của Chu lão gia là Tào Thư, nói rằng mình sẽ lập tức đến đó, nhờ ông nói với Chu lão gia hãy chờ mình.

.

Anh vừa định ra ngoài thì điện thoại đã reo lên.....

Vừa nhìn màn hình thì thấy một dãy số lạ, nhưng anh vẫn nhận, dù sao đây cũng là thời kỳ nguy hiểm, vạn nhất là tin tức có liên quan tới cô thì sao?

“Alo....Là cô à?” Mây kiếm liền nhíu lại, anh không ngờ người gọi tới lại là cô tình nhân nhỏ của Lý Khanh, Ô Thiển Thiển!

“Là cô bắt cóc sao? Gan cũng to thật đấy!” Giọng Lưu Nhiên vẫn ôn hòa như cũ, mang theo ý cười, khoe môi anh nhếch lên nhưng ánh mắt lại rất thâm trầm.....

Trong lòng rất hận không thể xé cô gái này ra thành từng mảnh nhỏ, nhưng anh phải nhịn, không thể chọc giận cô ta được.....

“Cô ấy vẫn khỏe chứ?”

“Được, tôi lập tức tới đó ngay.” Cúp điện thoại xong, sắc mặt của Lưu[Preiya] Nhiên không hề tốt chút nào, trong lòng anh đang vô cùng tức giận.....

Dám khiến cho bọn anh lo đến mức giầy vò tâm can, đầu rơi máu chảy ư?

Thì ra là kẻ đầu sỏ này đang ở bên cạnh cô ta sao?

Lý Khanh, tên hỗn đản này không phải luôn tự cho mình là “thông minh à”?

Mẹ nó, đây là “thông minh” của cậu sao? Chơi đùa với phụ nữ không giải quyết cho sạch sẽ, kết quả là để cho cô ta trả thù, làm cho người mà tôi yêu nhất thay cậu gánh chịu hậu quả.

Được, được lắm!

Chờ lão tử đem Thủ Man trở về rồi sẽ thu thập cậu sau!

Kỳ thật Luru Nhiên đang trách nhảm Lý Khanh, thật ra thì đây chỉ là một hiểu lầm không lớn lắm mà thôi!

Nhưng anh sẽ để tâm đến chuyện này ư?

Cho dù không thể hoàn toàn trách Lý Khanh, nhưng tóm lại mọi chuyện đều là do cậu ta mà ra, mà Luru Nhiên lại thâm độc như vậy thì.....

Cái gì cũng vứt bỏ hết, chỉ vì một cô gái tên là “Thủ Man”, nghiệp chướng này chính là vận mệnh của anh rồi!

Mặc kệ những thứ kia, không thể tha thứ cho cô được!

Luru Nhiên chạy xe rất nhanh, vượt hơn mười cái đèn đỏ, bỏ lại phía sau là một hàng xe cảnh sát đang hú còi, lại còn không ngừng bắt loa kêu lớn: “Xe phía trước dừng lại ngay lập tức, giảm tốc độ và đậu lại ven đường đi!”

Một trận địa đã được dàn ra để truy đuổi kẻ địch.....

Chắc, việc truy bắt này cứ như đang đuổi theo tội phạm thật đấy!

Nhưng anh sẽ để ý sao?

Tốc độ của xe anh ngày càng nhanh hơn, không hề có dấu hiệu suy giảm.

Nửa giờ sau, xe đã ngừng lại trước cửa tòa nhà của Ô Thiên Thiên, nhưng Luru Nhiên vẫn chưa kịp xuống xe thì mấy người cảnh sát đã đuổi tới, bao vây lấy xe của anh, tay theo bản năng nắm chặt gậy điện.....

Một người cảnh sát dẫn đầu phát tay với những người phía sau, ý bảo họ không cần phải cẩn trọng như vậy. Anh ta đi đến bên cạnh xe, giơ tay gõ lên cửa kính rồi hành lễ cực kỳ lễ phép.....

Luru Nhiên hạ cửa xe xuống, chỉ mỉm cười nhìn anh ta, im lặng không nói chuyện.

“Chào tiên sinh, anh đã lái xe trái với luật an toàn giao thông, vậy nên mời anh theo chúng tôi về đồn một chuyến, xin hãy phối hợp với công việc của chúng tôi!” Người cảnh sát nói chuyện cực kỳ khách khí, dù sao thì người chủ xe Lamborghini này có biển số xe đặc biệt!

Chắc chắn người này có thân phận đặc biệt rồi, có lẽ là phú nhị đại hoặc là con của quan chức, không chừng là “Quân Đô” của thành Bắc Kinh chăng?

Nếu như có sơ sót gì thì mũ đội đầu của anh ta khó mà giữ được.....

Vừa đúng lúc hôm nay anh ta mới vừa lên nhậm chức, lại để xảy ra một màn như vậy, thật là “đặc sắc” mà!

Luru Nhiên mỉm cười đẩy cửa xe bước xuống, anh gật đầu chào hỏi với viên cảnh sát cực kỳ lễ phép. Rồi anh lấy điện thoại trong túi ra, bấm một dãy số, thông thả chờ đợi bên kia bắt máy, cả người tựa vào thân xe vô cùng tao nhã khí suất!

Cả thầy bầy, tám cảnh sát nhìn thấy cảnh này đều có chút giật mình!

Bọn họ chỉ là những cảnh sát cấp nhỏ, chưa từng thấy qua loại người như vậy.

Gặp phải tình huống này mà vẫn thản nhiên như không?

“Alo, chào cậu, Chu Đào, các đồng đội của cậu làm công tác rất tốt đấy, nhất là...”—Anh liền đưa mắt nhìn qua một vòng, “À....tôi nghĩ là phó đội trưởng, đồng chí này không tệ, rất đáng khen ngợi, ha ha.....Chỉ là hôm nay lão tử có chút việc nên nhờ cậu ra lệnh cho bọn họ rút lui đi, nếu như làm lỡ công việc của tôi thì cậu chuẩn bị khóa thân chạy một vòng Bắc Kinh được rồi.”

Không hiểu là đối phương nói gì nhưng Luru Nhiên chỉ cười, ngón tay anh gõ nhẹ nhẹ lên cửa kính xe.....

“Cậu không cần phải đến đây đâu, tôi chỉ nói trước cho cậu chuẩn bị là tôi đã vượt qua mười mấy cái đèn đỏ, vượt qua tốc độ tối đa cho phép, đừng trách các đồng đội của cậu làm gì—khụ, thái độ của họ rất tốt, cậu nên khen ngợi họ xem sao?” Nói xong, anh đưa điện thoại cho người còn đang ngo

ngác kìa.

Đồng chí Đới Nhiều vẫn còn đang thất thần, Chu Đào chính là cục trưởng mới nhậm chức gần đây của bọn họ, chính là “cục trưởng đại nhân” trẻ tuổi nhất đấy sao?

“Ái chà, các đồng chí, hãy nghe điện thoại của cục trưởng các cậu đi kìa.” Luru Nhiên cảm điện thoại quơ quơ trước mặt đồng chí Đới Nhiều vẫn còn ngơ ngác.

Đới Nhiều lập tức đón lấy điện thoại, điều chỉnh tư thế lại: “Báo cáo cục trưởng! Người này.....”

Không hiểu người bên kia nói gì mà sắc mặt anh ta đã thay đổi từ đỏ chuyển sang trắng, sau cùng là tái mét rồi!

“Vâng! Tôi đã hiểu rồi!”

Sau khi trịnh trọng cúp điện thoại, anh ta cung kính trả lại điện thoại cho Luru Nhiên bằng hai tay, trái tim cũng đang đập loạn lên, thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bất quá dù sao mình cũng là một đội trưởng, được gặp mặt nhân vật tiêu biểu của thành phố này cũng nên giữ thể diện một chút.....

“Thực xin lỗi Thủ trưởng! Đã làm chậm trễ công vụ của ngài.” Đới Nhiều liền hành lễ với Luru Nhiên một cái.

“Đây là chức trách của các anh, không trách được!” Luru Nhiên nhận lấy điện thoại bằng bộ dáng rất rộng lượng, anh khóa cửa xe lại rồi đi vào bên trong tòa nhà.

Các nhân viên cảnh sát còn lại nhìn bóng người đang dần đi khỏi, rồi nhìn qua phía Đới Nhiều, trong mắt họ đều là tò mò- “Chu Đào! Oa- là nhân vật truyền kỳ của cục giao thông đó!”

Sao lại không hiểu kỳ được chứ?

“Được rồi, các cậu mau tản ra đi, đừng tới người này là không được đâu! Anh ta nói xong liền phát tay với mấy người kia, mở cửa xe lên xe rồi rời đi.

Mọi người cũng lục tục lên xe, khởi động máy rồi đi mất.....

Xe đã đi xa nhưng đầu của Đới Nhiều vẫn còn đang đồ mồ hôi lạnh, - thân thể của người vừa nãy quả thật là kinh người!

May mắn là anh đã không làm gì động chạm đến anh ta.....

Luru Nhiên bấm thang máy đến lầu 23, anh tìm đến phòng 231 rồi gõ tay ấn chuông cửa.

Không tới một phút đồng hồ, cửa đã mở ra, một cô gái toàn thân mặc quần áo ở nhà đang tựa lưng vào khung cửa, cười nhạt trêu chọc với anh: “Luru đại thiếu gia à, anh có vui không?”

Luru Nhiên lạnh lùng nhìn cô ta, lách người qua đi vào phòng, hỏi: “Người đâu?”

“Ồ trong phòng đấy, vừa mới ngủ rồi, hôm qua cô ấy bị mất ngủ, lát nữa anh hãy vào, cả một đêm không ngủ giờ để cho cô ấy ngủ một chút đã.” Trong giọng nói của Ô Thiển Thiển có chút lo lắng.

Nghe những lời này xong, trái tim đang treo lơ lửng của Luru Nhiên mới có thể hạ xuống được, trên đường tới đây anh vẫn còn đang sợ hãi.....

Nhưng giọng điệu của cô ta đối với Thù Man nghe ra rất tốt.

Trái tim đã bình tĩnh lại, anh cũng không còn nóng nảy nữa, liền tiến đến chiếc sô pha rồi ngồi xuống, trên mặt có ý cười: “Cô và cô ấy hợp nhau sao?”

“Phải, cô ấy rất độc đáo, trước kia sao tôi không phát hiện ra nhỉ.” Ô Thiển Thiển cũng ngồi xuống sô pha, nói với Luru Nhiên bằng giọng vô cùng chắc chắn: “Anh rất yêu cô ấy phải không?”

“Phải, cực kỳ yêu.” Luru Nhiên liền trả lời rất thẳng thắn.

“Nếu yêu như vậy làm sao có thể chịu được sự tồn tại của những người đàn ông khác chứ?” Trơ mắt nhìn vợ mình bị chia sẻ, thật là chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Ô Thiển Thiển hỏi thẳng ra, đây chính là mối nghi ngờ của cô bao lâu nay- không phải nói tình yêu chính là trong mắt không thể có sự tồn tại của một hạt cát ư?

Cô không hiểu được, người đàn ông kiêu ngạo này rốt cuộc là.....

“Cô ấy chính là số mệnh của tôi!” Mấy chữ được anh nói ra rất nhẹ, chính là chân thành và chấp niệm của anh.

Luru Nhiên liền cười nhạt với cô, khí chất của anh vẫn ôn hòa nho nhã như cũ....

Trái tim của Ô Thiển Thiển bị mấy chữ “Cô ấy chính là số mệnh của tôi!” này làm cho rung động, tình yêu dữ dội và chân thành thế này khiến người khác phải động lòng.

Giờ phút này, cuối cùng cô cũng đã hiểu được, một người đàn ông xem tình yêu chính là sinh mệnh của mình, nếu mất đi thì chính là cái chết, như vậy thì anh ta sẽ còn để ý đến những thứ khác sao?

“Thù Man cực kỳ may mắn khi có anh ở bên cạnh” Trong ánh mắt cô nhìn Lưu Nhiên chính là hâm mộ, và có cả tán thưởng nữa.

“Không phải.” Lưu Nhiên liền lắc đầu, “Là do tôi may mắn mới có thể gặp được Thù Man.” Trong ánh mắt anh đều là thỏa mãn, ôn hòa và cả tình yêu.

“Mấy ngày nay, Thù Man không nhớ tới ai cả vậy mà lại nhớ tới anh, nhắc tới nhiều nhất cũng chính là anh. Anh đã trả giá nhiều như vậy, cũng không phải là không có hồi báo đâu.”

“Là sao?” Lưu Nhiên nhẹ nhàng hỏi lại, việc Thù Man nhớ tới anh làm anh cảm thấy vô cùng vui mừng, nhưng anh lại càng lo lắng cho cô hơn.

“Cô ấy và đứa trẻ có khỏe không?”

“Vẫn không có vấn đề gì, cô ấy đã từng không muốn giữ lại đứa trẻ này, nhưng tôi đã khuyên cô ấy nên giữ lại, cô ấy là người lý trí nên đã chịu nghe lời tôi.”

“Vậy tôi nên cảm ơn cô mới phải!” Anh nói vô cùng chân thành.

“Không cần đâu, tôi cũng là người sắp làm mẹ mà!” Ô Thiển Thiển cười nhẹ, trong mắt cô có chút ưu thương, nhưng nó đã biến mất rất nhanh.

“Người khác lại đau lòng vì cô ấy.” Cô thờ dãi ra nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nói: “Nghĩ ngớ cuối cùng của tôi là cô ấy căn bản không phải là đứa con gái điều ngoa của nhà họ Chu.”

“Cô ấy là Thù Man.”

“Phải, cô ấy nói thích cái tên này cho nên tôi cũng gọi cô ấy là Thù Man. Cái tên này rất hợp với cô ấy.”

“Đứa trẻ trong bụng cô là con của Lý Khanh sao?” Lưu Nhiên đột nhiên hỏi một câu.

“Đúng vậy, nhưng anh ta không chịu nhận nó.” Ô Thiển Thiển tự cười giễu bản thân mình, mi mắt cô sụp xuống, che giấu nỗi niềm bi thương.

“Nếu vậy thì tôi sẽ nói chuyện với cậu ta, xem như cảm ơn việc cô đã chăm sóc cho Thù Man.” Điều thuốc Lưu Nhiên vừa lấy ra đã được anh đặt xuống bàn.

Vì trong nhà này có phụ nữ có thai.

“Cảm ơn anh!” Ô Thiển Thiển đối với hành động quan tâm của anh liền chân thành nói cảm ơn, “Thù Man cũng hút thuốc, anh nên khuyên nhủ cô ấy, dù sao nó cũng không tốt cho đứa trẻ và cả cô ấy nữa.”

Lưu Nhiên liền mỉm cười lắc đầu, ánh mắt anh rất bình thản, không hề có một ngọn sóng: “Tôi chỉ quan tâm đến cô ấy thôi, chỉ một mình cô ấy, cho dù cô ấy có phá đi đứa trẻ này thì tôi cũng không trách cô ấy, chỉ cần Thù Man thấy vui vẻ là được rồi.”

Lưu Nhiên anh cho tới bây giờ chỉ quan tâm đến một mình “Thù Man” mà thôi! Chỉ cần cô bình an là được, những cái khác không quan trọng!

Đứa trẻ này, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 15 Quyết định yêu anh

Sau đó trong phòng trở nên im lặng rất lâu.

“Trên thế giới này có tình yêu vĩnh viễn không?” Ô Thiển Thiển quyết định phá vỡ sự im lặng này, cô hỏi người đàn ông đang ngồi đối diện mình, trong đôi mắt cô là nỗi buồn vô tận.

“Để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện xưa!” Lưu Nhiên liền cười, nói: “Ở phía nam của Tây Âu có một hòn đảo nhỏ tên là Fiji, có trồng một loại cây vô cùng đặc biệt, nổi tiếng trên toàn thế giới- đó là cây bánh mì, quả của nó có mùi vị rất giống một loại bánh mỳ của Đức, sau khi hái xuống người ta sẽ

bỏ vào lò nướng, sau khi nướng xong mùi vị sẽ thơm ngon như bánh mì thật. Những thứ tốt đẹp như vậy nhưng cũng có thể giết người, cũng có thể trở thành tình yêu vĩnh viễn.”

“Một chàng trai và một cô gái nói chuyện yêu đương dưới tàng cây bánh mì, đột nhiên có một quả rớt rụng xuống, rớt trúng đầu của chàng trai ấy. Trước khi chết, chàng trai đã nói những lời vô cùng thâm tình với cô gái kia, đó là : Anh yêu em mãi mãi. Không ngờ rằng, sau khi nói câu đó xong chàng trai đã chết, đó cũng là câu nói cuối cùng của cậu ta trên đời này.”

“Chết rồi, thì nó là vĩnh viễn!” Luru Nhiên nhẹ giọng nói, nhưng vẫn mỉm cười như cũ.

Anh chỉ đơn giản là đang kể lại câu chuyện mà mình đã nghe được, lần đó khi đi công tác ở đảo Fiji đã ngẫu nhiên được người phiên dịch kể lại nên anh có ấn tượng rất sâu với nó.

Bây giờ kể lại câu chuyện này cho cô nghe, anh cũng không muốn nói quá nhiều.

Bởi vì anh biết rằng, cô thông minh như vậy, nhất định sẽ hiểu được.

“Ai.....” Ô Thiến Thiến liền cười đến nỗi đầu vai run rẩy, trong mắt cô nước mắt nhưng vẫn kiềm nén không để nó rơi xuống, cố giữ vẻ mặt thản nhiên nhìn anh: “Đúng vậy, bởi vì anh ta không thể và cũng không có được cơ hội để yêu cô gái khác nữa.”

“Tôi không thể nào buông tay được bởi vì tôi đã yêu người đó quá nhiều, nhiều lần tôi muốn hủy hoại anh ta hoặc là cả hai cùng ngọc nát đã vỡ, nhưng đối với người lý trí như anh thì chắc không làm vậy đâu nhì.”

“Con người đúng là sinh vật cực kỳ mâu thuẫn, thiên tính bên trong khó mà loại bỏ được.”

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh! Nhưng không cần phải như vậy đâu!”

“Có phải anh vẫn luôn tin vào tình yêu chung thủy phải không?” Ô Thiến Thiến hỏi.

“Không, trước kia tôi coi như không biết tình yêu là gì, hiện tại tôi đang có được tình yêu, vậy nên không quan trọng là tin hay không nữa.” Luru Nhiên cười nói.

“Khi đó tôi cũng đã từng ảo tưởng như vậy, đến cuối cùng hóa ra là anh ta chưa từng yêu tôi.”

“Không thể như vậy được, cậu ta hẳn là không hề yêu cô, cho dù là chỉ một chút.” Anh liền nói ra sự thật tàn nhẫn này, bởi vì anh hiểu Lý Khanh rất rõ.

“A[Preiya] Nhiên, anh đã đến rồi.” Giọng nói của Thù Man từ phía sau truyền đến đã cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

“Đúng vậy, đến để đón Thù Man của anh.” Luru Nhiên nhìn cô cười, cô vẫn gầy như xưa nhưng khí sắc cũng không tệ lắm.

Anh liền vươn hai tay ra với cô, chờ cô đem cả người nhào vào lòng anh.

Thù Man mỉm cười đi qua, trực tiếp nhào vào trong cánh tay đang mở, nhận lấy sự ôm ấp của anh, chóp mũi của cô kề sát vào cổ anh, ra sức ngửi mùi hương trên người anh, nỉ non: “A Nhiên, em rất nhớ anh, buổi tối lại càng nhớ hơn.”

Luru Nhiên xoa cái mũi của cô đầy cung chiều, bất đắc dĩ nói: “Đồ tồi này, em làm anh lo quá.” Anh ôm chặt cô vào trong ngực mình, cọ cọ lấy, tham lam hít sâu mùi hương hoa nhài trên người cô.

Giờ phút này cô đang ở trong lòng anh, có thể cảm nhận được sự mềm mại của cô, ngửi được mùi thơm trên người cô, có được sự nhớ nhung của cô, vậy là đủ rồi.... ..

Anh không còn mong muốn gì hơn nữa!

Ô Thiến Thiến vô cùng hâm mộ nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau kia, trong lòng vô cùng chua xót, rồi cô im lặng rời đi, để lại không gian cho bọn họ.

Thật lâu sau, Thù[d%lee%quy%doon] Man mới ngửa mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh, nói: “Vừa rồi em đã nằm mơ thấy một giấc mộng đẹp, lúc tỉnh lại vẫn còn nhớ rất rõ từng chút một, khiến em hiểu ra. Vì vậy nên em đã có một quyết định.”

“Quyết định gì vậy?” Luru Nhiên mỉm cười, hôn lên môi của cô, liền ôm ngang cô lên đi về phía phòng ngủ.

Vào trong phòng, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường rồi cũng nằm xuống theo, ôm chặt lấy cô vào lòng, nhìn sâu vào mắt cô chờ nghe đáp án.

Thù Man ngược mắt nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt mình, cô rất mê luyến nhiệt độ cơ thể và lồng ngực dày rộng bao dung của anh. Anh vẫn vô cùng yêu cô, chưa từng rời bỏ cô.....

Anh đã nói là: Sẽ vĩnh viễn không rời khỏi nghiệp chướng của anh, sẽ cùng nghiệp chướng xuống địa ngục, không muốn được cứu thoát, vĩnh viễn!

Thật tốt, như vậy thật là tốt!

Vừa rồi ở trong giấc mơ, Thù Man nhìn thấy những hình ảnh vụn vặt bị cô quên mất, nhưng cũng không phải là toàn bộ.

Mọi thứ giống như một cái gương soi bị vỡ ra vậy.

Trên mỗi một mảnh của tấm gương là những hình ảnh khác nhau.

Bên trong một mảnh gương là hình ảnh cô và những người đàn ông khác cùng nhau triền miên.

Họ không ngừng đòi hỏi từ cô, giống như lúc mà cô tỉnh dậy, không hề có sự khác biệt gì.

Hình ảnh càng rõ nét hơn chính là A Nhiên của cô, người yêu cô say đắm, lại dung túng cho cô hết mực không vì một lý do nào cả.

Anh vô cùng trân trọng và quyến luyến cô,

Cái gì anh cũng đều cho cô, giao cho cô tất cả cô-Thù Man của anh!

Cô nhìn thấy rất rõ anh tự đem trái tim mình xé nát nhiều lần, đến nỗi chảy cả máu.

Nhưng cô vẫn lạnh lùng như không nhìn thấy gì cả, xem như thương tổn của anh là không hề có. Bản dịch này chỉ được đăng tại d#d#l.q.d, nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác tức là nó đã bị copy không xin phép.

Vì cô không cho phép bản thân mình được xao động hay động lòng,

Không cho bản thân mình được hồi đáp lại anh, hơn nữa là không có bất kỳ sự áy náy nào.

Ngày đó cô còn vô cùng quá đáng, nhẫn tâm làm tổn thương đến anh nữa.

Vì không muốn để cho vết thương mà cô tự xé mở trong anh được lành lại,

Cô thật sự quá xấu xa và ác độc rồi!

Cô ta đã nói: Thù Man, cô thật là quá bướng bỉnh, cũng lại quá cô độc, bởi vì bản thân cô chính là một vết thương vô cùng lớn, không thể nào chữa lành.

Nhưng cô là Thù Man!

Và tôi thích cô như vậy đấy!

Trong bóng đêm, cô đã ần dần nhớ lại tất cả.

Trong phút chốc, cô chợt có cảm xúc về những ngày tháng xưa cũ, tự nhiên cảm thấy hơi đau lòng.

Bỗng dưng cô phát hiện hiện ra là mình đã đối xử không tốt với anh!

Bởi vì cô không hề có lương tâm, trái tim cũng vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn.

Cần được đau đớn an ủi mình.

Cô nghĩ mình nên thay đổi, không được đối xử với bản thân như những gì cô làm trong quá khứ nữa.

Cô ta cũng không phản đối, đồng ý cho Thù Man được thay đổi, chỉ hỏi vì sao cô lại muốn làm như vậy.

Cô nói: Tôi muốn như vậy, nếu muốn thì cần gì lý do nữa, vậy là được rồi!

Cũng thuận lợi để cô đi tìm một lý do cho mình và cả cô ta!

Anh chính là sự “ràng buộc” ngoài ý muốn mà ngày đêm cô nhớ tới, xâm nhập vào “dị số” của cô.

Cũng là người đàn ông duy nhất mà cô nguyện ý đem anh khắc sâu vào trí nhớ và tranh vẽ.

Như vậy vẫn chưa đủ hay sao?

Với cô như vậy là đủ rồi!

Cho nên cô mới muốn thay đổi cảm xúc và thái độ đối với anh.

Thử dùng tình yêu đối lấy tình yêu, dùng tình cảm đối lấy tình cảm, dùng hạnh phúc đi tìm hạnh phúc của chính mình!

Có lẽ như vậy cũng tốt!

“A Nhiên à, em đã quyết định là em sẽ yêu anh!” Giọng nói của Thù Man cực kỳ trong trẻo, trong mắt cô có luồng sáng đang chuyển động.

Lưu Nhiên liền sững sờ, anh vô cùng hoảng hốt và không thể tin nổi nữa.

Vốn anh cho rằng, cả đời này anh sẽ chỉ có thể vùng vẫy trong vô vọng, cả yêu thương và chờ đợi vì cô sẽ không bao giờ đáp lại tình cảm của anh.

Nhưng,

Hiện giờ.anh lại đột ngột nghe thấy.lời cô nói bên tai anh,

Giọng của cô trong trẻo và vô cùng êm tai,

Khi cô nói cô yêu anh, ánh mắt của cô khi đó cứ như là thật vậy.

Đây là quyết định của em ư!

Nó khiến anh mừng như điên rồi!

Đời này anh quyết phải giữ gìn nó bằng được!

Lưu Nhiên liền nhắm lại, anh không thể kiềm chế cảm xúc bây giờ của mình được, nước mắt từ trong khóe mắt đột nhiên trào ra!

Anh nhẹ nhàng ní non trằm thấp bên tai cô: “Thù Man à, cho dù bây giờ có chết đi anh cũng không còn gì hối tiếc nữa!”

Mở mắt ra, anh liền nhẹ nhàng hôn lên mi mắt, chóp mũi, khóe môi, lên mỗi tác da thịt của cô, sau cùng là hai cánh môi đỏ tươi như cánh hoa kia, nhẹ nhàng ma sát, sau đó trườn miên thật lâu- cô gái trong lòng này, cái nghiệp chướng này chính là toàn bộ thế giới của anh.

Đây thật là một hình ảnh tốt đẹp, một đôi tình nhân ôm nhau trên giường, ma mị, thâm tình, hết sức chân thành và sinh động.... ..

Họ vô cùng lưu luyến, thân mật, say đắm, hương vị ** ngập tràn trong không khí.

Thù Man tiến sát vào trong ngực anh, chăm chú nhìn vào đôi mắt cười của anh, nói: “A Nhiên à, có anh ở đây thật tốt, quyết định yêu anh cũng là một điều thật tốt!”

Càng nói cô càng trở nên phấn khích hơn: “Về sau em không cô đơn nữa rồi. Em cảm thấy bây giờ mình rất vui vẻ, lại càng cảm thấy không đủ. Càng vui vẻ lại càng muốn lâm vào sa đọa, càng sa đọa vô si lại càng vui vẻ. A[diện#đan.le.quy#don] Nhiên, ở một mình trong địa ngục sẽ rất cô đơn, anh đi với em có được không, cũng làm cho bọn họ cùng đi với em, được không?”

Nói xong, cô đưa tay dò xuống chỗ bụng dưới của anh, sờ nhẹ, ma sát, khiêu khích.....

Lưu Nhiên liền hít vào một ngụm khí, nói: “Được, anh sẽ đi cùng em, cũng sẽ khiến cho bọn họ đi theo em, bọn anh đều ở cùng em.”

Dưới ngọn đèn vàng ấm áp mà ái muội, thân thể bọn họ được bao phủ một tầng ánh sáng, đôi tình nhân này giống hệt một cặp yêu tinh, xinh đẹp mà ma mị, mị hoặc vô cùng.

Khuôn mặt của người đàn ông ửng hồng, đôi mắt khép hờ, từ giữa đôi môi anh truyền ra tiếng than nhẹ, giống như đau khổ ai oán, lại giống như đang cảm thấy sung sướng, hai cánh tay của anh đang ôm lấy cô thật chặt.

“Thù Man.không được....” Hai mắt anh đã trở nên đỏ ngầu, bên trong là ** mà anh cố gắng kiềm nén- “Đứa trẻ....Uhm...”

“Văn Hoa, em muốn anh.rất muốn.....” Nụ cười của nghiệp chướng vô cùng xinh đẹp, ma mị tới mức có thể biến vũ khí của anh trở thành đất bùn, khiến cho người ta không tự giác mà hòa tan vào máu của cô, không thể thoát ra được.

Huống gì, đây lại là người đàn ông yêu cô nữa chứ?

Bảo vệ cho mối tình, chiếm giữ nhu hương, một đôi nhân nhi dây dưa không dứt trên màn trường hồng loan, vui vẻ ái ân mặn nồng một hồi lâu, hưởng thụ trọn đêm trăng hoa nở.

Chấp niệm tình cảm trở thành linh hồn phóng đảng, bọn họ cùng nhau trầm luân trong bể dục.

Tình yêu giữa người và người vô cùng mãnh liệt, gần gũi, cùng nhau hướng về phía trước, không có chỗ cho bất kỳ tình cảm nào khác nữa. Trong tiếng Hán, tình yêu chính là yêu thương đối phương, có mối quan hệ tình dục thân mật và cả hứa hẹn tương lai, hơn nữa loại quan hệ này cần sự tin tưởng để có thể tồn tại lâu dài được, và cùng đôi phương chia sẻ sinh hoạt cá nhân với nhau.

Nhưng lúc đó nó cũng không quy định là tình yêu chỉ tồn tại giữa một nam và một nữ,

Vậy nên tình yêu của bọn họ bây giờ là bất luân sao?

Có phải là đã vi phạm vào lẽ luân thường không?

Mối quan hệ này như một cái động không đáy đen kịt, tình cảm mãnh liệt và tình cảm bi thương va chạm vào nhau tạo nên một ngọn lửa, chiếu sáng lên con đường hủy diệt nhân sinh.

Lúc này đây, nghiệp chướng Thù Man làm sao biết được là không bao lâu nữa, cô và người đàn ông mà mình quyết định yêu sẽ phải bị âm dương chia cắt chứ?

Có một câu nói như thế này: Tất cả mọi sự vật đẹp đẽ trên thế gian này, càng tốt đẹp thì càng ngắn ngủi.

Nó chính là: Đã không còn cách nào khác, hoa đã rơi rồi, cho dù anh yêu em như vậy nhưng vẫn phải rời xa em, không thể ở lại bên cạnh em được.

Khi em hiểu được quý trọng là gì thì anh đã rời xa,

Em chưa kịp hối hận, cảm thấy vô cùng trống rỗng, tiếc thương, hoài niệm,

Bởi vì thời khắc mà anh ra đi thì linh hồn em cũng đã kịp đi theo anh,

Về sau chúng ta sẽ ở cùng nhau, không còn tách rời nữa,

Chỉ còn lại thân xác đang hấp hối và máu trong cơ thể,

Dùng để sinh ra tình yêu say đắm đối với anh, xâm nhập vào cốt tủy,

Nó sẽ lớn dần lên, rồi sẽ nở thành hoa,

Hoa nở ở hướng nào thì em và anh sẽ cùng nhau đi về hướng đó!

Lệ rách rách, sầu phá gan. Chia lìa quân để gặp lại khó. Gặp quân nơi nao trù ở trong hồn mộng. Than ôi Thụy Lan bạc mệnh kìa!

Khiến cho em tan nát cõi lòng, đứt từng đoạn ruột, làm cho nước mắt em rơi, hồn em tiêu tán, muốn van xin nhưng lại không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 16 Đứa bé là con ai?

Vốn là mấy kẻ tai họa đã sắp phát điên mấy ngày nay đang định trở về nhà nhờ ba mình cho người trợ giúp tìm kiếm nhưng một cuộc gọi đến của Lưu Nhiên đã dập tắt ý tưởng của họ.

“Tu, nói lại với bọn Nam Tạm là đã tìm được Thù Man rồi, hiện giờ các cậu không cần phải lo lắng nữa đâu!” Lưu Nhiên chỉ nói vài câu đơn giản rồi cúp máy.

Phú Tu liền sững sờ tại chỗ.

Hiện giờ, trong lòng anh đang vô cùng vui sướng và xúc động.

Cuối cùng đã tìm thấy cô rồi sao?

Nhưng hiện giờ cô đang ở đâu, sao cậu ta lại không nói vậy?

Không cần lo lắng nữa, bọn anh có thể không lo lắng được sao?

Cậu cố tình muốn để cho bọn tôi phải lo chết há?

Cậu không biết là chỉ khi nào nhìn thấy cô ấy thì chúng tôi mới yên tâm sao?

“Tu Nhi à, sao con lại thất thần như vậy?” Ba Phú nhìn sang, ông thấy anh đang thất thần như đi vào cõi khác vậy, “Con trở về tìm ba với về mặt lo lắng như vậy, muốn nhờ ba cho người giúp con tìm người, sao mới nói được một nửa thì ngừng lại, rốt cuộc là sao? Con muốn tìm ai?”

“.....” Phú Tu vẫn đang mê mang, không hề nghe thấy câu hỏi của ba mình.

“Phú Tu!” Ba Phú liền tức giận rống to, vỗ bàn một cái, lời nói của ông vậy mà lại bị anh xem như không khí.

“Đạ.....” Phú Tu rút cuộc đã bị một cú rống của ba anh gọi trở về.

Rồi anh vẫy tay, cười như hoa nở với ông: “Không có chuyện gì đâu ba, thật xin lỗi con sai rồi, không nên làm chậm trễ công tác của ba. Vừa rồi A Nhiên gọi tới nói là đã tìm thấy người rồi.” Anh vừa nói vừa đứng lên đi ra khỏi cửa, “Ba, con đi trước đây.” Vừa nói xong, bóng dáng của anh liền biến mất.

Chắc, ba Phú nhìn thấy anh đã đi mất, ông liền nhủ mày,

Đứa con này, nói đi là đi sao, vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của ông nữa, nó làm cho ông cảm thấy ông không còn nghiêm khắc nữa rồi.

Ai! Ông không khỏi lắc đầu cảm thán, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Đã lâu lắm rồi tên tiểu tử này mới trở về nhà, trong điện thoại nó nói chuyện vô cùng gấp gáp cứ như thể là bị thiên lôi đánh trúng vậy.

Làm ông phải bỏ dở cả cuộc họp mà chạy về nhà,

Vậy mà đứa nghịch tử này vẫn chưa kể hết là có chuyện gì, chỉ nói 1 câu “đã tìm thấy người” rồi quay đầu đi mất, thương yêu cái gì chứ, toàn khiến lão tử tức chết!

Ba Phú vô cùng tức giận, nhưng ông cũng có cách nào khác đâu!

Ra khỏi thư phòng, Phú Tu liền gọi cho những người khác, anh biết hẳn là bọn họ cũng đang sốt ruột như anh.

Không tới nửa giờ sau, tất cả đã tập hợp đầy đủ tại nhà của Lưu[Preiya] Nhiên- một đám người híp mắt nhìn nhau, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Bạch Thành hơi nhíu mày, anh gọi cho Lưu Nhiên này giờ nhưng tất cả đều là “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

“Mẹ nó!” Anh buồn bực mắng một câu rồi quăng điện thoại lên bàn thủy tinh, “ầm” một tiếng, điện thoại liền văng xuống sàn rồi vỡ thành 2 mảnh- “Cậu ta toàn lo nghĩ cho bản thân mà không quan tâm tới chúng ta đang sốt ruột như thế nào.” Bạch Thành phàn nàn.

“Bạch Thành à, cậu kiên nhẫn chút đi, dựa vào tính tình của A Nhiên mà nói, có thể thể không tin tưởng được sao? Có lẽ là lát nữa cậu ta sẽ trở về thôi.” Nam Tạm vỗ vỗ bả vai Bạch Thành an ủi vài câu, rồi đưa cho mỗi người một điều thuốc.

Mấy kẻ yêu nghiệt bặt lửa châm thuốc rồi hít vào một hơi thật sâu.

“Chỉ cần tìm thấy cô ấy là được rồi, những cái khác không còn quan trọng nữa.” Phú Tu liếc mắt nhìn những người kia, anh phun ra một ngụm khói, nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, một lát nữa A Nhiên trở về, chúng ta cùng nhau hỏi về vấn đề này vậy.” Nam Tạm nói.

Từ lúc vào phòng đến giờ, Lý Khanh vẫn đang im lặng, anh chỉ lo hút thuốc, trên mặt không hề biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Lúc này cửa đột ngột bị mở ra, mọi người đều quay sang nhìn về phía cánh cửa,

Lưu Nhiên đang mỉm cười đi vào, anh liếc mắt nhìn mấy người kia một vòng, khi nhìn đến Lý Khanh thì ánh mắt anh bỗng dừng trở nên thâm sâu hơn, còn tối lại một chút.

Nhưng phía sau anh còn có một gái khác đang đi vào.

Là người mà tất cả mọi người đều quen thuộc, Ô Thiển Thiển!

Mấy kẻ yêu nghiệt không hẹn àm cùng nhìn về Lý Khanh một cái, ý tứ bên trong chính là....

Lý Khanh nhìn thấy Ô Thiển Thiển đang đi vào, ánh mắt anh hơi trầm xuống nhưng trên mặt vẫn giữ được nét bình tĩnh, chỉ là im lặng không nói gì.

Nhưng trong đầu anh đang suy nghĩ là, tại sao cô ta lại cùng A Nhiên đến đây vậy? Sao cậu ta lại mang cô đến đây làm gì?

Chẳng lẽ chuyện Thù Man mất tích có liên quan tới cô ta hay sao?

Đột nhiên, Lý[d%đ%le%quy%don%] Khanh nhớ tới cuộc gọi đến của Ô Thiển Thiển ngày đó!

Xâu chuỗi các sự kiện lại, trong nháy mắt anh đã hiểu được mấy ngày nay mình đã bỏ sót cái gì, thì ra chính là....

Xem ra không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện Thù Man mất tích nhất định là do cô ta giờ trò ma quỷ rồi.

Nhưng trong điện thoại A Nhiên nói Thù Man vẫn ổn mà,

Thì ra cô gái này vẫn còn đầu óc và lý trí. Cũng may cho cô ta là không đụng đến bảo bối của anh. Nếu không, anh sẽ.... ..

Tia ngoạn độc trong mắt Lý Khanh chợt lóe lên rồi biến mất nhanh chóng.

“Thù Man đâu rồi?” Bạch Thành, Phú Tu và Nam Tạm nhìn chăm chăm vào Lưu Nhiên, người không hề nói một câu nào từ khi bước vào cửa đến giờ.

“Tôi đưa cô ấy trở về nhà họ Chu rồi, dù sao thì đã lâu rồi cô ấy không về nhà, Chu lão gia cũng nhớ cô ấy.” Anh vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa như cũ, mỉm cười nói.

Rồi anh dời đi tầm mắt, nhìn Lý Khanh một cái, nói: “Hôm nay chúng ta có việc cần phải nói cho rõ ràng.”

“Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.” Lý Khanh cũng mỉm cười nhìn anh: “A Nhiên, rồi tôi sẽ cho cậu câu trả lời thích đáng.”

Lưu Nhiên liền gật đầu, xem như vừa ý với thái độ của Lý Khanh, rồi anh quay đầu mỉm cười nhìn Ô Thiển Thiển, nói với cô bằng giọng ôn hòa: “Thiến Thiến à, cô ngồi đi, đúng lúc Khanh Từ cũng ở đây, hãy nói chuyện rõ ràng với cậu ta đi.”

“Ừm, được rồi.” Cô mỉm cười gật đầu.

Sau đó anh quay đầu nhìn Nam Tạm và Bạch Thành. Phú Tu cười cười, đi đến ngồi xuống đối diện Lý Khanh, cũng không nói vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề luôn: “Lý Khanh, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Được.” Lý Khanh liền cười nhạt, anh điều chỉnh lại dáng ngồi rồi nhìn Ô Thiển Thiển, nói lời cảm ơn đột ngột với cô bằng thái độ cực kỳ chân thành: “Đúng ra tôi nên cảm ơn em mới phải.”

“Không cần đâu, tôi chưa từng nhìn mặt mũi ai để nói chuyện, cũng không sợ bất cứ cái gì, dù sao thì tôi chỉ là một người nếu không yêu thì không níu kéo nữa.” Ô Thiển Thiển cũng nhẹ cười, bình thản nhìn lại Lý Khanh: “Chỉ là tôi không ngờ tới rằng tôi và cô ta lại hợp nhau đến vậy.”

Hai người nói qua nói lại một hồi, toàn nói không đầu không đuôi gì cả.

Nhưng những người trong nhà này là ai chứ, đều là những người có thể moi ruột gan của người khác ra, sao có thể không nghe manh mối được.

Họ chỉ cần suy nghĩ một chút thì đã tìm ra manh mối rồi.

“Anh đã từng yêu tôi chưa?” Ô Thiển Thiển nhìn thẳng vào Lý Khanh, trực tiếp hỏi.

“Không có, tôi chưa từng yêu em.” Lý Khanh cũng trả lời lại, cực kỳ thẳng thắn.

Nhưng mà, nói dối một người đã giao trái tim mình ra cho anh, đối với cô gái yêu anh mà nói thì không thể bị coi là tàn nhẫn được.

“Ha ha.....” Ô Thiển Thiển liền cười thành tiếng, sắc mặt cô vẫn bình tĩnh, không hề có nét bi thương nào.

Đáp án này đã sớm nằm trong dự đoán của cô, vừa rồi sao cô hà tất phải hỏi anh ta chứ?

Kỳ thật hiện tại cô lại không cảm thấy đau đớn nữa, trong lòng cũng thấy bình thản, yên tĩnh hơn. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn ddlee#quyy#don, nếu bạn nhìn thấy nó

“Anh đã từng sống với tôi, vậy những ngày đó đối với anh mà nói chỉ là trò chơi thôi sao?”

“Đúng vậy.” Lý Khanh dứt khoát trả lời.

“Vậy anh thật lòng yêu Thù Man sao?”

“Đúng.” Anh nói vô cùng kiên quyết, trong mắt anh không hề có sóng nước dao động: “Tôi yêu cô ấy còn hơn tất cả những gì khác trên đời này.”

Ô Thiển Thiển cười thật buồn, cô tự giễu mình lại đi tình nguyện yêu anh như vậy, thật quá ngu xuẩn mà.

Người đàn ông này, cuối cùng có cái gì đáng giá mà cô lại phải hy sinh nhiều như vậy chứ?

Chẳng lẽ bởi vì đêm đó anh đã nhất thương hại cô và cứu vớt cô chăng?

E rằng cô không hề yêu anh nhiều như mình đã tưởng tượng, mà là vì cô cần anh, vậy nên mới tham lam và bây giờ phải trả giá cho việc này, tất cả chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Trong lúc cô đau khổ nhất thì anh lại xuất hiện, vì vậy nên cô mới coi anh là phao cứu sinh của cuộc đời mình.

Hiện tại Ô Thiển Thiển đang rất bình tĩnh, cô nhẹ giọng nói: “Lần trước trong điện thoại tôi đã nói rõ ràng rồi, tôi đã mang thai, đứa bé là con anh, bởi vì

tôi chi lên giường với một mình anh. Bây giờ anh hãy nói thẳng ra đi, rốt cuộc là nhận hay là không nhận?”

Trước khi tới đây cô đã nghĩ thông suốt và làm tốt công tác chuẩn bị rồi, bất luận là anh ta nói gì, kết quả như thế nào cô đều có thể bình thản mà chấp nhận được.

Ô Thiển Thiển là người không muốn chịu bất cứ ràng buộc nào, lý trí vĩnh viễn thắng tình cảm, đây chính là bản năng sinh tồn của cô, tuy đã có lúc bị mất nhưng nay đã tìm được về.

Lần gặp mặt này chính là một cái lý do để cho cô có thể cam tâm tình nguyện mà buông tay rồi!

Trong lòng cô đã tự nhủ như vậy.

Lời vừa nói ra khỏi miệng xong,

“Hà?” Trừ Lưu[d.d.l#quy#don] Nhiên ra, ba kẻ còn lại không hện mà cùng kêu lên, họ nhìn Lý Khanh chăm chăm, trong mắt liền lóe lên tia độc ác- Tên Lý Khanh kia, cậu giỏi lắm!

Cuối cùng thì họ đã hiểu rõ rồi, là vì tên quý con này mà Ô Thiển Thiển mới cùng A Nhiên tới đây sao?

Vừa rồi tại sao Lý Khanh lại nói lời cảm ơn cô ta?

“Mang thai rồi sao?” – Cô ta nói đứa bé là con của cậu ta,

Rõ rồi, thì ra mọi chuyện là như vậy.

“Bất cóc!” Họ không muốn suy nghĩ tới, nhưng đột nhiên hai chữ này liền xuất hiện.

Thù Man của họ mất tích mấy ngày nay, thì ra là vì thói trêu chọc lung tung của cậu, thật đáng chết, mẹ nó cậu còn mặt mũi mà nói “yêu cô ấy” hay sao hả?

Nhưng trong lòng họ cũng biết, đây không phải là lúc làm loạn lên nên dù trong lòng có giận dữ thì trên mặt vẫn bình tĩnh, phải chịu đựng- không một ai lên tiếng vì chờ đợi kẻ tiếp, Lý Khanh sẽ giải thích như thế nào đây?

Nếu như không nói ra lời lẽ thuyết phục khiến chúng tôi tin tưởng,

Thì chờ bọn lão tử tới dọn dẹp cậu đi.

Cho dù nói đúng thì bọn tôi vẫn phải dọn dẹp cậu vì bảo bối của chúng ta nữa, cô ấy đang mang thai, sức khỏe lại yếu, lại phải chịu đựng ủy khuất mấy ngày nay, là vì cậu đó!

Chắc, bạn nhìn một đám người này xem, vì người trong tim của họ mà trở nên độc ác rồi!

Lý Khanh cười cười, nhìn cô bằng ánh mắt chân thành, thẳng thắn nói: “Đứa bé không phải là của tôi, lần trước trong điện thoại tôi đã nói rất rõ rồi! Tiểu Thiển à, chúng ta cũng xem như đã từng quen biết một thời gian, thời gian ở chung cũng không phải là ngắn, em cũng biết tôi là người thế nào mà. Lý Khanh tôi không phải là người tốt gì, nhưng cũng không phải là người dám làm không dám nhận.”

“Vậy đêm đó thì sao?” Ô Thiển Thiển liền nhủ mảy, cô cẩn thận dò xét nhìn Lý Khanh, không bỏ qua bất cứ nét mặt nào của anh, trong mắt không hề có cảm xúc nào, dù chỉ là nhỏ nhất: “Đêm đó người ở cùng tôi không phải là anh ư?”

“Đúng vậy.” Lý Khanh trả lời, vẻ mặt anh vẫn bình thản.

Ô Thiển Thiển liền im lặng, cô cup mắt, cúi đầu suy nghĩ về tất cả chi tiết của đêm đó.

Người đàn ông cùng mình triền miên cả một đêm không phải là Lý Khanh sao?

Vậy thì người đó là ai?

Đứa bé trong bụng mình là con ai?

Có lẽ người ở cùng cô là do anh ta sắp xếp chăng?

Ý nghĩ như vậy khiến cho toàn thân cô trở nên rét lạnh, trong lòng lại càng đau đớn.

Sau một lúc lâu, Ô Thiển Thiển mới ngẩng đầu lên nhìn về người đàn ông vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng từ đầu tới cuối, nói: “Như vậy đứa bé trong bụng tôi không thể biết cha nó là ai ư?”

“Hay là Lý Khanh, anh biết người đàn ông ngủ cùng tôi ngày đó là ai phải không, có lẽ người đó là do anh sắp xếp đúng không?”

Chương 101: Chương 17 Anh ta đáng để em yêu

Thù Man đứng dựa người trên cửa sổ ngoài hành lang, lẳng lặng lấy ra một điều thuốc. Mỗi một lần hút, cô đều hít vào một hơi thật sâu để cho khói thuốc tràn vào phổi rồi bay theo đường mũi ra ngoài, sau đó biến mất trong không khí.

Bỗng dưng cô cảm thấy hơi choáng váng, cái loại cảm giác này vô cùng tuyệt hảo, thân thể trở nên bông bênh như đang ở trên mây vậy.

Thù Man cho rằng, cảm giác say mê khói thuốc này giống như bị say rượu, mang theo cảm giác ưu thương nhẹ nhàng.

Chẳng biết cô ta đã hiện ra từ lúc nào, đang cùng cô đứng ngắm cảnh đêm.

Bên tai Thù Man là giọng nói của cô ta, vẫn trong trẻo và êm tai như cũ.

Cô ta nói: Thù Man à, tôi có cảm giác bản thân mình giống như một dây leo to lớn vậy, thích quấn trên thân thể của đàn ông, xem bọn họ như liều thuốc tốt nhất của mình. Cả người liền ôm chặt lấy anh ta, đôi gối lên bả vai. Thân thể của người đàn ông chính là ngai vàng của tôi.

Tôi lại càng thích được người ta ôm ấp nữa, đem mặt mình vùi vào ngực của họ, lại cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, gần như sắp biến mất.

Thù Man đem điều thuốc đã cháy gần hết bỏ ra ngoài cửa sổ, mỉm cười nhìn cô ta, nói: “Tôi đã mơ thấy một giấc mơ giống nhau trong nhiều ngày nay, đó là nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đang ôm một cổ thi thể rồi kéo nó lên trên giường, sau đó anh ta cởi quần áo rồi nằm xuống cạnh nó, trên mặt là nụ cười rất mãn nguyện. Tôi không thể nhìn rõ được nét mặt của cái thi thể đó, nhưng chắc chắn là người đó rất yêu cô ta nên mới nguyện ý ôm một thi thể mà đi ngủ. Thi thể đó mặc một bộ quần áo bằng tơ lụa có thêu hoa văn tinh xảo, chân mang giày thêu màu đỏ. Đó chính là kiểu dáng và chất liệu mà tôi yêu thích nhất. Tôi đã nghĩ rằng đó chính là mình chẳng. Chỉ có mình cô biết rằng tôi vẫn chưa chết mà thôi. Sau khi tỉnh lại xong, tôi cảm thấy rất lạnh, vô cùng nhớ cái ôm và nhiệt độ thân thể ấm áp của bọn họ, như vậy tôi có thể được mùi hương trên người họ.”

Cô ta liền xoay người lại, nhìn cô bằng đôi mắt đen láy của mình: “Thù Man à, có phải cô đang sợ là một ngày nào đó sẽ phải rời khỏi bọn họ hay không, cũng không thể ngửi được mùi hương của họ nữa. Giác mộng này chính là một điềm báo trước đấy.”

Thù Man cười cười rồi xoay người lại, đi về phía phòng ngủ: “Có lẽ là dự báo hết sức chính xác rồi, nếu như tôi chết đi mà vẫn có người nguyện ý ôm tôi ngủ, như vậy cũng tốt.”

Sau lưng cô đột nhiên truyền đến tiếng cười khanh khách như chuông bạc.

Đẩy cửa phòng đọc sách đang khép hờ trên lầu hai, Thù Man đứng ở cửa nhìn người đàn ông đang ngồi cạnh cửa sổ, mỉm cười nói: “Anh, em đã về rồi.”

Chu Nham Hải mỉm cười đứng dậy, đi nhanh về phía cô rồi ôm chặt lấy, mặt anh vùi đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng ma sát, vô cùng quyến luyến.

Cô tham lam hít vào mùi hương tan ra làn da trên người anh, mùi mồ hôi chỉ thuộc về anh liền quanh quẩn trong mũi cô rồi tiến vào phổi.

“Yêu tinh của anh, hoan nghênh em trở về nhà!” Mỗi lần nhớ cô, anh đều có thể diễn tả bằng hàng trăm lời nói- nhưng vào giờ phút này, khi cô đang ở trong lòng anh thì anh lại quên hết những lời đó rồi.

“Không anh à, em đang nghĩ về sau mình sẽ trở thành cảm thú, không làm yêu tinh nữa.” Thù Man mỉm cười, trong mắt cô có tia cười khế, lại tản ra mùi hương ngọt ngào lại rất chân thật.

Chu Nham Hải bật cười, anh càng dùng sức ôm cô vào ngực, trong giọng nói đều là sùng nịch: “Được được, làm cảm thú, làm cảm thú! Kẻ xấu xa này của anh!”

Hai người lẳng lặng ôm nhau trong không khí vô cùng tốt đẹp, phảng phất tình cảm ấm áp.

Nhưng,

“Anh à, em đã quyết định sẽ yêu A[Preiya] Nhiên rồi.” Cô nhìn anh bằng ánh nhìn sâu thẳm, hai tay vẫn ôm chặt lấy vòng eo gầy gò của anh, bình tĩnh nói cho anh biết.

Khi Thù Man vừa dứt lời xong,

Lòng của anh giống như bị đóng băng trong nháy mắt, xuất hiện thêm những vết rạn- cổ anh giống như đang bị một bàn tay trắng nõn bóp chặt đến nỗi hít thở không thông.

Chuyện hôm qua ba người bọn họ cùng nhau nói chuyện bỗng nhiên hiện lên trước mắt anh thật rõ ràng!

Lúc đó Ngạn Thủ đã cười vô cùng khuyh thành, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm kiên định đến động lòng người,

Anh ta nói: Nham Hải à, cậu nên cảm thấy thỏa mãn hoặc là biết ơn trời đất đi vì người đã ban tặng Thủ Man cho những con người có tâm hồn khô héo là chúng ta đây!

Lúc nhìn thấy cô ấy tôi đã nghĩ cô ấy thật giống như cô gái đang nằm ngủ say giữa đóa hoa sen, vì nhìn thấy ma quỷ ngủ say trong người tôi mà mỉm cười.

Khi ở Phật đường, cô ấy đã nói với tôi rằng: Ngạn Thủ à, tôi đã sớm mất đi bản tính con người tới nỗi tán tận lương tâm rồi!

Tôi muốn xé nát vỏ bọc của anh, nhìn thấy anh chảy máu, là bởi vì anh quá xinh đẹp, lại có linh hồn giống như tôi, trong nội tâm có chứa ma tính.

Lúc đó cô ấy cực kỳ xinh đẹp, toàn thân đều tỏa ra yêu khí có thể mê hoặc bất kỳ người đàn ông nào!

Vậy nên, tôi muốn đối xử tốt với cô ấy, chỉ với mình cô ấy thôi!

Tôi không cần cô ấy phải yêu tôi, không quan tâm tới thái độ của cô ấy, cũng không ngại chuyện cô ấy yêu người khác, bởi vì tôi vẫn sẽ yêu Thủ Man!

Từ nhỏ cô ấy chính là nghiệp chương sống dưới địa ngục để tra khảo nhân sinh. Vì trong người tôi có sẵn ma tính cho nên tôi muốn ở cùng cô ấy, cùng nhau sa đọa, cho dù có đau đớn hay đổ máu cũng không muốn rời xa!

Lúc Khuyh Hữu nói chuyện, trong mắt cậu ta đều là thâm tình, tuy miệng nở nụ cười ôn nhu như nước nhưng nụ cười đó rất đau khổ. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lễ quý đôn, nếu bạn nhìn thấy nó ở nơi khác tức là nó đã bị copy không xin phép.

Cậu ta nói: Thủ Man chính là một ly rượu có chứa chất độc mà cậu tình nguyện uống vào.

Cho dù biết trong lòng cô ấy có tồn tại một người đàn ông khác đi nữa,

Vậy cũng được, mặc dù như vậy nhưng tôi vẫn muốn yêu cô ấy, không những không giảm đi mà trái lại còn tăng lên gấp nhiều lần.

Đúng vậy, cả hai người họ đều nói rất đúng!

Điều duy nhất mà anh cho được chính là tan nát cõi lòng,

Yêu em chính là điều đau khổ nhất!

Trong lòng luôn chất chứa tình yêu đối với em, từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn,

Nhưng Thủ Man à, hiện tại khi em đang ở trong lòng anh, em lại nói cho anh biết là em sẽ yêu một người đàn ông khác sao?

Đây chính là sự tàn nhẫn dịu dàng của em đấy!

Em biết rằng anh sẽ bị tổn thương, nhưng tận trong đáy lòng lạnh lùng của em chưa bao giờ nảy sinh lòng trắc ẩn cả.

Từ lâu anh đã sớm biết rõ, nhận ra sự thật tàn khốc này rồi.

Nhưng anh vẫn cố ôm một tia hy vọng xa vời, ôm hy vọng chờ đợi.: Thủ Man à, đến khi nào thì em sẽ cho anh một chút tình yêu của anh đây?

Cho dù là thương hại cũng được!

Anh biết chính mình không thể so sánh được với A Nhiên của em, cũng không thể chiếm cứ được trái tim lạnh lùng và một chút tình yêu say đắm và sự quyến luyến của em được!

Cho dù có ghen tỵ và ghen tuông ngập trời đi nữa thì chỉ có thể bùng phát trong lòng.

Anh cảm thấy giận dữ và không cam lòng đâu!

Nhưng anh không thể đến với em được, bởi vì anh không có tư cách,

Anh đã quá ích kỷ nên mới làm tổn thương đến em, cho nên đây chính là quả báo đau khổ dành cho anh đi!

Quả báo này gọi là “tàn nhẫn”!

Không thể kiềm chế được, anh muốn được khóc giống như một cô gái, khóc hề kiêng kỵ điều gì,

Dùng phương thức này để bày tỏ sự thương tiếc và chua xót trong lòng.

Vì thân thể của hai người kề sát nhau nên Thù Man có thể nghe thấy được tiếng tim đập rất mạnh của người đàn ông này, thân thể của anh bắt đầu trở nên cứng ngắc, về bị thương lan tỏa khắp cả người.

Hiện giờ cô rất thích mùi hương trên người anh, đặc biệt là càng bị thương cô lại càng mê luyến.

Kết quả như thế này, Thù Man đã sớm đoán được từ trước.

Đêm nay khi cô trở về nhà, trong tay đã mang theo một lười gurom vô hình sắc bén,

Lười gurom này đã đâm một nhát vào người anh, đây chính là điều độc ác mà cô đã tính toán từ trước.

Linh hồn của cô từ lúc còn là một đứa trẻ đã bị xé nát thành từng mảnh. Miếng vết thương không thể lành được đã mất đi cảm giác đau, trở nên vô cảm.

Đây chính là si nhục mà Thù[d%đ%lee%quyy%donn%] Man luôn trốn tránh, không muốn nhìn thẳng vào nó, nhưng hiện tại cô đã quyết định sẽ đối mặt với sự thật, muốn được hưởng thụ cảm giác đau đớn một lần nữa.

Bởi vì cô không muốn phải sống vô hồn qua ngày như trước nữa, cô muốn có được cảm xúc.

Thù Man hiểu rất rõ là ai trong số bọn họ cũng đều nguyện ý muốn đau đớn giống cô.

Họ đã đem đến cho cô biết bao nhiêu điều tốt đẹp rồi!

Cho nên cô cảm thấy mình cần phải hành động theo những lý lẽ thông thường, đối xử công bằng với bọn họ, nhưng hình như có gì đó không ổn.

Chu Nham Hải từ từ nâng cánh tay đang cứng ngắc của mình lên, chạm lên đôi má của cô gái đang đứng trước mặt mình, lẳng lặng nhìn vào mắt cô, cẩn thận hỏi bằng giọng đã run run: “Thù Man à, em đang trách anh phải không? Trách anh làm tổn thương em sao?”

Cô chỉ mỉm cười lắc đầu: “Em không hề trách anh gì cả.” Rồi cô giơ tay lên vuốt ve mặt anh, nói: “Anh à, không phải em đã nói rồi sao, em thích anh nên chưa bao giờ sẽ nghĩ đến chuyện buông tha anh cả, mặc kệ là em trước đây hay là em của bây giờ cũng vậy.”

Có được mấy câu nói đó của cô, chữ “thích”, “không buông tha”- như vậy là đã đủ, đủ quá rồi!

Anh liên tục nói với chính mình: Chu Nham Hải à, mày phải nên thỏa mãn đi, không được ghen tỵ nữa, mặc dù rất khó tiếp nhận nhưng mày phải chấp nhận thôi.

Không phải từ lúc mà anh chấp nhận để cô gặp cậu ta là anh đã chịu thỏa hiệp rồi sao?

Vậy mà mày vẫn còn cố gắng vùng vẫy trong vô vọng hay sao chứ?

Không thể được,

Đây là mệnh lệnh duy nhất!

Trong đôi mắt của anh liền có luồng sáng chạy qua, môi anh nhếch lên, ý cười trong mắt liền nở rộ, rồi anh cúi đầu xuống, thì thầm với cô: “Yêu tình, yêu tình của anh.”

Chu Nham Hải nhẹ nhàng hôn lên trán cô, dọc xuống mũi, khóe môi, cằm, khẽ nói: “Yêu tình, yêu tình.” Trái tim của anh bị gurom đâm trúng cảm thấy đau đớn, sau đó chuyển sáng bất đặc đi, thoải mái, chua xót,

Anh biết-không, là tất cả bọn họ đều biết rất rõ “A Nhiên” trong lòng cô là người độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế và so sánh được với anh ta.

Đó là người đàn ông yêu Thù Man, vì cô mà chờ đợi, vì cô mà tan nát cõi lòng.

Bất luận là giữa họ có quen biết với nhau, hay chỉ là người xa lạ, thì đều có chung một nhận thức là: Thù[dien#dan#le#quy#don] Man đối với bọn họ mà nói, giống như một cơn mưa hoặc là một cơn gió vậy.

Rất gần nhưng lại rất xa.

Dưới ánh mặt trời, cô ấy lẳng lặng ngồi một góc đọc sách hay uống trà, như vậy bạn sẽ thấy cô ấy vô cùng xa cách, hư ảo, thánh khiết đến nỗi không thể chạm tới được..

Nhưng khi bị lây nhiễm **, cô ấy lại vô cùng phóng túng, lẳng lơ, sa đọa phóng đảng, vô cùng xinh đẹp.

Nhưng lại có cảm giác rất gần gũi, chân thật.

Có lẽ cô ấy chính là kiểu người mà cho dù bạn ở xa nhìn hay ở gần quan sát, cô ấy cũng không để tâm tới bạn.

Hoặc là nếu bạn ôm Thù Man vào lòng, hôn môi hay vuốt ve,

Thì bạn sẽ cảm nhận được là thân thể của cô ấy sẽ nóng lên nhưng trong nội tâm vẫn lạnh lùng như trước.

Mặc kệ trước đây cô ấy đã cùng người khác trải miên như thế nào, anh chỉ muốn đem gốc rễ tính mạng của mình vùi sâu vào bên trong thân thể của cô, Muốn đem cả bản thân mình khảm vào trong lòng, đáy mắt và cả linh hồn nữa.

Thậm chí anh còn muốn đem cả những tinh tử của mình bơi vào trong mảnh đất chứa đựng sinh mệnh của cô.

Cho dù anh có mơ tưởng như thế nào thì cô vẫn mãi mãi lạnh lùng như vậy, cho dù anh có chết đi thì cô vẫn vĩnh viễn không thay đổi được.

Cô gái tên Thù Man này chính là linh hồn và vật sở hữu của bọn anh, là chấp niệm của cuộc đời này, cho dù thời gian có trôi qua bao lâu đi nữa.

“Cậu ta đáng để em yêu.” Chu Nham Hải liền nhẹ giọng nói.

Anh nói ra mấy chữ ít ỏi này vô cùng khó khăn, nhưng nỗi đau ở bên trong chỉ có mình anh từ từ chịu đựng nó.

“Phải, em cũng nghĩ như vậy.” Thù Man cười trả lời.

“Anh, em mệt rồi, muốn đi tắm.”

“Được, anh sẽ theo phục vụ cho tiểu yêu tinh của anh.” Chu Nham Hải cười sùng nịnh, ôm lấy thắt lưng của Thù Man ra khỏi thư phòng, tiến vào phòng ngủ.

“Anh à, vừa rồi ông nội mới vừa tìm em nói chuyện đấy.”

“Vậy à, ông nói gì vậy?”

“Ông nói chỉ cần em thích thì sẽ ông sẽ nghe theo lời em.”

“Ông nội vẫn luôn yêu thương em nhất mà.”

“Đúng vậy đó, cho nên em bắt đầu cảm thấy áy náy đối với ông- người hoàn toàn không biết chân tướng gì cả.”

“Mọi người đều rất thích em của bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Để anh chăm sóc em

Khi Ô Thiển Thiển theo Lưu Nhiên ra khỏi đó thì trời đã tối, đèn đường cũng được bật mở rực rỡ.

Lọt vào tầm mắt cô chính là tấm biển quảng cáo “Ma Thiên Đại Hạ” hoa lệ được bao phủ bởi ánh đèn neon, sáng nhấp nháy trong màn đêm bí ẩn. Cô đứng một mình ở quảng trường Lâm Lạp trước cửa Hoàng Cung, gió thổi qua mang theo luồng khí nóng làm mái tóc và làn váy đỏ bay bay.

Cô gái gầy yếu đứng một mình trong gió, xung quanh là đám người đông đúc đang nói cười với nhau khiến cô càng thêm cô độc.

Thình thoảng có vài cặp tình nhân đi ngang qua Ô Thiển Thiển, hoặc là những nhóm thanh niên trẻ tuổi mặc quần áo đẹp để xa xỉ ra ra vào vào cổng của Hoàng Cung.

Trên mặt của những cặp tình nhân đó đều là nụ cười ngọt ngào. Nhưng Ô Thiển Thiển biết, có lẽ họ là người xa lạ chỉ mới biết nhau vào buổi chiều, hoặc cũng không phải là người yêu thật nhưng lại biểu hiện thân mật, lưu luyến như yêu nhau đã lâu vậy.

Nhanh như vậy, thật là không thể tin được!

Những người đàn ông trẻ cười đùa với nhau, bộ dáng vô cùng bất cần, trong mắt là sự kiêu ngạo, những điều này đã tỏ rõ thân phận bất phàm của họ, chính là sinh ra đã là cục vàng trong gia đình.

Nhìn quảng trường náo nhiệt như vậy, Ô Thiển Thiển cảm thấy hoang mang, suy sụp vô cùng, không thể tìm thấy được lối ra.

Cô không thể hòa nhập với bọn họ, cũng không cho phép mình hôn mê với bất kỳ tên đàn ông xa lạ nào, bởi vì cô cảm thấy bản thân mình đã đánh mất đi tất cả sức lực của tuổi thanh xuân rồi.

Mặc dù cô vẫn có một thân thể trẻ trung giống với bọn họ, nhưng lòng của cô đã héo tàn như một người già.

Cô thật sự không biết mình nên đi đâu bây giờ cả..... ..

Ô Thiển Thiển cảm thấy hiện giờ trên người cô đang phát ra một loại khí bi thương rất giống với loại khí trên người của Chu Nham Hình-, không, phải gọi cô ấy là “Thù Man” mới đúng!

Cô lại nhớ tới ngày hôm qua, cả hai người đã im lặng với nhau rất lâu, Thù Man mặc áo ngủ khêu gọi, đứng trước cửa sổ hút thuốc, khiến gió thổi tung mái tóc dài của cô ấy, bộ dáng lúc đứng cũng rất cô độc khiến cho người ta thấy thương xót.

Cô đem câu hỏi đã giấu trong tim suốt nhiều năm mà không tìm thấy đáp án ra hỏi, chờ mong Thù Man sẽ cho cô một đáp án mà mình muốn biết,

“Trong thành phố to như vậy, cả trên thế giới rộng lớn này, đâu mới là chốn dung thân của tôi đây?”

“Ai là người có thể sống cùng với tôi với những ngày trong suốt quãng đời còn lại?”

Những vấn đề này, cô đã tự hỏi mình không dưới một lần rồi.

Nhưng mỗi lần như vậy lại không tìm thấy được đáp án.

Lúc đó Thù[diện?n%le%quy%don] Man liền mỉm cười nhìn cô, nói: “Thiến Thiển à, kỳ thật những câu hỏi này cô không cần phải hỏi tôi đâu, cô đã biết rõ đáp án rồi mà! Nó vừa phức tạp cũng lại vừa đơn giản. Khi còn sống mà có được một căn nhà để ở, khi chết có được một mảnh đất để chôn, đó chính là chốn dung thân rồi!

Ai có thể ở cùng cô ư?

Chỉ cần cô đồng ý thì bất luận là ai cũng được, giới tính không quan trọng, tuổi tác hay dung mạo đẹp, xấu- còn cả sinh mệnh chưa sinh ra trong bụng cô nữa mà, không phải sao?

Huống chi, cô đã từng nói cho tôi biết rằng đứa trẻ này cũng có thể coi như một liều thuốc để an ủi sự cô độc nữa!”

Lúc đã cô đã không thể phản bác được gì, bởi vì Thù Man nói rất đúng!

Đáp nã của hai vấn đề này rất đơn giản, chỉ là do lòng người quyết định!

Kỳ thật cô cũng đã sớm hiểu ra rồi.

Hai mươi mấy năm qua, trong ký ức của cô thì cô cũng đã có thói quen ở một mình.

Những người mà cô quen biết, ở chung hoặc là giúp đỡ- khi đó cô đã đeo mặt nạ để che giấu bản năng của mình, không để cho ai thấy được.

Mục đích khi cô kết giao với họ chính là như vậy.

Trong những người này, cô chưa từng giữ lại một ai, cũng không tồn tại tình bạn chân thật.

Nhưng khi quen biết với Thù Man, cô cảm thấy mình có thể thổ lộ tâm lòng với cô ấy,

Nhưng cuối cùng thì hai người vẫn không giống nhau, có quá nhiều người đàn ông cùng yêu say đắm cô ấy, hơn nữa họ lại không cần sự đáp trả.

Cho nên cô ấy cứ như vậy mà hưởng thụ sự quan tâm và sủng nịch của bọn họ.

Bọn họ cùng nhau ở chung một chỗ, tận tình phơi bày ** điên cuồng, tùy hứng mà không cần quan tâm đến đạo đức thế tục hay e ngại mọi chê trách, phi nhõ.

Bởi vì Thù Man đã nói rằng: Họ sẽ ở bên cạnh tôi mãi mãi!

Khi nói những lời này, cô ấy đã nở một nụ cười hết sức diễm lệ mà mị, giống như một yêu tinh mê hoặc lòng người!

Hôm nay tình cờ gặp những người có thân phận bất phàm này, trong ấn tượng ngày xưa của cô, họ chính là những vị thiếu gia phóng đã không biết kiềm chế, nhưng khi nhìn thấy tình cảm chân thành và quyến luyến không hề che giấu trong mắt họ, trái tim của cô đã cảm thấy rung động.

Lúc đó cô đã vô cùng ghen tị với Thù Man và phát hiện ra Ô Thiển Thiển kiêu ngạo tự đắc ngày xưa chỉ là con cá vàng mất lối được nuôi trong bể cá mà thôi.

Bởi vì ghen tị cho nên trong mắt liền xuất hiện một, hai giọt nước, trở thành gánh nặng của bản thân.

Tuy nhiên, sự ghen tị chỉ lóe lên rồi biến mất nhanh chóng.

Cô phải tự xem lại mình không thể đi so sánh với Thù[Preiya] Man được, bởi vì cô biết, cho dù thật sự có nhiều người đàn ông muốn dây dưa vương mắc với cô, bỏ ngoài tai thế tục nhưng cô không có đủ dũng khí để tùy ý tiếp nhận ** như vậy.

Từ khi người thân yêu nhất của cô qua đời từ hai năm trước thì ngay tại thời khắc đó, cô đã mất đi toàn bộ sinh khí, cả cuộc đời liền tối đen như mực, không có chút ánh sáng nào.

Cho nên, đêm hôm đó khi nhìn thấy Lý Khanh, trong lòng cô đã tự nói với mình rằng: Khiến cho người đàn ông tuyệt vời này đi vào trong sinh mệnh cô độc của mình đi!

Cho dù anh không muốn thì cô cũng phải cố sức lôi kéo anh, mặc dù bây giờ cô đang rất nghèo túng.

Khi được anh cứu giúp đêm đó, cô đã giữ lại số điện thoại của anh. Nửa tháng sau, cô lấy lý do vì muốn cảm ơn nên đã mời anh đi ăn tối, trong lòng vô cùng chần chừ rằng mình đã thấy được ánh mắt kinh ngạc của anh,

Bởi vì cô biết được ưu điểm của mình là có vẻ bề ngoài vô cùng xinh đẹp động lòng người nên vô cùng tự tin rằng mình có thể quyến rũ được tầm mắt của anh.

Đàn ông luôn thích những người phụ nữ xinh đẹp mà, không phải sao?

Cũng trong lần đó đã biết rõ được gia thế của anh, nhưng cô vẫn không lùi bước, cho dù người đời có ham mê phù hoa đến đâu đi nữa thì cô vẫn chẳng màng đến chúng.

Cô chỉ luôn muốn bắt lấy người đàn ông tuấn mỹ này, để anh bù đắp lại những cô đơn trước đây của mình.

Ô Thiển Thiển vẫn luôn cho rằng mình yêu anh, rất yêu, nếu như mình có vận dụng một chút tâm cơ thì cũng chẳng ảnh hưởng quá nhiều.

Có lẽ là cô không quan tâm đến sự bạc tình của anh đối với những cô tình nhân khác, bởi vì ngày đầu tiên biết anh, cô đã nhận định rằng những thứ đó không sao cả, bao gồm cả việc anh không thích cô đi chăng nữa.

Đêm xảy ra việc đó cũng là do cô dùng trăm phương ngàn kế để sắp xếp.

Chỉ là không hề ngờ rằng,

Có lẽ kết quả như hiện tại chính là do ông trời đã an bài từ sớm rồi!

Vốn muốn đem tất cả sự cô đơn, tịch mịch và cả tình cảm của mình gửi gắm cho Lý Khanh, nhưng kết quả lại là....

Vừa rồi anh ta nhìn cô bằng đôi mắt trong suốt mà lạnh lùng, giống như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì, chưa từng ôm hôn cũng chưa từng ái muội, ngay cả mối liên hệ “người có quen biết” cũng chưa đủ trình độ.

Ông trời đã an bài cho họ không thể dính dáng đến nhau sao?

Đề tay lên ngực tự hỏi, cô liền thừa nhận là chính mình cũng không có khổ sở nhiều như vậy, lúc cha nuôi còn sống đã nhiều lần nói với cô rằng: Thiển Thiển à, dòng máu chảy trong người con chính là dòng máu lạnh lùng, giống như một khối đá, không gì có thể nung chảy được!

Từ thời niên thiếu cô đã sớm nhận ra bản chất của mình là như vậy rồi.

Nhưng cha nuôi không hề biết là, bản tính lạnh lùng của cô đã sớm bị trái tim ấm áp của ông nung chảy!

Nhưng là sau khi ông qua đời cô mới phát hiện ra thì đã không còn hối hận kịp nữa.

Trong mấy ngày nay, bi thương và hối tiếc bỗng dưng xuất hiện, thì ra cô đang cảm thấy đau lòng ư!

Vậy nên cô mới có vẻ mặt đau khổ và khốc thất thanh trước mặt của Hoắc Diên Hoa như vậy.

Thật ra cô làm ra tiết mục như vậy trước mặt anh, chỉ vì cô muốn anh vì mình mà làm ra chuyện không màng tới sống chết mà thôi.

Bởi vì cô biết rất rõ là Hoắc Diên Hoa rất yêu cô, chỉ có cô làm bộ như không thấy điều đó và làm lơ luôn cả ánh mắt buồn bã của anh.

Ô Thiển Thiển cho rằng đây chính là một loại phương thức giải sầu cho nội tâm lạnh lẽo của chính mình.

Cuộc sống của cô bây giờ buồn chán quá mức, cô độc khiến cho tinh thần bị sa sút, không hề có một tia hy vọng nào.

Cô quá cô đơn nên mới cần tới những thứ giả dối ẩn chứa một chút cảm xúc chân thật này làm cho phấn khích lên một chút. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn [le#equu#ydo#n](#), nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Khi biểu diễn ra những vẻ cảm xúc này, bản thân cô chợt thấy sung sướng.

Tự mình làm đạo diễn và cũng tự đi “diễn trò”,

Hiện tại cô đang rất bình tĩnh, cho dù trong người đang mang thai đứa bé “không biết cha mình là ai” đi nữa! Một đêm trằn miên, phóng túng, vậy mà cô lại không biết người đã đoạt lấy đêm đầu tiên và gieo hạt giống là ai cả!

Cô không cảm thấy đau lòng, chỉ cảm thấy những chuyện này xuất hiện trên người mình là cực kỳ buồn cười. Nhưng nó đáng để cho cô phải lưu tâm sao?

Một chiếc xe BMW5 đột nhiên dừng lại trước mặt Ô Thiển Thiển. Bước ra từ trong xe là một người đàn ông mặc quần trang, có vẻ ngoài tuấn tú lạnh lùng. Anh nhìn Ô Thiển Thiển mà không nói gì, chỉ đi tới ôm lấy eo của cô rồi mở cửa đặt cô lên ghế phụ cạnh tay lái một cách dịu dàng.

Ô Thiển Thiển nhìn thấy rất rõ vẻ đau thương, ảm đạm trong đôi mắt của anh.

“Tiểu Thiển à, em nói chuyện với bọn họ sao rồi?” Vừa lái xe, anh vừa hỏi.

Cô chỉ lắc đầu mỉm cười tự giễu, nhẹ nhàng nói: “Con không phải là của Lý Khanh, tôi cùng thì kết quả của cuộc trả thù này khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười nữa.”

Về mặt bình thân của cô khiến trong lòng của Hoắc Diên Hoa cảm thấy đau đớn- cô ấy luôn thích dùng sự bình tĩnh của mình để che giấu trái tim tan nát bên trong. Anh không biết mình nên nói cái gì bây giờ để an ủi cô nữa. Cô là người con gái mà anh yêu, vậy mà giờ phút này lại đau lòng vì một người đàn ông khác không yêu cô.

“Về nhà nghỉ ngơi trước đi, nhìn em có vẻ mệt rồi.”

“Được.”

Sau khi về đến nhà, hai người ngồi đối diện nhau trong phòng khác, im lặng thật lâu.

Một lúc sau, Hoắc Diên Hoa đứng dậy đi đến trước mặt của Ô Thiển Thiển, nhìn cô bằng ánh mắt chân thành, hai đầu gối quỳ xuống đất, hai tay vươn ra nắm lấy eo cô, ôm chặt lấy cô vào trong ngực, cảm ơn vui vào trong tóc cô, phóng thích tất cả tình cảm mà anh đã phải đè nén trong một thời gian rất dài, lúc này đây đã có được cô khiến cho ** của anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mà cô thì vẫn chưa từ chối hành động của anh.

Nếu có thể được như thế này vĩnh viễn thì tốt biết bao!

Đúng vậy, nếu như không nói ra tình yêu của bản thân thì anh chỉ có thể trở thành “bảo vệ” cho cô vĩnh viễn mà thôi. Vậy nên anh đã quyết định sẽ nói ra điều này với cô.

Ô Thiển Thiển không tránh né cái ôm của anh, cô đã biết là anh sắp sửa nói cái gì rồi.

“Chẳng lẽ chỉ có mình Lý Khanh mới đang để em yêu hay sao?” Hoắc Diên Hoa ngược khuôn mặt đang chôn ở cổ cô lên, anh nhìn cô hỏi, trong giọng nói có chút cô đơn.

Cô không trả lời anh, cảnh tượng như thế này cô đã sớm nghĩ đến rồi, chỉ là cô không biết nên đáp lại thế nào cho phải mà thôi.

“Tiểu Thiển à, anh ta căn bản là không hề thích em, vậy thì để anh yêu em, chăm sóc em và đứa bé được không?” Trong mắt của anh chính là sự chân thành tha thiết, bên cạnh đó còn có sự đau đớn nữa.

Cô không biết là mình nên nói cái gì bây giờ đây. Đứng trước người đàn ông thâm tình này, cô lại cảm thấy mình vô cùng đáng thương.

Vì thế nên bọn họ lại tiếp tục giằng co, sự im lặng lại bao trùm giữa hai người rất lâu. Ô Thiển Thiển cảm thấy bọn họ giống như hai con thú nhỏ bị thương vậy, trên người toàn là vết thương, cùng sợ hãi như nhau. Sau cùng thì sự giằng co này lại biến thành cô độc.

“Tiểu Thiển, em nói một câu gì đi chứ! Đã nói không cho phép anh yêu tôi, muốn cho anh hết hy vọng, dù là như vậy cũng được mà!”

Phía trong vạt áo mở rộng của anh có một tấm ảnh nhỏ, trong ảnh là một cô gái nhỏ nhắn, vẻ mặt cương nghị, trong mắt tràn đầy sự kiên định và cố chấp. Đáy lòng đang rầu rĩ của Ô Thiển Thiển đột nhiên có chút rung động. Một người đàn ông trầm lặng âm thầm yêu cô như vậy, phải trải qua đau khổ, vui mừng, thất bại, ghen tỵ, đau đớn, chua xót. Tình yêu như vậy thật là đáng thương.

“Ai.....Anh đã quá u mê rồi!” Rốt cuộc là cô cũng thờ dài, bắt đầu đi nói.

“Giống như em thôi, em thì không khóc hay sao?” Anh liền nắm chặt hai tay của cô lên má sát gò má của mình rồi nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt lưu luyến, hỏi lại cô.

Ô Thiển Thiển rút hai tay đang bị anh nắm lại rồi cụp mắt xuống, không nói thêm gì nữa.

Từ thân thể của anh liền tỏa ra một loại khí ưu thương, anh nhìn cô bằng đôi mắt đầy sương mù, lại vô cùng kiên định, chắc chắn khiến cô sinh ra một loại ảo giác là mình khó có thể thoát khỏi tay anh được, hít thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Mình có nên nhận sự chăm sóc của anh không?

Ô Thiển Thiển tự hỏi mình như vậy,

Trong cuộc sống sau này, cô lại muốn sống cô độc tiếp sao?

Rồi cô lại tự trả lời bản thân rằng: Mặc dù cô có cuộc sống cô độc nhưng trong nội tâm rất giàu cảm xúc. Tình yêu đối với cô mà nói là một thứ vô cùng khó khăn, có thể thay đổi bất cứ lúc nào nên cô thường từ chối nó.

Cô cho rằng mình luôn nổi trội hơn người khác, vậy nên mục tiêu của cô- Lý[d#d#lee#quyy#donn] Khanh, chính là một người như vậy.

Quảng thời gian trước kia cô qua lại với anh quả thật là một đoạn lịch sử vô cùng nhạt nhẽo.

Có lẽ cô nên tìm một người để chăm sóc mình và đứa trẻ, Hoắc Diên quả là một sự lựa chọn không tồi, dù sao thì cô cũng không chán ghét việc anh chạm vào cô.

Cuối cùng thì việc đi tìm một người để sống cùng mình chính là quyết định kiên trì nhất mà cô nhất quyết không từ bỏ.

Cha nuôi đã đi rồi, vậy nên cô rất sợ, sợ mình sẽ bị sự cô đơn cắn nuốt mất. Cô đã hoàn toàn buông tay với người đàn ông tên Lý Khanh kia, người đã từng mang đến nhiều thứ tốt đẹp cho bản thân mình.

Để anh ta thay thế vị trí của Lý Khanh để lại, có lẽ là một quyết định không sai đâu.

Bởi vì anh vẫn không hề bắt buộc cô phải yêu anh, anh nói chỉ muốn chăm sóc cô và đứa bé mà, không phải sao?

Tìm một người đàn ông yêu thương và ở bên cạnh mình cả đời sẽ dễ chịu hơn việc mà mình phải sống cô độc cùng chiếc bóng của bản thân cho tới cuối đời đi!

Hoắc Diên Hoa nhìn cô gái đang im lặng không nói gì, anh không thể biết cô đang nghĩ gì vào lúc này, tại sao lại không trả lời câu hỏi của anh.

Cô không chịu chấp nhận tình yêu của anh ư?

Anh không biết kế tiếp mình nên nói gì mới có thể làm cô rung động được đây?

Có lẽ là anh nên đánh cược một lần, nói cho cô biết tất cả chân tướng của sự thật, thừa nhận mình xa xa như thế nào. Người cùng cô trải miền đêm đó là anh, hơn nữa, cha đứa bé mà cô cho rằng “không biết cha nó là ai” chính là anh, người bây giờ đang quỳ trước mặt cô.

Anh nguyện ý làm tất cả những việc hèn mọn trước mặt cô, chỉ mong cô có thể bắt đầu nhìn thẳng vào anh và đừng làm như không thấy gì nữa-chỉ cần là như vậy, anh sẽ nguyện ý làm bất kỳ điều gì!

Trong cả cuộc đời, anh đã từng có không ít phụ nữ, nhưng khi có được tình cảm chân thành thì lại lóng ngóng như một đứa trẻ.

Hoắc Diên Hoa cho rằng, cảm giác khi yêu một người chính là sự bất an, giống như bản thân đang nằm trên chò phẫu thuật. Quan hệ của anh và phụ nữ thường kéo dài chưa tới 6 tháng bởi vì anh sợ rằng mình sẽ yêu cô ta, cũng sợ cô ta sẽ yêu anh. Bởi vì khi yêu thì con người ta sẽ nương tựa vào nhau, cùng ước hẹn, phải trả giá, điều đó nghĩ là phải chịu đựng cảm xúc của đối phương.

Anh hiểu rất rõ ràng, con người có thể biết được bản thân mình thiếu bao nhiêu cục xương hoặc bao nhiêu lít máu, nhưng về nội tâm thì không thể hiểu hết được, mà tình yêu và nội tâm thì luôn đi liền với nhau.

Nhưng từ khi bắt đầu yêu cô, anh lại phủ nhận tất cả ý nghĩ trước kia của mình, luôn khắc sâu hoài niệm về cô, còn hy vọng cô sẽ phát sinh tình cảm yêu thương đối với mình.

Tình yêu chưa bao giờ là sở trường của anh, anh cũng không thể hiểu rõ nó. Nó giống như là thiên đường hay là địa ngục, chứa đựng vinh quang và sỉ nhục, nhưng cũng có thể cho anh niềm vui vô cùng to lớn, nhưng cũng có thể hủy diệt anh.

Anh vẫn thường cho rằng đây, đây chính là trừng phạt cho sự chơi bời trước kia của mình!

Hoắc Diên Hoa anh đã từng ngủ với nhiều phụ nữ khác nhau, cô hẳn là đã biết được những mối quan hệ nam nữ trần trụi này của anh, bây giờ anh còn có thể nói gì để biện hộ cho mình sao?

Nhưng cuối cùng anh vẫn không tìm ra bất cứ từ nào thích hợp để nói với cô cả.... ..

Đã nhiều năm qua như vậy, rốt cuộc anh đã hiểu được, thiên đường duy nhất của anh chỉ có thể là cô ban cho, đêm hôm đó chính là giấc mơ mà anh không bao giờ muốn tỉnh lại. Nhưng khi vừa mới tỉnh lại xong thì không thể nào quay về trong mơ được nữa.

Cô chính là ** mà anh đã để lỡ mất, chỉ muốn ở bên cạnh, không muốn để lỡ mất- cho nên anh để cô lại trong giấc mơ của mình.

Có một câu nói như thế này: Chúng ta để mất những thứ quan trọng trong cuộc đời, chính là do chúng ta đã không thể giữ chúng nguyên vẹn trong giấc mộng.

Thật lâu sau,

Hắc Diên Hoa đã quyết định lấy hết dũng khí ra để nói với Ô Thiển Thiển về sự thật đêm hôm đó.

Nhưng,

“Em đồng ý với anh, Hoắc Diên Hoa.” Ô Thiển Thiển ngược mắt lên nhìn anh, nói.

Anh liền bị sững sờ trong nháy mắt, có chút không dám tin. Cô đồng ý với anh rồi.

“Tiểu Thiển.” Anh quyến luyến gọi cô, trong mắt nở bừng ánh sáng sáng lạn, ôm chặt lấy cô vào trong ngực mình.

“Anh sẽ dùng quãng đời còn lại của mình để bù lại những thương tổn của em.” Anh thầm quyết định trong lòng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chương 19 Sau đó xa nhau

Chớp mắt một cái đã đến mùa xuân năm sau, Thù Man đã mang thai được tám tháng. Bụng cô to lên như một quả bóng, Thù Man cảm thấy giống như người ta đem một khối cầu thật to nhét vào người cô vậy.

Sau khi bụng đã mang “quả cầu” này, sinh hoạt của cô không hề buồn tẻ, mà ngược lại càng trở nên muôn màu hơn trước. Lưu Nhiên liền nghỉ việc ở công ty cả năm, anh luôn ở cạnh cô, cùng cô đi du lịch ở khắp nơi trên thế giới.

Đôi khi, những người đàn ông khác cũng sẽ đi cùng họ, có lúc là hai người, hoặc là ba bốn người, nhưng không bao gồm Chu Nham Hải và Tô Khuyên Hữu trong đó.

Bọn họ ở chung cực kỳ hòa thuận, Thù Man thấy vậy thì cũng không hề kinh ngạc. Nhưng cô biết, bọn họ vẫn còn đang cạnh tranh nhau với nhau, chưa bao giờ ngừng lại.

Nhưng khi ở trước mặt cô, bọn họ vẫn diễn cảnh “hòa thuận” như bình thường.

Trong nấy tháng này, Thù Man đã nhớ lại được tất cả. Từ chuyện của hai thế giới, cho tới chuyện những người đàn ông này cùng yêu cô, muốn làm cho cô hạnh phúc.

Những ngày này, họ cùng nhau đến kinh đô nước Pháp lãng mạn, xem tuần lễ thời trang Paris, tuần lễ thời trang Milan, đến Luân Đôn, Dubai.

Sau đó họ lại đến Nhật Bản, thời gian này đúng lúc là mùa hoa anh đào đang nở, sau khi mùa hoa kết thúc cũng là lúc mà Thù Man phải về nước để nghiêm túc dưỡng thai.

Nhưng không ngờ đây lại chính là chuyến du lịch” sau cùng” khiến cô phải chết tâm.

Hoa anh đào chính là quốc hoa của Nhật Bản, người có hoa mà lãng mạn, bởi vì có hoa mà đa tình. Bao nhiêu người vì khung cảnh nở hoa hùng vĩ này mà không quản ngàn dặm xa tìm đến.

Bước trên đường hoa anh đào đang nở giống như đang nhắm tới cái chết bình thản mà rực rỡ, song vẻ đẹp ấy cũng khiến con người ta dần thân vào tai họa và buồn phiền tự lúc nào không hay.

Ai cũng có quyền thấy cảnh những bông hoa nở rực rỡ, xinh đẹp tách khỏi cảnh, sau đó bay theo chiều gió đi mất. Ông trời không báo trước khi nào trận hủy diệt tiếp theo tới, vì vậy con người gặp khó khăn không thể oán hận, quy tắc của trần gian vốn vô tình, bạc bẽo, nguội lạnh như thế.

Tokyo phồn hoa như vậy nhưng so ra lại kém với Dubai, không hoa lệ bằng, nhưng lại có hương vị “độc đáo” của riêng nó.

Người ta đã nói về thủ đô của Nhật Bản như thế này: Cuộc sống ở Tokyo thật là kỳ lạ! Đây là câu nói vô cùng có lý!

Một xã hội có tập tục thờ chó, và có cả cách ăn mặc kỳ lạ, hiện diện ở khắp mọi nơi.

Một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi của gia đình có thể đi làm diễn viên AV để nuôi gia đình cũng sẽ không bị người ta phi nhổ.

Bọn họ đã đi tới Akihabara- nơi có nhiều con phố lớn nhỏ đều bán tràn ngập các sách, đĩa phim AV hợp pháp.

Trời tối, họ lại tới một ngọn núi đẹp không thể tả bằng lời như trong miêu tả của Kawabata Yasunari, cùng thưởng thức ánh nắng chiều từ trên núi chiếu xuống, cùng với vẻ đẹp của các geisha mặc những bộ kimono thật cầu kỳ và xinh đẹp, trên tay là chiếc quạt giấy đi ngang qua, khiến người ta phải tán thưởng!

Những cô gái này thật sự rất đẹp, vẻ đẹp của một thời phù hoa đã suy tàn!

Sau đó bọn họ tới suối nước nóng lãng mạn trong Xứ tuyết của Kawabata Yasunari - suối nước nóng Yuzawa, “Qua đường hầm thật dài biên giới huyện là Xứ tuyết...” Xứ Tuyết - tiểu thuyết đầu tay của đại văn hào Nhật Bản Kawabata Yasunari.

Xứ Tuyết thật đẹp, khiến bao nhiêu người phải đổ về đây! Sau khi đã tắm suối nước nóng và thưởng thức một buổi thịnh yến xong, hai người thỏa mãn trở lại phòng ngủ. Thù[Preiya] Man đứng bên cạnh cửa sổ đang mở, ngắm cảnh đêm yên tĩnh bên ngoài, chất lượng không khí ở đây vô cùng tốt, lúc thì còn có thể ngửi được mùi hoa anh đào nhàn nhạt cùng mùi lưu huỳnh trong suối nước nóng, khiến người ta say mê.

Cảnh đêm đẹp như vậy trong nháy mắt khiến đầu óc cô thấy tỉnh táo. Đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng la hét, gào rú thất thanh và tiếng khóc than. Phía đường chân trời chợt hiện lên tia sáng màu đỏ tươi như máu lướt qua trong nháy mắt.

Bầu trời dần trở nên tối như mực, giống như bị một chiếc tô khổng lồ chụp xuống, phía đường chân trời bỗng nhiên xuất hiện từng tia chớp ,lần lượt bỏ xuống mặt đất như từng lưỡi dao lợi hại, giống như muốn xé nát mặt đất ra thành từng mảnh nhỏ đến nhỏ máu.

Một luồng sáng trắng xuất hiện đột ngột liền bao phủ lấy toàn bộ cảnh vật.

Thù Man chưa từng thấy qua cảnh tượng đặc biệt như vậy, đẹp đẽ mà quý dị.

Rất nhanh sau đó, cả căn phòng liền lắc lư rất mạnh khiến cô đứng không vững nữa, phải dùng một tay nắm chặt song sắt cửa sổ nhưng vẫn không thể trụ nổi, liền bị ngã xuống đất.

Bên tai cô là tiếng thét chói tai của những người đang sợ hãi.

“A.....A....”

“Động đất rồi....”

“Mọi người chạy nhanh lên.”

“Thù Man.” Có tiếng người đàn ông đang rống to truyền tới, cô nhìn thấy Lưu Nhiên đang lao đảo chạy đến chỗ mình với vẻ mặt kinh hoàng và sợ hãi trước đây chưa từng có.

“Rầm.....rầm...” Khắp các nơi là tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, mọi người chạy tán loạn, tiếng gào khóc, la hét hỗn độn nói tiếp nhau không ngừng....

Giờ phút này, mọi người đều cảm nhận được sự tuyệt vọng khi bầu trời sập xuống.

“Không còn kịp nữa đâu, A Nhiên.” Thù Man liền cười với anh, giọng nói của cô vẫn rất bình tĩnh.

Tuy cô chưa từng trải qua việc này nhưng cũng hiểu rõ rằng, bây giờ không thể nào trốn thoát được nữa, mà người của anh lại nặng như vậy.

Tia chớp trên bầu trời ngày càng nhiều, sấm chớp ầm ầm, trên mặt đất là tiếng gió rít gào và tiếng cọt két phát ra từ lòng đất cùng hòa với nhau. Giống như toàn bộ thế giới trước mặt đang rung chuyển cực mạnh vậy.

Căn phòng giống như một con thuyền nhỏ trước đầu sóng ngọn gió, có thể bị nuốt hết bất kỳ lúc nào. Ngói, bức tường, cửa kéo đã bị sập trong lúc rung lắc, còn cửa sổ thì biến dạng, không còn đường để chạy ra ngoài nữa.

Lưu Nhiên nắm lấy tấm chăn trên chiếu côi (Tatami) bao bọc lấy Thù[diện?n%le%quy%don] Man, ôm cô đến bên góc tường, đây là mảnh đất tam giác ít bị nguy hiểm nhất trong lúc động đất. Trong bóng tối là tiếng la hét chói tai của mọi người khiến người nghe phải sởn gai ốc.

Chiếc đèn treo trên trần nhà “rắc rắc” hai tiếng rồi rơi ầm xuống dưới, mảnh vỡ bắn tung tóe lên đầu và người của cả hai, xà nhà từ trên cao rơi xuống làm mặt đất càng thêm vỡ nát.

Không biết đã qua bao lâu thì con rung chấn đã ngừng lại, bốn bề cũng đã im lặng như cũ.

Một màn kinh sợ đến kinh tâm động phách vừa rồi giống như một trận khủng bố vậy, một cơn ác mộng sinh tử trong nháy mắt.

Thù Man đang nằm nghiêng trong góc phế tích, được thân thể của người đàn ông ở phía sau ôm chặt lấy, không thể nhúc nhích được. Trải qua một trận tai nạn kinh hoàng như vậy nhưng cô không hề có cảm giác sợ hãi, cũng chưa từng sợ hãi, trong lòng vẫn luôn bình thản an tĩnh.

Trước con phần nộ của mẹ tự nhiên thì con người bỗng đứng trở nên thật yếu ớt và vô dụng, không có chút năng lực phản kháng nào, Thù Man cho rằng, đây chính là một phương thức chết khác mà ông trời ban cho con người.

Nếu như hôm nay cô và A Nhiên cùng chết đi như vậy, trong bụng cô còn mang theo cốt nhục của anh, ba người một nhà bọn họ, như vậy thì cũng không sao cả.

Coi như đây là một loại viên mãn đi, kiếp trước và kiếp này đều viên mãn.....

Chỉ cần như vậy là Thù Man đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

“Thù Man...” Bên tai cô chợt truyền tới tiếng gọi yếu ớt, đầy lo lắng của Luru Nhiên, giọng của anh đã bắt đầu run rẩy, nhưng hai cánh tay của anh vẫn ôm chặt cô vào lòng như cũ: “Em có bị thương ở đâu không, thử cử động tay chân xem sao? Em có đau bụng không?”

Cô liền lùi thân thể ra sau, dựa chặt vào người anh. Vòng tay ôm ấp của anh là thứ mà cô vô cùng quyến luyến, đây là người đàn ông mà cô đã yêu được nửa năm rồi.

A Nhiên của cô, cho dù chết cũng sẽ ở bên cạnh cô.....

“A Nhiên, anh thì sao?” Thù Man không trả lời, chỉ hỏi ngược lại anh. Tuy rằng hiện tại bụng của cô rất đau, đau đến nỗi thân thể giống như bị xé rách vậy, bắt đầu trở nên run run, giữa hai chân cô bắt đầu ẩm ướt, một chất lỏng ấm áp từ trong cơ thể đang chậm chậm chảy ra.

Cô cũng hiểu rằng, có lẽ là đứa bé này không giữ được nữa, nếu không được cứu chữa kịp thời thì cái chết sẽ đến với cô rất nhanh.

“Không cần phải lo cho anh.” Luru Nhiên càng dùng sức ôm cô chặt hơn vào lòng: “Bảo bối, nói cho anh biết đi, bây giờ em đang run, anh chắc là em đã bị thương rồi, nói anh biết em đang bị thương ở đâu sao?”

“A Nhiên à, con đã của chúng ta đã mất rồi.” Thù Man bình tĩnh nói cho anh biết sự thật này.

Cô cảm nhận được thân thể của người ở phía sau mình đang dần cứng ngắc lại, sau đó anh chỉ lặng lẽ thờ dài.....

“Thù Man à, chúng ta vẫn sẽ cùng ở chung một chỗ, tiếp tục cùng sinh cùng tử, chôn chung một huyệt!” Luru Nhiên kiên định nói bên tai cô như vậy.

Thù Man liền xoay người lại một cách khó khăn, mỉm cười nhìn anh: “Được.”

Trong bóng đêm, hai người cùng ôm chặt lấy nhau, cả hai thân thể đều dính chất lỏng sền sệt, không biết là máu của ai nhưng hai dòng máu của bọn họ đã hợp lại, hòa làm một rồi. Giờ phút này những thứ này không còn quan trọng nữa, bọn họ cũng không quan tâm tới khi nào thì cái chết sẽ đến và cắn nuốt sinh mệnh của họ nữa, bởi vì điều đó không quan trọng, thân thể bọn họ đã sớm chìm trong địa ngục rồi.

Phần thân dưới của cô đã ướt đầm máu, đó chính là dấu hiệu của sinh mệnh bị mất đi. Bởi vì mất máu quá nhiều mà ý thức của Thù Man dần trở nên mơ hồ, nhưng cô vẫn cảm nhận được một ánh mắt ôn nhu luôn nhìn mình, bên trong chính là thương tiếc và tình yêu say đắm.

Biết bản thân mình sắp bị hôn mê, Thù Man liền hôn lên môi của A Nhiên thật triền miên: “A Nhiên à, em yêu anh, rất yêu, yêu vô cùng... Yêu... Nếu như có kiếp sau... Em... Và nhóm các anh được gặp lại nhau, em sẽ yêu... anh... và gả cho...” Cô nói từng chữ một cách khó nhọc, nhưng lời nói còn chưa dứt thì cả người đã hoàn toàn mất đi ý thức, chìm vào hôn mê.

“Anh sẽ không để cho em chết đâu, Thù Man.” Luru[d.l.%quy%don] Nhiên cười và nói như vậy. Rồi anh vươn tay ra ma sát mặt cô một cách quyến luyến, cúi đầu hôn lên đôi môi đã khô nứt của cô. Từng nụ hôn lần lượt rơi xuống mặt, trán, chóp mũi, khóe môi, sau cùng lại trở về trên môi.

Mang theo đau đớn vô cùng và quyến luyến.

Đây chính là một loại nghi thức để tạm biệt vợ khi anh sắp rời xa cô để đến với cái chết.

Luru Nhiên vẫn ôm chặt lấy cô, chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang chìm trong bóng tối.

Anh biết là cô vẫn đẹp như vậy, gương mặt mang theo nụ cười bình thản mà anh vẫn thích.....

Tuy nhiên, đôi mắt của cô lại đang nhắm nghiền.

Nhưng nhìn xuyên qua lớp da mí mắt, có lẽ anh vẫn thấy được đôi mắt đen láy của cô.

Anh vẫn không muốn buông tay như vậy, không muốn rời xa cô chút nào, dù chỉ là một giây.

Không thể như vậy được, anh nhất định phải rời khỏi nơi này, anh muốn cô được sống, cô phải sống.....

Vậy nên anh sẽ dùng cái chết của mình để đổi lại sự sống cho cô.

Thì ra, đây chính là sinh ly tử biệt à! Yêu là gì? Vì sao tình lại phải ở chung một chỗ? Có một loại tình yêu gọi là bảo vệ trong yên lặng, có một loại tình

yêu chính là muốn bạn còn sống.

Ở trần thế này, tại sao duyên của anh và em lại ngắn ngủi như vậy..... ..

Em chỉ mới quyết định yêu anh chưa được bao lâu, anh chỉ vừa mới cảm nhận được hạnh phúc,

Anh cho rằng đây chính là bắt đầu, nhưng lại là sự kết thúc.

Anh không muốn như vậy đâu, không cam lòng, chỉ thấy oán hận trời đất, tại sao sinh mệnh lại trôi qua vội vã như vậy.

Có lẽ đây chính là nhân quả của kiếp trước, hoặc là tội lỗi trong kiếp này.

Cho dù phải dùng cả cuộc đời này để trao đổi lấy khoảnh khắc âm dương, anh cũng không hề cảm thấy hối hận,

Chia ly dễ dàng, rất khó hợp lại, vài năm nhân thế phù du, chia dễ dàng, hợp càng khó.

Anh sẽ đem tình yêu của em đối với anh buộc thật chặt, khắc sâu vào linh hồn, để nó trở thành một thứ ràng buộc..... ..

Anh biết rõ, sự ràng buộc này chính là vĩnh hằng, sẽ vĩnh viễn không biến mất.

Có lẽ là nó sẽ giúp anh được sống lại lần nữa chẳng!

Hơn nữa, điều này sẽ dẫn đường cho chúng ta gặp lại nhau lần nữa..... nghiệp chướng à, tình yêu thật sự của anh, anh sẽ không rời khỏi em!

Nhưng em nhất định phải đợi anh, đợi yêu nghiệt của em trở về tìm em.

Thù Man à, A Nhiên của em sẽ rất nhanh trở về bên cạnh em thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Chương 20 Sao em lại còn sống

Đại sứ quá nước Anh,

Trong văn phòng, Luru Huyền đang định gọi trợ lý đến để giao phó rất nhiều hạng mục công việc chuẩn bị cho hội nghị hội nghị sẽ diễn ra trong nửa giờ tới thì điện thoại lên reo lên, thì ra là Luru Bách Phi gọi tới.

“Chào chú hai, có việc gì sao chú?” Anh kẹp điện thoại giữa cổ và tai, mắt vẫn nhìn chăm chú vào màn hình vi tính, hai tay không ngừng gõ bàn phím.

“A Huyền à, bỏ hết công việc đi, cháu lập tức về nước ngay, A Nhiên đã.....” Lời nói còn chưa dứt, người bên kia đã bắt đầu nghẹn ngào.

Động tác tay lập tức dừng lại vì giọng nói nghẹn ngào của người bên kia, anh vội vàng nắm chặt điện thoại, hỏi bằng giọng đầy lo lắng: “Chú hai, chú nói A Nhiên... A Nhiên, nó làm sao vậy?” Trái tim của anh vì lo lắng mà sắp nhảy vọt lên tận cổ họng, giọng nói cũng bắt đầu run run, tay cầm điện thoại cũng run rẩy theo, toàn bộ thân thể đã cứng ngắc.

Chú hai Luru Bách Phi của anh vốn là người trầm tính, dáng người nho nhã trí thức rất giống với A Nhiên, là người sống nội tâm nhưng vẫn luôn giữ được nụ cười ôn nhu. Vậy mà hôm nay ông lại nói chuyện gấp gáp, trong lời nói dường như còn mang theo nỗi thương tiếc khôn nguôi như vậy.

Anh liền có một dự cảm vô cùng xấu.

“Nhật Bản có động đất, đúng lúc bọn họ cũng ở đó, A Nhiên nó, nó đã...” Ông từ giọng nghẹn ngào cố đè nén đã chuyển sang khóc rống lên: “Ba cháu đã cho trực thăng riêng sang Anh để đón cháu rồi, cháu hãy về nhà nhanh lên đi.”

Điện thoại đã cúp từ rất lâu nhưng Luru Huyền vẫn còn ngồi đờ trên ghế, trong đầu anh bây giờ trống rỗng.

Trên mặt anh giờ là vẻ ngơ ngác, hoang mang đến nỗi điện thoại trong tay đã rớt xuống đất từ lúc nào nhưng anh vẫn không hề hay biết.

A Nhiên, em trai anh... nó đã chết rồi sao?

Chuyện như vậy bảo anh làm sao chấp nhận nổi chứ?

Con đau trong ngực xuất hiện mà không hề báo trước, đau đến nỗi cả người như sắp bị vỡ tan thành từng mảnh nhỏ vậy! Luru Huyền cảm thấy rất lạnh,

toàn thân đều lạnh đến phát run, cả người giống như bị đóng băng- kinh hoàng, hoảng hốt, bi thương liền xoắn lấy ý thức của anh.

A Nhiên, em trai anh, là đứa em trai ruột thịt của anh.

Một người ưu tú như vậy, đứa em trai luôn nở nụ cười ấm áp như gió xuân.

Đã tới đưa tiễn anh khi anh lên đường sang Anh quốc.

Anh nhớ lại lúc đó A Nhiên đã cười trừ tức mình: Anh à, đứa em này chờ anh vinh quy bái tổ trở về đó!

Tốt nhất là anh cũng nên tìm thấy tình yêu, mang về cho em một người chị dâu phương Tây đi.

Đứa em trai luôn ôn hòa này thật sự đã không còn trên nhân thế này nữa sao?

Cố hết sức lắc đầu, Luru Huyền vô cùng đau khổ rống thành tiếng, nước mắt cũng trào ra, anh không tin.... ..

Trải qua mấy giờ ngồi trên máy bay, cuối cùng cũng về đến được dinh thự của nhà họ Luru. Tuy rằng lúc ở trên máy bay, Luru[Preiya] Huyền ra sức nói với chính mình rằng không được tỏ vẻ quá bi thương, anh sợ nếu cha mẹ, ông nhìn thấy thì lại càng.... ..

Nhưng khi vào vào tới đại sảnh, sự đau thương và những hình ảnh thảm khốc đã xé nát toàn bộ vẻ bình tĩnh của anh.

Mẹ anh khóc đến độ sắp ngất trong lòng ba, còn đôi mắt ba đầy tơ máu, giống như đã già đi thêm mười tuổi.

Ông nội không có mặt ở đây, về mặt các chú, bác ai nấy đều đau khổ, mấy đứa em trai em gái họ đã khóc không thành tiếng nữa.

Vừa nhìn thấy Luru Huyền đứng trước cửa, em họ nhìn anh bằng đôi mắt đỏ bừng, cất giọng khàn khàn gọi: “Anh.....”

Không khí bi thương nặng nề trong phòng khiến anh không thể thở nổi nữa, bước chân cũng đi không vững, nặng nề như đang đeo ngàn cân đá.

Chính giữa đại sảnh là quan tài của đứa em trai nhỏ nhất của anh, về mặt của nó vẫn bình thản, ôn nhu như thế, khóe môi vẫn đang nhếch lên.

Nếu không có gương mặt trắng bệch như tờ giấy kia thì giống như đang ngủ vậy.....Anh cho rằng, đây là trong mơ, chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.... ..

Nhưng, trong không khí cực kỳ bi thương như vậy lại có một cô gái đang mỉm cười đứng cạnh quan tài, toàn thân mặc bộ đồ đơn sơ, chân mang giày thêu bằng vải đỏ tươi.

Cô lặng lẽ đứng yên tại đó, nhìn qua trông thật yếu ớt, mỏng manh, sắc mặt thì trắng bệch, đôi môi cũng như thế, cứ như là gió thổi qua thì sẽ ngã vậy. Cô đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt của em trai anh, giống như mang theo quyền duyên vô hạn, nhưng sao trong mắt cô ta lại không có vẻ buồn thương vậy?

Đây là ai?

Là người phụ nữ của em trai anh sao?

Có lẽ là vậy, nếu không thì làm sao có tư cách để đứng gần quan tài được chứ!

Nhưng tại sao trong mắt cô ta không hề bi thương, cũng không có nước mắt vậy?

Mà trên mặt lại là vẻ ôn nhu, trong mắt chính là tình yêu và quyến luyến.....Chuyện này phải giải thích thế nào đây?

Lúc này, ông nội anh đang được hộ sĩ dìu từ tầng hai xuống,tập tễnh bước từng bước một!

“A Nhiên, A Nhiên à, cháu ngoan của ông.....” Khi đang gọi, nước mắt ông liền rơi xuống như mưa!

“Ba, ông nội!” Mấy người con trai và cháu trai cháu gái cùng kêu lên, vô cùng lo lắng cho sức khỏe của ông!

Họ liền vội vàng xông tới đỡ!

“A Nhiên đáng thương, đứa cháu đáng thương của tôi!” Ông vừa đi vừa khóc.

“Người đầu bạc sao lại tiễn kẻ đau xanh thế này.” Hiện thực sao lại tàn nhẫn dữ dội như vậy chứ.

Không nói tới người của nhà họ Luru, phạm là cấp dưới hay chiến hữu của ông đều biết, Luru Nhiên và Luru Huyền chính là bảo bối trong tâm can của ông!

Vậy mà bây giờ, một đứa đã mất sớm, nói đi là đi. Khi xe chở di thể về tới nhà, ông đã gục xuống cạnh quan tài mà khóc rất bi thương, suốt nửa thì bị hôn mê bất tỉnh, ai khuyên cũng không được!

Cả cuộc đời và sự nghiệp của Lưu lão gia vô cùng lừng lẫy, là người nắm quyền thứ hai trong giới. Tất cả con cháu trong nhà đều vô cùng ưu tú, nhưng mà ông yêu thương nhất là hai người cháu này, cho dù bị người khác nói là bất công thì họ cũng chỉ có thể nói thầm thôi, những người cháu khác cũng không ghen tỵ với họ, bởi vì họ không thể sánh với hai anh được. Sự thật ở ngay trước mắt, tất cả các phương diện của hai người đều vô cùng ưu tú, không thể chối cãi!

“Ba à, thân thể là quan trọng nhất.” Ba Lưu- Lưu Bách[diện?n%le%quy%don] Thành nhanh chóng tiến lên, đỡ lấy thân thể của người cha già, ông cố nén đau thương mà khuyên nhủ.

Rồi ông diu cha mình ngồi xuống ghế sofa, nhìn cảnh mái đầu ông đã bạc trắng, còn vợ mình đã mất đi lý trí vì cái chết của con, lại nhớ tới đứa con trai út đang nằm trong quan tài, trong lòng cảm thấy đau xót vô cùng, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

“Bách Thành à, đừng lo cho ba, ba không sao đâu.” Ông nội Lưu ngẹn ngào nói, đôi mắt vì bị nước che phủ mà trở nên mờ đục, bi thương nhìn về phía mấy người đàn ông trẻ tuổi đang chờ trong sảnh.

Chu Nham Hải, Lý Khanh, Phú Tu và mấy người khác nữa đang nhìn chằm chằm vào người đang đứng cạnh quan tài nhưng lại không dám đến gần, chỉ có thể vô vọng nhìn cô ta.

“Các cháu chết hết rồi sao, còn chết đứng ở đó làm gì, mau đi tới khuyên nhủ con bé đi chứ....Nó vừa mới xuất viện, đã đứng ở đây một đêm rồi....Thân thể không chịu nổi, không chịu nổi đâu.” Ông cố gạt nước mắt mà ra lệnh.

Vốn là định chờ hai đứa nó từ Nhật Bản về, sinh đứa trẻ xong thì sẽ tổ chức tiệc cưới và tiệc đầy tháng cùng một lúc.

Nhưng đến cuối cùng, trở về lại là.....Thi thể lạnh như băng của cháu ông.

Bạn nói xem, làm sao mà ông có thể chịu nổi đả kích lớn như vậy chứ?

Cháu ông ra đi, đứa cháu cố chưa kịp nhìn thấy mặt cũng mất.....A Nhiên đã dùng mạng sống để đổi lấy sự an toàn của tâm can bảo bối trong tim nó thì cũng không thể để cho cô gái kia xảy ra chuyện được, nếu lỡ có bề gì thì bọn họ có chết cũng không nhắm mắt được.

Mấy người đàn ông kia cũng khóc đến nỗi hai mắt đã đỏ bừng, nhìn thấy bảo bối trong tim như vậy, làm sao họ có thể chịu đựng được?

Trong lòng đã sớm vỡ tan thành từng mảnh rồi,

Họ cũng biết, cô là người rất khó bị lay chuyển, tính tình lại ngang ngược, không muốn bị ai khuyên bảo cả.

Nhưng, không một ai có thể khuyên nhủ cô được, không ai cả.

Mấy người họ lại nhớ tới tới lúc mà cô nằm trong bệnh viện.

Tỉnh lại sau bốn ngày hôn mê, khi cô nhìn thấy bọn họ thì câu đầu tiên cô nói chính là: “Nói cho em biết, A Nhiên còn sống không?” Mặc dù gương mặt của cô vô cùng tiêu tụy, trắng bệch như tờ giấy nhưng đôi mắt lại thanh tỉnh, giọng điệu cũng rất bình tĩnh.

Bọn họ chỉ có thể im lặng, không tìm được câu trả lời cho cô- Họ không dám nói, cũng không đủ tàn nhẫn để nói cho cô biết là “A Nhiên đã chết rồi.”

Không thể nói ra được, vì sợ cô không tiếp nhận nổi sự thật này.....

Một ngày một đêm bị chôn vùi trong đồng hoang tàn, vì muốn để cho Thù Man được sống mà A Nhiên đã dùng răng xé nát cổ tay mình, cắn đứt động mạch, đem máu trong cơ thể ngậm trong miệng, dứt cho Thù Man đang hôn mê uống, mãi cho đến khi bị mất máu mà chết.

Trên cổ tay anh là vết thương nhìn rất ghê rợn, trong mớ máu thịt hỗn độn mơ hồ có thể nhìn thấy xương trắng.

Hình ảnh như vậy, khiến cho người khác ghê sợ!

Không ai ai hiểu được Thù Man đang nghĩ gì, những người đàn ông cũng không nói chuyện, dĩ nhiên là họ cũng không hiểu được. Cô bị mất máu quá nhiều vậy mà có thể tỉnh lại được, có lẽ chính là nhờ máu của A Nhiên!

A Nhiên và đứa bé trong bụng cô đã ra đi vĩnh viễn, bọn họ không thể trở về được nữa.

Biết được sự thật này, cô đã vô cùng bình tĩnh, trong lòng cũng không hề có cảm giác bi thương. Lòng và linh hồn của cô bây giờ đã vĩnh viễn đi theo người đàn ông mà cô yêu rồi. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lequydon, nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác tức là nó đã bị copy không xin phép.

Những người đàn ông nhìn thấy trên mặt cô là nụ cười nhạt cùng với vẻ bình tĩnh, giống như là chưa hề đau lòng vậy.

Từ ngày mà cô tỉnh lại đến giờ đã là bốn ngày rồi, từ sau khi hỏi một câu lúc ở trong phòng bệnh ra thì cô cũng không nói gì nữa, cũng không thèm liếc nhìn bọn họ một cái.

Họ cũng biết được vị trí của A Nhiên trong lòng cô ra sao, cô yêu cậu ta, rất yêu- A Nhiên đi rồi, sao cô có thể không đau khổ được chứ, chỉ là nó đã bị cô dẫn xuống đáy lòng, không chịu nổi ra mà thôi.

Nhưng mà, sự bình tĩnh của cô lại quá bất thường- Thù Man như vậy làm cho bọn họ thấy sợ hãi và bất an, trong lòng liền xuất hiện dự cảm không tốt, họ lúc nào cũng, sợ cô sẽ.....

Nam Tạm nhẹ nhàng lại gần cô- người đã đứng suốt một đêm ở đây mà không hề nhúc nhích chút nào, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu.

Anh đến bên cạnh cô, từ từ quỳ xuống, đưa tay nắm lấy góc áo của cô, dần dần rơi nước mắt rồi khóc như một đứa trẻ, tha thiết khẩn cầu: “Thù Man, xin em đấy, em nhìn anh đi, van xin em hãy nhìn anh có được không?”

Thù Man quay đầu lại nhìn Nam Tạm đang quỳ trước mặt mình, cô vẫn mỉm cười như cũ, nhưng trong mắt chỉ là sự lạnh lùng, nhẹ giọng nói, giọng điệu vẫn bình thản như cũ: “Nhìn rồi đây này!”

Khi họ nhìn thấy cô như vậy, trong lòng liền thấy đau đớn vô cùng, dường như đến nỗi chảy cả máu.

“Thù Man à, anh van em đừng như vậy nữa, muốn khóc thì cứ khóc đi, bọn anh sẵn sàng nghe mà, em như vậy làm anh rất đau khổ đấy! A Nhiên đi rồi thì vẫn còn anh, còn bọn anh nữa mà!” Bạch Thành liền đi qua rồi cũng quỳ xuống, tay anh nắm chặt lấy bàn tay lạnh như băng của cô, chà xát lên mặt mình, nhìn cô bằng vẻ mặt đau đớn.

“Ha ha...” Thù Man cười đến nỗi đầu vai run rẩy, cô nhìn Bạch Thành với vẻ mặt bình thản, trong đôi mắt xinh đẹp đều là chất độc: “Vì sao lại phải khóc chứ? Em biết A Nhiên đã chết, nhưng mà chết rồi thì phải khóc sao? Em và anh ấy chưa bao giờ tách ra cả, hiện tại A Nhiên vẫn đang ở cạnh em này, vừa rồi bọn em còn nói chuyện với nhau nữa.”

Các trưởng bối chỉ biết che mặt khóc ròng, không đành lòng nhìn cô như vậy!

“Bởi vì cậu ta đã trở lại cho nên em sẽ không cần ai nữa, cũng phải nhận tình yêu mà bọn anh dành cho em phải không?” Phú Tu đi tới, anh rất muốn ôm cô và lòng nhưng lại không dám, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào mặt cô, hỏi bằng giọng khàn khàn.

Thù Man không trả lời lại, cũng không nói gì, cô vẫn cười, nhưng sự lạnh lùng trong mắt ngày càng tăng!

Cô không nhìn tới bất kỳ ai, chỉ quay đầu lại nhìn vào người đang nằm trong quan tài, khi đó vẻ lạnh lùng trong mắt liền bị sự ôn nhu thay thế, rồi cô nở một nụ cười mà mị diễm lệ, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của Lưu Nhiên.

Sau đó, cô làm chuyện còn khiến người ta kinh hãi hơn nữa,

Thù Man liền nhấc chân lên xoay người nằm vào trong quan tài, hai tay ôm chặt lấy thân thể đã lạnh băng cứng ngắt của Lưu Nhiên, tay cô ma sát lên gương mặt anh, khẽ thì thầm với anh.

Lời thì thầm nhỏ xíu sâu xa của cô theo gió truyền vào tai của mọi người:

“A Nhiên à, không phải chúng ta vẫn hay nói điều này sao?

Lúc sống ngủ cùng một giường, chết chôn chung một huyệt.

Vì sao anh lại bỏ đi một mình chứ? Dưới địa ngục lạnh lẽo như vậy, không có em bên cạnh làm bạn, chẳng lẽ anh không thấy buồn ư?

Anh không thấy nhớ em sao?

À không phải, chắc là anh không buồn đâu vì còn có con chúng ta theo làm bạn mà.

Anh biết không, em đã không còn e ngại cái chết nữa rồi, trái lại còn mong chờ nó đến thật nhanh nữa kìa,

Anh muốn em phải tiếp tục sống ư?

Được thôi, em sẽ sống!

Trước khi thân thể của anh hóa thành tro tàn, hãy đến ôm Thù Man của anh một lần nữa đi, được không A Nhiên, em không muốn phải từ bỏ vòng tay ôm ấp của anh đâu!

Sau khi nói xong, cô liền mỉm cười rồi tiến sát vào lồng ngực lạnh lẽo của anh, vẻ mặt rất thỏa mãn, giống như là đang ngủ, hoặc là đã chết vậy!

Tình cảnh như vậy, khiến cho người ta cảm thấy rất đau lòng!

Anh bảo yêu, em đáp 'mời', sân nhà đậm tình cảm cùng vàng trăng khuyết, mưa phùn rơi đầu cành,

Lòng lưu luyến, tình khoan thai, chỉ chớp mắt, lòng trống rỗng, người đã đi,

Cũng là bắt đầu, cũng là kết thúc.

Cũng là qua đi, cũng có nghĩa là như vậy,

Cũng là nói muốn cả đời có thể tay trong tay,

Nhưng lại là một lần ly biệt trở thành vĩnh viễn,

Một lần ly biệt trở thành vĩnh viễn.....

Vận mệnh để cho cô và anh gặp gỡ nhau, cùng sa đọa mà trầm luân, trải qua vô số lần yêu thương gắn bó, tỏa sáng giữa trời đất, trở thành bất hủ!

Em thật sự rất hối hận vì đã không yêu anh sớm hơn! Hiện tại lúc em yêu anh tha thiết thì anh đã chết đi. Toàn bộ những điều này khiến em hiểu ra rằng, nếu như bạn không yêu một người thì cũng không cần phải yêu người đó một cách đột ngột, bởi vì bạn sẽ mất đi anh ấy, đây chính là sự trừng phạt của ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Chương 21 Lòng dạ độc ác

Nhìn thấy cảnh tượng đau lòng như vậy, những người phụ nữ có mặt ở đây đã không thể kiềm nén được mà ôm mặt khóc nức lên.

Những người đàn ông thì cắn chặt môi dưới, cố gắng kiềm nén nhưng cũng phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào.

Mấy người đàn ông kia nhìn cô bằng đôi mắt đỏ đã bùng. Trong lòng họ đều rất đau đớn.

Cô như vậy, chính là khiến cho bọn họ muốn chết đi!

Trong lòng đã đau, toàn thân cũng đều đau, giống như bị vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, đau chết đi được!

“Thù Man à.....” Họ cùng kêu lên một tiếng, tiếng kêu tê tâm liệt phế này càng khiến mọi người càng đau lòng hơn.

“Thù Man à, anh cầu xin em đó, em ra ngoài được không?” Đôi mắt của Chu Nham Hải đã đỏ ngầu, bi thương nhìn về phía cô gái vẫn còn nằm yên trong quan tài không nhúc nhích kia, nước mắt liền rơi xuống từng giọt.

Thân thể cô suy yếu như vậy, lại còn bị sinh non, nhiệt độ trong quan tài băng là dưới 0 độ, làm sao chịu nổi đây?

“Thù Man à, linh hồn của A Nhiên đã đi mất rồi, thì thể cũng không còn cảm giác nữa, nếu như A Nhiên trên trời biết được bộ dáng của em như thế này, cậu ấy nhất định sẽ đau lòng, mà A Nhiên yêu em nhiều như vậy, em muốn để cậu ấy chết không nhắm mắt, linh hồn không thể được yên nghỉ sao?” Lý Khanh đã chui nửa người vào trong quan tài, thì thầm bên tai của Thù Man, dùng tay mình vuốt ve gò má đã đông cứng lại của cô, anh muốn dùng nhiệt độ ấm áp của mình để làm ấm lại khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo này.

Nhưng cô vẫn luôn duy trì tư thế dùng hai tay ôm chặt lấy cơ thể của Lưu Nhiên như vậy, cả người dường như đang nằm sấp lên người anh không nhúc nhích, giống như không nghe thấy tiếng thì thảo nhẹ nhàng bên tai mình, cũng không để ý tới bàn tay đang ma sát trên mặt, lông mi cô chưa hề rung lên, và mặt vẫn lạnh lùng, cả cái nhếch môi cũng như vậy.

“Em muốn bọn anh phải đau lòng đến chết phải không? Anh xin em, cầu xin em đấy, hãy ra ngoài có được không?” Nước mắt của Bạch Thành liền trào ra, cầu xin cô liên tục, một bên là sự bi thương, còn lại là đau lòng.

“Anh biết rồi, em muốn đi cùng A Nhiên đúng không, nhưng em đã đồng ý với cậu ấy là sẽ sống rồi mà.” Khuynh Hữu nghẹn ngào nói, từng giọt máu tanh trong lồng ngực đang dâng lên, vọt tới cổ họng nhưng anh vẫn cố kiềm nén, nuốt xuống bụng.

“Được rồi, được rồi Thù Man, bọn anh biết là không khuyên nổi em nữa rồi, em muốn đi cùng cậu ấy đúng không? Vậy em đi đi, đi cùng với cậu ta đi, bọn anh không cản em nữa. Vào lúc mà A Nhiên còn sống, tất cả bọn anh đều muốn ở cùng em, bảo vệ em, yêu em đến nỗi quên mất chính bản thân mình là ai! Bất luận là cái gì cũng đã làm hết sức mình rồi! Ngày hôm nay, em đã quyết tâm sẽ bị chết cứng cùng với A Nhiên rồi. Nếu như em đi cùng với cậu ấy thì đừng mơ sẽ bỏ được bọn anh lại, bọn anh đã quyết định cùng em đi tìm A Nhiên!”

Lý[Preiya] Khanh nói những lời này ra hết sức bình thản, giọng của anh vẫn ôn nhu, và mặt kiên định, trong mắt chính là tình yêu dịu dàng như nước.

Nhưng, cô gái trong hòm băng vẫn nhắm chặt hai mắt lại, xem như bọn họ không hề tồn tại, mặc kệ là các anh cầu xin như thế nào cũng không cho họ bất kỳ một vẻ mặt gì.

Hiện tại, Thù Man đã quá mệt mỏi rồi, thân thể của cô vô cùng suy yếu, vô lực, trái tim cũng yếu ớt theo, không thể nói chuyện tình cảm nữa, cô không muốn được bất kỳ ai an ủi cả, cho nên không hề biểu hiện ra một tia cảm xúc nào.

Chính cô còn không thể an ủi linh hồn trống rỗng cùng ** của mình nữa là.

Cô không muốn nghe thấy bất kỳ một âm thanh bên ngoài nào, chỉ muốn được A Nhiên của cô ôm thêm một lần, nhưng anh đã chết rồi, không còn thờ nữa! Anh không thể yêu cô, sủng nịch cô mà phải hóa thành tro tàn.

Hơn nữa, vừa rồi cô đã nói là “Em sẽ sống!”, cho nên cô không thể đi với anh được.....

Lặng lặng ôm lấy thân thể lạnh như băng của anh, dường như cô có thể nghe thấy anh đang thì thầm bên tai mình rằng: “Thù Man à, em hãy ở yên đó, chờ A Nhiên trở về với em, chờ anh. Bởi vì em là nghiệt chủng của A Nhiên.nghiệt chủng của A Nhiên.

Nên làm sao anh có thể rời bỏ em được, chỉ là tạm thời phải rời đi thôi, thật đấy Thù Man à!”

Âm thanh đó dường như đến từ một nơi xa xôi, một nơi mà cô chưa từng biết tới, không hề có cảm giác chân thật.

Cô chỉ vừa mới tìm lại cảm giác của trái tim mình cách đây không lâu, so với trước đây thì nó còn đập mạnh hơn nhiều, nhưng lại không có nhiệt độ và sự ổn định. Bởi vì nó đã đã chết từ lúc A Nhiên ra đi rồi.

Thù Man biết rất rõ những điều này chỉ là ảo giác của cô, A Nhiên của cô thật sự có thể trở về được sao?

Giống như cô đã trùng sinh vậy, sống lại trong thân thể một kẻ khác ư?

Khả năng này quá thấp.....

Phú Tu đến bên cạnh quan tài, đưa tay nắm chặt lấy một bàn tay của Thù Man, giống như nắm lấy sợi dây sinh mệnh duy nhất của mình, nhỏ xíu mỏng manh, rồi cúi đầu khóc như một đứa trẻ: “Thù Man, Thù Man à, đừng làm lơ anh, đừng rời anh, anh biết bọn anh không có liên si, không phải là người, nhưng bọn anh rất yêu em, thật đấy!”

Một chữ “yêu”- yêu,

Lại được nói ra một cách tan nát cõi lòng như vậy, thật là bất đắc dĩ.

Giấy vò trái tim của mấy người đàn ông kia.

Giờ phút này, bọn họ mới biết cái gì gọi là “đau khổ”!

Bạn nói xem, những người này thật là đáng thương đấy!

Cô chính là kiếp số duy nhất của bọn họ!

“Thù Man à, cho dù em không cần đến mấy người bọn anh nữa, muốn bỏ rơi bọn anh, thì dù có là quý bọn anh cũng không tha cho em đâu!” Nam Tạm lau nước mắt trên mặt, nhẹ giọng nói, đôi mắt xinh đẹp, mang theo thâm tình dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch của Thù Man. Trong lời nói của anh là sự cố chấp đáng sợ!

Các trưởng bối ở đây,

Khi nghe thấy những lời chân thành phát ra từ tim gan bọn nhỏ, họ nhìn thấy sự tha thiết, thâm tình của chúng,

Khiến họ thấy động lòng.

Bọn chúng và A Nhiên cùng lớn lên từ nhỏ, có quan hệ rất tốt.

Ai lại ngờ là sau này bọn họ lại cùng dây dưa chung với nha đầu của nhà họ Chu chứ?

Không ai trong số đó muốn buông tay, chỉ muốn ở chung một chỗ, chết cũng phải ở cùng nhau.

Người làm trưởng bối như họ khuyên không được, ý chí của bọn chúng rất mãnh liệt.

Vậy thì đồng ý đi, chỉ cần chúng nó hạnh phúc là được.

Như vậy thì người đời sẽ gièm pha, chuyện này họ cũng đoán ra được.

Ai, đoạn nghiệt luyện dị dạng này,

Đây là một đoạn tình yêu không thể để cho đời sau lại vướng mắc theo được, bọn họ mới nhìn thấy lần đầu.

Bây giờ thì đã hiểu rõ rồi, không thể buông tay được, thật là thâm tình đến mức nào đây.

Hiện tại, A Nhiên của bọn họ đã đi rồi, còn Chu nha đầu thì canh giữ quan tài ngày đêm, không nói một lời nào, cứ ngồi im lặng không ăn không uống, bộ dáng vô cùng thất thần, làm mấy đứa con trai kia cũng thần thờ theo nó.

Ai, các trưởng bối chỉ có thể thờ dài bất đắc dĩ,

Oán hận tại sao ông trời lại vô tình như vậy chứ?

Lưu Huyền hơi nhíu mày, nhìn những kẻ cùng em trai anh lớn lên kia bằng ánh mắt tức giận, thậm chí là còn có ý hận mạnh mẽ.

Bọn họ chính là “bạn tốt” của A Nhiên khi còn sống!

Mà lúc này, về mặt bi thương của họ không phải đau buồn vì em trai anh đã qua đời.

Tất cả những cảm xúc: kinh hoàng, đau lòng, yêu say đắm, cầu xin...kia,

Vừa những lời tuyên bố thâm tình nữa.

Tất cả đều dành cho cô gái tên là “Thù Man”, người đang ôm lấy em trai anh trong quan tài!

Hiểu được việc này, mày của Lưu Huyền càng nhíu chặt hơn, trong lòng liền nảy sinh ra một ý định độc ác.

Anh đã suy nghĩ về mọi việc, sau cùng trong đầu đã hiểu ra,

Thì ra, tất cả là vì cô ta mà A Nhiên phải chết!

Nhưng anh vẫn không hiểu được: Cô gái này có điểm gì tốt sao? Đáng để em trai anh phải bỏ cả tính mạng để cô ta được sống?

A Nhiên và anh rất giống nhau, trong nội tâm đều có cất giấu sự điên cuồng như ma quỷ, trong lòng vẫn luôn lạnh lùng, cho dù là đối với người thân của mình đi nữa.

Một người cao ngạo, lạnh lùng như vậy mà lại vì cô ta nên phải buông bỏ tất cả cao ngạo và tôn nghiêm của mình, hơn nữa cho phép những người đàn ông khác tồn tại bên cạnh người phụ nữ đó.

Đầu óc ba mẹ và ông nội bị gì sao? Lại đi cho phép A Nhiên làm ra chuyện ảm tử như vậy?

Là yêu đến mức nào mới có thể làm được đến nước này?

Có thể dễ dàng tha thứ và cho người khác cùng chia sẻ?

Lưu Huyền không thể lý giải được, tình yêu đến cùng là cái gì vậy? Có thể khiến cho những người này, bao gồm cả em trai anh nữa cũng điên theo nó sao?

Anh đã sống được gần nửa đời người, là một tay chơi vô cùng liêu lĩnh. Mà cho tới bây giờ cũng rất phóng khoáng, cầm lên được có thể bỏ xuống được. A hoàn toàn có thể khiến mình hoàn toàn trở thành một tay chơi điên loạn!

Sùng ái một người phụ nữ khiến cô ta hạnh phúc đến phát điên, cho rằng mình đã có được người đàn ông này, giống như đã có được cả thế giới trong tay vậy!

Nhưng thật ra, từ đầu tới cuối anh chỉ diễn mà thôi, vì trong lòng vốn dĩ đã rất lạnh lùng độc ác- có lẽ ngay sau đó, anh sẽ hủy hoại người phụ nữ mà anh đã vô cùng “sùng ái”!

Lưu Huyền chính là một cảm thú đội lốt vô đẹp đẽ!

Chỉ một chút điều nhỏ trên vẫn chưa hình dung đủ về anh ta đâu,

Lưu đại thiếu gia là người cực kỳ có chừng mực, điều khiển cảm xúc của bản thân cực kỳ tốt. Dù là trong hoàn cảnh nào, bao gồm cả hiện tại, anh cũng có thể giữ được sự bình tĩnh, rồi phân tích và đưa ra đối sách, có lẽ là chỉ trong nháy mắt.

Đó là một người dùng hai mặt để tồn tại trong cuộc sống này.

Hiện tại, Lưu Huyền nhất định cho rằng, em trai anh làm như vậy, nhất định trong lòng phải chịu một “nỗi uất ức” rất lớn!

Theo những lời thâm tình mà đám người kia nói ra, từng ánh mắt, cử chỉ cho thấy bọn họ và cô gái kia đã từng thân mật và ái muội như thế nào,

Vậy là đã có quan hệ ** rồi chăng?

Trong lòng anh liền thầm mắng, cô ta đúng là đồ phụ nữ lẳng lơ, lẳng lơ, vô sỉ!

Cho dù là cô ta có xinh đẹp hoàn hảo, da thịt trắng như tuyết, nụ cười quý mị như yêu ma đi nữa thì cũng không để cho A Nhiên phải đối xử và trả giá đến như vậy.

Trong lòng anh liền nảy sinh ra một ý định độc ác, thù hận kéo tới bao trùm lấy toàn bộ lực phủ ngũ tạng.

Em trai anh yêu cô ra, mà lúc này nó đã chết rồi, đứa em trai mà anh yêu thương nhất đã không còn nữa!

Sao anh lại có thể không hận được chứ? Muốn anh đối xử tốt với người đã hại chết em mình, Luru Huyền anh không làm được.

Anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho kẻ “đầu sỏ” này sao?

Ngày hôm nay anh sẽ bỏ qua chuyện này, bởi vì bây giờ không phải là lúc thích hợp.

Trước hết là phải chôn cất A Nhiên trước, sau đó anh sẽ điều tra mọi chuyện cho thật rõ ràng.

Đến lúc đó, nếu như cô ta thật sự biết hối cải, tỏ ra yêu em trai anh sâu đậm như biểu hiện của ngày hôm nay, chỉ yêu duy nhất một mình A Nhiên, không có dây dưa vướng mắc với những người đàn ông khác,

Còn những người kia thì chỉ do bọn họ đơn phương tình nguyện, cô ta không đáp lại thì vẫn có thể chấp nhận được!

Nếu như cô ta dám dây dưa ái muội với những kẻ kia sau lưng em trai anh,

Chỉ cần một điểm này thôi,

Thì cô ta không thể tha thứ được, đáng phải chết!

Anh sẽ khiến cho cô gái đó phải trả giá thật đắt, sông không bằng chết!

Không, hoặc là chết ngay thì càng tốt!

Để cô ta xuống địa ngục là bạn với A Nhiên, vậy cũng tốt, không phải là cô ta rất yêu nó sao?

Chẳng qua là cô ta nên phải bị trừng phạt vì tính khí thất thường trước đây của mình.

Con giận dữ trong lòng trào lên trong nháy mắt, toàn bộ tâm trí của Luru Huyền đã bị thù hận che mờ rồi.

Một kế hoạch độc ác đã được hình thành sẵn trong đầu anh, chỉ chờ ngày thực hiện nữa thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Chương 22 Đám tang

Chuyện nhà họ Luru chính là đề tài được bàn tán nhiều nhất trong thành phố suốt mấy ngày qua!

Mọi người đều biết, “A[Preiya] Nhiên” chính là một đứa con được gia đình cưng chiều hết mực, vậy mà giờ đã vĩnh viễn đi xa.

Thôn thức, thương tiếc, xúc động, và cả chấn động!

Thôn thức, thương tiếc, xúc động chính là do không ai có thể ngờ được rằng, đứa cháu trai mà phó chủ tịch Luru yêu thương nhất, anh chỉ vừa mới được thăng làm thiếu tướng, một người trẻ tuổi như vậy, đáng tiếc là ông trời lại ghen với người tài.

Nhưng so với việc tiếc nuối một sinh mệnh trẻ như vậy lại vẫn số, người ta càng bị chấn động hơn về lễ tang của vị thiếu tướng này.

Dùng từ “xa hoa” để nói về nó là vẫn chưa đủ!

Ngày hôm nay là dịp để dân chúng trong toàn thành phố được mở mang tầm mắt!

Nghe nói, trên đường từ biệt thự lớn của nhà họ Luru đến nhà tang lễ, hai bên đường đều có người đi theo vung lụa đỏ. Nhà cách xa một dãy phố còn có thể trông thấy được màu đỏ rực của vài lụa.

Như vậy khiến cho việc này không hề giống như đang “đưa ma” mà lại giống “hôn lễ” hơn.

Từng chiếc xe mang theo vòng hoa liên tục chạy qua trước mắt dân chúng, bên tai chính là tiếng nổ đi đoàn không, dứt vang đi rất xa. Trên mặt đất được bao phủ bởi một lớp thật dày những xác pháo đỏ tươi.

“Chắc, thật không hổ danh là gia tộc quân nhân hai đời, đúng là nhà có tiền mà! Nhưng thế này cũng thật phô trương quá!”

“Ôi, tôi mới từ thành Tuyên bên kia tới đây, nhiều người quá khiến người ta phải sợ, chắc đều là người đi đưa ma đấy.”

“Đúng vậy, mà cũng không hẳn là đi đưa ma đâu, các người không nhìn thấy những chiếc xe đưa ma kia sao! Tất cả đều là xe quân đội đấy, chuyến xe đầu tiên xa hoa nhất chính là Rolls-Royce, theo sau là hơn mười chiếc xe lục quân cùng với ba mươi mấy chiếc xe Jeep quân đội, cuối cùng hơn trăm chiếc xe con cùng mười chiếc Volvo xa hoa. Thân nhân nhà bọn họ ngồi trên hai chiếc xe đầu, bên trong là linh cữu người chết, thân xe được bao bọc bởi gấm đỏ, tất cả xe đều giống nhau cả! Ai nhìn mà không thấy sợ chứ?”

“Khụ, xa xỉ thế này thì mọi người đều muốn chết theo.”

“Các người nói xem, đây là đưa ma hay đám cưới mà toàn màu đỏ vậy?”

“Chuyện này ông không biết đâu, nghe nói hôm nay người cháu gái duy nhất của Tham mưu Chu lấy chồng đó, gả cho “Chu thiếu gia” đang nằm trong xe!”

“Hà???” Mọi người không ngừng hút khí lạnh, họ không thể tin được.....

“Sao lại có chuyện như vậy nhỉ?”

“Ông nghe ai nói vậy?”

“Tôi có một người anh em, là bạn thân với người lái xe nhà họ Luru, vị thiếu gia đó đáng lẽ là người thừa kế nhưng lại xảy ra chuyện, chuyện này không phải là giả đâu.”

Lại là một trần thôn thức vang lên.

Chuyện này trở thành đề tài nghị luận ở khắp nơi, là đề tài để nói trong lúc trà dư tửu hậu từ không ngừng nghỉ, một người thanh niên có tương lai triển vọng mất sớm, một tang lễ giống hôn lễ xa hoa, ngày cưới vợ cùng với ngày hỏa táng, biết bao nhiêu tin đồn kinh dị và phóng đại về một tang lễ được tung ra!

Một sự kết hợp giữa âm và dương!

Đương nhiên là trong một tang lễ long trọng như vậy sẽ có rất nhiều người đến dự.

Đầu tiên chính là người trong gia tộc nhà họ Luru, tiếp theo là anh em bạn bè cùng nhau lớn lên của Luru vị thiếu gia khi còn sống, hơn nữa còn có những họ hàng xa, hướng chi thêm cả người nhà họ Chu nữa!

Đây là những gia tộc quân nhân lớn, nên có hàng trăm hàng ngàn mối quan hệ rắc rối. Mối quan hệ này đủ để liên kết bốn phương, mà chưa kể là đủ để có tầm ảnh hưởng rất lớn!

Cho nên màn tang lễ xa hoa này, chính là kết quả tất nhiên của mối quan hệ và tiền bạc!

Chính giữa linh đường mà di ảnh của người chết.

Là một người đàn ông trẻ tuổi đang mỉm cười, không chỉ là trẻ tuổi, mà còn vô cùng anh tuấn!

Thật sự là một người đàn ông anh tuấn đến nỗi có phần ma mị, toàn thân mặc quân trang, khí chất tiêu sái nho nhã, ung dung giữa dòng đời vạn biến, nụ cười của anh như ánh mặt trời ấm áp, hình của anh nhìn vô cùng sinh động, chỉ tiếc thay lại qua đời sớm như vậy!

Ảnh chụp Luru Nhiên được đặt trong một khối thủy tinh trong suốt.

Bên cạnh là ảnh chụp của Thù Man, cô cười vô cùng dịu dàng, toàn thân mặc áo cưới màu đỏ tươi, giống như một đóa hoa thuốc phiện màu đỏ ma mị xinh đẹp diễm lệ!

Hai bức ảnh được đặt đối diện nhau, anh mỉm cười, cô cũng mỉm cười.

Sự dây dưa vướng mắc của bọn họ được miêu tả sinh động giống như trong tác phẩm “Viên Vũ”: Từng cặp đôi tiến vào sân nhảy, họ xếp thành vòng tròn hoặc là hai hàng đối diện nhau, không ngừng trao đổi bạn nhảy trong một khoảnh khắc, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung chưa từng rời khỏi đối phương. Nó được gọi là Viên Vũ, bất luận là có trao đổi bạn nhảy hay không, chỉ cần nhảy múa là sẽ gặp được nhau. Đúng là khi điệu nhảy kết thúc, không thể quá nửa giây là có thể gặp lại, vậy thì đã làm sao?

Thứ gì đó đã mất đi sẽ vĩnh viễn không trở lại!

Thù Man nhìn tấm ảnh A Nhiên đang mỉm cười, trước kia cô không biết quý trọng anh, không yêu thương anh, lại tự mình cô độc- đây chính là một sự trừng phạt, trừng phạt cô phải mất anh vĩnh viễn.

“Em hãy khiến trái tim mình trở về như lúc đầu đi, linh hồn của anh đều tặng cho em hết, chỉ cần em ở cùng anh là tốt rồi.” Hiện tại, lời nói đó vẫn còn vang vọng bên tai cô, lời thì thầm của người đàn ông đã đi xa.

Cô đã đồng ý sẽ vĩnh viễn không rời khỏi anh nữa, chỉ muốn rũ bỏ hết ân oán của kiếp trước và sống tốt ở kiếp này một lần nữa, như vậy cô sẽ được hạnh phúc đi!

Nhưng mà, đây chỉ mộng tưởng của một mình cô mà thôi.

Giờ phút này, cô đã trở nên ngơ ngẩn.

Tuy hôn lễ mà “anh chết-cô sống” này không hề có ý nghĩa, nhưng kể từ hôm nay, cô đã trở thành vợ của A Nhiên rồi!

Dưới ánh nhìn của mọi người, Thù Man trong áo cô dâu đỏ tươi từ từ bước đến gần quan tài, mỉm cười ngắm nhìn người đàn ông ở bên trong.

Trong mắt cô là ánh sáng rực rỡ, giống như ánh sáng phát ra từ viên ngọc quý, thật chói mắt,

Cô gái yếu ớt mặc áo cưới màu đỏ tươi, đôi mắt sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi môi khô nứt khiến mọi người đều cảm thấy đau đớn.

Hiện tại trong linh đường không hề có người ngoài, toàn bộ người nhà họ Lưu đều có mặt, kể cả nhà họ Chu, nhà họ Lý, nhà họ Bạch, nhà họ Phú, nhà họ Tô.....

Thù Man nhẹ nhàng vươn tay ra đẩy lớp kính, đặt tay lên mặt anh, miêu tả gương mặt tuấn mỹ của anh.

Rồi cô cúi đầu xuống, hôn lên thân thể và đôi môi lạnh như băng của anh thật quyến luyến- đây là lần sau cùng cô được vuốt ve anh như vậy, sau ngày hôm nay anh sẽ hóa thành một nắm tro tàn.

Hiện giờ, cô đã biết như thế nào là “đau tê tâm liệt phế” rồi, cơ thể dường như bị xé thành từng mảnh vụn, nỗi đau này có thể làm người trong lòng cô cảm thấy bị kích thích.

Đó là nghiệt quỷ, là Thù Man điên cuồng, mất đi nhân tính, cả kiếp trước và kiếp này luôn tham lam, đòi hỏi đau đớn ư?

Bây giờ rốt cuộc cô đã khiến cho cô ta được thỏa mãn, thỏa mãn được “tình yêu” trong cô ta rồi.

Nửa người trên của cô đã chui hẳn vào trong quan tài, mặt kề sát vào mặt anh, hôn lần lượt khắp người anh, ní non gọi: “A Nhiên à, em đã được gả cho anh rồi, tuy nhiên lại là sau khi anh chết, từ bây giờ Thù Man đã là vợ của anh, anh có thấy vui không?”

“Ha ha....Em biết là anh sẽ rất vui mà, giống như em vậy, bây giờ em cũng rất vui, lúc nào em cũng cười, A Nhiên, anh nhìn thấy không?”

“Lúc anh chết đi, em không hề bị thương, A Nhiên, anh nói em phải làm sao bây giờ?”

“Anh sẽ hận em sao? Bản thân em cũng rất hận sự lạnh lùng của chính em, vì sao mà không thể rơi nước mắt được chứ? Sao em không khóc được vậy? Không có nước mắt làm sao tiễn anh đi được chứ?”

“Rốt cuộc là vì sao? Anh nói em nghe đi?”

Từng câu, từng chữ một lần lượt rơi vào tai của mọi người,

Trong lòng các trưởng bối rất bất đắc dĩ, cũng rất đau lòng.

Đứa trẻ này thật sự rất yêu A Nhiên, thật là đáng thương mà, chắc là trong lòng đã không chịu nổi rồi!

Mẹ Chu thấy con gái mình như vậy liền nhào vào trong lòng chồng, khóc đến sắp ngất!

Mẹ Lưu lại càng khóc đến lịm người trong lòng của Lưu Phi Huyền!

Tim của những người đàn ông yêu Thù Man lại càng đau hơn, giống như bị lăng trì vậy- họ yêu cô và cũng đau lòng vì cô.

Nhưng không một ai trong số họ dám tiến lên kéo cô ra.

Lúc này, đột nhiên cô gái đang úp nửa người trong quan tài đột nhiên đứng dậy, mỉm cười nhìn họ, trong mắt cũng là ý cười, nụ cười diêm lệ giống hệt một con rắn đang thè lưỡi, có thể độc chết người khác.

Nhưng, máu từ khóe môi cô lại không ngừng trào ra giống như một dòng suối nhỏ, làm tôn lên khuôn mặt trắng bệch của cô, hình ảnh thật ghê người!

Bộ dáng của Thù Man như vậy làm mọi người khiếp sợ.

“Hình Nhi, Thù Man à.....” Tiếng kêu hòa với tiếng bước chân, làm khung cảnh càng thêm náo loạn.

Thù Man nhìn thấy nhóm người đàn ông đang chạy nhanh về phía mình, trên mặt cô vẫn là nụ cười u buồn đằm lẹ như cũ, giống như cánh hoa hồng xinh đẹp đã bị dập nát.

“Em không sao đâu, các anh nhìn đi, em không hề khóc nữa là, em còn muốn tự tay đưa anh ấy vào lò thiêu, nhìn A Nhiên hóa thành tro nữa, sau đó sẽ đưa tro vào trong lọ.” Cô mấp máy đôi môi khô nứt của mình, phun ra từng ngụm máu tươi, khiến áo cưới bị dính máu, nhìn thật ma mị!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người lại càng thấy đau lòng, kinh hoàng, bất an- càng nhìn cô, họ lại càng sợ hãi.

Các trưởng bối đau đớn, chỉ biết cúi đầu cảm thán: Nghiệt duyên, nghiệt duyên!

Bạn nói xem, đứng trước một chữ “nghiệt” thế này, người ta còn phân biệt rõ đúng sai hay sao?

Rốt cuộc là ai đã tạo ra yêu nghiệt này trong trần thế vậy, thật là vô lý!

Nhìn thấy cô đang phun ra từng ngụm máu tươi, tim của mấy người đàn ông kia trong nháy mắt đã vọt lên tận cổ họng, cả người cũng đông cứng lại, nhưng họ vẫn không dám lại gần cô,

Chỉ có thể đứng nhìn trong vô vọng, cả người như hóa đá, tim cũng ngừng đập, linh hồn cũng bay mất.

“Thù Man à, em.....” Phú tu run rẩy mở miệng, gọi cô bằng giọng cực kỳ bi thương.

Những nỗi đau mà anh cố kiềm nén trong suốt mấy ngày qua được trút hết ra! Ông trời chết tiệt kia! Mẹ nó ông không có mắt sao, van xin ông đừng hành hạ cô ấy nữa, cô ấy đã kiệt sức lắm rồi.

Cô không khóc, sự bình tĩnh của cô, nụ cười và vẻ kiên cường của cô, bất cứ lúc nào cũng đâm xuyên vào lòng họ.

“Em muốn chạm vào người anh ấy, hôn nhẹ thôi.” Thù Man mỉm cười nói, máu từ miệng cô lại càng phun ra nhiều hơn.

“Em đừng nói, đừng nói gì nữa cả....Anh van em đấy.” Khuynh Hữu liền quỳ xuống đất, giựt mạnh tóc mình, kịch liệt cầu xin cô.

Sự kinh hoàng liên ập tới bao phủ lấy tất cả những người đàn ông kia, họ bối rối nhìn cô, sợ cô lại nôn ra máu tiếp,

Nhưng khi bọn họ nhìn vào mắt cô, trong khoảnh khắc đó, dường như thế giới không còn tồn tại nữa- bởi vì, không có bất kỳ thứ gì trong đôi mắt đang cười đen như mực của cô cả.

Lúc này trong đầu Thù Man đang trống rỗng, vô cùng trống rỗng, chỉ toàn là bóng tối, giá lạnh đang ủa tới khiến cô cảm thấy lạnh, rất lạnh.

Trước mắt cô chỉ còn một màu đen, cơ thể vốn suy yếu đột nhiên ngã về phía sau như một con rối đứt dây, thế giới của cô đột nhiên im lặng trở lại.

Lý Khanh đứng gần đó đã nhanh tay chụp lấy được thân thể đang rơi xuống của Thù Man, trong lòng anh chợt thấy rét lạnh- anh không nhìn được mà ngửa mặt lên trời rống to, vô cùng bị phản- anh biết, người mà bọn anh yêu, có lẽ thật sự muốn đi theo A Nhiên rồi.... ..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Đại kết cục 1

Buổi đêm, trong căn phòng tối đen như mực.

Ánh đèn âm ảm chiếu trên hành lang lạnh lẽo, bên ngoài là trận mưa rất lớn.

Bên trong phòng bệnh đang cực kỳ yên tĩnh,

Đã năm ngày năm đêm trôi qua, người nằm trên giường vẫn ngủ say như cũ, không hề có dấu hiệu nào cho thấy cô sẽ tỉnh lại.

Dù Thù Man đang ngủ say nhưng ý thức của cô lại vẫn thức tỉnh, cô vẫn nhận biết được đối với mọi việc xảy ra xung quanh mình.

Trong lúc cô hôn mê, ba mẹ của các nhà liên tục đến thăm, lúc họ rời đi đều liên tục thở dài bi thương,

Ông nội cảm than từng tiếng bất đắc dĩ, mẹ thì khóc nghẹn ngào, thỉnh thoảng ba lại đến an ủi bà, anh cả chỉ ngồi im lặng bên giường bệnh, còn những

người đàn ông kia luôn túc trực ở đây, một tác cũng không rời.

Thù Man có thể tưởng tượng trong đầu chính xác dáng vẻ của họ.

Ngay Thù đến, anh không gõ cửa mà trực tiếp đi vào phòng bệnh. Anh đến để thăm cô gái mà anh yêu say đắm, ngày đêm mong nhớ tới cô.

Nhìn quanh một lượt, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà mấy người đàn ông kia đã gầy rộc hẳn đi, đôi mắt đầy quầng thâm không có tiêu cự, tinh thần sa sút, không hề rời mắt khỏi người nằm trên giường.

Hiện tại, “kiếp số” của anh đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô vẫn toát lên vẻ lạnh lùng như cũ.

Ngay Thù cũng không nói chuyện với mấy người kia, anh liền đi đến bên cạnh giường, ngồi xuống mỉm cười vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của cô, tình tế miêu tả hình dáng đôi môi nứt nẻ rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Cô biết được tình cảm của anh đối với cô, và cũng hiểu anh không cần cô phải đáp lại. Thời gian mà họ ở chung không nhiều lắm, cộng lại hết cũng không đủ hai ngày hai đêm, nhưng mỗi phút mỗi giây đều vô cùng hòa hợp, không tồn tại bất cứ khoảng cách nào, rất thẳng thắn nhưng cũng rất chân thành.

Có lẽ là bọn họ đã quen nhau từ kiếp trước rồi chăng!

Đó là một phương thức ở chung khác, mỗi lần bọn họ hôn môi nhưng chưa từng vượt quá giới hạn, chỉ là dựa sát vào nhau thật tình cảm, dường như có một làn gió ấm áp thổi qua.

Khoảng khác mà cô và anh ở chung không hề giống với khi cô và những người đàn ông khác ở chung, đó là một loại quy luật “linh hồn giống nhau”.

Lại nhớ, lần đầu tiên bọn họ gặp lại sau khi cô bị mất trí nhớ, cô và anh đã đứng nhìn nhau mỉm cười thật lâu.

Trong mắt cô, anh chính là người đàn ông “thuần khiết như hoa sen” nhưng lại sinh trưởng trong mê muội.

Cô nhìn sâu vào đôi mắt đen như ngọc của anh, thấy được luồng sáng rực rỡ.

Rồi anh liền đi qua ôm lấy cô, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, nói: Tiểu kiếp số của anh, mỗi ngày qua anh đều học theo bộ dáng của em đứng bên cửa sổ hút thuốc và nhớ em, hơn nữa trong giấc mơ mỗi đêm đều có hình bóng của em, cùng em ôm hôn.

Cô cười nhẹ rồi hôn trả lại anh, nhìn anh bằng ánh mắt bình thản: Ngay Thù à, em không có thời gian để nhớ tới anh đâu, vì mỗi ngày bọn họ đều tới để làm em vui, chỉ là khi đi ngang qua đây đột nhiên nhớ tới anh nên em mới vào thăm anh đấy.

Lúc đó anh đã cười và trả lời rằng: Không sao cả, tóm lại là em đã nhớ tới anh, vậy là được rồi!

Cô liền mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng ôm anh, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chui vào tóc anh, ma sát, từ trên người cô tỏa ra mùi thơm của hoa nhài.

Cô gái này, chính là người duy nhất mà anh không muốn buông tay, chính là một phần thân thể mà anh không muốn từ bỏ.

Khi đó cô đã mang thai được năm tháng, đang nằm cuộn mình phơi nắng trên chiếc xích đu được đặt ở giữa sân, giống như một con mèo to béo, lười biếng mà quậy rũ.

Ngay Thù biết rằng ánh mắt của mình nhìn cô khi ấy chính là vô cùng si mê chăm chú, hơn nữa trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn khi nhìn ngắm khuôn mặt cô lúc ngủ.

Lại nhớ tới buổi chiều trước khi rời khỏi đây, cô đã nói với anh rằng: Ngay Thù à, anh hãy trở thành cái bóng của em đi, cái bóng và linh hồn đều giống nhau, cho dù chết cũng sẽ không bị tách rời. Chúng ta rất giống nhau, đều vô si, đen tối, tham lam, tàn nhẫn, cho nên cần ai đó tới an ủi vết thương của mình, đây chính là mối liên hệ ngắn ngủi!

Lúc đó anh đã cười và trả lời cô rằng: Được, chờ khi em trở về thì anh sẽ ở bên cạnh em, về sau chính là cái bóng và một phần linh hồn của em.

Mà lúc này, anh biết rõ là cô sẽ không cần đến anh, bởi vì cô và người ấy còn chưa kịp hưởng hạnh phúc chưa tới một năm thì nó đã bị phá hủy thành tro, còn người đàn ông đó đã qua đời. Hiện tại bây giờ, cô chỉ còn là một cái xác biết thở, tuy nhiên lại không có trái tim.

Môi của Ngay Thù nhẹ nhàng đặt bên tai của Thù Man, nhỏ giọng thì thầm, không muốn đánh thức cô, anh nói: Cô gái của anh, em rất đau lòng phải không? Anh biết là em đã không còn lưu luyến thế giới này nữa rồi, nếu thật sự không muốn tỉnh lại thì hãy đi cùng anh ta đi!

Lần nói chuyện cùng với A Nhiên đó, anh ta đã mỉm cười nói với anh là: Đời này kiếp này, Lưu Nhiên nhất định phải ở bên cạnh Thù Man, mãi cho đến đời đời kiếp kiếp! Hiện tại cậu ấy đã làm được rồi, nên hẳn là chết mà không còn tiếc nuối gì nữa chẳng!

Thù Man à, em hẳn là đã biết như vậy rồi phải không? Em giống như một con bướm có đôi cánh to lớn đến từ tình cầu khác vậy, đến rất nhanh mà đi cũng nhanh. Nếu như em muốn đi thì hẳn là những người đàn ông ở trong phòng này sẽ cùng đi theo em, nhưng Ngay[Preiya] Thù anh thì không.

Đôi tay của anh nặc cho em ý lại, đôi mắt của anh sẽ nhìn em rời đi. Nhưng bướm bướm thì không thể bay vượt biển được, cho nên sẽ không ai trách

mốc sự tùy hứng của em đâu. Mặc dù như vậy thì anh sẽ sống cô độc, vẫn hoài niệm về em, về nụ cười của em trong lòng. Cả đời này Ngạn Thủ đã đi theo em rồi.

Nếu như em và bọn họ đều chết, anh sẽ chôn nhóm người bọn em chung một chỗ, tụng kinh Chú Đại Bi đủ 49 ngày, nhưng chỉ là chúc phúc, không phải là siêu độ.

Những người đàn ông chỉ lẳng lặng đứng nhìn Ngạn Thủ đang ôm vợ mình thì thầm, họ không hề có biểu hiện dao động nào vì linh hồn đã rơi vào tịch mịch.

Giữa họ, không cần phải trao đổi ánh mắt với nhau thì trong lòng cũng đã ngầm nhận định,

ở sâu trong tâm hồn của Thủ Man có một góc hoa viên nhỏ mà bọn họ không thể với tới được,

Giờ phút này, có lẽ cô đang cô độc bay lượn trong đó giữa đêm tối, về mặt ưu thương nhà nhạt, mang theo yêu khí- không có nước mắt, không còn độ ẩm cơ thể, cô không cho phép bọn họ được tới gần, chỉ có đứng từ xa quan sát mà thôi.

Hiện tại, họ không thể cùng tham gia với cô trong giấc mơ đó, toàn thân cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, nhưng không hề sợ hãi,

Bọn họ rất yêu cô, cho dù chết cũng không thể tách rời, đây là một loại gần gũi, tuy nhiên lại vô vọng.

Thứ tình cảm chết non ai oán này chỉ có thể vang lên trong một đêm khuya thanh vắng,

Về đẹp bị thương đó khiến người ta phải hít thở không thông, tiếng khóc nức nở sâu xa trầm thấp như tiếng nhạc, lên án sự ly sầu biệt ly. Vang vọng đây đó là tiếng gió cùng phụ họa theo.

Đôi mắt u oán của mình giống như có thể nhìn thấy được đường về mù mịt, và cả nỗi oán hận không thể giải thích được,

Đóa hoa xinh đẹp của bọn họ trước kia giờ đây đã hóa thành nước mắt, tiêu tán tại nơi trần thế.

Năm tháng sẽ xoa dịu nỗi đau của họ, thời gian sẽ làm mờ đi những khuôn mặt quen thuộc. Những người thân yêu của con ơi, xin mọi người hãy tha thứ cho sự tùy hứng của chúng con, mất đi Thủ Man rồi thì sống còn không bằng chết.

Cho nên chúng ta sẽ bỏ qua sự đau đớn của người thân nếu chúng ta chết đi, nỗi đau đó cả đời không thể tiêu tán được.

Rồi họ nhớ lại từng ký ức khi ở cùng cô: cùng nhau triền miên, nhu tình mật ý, thì thầm níu non,

Hiện giờ, người đã ra đi rồi, tình không thể giữ lại được.

Nỗi đau triệt để trong lòng này giống như một tấm lưới vô hình vậy, bị vướng mắc, dầy dụa cả đời mà không thể tự thoát ra được. Linh hồn giống như bị rút đi, trải qua nhiều lần đau khổ, từng đợt rồi lại từng đợt, khiến họ không thể trốn thoát được.

Bọn họ đã không dưới một lần tự hỏi ông trời rằng, vì cái gì mà chúng tôi lại không tránh khỏi “tình yêu chết non” ở kiếp này.

Lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Lưu Huyền đứng ở chỗ cửa ra vào, lạnh lùng quét quanh một vòng những người đàn ông tiều tụy trong phòng bệnh, sau cùng dừng lại ở người phụ nữ trong lòng Ngạn Thủ, trong lòng liền không khỏi cười lạnh.

Đây chính là người vừa mới được gả cho em trai anh, là “em dâu” của anh sao? Rốt cuộc là cô ta có tất cả bao nhiêu người đàn ông mà anh còn chưa từng nhìn thấy vậy? Đến Tiểu Phật Ngạn Thủ vang danh khắp chốn mà cũng là bề tôi dưới váy cô ta hay sao?

Mị lực của người đàn bà dơ bẩn dối trá này thật không thể xem thường được!

Một đám phụ như vậy, sao có thể trở thành vợ của A Nhiên được chứ?

Em ấy vừa trẻ tuổi, lại còn rất ưu tú,

Còn người phụ nữ này quá dâm tiện, cho nên không xứng, hoàn toàn không xứng.

Tôi sẽ chờ cô tỉnh lại xong,

Loại người như cô có thể buông bỏ được những người đàn ông ở bên cạnh mình sao? Tôi đang chờ đợi đến lúc hành hạ cô, vô cùng gấp gáp, muốn cho cô sống không bằng chết, như vậy sẽ an ủi được A Nhiên!

Nếu như cô thật sự không muốn tỉnh lại, vậy thì được thôi, tôi sẽ cho cô được toại nguyện!

Hiện giờ, Thủ Man đang đứng song song cùng với cô ta trong bóng tối,

Cô ta nghe được tiếng thì thầm của Ngạn Thủ thì cười đến mức run rẩy, nước mắt trào ra, đôi mắt liền phát sáng giống như đá quý,

Sau đó cô ta cười cười và ngã vào đầu vai của cô, nói: Thù Man à, cô đang chờ đợi cái chết tới sao? Giống như kiếp trước vậy à?

Thù Man gật đầu: “Đúng vậy, tôi đang đợi nó đến!”

Cô ta liền ngừng đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy sự thất vọng, giờ tay lên gạt nước mắt rồi chất vấn cô: Sao cô có thể làm như vậy được? Cô còn có tôi mà?

Cô không để ý đến cô ta, chỉ thờ ơ nhìn thân thể, ý thức và linh hồn của mình bị đập vỡ ra thành từng mảnh, lại nhìn miệng vết thương, nhưng không hề thấy máu và có cảm giác đau đớn.

“Tại sao vậy?”

Thù Man liền hỏi cô ta: “Tại sao hiện tại tôi lại không đau nữa rồi?”

“Ha ha...”, cô ta cười lên, nói một cách châm chọc: “Thù Man à, sao cô có thể mau quên như vậy chứ, cô đã sớm không có trái tim nữa rồi, bây giờ thì trái tim cô đã được tự do và có ý thức, nó chính là tôi đây!”

Cô đem hết đau đớn đưa quan cho tôi, thì làm sao còn có cảm giác đau được nữa?

Toàn thân Thù Man toát lên vẻ lạnh lùng, cô đứng trong góc tối chật hẹp nhìn chính bản thân mình, bây giờ cô ta đang gào khóc nức nở, giống như là không chịu nổi bị thương vậy.

Nhìn thấy cô ta như vậy, cô chỉ còn biết thờ dài- bất luận là kiếp trước hay kiếp này, bản thân cô đều chính là một phần mộ biết hoạt động.

Tĩnh lại thì sao chứ? Không phải chỉ là một xác chết biết đi thôi sao?

A Nhiên của cô đã ra đi, nhưng cô đã đồng ý với anh rằng cô sẽ sống mãi rồi!

“Bây giờ để cho tôi ngủ thêm một lúc nữa đi, đừng quấy rầy tôi, sẽ ổn thôi, tôi muốn nhìn thấy anh ấy trong giấc mơ.”

Thù Man nói với cô ta như vậy, cô vừa mót dứt lời thì bóng dáng cô ta đã biến mất trong bóng tối.

Khi cô mở mắt ra thì như lại thấy được quang cảnh lúc đó, thời tiết vô cùng ẩm áp và dễ chịu. Trong sân, hoa lê đã nở tràn ngập khắp nơi, từng bông hoaroi xuống người cô, như một cơn mưa nhỏ.

A Nhiên của Thù Man đang đứng trong mưa hoa, toàn thân anh mặc một chiếc áo dài màu trắng, vô cùng nho nhã phong độ, đẹp đến kinh ngạc!

Thù Man liền mỉm cười, hai người nhìn nhau, trong mắt đều là tình yêu say đắm, cô nhẹ nhàng nói, có chút ủy khuất nho nhỏ: “A Nhiên, anh đã trở về rồi sao? Đã lâu rồi, chúng ta...Đã lâu...”

Anh vẫn mỉm cười ôn hòa như xưa rồi đi đến bên cạnh cô, cúi xuống ôm lấy cô cùng ôm nhau.

Bọn họ giống như hai nhánh dây mây quấn lấy nhau, được sinh ra trong chốn hồng trần mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Đại kết cục 2

Anh yêu em,

Cho nên có thể đem máu thịt, xương cốt, linh hồn và tôn nghiêm,

Gạt bỏ tất cả, chôn sâu vào lòng đất,

Để nuôi dưỡng ra những đóa hoa thơm xinh đẹp,

Làm đẹp cho con đường mà em phải đi,

Anh biết anh không có khả năng dừng lại,

Bởi vì đối với tình yêu, cho dù chỉ là một phần nhỏ,

Thì nó cũng không thuộc về anh,

Nhưng anh vẫn ôm hy vọng xa vời và sự cầu khẩn đối với em,

Nhìn anh đi, được không?

Người đàn ông thì thầm với cô gái ngủ say trên giường, lần lượt lặp lại một bài thơ cổ cho cô nghe.

“Tiểu Tạm à, hãy nghe mẹ nói này, để Hinh Nhi xuống đi, con đã ôm nó một ngày một đêm rồi. ...Con khiến mẹ....Huhu....” Mẹ Nam che mặt khóc ròng, nghẹn ngào khuyên nhủ đứa con trai đã không ra hình người của mình. Một tháng nay, mấy đứa trẻ này lần lượt thay phiên nhau không ngủ để chăm sóc cô ta, bọn nó chính là đang tự hành hạ mình!

Nếu như Nam Dao không ra lệnh cho bảo vệ vào đánh anh bất tỉnh để mang lên phòng khách, ép buộc những đứa trẻ kia nghỉ ngơi, chỉ sợ....Ai, bà không dám nghĩ tới nữa.

Nhưng, đứa con này của bà, khi ba mình sắp đến thì anh cũng đoán được chuyện gì sẽ xảy ra,

Không ai hiểu con bằng cha- ba anh cũng đau lòng, phải để mặc cho anh tùy ý muốn làm gì thì làm

Mẹ Nam nhìn anh, mắt anh đã hờn sâu xuống, bên trong đầy tơ máu, trong lòng bà liên đau xót, chỉ biết rơi nước mắt không ngừng.

“Mẹ à, con đau lòng quá, sao cô ấy vẫn không tỉnh lại vậy? Sao còn chưa chịu tỉnh?” Mặt Nam Tạm đầy râu, anh dùng mặt mình nhẹ nhàng ma sát lên mặt cô, không hề quan tâm đến vẻ tiều tụy của mẹ mình, chỉ thì thầm ní non với một mình cô.

“Mẹ, ngày đó mẹ cũng thấy phải không? Cô ấy nôn ra máu....Nhưng mà, cô ấy lại còn cười, giống như là không muốn sống nữa...Con sợ, rất sợ....” Nói xong, cả người anh bắt đầu run rẩy, tay càng ôm cô vào lòng chặt hơn.

“Cô ấy không muốn sống nữa sao, con hiểu, rất hiểu. Thật là một người lạnh lùng vô tình mà, phải không, mẹ?” Đột nhiên anh ngẩng đầu lên, nhưng trong mắt tràn đầy chết chóc.

“A Nhiên đã chết rồi, vậy nên ai cô ấy cũng không cần, không cần nữa.” Rồi anh lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô: “Không, không sao đâu, Thủ Man của con chẳng phải vốn là người như vậy ư? Tùy hứng, bướng bỉnh, lạnh lùng- kỳ thật, cô ấy chỉ là một đứa trẻ không có cảm giác an toàn mà thôi, nếu như cô ấy muốn đi thì con phải sống một mình- mẹ à, tới lúc đó, mẹ hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu này đi.”

“Tiểu Tạm!” Ruột gan đã muốn vỡ ra hết, trong lòng cảm thấy hồi hộp rồi trở nên đau đớn, lập tức bà cảm thấy như hít thở không thông, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng cô chấp, lại mang theo đau thương, sự sợ hãi của bà đã trở thành vẻ bất đắc dĩ- Tiểu Tạm à, đó là ý định của con ư? Ý định của con như vậy sẽ nghiền nát tim mẹ đấy.....

“Không sao, không có chuyện gì đâu, rồi Hinh Nhi sẽ tỉnh lại thôi, là điều tại A Huyền không tốt! Sao cậu ta có thể làm như vậy chứ.....”

“Mẹ!” Nam Tạm liền giống hệt một con sư tử đang xù lông, vẻ mặt anh trở nên giận dữ đáng sợ, hai mắt đỏ bừng, nói bằng giọng rét lạnh như quỷ sứ từ địa ngục đến: “Không được gọi tên của gã kia trước mặt con! Nếu như Thủ[Preiya] Man xảy ra chuyện gì thì con có thành quỷ cũng không tha cho hắn đâu!”

Về mặt giận dữ tàn khốc của anh bây giờ khiến cho lòng bà rất đau, giống như sắp vỡ ra vậy, rồi bà dùng tay che tiếng khóc lại, xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh.

Tạo nghiệt, là tạo nghiệt đây!

Giờ phút này, bao bọc xung quanh Thủ Man là một nhiệt độ ấm áp quen thuộc, bên tai cô là tiếng ní non trầm thấp rất quen tai,

Đúng vậy, cô chính là một người phụ nữ lạnh lùng lẳng lơ, chuyên môn để người yêu mình phải khóc, phải đau lòng- hơn nữa, bản thân mình lại còn hưởng thụ khoái cảm khi bọn họ chịu giày vò khổ sở.

Hồn phách của cô liền trở nên trong suốt, bay vờ vờ trong không trung, thần nhiên nhìn đến những việc xảy ra ở bên dưới,

Cô chính là tàn nhẫn như vậy đấy, ha ha.

Hiện tại, đã đến lúc cô tỉnh lại rồi, đúng vậy, cô đã thức dậy lâu rồi.

Biết rất rõ rằng anh đã ôm chặt mình ngồi suốt cả một ngày một đêm, nghẹn ngào thì thầm ní non với mình suốt đêm, nhưng vì sao cô không thể mở mắt ra và nói một lời với anh chứ?

Cô chưa hề quên, bọn họ cũng ngốc nghếch như A Nhiên vậy, cũng vì yêu cô mà quên mình mặc kệ sự vô tình hay gì gì đó của cô.

Hơn bảy trăm giờ đồng hồ, bọn họ vẫn luôn gọi từng tiếng “Thủ Man” thật cẩn thận mà yếu ớt ở bên tai cô, linh hồn họ cũng bị phá thành mảnh nhỏ, chịu sự giày vò!

“Thù Man, nghiệp chướng của anh...” Giọng nói dễ nghe của A Nhiên vẫn vang vọng trong tai cô, dưới gốc cây lê, họ cùng ôm nhau thâm tình trong cơn mưa hoa, thì ra tất cả chỉ là mơ, một giấc mơ hảo huyền.

Thù Man liền chậm rãi mở mắt ra,

Nếu như cô đã hứa với với mình rằng mình sẽ sống, thì hãy sống cho tốt đi!

“Nam[diên?n%le%quy%don] Tạm.....” Thù Man biết, một tiếng gọi này có thể thấp lên ánh sáng cho một linh hồn!

Chớp mắt một cái, đã một tháng trời qua!

Nhưng,

Thù Man không ngờ là- cô muốn sống, nhưng thân thể lại không muốn như vậy, giống như nó có ý nghĩ riêng, cự tuyệt tất cả những chăm sóc của mọi người.

Suốt một tháng trời sau khi tỉnh lại, cô không ăn được bất kỳ thứ gì, nếu ăn vào liền nôn ra hết.

Nhưng cô không chịu đầu hàng, ép buộc chính mình phải ăn, bởi vì cô đã đồng ý với A Nhiên rằng mình sẽ sống!

Tuy nhiên vẫn phải bắt lực nhìn thân thể mình ngày càng gầy gò, héo rũ. Không phải là cô không phát hiện ra nước mắt đau lòng của tất cả mọi người, cũng như tiếng nức nở xót xa, nhưng đối với những điều này, cô không biết phải đối đáp ra sao nữa.

Ở trước mặt của tất cả mọi người, cô vẫn tươi cười sáng lạn như cũ,

Nhưng cô biết bọn họ có bao nhiêu đau lòng, bởi vì cô ta đang đứng trong bóng tối mà cười lớn!

Cô ta liền thì thầm bên tai cô rằng: “Thù Man à, như vậy tốt lắm, rất tốt!”

“Đặt ở đây được chưa?”

“Dịch qua bên phải một chút.”

“Là đặt ở đây sao?”

“Phải.”

Trong thư phòng yên tĩnh, ánh mặt trời âm áp đang bao phủ lấy Thù Man và tạo thành một lớp mỏng xung quanh căn phòng, có một người đàn ông tuấn tú mà lạnh lùng đang treo mình vách tường phía cầu thang để treo một bức Thangka (Còn gọi là Tangka/Thanka, là tranh thêu hay vẽ Tây Tạng được treo ở các tự viện hay gia đình thờ Phật, là loại tranh có thể cuộn lại được), thỉnh thoảng anh lại cúi xuống hỏi nhỏ, sợ rằng nếu lớn tiếng quá thì sẽ khiến cô bị thức giấc.

Từ khi tỉnh lại đến giờ, Thù Man liền chuyển đến sống trong căn biệt thự cạnh rừng phong này đã được hơn một tháng, đây là nhà tân hôn mà khi còn sống A Nhiên đã chọn cho bọn họ, chỉ vì đơn giản là Thù Man nói rằng muốn nhìn thấy cảnh mặt trời mọc và lặn trên núi, đồ rực đẹp dễ như ngọn lửa.

Đáng tiếc là.... ..

“Thù Man à, đến lúc phải đổi túi chườm nóng khác rồi, em nhìn bức tranh này đi, có thích không, nếu không thích thì anh sẽ đổi tấm khác.”

Chu Nham Hải nhẹ nhàng nâng tay phải của cô lên, lấy túi chườm nóng để xuống dưới tay, một tay khác của anh vỗ lên trán cô, cười hỏi. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn, nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

“Ừm, thích cực kỳ.” Thù Man cười cười gạt đầu lại.

Bởi vì không thể ăn được cho nên Thù Man phải nhờ vào chất lỏng dinh dưỡng để duy trì mạng sống, trên hai mu bàn tay cô phủ đầy những lỗ kim, tất cả đều sưng phù lên. Cho dù là bất kỳ người đàn ông nào ở bên cạnh cô cũng đều ghi nhớ cách sử dụng túi chườm nóng, nó có tác dụng hỗ trợ cho thuốc chảy vào một cách thuận lợi, cũng có thể làm giảm sưng.

Mỗi lần bọn họ thay túi chườm nóng cho cô, cô lại nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của bọn họ, nhưng họ chỉ cười, Thù Man cũng cười, nhưng là để khắc chế vẻ trống rỗng trong đôi mắt mình.

Cho dù chỉ là vẻ thất thần nhỏ nhất của cô, bọn họ cũng sẽ không chịu đựng nổi đâu!

“Anh à, sáng nay Nam Tạm nói sẽ có một buổi tiệc được tổ chức vào buổi tối, chúng ta hãy cùng đi đi.” Thù Man cố hết sức để làm cho ý cười xuất hiện trong mắt mình.

“Ừ, vậy thì chúng ta cùng đi, em nói muốn đi đâu thì chúng ta cũng sẽ cùng đi!” Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng của anh là vẻ kiên định, trầm mê, và cả tình yêu chân thực nữa.....

“Phương Thụy à, mau xuống đây, thiếu gia tôi dường như thấy được thiên sứ rồi!” Lư Việt dường như không đợi được câu trả lời của người kia, khép điện thoại lại “bộp” một tiếng, chăm chú nhìn vào cô gái mặc một chiếc váy dài màu trắng đang đến gần.

Buổi tối yên tĩnh, trong căn phòng tổng thống xa hoa nhất,

Phương Thụy buồn cười nhặt điện thoại đặt lên bàn trà, anh nhìn khắp một lượt: “Tiểu tử Lư Việt kia nói là nhìn thấy thiên sứ ở dưới lầu, người có thể khiến cho cậu ta gọi là “Thiên sứ này” này, chúng ta nên đi xem một chút đi.” Nói xong, anh liền xoay người ra cửa.

Mấy người đàn ông khác liền liếc mắt nhìn nhau, họ đều bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, nhún vai, tỏ ý không muốn đi xuống theo.

“Nam Tạm à, cậu cũng đi cùng với Phương Thụy đi, với cả Bạch Thành nữa- nhìn các cậu gần đây thật là im lặng chết người đấy.” Lư Hàn liền cười trêu chọc.

Hai người cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, mọi người đều đã nói đến như vậy, bọn họ còn không thể không đi sao? Vậy nên đành phải đứng lên đi ra ngoài thôi.

Lại đến dưới lầu, Lư Việt đang nhìn trộm vô cùng vui vẻ, cậu bị cha già đẩy tới Anh năm năm, không nghĩ tới về mới về nước đã gặp được mỹ nhân rồi, chậc, ông trời thật là tốt, vẫn chưa bạc đãi thiếu gia cậu!

Trong lòng liền cảm thán vô hạn!

“Mỹ nữ à, sao em lại đi một mình vậy? Không có ai đi cùng em sao?” Lư Việt nói bằng giọng Bắc Kinh đặc sệt, sắc mặt vô cùng ngả ngón, ra chiều đùa giỡn.

Thù Man liền ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt mình, trong đáy mắt cô đầy tà khí rồi nhẹ nhàng hỏi: “Anh đang muốn đùa giỡn với tôi sao?”

“A, thì ra là thiên sứ tà ác à, nhưng tôi thích!” Lư Việt càng cười ngả ngón hơn.

“Đối với người không thích anh thì bộ dáng anh bây giờ rất xấu đấy!” Cô liền thẳng thắn nói, ánh mắt trêu tức đã biến mất, thay vào đó là sự hồn nhiên, khờ dại nhìn anh ta.

“Sao cơ.....” Lư Việt có chút sững sờ, anh không thích ứng được đối với sự thay đổi nhanh chóng của cô gái đang đứng trước mặt mình.

Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt anh ta đã khôi phục lại nụ cười tà của mình, bày ra khuôn mặt quyến rũ, nói bằng giọng điệu rất nghiêm túc: “Tôi thật sự rất xấu sao?”

“Ha ha.....” Thù Man liền cười vô cùng sáng khoái rồi xoay người đi qua, không để ý tới người đàn ông này nữa, để lại anh ta đang vô cùng hụt hẫng.

Lư Việt quay người lại nhìn bóng dáng của cô gái gầy yếu mặc bộ đầm màu trắng đang bước đi chậm rãi trên nền gạch kia, lúc cô bước đi không hề có tiếng động, đôi giày thêu hoa màu đỏ như ẩn như hiện dưới mỗi bước chân, giống như ngay sau đó có ấy sẽ mọc cánh mà bay mất vậy.

Giờ phút này, cậu ta đã gặp được một nàng tiên áo trắng đang lướt đi- một hình ảnh đẹp để thanh thoát, phảng phất chút gì đó thánh khiết.

Lư Việt cho rằng mình đang gặp ảo giác vì cảnh tượng trước mặt này quá đẹp hư ảo, không hề chân thật một chút nào.

Lúc Nam Tạm xuống dưới lầu thì đã nhìn thấy bảo bối của mình đang cúi đầu bước theo phương thẳng tắp, đi, đi, đi.....

“Thù Man, sao chỉ có mình em vậy? Nham Hải đâu?” Nói xong anh liền nhìn quanh khắp bốn phía để tìm người, “Sao anh ta có thể yên tâm để em..... thân thể em còn yếu như vậy mà.... Ai!” Lời còn chưa nói dứt thì anh đã lắc đầu thờ dài rồi bước đến chỗ cô, dùng hai tay ôm chặt cô vào lòng, mặt vui giữa tóc để ngửi mùi thơm mà anh vẫn luôn quyến luyến.

Bị ôm chặt bởi một cái ôm ấm áp quen thuộc, Thù Man liền buông thả toàn bộ sức nặng cơ thể mình cho cánh tay của anh, thừa nhận cái ôm của anh, sau đó cô ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Nam Tạm với bộ dáng vô cùng nhu thuận.

Bất quá, sự trống rỗng đã được giấu kín nơi đáy mắt làm sao có thể qua mặt được trái tim tinh tế của anh được chứ?

Từ lần mà cô tỉnh lại sau hôn mê, sự trống rỗng đó vẫn chưa hề biến mất, trong mắt cô cái gì cũng không có, giống như sa mạc khô cằn.

Chỉ là cô luôn cố hết sức để che giấu nó, là vì không muốn cho bọn họ đau lòng ư?

Họ chỉ có thể xem như không nhìn thấy, cái gì cũng không biết, chỉ cần cô khỏe mạnh là tốt rồi.

Hiện giờ bọn họ chỉ mong muốn cô được khỏe lại, có thể ngẫu nhiên làm nũng với họ hay luôn mỉm cười, như vậy là đã thỏa mãn lắm rồi, chỉ cần cô còn sống là được.

Nam Tạm vẫn cười dịu dàng mặc dù trong lòng đang đau thất lại: “Thù Man của anh, vật nhỏ, tiểu yêu tinh- anh nên làm gì bây giờ? Làm gì bây giờ?”
Làm sao để có được em đây?

Từng cái hôn nóng bỏng vụn vặt mang theo tình yêu say đắm liền rơi xuống trên mặt, đôi má, cánh môi, mang tai của Thù Man.

Cô nở một nụ cười diễm lệ, dùng tay ngăn chặn đôi môi không an phận của anh, nhẹ nhàng dâng lên đôi môi của mình hôn trả lại- Trong đôi mắt xinh đẹp đã ngưng tụ chất độc, cả đôi mắt sáng trong và nụ cười, vẻ đẹp ấy dường như không hề giống con người.

Đột nhiên họ nghe được tiếng huyết sáo cách đó không xa,

Nam Tạm liền ôm chặt lấy Thù Man vào trong lòng mình: “Người anh em, đây là người phụ nữ của tôi, mau thu hồi ánh mắt giống như sói đói của cậu về đi, cẩn thận kéo tôi móc nó ra đây!”

“Đừng vậy! Nên móc nó ra đi!” Hai giọng nói cùng vang lên cùng lúc, là Chu Nham Hải và Bạch Thành đang cười, từ xa đi tới.

Bạch Thành tức giận trừng mắt với Luru Việt đang đứng cách đó không xa, cậu ta đang nhìn bảo bối nhà anh không chớp mắt, anh thật muốn đem kẻ vô sỉ này xé nát rồi nuốt vào bụng ngay lập tức.

Chắc chắn, bộ dáng độc ác này là sao.....

“À à, thì ra thiên sứ mà cậu nói chính là chị dâu sao?” Phương Thụy liền cười trêu tức, hai tay ôm ngực, nhìn Luru Việt vẫn còn không chịu di dời ánh mắt kia.

“Chị dâu?” Luru Việt hơi lơ mờ- trong lòng liền nói thầm, cậu có chút khó tin, nhìn chằm chằm vào Thù Man đang nép trong lòng của Nam Tạm.

“Mau đi thôi, đi lên rồi nói tiếp, mọi người ở trên đều đang chờ chúng ta đấy.” Phương Thụy đi đến bên cạnh Luru Việt, dùng tay nắm chặt bả vai và xoay thân thể của bạn thân lại, đi hướng vào phía trong.

Một buổi đêm yên tĩnh, hiện giờ trong căn phòng tổng thống xa hoa nhất đang có một buổi tiệc cực kỳ náo nhiệt, những người đàn ông vừa uống rượu vừa tán gẫu với nhau về đủ mọi chủ đề, những người khác thì vừa chơi bi-da vừa trò chuyện câu có câu không. Nhưng ánh mắt họ vẫn luôn liếc nhìn về phía cô gái mới đến, từ lúc vào nhà đến giờ vẫn đang cuộn tròn trên sofa hút thuốc không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Đại kết cục 3

“Có một con mèo cái đang mang thai,

Ngồi cô độc một mình dưới ánh trăng,

Đôi mắt phát ra ánh sáng màu lục,

Nhìn chằm chằm vào cảnh xuân tươi đẹp phía bên trong cửa sổ,

Nó biết là,

Trong căn phòng đó nhất định là sẽ rất ấm áp,

Nhưng đó là cảnh vật của người khác, nó không thể tham gia vào được,

Con mèo cố hết sức vỗ đôi cánh nhỏ vô hình của mình,

Nhưng dù có làm thế nào nó cũng không thể rời khỏi mặt đất được,

Là do ai vậy?

Ai đã làm cho thân thể đã từng nhẹ nhàng này trở nên cồng kềnh?

Meo meo meo!

Không thể ngồi ngốc ở đây cắn răng nghiêng lợi được,

Nó đi tới đi tới,

Đứng một mình trong gió kêu lên một cái tên,

Cứ kêu như vậy mãi,

Kêu lên câu chuyện xưa năm cũ.”

Trên TV có chiếu cảnh một đứa bé vô cùng dễ thương đang lớn tiếng đọc bài thơ “Con mèo mang thai”, đứa bé này có một đôi mắt đen sáng ngời, nó cười khanh khách, thu hút tất cả người xem TV.

“Ha ha.....Anh xem này, đứa bé thật là dễ thương quá!” Ở ngoài TV, Thù Man đang cuộn tròn trên sô-pha, vẻ mặt ôn nhu, đôi mắt sáng ngời hệt như đứa trẻ, đang nhìn chăm chăm vào phía đối diện, nhưng nơi đó là chiếc TV với màn hình tối đen chưa được mở.

Lưu Hàn vừa mới ngồi xuống chưa được một phút đồng hồ, nghe thấy cô nói vậy cậu ta liền theo bản năng nhìn khắp một vòng xung quanh, cẩn thận xem xét, nhưng trong lòng cảm thấy rất nghi ngờ: Ở đây làm gì có đứa bé dễ thương nào đâu?

Không nhận được sự đáp lại của người kia, Thù Man bất mãn lấy tay đẩy người cậu ta ra, cô vẫn chưa dứt cười, cười đến nỗi đầu vai run cả lên.

Lưu Hàn khó khăn nuốt nước bọt, lắp bắp mở miệng nói: “Chị....dâu, chị....đang nói cái gì vậy? Đứa bé nào cơ?”

“Anh không thấy sao, trên TV kia, là đứa bé đang cười với tôi đó!” Thù Man vô cùng tức giận trừng mắt với cậu, giọng điệu vô cùng khinh khỉnh.

Lưu Hàn nhìn thấy cô đang cười cười, anh thấy toàn thân mình đều đang run lên, trong lòng vô cùng hồi hộp: Rõ ràng là TV vẫn chưa mở mà? Cô ta bị làm sao vậy?

Rồi anh xoay người lại có chút cứng nhắc, tầm mắt nhìn theo ngón tay chỉ của người đang cười này: Đó chẳng phải là màn hình TV tối đen như mực ư!

“Đôi mắt cậu sáng ghê, nhìn xa thật đấy!” Thù Man liền đâm chọc người nào đó một câu, nhìn anh ta bằng ánh mắt vô cùng khinh thinh rồi rút tay về, cô bung ly sữa lên trên tràng kỷ, đặt môi mình lên vành ly rồi mút từng ngụm, đôi mắt mang theo ý cười kia thật đáng sợ.

Quá kinh hãi hoảng sợ, Lưu Hàn cũng không biết nên làm gì cho phải, đây là lần đầu tiên anh gặp phải tình huống như thế này, nhưng đành phải tuân theo ý muốn của cô mà mở miệng.

“À...Ừm, Quả thật là nhìn rất được, vô cùng dễ thương!” Lưu Hàn vô cùng chột dạ cứ gật đầu khen lấy khen để, ánh mắt anh nhìn sang nơi khác, hy vọng những người khác có thể thấy tín hiệu cầu cứu của mình.....Thật ra chỉ là anh không dám đối diện với đôi mắt trong suốt lạnh lùng kia thôi.

Giờ phút này trong lòng anh đang vô cùng hối hận, rất muốn đập đầu vào đầu hủ chết đi cho rồi, vì sao tôi lại tới đây ngồi cạnh người này kia chứ? Sao tự nhiên lại trêu chọc đến tổ tông này vậy? Nhìn bây giờ mà xem, anh phải ứng đối làm sao bây giờ? Là tại mình đang rảnh rỗi nhàm chán, muốn đến moi móc tin tức của cô để khoe với mấy tên hỗn đản kia chăng?

Vô nghĩa, vô nghĩa, dẹp hết đi- hiện giờ lão tử đáng phải chịu hành hạ như vậy sao?

Anh chỉ có thể thầm kêu gào không ngừng và cầu nguyện: “Khanh Từ, Bạch Thành, Nam Tạm ơi, các huynh đệ ơi mau nhanh tới đây cứu tôi với!”

Nhưng,

“Anh muốn qua mặt tôi sao?” Thù Man lạnh lùng lên tiếng bằng giọng điệu vô cùng chán chán, ngắt ngang lời cầu nguyện của người nào đó.

Rồi cô liền vươn tay ra nắm lấy cổ Lưu Hàn, ép anh phải nhìn vào mắt của mình, từ trong ánh nhìn né tránh của cậu ta, cô nhìn thấy được sự hoảng hốt vô cùng.

Thù Man hiểu được rằng mình lại phát bệnh nữa rồi, liền cụp mắt xuống, thả cổ Lưu Hàn ra, bĩu môi đầy giễu cợt, thì thầm: “Xem ra mình rõ là.....Ha ha....” Lời còn nói chưa dứt, cô đã tự cười trào phúng: “Lại bắt đầu xuất hiện ảo giác sao?” Thì thầm xong một câu này, cô giơ tay lên bắt đầu xoa xoa huyết thái dương.

Giờ phút này, đồng chí Lưu Hàn ranh mãnh nổi tiếng đang chịu đựng khổ sở cùng cùng! Anh không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng mà- tình huống “ảo giác” lại “bắt đầu” này không phải là lần đầu ư? Không lẽ cô ta.....Anh không dám nghĩ tiếp nữa! Khụ, còn ở lại đây chẳng phải là tự tìm đường chết ư?

Anh có nên gọi những người đàn ông khác tới không? Nhưng nếu tiếng kêu này làm cô ta bị kích thích, vậy thì những người kia không ăn sống anh mới là lạ đó.

Đang lúc đồng chí Lưu Hàn cảm thấy kinh hãi không thôi, như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than thì có lẽ là ông trời đã nghe được tiếng cầu khẩn của anh ta rồi, nên mới phái người “giải cứu” “tôi.

“Bảo bối à, uống nước đi này” Có một giọng nói nhẹ nhàng truyền tới,

Lý[Preiya] Khanh đặt cốc nước lên bàn trà, anh ngồi xuống bên cạnh Thủ Man đang tự thì thảo một mình, nhướn mày nhìn Luru Hàn đang cười khổ bên cạnh, trong mắt liền hiện lên sự ngạc nhiên nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hiện giờ nếu Luru Hàn anh không nắm rõ rắm tình huống này là cái gì thì về sau cũng đừng làm hỗn đản nữa. Có điều, “bệnh tình” của cô ta như vậy thì những người bạn của anh sẽ cảm thấy rất khó chịu đây!

Dù là cứu tinh đã đến, nhưng anh vẫn còn sợ. Rồi anh cười cười với Lý Khanh, cẩn thận đứng dậy và rời khỏi vị trí ngồi bên cạnh Thủ Man, chỗ ngồi này anh cũng không dám ngồi lại lần nữa đâu.

Mặt cô liền được một đôi bàn tay ấm áp thon dài giữ chặt và nâng lên, để cho cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh,

Mở hai mắt ra, Thủ Man đang đối diện với đôi mắt đen như mực và ánh nhìn dịu dàng của Lý Khanh.

Nhưng,

Thủ Man hơi nhíu mày, cô cảm nhận được luồng khí u buồn đang bao phủ khắp người anh, mà hiển nhiên đây chính là do cô gây ra.

Giơ tay ra nắm chặt lấy đôi tay của anh, cô liền quay đầu lại rồi với tay cầm lấy ly nước không màu vẫn đang bốc lên hơi nóng trên bàn lên, lẳng lặng nhìn nó với vẻ xa cách. Cô biết ly “nước” này chính là một loại thuốc đã từng được dùng cho vài lần phát bệnh trước đó, có thể khiến người ta chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhưng mà lúc này cô không hề muốn ngủ, một chút cũng không muốn. Bởi vì “cô ta” đang vô cùng hưng phấn, Thủ Man có thể dựa vào trực giác nhạy cảm của mình để đoán ra chuyện “đặc sắc” sắp phát sinh!

“Ai.” Lúc mà cô được ôm ấp bởi vòng tay ấm áp đó, Thủ Man đã nghe được tiếng thở dài khe khẽ của anh.

“Em không muốn, vô cùng không muốn ngủ đâu” Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cựa vào lòng anh, thì thầm ní non, đợi màn trình diễn đặc sắc sắp tới.

“Được, không ngủ thì không ngủ.” Lý Khanh nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của cô, trấn an cô dù trong lòng đang quặn đau.

“Đồ dâm phụ này! Cô còn chưa chịu tỉnh hay sao?”

“Muốn chết à?”

“Mặt của cô khiến tôi thấy ghê tởm quá, nhưng mà, ha ha. Cô nên tỉnh dậy đi, bởi vì tôi sắp tặng cho cô một món quà mà cô rất thích đấy, thuốc cũng sắp có tác dụng rồi.”

“Tôi đang rất chờ mong đây, ha ha.”

Trong đầu cô lần lượt xuất hiện những tiếng cười độc ác, và cả tiếng chửi rủa thì thầm của một người đàn ông, khiến cho trong lòng Thủ Man bắt đầu cảm thấy bất an. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Hiện giờ cô mê mẩn đang ở trong lòng của một người đàn ông mà mình không thể nhìn thấy, đồng tử của đôi mắt đang khép hờ kia chứa đựng bao nhiêu mê mông, bốn bề sóng dậy.

“Mày điên rồi! Luru Huyền, mẹ nó mày thật đáng chết!”

“Tôi cùng là mày đã cho cô ấy uống cái gì? Là loại thuốc độc gì vậy?”

“Cô ta đang ngủ mê mà còn bị nôn ra máu, đúng không?” Trong lời nói của anh chính là sự chắc chắn.

“Vì sao? Vì cái gì chứ?” Có tiếng đàn ông phẫn nộ gào thét.

“Ha ha. Vì sao à? Bởi vì tôi hận cô ta, muốn cho cô ta phải sống không bằng chết, loại thuốc đó- tôi nói cho các người biết cũng không sao, đó là “Ái thương hồn”, ha ha.” Anh cười đến tà ác, nói: “Nhưng làm sao bây giờ đây, không có loại thuốc nào có thể giải được đâu, ngay cả chuyên gia cũng phải bó tay mà.”

“A Nhiên chết, nhưng cô ấy đã làm gì sai sao? Có làm gì sai sao?”

“Hiện giờ cô ấy là vợ của A Nhiên, là con dâu của nhà họ Luru các người!”

“Con dâu?” Người đàn ông liền cười lạnh châm chọc: “Hừ, Luru Huyền tôi chưa từng công nhận sự tồn tại của cô ta, chuyện này là do cô ta sai trước, cho nên mới đáng chết! Chết rồi thì có thể xuống dưới bù đắp cho A Nhiên, nhưng trước khi chết, tôi muốn hành hạ cô ta, mà các người thì phải tro mắt đứng nhìn một cách bất lực! Đáng đời tất cả các người, bởi vì các người không phải rất yêu “vợ bạn” ư?”

Đột nhiên Thủ Man liền mở mắt ra, thờ phỉ phò từng ngum, suy nghĩ trong đầu giống như bị xoắn lại với nhau tạo thành một mớ hỗn độn, trong lòng đang quặn đau từng cơn. Cô cố gấn không nhúc nhích, cắn chặt môi mình, sự mê mẩn trong mắt giống như một màn sương mù bắt đầu tan đi.

Lúc này ngoài cửa đang rất ồn ào, có một người đàn ông ung dung bình thản, ở khóe môi là nụ cười tao nhã được bốn, năm bảo vệ quây xung quanh đang dẫn bước đến chỗ cô. Toàn thân anh ta mặc một bộ đồ áo sơ mi trắng, quần tây đen kinh điển, nút tay áo là những viên thủy tinh lấp lánh càng làm nổi bật dáng vẻ ưu việt.

Khuôn mặt anh ta hơi gầy xanh xao, chỉ có đôi môi là phớt hồng, nhưng trong đôi mắt tối đen của người này chính là sự xa cách, một dung mạo tuấn duật nhưng lại ma mị, tỏa ra một loại sức quyến rũ kỳ lạ.

Cao quý, tao nhã, đẹp đẽ, sáng chói- có lẽ là mọi người chỉ nhìn thấy được cái vỏ bọc đẹp đẽ của anh ta mà thôi, trong đôi mắt kia chính là vẻ ưu thương pha lẫn với thù hận thấu xương!

Thù[diện?n%le%quy%don] Man lắc lắc cái đầu đang quay cuồng của mình, cố mở to mắt muốn nhìn rõ xem anh ta là ai, nhưng.Chung quy cô chỉ nhìn thấy được một cái bóng mờ hồ của chồng mình.

Người đàn ông kia mang theo nụ cười đẹp đẽ động lòng người, cử chỉ vô cùng tao nhã và lịch sự, trong lúc tới đây anh ta đã khẽ gật đầu chào với những người đàn ông có mặt trong phòng, vừa cung kính lại vừa thánh khiết, lại giống như mặt trời xa cách không thể chạm tới được.

Anh ta càng ngày càng bước đến gần cô, dù đang mỉm cười nhưng trong mắt lại là sự rét lạnh đến thấu xương và ý hận hết sức rõ ràng.

Đôi môi mỏng khẽ khép mở, giọng nói rất ôn nhu, từ tính:

Xa nhớ

Trần trụi chạm trở môi hoa nàng, từng giọt mật hóa vết chàm,

Thế giới xa xôi trong hồi tưởng đầy buồn thả tựa cây thuốc phiện vĩnh viễn không dứt được

Từ nay trở đi không còn nước mắt thất vọng lưu luyến

Cô đơn, hoan hi riêng một mình.

Tất cả những chữ này đều bay vào tai của Thù Man,

Tiếp theo đó, cô nhìn thấy A Nhiên đang mỉm cười, A Nhiên đang thở, A Nhiên chăm chú nhìn cô, và cả dáng vẻ tuyệt đẹp của anh khi nằm trong vũng máu, tất cả hình ảnh đều rõ ràng như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng kinh hoàng!

Ly nước đang ở trên tay cô bỗng rụng rơi xuống đất, “xoảng” một tiếng đã biến thành từng mảnh thủy tinh sáng choang trên nền đá cẩm thạch.

Thù Man đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn bãi thủy tinh kia biến thành một vũng máu đỏ tươi, từ từ tích tụ thành một biển máu,

Những mảnh ký ức ít ỏi kia, trong lòng cô bắt đầu rơi nước mắt.

Tại sao lại như vậy? Sao có thể như vậy được chứ?

Chết tiệt, sao cô lại khóc, cô vậy mà sẽ khóc ư?

“Câm miệng lại, không được khóc, im miệng đi!” Thù Man bắt đầu gặm thét giống như một con thú nhỏ bị bệnh thần kinh, lại giống một đứa trẻ đang bị lạc, hai tay cô che kín lỗ tai lại, không ngừng lắc đầu, toàn bộ thân thể đều run rẩy rồi co rụt lại thành một khối.

Cô không hề biết là, nước mắt của mình đã sớm rơi đầy mặt rồi!

Khi chứng kiến một màn này, toàn bộ những người đàn ông trong phòng đều ngậy người trong nháy mắt, cảm thấy kinh ngạc, nghi ngờ, kinh hoàng.

Và họ lại càng đau lòng hơn nữa- Lý Khanh liền tiến tới ôm chặt Thù Man đang run rẩy vào lòng, an ủi từng tiếng một: “Thù Man, Thù Man à, em đừng sợ, đừng sợ nữa.”

Lưu Huyền đứng cách Thù Man hai bước chân, anh ta chỉ thờ ơ cười và đứng nhìn, vô cùng hài lòng với hiệu quả mà mình đã tạo ra, việc này đã làm cho ác ma thù hận trong lòng anh cảm thấy sung sướng.

Căn phòng đột nhiên lại trở nên im lặng một cách đáng sợ.

“Không, đừng, A Nhiên, đừng.” Tiếng kêu khóc ní non bi thương phát ra từ trong miệng của cô lại vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, vang vọng bên tai của tất cả mọi người.

Rồi họ nhìn thấy cảnh tượng cô gái được Lý Khanh ôm trên sô-pha đang dùng hết sức lực của mình đẩy anh ra, mạnh đến nỗi anh bị té xuống đất.

Ngay sau đó cô liền chạy đến nằm xuống đồng thủy tinh vỡ, khiến cho mảnh vụn đâm vào cơ thể làm máu chảy ra, nhuộm đỏ chiếc váy trắng.

Màu đỏ kia tạo thành từng vết tròn nhỏ, giống như đóa hoa mai vàng được thêu trên váy cô, vừa tươi sáng lại vừa đen tối.... ..

“Luu Huyền! Tôi cùng là mày muốn như thế nào? Cô ấy là sinh mệnh của A Nhiên đó! Mày là anh của cậu ấy, sao lại có thể làm như vậy được? Sao lại có thể? Cô ấy sắp chết rồi! Mày có biết không, tôi cùng là mày có biết không?” Phú Tu ôm lấy cô gái toàn thân đầy máu vào trong lòng, hai mắt anh đỏ bừng, hét lên bằng giọng khàn khàn với người đàn ông vẫn đang mỉm cười nhạt kia!

“Cô ấy đang có tâm bệnh, lại còn bị ốm, vậy mà mày lại nỡ kích động cô ấy sao? Mày.....”

Luu Huyền hơi nhú mày nhưng vẫn không để người khác nhận ra, nhìn chằm chằm vào Thù Man toàn thân đang đầy máu, đôi môi mỏng hơi nhấp nháy nhưng rồi rất nhanh lại nở nụ cười, cười vô cùng đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Đại kết cục 4

Editor: Preiya

“Thù Man à.....” Trong đại sảnh tịch mạch đến nỗi có thể nghe được tiếng thở, đồng thời vang vọng lên tiếng kêu đầu bối rối của mấy người đàn ông yêu cô.

Mặc kệ là người của thành phố này hay là người mới đến...Thì vẫn vô cùng bất ngờ trước biểu hiện của nhóm thiếu gia tai họa này, họ lúng túng không biết phải làm sao, kế tiếp nên làm thế nào cho đúng.

Nếu chỉ là ngày thường, thì chuyện này có được xem là chuyện lớn không? Đã từng thấy qua chuyện kinh sợ vô số lần, huống gì là chuyện nhỏ trước mắt này!

Nhưng tình huống hôm nay lại khác, không hề giống với trước đó, đương sự đó là ai vậy? Họ vốn là những người thừa kế, là những vị “thiếu gia nổi tiếng khắp thành phố” ư, sao lại đối xử với anh trai của bạn thân như vậy? Ánh mắt đó là sao, trong lòng họ đang nghĩ gì?

Người này không phải là đến xem náo nhiệt chứ?

Dù sao thì tất cả cũng đã quen biết nhau hơn mười mấy năm mà.

Bạn nói xem, ngày hôm nay đã đón được một “con gió lớn” đến đây! Luu đại thiếu gia sao tự nhiên lại đến đây? Ai đã mời anh ta? Hay nói đúng hơn là không mời mà tự đến sao?

Nhìn người này, rõ ràng là đến để thăm dò, không phải là cùng hội với những người kia đâu? Chẳng lẽ anh ta đã có “muru đồ” từ sớm rồi chăng? Ủhm, khả năng đó cũng lớn!

Hành động vì em trai mình sao?

Ai, đúng là ông trời không có mắt mà!

Những người kia tiếc hận cảm thán! “Một màn” này diễn ra thật là đột ngột, họ căn bản là không muốn ở lại đây nữa.

Thực là khiến người khác kinh ngạc,

Nhìn xem những người được gọi là “thiếu gia” kia, nổi tiếng là lạnh lùng xa cách, ngày xưa cho dù là chuyện gì xảy ra cũng không hề sợ hãi, còn có thể trò chuyện vui vẻ.

Nhưng giờ nhìn bọn họ xem? Một đám người đều có đôi mắt đỏ bừng như nhau, trong mắt là sự hoảng hốt vẫn chưa tan hết, từng giọt, từng giọt nước mắt liên rơi xuống, giọng đã khàn khàn.

Khụ, từ lúc nào mà bọn họ lại trở thành như vậy nhỉ? Đây là lần đầu tiên đấy, thật kinh thiên động địa!

Giờ phút này, bọn họ đang kêu từng tiếng “Thù Man” bằng giọng nói suy yếu đến mức chỉ có họ mới nghe thấy được.

Bốn người đàn ông, một giây sau hận không thể chạy tới bên người cô mà gào thét, tuyệt vọng khóc rống- nhưng, hai chân lại nặng như chì, khoảng cách chỉ vài bước chân mà lại xa vô cùng tận!

Đã bao giờ cô ấy khóc trước mặt bọn họ đâu?

Kể từ khi cậu ấy qua đời, mãi cho đến lúc hỏa táng, cô ấy không hề khóc, cố gắng ngăn chặn hết những đau khổ trong lòng, không hề tỏ ra khổ sở đối

với bọn họ, vẫn mỉm cười đối với tất cả mọi người.

Rốt cuộc, họ đã đến được bên cạnh cô, màu máu đỏ tươi càng làm nổi bật lên màu váy trắng.

Hình ảnh này khiến cho sự thù hận trong lòng họ cảm thấy đau đớn, và sự thù hận ngày càng tăng lên.

Rồi họ quay đầu lại, trừng mắt phẫn nộ với “kẻ đầu sỏ” vẫn đang mỉm cười kia, hai tay liền siết chặt thành quyền làm khớp xương kêu cọt kẹt, hận không thể xé nát anh ta ra.

Trái tim đang nhỏ máu, vì hắn đã làm tổn thương đến người mà họ yêu sâu đậm, cũng vì mất đi đoạn tình cảm “anh em” này!

Lưu[Preiya] Huyền đã lớn lên cùng mấy người Phú Tu, Lý Khanh, quan hệ giữa anh và bọn họ cũng giống như Lưu Nhiên vậy!

Vào thời thanh xuân tuổi trẻ đó, họ đã cùng kề vai sát cánh bên nhau, uống rượu, đánh nhau, làm hại trái tim của bao người thiếu nữ.

Ngày xưa đã từng là bạn bè thân thiết, cùng nhau lập hội xưng tên là “sáu kẻ kiếm khách phong lưu”!

Mà hiện giờ gặp lại lại trở nên đối địch, lạnh lùng nhìn nhau!

Tính tình Lưu Huyền từ nhỏ đến lớn đã thâm trầm u tối, giống như Lưu Nhiên, là dạng người mà người khác không thể nhìn rõ nội tâm, mặc dù mấy người Lý Khanh không hiểu hết tính cách của anh ta, nhưng chỉ ít cũng hiểu được vài phần.

Nhưng Lưu Huyền làm sao lại để tâm đến thái độ có bao nhiêu hận của mấy người kia chứ! Không, có lẽ là sau khi tình bạn biến mất thì ý hận của anh sẽ càng nghiêm trọng hơn nữa!

Anh lại càng hận chết người đã hại chết Lưu Nhiên, hủy đi tình bạn của bọn họ, chính là Thù Man- cô gái mà những người kia yêu!

Mấy người đàn ông kia nhìn kẻ tàn nhẫn đang ở trước mặt mình,

Trong lòng họ liền nảy sinh sự độc ác vô cùng mạnh mẽ, không thua gì Lưu Huyền, điều này cũng chẳng tốt đẹp gì!

Nhưng, dù cho trong lòng có hận thì làm sao? Cũng đâu thể biến nó thành hành động được?

Không phải là vì bọn họ còn nhớ đến “tình anh em” của ngày xưa, giờ mà còn để ý chuyện này được sao? Vì nghiệp chướng Thù Man này, cho dù có đối đầu với cha mẹ, hay phản bội anh em thân thiết họ cũng làm được, huống chi là “tình anh em” này? Đó là cái rắm chó gì!

Mấy người này đều là những kẻ ngoan độc từ nhỏ, tim khô héo, đến ba mẹ họ còn phải gọi là hồn thể ma vương đấy!

Tóm lại là, anh ta là người anh trai mà từ nhỏ A Nhiên đã vô cùng kính trọng, dù sao thì người đã khuất cũng lớn hơn! Hơn nữa, anh ta lại có gương mặt rất giống với A Nhiên!

Nhìn khuôn mặt đó, làm sao bọn họ có thể xuống tay đây?

“Bảo bối à, bây giờ chúng ta đến bệnh viện để cầm máu cho vết thương của em, được chứ?” Toàn bộ cơ thể của Phú[diên?n%le%quy%don] Tu đã gần hóa đá, anh cảm thấy rất khó thở, trong lòng luôn uất nghẹn, nhỏ giọng hỏi cô, nâng bàn tay trái đã run rẩy vuốt ve khuôn mặt trắng bệch kia.

“Mảnh vỡ chỉ cắt trúng da thôi, chưa đâm sâu vào thịt đâu.” Thù Man liền lắc đầu, nhẹ giọng nói, vẻ mê mang, điên cuồng, bị thương trong mắt cô đã biến mất, nhường chỗ lại cho lý trí tỉnh táo.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người,

Cô gái trong lòng Phú Tu mặc dù đang vô cùng suy yếu nhưng hai mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đứng cách mình không xa....

Cô không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang tươi cười của anh ta.

Rồi đôi môi khẽ cong lên, nở một nụ cười xinh đẹp lạnh lùng; đôi mắt đen láy lóe lên tia sáng, chất độc từ trong nơi sâu nhất của đáy mắt trào ra, khuếch tán trong không khí, tựa như mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Nhưng nước mắt của cô vẫn không ngừng rơi xuống, để lại dấu vết nơi gò má- làm nổi bật lên nụ cười, có phần lãng lợ đến kinh tâm động phách!

Bộ dáng vừa cười vừa rơm nước mắt đó, không phải là vừa nhìn thấy đã thương, mà là bộ dáng có ẩn chứa tà khí, ngạo mạn, vô cùng mâu thuẫn, hơn nữa không thích hợp với tình huống bây giờ, nhưng trong mắt người khác lại rất xinh đẹp.

Quả thật là rất xinh đẹp đấy!

Nét cười của Lưu Huyền còn chưa kịp thu lại thì đã đối mặt với đôi mắt trong suốt và nụ cười diêm lệ của Thù Man, tim anh liền đập chậm một nhịp, rồi nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, trong lòng đang hận thù điên cuồng!

Anh chán ghét nụ cười này, kích động đến nỗi dường như muốn xông lên xé nát cô ta ra....

Một màn “thâm tình” vừa mới được trình diễn trước mặt này, thật là khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Mặc dù trong lòng vô cùng phẫn uất nhưng vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh, nụ cười chưa từng biến mất, chỉ im lặng nhìn Thù Man chăm chăm mà không nói gì. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác tức là nó đã bị copy không xin phép.

Căn phòng đang rất yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng thở của tất cả mọi người. Lưu Huyền thần nhiên đối mặt với hơn mười ánh mắt thăm dò từ bốn phương tám hướng. Anh biết một số người ở đây, hoặc là những người không có quan hệ gì đang nhìn anh với vẻ mặt kinh dị, thăm dò- không, đây chính là hiệu quả mà anh muốn, bởi vì một màn kịch “đặc sắc” luôn cần có nhiều người xem mà, không phải sao?

Những tên kia vì cô ta mà đau lòng, đang nhìn anh với ánh mắt căm thù chỉ càng làm cho anh thêm sung sướng cùng cực, khoái cảm vì được trả thù đang ùn ùn kéo đến.

Trong bầu không khí tĩnh mịch như thế này, hai người chỉ im lặng nhìn nhau, không hề có dấu hiệu sẽ xảy ra một cuộc trò chuyện nào.

Người đàn ông đang đứng yên bất động, long mi cũng không hề chớp, môi hơi nhếch lên, lạnh lùng nhìn cô gái đang mặc chiếc đầm trắng đang được nhuộm màu máu đỏ tươi kia.

Thù Man lẳng lặng dựa vào lòng Phú Tu, độ cong khoe môi ngày càng lớn, cô cười cười nhìn anh ta, nụ cười mang theo ý tứ không rõ.

Nhìn cô cười lâu như vậy, anh lại thấy chán nản. Có lẽ là không muốn cùng cô đối diện nữa, hoặc là khó mà thừa nhận được vẻ khó hiểu trên người cô, điều này bỗng dưng khiến tim anh đập nhanh hơn rồi!

Lưu Huyền thu lại vẻ mặt ngạo mạn, quyết tuyệt lại rồi trở về dáng vẻ lạnh lùng lúc ban đầu, anh dời tầm mắt khỏi Thù Man rồi quay sang nhìn quầy rượu thủy tinh lớn trong đại sảnh. Trên mặt bàn đã dựng sẵn một chồng ly thủy tinh lớn xếp thành hình tháp cao hơn mười tầng, bên trong đã được rót sẵn rượu, là rượu whisky cực phẩm màu nâu nhạt, tỏa ra hương thơm nồng đậm, lẳng lặng thu hút những người yêu rượu.

Mà anh, cũng là một người yêu rượu, hơn nữa giờ phút này anh cần một chút chất kích thích để bình ổn lại nội tâm đang rung động và nôn nóng do người phụ nữ chết tiệt kia mang tới.

Không thể không thừa nhận rằng, rượu whisky có nồng độ mạnh là một chất kích thích rất tốt, bất kỳ lúc nào cũng có thể giúp anh bình tĩnh lại được. Có lẽ thứ “tình cảm dị dạng” này được sinh ra là do mùi vị của máu tươi chảy ra từ thân thể của cô ta và cả sự đau khổ của những gã đàn ông ở đẳng cấp kia nữa.

Thật tốt, thật tốt- đây là một loại hưởng thụ rất đẹp!

Anh giờ những ngón tay thon dài trắng nõn cầm lấy ly rượu ở tầng cao nhất đưa đến sát miệng mình, nhắm mắt lại và nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm giác được từng giọt rượu đang từ cổ họng chảy xuống bụng mình, cảm giác này thật giống với tâm tình của anh hiện giờ, từ từ tan chảy và trở thành từng mảnh nhỏ.

Kế tiếp, sẽ có sẽ có một màn “khó tin” hoặc là “kinh sợ” diễn ra trước mắt mọi người...

Ha ha, khi đó thì các người sẽ có những vẻ mặt “đặc sắc” nào đây- a, không, có lẽ nên gọi là vẻ mặt “vỡ nát” hay là “khô sớ” nhỉ?

Khi thấy anh ta xoay người rời đi, Thù Man nhắm mắt lại và nhẹ nhàng mỉm cười. Cô cảm nhận được từng giọt máu trong người mình đang rời đi, giống như sinh mệnh đang bị xói mòn dần vậy. Trên làn da truyền đến cảm giác nóng rất đau đớn, ngay sau đó là sự mệt mỏi, cảm giác vô lực, trong nháy mắt đã cuốn sạch toàn bộ sức lực của cơ thể.

Cô nghĩ, giờ phút này có lẽ mình rất giống một con búp bê vải rách nát, tàn tạ, què quặt trong gió.

Gần mười mấy ngày nay, trong tim cô lúc nào cũng xuất hiện một con co giật đau đớn, trong đầu luôn có một cảnh tượng mờ ảo, rất muốn nhìn cho rõ nhưng lại không có cách nào để nhìn thấy được!

Cô đang ở giai đoạn muốn quên đi tất cả mọi chuyện xung quanh mình. Như vậy cũng không sao cả, chuyện muốn nhớ nhất cũng đã biến mất mãi mãi, không thể gặp lại được.

Vậy thì nhớ để làm gì? Không bằng hãy quên đi, quên đi cho đến lúc quay trở lại.

Cô biết là, viên thuốc kia đã bắt đầu có tác dụng, hơn nữa cũng nó cũng bắt đầu không chế “cô ta”, có lẽ không lâu sau nữa cũng sẽ không chế đến thần trí và ý thức của cô,

Làm vậy cũng tốt, cho nên cô luôn chờ mong ngày đó sẽ nhanh đến.

Một đêm không ngủ. Cô ngồi một mình trong căn phòng rộng lớn, nhìn chăm chăm vào bức vẽ đen trắng bất động đang được treo ở bức tường trước mặt. Anh vẫn luôn ở trong đó, thật tốt! A Nhiên của cô luôn mỉm cười ôn nhu, ấm áp như gió xuân với cô, như vậy dường như trong phòng lúc nào cũng có ánh sáng mặt trời.

Nhưng mà chỉ một giây sau, những cảm giác ấm áp này liền biến mất nhanh chóng, toàn bộ chỉ là ảo giác của cô hay sao?

Ha ha, chỉ còn lại mình cô đang tự ôm lấy cơ thể gầy yếu lạnh lẽo của mình thôi! Cô độc, đúng vậy- sự cô độc đang bao trùm lấy toàn bộ thân thể của Thù[dienn#dann#le#quyy#donn] Man.

Đến nỗi, cho dù anh luôn tồn tại trong lòng, trong đầu cô nhưng anh cũng không thể ở cạnh cô, ôm hôn được nữa!

Cô rất muốn anh, cô muốn A Nhiên, nhớ đến nỗi trong lòng đều rất đau, nhưng lại không thể roi nước mắt, đây là một loại bất lực, vô vọng, không thể được...

Thù Man nói: Tôi không có cảm giác đau, không bị thương, ha ha- toàn bộ đều là lừa mình dối người thôi, sao cô lại có thể không đau khổ được chứ?

Cô không có nước mắt, không khóc được! Cho nên vào lúc muốn khóc, vào lúc đau lòng, cô lại cho cô ta xuất hiện để cô ta khóc thay mình. Đây chính là giao ước giữa hai người.

Giống như lúc vừa rồi, người vừa khóc cực kỳ bị thương chính là cô ta, không phải Thù Man.

Nước mắt của Thù Man không thể nhìn thấy được, chỉ tồn tại trong lòng, như vậy sẽ không lưu lại dấu vết đáng xấu hổ nào.

Có người nói, tại cái thế giới nông cạn này, quần áo so với da thịt, xương cốt còn có giá trị hơn nhiều lần, mà muốn tìm linh hồn của con người thì phải dùng dao, khoan hay búa gì đó để xé thân thể, đào nội tạng ra mới tìm thấy được.

Thù Man vô cùng hiểu cảm giác đó, cô biết cho dù có dùng đến phương thức như vậy thì cô vẫn không thể tìm được linh hồn của mình trở về.

Cô cảm thấy mệt mỏi, vô cùng mệt, rất mệt nhưng làm thế nào cũng không nghỉ ngơi được, trong đầu luôn hiện lên nhiều hình ảnh khác nhau, dù trong lòng thương cảm nhưng ngoài mặt vẫn luôn bình thản như nước, trong căn phòng lớn như vậy chỉ có mình bức vẽ đen trắng đang nhìn cô.

Vào lúc bình thường như thế này, cô sẽ nhốt mình trong căn phòng tối, không bật đèn lên. Cùng cô ta ngồi im lặng nhìn nhau trong bóng tối, nhìn đôi mắt đen láy giống như đá quý của cô ta không ngừng rơi lệ.

Thù Man cảm thấy nó vô cùng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Đại kết cục 5

Editor: Preiya

Em đồng ý với anh, đời này em chỉ yêu một mình anh thôi,

Bọn họ ở cạnh em là do anh đã dung túng và sủng nịch em,

Cho nên em đã cảm thấy thoái mái và yên tâm, cho rằng đây là đương nhiên mà không hề có cảm giác áy náy nào,

Bởi vì bản tính của em quá vô tình, lạnh lùng và cố chấp như thế.

Anh nói:

Thù Man à, nếu có một ngày mà anh hoặc là em phải rời đi trước,

Sợi tóc nhẹ bay, đủ để vút bỏ, hôm qua, ngày mai,

Em nói với anh, nào sợ đến tận cùng trời cuối đất, em vẫn sẽ đợi,

Trên giường đệm, muôn hoa đua nở, nở ra đồ mi,

Rốt cuộc kiếp sau kia có còn mùa hoa của chúng ta không?

Đêm nay, ánh sao sà xuống bên giường, người nọ có gương mặt tựa như anh....

Đây là căn phòng của một tòa nhà củatrên đỉnh núi, được thiết kế mở, có cửa sổ sát đất vô cùng to lớn. Bất luận là từ chỗ nào trong phòng cũng có thể thấy được trời xanh.

Ở chính giữa phòng có đặt một chiếc giường lớn xa hoa bằng gỗ. Giờ phút này, cảnh tượng trên giường khiến người ta phải kinh hãi...

Có một người nằm úp sấp trên giường, tay chân bị trói mở ra thành hình chữ “đại”.

Thù Man đang nhắm mắt, mỉm cười và lần lượt ni non...Đối với tình cảnh bị thảm sắp diễn ra với mình này, cô không thấy sợ hãi, trong lòng chỉ còn lại tiêu điều xơ xác, nhưng cũng rất bình tĩnh thản nhiên.

Tình cảnh này thật sự rất quen thuộc, cực kỳ giống như ở kiếp trước. Từng đoạn ký ức ngăn ngui lần lượt ùa về trong đầu cô. Cô bị nhốt trong một căn phòng tối âm u, nằm sát đường ray xe lửa. Hai tay hai chân bị trói chặt, bị rất nhiều người đàn ông chà đạp, đùa giỡn.

Khi đó, cô cũng không thấy sợ hãi, bởi vì linh hồn của cô là vô cảm...Ha ha...Bỗng dưng, da đầu chợt cảm thấy đau xót, tóc Thù Man bị một người đàn ông kéo lấy rất mạnh, đầu bị nâng lên- ngay sau đó, một thứ chất lỏng đỏ tươi cay xè liền ùa vào miệng cô, ngập tràn trong cổ họng, “Khụ khụ.....” Thù Man vì bị sặc rượu mà ho khan không ngừng.

“Mùi vị thế nào hả? Đây là rượu Laffey tám mươi hai năm đấy, không phải là cô rất thích nó sao? Nhỉ?” Âm thanh khiêu khích của người đàn ông kia đang vang vọng bên tai cô.

Giường bị lún xuống, Lưu Huyền đã ngồi xuống bên cạnh, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve từng sợi tóc một của Thù Man rồi vén tóc ra sau tai của cô, thường thức khuôn mặt thống khổ của cô bị nhấn lại thành một nắm vì sặc rượu.

“Khụ khụ.....A.....” Mặc dù cơn ho vẫn chưa dừng lại, nhưng cô vẫn cười, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt, nói bằng giọng điệu lạnh lùng, khốc môi hơi cong lên: “Đầy chẳng phải là điều anh muốn sao? Tôi đã sớm đoán ra toàn bộ rồi.”

Ngay sau đó,

“Bốp!” Một cái tát trực tiếp đánh thẳng vào gò má, vì lực quá mạnh mà đầu cô bị nghiêng sang một bên, khóe môi chảy ra chút tia máu.

“Hừ, sớm đoán được rồi sao, nói như vậy thì đối với toàn bộ những điều kế tiếp, bộ dáng cô cũng như bây giờ ư? Dùng sự bình tĩnh lạnh lùng để đối phó à?” Người đàn ông khinh miệt hừ lạnh, đôi con ngươi đen âm trầm giễu cợt, giọng điệu trào phúng mang theo chút cân nhắc.

Anh liền vươn thân mình tới trước vỗ về khuôn mặt cô: “Chắc chắn! Nhìn mặt cô đã bị sưng đỏ rồi này! Nếu như bị mấy người đàn ông của cô nhìn thấy thì chắc sẽ đau lòng lắm nhỉ? Ha ha.....” Tiếng cười nhạo cuối cùng bị nuốt mất bởi bốn cánh môi vì Lưu[diên?n%le%quy%don] Huyền đã hôn mạnh lên môi cô, dùng sức gặm cắn.

Đau đớn liền lan tràn trên môi của Thù Man....

Nhưng cô không hề vùng vẫy, ý cười nơi đáy mắt vẫn chưa lui. Đầu lưỡi liền nếm được vị mặn chát của máu, môi cô đã bị anh cắn đến nổi loang cả máu.

Trước mặt cô bây giờ là người đàn ông có vẻ ngoài rất giống với A Nhiên, anh ta đang nhắm mắt lại, thở hào hển.

Bỗng dưng hàm dưới bỗng thấy đau nhức ,miệng của cô bị cay ra vì anh ta đang dùng đầu lưỡi của mình để tiến vào. Đầu lưỡi của cô bị anh cuốn lấy, tiếp sau đó là một nhát cắn hung bạo, ngay lập tức mùi máu tươi nồng nặc liền xuất hiện trong khoang miệng, cuốn sạch tất cả vị giác.

Rồi anh rời khỏi môi cô, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn thẳng vào mặt cô, có một tia máu đang từ cánh môi anh ta chảy thành dòng xuống dưới.

Đó là máu của Thù Man.

“Tiện nhân, đau không?Hả?” Lưu Huyền dùng ngón tay ma sát đôi môi của cô rồi cười ha ha đến nỗi lồng ngực đều run lên, vẻ mặt vô cùng sung sướng. Sau đó, anh lại trầm trầm liếc nhìn cô một cái và rời khỏi giường, đứng dậy đi tìm cái gì đó trong phòng.

Thù Man nằm úp sấp trên giường không thể động đậy, trong lòng cô chỉ cảm thấy nhạt nhẽo, chẳng có chút cảm xúc gì.

Gò má cô chợt lạnh toát, thì ra là anh ta đang đứng ở cạnh giường mỉm cười nhìn cô, dùng con dao trong tay vuốt ve đôi lên gò má, vô cùng âm hiểm.

Nhưng Thù Man chỉ cười nhạt nhìn Lưu Huyền...

“Tôi đang rất phấn khích chờ mong màn tiếp theo đấy, cô thì sao?” Anh vừa nói vừa dùng dao cắt quần áo trên người Thù Man, từng nhát từng nhát một cho đến khi lưỡi dao chạm vào da lưng non mềm, dùng đầu dao vẽ ra một bức tranh diêm lệ diêm dúa trên người cô.

“Da thịt trơn mềm như ngọc thể này, thật đáng tiếc!” Lưỡi dao lạnh ngắt của anh chạm vào lưng cô, vết thương bị mảnh thủy tinh vỡ cắt phải vừa mới khép vảy không lâu giờ lại bị lưỡi dao cắt ra, trên miệng vết thương liền rỉ ra từng giọt máu giống như viên trân châu màu đỏ, lóe sáng dưới ánh đèn.

Anh dùng môi cố sức hút lấy từng giọt máu chảy, tạo thành tiếng vang “chậc chậc”, cực kỳ **.

Lưu Huyền liền nắm chặt lấy phần phía sau cổ của Thù Man, “roẹt” một tiếng, phần quần áo ở phía sau lưng cô đã bị cắt nát. Da thịt bị bại lộ trong không khí mát lạnh, sau lưng liền truyền đến cảm giác mát mát.

Thù Man cảm giác được bàn tay thô ráp của người này đang chạy trên người mình, anh luôn miệng “chắc chắc” ngợi khen cô.

Anh hôn lên lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài, hỏi: “Sao cô lại không nói lời nào vậy? Sợ lắm sao?”

Thù Man vẫn nhìn anh chăm chú, không nói gì- đôi mắt cô vẫn luôn mỉm cười, mang theo tia lưu luyến, nhìn ngắm khuôn mặt giống với mặt A Nhiên của cô. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác tức là nó đã bị copy không xin phép.

“Ha ha.....đôi mắt này, chắc, thật là đẹp đẽ, khiến tôi rất muốn móc nó ra đấy!” Anh bắt đầu dùng dao cắt nát hết quần áo của cô không còn một mảnh, rồi dùng đầu ngón tay trắng nõn vuốt ve từng tác da thịt của cô.

“Thân thể này đẹp thật, khó trách lại có nhiều người đàn ông lại mê muội vì nó như vậy.” Đầu lưỡi của anh bắt đầu di động trên từng lớp da thịt, giống như một con rắn độc đang dùng các giác quan của nó quan sát từng phần tế bào của Thù Man.

Bỗng nhiên hạ thể của cô chợt lạnh, Thù Man cảm thấy anh ta đang bôi cái gì lên đó, trong lòng cô đã biết được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Anh liền cúi đầu cười, đôi môi dán sát vào tai cô: “Tiện nhân, để tôi nhìn thử bộ dáng động dục của cô, xem nó có thể sai khiến bao nhiêu người **!”

Trong nháy mắt hạ thể của cô liền xuất hiện một con ngựa, thân thể bắt đầu hành động theo bản năng, nhẹ nhàng vận vẹo run rẩy. Anh từ từ đứng dậy, nghịch từng sợi tóc dài của cô: “Có phải là rất nóng không? Loại thuốc này tên là “một đêm***”, do tôi bảo bác sĩ điều chế đặc biệt, chuyên dùng để đối phó với loại dâm phụ như cô đấy!”

“Tôi nên nói cái gì đây? Cầu anh muốn tôi đi? Hay là ra về trình tiết liệt nữ, bảo vệ cái thân thể mà anh cho là dâm đảng này?” Đôi mắt của Thù[Preiya] Man hiện tại đã trở nên mê ly, giống như được phủ một tầng sương mỏng.

“Ha ha, tôi không ngờ là cô cũng hiểu rõ bản thân mình đấy nhì!” Anh dùng dao đẩy hết tất cả quần áo còn lại xuống đất không còn một mảnh rồi bắt đầu vuốt ve da thịt trắng mịn của cô.

Dưới sự vuốt ve của anh, thân thể Thù Man trở nên vô cùng mẫn cảm, bắt đầu cảm thấy run rẩy.

Nhìn thấy phản ứng của cô như vậy, người đàn ông rất hài lòng và rút tay ra, xoay người đi đến bên bàn cách đó không xa rồi ngồi xuống. Anh cầm lấy chai rượu và tự rót cho mình một ngụm, ánh mắt thâm thúy hào hứng nhìn chăm chăm vào cô.

Thân thể Thù Man trở nên ửng hồng vì tác dụng của thuốc, máu trong thân thể đang sôi trào, khó kiềm chế được tiếng rên ngân nga, vô cùng quyến rũ.

“Ha ha, chịu không nổi rồi sao?” Anh lại đi đến bên giường, kéo lấy mái tóc dài của cô, ép buộc cô phải nhìn mình. Sau đó anh bắt đầu tự cởi áo soni, quần tây.....

Thù Man thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào thân hình hoàn hảo đang dần bại lộ trong không khí.

“Tôi rất hài lòng với khuôn mặt này của anh, xem như A Nhiên đã sống lại, còn đang thờ, còn có thể làm tôi điên cuồng nữa!”

“Ha ha, cô nói như vậy là muốn để tôi buông tha cho cô ư? Tôi nói cho biết, đừng có mơ!”

Anh đang đứng trước mặt cô, trong lời nói toàn là sự độc ác. Hạ thân to lớn hung dữ cực đại của anh đang triển lãm trước mặt cô, không hề có ý che dấu nào.

Rồi anh cúi đầu cắn lên vành tai của cô, liếm láp một cách tinh tế, tay theo khe hông của cô trượt vào, cảm nhận sự ướt át giữa hai bàn chân: “Thật là nóng quá! Mới có một chút mà đã chuẩn bị tốt rồi!”

Thù Man liền mở to hai mắt trống rỗng của mình, trước mắt cô hiện lên hình ảnh A Nhiên đang mỉm cười vô cùng dịu dàng....

Đột nhiên có một bàn tay to lớn che lại đôi mắt của cô, anh chậm rãi ôn nhu thì thầm: “Đau khổ lắm sao? Nhục nhã lắm sao? Đây là cô nợ tôi, từ ngày hôm nay trở về sau, tôi muốn cô phải trả lại từng chút một...Ha ha....” Thù Man nghe được tiếng cười trầm thấp của anh, rồi ngay sau đó, anh liền cổ định eo cô và mạnh mẽ xông vào.

“A.....Thật chặt, không ngờ cô bị nhiều người chơi qua như vậy rồi mà thân thể vẫn còn mê người như vậy.”

Hô hấp của Thù Man dường như đã dừng lại. Ngón tay thon dài của cô cứng ngắc trong không khí, trên trán bắt đầu rịn ra mồ hôi vì sự đau đớn đến nổi sắp tê liệt.

Người đàn ông ở phía sau cũng không dừng lại, bắt đầu trực tiếp tàn nhẫn tiến lên. Cô nghe được âm thanh nứt vỡ của các cơ quan trong cơ thể mình, ngay cả dưới tác dụng của thuốc cũng không thể che giấu được cơn lạnh đang lan tràn khắp cơ thể.

Cô đang rất lạnh, dường như cả người đang bị đông cứng lại.....

Thù Man đỡ đầu nằm úp sấp trên giường, bị người ở phía sau bắt làm vật phát tiết. Đầu óc cô bắt đầu trở nên mê muội, quay cuồng trong cơn **. Đột nhiên cô nhìn thấy “cô ta” đang từ trong góc tường đi về phía cô, khuôn mặt tràn đầy nước mắt, trong mắt toàn là bi thương, đau lòng. Cô ta vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của cô như đang vuốt ve một thứ đồ chơi yêu thích, rồi nhẹ giọng thờ dài.

Một tháng trước,

“A Nhiên đã nói rằng, Thù Man chính là kiếp số của nó, là hạt cát đỏ rực bên cạnh bờ sông Vong Xuyên dưới địa ngục; là giọt nước mắt cuối cùng mà Phật tổ để lại cho nhân gian! Cho nên, nó đã yêu cô mà bất chấp tất cả, vì cô mà buông bỏ tất cả, bao gồm cả mạng sống. Cô thật sự có thể cắn nuốt toàn bộ đàn ông trên thế gian này thành một bộ xương trắng hay sao?” Trên khuôn mặt của người đàn ông là một nụ cười đẹp để phóng đảng, nhưng cho dù chỉ là trong hơi thở thì người ta cũng nhận ra được ý hận đang lan tràn.

“Cô thật sự yêu nó sao?” Giọng nói của anh không quá lớn, nhưng đủ để làm chấn động linh hồn của Thù Man! Âm thanh trầm thấp từ tính của anh, mang theo sự mỉa mai vang vọng trong căn phòng trống và bên tai của mọi người.

Cô thật sự yêu A Nhiên ư? Đúng vậy, cô yêu anh, cực kỳ yêu! Yêu đến nỗi khắc sâu vào xương tủy!

Hiện tại, cô đang bị một người đàn ông có dung mạo giống với anh hỏi đầy mỉa mai, mà cô thì không có đủ khí lực để phản bác lại..... Thù Man mở mắt ra nhìn anh ta, rồi nở một nụ cười yếu ớt, những giữa hai đầu lông mày là vẻ hoang vu trống vắng cực hạn, từ giữa môi cô tràn ra tiếng cười khanh khách vô cùng bi thương.

Dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người, cô gái đang cười bỗng dừng “ọc” một tiếng, máu tươi từ miệng cô văng ra khắp bốn phía!

Những người đàn ông còn lại vô cùng hoảng hốt, còn tim của Lưu Huyền trở nên đập mạnh và loạn nhịp.

Miệng của cô lại mở ra lần nữa, tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Đang đứng gần Thù Man, Phú Tu nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi bước đến đỡ cô đang sắp ngã xuống, anh ôm cô vào ngực, trong lòng liền cảm thấy vô cùng giận dữ và sợ hãi, trừng người đàn ông kia bằng đôi mắt đỏ bừng và gào thét: “Mày mần chuyện chưa? Chắc mày nguyện lắm rồi hả? Mục đích đã đạt được rồi mà?” Rồi anh cười lớn: “Giờ đây cô ấy thật sự sắp chết, có lẽ là chỉ một giây nữa thôi, khả khả.....Cút!”

Lúc Phú Tu đang gào thét, Thù Man đã đẩy ta của anh ra, thoát khỏi vòng ôm của anh. Cô vẫn nhìn Lưu Huyền chăm chú, đột nhiên lại phun ra thêm một ngụm máu tươi nữa. Ngụm máu này liền bay thẳng vào trước ngực của Lưu Huyền!

Chỉ trong chớp lát cô đã nôn ra máu đến sáu bảy lần, khiến đầm trắng bị ướt sũng máu.

Những người kia nhìn thấy cô như vậy, trong lòng lại nứt toát ra rồi, cõi lòng sắp tan vỡ. Phịch một tiếng, Chu Nham Hia liền quỳ gối trước mặt Lưu Huyền, run run khóc: “Cầu xin anh, hãy buông tha cho cô ấy đi, buông tha cho cô ấy đi, cô ấy đã...” Giờ phút này, anh đã không cần đến tôn nghiêm nữa, cái gì cũng vứt bỏ hết. Anh chỉ muốn cầu xin người đàn ông này buông tha cho Thù Man của họ thôi.

Nhóm thiếu gia đứng ở một góc trong căn phòng, không dám tin vào mắt mình, vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô đang bị nôn ra máu. Lại nhìn sang Chu Nham Hải đang quỳ xuống đất cầu xin, vị này vốn là người băng giá tuyệt tình..... Khung cảnh này khiến cho bọn họ cảm thấy cực kỳ chấn động!

Thù[dienn#dann#le#quyy#donn] Man dường như không nghe thấy lời cầu xin đau khổ của bọn họ, cũng không nhìn đến vẻ mặt đau khổ của các anh.

Cô chỉ đang nhìn chăm chăm trước mặt mình, khuôn mặt trắng bệch vô cùng buồn bã, trong mắt toàn là trống rỗng.

Bỗng dưng, cô gái đang nằm cuộn mình trên sofa chợt đứng bật dậy, đôi mắt hàm chứa ý cười dịu dàng nhìn chăm chú vào phía trước trống rỗng rồi vươn ra hai cánh tay gầy yếu, giống như muốn chạm vào cái gì đó, thì thầm “A Nhiên, A Nhiên à, anh tới để đón em sao? Thật tốt, tốt quá rồi!”

Đôi môi của cô khẽ khép mở, nhưng sau tiếng nỉ non thì máu tươi lại vọt ra, ngay sau đó thân hình gầy yếu chợt lắc lư rồi ngã ra phía sau, bịch một tiếng đập vào ghế sofa rồi gục xuống, không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại nào.

Mấy người đàn ông của Thù Man kinh hoàng cực kỳ, vội vàng nhào lên. Nam Tạm dùng tay chạm vào khuôn mặt xám ngắt của cô, dưới chỗ nhân trung vẫn còn một chút hơi thở nhẹ nhẹ, anh liền rơi nước mắt, quát lên bị thống khản cả giọng: “Thù Man, Thù Man à!”

Rồi anh vội vàng ôm cô lên, tức tốc chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Đại kết cục 6

Editor: Preiya

Trong bóng đêm, Thù Man ngồi đối diện với cô ta đang ngồi lặc lư. Mặt cô ta hoàn toàn bị bóng đêm che khuất nên cô không thể nhìn thấy đó là về mặt gì. Chỉ có đôi mắt sáng của cô ta đang lấp lóe trong màn đêm, vô cùng chói mắt.

Cô ta nhìn cô, giống như có bi thương vô hạn, lại có không cam lòng, oán hận, lại giống như đang trào phúng mỉa mai, Giọng nói của cô ta truyền đến trong không khí:

Cô ta nói: “Thù Man à, sự tàn khốc và ích kỷ của cô có khi khiến người ta giết mình đấy. Cô muốn tôi nói cái gì đây? Từ đó đến giờ cô luôn bốc đồng, tùy hứng như vậy cho nên tôi mới có thể tùy tiện tham lam...điều này đã trở thành bản năng của tôi rồi.”

Thù Man hơi nín thở, vẻ mặt âm trầm, trống trải, nói bằng giọng rất nhỏ, nhỏ đến nỗi dường như không thể nghe thấy được: “Đúng vậy, tôi chính là người như vậy đấy.”

“Ài.....” Cô ta lại thở dài, nói với cô bằng giọng trong trẻo lạnh lùng, mang theo bất đắc dĩ: “Thù Man, không được, cô không nên tỏ ra như vậy, không thể đối xử với bọn họ như thế được. Cũng đừng đối xử với tôi như thế, như vậy là không công bằng. Thực sự đấy!”

Cô không phản bác lại, chỉ cười cười nhìn cô ta, lắng nghe lời thì thầm và oán giận của cô ấy.

Rồi cô ta liền vươn hai tay ra ôm chặt lấy thân thể lạnh giá của cô, hơi thở và tiếng khóc rống của cô ta đang tràn ngập trong tai cô,

Tiếng khóc nghe vô cùng bi thương như tiếng quý dũ dưới địa ngục.

Thù Man biết, khi cô ta rơi lệ không phải vì thương cảm cho cô, mà là đau lòng bản thân cô ta.

Cô lại cười, cô ta thật ích kỷ, giống như cô vậy, thật là đáng sợ!

Cô ta nâng lên khuôn mặt đang chôn trong đầu vai của cô lên, nhìn cô nói: Thù Man à, xem ra mọi việc là tại ông trời đáng chết kia đang đùa giỡn với chúng ta, nó khiến cho tôi và cô không có đủ dũng khí để gánh vác, lại càng không có dũng khí để đối mặt. Ông ta muốn thu hồi lại sinh mệnh của cô, chuyện này tôi đã sớm đoán ra được!

Tôi đã sớm đoán ra rồi!

Cô ta cúi đầu lặp lại câu nói này, một lần rồi lại một lần. Giọng nói của cô ta nghe giống như tiếng của một chiếc chuông cổ làm bằng kim loại, nhẹ nhàng lay động, nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn, thanh thúy mà bi thương, vang lên khe khẽ trong không khí, khơi gợi lại hồi ức- bóng dáng đơn độc và linh hồn ở cả hai thế giới!

Dần dần cô ta ngừng sự níu non của mình lại, nước mắt đã biến mất không hề để lại một dấu tích nào, cứ như người khóc như mưa lúc này không phải là cô ta vậy. Cô ta mỉm cười nhìn Thù Man, trong mắt là sự dịu dàng như nước.

Cô ta nói: Thù Man à, chúng ta không nói những chuyện này nữa. Anh ta đã đi lâu như vậy rồi, cô cứ sống một mình như vậy, đối với bọn họ mà nói chính là một tội lỗi không thể tha thứ được chăng? Chuyện này cũng nên kết thúc đi thôi.

“Đúng vậy, nên kết thúc rồi.” Hai người họ đã xa nhau quá lâu rồi, đã lâu không nhìn thấy nhau. Thù Man cười nhẹ, nói: “Là lần cuối rồi. Sau này chúng ta có thể được đoàn tụ với A Nhiên rồi.” Trong con ngươi đen bóng của cô phản chiếu hình bóng của cô ta, cô gái có khuôn mặt trắng bệch cô đơn, nhưng đôi mắt lại lạnh lùng, trống rỗng.

Cho dù cô ta có cười như thế nào đi chăng nữa, thì trong đôi mắt ấy vẫn là đau thương và tử khí vô tận, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Thù[Preiya] Man nghĩ là: Sinh mệnh này của cô sắp tới thời khắc kết thúc rồi, giống như một ly trà bị đem đi làm lạnh thì cũng mất đi tất cả hương vị vậy, không thể uống được nữa. Bởi vì ly trà này có độc, một chất độc được tích lũy từ từ. Tình cảm của bọn họ căn bản là không thể đánh thức sự lương thiện ở sâu trong lòng cô được. Cô vốn là nghiệp chướng, đã sớm mất đi bản tính và lương tri, làm sao mà trở nên lương thiện được nữa? Cô sắp chết rồi, nhưng lại không hề muốn buông tha cho bọn họ. Thù Man biết là sau khi cô chết đi rồi thì bọn họ sẽ tình nguyện theo cô xuống địa ngục.

Họ đã từng nói như vậy, vào lúc A Nhiên còn sống.

Bệnh viện trung ương Bắc Kinh,

Ngoài hành lang phòng bệnh dành cho cán bộ cán bộ cao cấp, có bảy tám người trẻ tuổi cỡ 27,28 tuổi mặc quân trang, vẻ mặt nghiêm túc đang đứng.

Thình thoảng nhóm người họ lại nhìn vào căn phòng vẫn đang đóng kín cửa, cân nhắc trong lòng: Từ lúc những thủ trưởng vào cho đến tận bây giờ, xem ra tình huống của “con dâu” họ có vẻ không ổn rồi.

Bỗng dưng có một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, mọi người quay đầu lại thì thấy hai người đàn ông trung niên mặc quân trang, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc đang đi đến. Cùng lúc đó là “Lão già ma quỷ” cũng mặc quân trang, vô cùng có tinh thần đang bước đi song song với hai người kia- xem ra hai vị thủ trưởng này được phái để đi đón tiếp ông-bác sĩ nổi tiếng khắp trong và ngoài nước, Lam Lí Tư.

Chưa kịp chào hỏi ba người mới đến, mọi người trong hành lang vội vã đứng nghiêm, biểu hiện nghiêm túc chào theo tiêu chuẩn quân đội với hai vị thủ trưởng: “Xin chào hai vị thủ trưởng!” Giọng chào rõ ràng nhưng không vang dội, dù sao thì đây cũng là bệnh viện mà!

Bạch Huy và Phú Hàn liền gật gật đầu, nhàn nhạt nhìn mọi người rồi nhanh chóng dẫn Lam Lí Tư đến chỗ phòng bệnh đang đóng cửa, sau đó mỉm cười với “Lão già ma quỷ” và nói một câu bằng tiếng Anh và vờn tay ra làm động tác mời, ông đợi Lam Lí Tư vào trước sau đó mình mới vào theo.

Phú Hàn vẫn chưa nóng vội đi vào mà đợi hai người kia vào xong, ông liền trở ra và đóng cửa lại. Ông xoay người lại tiến về phía sau vài bước, nhìn những quân nhân trẻ tuổi và nhẹ giọng hỏi: “Người của nhà họ Lưu đã tới chưa?” Dù sao những người này cũng là cấp dưới tin cậy, ông cũng không kiêng dè gì.

Mọi người hơi ngần ra, rồi lắc đầu.

Phú Hàn không hỏi gì thêm, ông lập tức nổi giận, sắc mặt trở nên xanh mét. Sau đó ông xoay người trở về phòng bệnh, sự phức tạp trong mắt vô cùng rõ ràng, cắn răng nói: Được lắm nhà họ Lưu kia, giỏi lắm Lưu đại thiếu gia à!

Phú Hàn mở cửa phòng bệnh ra, bước vào và đóng cửa lại để ngăn chặn ánh mắt của người ngoài.

Vừa vào đến trong phòng, ông đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi, cúi đầu xuống thì nhìn thấy một bãi máu tươi. Tim ông liền không khỏi nhảy dựng lên! Vừa ngẩng đầu lên, ông đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ba mẹ các nhà. Mấy đứa bé kia cũng rất đau khổ, đôi mắt đỏ bừng cả lên, còn khóc nữa. Ai, Phú Hàn nhìn thấy những điều này, trong lòng không khỏi xót xa cho bọn trẻ.

Người nằm trên giường bệnh kia, khoe miệng và trước ngực đều loang lổ vết máu, hình ảnh như vậy làm cho người ta thấy sợ hãi không thôi!

Trong phòng bệnh đang rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở của mọi người, tất cả các ánh mắt đều chăm chú nhìn Lam Lí Tư đang làm kiểm tra cho Thù Man, hồi hộp chờ kết quả.

Lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, là Khuynh Hữu với vẻ mặt mệt mỏi và kinh hoàng đang tiến vào. Trong mắt anh dường như không còn nhìn thấy bất kỳ một ai, chạy hai ba bước liền tới gần giường bệnh, nhưng còn chưa kịp lại gần thì đã bị Chu Nham Hải và Lý Khanh đứng cách đó không xa túm vai kéo lại.

“Khuynh Hữu!” Chu Nham Hải nhẹ nhàng gọi và lắc đầu với anh.

Khuynh Hữu cũng không giãy ra, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh.

Nhưng khi thấy vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy và cả toàn thân đầy máu của Thù Man, thấy Lam Lí Tư đang làm kiểm tra cẩn thận cho cô thì sắc mặt Khuynh Hữu chuyển sang trắng bệch, giọng nói cũng trở nên run rẩy, hỏi: “Cô ấy bị làm sao vậy?”

Không ai trả lời anh...

Lúc này, Lam Lí Tư đã làm xong tất cả các kiểm tra, ông quay lại nhìn mọi người, lắc lắc đầu với vẻ mặt hối tiếc: “Sorry that... It’s a pity that... we want to change, but there is nothing we can do.” Lam Lí Tư tuyên bố kết quả kiểm tra, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của các thủ trưởng, ông liền lặp lại kết quả kiểm tra bằng tiếng Trung một lần nữa: “Thật đáng tiếc! Tôi rất muốn thay đổi kết quả nhưng lại bất lực rồi!”

“Mời các vị hãy chuẩn bị sẵn sàng, cô gái này.....” Ông quay đầu nhìn về phía Thù Man đang hôn mê bất tỉnh trên giường: “Cô ấy là một thiên sứ xinh đẹp, chỉ là do Thượng đế muốn đem cô ấy trở về thôi, còn lại hai tháng sau cùng này, xin hãy để cô ấy được thoải mái đi!”

Kết quả như vậy thật là tàn khốc, Thù Man chỉ còn sống thêm được hai tháng nữa thôi!

Giờ phút này, mọi người chỉ thấy trong đầu đang hoa lên, hít thở không thông, sắc mặt trở nên tái nhợt, bao gồm cả những vị thủ trưởng.

Trong lòng của những ba mẹ các nhà đều hiểu rất rõ ràng, chuyện Thù Man nôn ra máu như vậy, đây không phải là lần đầu tiên. Máu này lại là máu lấy từ trái tim, rất hao tổn sức khỏe của bản thân. Hiện giờ sắc mặt của con bé trắng như tờ giấy vậy, hơi thở yếu ớt, là dấu hiệu của tinh thần bị hao tổn, hồn phách lung lạc.

Ngay cả Lam Lí Tư cũng không có biện pháp nào sao?

Vậy thì... Chu nha đầu này...

Chữ “chết” này, bọn họ thật không dám nghĩ tới. Nếu như cô bé này không còn, thì đám trẻ kia sẽ sống một mình được sao?

Người làm cha mẹ, ông nội như bọn họ đều hiểu rất rõ ràng, đứa con nhà mình có bao nhiêu ngang ngược, bướng bỉnh! Nha đầu kia đã trở thành “nghiệp chương” mà bọn chúng không thể buông bỏ được, vứt không được, không thể trốn thoát!

Bọn nó đã từng nói qua: Sống chết có nhau!

Thái độ quyết liệt như vậy.....

Mới nghĩ tới đây thôi, trong lòng của mấy trưởng bối liền cảm thấy lo sợ, không dám nghĩ tiếp nữa. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lee.quyy.donn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác thì chính là hàng copy không xin phép.

Hiện tại, hãy nhìn mấy người đàn ông của Thù Man mà xem, bọn họ đều đau khổ nhắm chặt hai mắt lại, vẻ mặt đã lộ ra sự tuyệt vọng.....

Sáu người đàn ông, sắc mặt còn trắng hơn cả tuyết, thân hình cao lớn mà gầy gò giống như đang chịu không nổi, đều run rẩy, càng không ngừng run rẩy.

Giờ phút này, cơn lạnh của bọn họ đều xuất phát từ sâu bên trong xương tủy, âm thầm len vào sâu hơn, thổi mạnh qua tim, phổi.

Bọn họ liền há miệng thật lớn để hít lấy không khí. Bây giờ, trong lòng họ đều đang kêu gào hò hét, như muốn thức tỉnh cô gái còn đang hôn mê kia: “Thù Man, Thù Man à, em tỉnh lại được không? Tỉnh lại đi, hãy liếc nhìn anh đi, dù chỉ một cái thôi cũng được, cầu xin em, van em đấy!”

Không có đáp lại, cũng không ai đáp lại.....

Ngay lúc này, trong đầu họ đều trống rỗng, chỉ xuất hiện một ý nghĩ duy nhất, vô cùng rõ ràng: Thù Man của tôi muốn chết! Cô ấy thật sự muốn chết! Cho nên cô ấy không hề liếc nhìn chúng tôi dù chỉ một cái, cho dù là chúng tôi đã van xin như thế nào.

Cô ấy muốn bỏ lại chúng tôi mà đi rồi!

Đã từng, tôi đã từng cảnh cáo bản thân mình vô số lần, cũng đã làm nên phép tính toán tệ nhất của mình.

Đúng là, khi khoảnh khắc này thật sự đến, khi bác sĩ tuyên bố cô ấy không còn tồn tại được lâu trên nhân thế này nữa, tôi mới hiểu được, nếu như không phải chống đỡ dựa trên việc cô ấy còn lại chút hơi thở mỏng manh và tiếng tim đập rất nhỏ này, thì tôi đã.....

Toàn bộ khí lực trên thân thể đã bị mất đi, thân thể không thể chống đỡ thêm được nữa. Những người đàn ông này lui về phía sau, co cụm lại thành một nắm, ngồi chồm hổm trên mặt đất, chôn mặt vào sâu ở giữa đầu gối, hai tay hung hăng cào tóc, nước nở thành tiếng.

Khi các trưởng bối nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng họ cảm thấy rất đau đớn, thân thể không ngừng run rẩy, giống như đang cực kỳ rét buốt.

Nhưng, bây giờ bọn họ có thể làm gì đây? Khuyến nhủ còn tác dụng nữa sao?

Chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn bọn trẻ như vậy, lại lắc đầu vô cùng bất đắc dĩ.....

Lam Lí Tư tuyên bố kết quả xong rồi nhưng ông cũng chưa nghỉ tay, chỉ đồng ý để cho Phú Hàn và Bạch Huy tiễn mình ra cổng bệnh viện, từ chối việc bọn họ muốn đưa ông đến khách sạn. Ông rất hiểu cảm giác của người làm cha mẹ như bọn họ có biết bao nhiêu đau khổ.

Hai người vừa mới trở lại phòng bệnh,

Thì một tràng dài tiếng bước chân liền truyền đến.

Trong nháy mắt, Chu lão gia đầu tóc bạc trắng, sắc mặt tiêu tụy đã xuất hiện. Thời điểm này, ông đang ở Nam Kinh để chủ trì buổi diễn tập dã chiến của sư đoàn lục quân, một giờ trước vừa mới nhận được điện thoại của con trai báo rằng Hình Nhi bị hôn mê phải nhập viện, ông liền nhanh chóng lên máy bay để trở về. Chu lão gia vừa vào phòng bệnh, ông đã nhìn thấy không khí bi thương bao phủ khắp con phòng. Lão thủ trưởng hơi ngần người, trong lòng chợt thấy căng thẳng, hai chân bỗng cứng như đá, không thể di chuyển được nữa. Chu Liêm Ly nhìn thấy ông, vội vàng tiến tới đón, dịu ông ngồi xuống sofa: “Ba.....” Mới gọi một tiếng mà giọng ông đã trở nên nghẹn ngào.

Những bậc phụ huynh trong phòng bệnh lại càng khóc không thành tiếng.

Chu Hoành Vũ liếc nhìn mấy lão bạn già, ông nhìn thấy nỗi đau kịch liệt trong mắt bọn họ, trong lòng liền hiểu rõ ràng, sợ rằng bảo bối của ông đã.....

“Kết quả như thế nào rồi?”

Chu Liêm Ly lắc đầu, run rẩy: “Ba à, Hình Nhi...Hình Nhi, chỉ có thể sống thêm được hai tháng nữa thôi.”

Chu lão gia vừa nghe xong, cả người liền khụy xuống sofa, trong lòng dường như đã vỡ tan ra rồi, thân thể ông hơi lắc lư, hai cánh tay vươn ra trong không khí hướng về phía Thù Man đang nằm: “Hình Nhi, Hình Nhi à...Hình Nhi của ông nội.....” Chỉ nói được câu được câu không, ông cũng không thể kiềm nén mà khóc thút thành tiếng.

Tiếng khóc của lão thủ trưởng khiến lòng của mọi người rất đau, sau đó mọi người liền quay đi chỗ khác, lấy tay áo lau mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Đại kết cục 7

Editor: Preiya

Hơn sáu giờ tối, ba mẹ của các nhà đều lục tục rời khỏi bệnh viện.

Đối với người nhà họ Chu mà nói, cho dù có an ủi nhiều hơn đi nữa thì cũng không có tác dụng gì nhiều với họ. Bọn họ chỉ có thể vô vọng đứng nhìn sinh mệnh của đứa con mà mình yêu thương từ từ héo tàn, suy yếu.

Trước khi rời khỏi đây, bọn họ quay lại nhìn những đứa con/ cháu của mình đang chìm ngập trong bi thương, hiện giờ đang đau khổ và bất lực, giống như một con thú nhỏ bị thương vậy. Là người thân của bọn chúng, họ càng đau lòng và bất đắc dĩ hơn, lại càng thấy mình có lỗi.

Sinh mạng của nha đầu nhà họ Chu không còn kéo dài bao lâu nữa, họ rất đồng cảm và cũng thấy tiếc hận.

Nhưng cũng chỉ là đồng cảm và tiếc hận. Bọn họ đau lòng cho con mình và không muốn đứa trẻ nhà mình bị sa sút tinh thần bởi vì một người sắp chết, lại càng không muốn có chuyện sơ xuất gì xảy ra.

Đối mặt với tình thân ruột thịt, bất kỳ người làm cha làm mẹ nào cũng đều trở nên ích kỷ vậy đấy!

Hiện thực luôn tàn khốc vô tình, không thể vãn hồi được.....

Hai tháng nữa, con gái của nhà họ Chu sẽ chết đi,

Nhưng hãy nhìn con chúng ta xem. ...Ánh mắt tuyệt vọng như vậy khiến trong lòng người làm trưởng bối chúng ta cảm thấy vô cùng kinh hoàng, sợ hãi!

Ngắm lại thì tình cảnh đáng sợ cách đây không lâu đang hiện lên trước mắt vô cùng rõ ràng. Trong một tháng Chu Nham Hình mê man, tình trạng của con chúng ta như thế nào?

Người gầy gò, tiều tụy không còn ra hình người. Không để ý tới sự thương xót của tất cả mọi người, bỏ ngoài tai lời khuyên của ba mẹ, mặc kệ kỳ vọng của các trưởng bối. Cố chấp chờ đợi ngày đêm, luôn ôm nó vào lòng, không cho phép bất kỳ ai đụng vào, giống như chỉ cần có ai đụng nhẹ một cái là sẽ vỡ mất vậy. Vô cùng cẩn thận như vậy, một khác cũng không dễ xuống. Thái độ quyết liệt như vậy, giống như nếu cô ta không tỉnh lại thì bọn chúng cũng không muốn sống nữa.

Đúng vậy đó, họ hiểu đều hiểu con mình rất rõ. Từ nhỏ đã ngang bướng, quật cường, kiên trì. Bọn nó đã yêu quá sâu cho nên cái gì cũng không quan tâm tới nữa.

Khi đó, bọn họ dĩ nhiên là khổ sở và đau lòng. Nhưng cũng đành mặc kệ cho bọn chúng, bởi vì họ biết rằng Chu Nham Hình sẽ tỉnh lại được.

Nhưng,

Lần này không chỉ đơn giản là hôn mê, mà là bị bác sĩ tuyên án tử, thật ra là sắp chết rồi. Đến lúc đó, con của bọn họ, đứa trẻ mà họ vẫn luôn nâng niu trong lòng bàn tay này có lẽ sẽ làm liều chẳng?

Bởi vì bọn chúng đã từng nói rằng: Muốn được sống chết cùng nhau!

Không được, tuyệt đối không thể được, bọn họ không cho phép xảy ra chuyện như vậy. Cũng không cho phép con mình được làm chuyện tùy hứng nữa. Con trai (cháu) còn trẻ tuổi anh tuấn như vậy, lại còn có tiền đồ trước mắt nữa mà?

Thương tổn rồi cũng sẽ qua đi, vết thương rồi sẽ lành lại. Thời gian là phương tốt nhất có thể chữa lành mọi vết thương, chỉ cần chờ qua nửa năm nữa là bọn trẻ sẽ trở lại như cũ và sẽ gặp được một cô gái tốt để yêu thôi mà.

Trê đường về, các vị thủ trưởng đã cùng bàn bạc với nhau và đạt được một thỏa thuận chung: Lần này bất luận là như thế nào cũng không thể dung túng cho bọn trẻ tiếp được. Phải nghĩ biện pháp để lừa gạt nhóm chúng nó về nhà và canh giữ cẩn thận. Chỉ khi nào nhìn thấy người thì chúng ta mới có thể an tâm được. Tin rằng điều này cũng giúp cho người nhà họ Chu bớt đau khổ hơn.

Chu[Preiya] Hoành Vũ đang khóc thất thanh cũng đã được con trai và con dâu dìu ra khỏi đây. Sự thật đã như vậy rồi, trước đây bọn họ cảm thấy thương cảm, nhưng giờ thì có thể chấp nhận nó mà thôi.

Chu Nham Băng là người cuối cùng rời đi. Đối với sinh mệnh chỉ kéo dài được vài chục năm của em gái mình, đây chính là một hiện thực tàn nhẫn. Trong lòng anh vẫn bình thản. Anh không hề chìm đắm trong đau khổ, giống như ba mẹ, ông nội và em trai mình. Sinh lão bệnh tử của con người vốn chỉ là một vòng luân hồi, luân phiên thay đổi. Chỉ là người sống trên thế gian này dài ngắn khác nhau, sau cùng rồi sẽ trở về với cát bụi.

Không phải là anh vô tình, mà là anh không quan tâm đến chuyện sống chết mà thôi.

Trước lúc ra khỏi cửa, anh quay lại nhìn mấy người đàn ông tiều tụy bi thương đang ngồi trong góc kia một lần nữa. Anh nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng và cả sự tuyệt vọng của bọn họ nhưng trong mắt vẫn có sự bình tĩnh. Xem ra, bọn họ đã thật sự chấp nhận sự thật này rồi.

Chỉ là, cái loại tuyệt vọng trong im lặng này khiến người ta khó mà bỏ qua được. Nó phát ra từng chút một trên làn da, tóc, ngón tay của bọn họ, thâm nhập vào trong không khí và biến mất trong không gian.

Cả căn phòng tràn ngập không khí bi thương. Đặt mình trong hoàn cảnh như vậy khiến người ta cảm thấy hít thở không thông, tim không khỏi bị giầy vò bởi nỗi đau giống như bọn họ.

Nhìn bọn họ như vậy, Chu Nham Băng không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu rồi cất bước rời khỏi phòng bệnh.

Những người trong nhóm này trong mắt mọi người chính là thiên tử trời sinh, sống trong gia đình quyền quý, lại đẹp trai tuấn tú. Nếu có may mắn gặp được họ, người ta sẽ cảm thấy vô cùng hâm mộ. Nhưng tất cả đều không thể chạy thoát được một chữ tình!

Bọn họ không hề muốn rời khỏi người mà mình yêu một bước nào cả!

Tình yêu này thật là vận vẹo. Cảm xúc của họ đã khôi phục lại sự bình lặng thân của lúc trước, thể xác và tinh thần đã bị vùi lấp trong bóng tối đen đặc.

Cho đến tận hôm nay, Chu Nham Băng vẫn không thể hiểu được hết đoạn tình cảm gút mắc của bọn họ với em gái mình. Sinh hoạt của anh vẫn theo quy luật như cũ, mỗi lần cùng phụ nữ lên giường đều tận tình phóng thích **, thẳng thắn mà tuyệt tình. Không một người phụ nữ nào có thể bước chân vào mảnh đất tình ái của anh được.

Anh nghĩ rằng: Có lẽ thứ tình cảm này người ngoài không thể hiểu được đâu. Có lẽ mình sẽ không thể gặp được cô gái khiến mình động lòng, nguyện ý trả giá hết thảy vì cô ấy.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, hoàn toàn cách biệt với thế giới ồn ào ở bên ngoài.

Hơi thở của cô gái trên giường bệnh dù rất yếu ớt, nhưng rất ổn định.

Những người đàn ông ở đây giống như một con thú nhỏ bị thương, họ cuộn người trên sofa đặt trong góc phòng. Khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng dù có đang tiêu tụy đi nữa nhưng vẫn hiện lên một nụ cười nhạt. Anh mất quyền luyến ở khắp các nơi trong phòng đều tập trung vào người còn đang hôn mê nằm trên giường bệnh.

Trái tim sợ hãi đã dần khôi phục lại sự bình tĩnh, sắc mặt yên ổn, giống như sự hoảng sợ vừa rồi chỉ là ảo giác vậy.

Họ vẫn rất hiểu thái độ rõ ràng của cô đối với bọn họ.

Mỗi một buổi đêm, cô dây dưa với bọn họ trên giường. Nơi bí ẩn của thân thể giao nhau, liên tục lên xuống. Ý thức hăm sâu trong con ** mãnh liệt, liên tục thay đổi.

Nhưng bọn họ vẫn nhìn ra được, nơi sâu nhất trong ánh mắt của yêu tinh yêu dấu vẫn trống rỗng.

Yêu tinh không hề có “tình cảm” gì đó với bọn họ cả.

Cô chỉ cần nhiệt độ cơ thể từ họ và mùi hương **. Hơn nữa cô còn muốn mạnh mẽ chiếm lấy trái tim và tâm tình của họ nữa.

Cô đã từng nói rằng: Em không thể yêu các anh được, nhưng em cần các anh. Em đã sống một cuộc đời quá tịch mịch và trống rỗng rồi. Đã có quá nhiều oán hận, khó mà bình ổn lại được. Những thứ này đã làm nên sự tàn nhẫn của em. Em chưa bao giờ muốn buông tay để các anh đi, vì em quá tham lam, quá vô si đến nỗi táng tận lương tâm. Cô nói những lời này rất thân nhiên, giống như là điều mình cần làm, phải làm giống như vậy.

Khi đó, bọn họ cảm nhận trái tim trống rỗng đã được lấp đầy. Trên mặt cũng là nụ cười dung túng.

Cô nhẹ nhàng gọi tên từng người.

Đúng vậy đó, cô không thích bọn họ, nhưng cô đã nói: Cần chúng ta! Như vậy là đủ rồi, đã quá đủ!

Yêu cô- là chuyện của bọn họ, không phải là chuyện của cô, bởi vì trời sinh cô đã lạnh lùng như vậy, trong đời chỉ có duy nhất một chút tình cảm và chú ý thì đều dành cho một người đàn ông đã mất, không hề giữ lại gì cả.

Cho nên nhất định là bọn họ sẽ không có cái gì hết!

Chất lỏng trong suốt từ đôi mắt đã rơi xuống từ lúc nào mà không hề hay biết.

Khi Thủ Man mở mắt ra, trước mắt cô là ánh đèn trắng dịu dịu và trần nhà bệnh viện màu trắng. Cô liền từ từ quay đầu lại thì nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt và tiêu tụy của những người đàn ông kia, nhưng lại mang theo nụ cười. Về mặt như thế khiến cho người ta cảm thấy động lòng và rung động! Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác tức là hàng copy không xin phép.

Môi cô khẽ nhếch lên, cùng bọn họ nhìn nhau mỉm cười.

Bọn họ phát hiện cô đã tỉnh lại, ánh mắt liền chuyển sang vui sướng. Nhưng thân thể lại không hề nhúc nhích, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ lặng lẽ nhìn cô, giống như là muốn ngắm nhìn cô mãi mãi.

Trong đôi mắt đen láy của những người đàn ông bây giờ là hình ảnh cô đang nhìn bọn họ. Cô gái này chính là chính là tình cảm cả đời của tôi.

Những người đàn ông đang chảy nước mắt này, bọn họ thật sự rất yêu cô, yêu đến nỗi trở nên thê thảm! Cho nên mới có đôi mắt chân thành cực nóng như vậy, bên trong ẩn chứa tình yêu quyết liệt, không hề chùn bước, yêu say đắm vô cùng. Điều này khiến Thù Man cảm thấy mình chính là một kẻ nghiệp chướng mang tội ác nặng nề.

Khước từ sự vui sướng.

Nhưng đây không phải là thứ mà cô muốn, hơn nữa cô có thể đoán trước được kết quả ư?

Ở kiếp trước và cả kiếp này, trong tất cả những người đàn ông mà cô đã gặp, A Nhiên chính là người hiểu cô nhất! Cho nên anh chính là người đàn ông duy nhất có thể đi vào lòng cô.

Ngày đó, dưới ánh trăng lung linh mờ ảo, bọn họ ôm nhau dưới bầu trời đầy sao. Anh ôm chặt cô vào trong ngực, níu non bên tai cô: “Thù Man à, có đôi khi anh thật sự muốn giết chết em rồi sẽ tự sát, chôn chung một chỗ. Như vậy sẽ không cần phải chia sẻ em nữa, một mình anh có thể giữ lấy em. Nhưng lại không thể làm như vậy được, anh thật là vô dụng.”

Giọng nói của anh rất ôn nhu, mang theo quyến luyến và tự giễu cợt mình.

Anh nói: “Thù Man à, em thật giống như một đóa hoa kiêu diễm xinh đẹp nơi hồng trần này. Khiến cho người đàn ông nhìn thấy em không thể kiềm chế mà sinh lòng yêu thương, hơn nữa lại sinh ham muốn chiếm hữu mãnh liệt. Cho nên, bọn họ đều rất yêu em, không thể tự thoát khỏi, cùng nhau dây dưa là điều đã được định trước. Toàn bộ điều này không phải là lỗi của em, vậy nên em sẽ được bọn anh sủng ái vô điều kiện đấy.”

Anh nói như vậy thật là tốt!

Cho nên cô mới có thể bốc đồng như vậy, không quan tâm đến thái độ của bất kỳ kẻ nào.

Giờ phút này, có phải cô là một đóa hoa sắp tàn rồi không? Đóa hoa càng xinh đẹp thì khi héo tàn sẽ càng thảm hại, trở nên vàng ố như một tờ giấy vứt đi, không thể níu giữ lại được.

Không cam nguyện bị cắt rời khỏi cành, bị mất đi linh hồn. Không thể làm một cái xác cứng còng, vô hồn, Cho nên chỉ còn một con đường “chết” này mới có thể giải quyết tất cả đau khổ, nỗi nhớ và sự vô vọng của cô.

Như vậy, vẻ đẹp ngắn ngủi mà không thể cứu chữa này mới có thể xâm nhập vào xương tủy, khiến người ta hoài niệm.

Thù Man chính là muốn như vậy, được những người đàn ông bất chấp yêu cho dù phải đau đớn và tuyệt vọng.

“Thù Man à, em tỉnh dậy rồi ư, thật là tốt, quá tốt rồi!” Khuynh Hữ từ sofa đứng dậy, đi đến gần giường bệnh.

Rồi anh vươn tay ra, cẩn thận nắm tay của Thù Man vào tay mình, đặt lên đó một nụ hôn dịu dàng.

Khi đôi môi nóng bỏng của anh chạm vào làn da cô, trong lòng anh cảm thấy đau vô cùng, bởi vì tay của cô rất lạnh, không hề có một chút ấm áp nào.

Anh cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán Thù Man, ôm cô vào trong lòng giống như đang ôm một đứa bé vậy, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, hỏi: “Thù Man à, chúng ta về nhà được không?” Khuynh Hữ muốn mình phải bình thản mà nói ra những lời này, nhưng mà anh lại không thể khống chế sự run rẩy của mình được.

“Được, chúng ta về nhà đi.” Thù Man ngửa mặt lên, nhìn anh mỉm cười, nhẹ giọng đáp lại. Vừa rồi khi cô rúc vào lòng anh, cô liền cảm nhận được thân thể của anh đang run rẩy.

“Khuynh Hữ à, anh đang run đấy, anh sợ hãi điều gì sao? Sợ em sẽ chết đi ư?” Giọng điệu của Thù Man rất bình thản, giống như đang nói về chuyện sống chết của người mà không phải là cô vậy.

Trước ánh mắt mong chờ của cô, đôi mắt của anh đột nhiên xuất hiện từng giọt nước rơi xuống khuôn mặt lạnh lẽo của cô, sau đó tan biến thành từng mảnh nhỏ.

Khuynh Hữ mỉm cười lắc đầu, hôn lên môi cô: “Thù Man à, anh không sợ, chỉ là anh đang thấy lạnh thôi, rất lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 114: Đại kết cục 8

Editor: Preiya

Thù Man lấy tay đẩy người đang vừa hôn mình vừa chảy nước mắt ra, giữ một khoảng cách nhất định. Khóe môi cô cong lên, mỉm cười nhạt, ngẩng lên ngắm nhìn vẻ mặt đẹp đẽ này của anh.

Đôi mắt của anh đã bị che phủ bởi tơ máu, trong đồng tử đã mất đi ánh sáng. Từng giọt chất trong suốt từ trong hốc mắt chảy xuống, sáng bóng giống như đá quý. Người đàn ông này, mặc dù có dáng người cao lớn nhưng ngay tại thời điểm này lại yếu ớt, giống như một đứa trẻ đáng thương cần được mẹ mình quan tâm và an ủi.

Bị cô đẩy ra như vậy làm anh có chút giật mình, nước mắt trên mặt còn chưa kịp khô.

Ánh mắt của anh có chút hốt hoảng mê ly, lại hàm chứa ôn nhu dịu dàng đã biến mất nhanh chóng, nhường chỗ cho sự tịch mịch. Anh nhìn thẳng vào Thù Man, trong mắt in rõ gương mặt gầy gò trắng bệch của cô.

Đối với người đàn ông đang nhìn mình chăm chú này, Thù Man liền mỉm cười giơ tay lên, dùng đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ của anh, phác họa hình dáng khuôn mặt một cách dịu dàng, đầu ngón tay dừng lại nơi khóe mắt một chút, cho dù có lau đi lau lại vẫn không thể ngăn được nước mắt đang rơi xuống.

Bỗng nhiên, trong trí nhớ mù mịt của cô lại xuất hiện một hình ảnh từ chỗ sâu nhất trong đầu, hốt hoảng liền ủa tới cuốn sạch cả lý trí.

Ngày đó là một ngày trước khi Thù Man rời khỏi am ni cô để xuống núi. Sư thái đang ngồi thiền, mắt nhắm lại trong làn khói nghi ngút của Phật đường, sắc mặt của bà bình thản mà lạnh lùng, từ đầu tới cuối chưa từng liếc qua cô một cái, chỉ nói từng lời sâu xa với cô: Thù Man à, người sống cả đời không thể quá mức cực đoan như vậy, làm thế chỉ khiến cho người ta xem nhẹ sự chân thành gì gì đó, trở nên mất phương hướng, bắt đầu lừa gạt bản thân, sinh lòng u mê mà thôi.

Thù Man à, con có duyên Phật rất sâu, nhưng lại không biết cảm kích, ngộ đạo, lại sinh lòng ngạo mạn, trong lòng khô cạn, lạnh lùng như vậy, cho nên cả đời sẽ phải cô độc thê lương, cuối cùng cũng không thể trở nên lương thiện được. Những tâm lòng chân thành của người khác sẽ khiến con thấy đau khổ không chịu nổi, cũng như việc mà con không thể được Phật Tổ dang tay cứu giúp một lần nữa vậy.

Lúc đó, trong lòng Thù Man đã cười thầm, cô cảm thấy lời của sư thái mới đúng là lạnh lùng số một đấy, đem cô về nuôi lớn, chỉ dạy cho cô những việc “đặc sắc” của thế giới bên ngoài, giờ lại độc mồm nguyên rủa cô cuối cùng sẽ không thể làm người lương thiện. Đã sớm cho rằng như vậy thì vì có gì lúc trước lại đem cô về nuôi làm gì, sao không để mặc cho cô tự sinh tự diệt chứ.

Mãi cho đến lúc mà cô hấp hối, cuối cùng Quý Chủng phong trần mặt mày đã đến trước giường bệnh ôm cô, hôn môi từ biệt với cô lần cuối. Cô thấy được trong đôi mắt dịu dàng của anh chính là sự thống khổ, tuy nhiên anh đã cố sức che giấu nó, làm ra vẻ mặt bình tĩnh.

Khi đó cô mới có thể ngộ ra rằng, không phải là sư thái độc ác đã nguyên rủa mình, mà bà chỉ nói ra sự thật, là kết cục đã được định trước của cô.

Ở kiếp trước, Quý[Preiya] Chủng chính là người duy nhất đã đối đãi với cô thật lòng, không quan trọng việc cô bị tàn tật, cũng bỏ qua sự lạnh lùng của cô, là người đàn ông cùng cô thân mật.

Nội tâm của sư thái vô cùng thông tuệ cao sâu, bà có thể sớm nhận ra bản tính của một con người. Có lẽ là từ khi cô còn nhỏ, bà đã sớm nhận ra bản tính ti tiện của cô rồi.

Trong lúc này, từ trong đáy lòng u tối của cô chợt truyền đến tiếng cười nhẹ,

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Thù Man.

Cô ta nói: Thù Man à, cô lại đi hồi tưởng lại những chuyện cũ nhảm chán này nữa sao? Nhớ lại thì có ý nghĩa gì sao? Cô đã được sống lại một lần nữa, hơn nữa bây giờ thì sắp chết đi rồi.

Cô nhìn bây giờ mà xem, anh ta nói: “Chỉ là do quá lạnh thôi”, câu nói dối này quá vụng về. Rõ ràng là giọng nói cũng trở nên run rẩy, nhỏ tới mức không thể nghe được.

Về mặt Thù Man vẫn lạnh lùng, cô nhẹ giọng đáp: “Đúng như vậy đó, những người đàn ông này chỉ cố gắng giữ bình tĩnh thôi, nhưng vẫn đang rơi nước mắt. Coi như nó là kết quả của diễn sinh để làm giảm sự đau khổ. Còn lại là quá trình tan vỡ bị thương khó mà che giấu được. Những thứ này chính là biểu hiện của vẻ sợ hãi. Những điều này tôi đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Tuy nhiên, “kẻ đầu sỏ” gây nên những cảm xúc này lại chính là tôi!”

Thù Man liền cười tự giễu.

Tại thời điểm như vậy mà cô vẫn còn lạnh lùng đến thế, suy luận bằng lý trí rõ ràng. Cô không muốn nghĩ tới nó, nhưng sự thật Thù Man chỉ là một cỗ linh hồn không có nhiệt độ, một thân xác tàn tạ có sự sống kéo dài, trái tim đã sớm mất từ lâu.

Giữa cô và bọn họ.....Chỉ còn lại phóng đảng trầm luân, bản tính nguyên thủy, chưa bao giờ có tình cảm trộn lẫn vào đó. Từ ngày mà bọn họ bắt đầu dây dưa với cô đến giờ, nhất định sẽ bị hủy diệt, mà hơn nữa lại không còn đường lui.

Nhưng, cảm xúc lúc này trong đáy lòng là cái gì vậy?

Thù Man liền cố gắng đoán thử tính chất của nó,

Là không nữ? Hay áy này?

A,

Đúng rồi, hiện giờ cô không thể khống chế cảm xúc của bản thân mình được nữa, bỗng dưng xuất hiện sự áy náy, không đành lòng đối với bọn họ.

Thật là buồn cười, ha ha...

Cảm xúc này tới thật đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước nào!

Kết cục của kiếp trước và kiếp này đều chính xác cả hai lần như sư thái đã tuyên đoán: Cô không thể nào làm người lương thiện được!

Trời sinh tính tình Thù Man lạnh lùng, trái tim khô héo, sống cực đoan, tư tưởng vẫn lầm lạc trong sương mù, u mê, không tìm thấy lối ra. Cô cảm thấy thương cảm cho cảnh ngộ của chính mình, trách ông trời không công bằng.

Hai tuổi bị cha mẹ vứt bỏ, vào lúc trưởng thành nhiều lần cô đã cố gắng để tìm lại bọn họ, mà lại bị họ vô tình dè tiện bán cô đến vùng núi xa xôi. Cho nên cô đã giết chết đôi vợ chồng đã cho cô sinh mệnh kia, hơn nữa lại không cho rằng mình tàn nhẫn, vi phạm thiên lý. Bởi vì đó là kết cục mà họ đáng được nhận khi đã đối xử với cô như vậy.

Một tháng trời, bị đám đàn ông bị ỉm giam cầm và cưỡng gian, sau đó trong lòng cô đã tồn tại một vết thương vĩnh viễn, không thể lành lại được.

Kết cục của những gã đàn ông kia là bị Quỷ Chùng giết chết, bị cô giải phẫu. Trong phòng thí nghiệm của căn cứ, cô đã biến từng bộ phận của bọn chúng thành tiêu bản ngâm trong bình thủy tinh có chứa Fomalin.

Lúc cô làm những chuyện này, Quỷ Chùng vẫn luôn ở cô, về mặt anh lạnh lùng thần nhiên, nhìn cô với ánh mắt ôn nhu khi cô dùng từng nhát, lại từng nhát dao cắt một cách triệt để, giải phẫu một cỗ thi thể.

Trong quá trình giải phẫu, cô vẫn luôn mỉm cười, trong tay nắm chặt lưỡi dao mỏng như chiếc lá lóe lên ánh sáng, trong lòng tràn đầy sung sướng.

Khi đã kết thúc công việc, lúc cô xoay người qua nhìn anh thì thấy trong mắt anh có tia đau lòng vẫn chưa kịp thu hồi lại, nhưng cô cũng bỏ qua không để ý tới.

Những việc đã từng trải qua này khiến cho Thù Man đã sớm mất đi toàn bộ cảm giác chân thật và cảm giác đau đớn. Cô bắt đầu thích mùi vị ngai ngái của máu tươi, thích nhìn vẻ diêm lệ của nó, cũng thích để lại trên người mình từng vết thương lớn nhỏ khác nhau, Thù Man như vậy chính là một ma quỷ!

Tư thế đó nhất định là vô cùng xinh đẹp đấy nhỉ.

Cho nên, cô đã không nhìn tới vẻ đau lòng của Quỷ Chùng.

Vậy là cô đã xem như sự chân thật và trả giá của A Nhiên không hề tồn tại, đến lúc mình thật sự yêu anh thì đã quá trễ rồi.

Mà, sống trên nhân thế này không lâu lắm trong khoảng thời gian không lâu lắm, cô mới phát hiện ra sự dị dạng trong lòng mình.

Lúc này, yêu nghiệt đang ngồi trong góc bỗng dưng đi trước mặt cô, cười khúc khích và đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của cô.

Cô ta nói bằng giọng đầy giễu cợt, sung sướng và vô cùng khinh miệt: Chắc, Thù Man à, cô đầy cảm xúc như vậy khiến tôi thấy thật ghê tởm đấy! Thật không ngờ nha, cô mà cũng có ngày sinh lòng áy náy không đành lòng ư?

Tôi đã hiểu rõ mục đích của cô rồi, Thù Man à, cô chỉ thích cái thân thể đẹp đẽ và mùi vị khác nhau trên thân thể của mỗi người, hơn nữa thẳng thắn nói cho họ biết là cô muốn kéo họ vào địa ngục bởi vì cô rất cô độc.

Cho nên mới lấy tư thái kiêu ngạo, phóng đảng để hấp dẫn bọn họ, làm cho bọn họ hăm sâu vào trong ma chương ** của cô, càng lún sâu thì càng đau khổ, lại không thể tự thoát ra được phải không?

Cô ta xoay mặt Thù Man lại, để cô nhìn rõ từng người đàn ông: Thù Man à, cô nhìn đi, nhìn bộ dạng bọn họ bây giờ mà xem!

Bi thương, vô vọng, tan vỡ, không oán hận, không hối tiếc...

Tốt, tốt lắm, cô đã đạt được mục đích rồi đấy!

Thù Man à, không phải cô đã nói là muốn đi tìm A Nhiên của cô sao? Luôn chờ đợi cái chết sẽ nhanh chóng đến, xem như không nhìn thấy nước mắt của tôi,

Nhưng tại sao bây giờ cô lại do dự như thế, là vì cái gì vậy, những tàn nhẫn và độc ác của cô đã biến đi đâu cả rồi?

Cô khiến tôi cực kỳ thất vọng, rõ ràng cách đây không lâu cô đã nói với tôi rằng cô đã quyết định xong, chuyện này nên kết thúc rồi. Tôi đã thương tâm

như vậy, còn khóc khuyên cô, nói cô đừng nên đối xử với bọn họ như vậy, cũng đừng đối xử với tôi như vậy.

Khi đó thái độ của cô rất lạnh lùng và quyết đoán.

Nhưng sao bây giờ cô lại hối hận chứ?

Trong đôi mắt của cô ta đầy rẫy sự trào phúng, vẻ mặt rất hung dữ, giọng điệu vô cùng khinh thường, điên cuồng chất vấn Thù Man.

Cô chỉ cười cười với cô ta, không tài nào phân bác lại được.

Cô nghĩ thầm trong đầu, dù cho cô có cùng cô ta tranh luận kịch liệt như thế nào đi chăng nữa thì bọn họ cũng không thể phát hiện ra được.

Bởi vì, cô có thói quen luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh và mỉm cười.

Đây là một loại mặt nạ bản năng, khó có thể phá bỏ.

Hình ảnh trước mắt những người đàn ông là: Cô luôn mỉm cười nhẹ, ánh mắt bình tĩnh thản nhiên. Cô lau nước mắt cho Khuynh Hữu bằng động tác vô cùng dịu dàng, cẩn thận, cả người giống như tỏa ra nhu tình vô hạn.

Cô như vậy, cứ như đang đau lòng thay cho cậu ta.

Thù Man đột nhiên dịu dàng như thế khiến cho lòng của Khuynh Hữu tan chảy thành nước. Giờ phút này, tim của anh đang run rẩy, tràn đầy vui sướng. Trong đầu phảng phất sinh ra một loại ảo giác: Cô thật sự quý trọng mình ư, đối xử với mình rất ôn nhu, bây giờ mình chính là món bảo bối được cô che chở, quý trọng nhất.

Sau khi lau sạch nước mắt trên mặt anh xong, khóe môi Thù Man hơi cong lên, mỉm cười nhẹ rồi ngả thân thể ra sau, dựa lưng vào đồng chân bông.

Thấy vẻ mặt anh vẫn còn mờ mịt như cũ, cô liền mở miệng, nhẹ nhàng hỏi, ý cười nơi đáy mắt đã bị vẻ lạnh lùng bình thản thay thế: “Khuynh Hữu à, sao anh lại ngần ngại như vậy?”

Những lời nói ôn nhu, cảm xúc biến chuyển quá nhanh trong mắt cô khiến những người kia ngỡ người ngay lập tức, trong đầu liền trống rỗng- vừa rồi cô vẫn còn rất dịu dàng mà,

Sao giờ lại....

Tâm mắt của họ giao nhau trong không trung, chỉ liếc mắt một cái rồi lại lắc đầu bất đắc dĩ, trong lòng thở dài bất lực.

Tâm ý bọn họ đối với cô, chính là theo đuổi và sủng ái, những cái khác không quan trọng.

“Hả....” Khuynh Hữu hoảng hốt một chút rồi lại khôi phục tinh thần như cũ, sự vui sướng trong lòng dần dần biến mất.

Ngay sau đó, anh chỉ mỉm cười lắc đầu, thở dài cực kỳ bất đắc dĩ rồi lấy bao thuốc lá trong túi quần ra, đốt một điếu đưa lên miệng, hít vào một hơi thật dài. Hút xong, anh liền đưa điếu thuốc tới gần môi cô, nói bằng giọng điệu vô cùng sủng nịch: “Em đây.... Thật là hết cách với em rồi.”

Đôi môi Thù Man khẽ nhếch lên, từ từ nhắm hai mắt lại. Cô nâng tay phải lên, giơ ngón trỏ và ngón giữa ra giữ lấy điếu thuốc, hít vào một hơi thật sâu và chậm rãi phun ra một ngụm khói trắng.

Gương mặt dù trắng bệch nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, đang tỏa ra vẻ lười biếng, hưởng thụ.

Căn phòng tạm thời yên tĩnh trong chốc lát, chỉ có tiếng thở của cô và bọn họ quẩn quanh trong không khí.

Thù Man lẳng lặng hút thuốc, một ngụm rồi lại một ngụm, tàn thuốc giữa hai ngón tay rơi xuống thành từng mảng trắng xám.

Mãi cho đến khi điếu thuốc sắp cháy đến ngón tay, cô mới dập tắt nó trong gạt tàn. Sau đó quét ánh mắt lạnh lùng lần lượt đến từng người đàn ông trong phòng một cái, sau cùng ánh mắt dừng lại tại một điểm hư không, im lặng không nói gì.

Cô cần phải cẩn thận suy nghĩ lại, mình thực sự muốn kéo bọn họ đi cùng mình đến địa ngục tối đen lạnh lẽo, căn bản là không hề tồn tại như trong tưởng tượng hay sao?

Cô là người đã chết một lần rồi, nhưng không phải vẫn chưa từng đến được nơi đó ư?

A Nhiên của cô sẽ ở đó chờ cô chăng?

Giờ phút này, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng cùng mùi máu tanh nồng nặc. Mấy người đàn ông này, thân thể cùng cô dây dưa không dứt. Ánh mắt và vẻ mặt cũng không có gì khác biệt.

Hiện giờ ánh mắt mà bọn họ nhìn cô vô cùng ôn nhu, quyến luyến, kiên định, quyết tuyệt!

Thù Man hiểu rất rõ, dĩ nhiên là họ đã chuẩn bị kỹ càng cho việc kết thúc sinh mệnh rồi.

Bởi vì cô mà họ không màng đến bản thân, tôn nghiêm, hơn nữa còn không hề do dự mà vứt bỏ cả tinh thần.

Bọn họ quá yêu cô, cho nên cô mới dám làm tổn thương đến họ mà không hề kiêng nể gì!

Tôn nghiêm của cô đã sút mẻ nghiêm trọng, linh hồn cũng không đủ sức tồn tại.

Cần phải kéo theo rất nhiều sinh mệnh vô tội để cùng làm bạn đường.

Cô vẫn luôn tùy hứng như vậy, cũng rất cố chấp làm theo ý muốn của bản thân.

Mà lúc này, cô đã bắt đầu do dự...

Thật lâu sau,

Khóe môi Thù Man hơi cong lên, trong mắt có rất nhiều tia sáng chuyển động. Cô nhìn về phía những người đàn ông và mỉm cười với họ.

Trong mắt những người đàn ông, hình ảnh cô cười rất đẹp, tuy nhiên nụ cười đó lại rất lạnh lùng.

Trong đôi mắt cô vẫn có ý cười, nhưng ý cười đó rất lạnh, giống như tất cả mọi việc trước mắt đều chỉ là hư ảo, từ từ biến mất.

Giọng nói của cô truyền tới từ trong không khí, nghe vô cùng hư ảo, không hề có cảm giác chân thật,

Cô nói những lời này bằng giọng rất nhẹ: “Thật ra em đã đoán được là sinh mệnh của mình sắp đi đến hồi kết thúc, hơn nữa cũng đã chuẩn bị rất kỹ càng, chỉ còn đợi cái chết đến thôi. Còn sống là chuyện đã quá mệt mỏi, bất kể là kiếp trước hay kiếp này em đã quá mệt mỏi rồi. A Nhiên chết đi, em không còn lưu luyến gì trên đời này nữa. Nhân thể mờ mịt, thể xác và linh hồn trở nên thật cô độc, dần dần trở thành một thảo nguyên không thể mọc nổi một cọng cỏ. Các anh đều là những người tốt, rất tốt... Nhưng loại tình cảm chân thành của các anh không thể xóa đi sự cô độc trong linh hồn em được.”

Ánh mắt của cô lạnh nhạt, lời nói nhẹ nhàng nhưng lại giống như một lưỡi dao sắc bén đâm thủng trái tim của Khuynh Hữu, cũng như tim của những người đàn ông còn lại.

Khiến bọn họ đau xót, đau đến mức chỉ muốn xe nát bản thân mình ngay trước mặt cô.

Bọn họ đã yêu cô quá sâu đậm, đến nỗi tan xương nát thịt, tim cũng đã vỡ!

Nhưng, mọi người đều biết trước giờ cô là một người rất tuyệt tình với bất kỳ ai, bọn họ cũng không dám hy vọng xa vời sẽ được cô đáp lại, thậm chí là thương hại cũng được, bọn họ cũng vì cô mà chuẩn bị đi tìm cái chết.

Khi đó, những lời của cô rơi vào tai họ, hóa thành sợi tơ đâm thủng trái tim, cơ thể và bàn tay không khống chế được mà trở nên run rẩy.

Những người đàn ông căn thẳng cắn chặt khớp hàm, không nhúc nhích từng mắt nhìn cô gái đang ngồi trước mặt mình, đôi mắt cô tịch mịch u tối giống như bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Cô ấy nói: Sau khi A Nhiên đi, em không còn lưu luyến thế gian này nữa.

Cô ấy nói: Nhân thể mờ mịt, thể xác và linh hồn đều cô độc.

Cô ấy nói: Thâm tình của bọn họ cũng không thể xóa đi sự hoang vắng và cô độc ẩn sâu trong linh hồn!

Cô ấy nói ra những lời này rất lạnh lùng, thản nhiên.

Đôi mắt của cô thì lay động xa xăm.

Một cơn lạnh thấu xương liền lan tràn khắp thân thể, khiến máu và lục phủ ngũ tạng của bọn họ dần dần đông lại.

Gờ phút này, bọn họ đã không thể suy nghĩ được gì nữa, trong đầu là một mảnh trống rỗng.

Giọng nói của cô đang vang vọng bên tai, bên trong đó là sự tàn nhẫn dịu dàng.

Họ đã không biết đau đớn là gì, đến cả linh hồn cũng bắt đầu mất đi cảm giác.

Bầu không khí trở nên im ắng, có thể nghe thấy được tần suất máu chảy trong thân thể.

Nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của những người đàn ông này, Thù Man lại khẽ thở dài.

Cô nhích thân thể ra khỏi gối dựa rồi vươn người tới trước, đưa tay ra chạm vào cổ của Khuynh Hữu đang ngồi cạnh giường, dán sát mặt mình vào mặt anh, nhẹ nhàng ma sát, thở dài và thì thầm: “Khuynh Hữu à, anh nói xem vì cái gì lại đi yêu một người, trong khoảng thời gian ngắn hạn hoặc dài hạn;

nhưng tại sao quên đi một người thì cả đời cũng không thể?”

“Các anh yêu em như vậy, không hề ít hơn A Nhiên, em đều hiểu rõ, nhưng bản thân mình lại không thể hồi báo các anh được, hiểu ra thì đã quá muộn rồi. Em thật sự không nên làm như vậy! Em đã quá ích kỷ, quá tham lam, quá vô sỉ mà muốn chiếm lấy các anh.”

Phú Tu liền đứng dậy, mỉm cười đi đến bên cạnh Thù Man rồi ngồi xuống, người dựa sát vào cô, vùi đầu vào cổ cô, khàn giọng nói: “Bọn anh hiểu rõ em mà, Thù Man, cũng cam nguyện bị em chiếm lấy.”

Cô quay sang mỉm cười nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu, nói bằng giọng bình thản: “Phú Tu à, em không thể tùy hứng nữa, như vậy sẽ không công bằng đối với các anh! Các anh đã phải trả giá quá nhiều, nhưng em lại xem nhẹ chúng, nhưng... Những tình cảm cố chấp, cam nguyện, kiên định, luyến tiếc, hết sức chân thành này khắc quá sâu, khiến cho em bắt đầu động lòng, khó có thể tự kiềm chế được... Hiện giờ, em thật sự không đành lòng, vừa rồi “cô ta” còn cười nhạo em và nói: Thù Man à, không ngờ cô cũng có ngày phải mềm lòng sao?”

Mấy người đàn ông liền thấy trong lòng đau xót, nhìn Thù Man với vẻ mặt không thể tin nổi. Trái tim vì bị kích động mà đập loạn lên, không thể ngăn được cảm giác mừng như điên này.

Trái tim lạnh giá cuối cùng đã lay chuyển, linh hồn vô cảm bắt ngờ đã phục hồi lại cảm xúc.

Cô ấy...rốt cuộc đã nhìn thấy chúng ta rồi, trong đôi mắt đen láy kia đang phản chiếu hình ảnh của mỗi người chúng ta rất rõ ràng.

Lúc này trong lòng họ đã cảm thấy viên mãn rồi.

“Ai...” Thù Man liền nhắm mắt lại rồi nhẹ nhàng thở dài, nói: “Em không đáng, thật sự không đáng để được các anh đối xử như vậy đâu!”

Lúc này bên tai cô chợt truyền đến một giọng nói khàn khàn” “Thù Man à, nếu không có em thì bọn anh sẽ có thể sống một mình được sao? Em chết đi rồi thì kiếp số của bọn anh cũng mất, bọn anh sống thì có ý nghĩa gì nữa chứ? Em cũng biết mà, em nói xem bọn anh đã phải chịu bao nhiêu khổ sở rồi?”

Chẳng biết từ lúc nào mà Bạch Thành đã đến bên cạnh ba người, anh vươn tay ra ôm lấy Thù Man đang ở trong lòng Khuynh Hữu rồi ôm cô thật chặt.

Thù Man không trả lời, cô chỉ vươn tay ra ôm lại anh, vuốt ve mặt anh, nói: “Không đồng ý với em không được sao, hãy để cho em được thoải mái, được chứ?”

“Thù Man à, bọn anh không thể đồng ý với em được, tuyệt đối không thể!” Giọng nói của Lý Khanh vô cùng ôn nhu, nhưng lại ẩn chứa sự bá đạo khiến cô không thể nghi ngờ và phản bác lại.

Thù Man quay qua nhìn anh, hai ánh mắt liền chạm vào nhau...

Anh chỉ đang lặng lẽ ngồi im tại chỗ, đôi chân thon dài bắt chéo vô cùng tao nhã, quý phái. Cả người đều toát ra vẻ khí phách, cao ngạo, ánh mắt cũng vô cùng kiên định, lạnh lùng.

Anh chỉ đang nói nói cho cô biết là anh “không thể đồng ý!” Đây là quyết định của anh, cũng là quyết định của mỗi người bọn họ.

Thù Man nhìn anh rồi nở nụ cười vô cùng vui vẻ: “Được, không đồng ý vậy.” Cô lặp lại lời của anh, vừa nói vừa cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt trắng bệch đang dần trở nên sinh động.

Nhìn cô cười xinh đẹp như vậy, những người đàn ông cũng bắt đầu cười theo, vô cùng thỏa mãn sung sướng: “Được rồi, Thù Man đã tỉnh lại rồi, chúng ta cũng không cần phát ngốc ở bệnh viện nữa. Cô ấy rất ghét mùi của bệnh viện! Chúng ta cùng về nhà thôi!” Chu Nham Hải vừa nhìn hai người, vừa cười nói.

“Nam Tạm à, cậu lái xe đi.” Nói xong, Bạch Thành liền bước nhanh về phía cửa.

“Được.” Nam Tạm đáp lại rồi cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Khuynh Hữu cúi đầu xuống hôn lên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của cô: “Thù Man à, chúng ta về nhà nào.”

“Được, về nhà thôi.” Thù Man mệt mỏi nhắm mắt lại, cô tiến sát vào lòng anh, cảm thấy thân thể mình bây giờ vô cùng mệt mỏi, giống như bị hút hết khí lực, ý thức cũng bắt đầu trở nên mù mịt.

Trên đường về nhà, cô đã bị hôn mê bất tỉnh.

Trở về đến biệt thự, cô đã hôn mê suốt hai ngày, đến tận buổi trưa hôm kia mới tỉnh lại.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Chu Nham Hải đang nghiêng người đứng bên cửa sổ, nhân nhợt liếc nhìn những người đàn ông khác, sau đó anh thu hồi tầm mắt lại rồi rút một liều thuốc trong hộp ra, đốt và hút một ngụm khói.

“Tôi đi xem cô ấy.” Lý Khanh vừa nói xong bèn xoay người đi vào phòng ngủ.

Mấy người còn lại tiếp tục im lặng.

Trong phòng ngủ vô cùng yên tĩnh, hai người ngồi dựa sát vào nhau trên chiếc giường rộng rãi.

Hai tay Nam Tạm ôm chặt lấy eo của Thù Man, môi anh vờn ra gặm cắn môi cô từng chút một, dùng đầu lưỡi đẩy miệng của cô ra, chui sâu vào khoang miệng. Cánh tay đang đặt treo cô cũng tăng thêm sức lực rồi thông thả tiến vào trong quần áo của cô.

Anh dùng bàn tay to lớn mon trón da thịt mềm mại nhẵn nhụi của Thù Man, lần sâu một tác rồi lại một tác phía sau lưng cô, động tác vô cùng ôn nhu nhưng không hề có yếu tố **.

Rồi môi dưới của anh liền dờn xuống cảm của cô, thì thảo nhưng kiên định: “Thù Man à, bọn anh không hối hận, không hề hối hận!”

Cô dịu dàng nhìn anh, mỉm cười không nói.

Anh đang ôm cô, cảm giác vô cùng khản trường, cách một lớp quần áo Thù Man cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập vang dội và cả nhiệt độ ấm áp của anh.

“Thù Man...” Tiếng gọi ôn nhu truyền tới từ phía đằng sau cô, chẳng biết từ lúc nào mà Lý Khanh đã đi tới, lúc này môi anh đang hôn nhẹ lên gáy cô.

Tiếng gọi trầm thấp này vô cùng dịu dàng. Giống như cả hai người muốn đem toàn bộ sự dịu dàng này dùng hết một lần này vậy.

Thù Man nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Đôi môi mềm mại dán sau gáy cô nhẹ nhàng chuyển động đến mỗi tác da thịt, nụ hôn liền hướng lên phía vành tai.

Đem vành tai của cô ngậm vào trong miệng, anh khẽ gọi tên cô: “Thù Man.”

Hiện tại Thù Man vô cùng dễ bảo, cô không vùng vẫy, cũng không đáp lại, để mặc cho bọn họ hôn mình. Lý Khanh chỉ là ngậm tai cô vào miệng, không hề mang theo chút ** nào.

Trong hoàn cảnh này, tiếng da thịt chạm nhau, tiếng hô hấp có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Ở một khắc này, thời gian giống như ngừng trôi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, tiếng gọi trầm thấp của Khuynh Hữ liền truyền tới bên cạnh cửa: “Thù Man à, bọn anh đều biết sự tính toán của em rồi. Bọn anh không cần em nữa, không cần đâu. Ngày mai cậu ta sẽ đến đây, em đi cùng với cậu ta đi.”

Thì ra bọn họ đã biết hết rồi ư. Cả người Thù Man liền run lên.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt cô liền có tia sáng chuyển động, mang theo ý cười.

Lý Khanh bừng mặt cô lên, quay sáng phía mình.

Đôi con ngươi đen nhánh sụp xuống, anh cúi đầu kề mặt mình lên sát mặt cô.

Khi hai má chạm nhau, anh liền thờ dài một tiếng.

Hai tay anh liền vờn ra ôm lấy eo của Thù Man, ôm rất chặt, vô cùng chặt. Ngay một khắc sau đó anh liền buông tay ra rồi xoay người rời đi.

“Ai...” Khuynh Hữ liền thờ dài một hơi, khóe môi xụ xuống đầy âm đạm, nghẹn ngào nói: “Anh sợ lắm Thù Man à... Thù Man, anh sợ.....đến nỗi không thể kiềm chế được run rẩy- tuy nhiên, anh luôn tự nhủ thâm trong lòng rằng: không được sợ, không được sợ, mặc kệ là Thù Man như thế nào đi nữa, thì sẽ cùng, sẽ cùng.....nhưng vẫn nhịn không được....liềm nén không được.”

“.....Khuynh Hữ à, anh là đàn ông mà, sao chưa gì đã khóc rồi hả?” Thù Man liền giơ tay lên, ôn nhu gọi anh: “Khuynh Hữ, anh lại đây, đến đây nào.”

“Còn không phải vì em sao tiểu yêu tinh!” Khuynh Hữ than thở vài tiếng rồi dùng chóp mũi của mình đụng vào chóp mũi của cô, giọng điệu cực kỳ ủy khuất.

“Đồ tồi này!” Khuynh Hữ liền rút tay về rồi đem Thù Man xấu xa ôm chặt vào lòng, hung hăng hôn lên môi cô, đem tiếng cười của cô nuốt vào trong miệng mình.

Nam Tạm và Lý Khanh nhìn hai người cười đùa đầy sùng nịch, cũng bèn cười ra tiếng. Áp lực và gánh nặng trong lòng cũng bị tiếng cười làm vỡ mất.

Chương 115: Đại kết cục 9

Editor: Preiya

Bây giờ là vào giữa mùa hè, sau buổi trưa thời tiết lại càng nóng nực hơn, ánh mặt trời vô cùng nóng cháy.

Làn gió khô nóng thổi vào bên trong cửa sổ đang mở rộng, ngang qua đại sảnh có những người đàn ông đang ngồi, vẻ mặt họ bình tĩnh, tuy nhiên trong lòng lại vô cùng rét buốt, thê lương, tuyệt vọng.

Hôm nay, người con gái mà tôi yêu chân thành,

Nghiep chương của kiếp số tôi,

Yêu tình trở thành chấp niệm của tôi,

Sắp rời khỏi tôi rồi,

Rời khỏi tầm mắt của tôi,

Rời khỏi sinh mệnh của tôi,

Vĩnh viễn!

Cô ấy vẫn như trước kia, giữa hai đầu lông mày là nụ cười nhạt thanh thản, thái độ lạnh lùng, không cho phép tôi phản bác lại.

Trước khi cô ấy chết đi, trong hai tháng cuối cùng này, cho dù là sau đó, cô ấy cũng không cho phép chúng tôi gặp mặt.

Trừ Chu Nham Hải ra. Anh ta không những là người đàn ông của cô, mà còn có thêm một mối quan hệ huyết thống nữa.

Đây là thỉnh cầu của cô ấy.

Đêm qua, yêu tình của tôi mặc một chiếc váy màu xanh lục mới tinh. Áo ngắn cổ tròn làm từ sợi gai, váy xanh nhạt dài chấm đất, trên vạt áo và váy có hình thêu thủ công tinh xảo, là một cây trúc đào lớn đang nở hoa màu trắng, từ quần áo tỏa một mùi thơm nhẹ nhàng mà thanh đạm. Chân cô mang một đôi giày thêu bằng vải màu đỏ tươi, trên mũi giày thêu hình uyên ương và hoa sen. Tóc được búi bằng một cây trâm đào.

Thù Man như vậy nhìn giống như hết như khi đang còn sống ở thế giới trước đây, những thứ này là do cô muốn bọn họ đặt mua sau khi cô tỉnh lại từ lúc hôn mê khi từ bệnh viện trở về nhà.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất mà cô tự mở miệng nói với bọn họ rằng mình muốn một thứ gì đó.

Khi đó bọn họ cũng không hề hỏi xem tại sao đột nhiên cô lại muốn mua những thứ này.

Chỉ cần là thứ cô muốn, bất luận là cái gì thì bọn họ đều cho, không cần phải hỏi tới lý do.

Hiện giờ họ đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của nó rồi, đầu liền giống như bị búa tạ đánh trúng.

Đột nhiên họ nhớ lại lúc mà Lưu Nhiên còn sống, anh đã từng kể lại giấc mơ trùng lặp của mình với họ: Thù Man nằm trong quan tài. Cái mà anh miêu tả không phải là rất giống với lúc này hay sao?

Thì ra đây là lễ phục vẫn hằng tồn tại trong ý thức mà cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho tang lễ của chính mình.

Hơn nữa cô cũng đã từng mặc nó rất nhiều lần rồi.

Dưới ánh đèn của phòng khách, yêu tình của tôi vẫn mỉm cười, toàn bộ thân thể đang cuộn mình trên sofa, giữa hai ngón tay trắng nõn mảnh khảnh là điều thuốc lá đang cháy. Từng ngụm khói được phun ra từ đôi môi trắng bệch của cô ấy, cô ấy đang nhẹ nhàng hút vào từng ngụm khói rồi phun ra. Cả người đều toát ra vẻ hấp dẫn và quyến rũ nở rộ, phiêu tán trong không khí, truyền vào hơi thở, làm người ta say mê.

Hút xong một điếu, cô ngược mắt lên nhìn bọn họ, trong mắt tràn đầy chân thành, tha thiết và ôn nhu.

Giọng nói của cô vô cùng mềm mại, trong trẻo, lại xa xôi như vậy.

Cô nói: “Em đã đối xử với các anh không tốt, cuộc đời này không thể trả hết tội lỗi được. Từ trước đến giờ, các anh đều biết tính cách lạnh bạc của em, khoảng thời gian còn lại các anh không cần tới để gặp em nữa, tang lễ cũng không được phép tới dự.”

Lời nói của cô khiến tim bọn họ vỡ vụn thành từng mảnh, lý trí cũng mất đi, thân thể trở nên cứng ngắc.

Lại chỉ có thể nhìn cô một cách tuyệt vọng.

Một khắc đó, bọn họ vô cùng thiếu từ ngữ, dù môi đang khép mở cũng không thể nói tròn một câu.

Cô nhìn thấy sự kinh hoàng trong mắt họ và cả thân thể cứng ngắc nữa, nhưng lại làm như không nhìn thấy gì.

Thù lqđ Man lại tiếp tục mỉm cười, giọng điệu vẫn bình thản và ôn nhu như trước: “Em biết các anh đều yêu em, cũng có thể hiểu được lời em nói mà.”

Rồi cô ấy đứng dậy đi đến cạnh tôi, thân thể mềm mại liền tiến sát vào lòng tôi, dịu dàng nhìn mặt tôi với đôi mắt sáng như những vì sao được lồng mi dày che khuất, dùng những ngón tay lạnh lẽo vuốt ve khuôn mặt, đôi môi và tóc.... của tôi. Trong đôi mắt ấy dường như đang quỳ lạy... Cô vuốt ve chúng thật lâu... thật lâu.....

Đây là cách từ biệt, cũng là cách xa nhau.

“Hãy sống cho thật tốt, trở về bên ba mẹ và gia đình của anh. Nếu như các anh đi theo em, thì những người nhà họ Chu yêu thương em thật lòng sẽ phải gánh chịu sự chỉ trích của người nhà các anh. Thù Man này đã tạo ra quá nhiều tội nghiệt rồi, em không muốn trước khi chết lại để lại thêm một tội nghiệt nữa. Tôn nghiêm của em đã sớm mất đi không còn lại bao nhiêu, cho nên em muốn mang theo một chút tôn nghiêm cuối cùng này, các anh sẽ thành toàn cho em chứ?”

“Đây là mong muốn ích kỷ sau cùng của Thù Man với các anh rồi!” Đôi mắt của cô sáng như sao, phát ra tia long lanh, rạn rờ lại đâm vào mắt họ, nhưng họ lại không thể khóc được, chỉ có vết thương trong lòng đang âm thầm chảy máu.

Trong bầu không khí im lặng tịch mịch thật lâu, bọn họ cùng cô đứng sững đôi, cuối cùng đã bại trận.

Đúng vậy, bọn họ sẽ đáp ứng cho cô, cho dù trong lòng trăm ngàn lần không tình nguyện.

Bởi vì tình yêu đối với cô đã chiến thắng sinh mệnh và cả sự tôn nghiêm!

Bởi vì lời thỉnh cầu chân thành của cô!

Là sự tôn nghiêm cuối cùng của cô!

Là lời thỉnh cầu cuối cùng của cô!

Thể xác và tinh thần của tôi đã sớm vì cô mà bẽ nát đến nỗi không thể khôi phục lại được, mất đi tri giác.

Cái chết của cô khiến cho linh hồn và ** bọn họ đều tê liệt, sự đau đớn không còn tồn tại nữa, vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, phá tan sự yên tĩnh và thể lương của căn phòng.

Mấy người đàn ông liền liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy rõ trong mắt đối phương đều là đau khổ và âm ảm, họ biết Lư lqđ Huyền đã đến- bọn họ cũng không thể ngăn cản hẳn ta được.

Tuy lý trí đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vẫn không thể che giấu được việc trong lòng đang rạn nứt.

Lý Khanh đứng dậy đi đến mở cửa, đối diện với anh là khuôn mặt Lư Huyền đang mỉm cười nhạt.

Anh lạnh lùng nhìn anh ta một cái, im lặng không nói gì rồi xoay người đến chỗ sô pha và ngồi xuống.

Sau đó Lư Huyền liền tiến vào bên trong nhà, dùng ánh mắt đánh giá những người kia một chút. Trong lòng anh hơi kinh ngạc, sao bọn họ đối với sự xuất hiện của anh lại bình tĩnh như vậy? Trong mắt không hề có chút kinh ngạc, địch ý và phẫn nộ nào.

Chỉ có lạnh nhạt và bình tĩnh thôi ư?

Có phải bọn họ đã sớm biết anh sẽ xuất hiện và đã chuẩn bị tốt để đáp lại rồi không?

Chắc chắn là bọn họ sẽ không để cho Lư Huyền anh một đường sống. Hoặc là cam nguyện để anh mang cô gái kia rời đi.

Đúng rồi, chắc hẳn sẽ là vậy sau. Bởi vì khi anh nhìn thấy bọn họ, chỗ ngồi dành cho anh là một chiếc ghế sô pha được đặt riêng ở một nơi.... Là một dạng chống đỡ khác.

Lư Huyền thân nhiên đi đến chỗ chiếc ghế rồi ngồi xuống, hai chân bắt chéo đầy tao nhã. Anh lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa đốt, hút lấy một hơi và phun ra từng ngụm khói. Mắt anh hơi híp lại, nhìn những người đàn ông ngồi đối diện qua màn khói.

Anh trực tiếp mở miệng hỏi: “Tôi tới để đón Thù Man về lại nhà.” Nhà ở đây, đương nhiên là chỉ nhà họ Lư rồi.

“Được.” Có giọng nữ bình thản, ôn hòa từ phía sau những người đàn ông truyền đến.

Những người kia hơi ngần ra rồi chậm chậm quay đầu lại, cùng gọi tên “Thù Man” bằng giọng khô khốc khàn khàn, trong đó có sự ôn nhu quyền uy vô hạn.

Thù Man mỉm cười bước tới, nhìn họ bằng ánh mắt sâu xa, cô đi qua và dùng môi của mình hôn lên trán, lên đôi môi đang run rẩy của họ, một cái hôn rất nhanh rồi rời khỏi: “Không cần phải nhớ đến em đâu, kết cục này đã được định sẵn rồi.”

Ánh mắt cô vẫn chăm chú nhìn họ không rời, vì cô đang đợi câu trả lời của họ.

Cô muốn câu trả lời, đối với bọn họ mà nói có biết bao nhiêu là tàn nhẫn, nhưng họ vẫn không thể né tránh được.

Thật lâu sau,

“Được...” Rặng được một chữ đơn giản này từ trong cổ họng ra quả là quá sức nặng nề.

Có được câu trả lời rồi, Thù Man mới quay đầu lại mỉm cười nhìn người đàn ông kia: “Có thể đi được rồi.”

Lư Huyền liền cười lạnh rồi đứng dậy, hỏi những người đàn ông của Thù Man: “Các người có muốn nói gì nữa không?”

“Còn lời nào để nói nữa ư?” Nam Tạm trào phúng cười hỏi.

“À, dĩ nhiên là không rồi.” Lư Huyền cười cười, nói: “Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi.” Đây rõ ràng là khiêu khích, anh rất muốn xé nát vẻ trấn định, bình tĩnh của bọn họ ra.

Nhưng,

Anh liền rất nhanh đã thất vọng, bởi vì giờ đây những khiêu khích của anh đã trở nên vô hiệu với bọn họ.

Lư Phi Huyền nhún nhún vai đầy thất vọng, anh liền xoay người đi ra cửa, Thù Man cũng xoay người đuổi theo anh, chưa từng quay đầu lại.

Mấy người đàn ông đồng loạt đứng dậy, vươn hai tay ra, cánh tay đã cứng ngắc trong không khí theo hướng mà cô bước đi.....

Cô ấy đã đi tới cửa,

Cô ấy bước xuống cầu thang.....

Khi bóng dáng Thù Man đã biến mất, cánh tay mà họ duỗi ra trong không khí liền run rẩy kịch liệt. Họ cắn chặt răng, thân thể không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa trống không. Thân thể họ hơi loạng choạng, không đủ sức để đứng nổi nữa, tham lam nhìn bóng lưng của cô cho đến khi nó biến mất.

Rốt cuộc đã không thể nhìn thấy được nữa....

Bóng lưng gầy yếu xinh đẹp của cô ấy, là hình bóng xinh đẹp cuối cùng mà cô để lại khi chúng tôi xa nhau....

Thù Man được Lư Huyền đến đón đi. Những người đàn ông ở lại biệt thự cả đêm, ngồi một mình trên ghế sofa mà cô đã cùng bọn họ ngồi dựa sát vào nhau, ngủ trong căn phòng mà bọn họ đã từng ôm nhau ngủ. Trong không khí vẫn còn lưu lại hương hoa nhài trên người cô.

Tình cảm mà cô ấy mang đến, giống như ánh lửa đốt cháy, khói lửa nở rộ đầy trời. Lúc nó tắt, tôi đã nhìn thấy cảnh tượng hoang vu suy tàn nhanh chóng. Rõ ràng là tôi đã đáp ứng nguyện vọng của Thù Man, là tự mình buông tay. Tôi thật khó có thể tưởng tượng là, về sau tôi phải sống như thế nào đây?

Lúc mặt trời mọc, bọn họ rời khỏi biệt thự, ai về nhà nấy. Cửa sổ của căn biệt thự này đã bị bọn họ dùng gỗ niêm phong lại, trong đây là vùng không gian trong lòng của riêng họ, không cho phép bất kỳ ai xâm nhập, cho dù là động vật đi nữa.

Chu Nham Hải về đến nhà, bình tĩnh nói lại cho ba mẹ, ông nội và anh trai biết rằng: Thù Man đã trở về nhà họ Lư. Đây chính là yêu cầu cuối cùng của cô.

Ngay lập tức, ba mẹ và ông nội liền khóc rống thất thanh, lại chỉ có thể thỏa hiệp trong bất lực, không thể bác bỏ, bởi vì đây là yêu cầu cuối cùng của con gái (cháu gái) mình.

Nam Tạm vừa vào đến phòng khách đã nhìn thấy tất cả người thân của anh tề tựu đông đủ ở đây. Ba mẹ, ông nội, các cô di chú bác đều mang vẻ mặt kinh dị nhìn anh. Anh nhìn mọi người, chỉ cười âm thầm, nói bằng giọng điệu cao ngạo, bất kính: “Làm sao vậy? Việc con trở về khiến mọi người kinh ngạc đến thế ư?” Nói xong anh cũng không nhìn đến phản ứng của mọi người, nhanh chóng trở về phòng ngủ của mình.

Khi người trong nhà nhìn thấy Nam Tạm trở về, họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không thể tin nổi.

Trước giờ anh đều cố chấp, yêu nha đầu kia đến thế mà sao giờ lại trở về được nhỉ?

Bọn họ còn đang suy nghĩ xem nên lấy cớ gì để lừa anh về nhà, vậy mà anh lại....

Những ba mẹ ở nhà khác khi nhìn thấy con mình trở về, biểu hiện cũng không khác gì so với nhà họ Nam.

Chu Nam Hải ngồi trong căn phòng sách mà anh và cô đều yêu thích nhất, nhìn bức tranh Thangka vẫn điểm lệm, tình xảo được treo trên tường kia thật lâu. Nó vẫn là thứ mà Thù Man yêu thích, nhưng cô không bao giờ muốn giữ lấy, nó chỉ đơn thuần là một bức tranh Thangka mà thôi.

Lúc màn đêm buông xuống, anh yên lặng đốt một điếu thuốc, tình thế thường thức hương vị của nó. Đây là nhãn hiệu thuốc là mà cô yêu thích nhất. Khói thuốc dày đặc tràn và cô hòng khiến ngực anh cảm thấy đau đớn. Giống như việc người ta lấy giấy bôi ra để quán thuốc hút, khiến người ta cảm thấy không được thoải mái, theo bản năng phải nhũm mày vì khói quá nhiều.

Nhưng Thù Man lại thích như vậy, mỗi lần hút thuốc về mặt của cô lại rất hưởng thụ, bộ dạng cực kỳ lười biếng.

Thần thái của cô, cho dù là ở về mặt nào cũng đều khiến cho anh dễ dàng mê muội, điên cuồng.

Cô từng nói: Anh à, bản thân em được tạo thành từ một loại kết cấu rất khó xác định, quá nhiều góc cạnh hỗn loạn, cần được nhiều thứ mãnh liệt tới kích thích. Cho nên em thích nó, bởi vì chúng nó có sức mạnh rất lớn.

Chu Nam Hải lại nhớ tới mối liên hệ giữa anh và cô, đó là nội tâm đều hang vắng, tịch mịch. Đó là thứ duy nhất mà anh có thể tìm lại được khi nhìn thấy cô, cho dù là thi thể sau khi cô qua đời. Anh biết, người nhà họ Lưu đã đồng ý rằng việc tang lễ sẽ do người nhà họ Chu lo liệu.

Anh gọi điện thoại cho mấy người khác, cũng đã đi tìm Ngạn Thủ, nói cho cậu ta biết toàn bộ sự thật. Ngạn Thủ hẳn là nên biết hết tất cả các tin tức và quyết định của Thù Man.

Ngày thứ mười sau khi Thù Man rời khỏi, bọn họ bắt đầu làm những việc để chuẩn bị cho hậu sự của cô.

Mỗi một giây một phút, họ biết rõ là cô vẫn luôn ở chỗ này, nhưng chỉ cần qua một chút thời gian là khoảng cách lại tăng thêm; cô và bọn họ vẫn hít thở chung bầu không khí, cùng thấy được khoảnh khắc mặt trời mọc và màn đêm buông xuống, nhưng lại không thể nhìn thấy nhau.

Trong lòng giống như bị một bàn tay nhéo chặt lại, đến nỗi không thể thở được.

****** đau đớn, tinh thần suy yếu không thể tự chủ được. Một loại phương thức hút lấy sinh khí từ trong ra ngoài. Cảm giác bất lực không thành tiếng, không thể suy nghĩ. Thân thể, trái tim bị áp bức đến gần hết, chỉ còn lại bản năng sống sót để chống đỡ.

Ngày tiếp nối đêm vội vàng đến với chính mình, thể lực sắp tiêu hao hết, chỉ còn bản thân lấy bình rượu mạnh để đối kháng thời gian trong vô vọng.

Trừ bỏ say rượu để làm tê liệt ra, bọn họ không hề tìm thấy bất kỳ một cách thức nào để ngăn cản sự điên cuồng khi muốn gặp cô.

Nhiều năm sau khi những người đàn ông nhớ lại đoạn thời gian khiến bọn họ bị giày vò, tuyệt vọng, thống khổ này vẫn thấy kinh hoàng như cũ.

Khi đó Thù Man đã sống cùng với bọn họ, trở thành vợ hiền yêu dấu và mẹ của những đứa trẻ, con của họ.

Họ đã sống cùng rất hạnh phúc, gia đình viên mãn.

Họ luôn luôn cảm kích một người, là người đã cứu cô sống lại, người đã cứu vớt linh hồn hoang vu tịch mịch cùng ****** của họ.

Sở dĩ bọn họ có thể có được một ngày hạnh phúc như vậy là vì không phải được ông trời thương hại hay Phật Tổ từ bi, hoặc bất cứ một vị thần ban cho,

Mà là vì cô ấy đã trở về!

Nghiệp chướng của họ lại có được ma tính và thi triển hấp dẫn như xưa!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Đại kết cục 10

Editor: Preiya

“Dạ Lan Sùng Độ”- một trong những nơi ăn chơi xa xỉ nhất của Tử Cừu thành, nơi mà yêu ma quỷ quái quần tụ.

Nội thất bên trong cực kỳ xa hoa, nhưng cũng không làm mất đi vẻ thô tục.

Dạ Lan khai trương đã được hơn năm năm, phát triển vô cùng thịnh vượng, cho đến tận bây giờ cũng không có ai dám đến gây chuyện. Thân phận của ông chủ nơi này vô cùng “thần bí”, cho đến nay chưa hề có ai đã nhìn thấy bộ mặt thật của người này.

Không cần nghĩ đã biết đó là người có thân phận bất phàm. Có thể làm cho nơi mà quý quân tụ tại Tứ Cửu Thành này từng từng được hơn năm năm mà vẫn sống êm gió lặng, có lẽ là có thể lực sau lưng.

Mà bối cảnh của khách hàng đến chơi ở đây nếu không phải là hoành tráng thì cũng phải là vô cùng thâm hậu!

Đều là những tay chơi thuộc loại “tiểu tổ tông”, Phú Nhị Đại, hoặc là ** của đại viện, quần áo họ mặc đều là thứ đắt tiền!

Hoặc là dạng phú bà, đại tỷ, nhiều vô số kể!

Ở Dạ Lan, chẳng phân nổi đâu là ngày và đêm, vì luôn có khách đến chơi suốt cả ngày.

Phụ nữ xinh đẹp, đàn ông, chỗ nào cũng có, có thể gọi là vu vật!

Những cô gái ăn mặc vô cùng gợi cảm khiếm nhã, eo nhỏ ngực to!

Những người đàn ông cao to cường tráng, thân hình vô cùng hoàn hảo!

Mặc cho quan khách tha hồ chọn lựa!

Một câu thôi, nhất định bạn sẽ thích!

Mối quan hệ của những con người xinh đẹp trong Dạ Lan chỉ có một mục đích duy nhất, đó là tìm kiếm những kẻ ngốc nhiều tiền, hoặc là phú bà để làm mục tiêu cố gắng!

Những kẻ thanh xuân mỹ mạo làm kinh tế, nói dễ nghe một chút là công việc “quan hệ xã hội”, hoặc nói trắng ra là “bán ***”, chính là để kiếm cho mình thật nhiều tiền để nửa đời còn lại được sống sung sướng!

Ở Dạ Lan có trên dưới mười tầng lầu, tầng cao nhất là khu vực tư nhân, là chỗ ở của ông chủ “thần bí” trong truyền thuyết, khách hàng không được đi vào, nếu như dám tự ý xông vào thì phải tự gánh chịu lấy hậu quả, dù sao thì đã có biển cảnh báo to lớn nổi bật được dán tại hành lang của lầu 9 rồi.

Đến nay cũng không có ai lên được đến đó, vì tất cả đều đang chơi bời tại lầu 9 dành cho VIP, nếu không phải là những vị khách cao ngạo, cuồng vọng tự phụ thì cũng là những người cao quý.

Dưới lầu mười là 103 căn phòng, được cách âm rất tốt.

Khụ, vì sao lại phải “cách âm” cho thật hiệu quả ư?

Chắc chắn, nghĩ lại một chút thì những thứ kích thích, thối nát, điên cuồng bên trong, những người dân thường như chúng tôi khó mà tưởng tượng được.

Chỉ có thể dùng bốn chữ để nói ra: Kích thích điên cuồng!

Ở tầng cao nhất của Dạ Lan, là một gian phòng đầy bí ẩn. Trước cửa sổ sát đất là một người đàn ông toàn thân mặc đồ vest đen, khoanh tay trước ngực, lặng lẽ đứng đó, toàn thân người này tỏa ra khí lạnh thấu xương, ánh mắt lạnh lùng nhưng vẻ mặt không được tốt lắm.

Nhưng, chỉ trong chớp mắt thôi,

Về mặt tối tăm, ánh mắt lạnh lùng và khí lạnh toàn thân của anh ta đã biến mất nhanh chóng và được thay thế bằng vẻ ôn hòa, nho nhã cùng nụ cười nhạt.

Vẫn là người đàn ông đó, vẫn khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm, đôi mắt và khuôn mặt anh không hề thay đổi nhưng khí chất đã thay đổi rất lớn, giống như bị biến thành một người khác vậy.

Khí chất khác nhau một trời một vực, người đàn ông mang theo nụ cười như gió xuân và sự ôn hòa, nho nhã, cao quý tản ra toàn thân hoàn toàn tương phản với sự lạnh lùng trước đó.

Anh đứng trước cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống màn đêm bên dưới, mỉm cười nhìn thành phố này đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Cốc rượu chân cao trong tay anh chứa chất rượu màu đỏ tươi, ánh đèn nê-ong càng làm nó nổi bật hơn, lóe sáng điểm lệ rực rỡ, tỏa ra sức hấp dẫn xa hoa!

Thật lâu sau đó.....,

“Cuối cùng thì anh muốn gì?” Một giọng nói khàn khàn lạnh lùng truyền tới, phá tan màn đêm yên tĩnh trong căn phòng trống trải. Hình như là người nói

đang rất tức giận, nhưng lại có chút bất đắc dĩ.

“Ha ha....” Tiếp theo đó là một tiếng cười trầm thấp và giọng nói vô cùng ôn nhu vang lên: “Diêm[diên?n%le%quy%don] Sơ à, tôi muốn cái gì chẳng lẽ anh không biết sao?”

Nếu như có người nhìn thấy tình cảnh trong phòng lúc này, nghe được cuộc trò chuyện giữa bọn họ, chắc chắn sẽ vô cùng sợ hãi.

Bởi vì trong căn phòng đó rõ ràng chỉ có một người, vì sao lại có hai giọng nói khác nhau chứ?

Âm thanh đó rõ ràng phải xuất phát từ hai người khác nhau chứ?

Giờ phút này, không khí trong phòng rất căng thẳng, lại rất quỷ dị.....

“Anh muốn chiếm lấy cơ thể của tôi, không chế cả suy nghĩ, sau đó từ từ chiếm lấy linh hồn của tôi, mãi cho đến khi thay tôi trở thành chủ nhân của thân thể này ư? Tôi nói cho anh biết, đừng hòng mơ tưởng, đừng hòng!” Giọng nói có người đàn ông chứa đựng sự âm hiểm cực độ, rét lạnh thấu xương, giống như xuất phát từ miệng của tu la dưới địa ngục.

Người kia liền giả bộ sợ hãi....

“Thật vậy à? Nếu như không cam lòng thì sao anh không tìm một vị đạo sĩ nào đó gạt bỏ tôi đi, như vậy không phải rất tiện và không cần phải lo lắng trước sau nữa sao?” Anh nói rất bình thản, nhẹ nhàng, giống như không phải là việc của mình vậy.

“Anh.....ha ha.....” Người đàn ông kia liền giận quá hóa cười, nói bằng giọng điệu ngoan độc, âm u: “Anh nghĩ rằng anh và tôi không muốn như vậy sao? Nếu như có thể làm được thì tôi đã cho anh tan thành mây khói rồi.”

“Ai.....” Người có giọng nói ôn nhu thờ dãi một tiếng, nói: “Diêm Sơ à, việc chiếm lấy linh hồn của anh, tôi chưa bao giờ muốn làm như vậy cả..... Không sao cả. Anh chắc hẳn là đã biết, không thể có một biện pháp nào làm tôi biến mất được, anh đã đối địch với tôi lâu như vậy rồi, không phải là đều vô dụng sao, sao còn chưa chịu thỏa hiệp chứ?”

“Đối với anh, cô gái kia quan trọng như vậy hay sao? Khiến cho anh sinh lòng chấp niệm, cho dù đã chết nhưng linh hồn vẫn không biến mất, du dương trên nhân gian, chỉ vì muốn tìm kiếm một thân thể thích hợp với mình và cùng cô ta đoàn tụ à?”

“Đúng vậy!” Giọng nói của anh vẫn ôn hòa như cũ, nhưng vô cùng kiên định, cố chấp khiến người ta không thể bỏ qua!

“Cho nên Diêm Sơ tôi phải chịu đựng xui xẻo sao?” Lần đầu tiên Diêm Sơn cảm thấy thất bại, anh liền cười tự giễu.

“Bởi vì chỉ có thân thể của anh là thích hợp với tôi mà thôi, cũng không phải là tôi tự tìm kiếm mà là do thân thể của anh đã phát ra một loại từ trường hấp dẫn tôi nên tôi mới đến. Diêm Sơ à, đây là kết quả mà trời đã định sẵn rồi, phảng kháng lại có hiệu quả hay sao?”

Nghe anh nói vậy, Diêm Sơ chỉ im lặng thật lâu mà không nói gì.

Hiện tại, phòng VIP “Cảnh[Preiya] Vũ” trên lầu 9, ánh đèn trong phòng vô cùng ái muội. Những người đàn ông tuấn tú mặc quân trang ngồi lười biếng, nhàn hạ trên sofa. Mỗi người đều đang ôm một vụ vật xinh đẹp trong lòng.

Bộ dáng của bọn họ bây giờ chính là: tất cả đều cười cười, tư thế vô cùng lười biếng, bàn tay không ngừng du tẩu trên người các cô gái, đổi lại là âm thanh đầy yêu kiều của các cô.

Thình thoảng lại vang lên tiếng cười của vài người đàn ông.

“Dựa vào kết quả thống kê của một năm về trước, có khoảng 1800 vạn người Anh bị thương trong lúc làm tình!”. Có tiếng đàn ông trầm thấp gọi cảm vang lên.

“Fuck, cậu nha, đang rảnh rồi lắm à, người trong nước thì không quan tâm lại đi quan tâm đến sinh hoạt tình dục của nước người ta, chắc, thật là rảnh rồi đến nhàm chán mà!” Đỗ Vũ dập tắt điếu thuốc trong tay, cười mắng.

“Số liệu lại còn chính xác nữa chứ.” Lưu Bái liền cười trêu chọc.

Lý Phàm cũng không phản bác lại những lời nói kia, anh vừa mỉm cười nhấp ngụm rượu vừa ôm thân thể mềm mại của vụ vật trong lòng, cũng không quên bóp mạnh vài cái, nói: “Nói cách khác thì trong mỗi ba người tuổi thành niên thì sẽ có một người bị. Bộ phận bị thương tổn là bắp thịt, lưng hoặc bị sái cổ! Còn có trường hợp ngón tay bị trật gân hoặc là vết thương bị trầy. Có 5% người cần phải xin nghỉ phép trong công việc, 2% người bị gãy xương! Vậy có phải càng thêm chính xác hay không? Nhì?”

Như vậy, ý tứ được biểu đạt rất rõ ràng: “Lão tử vui là được, các người sợ cái lông gì?”. Thật đáng ăn đòn mà.

“Hôm nay không thích hợp đâu!” Phương Duyệt chắc lưỡi, liếc mắt nhìn tên họ Lý nào đó đáng phải ăn đòn, trong lòng vô cùng khinh bỉ, trực tiếp ra kết luận.

Hạ Liên nhấp nhẹ ngụm rượu, híp mắt nhìn mấy con quỷ kia, lắc đầu than thở trong lòng: “Chắc, mỗi lần bọn họ tụ tập đều khiến cho mình phải đau đầu!”

“Cậu có biết tại sao pháp luật lại quy định người 18 tuổi phải nhập ngũ, nhưng phải 22 tuổi mới được kết hôn không?” Đỗ Vũ tựa lưng vào sô pha, giơ tay vuốt ve hai má của mỹ nhân bên cạnh. Anh cười cười, hỏi Lý Phàm đang có vẻ mặt vô cùng đặc ý, đáng ăn đòn. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở nơi khác chính là hàng copy không xin phép.

Nhưng mà vấn đề này hình như không hợp với lời nói kia thì phải.

Hiển nhiên là Đỗ đại thiếu gia đang khiêu khích tên họ Lý kia rồi.

“Tuồng tôi là kẻ ngốc à?” Lý Phàm tức giận mắng. Chuyện này ngay cả trẻ con cũng biết, vậy mà cư nhiên lại đi hỏi anh, chính là muốn dùng chuyên môn chinh anh đây mà: “Được, anh tiếp tục nói tiếp xem, lão tử muốn nhìn xem anh có thể nói ra được đạo lý gì.”

“Tôi không phải muốn dọa cậu đâu.” Đỗ Vũ nói rất chân thành, nhưng ý hàm súc nơi đáy mắt kia lại là...

Khụ, hiển nhiên cũng không phải thứ gì tốt lành rồi!

“Vấn đề này là do tôi vô tình bắt gặp trên tạp chí giả trí, cảm thấy nó rất hay. Cậu có muốn nghe không, những người khác còn muốn nghe kìa.” Rồi anh quay đầu lại mấy “người bạn thân kia!” đang có dáng vẻ vô cùng đứng đắn.

“Được, cậu nói đi!” Lưu Bái và Tần Cẩm rất phối hợp, bộ dáng liên tục gật đầu, ra vẻ thật sự muốn lắng nghe, trong mắt chứa đầy tò mò.

“Tôi biết rồi!” Đỗ Vũ cười đặc ý hai tiếng, lại nhấp một ngụm rượu, cố ý “Khụ!” một tiếng giả bộ làm thanh cổ họng, lại bị rước thêm mấy ánh mắt hình lưỡi dao của những kẻ kia.

Anh vươn tay ra cầm lấy một ly rượu trên bàn trà lên, nhấp một ngụm hơn nửa ly, chép chép miệng, bộ dáng vô cùng hưởng thụ.

Rồi tiếp tục nói: “Chuyện này gói gọn trong ba vấn đề: Thứ nhất là làm chồng so với đánh giấc còn khó hơn! Thứ hai là: Việc sinh hoạt trong nhà so với đánh giấc còn khó hơn nhiều! Thứ ba là: Phụ nữ so với giấc còn khó đối phó hơn nhiều!”

“Phốc...khà khà...” Mấy tên yêu nghiệt cùng cười lên.

Nhóm các cô gái lại càng cười nhiều đến nỗi đầu vai run rẩy.

“Ừm, nói có lý!” Lưu Bái liên tục gật đầu, làm ra vẻ khen ngợi.

“Lão tử đồng ý, ba điều này rất có lý, rất triết lý!” Tần U cũng cười chêm vào một câu.

Lúc này cửa bị mở ra một cách đột ngột, một người đàn ông vô cùng đẹp trai nhưng sắc mặt âm u đi tới. Anh nhướn mày nhìn nhóm những yêu nghiệt đang cười đùa, nhưng không nói gì, tiếp tục đi đến chỗ ngồi sát vách tường rồi ngồi xuống.

Cũng không để ý tới ánh mắt của hơn mười người đang phóng tới người mình, Lưu Huyền lấy một điều thuốc trong túi ra rồi châm lửa đốt. Anh hơi cúi đầu khiến gương mặt mình ẩn trong bóng tối, dùng miệng đẩy từng khói phiền muộn bay ra.

Nhìn thấy anh đi vào, mấy kẻ yêu nghiệt liền thu vẻ cười cợt lại và liếc mắt nhìn nhau, ngấm ngầm ánh mắt bảo những cô gái kia đi ra ngoài.

Nhóm các cô gái mặc dù không tình nguyện, nhưng mà ở nơi này, các vị khách sẽ bận tâm xem họ nghĩ gì sao? Ánh mắt của các cô hơi u ám, liếc mắt nhìn bọn đàn ông kia một cái rồi không tình nguyện đứng dậy, rời khỏi phòng VIP.

Sau khi nhóm các cô gái rời đi, cả căn phòng nhanh chóng rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Thật lâu sau,

Ánh mắt của những yêu nghiệt không hẹn mà cùng tề tựu trên người của người có sắc mặt tối tăm vừa vào cửa liền ngồi hút thuốc, không hề nói một câu kia.

Trong lòng của mọi người đều vô cùng nghi ngờ!

Hôm nay Lưu đại thiếu gia bị làm sao vậy? Sao vừa mới vào cửa sắc mặt lại âm trầm như thế kia, toàn thân phát ra khí lạnh- chắc chắn, có thể làm lạnh chết người đó nha!

Về mặt đen thui đó, giống như vợ anh ta bị ai cưỡng gian không bằng.

Trong đầu họ bắt đầu nghĩ hươu nghĩ vượn lung tung.

Chắc, là ai dám chọc đến Tôn Đại Thánh này vậy? Quả thực là kẻ đó không muốn sống nữa rồi!

Dáng vẻ Lưu Huyền vô cùng mệt mỏi, hai bàn tay nổi khớp xương rõ ràng thỉnh thoảng lại vỗ nhẹ lên đầu gối mình. Hai tròng mắt thâm thúy của anh đen láy, vô cùng ảm đạm.

Lại nhớ đến cảnh tượng hôm qua mà anh đã nhìn thấy khi mới bước vào cửa. Hiện giờ nhớ lại, trong lòng bắt đầu thấy co rút....

Anh cũng không rõ rốt cuộc là từ khi nào mình lại thay đổi thái độ với cô ta nhỉ? Nhưng vì sao lại thay đổi?

Tại sao bắt luận là mình có ngược đãi hay hành hạ đi nữa, cô ta vẫn luôn mỉm cười bình thản như cũ?

Đôi mắt đó vẫn luôn không thay đổi, vẫn trống rỗng vô hồn như trước?

Hoặc là khi cô ta nằm dưới thân anh, hăm sâu vào **, cả người tràn đầy yêu khí?

Giống như những điều được viết trong cuốn nhật ký của em trai chẳng?

Vừa nghĩ tới lại càng thêm phiền toái.

Giờ phút này trong đầu anh đang rất hỗn loạn, rối rắm, mơ hồ....

Trước kia, anh chưa bao giờ có những cảm xúc như thế này đâu.

Càng muốn loại bỏ hình ảnh của người kia thì hình ảnh đó lại càng rõ ràng hơn, không kiêng kị gì khắc sâu vào đầu óc của anh. Mọi suy nghĩ, hành động đều hiện lên khuôn mặt tươi cười của cô, đôi mắt tối đen như hang động, trong hơi thở của anh cũng có hương thơm trên người cô, ma mị hấp dẫn, không chế linh hồn!

“Mẹ nó, thật đáng chết mà! Luru Huyền, mày điên rồi phải không? Mày giam cầm cô ta bên người, ngày ngày hành hạ cô ta là vì cái gì chứ? Chẳng lẽ mày đã quên rồi sao? Mày hận tất cả, hận việc mà em trai qua đời, hận cô ta đã hại chết em trai yêu quý của mày, mày...”

Nghĩ tới đây, sắc mặt bình tĩnh của Luru Huyền lại chuyển sang lạnh lùng như sương mù, trong lòng hận tới nghiến răng nghiến lợi! Hận chính bản thân mình không thể khống chế được, hận mình vì cô ta mà sinh ra đau lòng, càng hận mình sinh ra sự ân hận vì những việc làm đối với cô ta!

Anh cắn chặt răng, nửa ngày không nhả ra nổi một chữ để phản bác lại những điều này, vùng vẫy giãy chết một hồi lâu...

“Ai...” Cuối cùng từ giữa hai cánh môi anh tràn ra một tiếng thở dài nặng nề, trong đó có một sự bất đắc dĩ khó nói nên lên, nhưng cũng không hề có lý để nói. Người phụ nữ chết tiết kia... Cô ta giống như một con dao sắc nhọn có độc, đâm vào trong lòng anh, khi bạn phát hiện ra mình trúng độc thì đã muộn rồi!

“Ha ha...” Anh liền cười tự giễu, chính mình đã biết rõ, cũng đã tự cảnh cáo bản thân vô số lần, rõ ràng là chính mình luôn mang theo một loại thù hận đến nỗi muốn hủy diệt cô ta, thế phải đem cô ta hành hạ đến sống không bằng chết...

A lqđ Nhiên à, chẳng lẽ anh làm như vậy là sai hay sao?

Có phải là em đang trách anh, hận anh lắm hay không?

Em đã yêu cô ta rất nhiều mà!

Trong mỗi một trang nhật ký của em, từng câu từng chữ đều thể hiện tình yêu sâu đậm đối với cô ta, khắc xương nhập cốt, giữa những hàng chữ viết ngay ngắn giống như có nụ cười của cô ta hiện lên, thật sống động!

Từ cuốn nhật ký, anh đã biết được, thì ra là cô ta có bệnh! Bệnh tâm thần phân liệt rất nặng!

Điều này khiến anh thấy thật khó tin, nhưng khi được tận mắt chứng kiến, thì đó lại là sự thật!

Hôm qua, cô ta ngâm mình trong bồn tắm tràn ngập máu, đôi mắt thâm thúy khẽ nhếch lên, khóe môi cũng vậy, đôi mắt đen tối trầm tĩnh giống như đá quý. Nhìn thấy anh đẩy cửa đi vào vẫn không hề nhúc nhích mà còn nhìn anh cười.

Thần thái tươi đẹp ma mị, diễm lệ, lẳng lơ xinh đẹp trong mùi máu tanh nồng nặc như vậy đâm vào mắt anh, trong một khắc đó tim anh liền đau thắt lại, chua xót, không cam lòng... Thậm chí có một chút đau khổ, tuy nhiên điều đó lại rất ít, không phải là ảo giác, không thể bỏ qua được.

Hình như bệnh của cô ta càng ngày càng nghiêm trọng thì phải.

Mặc dù trong lòng anh như vậy, nhưng suy nghĩ vẫn tỉnh táo.

Sinh mệnh của cô ta như ngọn đèn dầu sắp tắt.

Thứ thuốc “Ái thương hồn” mà anh cho cô ta uống không đơn giản chỉ là một loại “thuốc”.

Trên thế giới trừ bỏ loại thuốc độc làm cho người ta chết ngay ra thì vẫn còn một loại thuốc khác, được tính sao với loại kia càng mạnh hơn, độc ác hơn nữa.

Đó là “Cổ độc”!

Thuốc mà anh cho cô uống, chính là một loại “Cổ độc” hiếm thấy! Loại thuốc “Cổ độc” này tồn tại rất thần bí và hư ảo, vô cùng khó tìm trong xã hội hiện nay, mọi người đều cho rằng nó chỉ là sản phẩm hư cấu và bịa đặt.

Viên thuốc giống như một quả trứng, bên trong có đầy đủ chất máu dinh dưỡng để nuôi lớn con trùng lớn dần, để trùng uống máu của cô ta. Vết cắn lớn dần khiến cô ta đau đớn mà chết.

Đây là mục đích và toan tính mà anh đã sắp đặt sẵn.

Thêm một điều nữa là cô ta không thể ăn cơm được, sẽ chết càng nhanh, anh vẫn thờ ơ nhìn cô ta dần gầy yếu, héo tàn, trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng!

Anh đã được nghe kể rằng loại đau đớn do trùng gây ra rất kinh khủng, giống như bị hai lưỡi dao đục khoét trong khoang bụng. Lưỡi dao tùy ý xoay tròn, cắt khoét trong lục phủ ngũ tạng, sinh ra vô số vết thương nhỏ, gây chảy máu tích đầy trong khoang bụng.

Máu tích tụ này cần phải được giải phóng ra ngoài, nếu không sẽ không thể sống được.

Cho nên, cùng với mỗi lần đau bụng là cô ta lại nôn ra máu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đại kết cục 11

Editor: Preiya

Thù Man bị đánh thức lúc đang ngủ trưa, cô bị tiếng khóc rống bi thương của cô ta làm cho tỉnh dậy.

Dường như hôm nay cô ta không khống chế được cảm xúc của mình, Thù Man nhìn thấy gương mặt trắng bệch, dường như trong suốt đang ẩn trong màn đêm. Cô ta lui về trong góc, thân thể run run, không ngừng khóc, giọng nói lúc nói chuyện vô cùng suy yếu, giống như tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Cô ta đã ngừng khóc, ngược mắt nhìn Thù Man, trong mắt không hề đau xót, theo bản năng vẻ mặt lạnh lùng bình thản giống hệt như cô trong kiếp trước và kiếp này.

Cô ta nói: Thù Man à, cầu xin cô không cần phải giả vờ không nhìn thấy tình cầu của tôi được chứ? Cô xem hiện giờ tôi suy yếu lắm rồi, cô không thể xem nhẹ tôi được. Bây giờ những đau đớn và vết thương của cô đã sớm không thể thỏa mãn được tôi nữa, hắc động trong lòng tôi bắt đầu lan rộng, sắp cắn nuốt lấy cơ thể của và ý thức của tôi. Nó luôn điên cuồng kêu gào nói muốn đau đớn, muốn đau đớn thật nhiều, muốn thật nhiều máu tươi, tôi không cần những thứ tình cảm và ** này nữa, nó đối với tôi không còn tác dụng ngăn cản hắc động mờ rộng. Hiện tại cơ thể tôi đã mất đi sức nặng, đang bay lơ lửng trên mặt đất.

Thù Man à, cô cho tôi đi, van xin cô đó...Cô có biết là tôi sắp chết rồi không...

Trong bóng đêm, cô ta liền vươn tay ra với cô..Dường như thân thể cũng khẽ lay động.

Khóe môi Thù Man hơi cong nhẹ, ánh mắt cô vô cùng trầm tĩnh, vẻ mặt lạnh lẽo giống hệt cô ta, nhẹ cười ra tiếng: “À...Màu sắc ngày đó trong bồn tắm cũng không thể thỏa mãn được cô sao? Ai, cô đang ép tôi đấy, bức tôi đến đường cùng, trước tiên phải phá hủy sinh mệnh này, đúng không?”

Cô ta đã ngừng khóc, thu hồi lại vẻ yếu ớt và van xin, trong đôi mắt kia là vẻ mệnh mông mò mịt, sâu trong đáy mắt là sự lúng lúng lan tràn, nhẹ nhàng cất giọng: Đúng vậy đó, tôi không còn muốn tiếp tục nữa. Thù[Preiya] Man à, có sao cô phải lừa mình dối người như vậy chứ, kỳ thật sự tôn nghiêm của cô đã mất đi từ sớm rồi, ở kiếp trước cô bị những gã đàn ông xấu xí điên cuồng cưỡng gian, dương vật của bọn chúng mạnh bạo nhét vào cơ thể cô, tình dịch dơ bẩn lưu lại trên người cô, tôn nghiêm cũng khôn còn lại một chút gì, để biến mất một cách triệt để, thực ra tự sát là một phương thức tốt nhất để kết thúc toàn bộ đau đớn. Chỉ là do cô cứ một mực trốn tránh nó, lựa chọn phương thức quên đi. Kỳ thật cả tôi và cô đều biết, đây chính là phương pháp tốt nhất rồi.

Thù Man nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của cô ta, cũng ngầm thừa nhận những lời nói đó là sự thật.

Nhưng cô vẫn không thể đáp ứng lời cầu xin đó được.

Người đàn ông đó hận cô đến tận xương tủy.

Hành hạ của anh đối với cô chưa từng dừng lại,

Nhưng Thù Man đã nhìn thấy, ánh mắt của anh nhìn cô dần dần thay đổi theo thời gian, càng ngày càng trở nên phức tạp, khó hiểu. Cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tìm hiểu ý nghĩa ánh mắt âm trầm thâm thúy đó, hay ý nghĩa là gì. Những thứ này đã sớm không còn ý nghĩa gì với cô nữa.

Đêm qua, xem như anh không khống chế được lý trí của mình. ...

Anh điên cuồng chà đạp thân thể của cô, tiến vào bên trong bằng tư thế dã man, cuồng bạo.

Ý thức của Thù Man gần như hỗn loạn, lại giống như nghe được tiếng ni non của anh. Anh vẫn thấp giọng gọi tên cô, dường như đã dùng hết sự ôn nhu cả đời, âm thanh ào ào mà chưa xót, lại có rất nhiều điều không cam lòng.

Đột nhiên, cô liền nắm chặt lấy vạt áo trước ngực, trong bụng vô cùng đau đớn, mùi máu dâng lên, khoe môi liền tuôn ra một tia máu.

Lúc Lư Huyền đẩy cửa vào thì thấy một cảnh như vậy.

Anh liền ngẩn ra, thân thể cứng ngắc tại chỗ, tay nắm chặt thành quyền theo bản năng, cố gắng kiềm nén kích động muốn tiến lên, nhìn cô chăm chăm.

Trong lòng bắt đầu nảy sinh sự sợ hãi, bối rối khó có thể tự kiềm chế.

Anh cố gắng nâng lên đôi chân đã cứng ngắc, từ từ đi về phía cô.

Anh biết, giờ phút này chắc là cô đang rất đau đớn, nhưng mà cô vẫn cười, nơi khoe môi có một độ cong xinh đẹp, nhìn anh bằng ánh mắt trầm tĩnh bình thản.

Rốt cuộc, anh đã đến được chỗ cô rồi anh liền vươn tay ra, nhẹ nhàng lau đi máu tươi nơi khoe miệng. Vừa mới lau đi, máu lại tiếp tục chảy xuống.

Hiện tại, lý trí đã vượt khỏi tầm tay anh.

Mặt Lư Huyền trở nên trắng bệch, không thể che giấu nỗi kinh hoàng.

Anh cúi đầu xuống, dùng mặt mình chạm nhẹ lên mặt Thù Man và nhắm hai mắt lại. Trán của hai người chạm vào nhau, anh không hề nhúc nhích. Anh để mặt mình sát và mặt cô, làm cho môi mình chạm vào đôi môi không ngừng phun máu tươi.

“Thù Man à... Thù Man. ... Thù Man...” Anh liền gọi tên cô bằng giọng nói trầm thấp khàn khàn.

Sau đó, lúc anh ngẩng đầu lên, đôi môi dính máu đỏ tươi càng nổi bật trên khuôn mặt trắng bệch, làm người ta chấn động!

Người đàn ông nhìn Thù Man bằng ánh mắt đau khổ, rồi anh cúi xuống, chậm rãi hôn cô.

Trong bụng Thù Man đang có một cơn xoắn vặn dữ dội, giống như trong đó có một cây đao biết di chuyển. ...

“Phốc” một tiếng, miệng cô hơi mở, lại thêm một ngụm máu nữa trào ra.

Nhưng, ngay khi máu phun ra, người đang cúi đầu hôn môi Thù Man vẫn không hề nhúc nhích thân thể dù chỉ một chút, anh chỉ mở miệng tiếp tục hôn. Máu theo khoe môi anh chảy xuống cằm, dọc theo cằm chảy xuống đến cổ, tuôn vào trong ngực.

Anh cứ hôn môi cô một cách dịu dàng như vậy, dùng lưỡi đẩy hai hàm răng của cô ra, dò xét thật sâu trong cổ họng. Theo động tác của anh, máu trong bụng Thù Man liền chảy hết vào bụng Lư Huyền.

Thật lâu sau, anh mới buông môi của cô ra.

Lúc này, môi và nơi cắn của anh đã bị nhiễm đỏ bởi màu máu tươi.

Anh lại cúi đầu xuống ngậm chặt lấy môi của Thù Man, sau đó cắn nhẹ vào môi cô, trầm thấp ni non: “Thù Man à, tôi đã bắt đầu thấy hối hận, hối hận vì sao lại đối xử với em như vậy.”

Lần cắn sau của anh là dùng lực, trong nháy mắt môi của Thù Man đã sưng đỏ lên, chỗ bị anh cắn tạo thành một vết thương đang rỉ máu ra ngoài.

Anh liền lè lưỡi ra, nuốt hết máu của cô vào trong miệng.

Ngay sau đó anh lại cắn lên vết thương kia, cứ lặp lại như vậy, vết thương không ngừng rỉ máu, hòa cùng với máu trong bụng cô tạo thành một bãi hỗn loạn.

“Ai.” Thù Man cười nhẹ, nghiêng đầu tránh thoát môi của anh, trên gương mặt trắng bệch của cô tràn đầy sự châm chọc, cất giọng mỉa mai: “Bây giờ hối hận cũng đã không còn tác dụng nữa rồi, bởi vì...” Lời còn chưa nói xong thì ý thức đã biến mất, thân thể cô xụi lơ rồi ngã xuống đất.

Lư Huyền nhìn cô gái đã ngất xỉu trước mặt mình, anh vội vàng ôm lấy thân thể đã mất đi sức nặng vào lòng, vùi mặt vào cổ cô.

Môi anh liền ngậm chặt lấy vành tai của Thù Man, tiếng ni non giống như muốn trút hết tất cả uất ức trong lòng: “Thù Man à! Sao hối hận lại vô dụng cơ

chứ? Anh đã quyết định không cho em chết.....Em tỉnh lại đi, thân thể mau khỏe mạnh lại như xưa đi, cho dù sau khi tỉnh lại em coi anh như người xa lạ cũng được.” Bản dịch này dịch đăng tại diễn đàn lê quý đôn.com, nếu bạn nhìn thấy

Giọng của anh rất khàn, vô cùng khàn.....

Trái tim đang dần dần rơi xuống.....

Tay Lưu Huyền nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, lồng mày, mắt,môi.....

Anh đưa ngón tay đang dính máu của cô lên, sau đó cúi đầu xuống, lấy môi mình làm tay che lại môi của cô, rồi đem những dòng máu đỏ tươi này nuốt vào bụng.

Động tác của anh rất ôn nhu, nhưng thân thể lại không thể kiềm chế được run rẩy.

Giờ phút này, cô gái trong lòng anh chính là một thứ rượu độc đáng sợ! Khiến cho anh mất đi lòng căm thù, anh biết sau khi cô tỉnh lại thì mình sẽ mất đi cô.

Có rất nhiều người đàn ông si mê Thủ Man, nếu như cô qua đời thì bọn họ cũng không còn lưu luyến gì trên thế gian này nữa.

Đúng vậy, cho đến tận bây giờ cô cũng không phải là của anh, sao lại nói đến chuyện mất đi chứ?

Thủ Man được đưa vào bệnh viện, cô vẫn chìm vào hôn mê, không hề có dấu hiệu cho thấy sẽ tỉnh lại. Cơ thể của cô ngày càng yếu dần, chỉ còn dựa vào hơi thở để duy trì sự sống.

Trong phòng bệnh nặng, chỉ có mình Thủ Man đang ngủ say, thân thể được đắp bởi một tấm chăn trắng tinh sạch sẽ, chỉ còn để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhờ bàn tay, hơn phân nửa mặt bị dụng cụ hô hấp che khuất. Trên người cô cắm đầy những ống dụng cụ. Xung quanh giường bệnh là những đóa hoa diên vĩ còn mới, vô cùng rực rỡ xinh đẹp. Những đóa hoa đã bị cắt tỉa sạch sẽ được đưa vào đây chờ đợi vận mệnh bị ủa tào, héo rũ.

Trong không khí có phảng phất hương hoa nhàn nhạt, pha lẫn chút tử khí. Không gian yên tĩnh toàn màu trắng, giống như một linh đường. Không ai được vào thăm Thủ Man, những người đàn ông của cô biết được tin cô vào bệnh viện là do nắm được hiện trạng của cô.

Nhưng bọn họ không được phép vào thăm cô, cho dù là chỉ nhìn cô một cái qua lớp kính thủy tinh cũng không được. Họ chỉ có thể đứng im thật lâu giữa bầu trời xanh thăm thẳm, ngóng nhìn theo hướng mà cô đang nằm....

Vô số ngày đêm của quãng đời còn lại, họ cũng biết, những thứ này không thể thay đổi được.

Thân thể dường như hóa đá, nước mắt xót thương đã không thể làm ảnh hưởng đến nội tâm tịch mịch như đá sỏi của họ. Bọn họ đem ** và linh hồn của chính mình tách ra, để linh hồn bay đến cạnh cô, chờ đợi linh hồn của cô thoát khỏi ** để bay đến bất cứ nơi đâu, địa ngục cũng được, thiên đường cũng được, vĩnh viễn đi theo làm bạn.

Linh đường của Thủ Man đã sớm được bố trí một cách ổn thỏa, ngày ngày người của Chu gia đều lấy nước mắt để rửa mặt, bi thương và tuyệt vọng, chờ đợi thi thể không còn độ ẩm và hơi thở của đứa trẻ mà họ yêu thương nhất.

Họ đã làm theo yêu cầu của cô, quần áo có sắc đậm mực, giày thêu đã được đưa sẵn đến nhà. Chu Nham luôn ôm nó vào lòng suốt cả ngày, anh muốn làm cho chúng nó mang theo mùi hương trên người mình. Chờ cô trở lại, anh sẽ mang nó vào cho cô, đem cả mùi hương của cô và cả ** vào lò thiêu, đốt thành tro tàn.

Ngân Thủ ngồi xếp bằng trước bàn thờ Phật Tổ trong suốt nhiều ngày qua, anh khép hờ mắt nhìn khói nhang đang bay lơ lửng trước mặt, lại nhìn Phật Tổ đang mỉm cười hiền từ. Anh lấy trong túi ra một liều thuốc lá, loại thuốc mà tiểu kiếp số của anh thích nhất, chậm rãi đốt và hít từng ngụm khói một, bộ dáng lúc anh hút thuốc vô cùng giống với Thủ Man. Phương thức hút thuốc như vậy đã trở thành việc quan trọng nhất trong sinh hoạt hằng ngày của anh. Đây là cách mà anh nhớ đến Thủ Man, cô gái duy nhất mà anh yêu trong cuộc đời này.

Trong ngày mà Thủ Man nhập viện, Lưu Huyền đã đáp chuyến bay đến Vân Nam. Anh đến nơi xa xôi này để tìm bộ tộc chuyên điều chế cách trị cổ độc như lời chỉ dẫn, chờ khi những người này chế thuốc xong thì sẽ gửi hỏa tốc về Bắc Kinh. Khi anh chạy đến bệnh viện, bác sĩ nói người bệnh đã mất đi ý thức, không còn kéo dài thời gian thêm được nữa, hơn nữa còn đưa cho anh tờ đơn thuốc ghi bệnh nguy kịch.

Anh phần nộ xé nát tờ đơn thuốc ghi bệnh nguy kịch kia ra, rải mảnh vụn lên mặt bác sĩ, cho rằng ông ta chỉ đang nói chuyện giạt gân. Anh liền cầm thuốc giải đem cho Thủ Man uống, rồi luôn ở cạnh cô, một tắc cũng không rời, nắm chặt lấy hai bàn tay lạnh lẽo không còn độ ẩm trong bàn tay mình, muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho cô, như vậy cô sẽ không còn lạnh giá nữa.

Anh tin tưởng rằng nhất định cô sẽ tỉnh lại.

Anh không muốn chuyện này lặp lại một lần nữa, dường như sự sợ hãi đã bao trùm lấy toàn bộ lý trí của mình. Lúc chờ đợi trong phòng bệnh yên tĩnh, nước mắt anh đã rơi đầy mặt vô cùng thảm thương, nhưng cố bắt bản thân phải bình tĩnh lại. Mặt anh đầy nước mắt, vùi đầu và tóc của cô. Tóc cô tỏa mùi hương thơm ngát, làm anh cảm thấy quen thuộc, gần gũi. Mùi hương này khiến anh cảm thấy thật đau khổ.

Kỳ thật anh đã sớm biết rằng, Thủ lqđ Man đã yêu A Nhiên rất nhiều. Trong lòng cô chỉ có một mình A Nhiên, không còn ai khác, luôn yêu nó sâu sắc

như vậy....

Mọi người đều chìm ngập trong đau thương, tuy nhiên vào lúc này bọn họ đều không thể biết được là, người khiến bọn họ bị thương như vậy sẽ không chết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Đại kết cục 12

Editor: Preiya

Trong căn phòng yên tĩnh, không khí tràn ngập mùi thuốc lá nồng nặc. Người đàn ông nhìn cốc rượu đỏ trên bàn. Cốc chân dài làm bằng thủy tinh trong suốt, bên trong là rượu nguyên chất đỏ như màu máu tươi. Anh liền bung ly rượu lên để sát miệng và uống một ngụm. Chất rượu tiến vào khoang miệng, để lại cảm giác chua chát nơi yết hầu. Chất lỏng màu đỏ đã trôi tới đáy dạ dày, giống như làm bùng lên một ngọn lửa.

Bừng tỉnh lại, người đàn ông cảm thấy chính mình đang say. Anh quay mặt sang chỗ khác, nhìn cảnh đêm từ cửa sổ lớn sát mặt đất. Trên đường phố vắng lặng không hề có một bóng người, chỉ có ánh đèn đường âm ỉ. Cây ngô đồng đã rụng hết lá, cành cây vươn ra trong sương mù, phát ra vẻ cô đơn tịch mịch. Mặc dù bị ngăn cách bởi vách tường và cửa sổ thủy tinh nhưng anh vẫn có thể ngửi được mùi hương đó.

Đây là một cảnh tượng mơ hồ. Giống như cảnh vật được bố trí trên sân khấu, rất đẹp, nhưng không thể xem người ta trình diễn. Sân khấu trống trải đơn độc, chỉ có một mình anh ngồi xem.

Giữa bóng đêm yên tĩnh, anh ngồi hút một điếu thuốc, chờ đợi vở kịch trình diễn. Sau cùng lại phát hiện ra là mình đã xem nhầm thời gian, chỉ còn biết ngồi chờ đợi.

Trong giờ phút này, Diêm Sơ phát hiện ra lòng bàn tay của mình thật lạnh lẽo.

Cuộc sống của anh luôn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến người khác phải hâm mộ. Nhưng nội tình bên trong lại xa cách lạnh lùng, quanh quẩn đơn độc. Anh không mở lòng đối với bất kỳ ai, thậm chí là cả người thân của mình.

Bên cạnh anh cũng không hề thiếu phụ nữ, đáng người gọi cảm như vưu vật có, dung mạo kiều mị thiên hạ, mị nhãn như tơ có, dáng vẻ xinh đẹp, thanh tú dịu dàng hay ngượng ngùng cũng có.....

Có rất nhiều thể loại, nhưng chỉ là tượng trưng....

Anh vô cùng hiểu rõ là cái xã hội thối nát này chỉ coi trọng thân phận và tiền tài mà thôi.

Những người phụ nữ này tiếp cận anh, muốn được lên giường với anh nên mới dùng hết tâm cơ đơn giản là để làm cho anh vui vẻ, như vậy thì bọn họ mới có một cuộc sống xa xỉ được, về sau có cơ hội bon chen tiến thân vào xã hội thượng lưu.

Cũng có những cô gái mang tính cách đặc biệt có thể hấp dẫn ánh mắt của anh, ngẫu nhiên khiến anh sinh lòng thương tiếc. Nhưng cũng chỉ là thương tiếc mà thôi. Anh chưa bao giờ đối đãi thật lòng hay yêu bất kỳ người nào.

Phụ nữ chỉ là món đồ chơi để anh phát tiết ** và giải sầu. Làm sao anh có thể sinh ra tình yêu say đắm với món đồ chơi là những người phụ nữ đó được chứ? Chỉ sợ là đời này khó mà thực hiện được.

Tình yêu, là thứ gì đó mà anh không hề biết tới....

Diêm[Diễn đàn Lê Quý Đôn] Sơ luôn cho rằng vận mệnh của chính mình sẽ mãi được anh nắm trong lòng bàn tay, mãi cho đến khi sự việc kia xảy ra một cách đột ngột, lại còn ép buộc anh, không cho phép anh từ chối.

Người đang ẩn tàng sâu trong thân thể anh, tình yêu của anh ta rất mạnh mẽ, chân thành tha thiết, cực đoan, điên cuồng, đau đớn tan vỡ...đủ loại. Diêm Sơ không thể lý giải được nó, cũng không tán thành.

Chỉ đơn giản là một người phụ nữ, phụ nữ thôi mà....Vì sao anh lại phải si mê, điên rồ như thế chứ?

Diêm Sơ không biết tên anh ta là gì, anh cũng không mở miệng hỏi. Anh cảm thấy không cần thiết, bởi vì anh không cho phép có một linh hồn khác tồn tại trong thân thể mình được. Ý chí này vẫn kiên định như cũ.

Mà anh vẫn chưa tìm ra được biện pháp nào để thay đổi tình hình hiện tại hay là để đuổi anh ta đi. Một ngày nay, anh ta vẫn luôn xuất hiện, ngày một nhiều hơn, sự đau khổ truyền vào không khí thông qua hơi thở, đã làm ảnh hưởng gián tiếp đến nội tâm lạnh lẽo của anh.

“Ài.....” Tiếng thở dài vang vọng trong màn đêm yên tĩnh tràn ra từ đôi môi mỏng của Diêm Sơ, giống như anh dùng hết tất cả các sức lực của mình.

“Anh không muốn đi tìm cô ta sao?”

“.....” Anh ta vẫn đang im lặng, không trả lời câu hỏi của anh.

Từ khi nghe thuộc hạ Tam Thiên của anh tới thông báo về tình hình sức khỏe gần đây của cô gái kia: Bị hôn mê phải đưa vào bệnh viện, không còn sống được lâu nữa. Cái tin dữ này đã khiến cho anh ta gần như tan vỡ.

Ngay lúc đó, anh ta đã gào thét một cách vô cùng bi thương tuyệt vọng, nghe giống như tiếng gầm thét của một con thú hoang đang bị thương. Buổi đêm đó, bọn họ đã đối đầu với nhau trong im lặng, cuối cùng Diêm Sơ đã thắng.

Tuy họ chỉ mới ở chung chưa đầy một tháng ngắn ngủi nhưng anh vẫn có thể hiểu được tính tình của anh ta. Người này là một người đàn ông không hề để lộ bản chất thật của mình, nhưng nội tâm bên trong vô cùng cuồng ngạo, khi còn sống nhất định là con nhà giàu có. Cho dù bây giờ chỉ là một cô hồn thăm hại, cũng không hề làm tổn hại đến bản chất cao ngạo của anh ta. Anh ta không để lộ cảm xúc của mình một cách dễ dàng, cũng không muốn van xin người khác.

Nhưng ngày đó, anh ta lại nghẹn ngào bi thương, van xin anh rằng: “Diêm Sơ à, van xin anh đấy, xin anh hãy đưa tôi tới gặp cô ấy đi, cô ấy sắp chết rồi.....Nếu tôi không tới đó, cô ấy sẽ chết thật đấy....”

Lúc đó anh đã dùng thái độ lạnh lùng của mình để từ chối, xem như không thấy vẻ mặt bi thương tuyệt vọng của anh ta.

Sau đó, anh ta cũng không hề mở miệng nói thêm một câu nào nữa, cũng không hề cầu xin anh, cũng chưa từng xuất hiện làm nhiễu loạn tinh thần của anh. Chẳng lẽ anh ta thật sự từ bỏ rồi sao?

Diêm Sơ mới hiểu rằng, anh ta yêu cô gái kia rất sâu đậm. Anh ta thật sự rất muốn được gặp người phụ nữ đó. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác tức là hàng copy không xin phép.

“Nếu để tôi đến gặp cô ta, thì tôi là người lạ làm sao bảo vệ cho vào được, hơn nữa phải giải thích mình là ai với người thân của cô ta đây?” Ý của anh vô cùng rõ ràng, anh sống nhờ trong thân thể của tôi là một chuyện vô cùng quý dị, không thể tưởng tượng nổi.

Ngay sau đó, từ sâu trong thân thể liền truyền ra trận chấn động mãnh liệt.....

“Chuyện này không cần anh quan tâm!” Rốt cục anh ta đã chịu mở miệng nói chuyện rồi, giọng nói rõ ràng mà lạnh lùng, mang theo sự run rẩy kịch liệt.

Diêm Sơ cười cười với vẻ mặt bất lực, rồi anh đứng dậy đi ra cửa và lái xe đến bệnh viện.

Lúc anh xuất hiện trước cửa phòng bệnh nặng vẫn chưa hề bị ai tiến lên ngăn cản. Trong hành lang không hề có sự hiện diện của bác sĩ và thầy thuốc, yên tĩnh tới nỗi có thể nghe được tiếng không khí chuyển động.

Nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh to lớn trong suốt, Diêm Sơ nhìn thấy một cô gái đang nằm, xung quanh giường bệnh là hoa tươi. Cô gái đang hôn mê, môi hơi vênh lên tạo thành nụ cười thoải mái. Đây chính là một đóa hoa héo rũ mỉm cười, mang vẻ đẹp bi thương.

Trong lòng anh không khỏi bị chấn động, cô ta là người như thế nào vậy? Sinh mệnh sắp hết, đang hôn mê mà còn cười thoải mái được ư?

Ngay sau đó, anh cảm thấy thân thể mình cứng ngắc, đầu ngón tay bắt đầu run rẩy. Đây chính là cảm xúc và sự đau khổ của người kia.

Bên cạnh giường của người đang ngủ là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, nhưng sắc mặt lại u buồn, tiều tụy. Hai tay anh ta nắm chặt lấy tay cô gái kia, đưa lên môi mình nhẹ nhàng mà sát, đôi môi khẽ khép mở giống như đang thì thầm cái gì đó, biểu hiện vô cùng đau đớn và quẩn luyến.

Diêm Sơ nghe thấy tiếng nói từ bên trong mình: “Diêm Sơ, mau vào thôi!”

Anh nhẹ nhàng gạt đầu, đi tới và xoay nắm cửa. Cửa không khóa trái, anh đã bước vào được bên trong. Người đàn ông cạnh giường nghe thấy tiếng động, ngẩng phắt dậy nhìn anh bằng ánh mắt âm trầm: “Anh là ai?”

Diêm[Diễn đàn Lê Quý Đôn] Sơ không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ âm thầm nói với người ở bên trong anh rằng: “Từ giờ trở đi, tôi giao quyền không chế thân thể này lại cho anh. Hy vọng rằng nếu anh đến thì có thể khiến cô gái mà anh yêu tỉnh dậy. Đây là việc duy nhất mà tôi có thể làm.”

Tiếng cười nhạt của anh ta liền truyền vào tai của Diêm Sơ, vang lên trong căn phòng yên tĩnh, rồi anh ta nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh! Thù Man của tôi nhất định sẽ tỉnh lại thôi, vì cô ấy cũng yêu tôi, nếu biết được tôi còn tồn tại trên thế giới này thì sẽ không bỏ tôi mà đi đâu. Chúng tôi sẽ luôn ở cùng nhau, cho dù là bất kỳ nơi nào đi nữa.”

Giờ phút này, anh mới biết, thì ra cô gái mà anh ta yêu tên là Thù Man.

Một cái tên đặc biệt, có ý thơ hàm súc uyển chuyển.

“Rốt cuộc thì anh là ai vậy?” Là A Nhiên sao? Nửa câu sau, Lưu Huyền không dám hỏi, anh không thể tin được... Trong lòng không khỏi bị chấn động... Người đàn ông xa lạ đang đứng trước mặt anh này, anh ta nói là “Thù Man của tôi” sao? Còn nói là “Cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại thôi, vì cô ấy cũng

yêu tôi, nếu biết được tôi còn tồn tại trên thế giới này thì sẽ không bỏ tôi mà đi đâu. Chúng tôi sẽ luôn ở cùng nhau, cho dù là bất kỳ nơi nào đi nữa.”

Cách anh ta nói chuyện, về mặt, thần thái phát ra trên người đều cực giống với A Nhiên, đứa em trai đã mất của anh, nhưng người này lại là người xa lạ!

“Ha ha...” Luru Nhiên liền cười nhẹ, nói chuyện bằng giọng điệu bình thản như đang kể chuyện đùa: “Anh à, sao anh lại có giác quan nhạy như vậy chứ, không phải anh đã nhận ra rồi sao? Em chỉ là được trùng sinh, thay đổi thân thể mà thôi.”

Luru Huyền kinh ngạc trừng to mắt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông xa lạ đang đứng trước mặt mình... Nhìn chăm chú..... Quan sát kỹ.....

Nhìn anh ta đi đến bên cạnh giường bệnh.....

Luru Nhiên bước đến bên cạnh giường bệnh, rồi anh liền giơ tay ra vuốt ve khuôn mặt của Thù Man. Đầu ngón tay anh tỉ mỉ vuốt ve, miêu tả khuôn mặt của cô, trong mắt chính là tình yêu say đắm.

Anh cúi đầu xuống hôn lên mặt cô, trán, lông mi, chóp mũi, khóe mắt, môi... Mỗi tác da thịt trên mặt anh đều hôn một cách thành kính, tình tế- Trên mặt anh là vẻ say mê, trong mắt lan tràn sự trầm mê vô bờ bến.

Anh liền vươn tay ra ôm chặt lấy cô vào lòng, dùng mặt mình nhẹ nhàng ma sát mặt cô, cứ lặp đi lặp lại động tác như thế...

Môi anh để sát vào tai cô, ní non bằng bằng giọng vô cùng ôn nhu, nhưng lại hàm chứa đau khổ nghẹn ngào: “Thù Man à, tiểu nghiệp chướng của anh, A Nhiên của em rốt cuộc đã trở lại rồi này, sao em vẫn còn ngủ vậy? Mau mở mắt ra nhìn anh đi, được chứ?”

Cô gái trong lòng anh vẫn đang ngủ say, không hề có cảm giác về sự thâm tình của anh, cũng không nghe thấy tiếng ní non đau buồn, khóe môi cô không hề mỉm cười...

Anh vẫn luôn ôm cô như vậy, cũng không nói thêm gì nữa. Luôn duy trì tư thế đó không nhúc nhích, dường như muốn kéo dài đến khi trời đất biến mất.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại tiếng hô hấp của ba người, yên tĩnh mà lạnh lẽo, áp lực vô cùng nặng nề.

Sau khi đã im lặng thật lâu, Luru Nhiên mới quay đầu lại, nhìn về phía người vẫn đang đứng hình cứng ngắc ở phía bên kia giường, đó là anh trai của anh.

Anh liền nói với anh trai mình: “Anh về trước đi, từ đây về sau em muốn ở chung với Thù Man, không muốn bị ai quấy rầy đâu.” Thái độ của anh rất lạnh lùng, giống như đang nói chuyện với người xa lạ vậy, nhưng về mặt vẫn ôn hòa như cũ, trên người phát ra khí chất nho nhã.

Sau một hồi kinh ngạc, Luru Huyền đã lấy lại sự bình tĩnh. Đúng vậy, anh đã cảm nhận được rồi.

Anh không biết người đàn ông cao lớn, vô cùng đẹp trai nhưng khí chất lạnh lùng đang đứng trước mặt mình là ai, tên gọi là gì.

Nhưng anh tin rằng đây chính là em trai mình... Một điều vợ vẫn như vậy sẽ không ai tin. Nhưng anh thì tin, tin vào trực giác nhạy cảm của mình.

Bởi vì người có khí chất nho nhã, cho dù về mặt lạnh lùng như khí chất vẫn nho nhã, ung dung như gió xuân này, chỉ có A Nhiên mới có được mà thôi.

Còn cả tình yêu và vẻ quyến luyến trên mặt người đó nữa..... Toàn bộ tất cả.

Miệng Luru Huyền DiễndànLêeQuýyĐôônhoi mở ra, anh muốn nói gì đó với em trai vừa mới được sống lại. Nhưng tất cả những lời định nói trong bụng đều bị chặn lại ngay ở yếu hầu, khiến anh không thể phát ra được một tiếng nào. Anh chỉ có thể im lặng xoay người rồi đi khỏi phòng bệnh, không hề quay đầu lại, dù rất quyến luyến nhưng cũng không nhìn mặt cô nữa.... Vì bị anh làm tổn thương nên cô mới có đáng về bây giờ.

Giờ phút này, áy náy, hối hận, đau lòng, tan nát cõi lòng... đã không còn tác dụng gì nữa rồi.

Luru Huyền biết chắc chắn là Thù Man sẽ tỉnh lại, bởi vì A Nhiên đã trở về.

Anh nghĩ có lẽ là, trong những khoảng khắc về sau mình sẽ hoàn toàn bị đứng ngoài cuộc sống của cô, sẽ không còn liên lạc đến nữa, chỉ còn là người lạ. Từ nay trong sinh mệnh của cô, mình chỉ là người qua đường đi ngang qua, chỉ đơn giản là một người qua đường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệp Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Đại kết cục 13

Editor: Preiya

Đã một tháng từ khi Luru Nhiên trở về bên cạnh Thù Man, nhưng cô vẫn ngủ say, không hề có dấu hiệu nào cho thấy sẽ tỉnh lại.

“Thù Man à, em tỉnh lại được không? Em ngủ một mình trong bóng tối như vậy, không có anh làm bạn chắc hẳn sẽ vô cùng cô đơn. Em rất sợ cô đơn mà....” Giọng của anh trầm thấp khàn khàn, mỗi ngày đều lặp lại tên cô một cách kiên định.

“Anh biết rồi, tiểu nghiệp chương của anh không muốn tỉnh lại là vì đang trách anh, tại sao A Nhiên lại rời khỏi em...”

“Phải rồi, nhất định là em đang trách anh, cho nên mới không muốn nhìn thấy mặt anh, không muốn mở mắt ra, chỉ muốn ngủ say thôi.”

“Đây chính là sự trừng phạt của em dành cho A Nhiên, phải không?”

“Anh đang phải bị trừng phạt!”

Anh cúi đầu xuống, má sát khuôn mặt gầy yếu của cô đầy luyến, ánh mắt đầy sưng mù. Cằm của anh không có râu, bởi vì cô thích khuôn mặt sạch sẽ của anh, rất ghét bị những sợi râu thô ráp đụng chạm.

Trong một tháng này, Diêm Sơ trở nên vô cùng trầm lặng, trong lòng bắt đầu sinh ra loại cảm xúc gọi là động lòng. Thứ cảm xúc không thể kiềm chế này từ từ chiếm lĩnh lấy nội tâm của anh. Diêm Sơ cảm thấy trong lòng vô cùng mờ mịt, không biết phải làm sao.

Mỗi ngày, anh đều nhìn cảnh người đàn ông tên Luru này ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhắn cô gái mà anh ta yêu chân thành không biết mệt mỏi, cẩn thận và nhẹ nhàng, giống như ôm một món đồ sứ dễ vỡ.

Cánh tay dùng để ôm lấy cô vào lòng, thuộc về Diêm Sơ, nhưng đồng thời cũng là của Luru Nhiên.

Ngày đó, Diêm Sơ đã đem quyền không chế thân thể này giao cho Luru Nhiên. Nhưng dạng chuyển giao thân thể này, chỉ đơn thuần là một loại nghi thức mà thôi. Rõ ràng là anh vẫn có cảm giác như cũ mà!

Lúc Luru Nhiên đi đến daanleequydonn, hôn cô gái tên là Thù Man đó, ôm cô, dùng má mình cọ vào má cô... Thân thể của cô ta rất mềm mại, trên làn da có cảm xúc nhũn nhủi, cảm xúc khi thân thể bọn họ chạm vào nhau xuyên qua da thịt truyền vào đầu óc và trong lòng anh. Những thứ tiếp xúc này xảy ra liên tiếp, bắt đầu làm nhiễu loạn tái tim lạnh lùng thờ ơ của anh.

Diêm Sơ có trực giác vô cùng nhạy bén, anh cho rằng mình và Thù Man có liên quan đến nhau, bởi vì Luru Nhiên đã đem những cảm xúc trong thời gian qua chuyển lên người anh, khiến anh trở nên tình nguyện yêu thương cô.

Anh sẽ yêu Thù Man, đem cô trở thành nơi mà mình gửi gắm sinh mệnh...

Bởi vì trong cuộc đời này, chỉ cần anh và Luru Nhiên còn dùng chung một thân thể, thì anh sẽ dây dưa vướng mắc cả đời, không rời đi khỏi người còn đang nằm trên giường bệnh, có tên gọi là Thù Man này.

Đây là một điều không thể thay đổi được, không thể cứu vãn, cũng không thể xóa bỏ vướng mắc và sự ràng buộc.

Nếu cô gái tên Thù Man này tỉnh lại, anh sẽ sống cùng cô, bọn họ có thể sinh con, đứa bé đó sẽ mang cả hai gen khác nhau, dòng máu chảy trong cơ thể là của Thù Man và Diêm Sơ. Nhưng ba của nó chắc chắn vĩnh viễn không phải là Diêm Sơ, mà chỉ có thể là Luru Nhiên.

Cô ấy còn có thể có được những đứa con khác, ba của chúng đều là những người đàn ông đẹp trai, gia cảnh bất phàm. Trong ngày thứ hai đến bệnh viện, anh đã được gặp những người này rồi.

Đối với anh mà nói, một tháng này dài cũng không dài mà ngắn cũng không ngắn. Lúc đầu anh nhìn thấy những người đàn ông kia ngồi cạnh giường cô không biết mệt mỏi. Nghe thấy từng câu, từng chữ từ miệng họ phát ra đều thấm tình đau đớn. Tình yêu của bọn họ đối với cô có ý nghĩa rất lớn, không màng đến thể tục.

Mối quan hệ giữa bọn họ và cô chính là điểm lệ, ma mị, điên cuồng như vậy!

Tình yêu mà bọn họ dành cho cô ấy, có thể được ví như sinh mệnh.

Nhưng, cô ấy không thích bọn họ, đối xử với họ vô cùng lạnh lùng, tàn nhẫn.

Những những thứ đó cũng không làm ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của bọn họ dành cho cô ấy cả, cho dù chỉ là do một bên tình nguyện, còn bên kia thì không hề đáp lại, thái độ vô cùng dứt khoát thẳng thừng.

Thứ tình cảm như vậy, Diêm Sơ chưa bao giờ thấy qua, anh cũng không muốn trở nên như vậy. Nhưng giờ phút này, anh lại bị ép phải tham gia chung với bọn họ, không hề có đường lui nào.

“A Nhiên à, cô ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi. Bác sĩ đã sớm nói qua, bây giờ thì có thể chuyển qua phòng bệnh thường được rồi. Các cơ quan trong thân thể Thù Man đã khôi phục lại rất tốt, đã không còn suy nhược nữa rồi.” Lý Khanh đi tới vỗ nhẹ lên vai của Luru Nhiên, muốn an ủi anh.

“Đúng vậy đó, những câu mà cậu nói bên tai cô ấy, cô ấy đều có thể nghe thấy được.” Phú Tu cũng nhẹ nhàng phối hợp theo, anh liền mỉm cười đi qua, rồi cúi đầu hôn lên môi của Thù Man: “Không phải khí sắc của cô ấy cũng trở nên tốt hơn rồi sao?”

Mỗi người đàn ông đều mang về mặt tươi cười. Bọn họ đứng trước giường bệnh, nhìn người đàn ông vừa xa lại vừa quen thuộc, là người anh em A Nhiên. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Khi đó, bọn họ đều đang đắm chìm trong tuyệt vọng liền đột ngột nhận được một cuộc điện thoại, nói: “Tôi là A Nhiên, tôi đã trở về rồi đây, hiện giờ đang ở bệnh viện.” Giọng nói ôn thuận, nho nhã từ điện thoại truyền vào bên tai, mang theo mùi vị của làn gió xuân ấm áp.

Khi bọn họ biết được anh vẫn còn tồn tại trên thế gian này, dường như trái tim bị chấn động đến nỗi nứt vỡ, cái loại cảm xúc này- rét lạnh, chua xót, lại càng vui mừng như điên. Sống chết gần nhau, mà cảm xúc giống với khi đứng giữa thiên đường và địa ngục, cậu ấy còn sống, còn sống, như vậy thật là tốt, tốt quá rồi!

A Nhiên đã trở lại rồi, Thủ Man của chúng ta sẽ không chết, về sau người chúng ta yêu còn sống, còn có thể nhìn thấy nụ cười và sự tùy hứng của cô.

Trong nháy mắt, bọn họ liền vô cùng cảm tạ trời xanh từ tận đáy lòng mình.

Đã làm cho A Nhiên sống lại để đánh thức Thủ Man, vợ của họ đây... Trong lúc những người đàn ông đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bọn họ không hề phát hiện ra là lông mi của người nằm trên giường đang nhẹ nhàng rung động, hai mắt nhắm chặt đang dần dần mở ra...

Trong lúc ngủ say, Thủ Man đã ở trong bóng tối dày đặc, cô cho rằng mình đã chết đi và đến địa ngục. Lúc cô mở mắt ra trong bóng đêm, đầu óc vô cùng tỉnh táo, cảm giác sung sướng trong lòng là thật, vô cùng sinh động.

Cô không còn sợ bóng đêm và sự cô đơn nữa, bởi vì cô và A Nhiên đã được đoàn tụ, về sau hai người cũng không còn phải chia lìa.

Cô điên cuồng chạy trốn trong bóng đêm đen kịt không thể nhìn thấy gì, gào thét gọi tên anh, tìm bóng dáng của A Nhiên. Bóng tối vô tận, không biết là ngày hay đêm, không biết là mấy giờ, dường như là vĩnh hằng.

Tiếng kêu của cô không hề được đáp lại bởi bất kỳ một âm thanh nào.

Mất đi tất cả sức lực, toàn thân lạnh cóng, cô chỉ biết ngồi co rúm vào một góc. Từ lúc mở mắt ra, chẳng biết yêu nghiệt trong nội tâm đã đi đâu mất rồi. Cô rất lạnh, lại thấy cô độc, trong lòng bắt đầu sinh ra sự tuyệt vọng.

Thủ Man liền nghĩ rằng: Là ông trời không cho phép mình và A Nhiên được gặp lại nhau ư? Muốn mình vĩnh viễn phải chịu sự cô độc, sa vào trong bóng tối vĩnh viễn, không thể tìm đường thoát ra ngoài để gặp A Nhiên.

Trong sự tuyệt vọng, cô ngửa đầu gào thét: “Ông trời chết tiệt kia, vì sao ông lại đối xử với tôi như vậy chứ, chẳng lẽ ở hai lần sống này ông hành hạ tôi chưa đủ hay sao vậy?”

Cô không cam lòng, cô muốn đấu tranh.... Nhưng khi đứng trước vận mệnh lạnh lẽo này, sự phản kháng của cô chỉ là phí công vô ích, sự chờ đợi của cô chỉ là tuyệt vọng mà thôi, nước mắt khi tan nát cõi lòng cũng sớm vô dụng.

Lúc cô đã bắt đầu cam chịu, tri giác bắt đầu biến mất vì cái lạnh, linh hồn cũng trở nên tan rã thì cô bỗng nghe được tiếng gọi thâm tình của A Nhiên.

Anh đã nói bằng giọng vô cùng bi thương và bất lực: “Thủ Man à, tiểu nghiệp chướng của anh, rốt cuộc A Nhiên của em đã trở lại rồi này, em vẫn còn ngủ sao? Mở mắt ra nhìn anh đi, được không?”

Thì ra, cô vẫn chưa chết, chỉ là đang ngủ say thôi sao?

Tiếng kêu của anh vô cùng rõ ràng, giống như một luồng sáng mạnh mẽ chiếu rọi vào không gian hắc ám vô tận, nhanh chóng đến bên cạnh cô, xua tan giá lạnh. Thời khắc đó, Thủ Man cảm giác được rằng, thân thể suy yếu sắp biến mất của mình đang tràn đầy sức mạnh. Cô liền đứng lên, hai chân bắt đầu chuyển động và chạy liều mạng về phía tiếng kêu gọi ôn nhu, thâm tình của anh, chạy trốn, chạy trốn...

Con đường đó thật là dài, giống như không có điểm tận cùng vậy. Thủ Man không biết mình đã chạy trốn bao lâu rồi, thân thể cũng không có cảm giác mệt mỏi. Rốt cuộc, cô đã nhìn thấy được lối ra, đôi mắt không khống chế được bắt đầu chảy nước mắt, cô chỉ cần tiến đến chỗ cánh cửa kia là đã có thể nhìn thấy A Nhiên của mình...

Giờ phút này, bóng dáng đang đứng ở bên cạnh cửa sổ kia, bóng dáng ở bất kỳ thời điểm nào đều cũng có thể khiến cho hơi thở của cô ngừng lại...

Đàn ông trên thế gian này thì muôn hình vạn trạng. Hoặc là tài năng thoát tục, hay là trầm ổn lương thiện, có người thì có uyên thâm, chỉ cần có 1 trong số đó cũng đủ để cho người ta tung hô rồi, nhưng chỉ có A[[dieendaanleequydonn](http://le.quy.don.com)] Nhiên của cô mới là người chói lọi nhất.

Cho dù là thân thể của anh đã thay đổi, giống như Thủ Man được trùng sinh vậy, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là cô có thể nhận ra anh ngay lập tức.

Anh đang đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía cô, gió thổi tung những sợi tóc của anh làm cô không thể nhìn thấy rõ được khuôn mặt, đây chính phong cảnh đẹp nhất trên thế giới này.

Giữa chốn hồng trần cuộn cuộn, anh luôn thẳng thắn, làm mọi việc theo ý mình muốn, không cần phải đao to búa lớn gì, khí chất trên người vô cùng ung dung, bình thản, khí khách trời sinh. Người đàn ông làm cô động lòng, giống như thần gió này, bất luận là lựa chọn phương thức tồn tại như thế nào thì vĩnh viễn vẫn luôn không thay đổi theo năm tháng.

“Thù Man...” Bền tai cô liền truyền đến tiếng gọi đầy hưng phấn của Bạch Thành.

“Tỉnh rồi, rốt cuộc đã tỉnh lại rồi...” Tiếng ni non của Nam Tạm mang theo sự ghen ngào nức nở.

Nhưng, bên cạnh ánh mắt đầy phấn khích của những người đàn ông thì cô gái trong lòng họ lại nhắm mắt lại, không hề liếc nhìn bọn họ lấy một cái...

“Thù Man à...A Nhiên đã trở lại rồi này, A Nhiên của em đã trở lại rồi...” Ánh mắt Phú Tu đầy lo lắng.

“Em mau mở mắt ra nhìn cậu ấy đi, nhìn đi mà...” Giọng của Khuynh Hữu đã trở nên lo lắng.

Nhưng là, Thù Man vẫn nhắm mắt nằm bất động như cũ, vẻ mặt cô vẫn lạnh lùng như trước. Không hề để ý tới vẻ lo lắng của những người đàn ông kia, xem như không nghe thấy tiếng kêu của bọn họ. Cô bây giờ giống hệt như một đứa bé đang giận dỗi.

“Thù Man à, em làm sao vậy? Đừng dọa anh mà, xin em đấy...”

“Nham Hải, cậu không cần phải lo lắng đâu, cô ấy chỉ là đang tức giận thôi mà.” Trái ngược với mọi người, Lý Khanh đang cười cười, nhưng hàng lông mày của anh vẫn đang xoắn tít lại...

“Tiểu nghiệp chương của anh đang tức giận, anh thật sự rất đáng chết mà.” Luru Nhiên từ cửa sổ đi đến bên cạnh Thù Man, gương mặt tuấn mỹ của anh liền mang theo nụ cười tao nhã mê người, vô cùng dung túng sùng nịch.

Nghe thấy giọng nói xa lạ nhưng cách nói thì quen thuộc đến tận xương tủy này, chỉ trong nháy mắt, nước mắt của cô liền rơi xuống.

Nhìn thấy đáng vẻ lạnh lùng và cách nhắm mắt không muốn nhìn tới anh, và cả nước mắt của cô, tim Luru Nhiên liền muốn vỡ ra, chỉ còn lại nỗi đau vô tận.

Anh liền cúi người xuống ôm lấy tiểu yêu tinh bùng binh của mình vào trong lòng, hôn lên trán cô: “Thù Man, Thù Man à, tiểu nghiệp chương của anh, hãy tha thứ cho anh nhé, tha thứ cho anh, được không...”. Lời van xin này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cái ôm và từng tiếng kêu đau lòng của anh đã truyền vào trong tai cô... Rốt cuộc, Thù Man đã không thể kiềm chế nỗi sợ nhớ nhung nữa, mặt nạ lạnh lùng của cô đã bị nghiền nát, cơn giận cũng theo tiếng cầu xin của anh bay đi mất.

Thù Man liền khóc thút thít, đưa hai tay lên ôm chặt lấy cổ anh, chặt đến nỗi như muốn đem nó bứt gãy.

Người đàn ông này đã rời khỏi cô giống như gần cả mấy kiếp luân hồi, rốt cuộc anh đã trở lại bên cạnh cô rồi, làm yêu nghiệt của cô, trở thành yêu nghiệt bên cạnh Thù Man, nghiệp chương đi theo yêu nghiệt!

“A Nhiên à, anh hãy hứa là đừng rời khỏi em nữa đi.” Lời nói của cô rất bá đạo, nhưng hàm chứa rất nhiều nhu tình, liền gây xé trái tim của rất nhiều người!

Nghiệt luyện cả đời,

Một mình nghiệp chương Thù Man, nhưng lại có thể giam giữ chặt lấy linh hồn của những người đàn ông trong căn phòng này.

Bây giờ, trong lòng họ đều cảm thấy rất viên mãn, ánh mắt tham lam chăm chú nhìn người đang ngồi tựa vào giường bệnh.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, cuối cùng Thù Man cũng đã nâng gương mặt đang chôn ở cổ Luru Nhiên lên, khoe môi cô cong cong, trong mắt chính là nhu tình vô hạn mênh mông, trong nháy mắt liền bao phủ lấy thân thể và linh hồn của mọi người.

Cô vừa cười vừa cất giọng, trong mắt có những tia sáng chuyển động, dịu dàng đến mức có thể nhéo ra nước, nói: “Về sau Thù Man sẽ không còn oán hận ông trời vì đã đối xử tàn nhẫn với mình nữa, tuy sinh mệnh của em đã trải qua nhiều đau khổ, bị tâm thần phân liệt, đến nỗi tuyệt vọng, thể xác và tinh thần đều tan vỡ...Nhưng lại được gặp các anh...Đây chính là do ông trời đã bồi thường cho Thù Man, để cho nội tâm được chữa trị, có được sự hài lòng và viên mãn!”

“Trông rằng đã hoàn toàn thoát khỏi, khi tỉnh lại đã trải qua một cuộc sống khác Mặt trời vẫn mọc như cũ, vượt qua bao nhiêu khe núi, màn đêm vẫn lên rồi xuống, bao phủ các thảo nguyên và đô thị, mà em thì sẽ già đi, mà những người đàn ông của em cũng sẽ như vậy...”

Thù Man nhìn mặt từng người với vẻ mặt dịu dàng gọi tên họ một cách ôn nhu rồi hỏi: “Chúng ta sẽ được hạnh phúc phải không?”

“Phải, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!” Bọn họ liền trả lời một cách kiên định, chắc chắn!

“Đúng vậy, chúng ta sẽ hạnh phúc!” Cô thì thào lặp lại những lời này.

Đây chính là lời thề và kết cục của bọn họ!

Thù Man dieendaaneequydonn à, em chính là giấc mơ mà linh hồn của anh đã ấp ủ từ rất lâu rồi, trong giấc mơ, em luôn cười nhạt vô cùng phong tình vạn chủng.

Miếng cát tiếng than nhẹ nhàng u oán, là một sắc đẹp phiền muộn làm lay động lòng người.

Bì thương phiền muộn đều ngưng kết trong đôi mắt, trong một tiếng than nhẹ, rồi qua đi.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ, phảng phất qua những đôi gò má, những luồng ánh sáng ấm áp này phảng phất mùi thơm của hoa cỏ.

Anh liền cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, một loại cảm giác ngọt ngào đột nhiên truyền đến toàn thân, hạnh phúc dâng tràn trong đầu óc.

Toàn bộ những điều này là bởi vì em vẫn còn sống, và sống bên cạnh anh.

Ba ngày sau Thủ Man đã được xuất viện, và cùng những người đàn ông yêu mình đi đến nước Pháp xa xôi, nơi đó có một tráng viên xinh đẹp, luôn tràn ngập ánh sáng mặt trời.

Đó chính là ngôi nhà tương lai của bọn họ!

Tuy cả đời bọn họ sẽ không thể cùng nhau cử hành hôn lễ, nhưng chỉ cần được ở chung một chỗ với nhau, không còn chia lìa thì hôn lễ cũng chỉ là một loại nghi thức vô dụng.

Người đàn ông hành hạ cô, nhưng lại yêu cô, giờ đã trở thành một người khách qua đường.

Cô có đến bảy người chồng...Không, phải là tám người chứ...

Trong lòng cô luôn có một nơi để nương tựa, thường xuyên nhớ tới tiểu Phật Ngạn Thủ, anh sẽ thường xuyên đến thăm cô và nói: “Tiểu kiếp số của anh, anh đã bắt đầu hối hận với lời nói lúc trước, đó là anh muốn ở bên cạnh em, không muốn rời khỏi rồi!”

Thủ Man liền cười lên, ôm lấy anh rồi ghé vào lỗ tai anh, nói: “Được mà, Ngạn Thủ, linh hồn của chúng ta vẫn luôn tương thông với nha mà, vô cùng ăn ý, chưa bao giờ tách rời!”

Cô cùng bọn họ đến dị quốc sinh sống, có cuộc sống vô cùng hạnh phúc, liên tục sinh hạ những đứa con trai và những đứa con gái, tất cả đều hoạt bát đáng yêu...

HOÀN CHÍNH VĂN.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Ngoại truyện: Có một loại tình yêu gọi là nhớ!

Editor: Preiya

Không có em, anh giống như bị nhốt trong một nhà lao đầy bóng tối, giấy chết vùng vẫy chỉ là vô dụng.

Không có cô ở bên cạnh, lòng anh cứ trống rỗng, cứ như vậy mà ngồi thật lâu trong căn phòng chưa bật đèn, mỗi ngày đều chịu đựng sự im lặng lạnh lẽo. Đã qua bao lâu rồi? Chính anh cũng không nhớ nữa, hình như là bắt đầu từ ngày mà anh ra khỏi bệnh viện!

Ngày đó sau khi rời khỏi bệnh viện, anh đã nhanh chóng làm thủ tục để trở về Anh quốc để xin được nghỉ việc. Trở thành một người nhàn rỗi vô tích sự, không còn quyền lực trong tay, đây là việc mà anh đã nói rõ với người nhà, cho đến tận bây giờ gia đình vẫn luôn trọng sự lựa chọn của anh.

Từ giờ những sinh hoạt bận rộn của trước kia, không cần phải ngày ngày làm việc cho đến tận đêm khuya. Vào thời gian rảnh rỗi, anh thích ngồi yên tĩnh một mình, trong tay cầm một ly trà xanh, nhìn nước trà trong vắt, có nước trà nổi lên, tinh tế cảm nhận tâm hồn trống vắng dần dần bị nỗi nhớ cắn nuốt.

Khi hoàng hôn phủ xuống, anh sẽ ngồi bên cạnh cửa sổ lớn sát đất, nhìn cảnh chiều bên ngoài cửa sổ, xem ánh nắng cuối ngày xuyên qua lớp thủy tinh mà chiếu lên người mình. Sau đó, biến mất từng chút, từng chút một tại đường chân trời, mãi cho đến khi trời tối.

Chuyện A Nhiên còn sống, anh chưa nói cho người trong nhà biết. Anh hiểu em trai mình, hẳn là A Nhiên không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với gia đình nữa, nó đã được sinh ra một lần nữa.

“Lư Nhiên” kia đã chết đi, hóa thành tro tàn, được chôn cất vào trong huyết, vĩnh viễn ngủ say.

Bóng tối dần buông xuống.

Lưu Huyền hơi cúi đầu, ngẩn ngơ nhìn hai bàn tay trắng nõn của mình, anh vẫn đứng ở nơi đó chưa hề nhúc nhích, như muốn duy trì tư thế này đến thật lâu.

Trong phòng cực kỳ trống trải, chỉ một mình anh ngồi nhớ tới cô, thầm yêu cô trong tận đáy lòng.

Giờ phút này, trong lòng anh chỉ còn tồn tại: Chỉ có ký ức giữa cô và anh, nụ cười nhạt của Thù Man mà anh yêu, sự châm chọc của anh đối với cô, lời than thở của cô.....

Anh vô cùng ích kỷ đem toàn bộ những người khác vứt bỏ hết, chỉ để lại toàn bộ mối liên hệ giữa hai người.

Làm như vậy, sẽ không ai có thể quấy rầy bọn họ được nữa, cái gì anh cũng không muốn nghĩ tới, chỉ muốn được yêu cô, yêu một mình cô mà thôi!

Có một loại tình yêu, gọi là nhớ!

Thời gian thấm thoát trôi qua rất nhanh, đảo mắt là đã sắp tới năm sau rồi.

Thù[Diễn đàn Lê Quý Đôn] Man đã cùng những người đó tới Provence. Cô ấy vẫn chưa hề gả cho bất kỳ một người đàn ông nào, nhưng từ nay về sau, cô ấy hoàn toàn thuộc về bọn họ, không còn liên quan gì đến anh nữa.

Đóa hoa Mạn Đà La tên là Thù Man đó đã phát triển trong lòng anh, hiện giờ đã bị nhổ triệt để và được trồng ở một nơi mà anh không thể chạm tới được.

Anh biết được tin tức về cuộc sống an nhàn và hạnh phúc viên mãn của bọn họ. Mấy người đàn ông đó vì cô ấy mà từ bỏ Tổ quốc, đến nước ngoài làm lại từ đầu. Chỉ đến dịp sinh nhật của ba mẹ trong nhà thì mới về nước thăm người thân một lần, nhưng Thù Man thì chưa bao giờ trở về.

Hàng năm, người nhà họ Chu vẫn thường bay sang Pháp để ở và thăm nom những đứa con chung của bọn họ.

Ba năm nay, bọn họ đã sinh được ba đứa bé, hai đứa bé trai và một đứa bé gái.

Hai đứa bé trai giờ đã được ba tuổi, lại còn là một cặp song sinh, là con của Diêm Sơ- không, có lẽ là con của A Nhiên. Bé gái là con của Nam Tạm, tháng trước vừa tròn một tuổi, có đôi mắt xéch rất giống ba mình, khí chất thì giống mẹ, ở khoe môi luôn có nụ cười nhạt.

Anh vẫn luôn biết được tình hình gần đây của bọn họ thông qua nguồn tin tức, biết từng chút một về cô và những đứa trẻ.

Hạ Liên đẩy cửa đi vào, trong bóng đêm anh không nhìn thấy rõ sắc mặt của người kia, nhưng có thể cảm nhận được sự run rẩy và vẻ đau thương, nặng nề của anh.

“Huyền Từ à, cậu vẫn khỏe chứ?”

Chỉ có sự yên tĩnh đáp lại lời nói của Hạ Liên, người kia vẫn còn đang im lặng.

Thật lâu sau, giọng nói vẫn còn mang theo sự run rẩy của anh mới truyền tới trong bóng tối: “Trước kia khi cô ấy vẫn chưa xuất hiện, tôi cũng chỉ có một mình như lại không hề cảm thấy cô độc, bây giờ cô ấy rời khỏi tôi rồi, tôi cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên cô độc, từng phút từng giây đều trôi qua quá khó khăn, tuổi già của tôi không lẽ cứ phải chịu đựng thế này mãi sao?”

“Hạ Liên, cậu nói gì đi chứ?”

Lưu Huyền không cần đến câu trả lời của Hạ Liên, nước mắt của anh chảy xuống thành dòng, trong bóng tối rất im lặng, không hề có một âm thanh nào xuất hiện.

Hạ Liên liền khẽ thờ dài, nói: “Huyền Từ à, cậu hà tất phải làm như vậy, cậu có biết là cô ấy vốn không phải là người của cậu rồi mà, sự khác biệt giữa hai người đã được định sẵn, vương mắc ngày xưa của các cậu đã qua... Đã năm năm rồi mà cậu vẫn..... Bây giờ là lúc nên buông tay, không phải bây giờ cô ấy đã rất hạnh phúc rồi sao?”

“Nếu như cậu thật sự thấy khó chịu thì cứ khóc một trận cho thoải mái đi, sau khi khóc xong thì bắt đầu lại từ đầu một lần nữa, cậu nên có một cuộc sống của chính mình.” Nói xong những gì cần nói, Hạ Liên Diễn đàn Lê Quý Đôn xoay người rời khỏi phòng, anh đứng dựa lưng vào cánh cửa, mơ hồ nghe thấy trong phòng dường như có một tiếng khóc truyền ra.

Trong căn nhà vẫn tối đen như mực. Người bạn tốt nhất của anh vẫn còn ở lại trong bóng tối, để cho những thống khổ này dần sinh ra, sau đó bị nó cắn nuốt.

Ngày hôm sau, Lưu Huyền đã ra khỏi phòng, trừ hai mắt chứa đầy tơ máu ra thì khí chất trên người anh đã khôi phục lại về như xưa, cao quý như cũ. Hạ Liên chờ anh rửa mặt xong xuôi hết, sau đó mới cùng anh đến tham dự tiệc đầy tháng con của Lưu Phái.

Xe đang chạy băng băng trên đường, nhìn qua kính chiếu hậu, Hạ Liên thấy Lưu Huyền đang ngồi tựa lưng vào ghế, cả người cứng ngắc như một bức tượng, anh ta vẫn luôn duy trì sự trầm lặng.

Anh lại âm thầm thờ dài trong lòng rồi mở miệng: “Mấy ngày nữa tiệc mừng sinh nhật Chu lão gia tròn 70 tuổi, cả nhà bọn họ đều sẽ trở về đây, cậu...”

thật sự có thể nhìn thấy cô ấy rồi.”

Màn hình TV đặt trên xe đang phát sóng hình ảnh một bóng người kèm theo ánh sáng vinh quang chói lọi, nhưng ánh mắt Luru Huyền vẫn đen tối trầm mặc, kéo dài đến thật lâu.

Giống như anh chưa từng nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ ngồi mở mắt trong im lặng

Trong lòng Hạ Liên đang rất khó chịu, anh liền cau mày, mắng: “Huyền Tử à, mẹ nó cậu đúng là người đàn độn mà.”

Sao lại có thể yêu một người đến như vậy, không chừa cho mình một con đường sống chứ?

Luru[DiễnđànLêQuýĐôn] Huyền nhẹ nhàng tựa đầu ra phía sau ghế, cả người nằm ngửa ra, anh nói: “Tôi đã đồng ý với ông nội là sẽ đính hôn cùng đứa con gái nhỏ của nhà họ Cố rồi, tôi không còn đường lui nữa, nhưng cũng không muốn để cho ông nội phải đau lòng, bởi vì đây là trách nhiệm của thân con trưởng của nhà họ Luru. Nhìn thấy cô ấy lần này nữa thôi, về sau nhất định tôi sẽ sống tốt.”

Cho dù lần này có đau đến triệt tâm đi nữa, anh vẫn muốn nhìn thấy cô.

Để cho đoá hoa kiều diễm trong lòng mình bị nhỏ đi thật triệt để, không còn xinh đẹp, diễm lệ mị hoặc như xưa nữa.

Về sau, anh cũng sẽ có vợ và con của mình.

Anh sẽ đem tình yêu của mình dành cho cô mai táng trong nơi sâu thẳm nhất của nội tâm, hóa thành nỗi nhớ im lặng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Ngoại truyện đặc biệt: Một nhà

Editor: Preiya

Ở vùng ngoại ô cách Provence hơn một trăm km có một trang viên rất lớn, trang viên này có một cái tên vô cùng ấm áp và hạnh phúc, đó chính là “Trang viên tình yêu”. Nơi này giống như một chốn đảo nguyên giữa biển lai tiên cảnh vậy, hoàn toàn tách biệt khỏi tiếng động ồn ào, rầm rĩ của trần thế, vô cùng yên tĩnh bình thản.

Nếu như là giữa mùa hạ thì tất cả trang trại sẽ chìm ngập trong biển hoa cỏ thơm, làn gió thổi nhẹ qua bờ biển xanh thẳm, sau đó trở nên mạnh hơn, mùi thơm theo gió mà đến khiến cho trong không khí tràn ngập hương thơm ngọt ngào, khiến cho thể xác và tinh thần đều say mê.

Buổi chiều hoàng hôn của ngày hôm đó, lá khô bay tán loạn, gió đêm thổi tới mang theo hơi nóng, sau bữa cơm chiều cả nhà mang theo người phụ nữ của mình, cùng nhau đến chỗ trang trại cỏ thơm để tiến hành vận động tiêu cơm, đây chính là thông lệ của mỗi ngày. Trên đường đi, thỉnh thoảng họ lại nhẹ giọng trò chuyện vài câu, rồi nụ cười vui vẻ lại hiện lên trên đôi môi và khóe mắt của mỗi người, cùng với đó là giọng trẻ con đang vui đùa âm ỉ của mấy đứa bé....

Một chiếc Lamborghini màu xanh chạy vào trang viên, dừng lại trước cửa hàng rào, cửa sau xe liền mở ra, theo sau đó một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng chừng hơn 20 tuổi bước xuống, toàn thân mặc một bộ tây trang tối màu, dung mạo nho nhã trí thức. Người đàn ông tiện tay đóng cửa xe lại nhưng cũng không đi vào trang viên một cách vội vã mà chỉ đứng dựa thân hình to lớn của mình lên thân xe, nhìn về phía trang trại cỏ thơm ở phía xa xa.

Ở nơi đó, hình ảnh người một nhà cùng nhau đi tản bộ thật hài hòa và đẹp đẽ, giống như một bức tranh tuyệt vời.

“Đây chính là hạnh phúc!” Lại thêm một chàng trai trẻ khác bước xuống từ trên ghế lái phụ, cũng giương mắt nhìn ra phía đó, không khỏi cảm khái ra tiếng.

“Đúng vậy!” Nam Thi xuống xe, cùng mở miệng phụ họa cảm khái với Đỗ Thuần, anh không cần quay đầu lại cũng biết được là chuyện những người cùng một nhà đó ở cùng với nhau là có bao nhiêu hài hòa và tốt đẹp. Mỗi lần anh tới đây vào buổi chiều tối đều có thể bắt gặp được hình ảnh này. Nói thật, trong lòng cũng vô cùng hâm mộ, một cái gia đình quá đi lại hài hòa thế này đều khiến ch người ta thấy kinh ngạc và hạnh phúc, an nhàn đến nỗi người ta thấy hâm mộ.

Lý Lạc DiễnđànLêQuýĐôn nhẹ nhàng liếc nhìn hai người kia một cái, mày kiếm hơi nhíu lại, đôi mắt nửa khép nửa hở, cảm anh chỉ chỉ về phía gia đình đang đi tản bộ kia, nói: “Bây giờ là lúc để cảm khái đây à? Tôi đề nghị bây giờ chúng ta nên suy nghĩ xem một hồi làm sao có thể mở miệng với mấy vị kia.”

Đỗ Thuần liền cười nhẹ, đôi mắt đào hoa hơi híp lại tạo thành một bộ dáng uyên thâm, không đáp mà chỉ hỏi lại “Cậu muốn sao? Muốn làm thế nào đây?” Đối với những vị kia, đến cả ba người bọn anh cộng lại cũng chưa bằng được vóc dáng, đạo hạnh cũng không so được.”

“Nếu không...” Lý Lạc phun ra tiếp hai chữ, hơi cân nhắc trong lòng một chút, hỏi tiếp: “Các người thử nói xem, nếu như không thuyết phục được Thủ Man thì sẽ không có hy vọng phải không?”

“Phốc...” Nam Thi liền không khỏi cười ra tiếng, nói bằng giọng điệu trêu tức, trên vẻ mặt đào hoa phong nhã là đáng vẻ vui sướng khi người gặp họa, không hề hợp với khí chất của anh chút nào, nhưng vẻ ôn nhã pha trộn với tà khí xuất hiện đột ngột lại càng đẹp trai bức người: “Tiêu tử cậu thật là không nhớ được lâu mà, chẳng lẽ cậu đã quên rồi sao? Lần trước, cậu vừa mới đến trước mặt Thủ Man thôi thì đã bị anh cậu dùng một cước đá ra ngoài, cậu còn dám làm tiếp sao?”

Chuyện Lý lạc bị giẫm xảy ra cách đây 4 năm 8 tháng 1 ngày. Khi đó cả ba người có việc cần đến nước Pháp, đó là để quan sát việc diễn tập quân sự của bộ đội đặc chủng. Trước khi lên máy bay, Lý Lạc đã nhận được “mệnh lệnh” và “quyền uy” của người trong nhà, nói rằng sau khi anh Nam Thi làm xong việc thì phải đến chỗ trang viên để thăm anh trai và chị dâu của mình, trở về còn phải báo cáo lại, nếu như không hoàn thành nhiệm vụ đó thì lúc trở về đừng hòng được thoải mái, còn Đỗ Thuần chỉ đi kẻ đề xem náo nhiệt mà thôi.

Mấy nhà đều biết anh trai của anh yêu cô gái tên là Thủ Man đó nhiều cỡ nào. Tình yêu và lòng khoan dung này khiến người ta phải kinh ngạc và rung động. Bọn họ vì cô mà chịu nhiều đau khổ, tâm thần thương tổn, đem chính mình giã vò đến nỗi không ra người. làm người nhà của họ nhìn thấy tình cảnh của họ trong mấy ngày qua đều không hề dễ chịu và còn đau lòng thay.

Mấy người bọn anh chưa bao giờ tiếp xúc với cô gái kia, bởi vì khi đó họ có việc bận nên không ở nhà... Làm du học sinh ở nước ngoài, bận rộn bài tập và chuyện học.

Ngày đó là lần đầu tiên mà bọn họ gặp cô.

Còn nhớ rõ hình ảnh một cô gái mặc quần áo đơn giản ngồi dưới cửa sổ, nhàn nhàn uống trà, tư thế rất bình thản, dung dung

Lúc bọn họ bước chân vào cửa, cô gái liền quay đầu lại nhìn, trên mặt cô là nụ cười ôn hòa, dịu dàng, ánh mắt thâm thúy khiến người ta không thể rời mắt được. Đó là một loại điềm đạm phát ra từ nội tâm, dường như nụ cười nhạt giữa hai đầu lông mày cất giấu một tia mỉa mai và lắng lo, vô cùng hấp dẫn.

Ánh nhìn này đã khiến bọn họ hiểu ra, cô ấy đáng được những người đàn ông kia yêu thương và sủng ái!

Lý Lạc muốn đi qua để chào hỏi cô, thuận tiện xem như lần đầu gặp gỡ chị dâu, để trở về báo cáo kết quả cho lão gia từ nhà mình.

Anh không hề nghĩ là....

Có lẽ là do mình đã nhìn quá chăm chú, hoặc là do cười qua sáng lạn nên đã bị Lý đại thiếu gia đang bước vào cửa bắt gặp: “Được lắm, dám dùng bộ dạng này để đến gần vợ của anh à, cậu to gan thật nhì?”

Nhất thời không khí xung quanh tràn ngập khí lạnh và mùi giấm chua.....

Ánh mắt kia, đáng sợ quá....Giống như muốn đem Lý Lạc cắn nuốt vậy, còn nhớ mình là em trai của anh ta hay không đây?

Kết quả cũng có thể đoán được, người đàn ông mang theo vại dấm chua nổi bão, còn đồng chí Lý Lạc của chúng ta thì gặp bị kịch!

Lúc đó Lý Lạc liền cười thật ngọt, đi đến trước mặt chị dâu mà mình vừa gặp, chưa kịp nói nửa câu thì đã bị Lý Khanh- người đang bước thoăn thoắt trên đôi chân dài tiến tới đạp cho một cước lên mông, anh bị đau tới nỗi nhe răng nhếch miệng, không dám giương mắt đối nghịch với anh trai mình vì tự biết sức mình không thể so bì được.

Hình ảnh đó, Nam Thi vẫn còn nhớ rõ. Đồng thời anh cũng thấy rõ một hiện thực, cần phải nhớ rõ hai điểm, đó là: Một- Thủ Man là người mà bọn họ không thể tùy tiện đến gần được; Hai- Thủ Man là một “nhân vật” không thể nào được đắc tội tới, nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, đôi lúc còn xảy ra “án mạng”!

Nghe Nam[Diễn đàn Lê Quý Đôn] Thi xối như vậy, mặt của Lý Lạc liền trở nên xanh mét, đây là nỗi “đau khổ” cả đời của thiếu gia anh!

“À!” Lý Lạc cười ngượng ngập một tiếng, đưa tay lên vén những sợi tóc lòa xòa trước trán: “Tôi cũng đang định nói vậy.” Anh không thể không thừa nhận những điều Nam Thi nói không hề sai, đừng nói anh trai anh, ngay cả đến những người đàn ông khác đều có ham muốn độc chiếm vợ mình đến mức biến thái, chắc chắn, tình hình quả thực là khiến người ta dù giận sôi nhưng cũng không dám khen tặng.

“Được rồi, đừng nói tới những chuyện này nữa, Nam Thi à, cậu và lão già nhà cậu...” Đỗ Thuần lên tiếng, nhưng còn chưa dứt lời thì đã quay sang nhìn anh ta bằng vẻ mặt “Cậu cũng hiểu mà.”

Nam Thi nhún nhún vai, vẻ mặt khổ sở vô cùng bất đắc dĩ, oán giận nói: “Tính tình anh tôi và bác cả giống y hệt nhau, đều không hề có kiên nhẫn, đây chẳng phải là làm khổ thiếu gia tôi sao?” Nói xong, anh liền rút bao thuốc lá trong túi quần ra, đốt một điếu và hung hăng hít một ngụm khói: “Lần này, nhà tôi và bác cả đã hạ tử lệnh, nếu không đón được cháu gái và con dâu trở về Nam gia thì không cần phải về nhà nữa.”

“Mẹ nó, ai mà không nhận được tử lệnh chứ.” Lý Lạc tức giận, trừng mắt liếc nhìn Nam Thi một cái, hai hàng lông mày đều nhăn lại, anh quả là một đứa trẻ có số khổ mà, ở nhà không có nửa phần địa vị, đều mặc cho người hiếp đáp, nhiệm vụ lần này quả thật là muốn lấy cái mạng nhỏ của anh.

Nam Thi ném điếu thuốc mới hút được một nửa trong tay xuống đất, dùng chân giẫm mạnh lên rồi giờ tay vỗ nhẹ vai Lý Lạc, nói một cách đồng cảm:

“Anh cậu không phải là người dễ bắt nạt, nhưng cũng không muốn trở mặt với lão già nhà cậu, ăn nói tốt một chút đi. Tình huống của chúng ta khác nhau, độ khó cũng khác.”

Lý Lạc liền cúi đầu im lặng. Đỗ Thuần dựa người vào mui xe, nhắm mắt dưỡng thần, bộ dáng lười nhác, không muốn tham gia với hai người kia, anh chỉ là người đi kè thôi.

Nam Thi lại tiếp tục lấy ra một điều thuốc nữa, anh hơi híp mắt lại, nhẹ nhàng hút.

Ba người không nói lời nào, bầu không khí liền rơi vào trầm mặc.

Máu chốt của sự thật nằm ở một năm trước.

Nam Thi đến Paris làm việc, sau khi xong liền thuận đường sang điền trang ở chơi vài ngày.

Ai ngờ vừa vào cửa liền chứng kiến một màn này....

Ngày đó, anh họ của anh quý trước mặt mọi người với vẻ mặt đau đớn hèn mọn, nắm lấy tay cô gái kia, những chữ mà anh ấy nói ra Nam Thi đã ghi lại không sót một chữ.

“Thù Man à, van cầu em, van xin em đây...Chúng ta không cần đứa bé này nữa, có được không? Mỗi người bọn anh đều không muốn tinh thần của mình phải đi vào địa ngục thêm một lần nữa đâu, anh không muốn, anh không muốn sông như vậy. Không có em, bọn anh sẽ như thế nào đây, chẳng lẽ phải chịu đựng những ngày tuyệt vọng và sợ hãi, hận không thể xé nát chính mình ra sao? Nếu vì đứa đứa bé mà phải hy sinh em, thì anh sẽ hận chết nó!”

Mấy người đàn ông đó, yêu cô gái này đến nỗi không chừa cho bản thân mình một con đường sống nào. Có cô ấy ở đây là có không khí tốt đẹp; bản thân cô ấy chính là một kỳ tích rồi, phải làm như thế nào mới có thể lưu lại được kỳ tích này đây, kỳ tích trong sinh mệnh của bọn họ!

Từng phút từng giây, bọn họ đều biết rằng, cô ấy sẽ vĩnh viễn không rời khỏi bọn họ nữa.

Trước khi có thai, bác sĩ đã đề nghị rằng tốt nhất là đừng có, bởi vì thai phụ sẽ có nguy cơ gặp nguy hiểm đến tính mạng rất cao. Dù sao thì lúc sinh cặp song sinh là sinh mổ, bây giờ nghĩ lại, nếu muốn có sinh thêm một đứa nữa thì phải cách nhau ít nhất năm năm dưới tình trạng thân thể được chăm sóc thật tốt, nhưng bây giờ chỉ mới được hai năm.

Năm cô mang thai cặp song sinh, một năm đó mấy người đàn ông đều cấm dục, cơ bản là dựa vào bàn tay để sống qua ngày, những ngày đó quả thật là giày vò mà, mỗi ngày đều ôm vợ nhưng chỉ có thể nhìn chứ không không được chạm vào, quả là muốn mạng của bọn họ.

Nhưng cho dù mà muốn mạng cũng không thể tả nhưng họ đều tình nguyện, bởi vì so với những thứ này thì họ càng đau lòng cho Thù Man hơn. Một năm qua được chăm sóc kỹ lưỡng, cô đã khôi phục lại rất tốt, rốt cuộc mấy người đàn ông đã thoát khỏi cuộc sống thanh tịnh, nhưng cũng không dám tung dụng quá độ vì sợ thân thể cô không chịu nổi.

Mà bọn họ đã nhiều lần làm tốt công tác bảo hộ, nhưng dù chu đáo đến đâu cũng có chuyện ngoài ý muốn, không phải sao? Lần Thù Man mang thai ngoài ý muốn đó, khiến họ cảm thấy sợ hãi kinh khủng, thái độ của bọn họ vô cùng kiên quyết muốn cô phải phá thai nhưng Thù Man lại không đồng ý.

Cô nói: “Có một quyển sách đã viết thế này: Mỗi đứa trẻ đều là những thiên sứ mà Thượng đế đã ban cho cha mẹ, bởi vì chúng thương yêu họ nên mới cam nguyện chịu khổ, làm con của họ, cho nên cha mẹ không có quyền tước đoạt sự ra đời của những đứa trẻ.” Vậy nên, đứa trẻ này đã được giữ lại. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Vì thế, Nam Tạm đang hối hận, hận đến mức không thể giết chết mình bằng dung bị một nhóm đàn ông kia đánh cho mặt mũi bầm dập, nhưng anh cũng không hề kêu một tiếng. bởi vì anh đáng bị như vậy, bị đánh chết cũng đáng.

Nam Thi liền gọi điện cho bác cả, nói rằng chị dâu đã mang thai con của anh họ, vừa định nói nếu Thù Man mang thai đứa bé này thì sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trong điện thoại liền truyền ra tiếng cười ha ha rồi cúp máy. Nam Thi không cần nghĩ thì cũng biết lão già đó có bao nhiêu hưng phấn, khẳng định là khuôn mặt già nua đều nở hoa rồi. Tất nhiên là anh cũng thấy người nào đó sẽ có một bộ mặt tươi cười, cười đến tít mắt. Anh cũng có thể lý giải được, vì lão già đã hơn sáu mươi tuổi rồi, đứa con trai duy nhất cũng đã hơn ba mươi, rốt cuộc bây giờ đã có thể được ăn cháu, sao mà không vui chứ?

Câu nói tạt gáo nước lạnh này, Nam Thi không dám nói nên lời.

Nam Tạm là con trai độc nhất trong nhà, lúc còn nhỏ không ai dám la mắng anh, cũng không có người quản thúc được, nhưng người trong nhà yêu thương còn không kịp, hầu như để mặc cho anh làm loạn bên ngoài.

Lúc Nam Tạm trưởng thành, bên cạnh anh không hề thiếu phụ nữ, nhưng không có ai là đứng đắn cả. Không hề dễ để khiến anh đổi đời thật lòng với một cô gái nào, dù hoang đường nhưng đây lại là sự thật, năm sáu người bọn họ cùng ở chung một chỗ, vậy cũng được, chỉ cần anh hạnh phúc và đồng ý thì cứ để mặc anh thôi.

Nhưng về sau....

Đứa con của nhà họ Lưu vừa mới qua đời thì con gái của nhà họ Chu cũng gần như vậy... Còn lại mấy đứa trẻ kia khiến cho người ta phải tan nát cõi lòng, tất cả đều gầy gò tiêu tụy, biến thành người không ra người quý không ra quý, chính là không muốn sống nữa.

Đau lòng, những lại không biết làm gì, cũng không có biện pháp.....

Nhưng cuối cùng thì người bị tuyên án tử đã tỉnh lại và bình phục, những đứa trẻ cuối cùng cũng trở về hình dạng con người nhưng tất cả bọn chúng lại ra nước ngoài sinh sống, một năm người trong nhà cũng chỉ gặp mặt được hai lần.

Ý của ba Nam là muốn Thù Man trở về nước dưỡng thai, để cô được người trong nhà chăm sóc thật cẩn thận và chu đáo. Dù sao thì mấy di cũng đã ở trong nhà họ Nam hơn mười năm nên cũng an tâm hơn. Vì thế nên ông mới gọi điện thoại cho con trai, ai ngờ mới vừa mở miệng ra, lời còn chưa nói xong thì đã bị thằng con tử chối, không để lại một chút mặt mũi cho ông gì cả. Nó nói là thân thể Thù Man rất yếu, không thể ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ được, không thể chịu được áp lực khi máy bay cất cánh, Thù Man thích yên tĩnh mà trong nhà lại quá nhiều người, đến 18 bà cô cơ mà, người nhiều thì tất nhiên phải âm ỉ rồi.

Nhìn lại thì, nó cũng thật là ích kỷ, trong lòng chỉ lo cho một mình Thù Man thôi.

Còn không bằng một Thù Man!

Nhưng sao ba Nam lại không biết những tình huống này chứ? Ngẫm lại thì đứa cháu mà ông đã kỳ vọng từ rất lâu mới có được này không dễ dàng xuất hiện, bị con trai tử chối mà không tức giận thì chỉ có quý, liên tục gọi điện thoại tới mức nát bét. Việc hai ba con trở mặt đã xảy ra hơn một năm, rốt cuộc cũng chưa từng nói chuyện qua.

Con của Nam Tạm ra đời một cách bình an, là con gái, tên là Nam Nam. Tiệc đầy tháng, ba Nam cũng chưa chịu xuất hiện, hiển nhiên là con giận vẫn còn chưa tan, không chịu ra nước ngoài. Chỉ có mẹ Nam cùng các di trong nhà bay đến Pháp để dự, mãi đến khi dự tiệc mừng cháu gái một tuổi xong mới về nước.

Mẹ Nam vừa trở về, cả ngày liền than thở, luôn nhắc tới chuyện cháu gái mình vừa thông minh, xinh đẹp và hiểu chuyện ra sao, luôn miệng gọi bà nội vân vân....Điều này thật khiến cho ba Nam hậm hực, ông cũng muốn nghe cháu gái gọi mình là ông nội, muốn cùng cháu ngâm kệo và chơi đùa, hưởng thụ niềm vui của mối quan hệ.

Vì thế, Nam Thi có số khổ liền gặp bị kịch, lão già không chịu bỏ tự ái để gọi điện thoại cho con trai mà để người được chọn là anh phải “đứng mũi chịu sào” làm thuyết khách, bị ba và bác cả dằn dò một trận trước sau rồi đẩy tới nước Pháp.

Bạch Thành lái xe từ công ty về nhà, xe còn chưa tới nơi, từ xa xa anh đã nhìn thấy người đang dựa trước mũi xe, cả ba người đứng sừng sững như tượng điêu khắc.

Anh ngừng xe lại, cũng không bước xuống mà chỉ mở cửa kính ra, liếc mắt nhìn ba người kia một cái rồi nhàn nhạt hỏi: “Ba người các cậu tới đây làm gì?”

“Anh Thành à, anh cũng đừng giả bộ hồ đồ nữa, chẳng lẽ anh không biết vì sao bọn em lại tới đây ư?” Nam Thi cười vô cùng lấy lòng, hỏi: “Một lát nữa anh em trở về, anh giúp em nói chuyện với anh ấy nhé?”

Bạch Thành chỉ cười cười không nói chuyện, đương nhiên là anh biết vì sao bọn họ lại đến đây rồi, nhưng cũng không hề tính đến việc sẽ hỗ trợ.

Thấy Bạch Thành không có ý muốn giúp, “Đúng vậy đó, Anh Thành à, anh phải giúp bọn em”, Lý Lạc liền nhanh chóng đi đến bên cạnh xe, lấy điều thuốc đưa đến tận miệng cho anh, châm lửa đốt và hỏi: “Anh à, hôm nay anh không về ăn cơm sao? Hôm nay công ty bận rộn lắm à?”

“Đúng vậy, hạng mục đề xuất có vấn đề.” Bạch Thành mở cửa xuống xe và nhẹ giọng đáp lại, anh giương mắt nhìn xa xa, trong ánh mắt có ẩn ý cười: “Vào nhà rồi nói tiếp.” Nói xong, anh liền đi vào trong nhà trước, sau đó ba người kia cũng theo vào sân.

Mấy người đàn ông của Thù Man bắt đầu sự nghiệp mới của họ tại nước pháp, thành lập một công ty kinh doanh đã trải qua năm năm phát triển, những thứ này đều là công lao của A Nhiên. Nhưng những người khác thì không hề bận rộn, việc chào mời khách hàng đã có thủ hạ đặc lực của bọn họ lo, trọng tâm của họ đều đặt trên người vợ ở nhà. Chuyện hôm nay phát sinh chỉ là ngẫu nhiên.

Trong phòng khác, bốn người đàn ông đang trò chuyện câu có câu không, còn người lớn mang bọn trẻ đi tản bộ đã trở về, vừa vào đến sân.

Vừa vào sân, Nam Tạm định đặt con gái nhỏ xuống thì Tiểu Lưu Sướng và Tiểu Diễm Diễm đang đi phía sau liền quay sát lại: “Chú Nam ơi, còn một tiếng nữa, chúng con muốn ở cùng em gái, muốn dạy em tập đi.” Diễm Diễm chạy tới cướp đoạt chỗ bên cạnh Nam Tạm của Lưu Sướng, lớn tiếng nói, giọng cậu trong trẻo như vang và có lực.

“Được rồi, chú Nam biết là Nam Nam có hai người anh trai rất thương nó mà.” Nam Tạm cười nói rồi đưa tay sờ hai cái đầu đỉnh nhỏ.

Mấy người khác thấy vậy liền cười, từ khi Nam Nam bắt đầu tập tễnh học đi thì tổ hợp ba đứa trẻ, gồm hai người anh đầu đinh ba tuổi và một đứa bé gái mới dứt sữa vừa tròn 1 tuổi này cùng tập đi, giống như những chú ốc sên nhỏ vậy, bộ dáng thật sự là rất buồn cười, nhưng cũng rất nghiêm túc.

Có được sự đồng ý, hai nhóc đầu đinh liền nắm tay của em gái nhỏ, bước đi thật cẩn thận, bước từng bước nhỏ về phía trước, cùng em gái tập đi, miệng cũng không nhàn rỗi, luôn miệng nhắc nhở em.

“Em gái đi chậm một chút.”

“Dạ.” Giọng trẻ con ngọt ngào mềm mại, cực kỳ trong trẻo.

“Em gái à, nếu mệt thì phải nói với anh Diễm Diễm.”

“Dạ.”

“Em có khát nước không, nếu khát phải nói cho anh Sướng biết nhé!”

“Dạ.”

Ba đứa trẻ nhỏ, vừa hỏi vừa đáp, vừa nói vừa đi.

Trong nhà có trẻ con nên lúc nào cũng có chuyện vui để kể. Giọng nói của trẻ con làm cho không khí trong nhà thêm phần vui tươi hơn rất nhiều. Cho dù nhóm trẻ con im lặng, nhưng khi nhìn thấy bàn tay nhỏ mập mạp của những đứa trẻ, đôi má hồng hào, còn có những cử chỉ vụng về thú vị thì khiến cho những người cha mẹ không khỏi cười ra tiếng.

Bây giờ Luru Sướng và Luru Diễm đã được ba tuổi, là một cặp song sinh nam, có đôi mắt đen sáng ngời, hai mắt luôn quan sát xung quanh, trong tròng mắt luôn có ánh sáng chuyển động.

Luru Sướng DiễmđànLêQuýĐôn là anh, rất giống Luru Nhiên, tuổi còn nhỏ mà luôn nho nhã lễ phép, thường ngày không nói chuyện nhiều lắm, rất trầm tính. Còn Diễm Diễm là một đứa bé hay nghịch ngợm, trừ lúc ngủ là yên tĩnh ra, còn lại thì luôn náo loạn đến mức gà bay chó sủa. Nhưng hai anh em có một điểm cực kỳ giống nhau, đó là nếu nếu ở trước mặt em gái thì rất dịu dàng và luôn chăm sóc em cẩn thận, giống như ông cụ non.

Sau khi mọi người đều vào trong phòng khách xong, Thù Man thấy nhóm ba người Lý Lạc cũng ở đó, cô liền mỉm cười chào hỏi rồi xoay người lên lầu. Mấy người đàn ông ngồi xuống sofa, mỗi người bung một chén chè xanh lên, không hề mở miệng nói chuyện, bảo trì sự trầm mặc. Hôm nay, ba người kia tới đây với mục đích gì thì ai cũng hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Ngoại truyện: Về nước

Editor: Preiya

Cuộc sống bây giờ của Thù Man, nếu dùng ánh mắt của người thường để xem xét, chính là buồn tẻ và đơn điệu. Cả ngày đều ở trang viên, thậm chí là ít khi ra ngoài. Cô không thích tiếng động ồn ào, không có sở thích sưu tầm quần áo hàng hiệu đẹp đẽ như những cô gái trẻ bây giờ, quần áo bằng vải bông có thêu hoa thù công mới là thứ mà cô thích nhất.

Nhóm người đàn ông cực kỳ hiểu rõ sở thích của cô, vì thế nên họ đã vì cô mà chuẩn bị toàn bộ, cũng vì lũ trẻ mà chuẩn bị sẵn mọi thứ. Bọn họ chỉ cần cô và bọn nhỏ có thể sống vui vẻ qua ngày, không phải buồn phiền vì bất cứ chuyện gì.

Năm năm này, bọn họ yêu thương và che chở cô vô cùng cẩn thận, lấp đầy sinh mệnh và tất cả chỗ trống của cô. Sự tịch mịch và đơn độc của Thù Man đã lùi xa, bây giờ cô cảm thấy rất “hạnh phúc”, đứng theo nghĩa đen của từ này.

Vào đầu mùa thu hàng năm, là thời điểm mà hoa Lavender và cúc họa mi nở, Ô Thiên Thiển và Hoắc Diên Hoa sẽ mang theo tiểu công chúa đáng yêu của bọn họ đến trang viên chơi. Hoắc Diên Hoa và những người đàn ông của Thù Man sẽ cùng tiến hành vài trò tiêu khiển, còn Ô Thiên Thiển và cô sẽ cùng nhau uống rượu, nói chuyện phiếm. Trên mặt của Ô Thiên Thiển luôn là vẻ ngọt ngào và thoải mái, vậy là người đàn ông kia đã dùng toàn bộ quãng đời còn lại để đối xử tốt với cô ấy.

Cô ấy mỉm cười nhìn Thù Man, nói: Thù Man à, bây giờ tôi đã không còn gì để tiếc nuối nữa, trong lòng đã rất thỏa mãn rồi, thật may là lúc trước đã lựa chọn anh ấy, tôi đã bắt đầu yêu người này, còn cô thì sao?

Thù Man nói: Tôi cũng thật may mắn, tình yêu lại cất cho mỗi người bọn họ một mảnh, không thể cho bọn họ được viên mãn, nhưng không hề thấy tiếc nuối, bởi vì chúng tôi sẽ luôn ở cùng nhau trong suốt quãng đời còn lại!

Cô ấy nói: Thù Man à, tôi nhìn thấy bây giờ cô trông rất khá, không còn trong bóng tối của quá khứ nữa.

Sau khi ăn trưa xong, hai người cùng ngồi trên ban công mở, hưởng thụ làn gió nhẹ ảm áp và cả ánh mặt trời rực rỡ, cùng mỉm cười và uống trà, ngắm nhóm trẻ con đang chơi đùa. Khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại như cánh hoa của bọn trẻ, từ trong thân thể liền tràn ra chất lỏng sền sệt, ngọt ngào như mật, dường như cả không khí trong phòng cũng tan ra.

Những ngày tháng yên bình này, mỗi ngày đều trôi qua như vậy, từ năm này qua năm khác. Sinh hoạt nhẹ nhàng như vậy làm cho người ta cảm thấy thanh thản, thức tỉnh và tách biệt với đời.

Thời gian đã dần về khuya, cuộc trò chuyện của những người đàn ông trong phòng khách đã kết thúc. Trong nội dung nói chuyện có cả “nhiệm vụ quan trọng” mà Lý Lạc mang tới, họ vô cùng bức bối, chỉ muốn đâm đầu chết ngay.

Cả đêm, bọn họ nói chuyện phiếm về khắp đông tây nam bắc, rồi chuyện của các quốc gia trên thế giới, chuyện trong nhà, chuyện kinh tế-chính trị, đôi chủ đề tới lui, nói qua nói lại nhưng cũng không vào được “chủ đề chính”, mỗi khi Nam Thi và Lý Lạc muốn mở miệng để dẫn vào thì đã bị những câu nói băng quơ của từng lão huynh làm cho bay mất.

Nhìn đi, đây chính là đạo hạnh!

Nam Thi, Lý Lạc và Đỗ Thuần đã bị áp chế đi nghỉ ngơi tại phòng dành riêng cho khách, mang theo đó chính là sự không cam lòng!

Có lẽ bây giờ nên tắm rửa đi ngủ, ngày mai sẽ lại bàn bạc kỹ lưỡng hơn!

Nhưng sao ba vị khách này lại hiểu được là, chờ đợi bọn họ lại là kết quả tệ đến vậy chứ?

Mỗi khi nhớ lại chuyện này, Lý Lạc và Nam Thi đều hận đến nỗi không thể lấy tay kéo miệng cho rộng ra, hai người bọn họ chính là điển hình cho việc ăn no không có việc gì làm, đáng bị đánh đòn mà! Vậy mà lại làm cho bản thân không thoải mái, buồn rầu muốn chết, não cũng xoắn lại, kết quả lại là.....

Kết quả chính là anh của Lý Lạc đã mỉm cười, nói bằng giọng ôn hòa: “Nay mai sẽ khởi hành, cậu nói lão già phái máy bay riêng đến đây đi rồi chúng ta cùng nhau trở về.” Thật ra là, cho dù nhóm người kia không đến lần này thì người một nhà bọn họ cũng phải trở về thôi.

Lúc ấy Lý Lạc và Nam Thi chỉ thấy cổ họng nghèn nghẹn, khuôn mặt thì sượng cứng, thiếu chút nữa là bị nghẹn chết rồi, trong lòng vô cùng buồn bực, buồn bực muốn chết!

Lúc Khuynh Hữu đi vào đẩy cửa phòng bọn nhỏ thì thấy Thù Man đang nằm trên giường không nhúc nhích. Anh liền đi đi tới ôm cô vào lòng rồi hôn lên đỉnh đầu, nói: “Thù Man à, đã hơn 12 giờ rồi, nên về phòng ngủ thôi.”

“Đợi thêm lát nữa đi.” Cô nói.

Khuynh Hữu hơi bất đắc dĩ một chút, nhìn Thù Man đi lần lượt đến bên ba chiếc giường nhỏ, cúi xuống dịch lại góc chăn cho bọn trẻ và hôn lên trán và mắt của mỗi đứa.

Từ khi có mấy đứa bé này, bọn họ chưa hề nhận được quá nhiều sự quan tâm của cô, bởi vì tất cả ánh mắt của cô đều dành hết cho lũ trẻ con. Bọn họ đều chịu bị đối xử lạnh nhạt, trong lòng vô cùng chua xót, lòng dạ hẹp hòi đi tranh giành người thương với ba nhóc chíp bông.

Khuynh Hữu liền đi qua nắm lấy tay Thù Man, dẫn cô rời khỏi phòng ngủ của bọn nhỏ rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, lúc này hai người mới quay lại phòng mình.

Lúc Thù Man từ phòng tắm ra ngoài thì thấy Khuynh Hữu đang ngồi im lặng trên sofa, khoe môi cô liền cong lên, hỏi: “Các anh đã nói chuyện gì thế?”

Khuynh Hữu mỉm cười, đứng dậy: “Không có gì”, rồi anh đi đến bên cạnh Thù Man, dẫn cô ngồi xuống chỗ bàn trang điểm, lấy khăn trong tay cô, lau khô đi những giọt nước còn dính trên tóc cô.

Im lặng một hồi lâu sau, anh mới mở miệng nói: “Thù Man à, tiệc mừng sinh nhật của ông nội năm nay chúng ta sẽ trở về hay làm giống như cũ?” Vài năm trở lại đây, tiệc sinh nhật của Chu lão gia đều được tổ chức tại Pháp.

Thù Man liền xoay người qua, mắt cô hơi híp lại, cả người tựa vào lòng của Khuynh Hữu, nhẹ giọng nói: “Trở về đi, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải trở về. Vì sao Lý Lạc và Nam Thi lại đến đây lần này, em cũng hiểu được. Là người làm cha làm mẹ, yêu cầu của họ cũng không phải không đúng, dù sao thì các anh cũng là con của họ mà.” Là vì cô luôn nóng lạnh tùy hứng, những điều này đã sớm khắc sâu vào linh hồn rồi, sợ rằng cả đời này cũng không thể thay đổi, chuyện đối nhân xử thế hoặc là tình thân này chưa bao giờ chiếm được địa vị trong lòng cô cả.

Cô vẫn nên vì bọn họ, bởi vì họ đã quá yêu cô và phải trả giá rất nhiều rồi.

Khuynh Hữu cúi đầu xuống, hôn lên trán Thù Man: “Thù Man à, em không cần phải suy nghĩ quá nhiều đâu, bọn anh chỉ cần em được vui vẻ thôi, những cái khác không quan trọng.”

Thù Man cũng hôn lên đỉnh đầu của anh một cái: “Ừm, em biết mà, vài năm nay em cũng đã suy nghĩ rất nhiều, vì địa vị của chính mình nên những thứ này cần phải loại bỏ thôi. Em cũng đã làm mẹ và có những đứa con ruột thịt nên mới hiểu được việc làm cha mẹ là vĩ đại như thế nào. Bây giờ là lúc để trở về, cho dù nơi này có tốt như thế này đi chăng nữa thì chúng ta vẫn còn nguồn gốc ở nơi đó.” Cô cũng phải báo hiếu với ba mẹ và ông nội Chu nữa.

Mỗi người của nhà họ Chu đều rất yêu thương dung túng cho cô- người đang ở trong thân thể này. Vào lúc bắt đầu trưởng thành một lần nữa và kéo dài cho đến tận bây giờ, mọi chuyện vẫn như xưa và không có gì thay đổi. Bọn họ đúng là rất yêu thương Chu Nham Hình, nhưng đồng thời cũng rất yêu thương Thù Man, bởi vì Thù Man đã sớm trở thành Chu Nham Hình rồi.

Việc mà cô rời khỏi đó, không phải là vì trốn tránh, càng không phải vì sợ phải chịu những lời đồn nhảm hay chỉ trích, thóa mạ về mặt đạo đức, mà chỉ là muốn tìm một nơi để sống yên tĩnh vài năm và không ai tới làm phiền mình mà thôi. Bây giờ, Thù Man đã tìm được một nơi để sống, chỉ cần người một

nhà ở chung với nhau, vậy là đủ rồi. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quydon.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở khác chính là hàng copy không xin phép.

Khuyh Hữu nhìn chăm chú vào mặt của Thù Man, vô cùng dịu dàng cẩn thận. Một đôi mắt đen như bóng đêm, trong đó là ôn nhu, bao dung.. càng làm nổi bật lên khuôn mặt của anh.

Anh liền trao cho Thù Man một nụ hôn sâu thật triển miên, nỉ non: “Thù Man, Thù Man à, em thật tốt.”

Khuyh Hữu đưa Thù Man ngồi xuống giường, một tay chạm vào mặt cô, dọc theo đường cằm đi xuống dưới, sau cùng dừng lại trên xương quai xanh, chậm chạp ma sát.

Thù Man không chịu nổi luồng điện từ ngực truyền tới, liền bỏ nhào vào lòng anh: “Khuyh Hữu, Khuyh Hữu....” Nức nở gọi tên anh.

Anh nắm chặt lấy cằm của cô, hung hãn gặm cắn và nhẹ giọng đáp lại: “Ừ..”

Dưới ánh đèn mập mờ cùng nhiệt độ không khí cực nóng, anh và cô hòa hợp lại thành một, va chạm thân thể của cô thật lâu, để cô gặm cắn bả vai mình ngăn tiếng nức nở.

Cuối cùng hai người đã yên tĩnh trở lại, anh mới kéo cả người Thù Man lại, nói một cách bá đạo: “Xoay mặt ngủ với anh.”

“Ừhm...” Cô rên rí một tiếng nho nhỏ rồi cuộn mình lại trong lòng anh, yên tâm ngủ say.

Khuyh Hữu nhìn cô một cách chăm chú rất lâu, nhìn không được mà cắn lên vành tai của cô, thấp giọng nỉ non, giống như đang nói mớ: “Thù Man mà, tình yêu của anh... Tình yêu của anh...”

Giờ phút này, cô đang ngủ dưới sự che chở của anh, đẹp đến nỗi khiến tim của người ta nhận nhạo.

Khuyh Hữu nghĩ rằng anh muốn làm cho sự hạnh phúc này cứ kéo dài mãi như vậy, mãi đến khi kết thúc sinh mệnh của cô và họ.

Ngày thứ ba, sau khi đã thu thập hành lý đơn giản xong, Thù Man và cả nhà theo ba người Lý Lạc lên máy riêng trở về thành phố B. Chuyệntiệc sinh nhật của Chu lão gia và cả những chuyện về sau ở Pháp đều do mấy người đàn ông xử lý, còn diện trang ở Provence thì tuyển người vào trông coi dọn dẹp, làm nơi nghỉ phép hằng năm.

Rốt cuộc thì Nam lão gia đã sắp gặp được tiểu công chúa bảo bối mà cả nhà vô vàn yêu thương rồi, nên ông rất kích động, tâm trạng cũng rất vui vẻ. Sáng sớm đã cho xe ra đón cả nhà con trai, còn ông ngồi yên vị chờ trên phòng khách, cứ một chút lại liếc mắt ra cửa một cái, một lát lại nhìn tiếp, nói thầm trong lòng: “Sao còn chưa đến nhỉ? Tối chưa vậy?” Lâm mẹ Nam và mấy di trong nhà không khỏi cười trộm.

Khi Nam lão gia có chút mất kiên nhẫn thì đã nghe thấy tiếng động cơ ô tô truyền đến trong sân. Lần này thì ông không còn nóng nảy nữa, vẻ mặt đã trở về lúc bình thường. Khuôn mặt già nua lạnh lùng, biểu hiện nghiêm túc, hai tay bùng ly trà đang đặt trên trường kỷ lên, thay đổi dáng ngồi thoải mái thành dáng ngồi dựa lưng vào sofa, miệng ông hơi nhếch lên, chờ đợi con trai mình tiến vào chào hỏi.

Trong lòng liền thầm mắng: Tên tiểu tử kia, xem con còn dám đầu vối ta nữa không, còn không ngoan ngoãn đưa cháu gái về đây ư?

Còn mẹ Nam dieendaanleequydonn không có biểu hiện như ba Nam, bà chỉ tức giận liếc nhìn ông một cái rồi đi nhanh ra ngoài sảnh, ở ngoài đó, người vừa mới đến đã kêu to: “Ai da, tiểu tâm can, con siết chết ba rồi!”

Mẹ Nam liền ôm lấy cháu gái đi trước, Nam Tạm và Thù Man cùng theo sau bà đi vào phòng khách, chỉ cần liếc mắt một cái là đã thấy Nam lão gia đang ngồi trên sofa, hai mắt đang nhắm chặt, vẻ mặt lạnh lùng. Thù Man cảm thấy có chút buồn cười, cô biết lão già này vẫn còn giận cô và Nam Tạm và đây mà, nên mới trông buồn bực như vậy. Nam Tạm cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, ba anh thật giống một lão ngoan đồng, phỏng chừng đang đợi anh đến nhận sai trước.

Anh nghĩ thầm trong lòng: “Để xem lão già ngài có thể giữ mặt lạnh được bao lâu đây?” Nghĩ vậy, anh liền đi đến chỗ mẹ Nam và ôm lấy con gái, đặt con bé xuống đất rồi ngồi xổm xuống thì thầm vào tai nó vài câu, nói xong liền vỗ vỗ vào đỉnh đầu của con bé rồi đứng dậy.

Chỉ thấy bé con liền đứng dậy, bước đi tập tễnh đến chỗ của Nam lão gia, sau đó đứng im tại chỗ rồi kêu lớn: “Ông nội, ông nội, ông nội!”

Ngay lập tức, đôi mắt đang nhắm chặt của Nam lão gia liền mở ra, ông vội vàng đứng lên, đi đến trước mặt của bé con rồi ngồi xổm xuống, ngắm nhìn cẩn thận. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh

đẹp nhìn rất giống ba nó, có đôi mắt xéch hẹp dài giống hệt Nam Tạm, khí chất lại giống Thù Man, mang theo sự bình thản, tao nhã.

Nam lão gia liền duỗi hai tay ra ôm lấy bé và đi đến chỗ sofa rồi ngồi xuống, ông đặt cô bé lên đầu gối rồi hỏi: “Bảo bối à, làm sao con biết ta chính là ông nội của con vậy?”

Bé liền nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên nhìn ông nội mình, lông mi dài hơi chớp chớp, nói bằng vẻ mềm mại lại rất ngọt ngào: “Vừa rồi ba đã nói cho con biết đấy.” Cô bé trả lời cực kỳ thành thật, đem bán đứng lão cha già nhà mình.

Nam lão gia quay đầu lại hung hăng trừng Nam Tạm đang cười tít mắt một cái rồi mới quay đầu lại, cười tít mắt nói: “Nam Nam à, mau gọi ông nội đi.”

“Ông nội, ông nội, ông nội!” Bé con cực kỳ nghe lời kêu thêm mấy tiếng, lại vươn hai bàn tay trắng nõn ra ôm lấy cổ của Nam lão gia, đưa miệng nhỏ hôn một cái “chụt” vang dội lên mặt ông.

“Ôi chào, đúng là bảo bối của ông nội mà!” Nét mặt già nua của Nam lão gia đều nở hoa rồi, ông cảm thấy trên thế giới này không còn âm thanh nào êm tai hơn giọng nói của cháu gái mình nữa. Khi cô bé gọi ông từng tiếng bằng chất giọng mềm ngọt, dẻo quẹo của mình: “Ông nội ơi!”, thì khi đó ông cảm thấy như tâm hồn mình đang rùng rờ, trái tim liên kích động, khoe mắt cay cay, ông liền dùng sức ôm lấy cô bé vào trong ngực và hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

P/s: Cảm thấy mình thật là năng suất ahihi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ngoại truyện: Sự ràng buộc hèn mọn và xa xỉ!

Ban đêm,

Đỗ Thuần nằm lẩn lộn trên giường, thật lâu rồi cũng không ngủ được, lại nhớ tới người phụ nữ tên là Thù Man kia. Cô ta có một chuyện tình cảm đầy kỉ tích và giữa hai đầu lông mày lại lộ ra vẻ yêu khí nhàn nhạt.

Nói thật lòng thì người này cũng không phải xinh đẹp quá mức, chỉ tạm gọi là thanh tú, thuộc vào loại bậc trung. Nhưng mà thứ khiến cho người khác khó quên lại chính là ánh mắt. Đen bóng, thâm thúy không thấy đáy, lại bình thản lạnh lùng, mông lung như sương khói khiến người khác hăm sâu vào, quên cả bản thân chỉ muốn được chui vào trong cặp mắt đó, muốn tiến vào trong tim của cô ấy!

Trong đầu cậu liền vang lên một giọng nói: “Vậy mà lại rơi vào tay giặc! Vì người ở trong thân thể này là một yêu tinh!” Coi đó như là một thành tựu để thỏa mãn, than thở, không uổng công!

Chuyện này tuyệt đối không phải là nói quá đâu!

Lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô, khi đó cô đang mỉm cười, một nụ cười dịu dàng ôn nhu, giữa hai đầu lông mày là vẻ ma mị hấp dẫn, khiến tim của cậu bị rung động. Khi đó, cậu đã biết rõ về cô gái này, đây chính là “kiếp số” mà ông trời đã đặt xuống giữa muôn vàn hồng trần!

Cho nên có thể vậy khốn trái tim và linh hồn của những người đàn ông cao ngạo và cuồng vọng!

Vài năm nay, nhờ vào tin truyền miệng từ hai người anh tốt là Lý Lạc và Nam Thi, cậu càng biết thêm được nhiều tin tức về cô gái kia, trong lòng không nhịn được mà than thở: Cô ta không chỉ là yêu tinh, mà còn là một người khó hiểu, càng khó mà dò xét được!

Một người phụ nữ như vậy, phong tình mệnh mông, khí chất phong hoa tuyết nguyệt, chỉ cần được nhìn thấy cô, chưa nói đến việc nói chuyện với nhau, cho dù là đứng nhìn từ phía xa xa thì trong lòng đã tràn ngập bình yên, giống như cô ở đâu thì nơi đó sẽ tràn đầy sức sống.

Khí chất độc đáo và sức quyến rũ của cô ấy giống như một tú nữ nhà nho, lại giống với thiên kim tiểu thư của một gia tộc rơi vào suy đồi của Thượng Hải ngày trước. Vừa sắc bén lại vừa ôn nhu, tựa như sương mù lúc hoàng hôn buông xuống, ba phủ dày đặc khắp cả đất trời, không ngừng trôi buộc, xiềng xích, xâm nhập vào xương tủy.

Cô xinh đẹp phong tình, lúc lơ đãng ngoái đầu lại nhìn một cái, lại lảng lảng đoạt lấy hồn phách của người khác; sẽ quay đầu lại nhìn phở phờ một chút: Người con gái yêu kiều ấy giống 1 cây dù đẹp đẽ, chống đỡ cơn mưa rơi, đèn đường lúc nào cũng lảng lảng mà kéo dài giấc mộng xuân ngắn ngủi.Gương mặt trắng nõn mềm mại, gân xanh dưới da nửa ẩn nửa hiện.Khiến cho lòng người ta phải ghen lại!

Cậu có một dự cảm diên dli,qu.y don là cho dù đến mười năm, hai mươi hay ba mươi năm, thậm chí là cả trăm năm sau đi nữa thì cô ấy vẫn sẽ luôn như vậy, tao nhã mà phong tình lảng lờ, đến nỗi nhu hồn nhập cốt!

Sự kinh diễm khắc vào mắt, vào lòng của mỗi người đàn ông!

Huống chi là người đàn ông yêu và có mối quan hệ dây dưa vương mắc với cô ấy!

Làm sao anh ta có thể buông tay hay buông tha cô ấy được chứ?

Nếu muốn buông tay, thì đã sớm buông từ lâu rồi mới phải?

Người đàn ông đó ngày đêm nhớ cô ấy trong vô vọng, tự hành hạ mình, tim đã sớm đau đến nỗi mất cảm giác, giờ đây khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ đã trở nên tiêu tụy, không còn được như xưa, ánh mắt tịch mịch như một vùng nước đọng, thâm sâu không thấy đáy.

Đêm nay, Đỗ Thuần nhận được cuộc điện thoại từ anh trai mình là Đỗ Lê, hẹn cậu đến gặp tại quán trà trên đường Nam Kinh, còn anh ấy đã đi đến đó trước.

Vào quán trà, Đỗ Thuần liền đi thẳng lên lầu hai, ngược lên đã thấy Đỗ Lê đứng ngay đầu cầu thang đợi mình. Anh ấy không nói gì, chỉ cười cười ôm bả vai cậu đi vào phía trong hành lang, đến phòng bao nằm ở vị trí cuối cùng.

Nhưng,

Đỗ Thuần mới vừa ngồi xuống thì anh trai Đỗ Lê của cậu đã vừa cười vừa rót trà cho cả hai người, rồi đưa điều thuốc qua: “Tiểu Thuần à, hôm nay anh cũng không khách khí với cậu làm gì nữa, anh có một việc muốn nhờ cậu, nếu việc thành điều kiện tùy cậu chọn!”

Cậu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lại nhìn khuôn mặt đang tươi cười của anh mình, nó thật là nhức mắt. Anh trai Đỗ Lê của cậu chính là một con hổ giấu mình, có thể ngấm ngầm ăn tươi nuốt sống người khác, vô cùng lợi hại. Tình huống trước mặt này, rõ ràng là: “Không có việc gì thì không ân cần, tuyệt đối là chuyện phi pháp!”. Hoặc là não của anh cậu bị lừa đã rồi.

Bị lừa đã ư, căn bản chuyện này làm sao là thật được chứ, Đỗ Thuần tin được mới là lạ đó, có quỷ mới tin anh ấy!

Đỗ Thuần ngậm điều thuốc, giọng điệu vô cùng không tốt: “Anh à, anh đang tính chơi em phải không? Nhìn đi, dáng vẻ cười của anh rất chọc người, năng lực của em anh còn không biết hay sao chứ?” Chuyện lần này quá mức hiếm lạ, muốn cậu hỗ trợ, mà còn thêm điều kiện tùy cậu chọn nữa chứ?

Đỗ Lê tức giận liền trừng mắt với em trai mình một cái: “Chắc anh ăn no rửng mỡ lắm nhỉ? Nói đùa với cậu ư? Anh nói thật đấy!” Nụ cười trên mặt anh đã thu lại, nói bằng giọng điệu vô cùng chắc chắn: “Đây là chuyện gấp, do một người bạn tốt nhất của anh nhờ giúp, chuyện của cậu ấy cũng chính là chuyện của anh!”

“Vậy đó chắc không phải là chuyện tốt rồi.” Đỗ Thuần liền bĩu môi than thở, nhìn Đỗ Lê bằng ánh mắt không cam lòng: “Bất quá nếu anh đã mở miệng thì em sẽ phải giúp bằng bất cứ giá nào, nếu không thì anh có thể tha cho em ư?”

Đỗ Lê liền cười: “Tất nhiên rồi, dám nói không thử đi rồi chờ xem anh thu thập thế nào!”

“Anh nói em nghe một chút xem, chuyện gì mà lại gấp như vậy?”

“Chờ thêm lát nữa đi.”, Rồi Đỗ Lê liền nâng tay lên xem đồng hồ: “Cậu ấy sẽ đến liền thôi.” Vừa mới nói xong chưa được bao lâu thì cửa phòng bao đã mở ra, có một người đàn ông đang bước vào.

Đó là một người đàn ông khiến cho Đỗ Thuần phải kinh diễm. Vô cùng tuấn mỹ, khí chất quý phái, tao nhã lại mang theo một chút lạnh lùng, u buồn và phiền muộn.

Đỗ Thuần cảm thấy anh ta có lẽ là một vị thần tiên đã đi lạc vào thế giới này. Vốn là người trên trời, nhưng bởi vì anh ta đã hạ phàm xuống khỏi lửa nhân gian này cho nên trên người lại mang vẻ u buồn và phiền muộn.

Đôi mắt tối đen thâm thúy mà lạnh lùng của anh ta liền liếc nhìn qua bên này, sau đó gật gù đầu với Đỗ Lê, nói: “Trên đường đi bị kẹt xe nên tới trễ.” Nói xong, anh đi tới chỗ ghế sofa đặt đối diện với Đỗ Thuần và Đỗ Lê rồi ngồi xuống với dáng vẻ lười biếng, chân trái gác lên đùi phải, cả người đều dựa vào trong lòng ghế.

Đỗ Lê đưa cho anh hộp thuốc lá, anh liền vươn những ngón tay phải thon dài xinh đẹp của mình ra nhận lấy, lấy ra một điều rồi châm lửa đốt rồi đưa cho Đỗ Lê, nói bằng giọng điệu bình thản, nhưng cực kỳ chân thành: “Người anh em, tình cảm của của cậu đối với tôi, tôi nhất định sẽ ghi nhớ kỹ!”

“Huyền Từ à, cậu nói cái gì vậy, đây là chuyện mà anh em nên làm mà!” Đỗ Lê cười lắc đầu, tay vỗ vỗ vào vai của người bên cạnh, cầm chìa khóa vào Đỗ Thuần: “Đây là em trai của tôi, Đỗ Thuần.”

Anh liền đứng lên, mỉm cười và bắt tay đầy phong độ: “Xin chào, tôi là Lưu Huyền!” Anh rất phong độ, vô cùng tuyệt vời, khí chất trầm ổn bình thản, tiêu sái. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quydon.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Đỗ Thuần cũng đứng lên, mỉm cười và bắt tay lại: “Xin chào!”

“Huyền Từ à, cậu mau ngồi xuống đi, khách khí làm cái gì chứ, cũng đâu phải là người ngoài.” Đỗ Lê liền kêu lên, rồi cả ba người cùng nhau ngồi xuống.

Giữa hai đầu ngón tay của Lưu Huyền là điều thuốc, khói trắng bay lập lòe, anh để nó sát vào đôi môi mỏng có phần tái nhợt của mình và nhẹ nhàng hút một ngụm, làn khói mờ đục liền bay ra từ giữa đôi môi, lan tràn trong không khí, che phủ khuôn mặt khiến người khác không thấy rõ biểu cảm trên mặt anh lúc này.

Sau một hồi hút thuốc, anh mới mở miệng nói bằng giọng xa xôi, nhẹ hẫng: “Đỗ Thuần à, có lẽ là cậu đã gặp được Thù Man không dưới một lần rồi, cũng biết được cô ấy có bao nhiêu chói mắt.”

Khi Đỗ Thuần vừa nghe đến tên “Thù Man” thì trong lòng đã cảm thấy hồi hộp một phen, cậu nghĩ thầm: “Không xong rồi!”. Anh thật không ngờ là người đàn ông trước mặt này lại có quan hệ với người phụ nữ đó đấy?

Hôm nay, bất luận là có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu có dính dáng đến “Thù Man” đó thì chắc chắn không phải là việc “tốt” rồi. Ai!

Đỗ Thuần liền đốt thêm một điếu thuốc nữa, im lặng không nói gì, chờ đợi câu nói tiếp theo của Lư Huyền.

Lư Huyền dập tắt điếu thuốc đã gần cháy hết trên tay, rồi lại đốt thêm một điếu thuốc nữa, hút một ngụm khói, mắt anh khép hờ, che đi vẻ đau thương và hối hận nơi đáy mắt: “Tôi yêu cô ấy, rất yêu! Nhưng tôi lại làm tổn thương cô ấy như vậy, ngược đãi, khiến cho cô ấy phải hấp hối, suýt nữa là mất mạng rồi! Toàn bộ những chuyện mà tôi đã làm không đáng được tha thứ, mặc kệ là với cô ấy hoặc là những gã đàn ông kia, hay là chính bản thân tôi đi nữa, sẽ không thể tha thứ vì đã làm tổn thương đến cô ấy. Sự tổn thương đó là sự thật, không thể thay đổi hoặc cứu vãn.” Giọng nói của anh vang vọng trong bầu không khí yên tĩnh, có thể nghe ra vẻ bi thương đó.

“Tôi và cô ấy đã gặp gỡ thoáng qua, bây giờ trở thành người lạ cả đời, đây chính là kết quả tất yếu.” Giọng nói của Lư Huyền nhỏ xíu và run rẩy, mày anh cau chặt lại, mắt nhìn thẳng vào Đỗ Thuần, giọng càng trở nên run rẩy hơn: “Tôi thật sự hối hận lắm rồi....Nhưng trên đời này, hối hận cũng không thể thay đổi được gì cả.” Trên khóe môi anh liền xuất hiện nụ cười tự giễu.

Nói đến đây, anh liền cúi đầu xuống, trầm mặc. Những sợi tóc đen nhánh rơi tán loạn, bao phủ lấy đôi mắt, chỉ chừa lại chiếc cằm, dưới ngọn đèn u ám nhìn có vẻ rất cô đơn, tiêu tụy.

Điếu thuốc kẹp ở ngón tay đã cháy tới tay, nhưng anh lại giống như chưa tỉnh, ngón tay vẫn kẹp cứng lấy điếu thuốc.

Đỗ[diemndnle,qu.y don]Lê hiểu, có lẽ lúc này lòng của cậu ấy đã tan nát, khóe mắt đã có nước trào dâng.

Đỗ Thuần chỉ hút thuốc trong im lặng, ánh mắt cậu vẫn nhìn Lư Huyền chăm chú và cảm nhận được sự bi thương trong không khí là do toát ra từ người đàn ông này, trong lòng cậu không khỏi cảm khái.

Một chút duyên phận có thể duy trì lâu như vậy, một khi nó kết thúc, tất cả các vướng mắc dây dưa đều biến mất. Trong cuộc sống mênh mông này, chuyện tình yêu có liên quan đến chuyện xưa ngày càng ít dần, có nhiều người đó, hoặc là cô ấy có thể bình thân tìm được lối ra đây.

Thật lâu sau, Lư Huyền mới ngẩng đầu lên, khi đó hai mắt của anh đã đỏ bừng, bên trong là thứ tình cảm mãnh liệt: “Tôi rất yêu Thù Man, không thể khiến cho bản thân mình ngừng yêu cô ấy được, yêu đến nỗi tình nguyện mất đi cả tôn nghiêm và cả sinh mệnh! Tôi đã từng thử buông tay, nhưng lại không thành. Tôi biết rõ yêu cầu ngày hôm nay của mình sẽ khiến cậu khó xử, nhưng tôi cũng biết chỉ có mình cậu mới làm được mà thôi.Nếu như tôi không làm thế này thì sợ rằng cả đời này sẽ không còn có được mối liên hệ nào với cô ấy nữa. Tôi không có khả năng ở cùng một chỗ với cô ấy, nên tôi hy vọng mình và Thù Man sẽ có một tia ràng buộc xa vời này, cho dù đây không phải là thứ có được một cách quang minh chính đại, hay thậm chí là dè tiện, nhưng tôi không quan tâm tới điều đó. “Anh nhìn vào mắt của Đỗ Thuần, trong mắt anh toàn là tịch mịch, đau đớn, quyết tuyệt. Coi như cả người đã tan nát, không thể hồi phục lại như xưa nữa.

Bỗng nhiên Đỗ Thuần có chút đồng cảm với người đàn ông trước mặt này. Một người ưu tú như vậy, tuy đây chỉ mới là lần đầu tiên gặp mặt nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được anh là một người ngạo nghễ mà lạnh bạc, vậy mà lại bị tình cảm hành hạ thành ra thế này, nguyện ý vứt bỏ tất cả tôn nghiêm của mình, chỉ vì muốn được “ràng buộc” với cô ấy!

Đem bộ dạng hèn mọn như vậy lộ ra với người lần đầu tiên gặp mặt là cậu đây!

Dường như Đỗ Thuần đã hiểu được “ràng buộc” đó là cái gì, không thể không nói là có chút động lòng, nhưng ngoài động lòng ra thì còn có trào phúng và nhiều cảm xúc phức tạp khác nữa.

“Đỗ Thuần, cậu giúp tôi được không? Tôi biết hôm trước cậu và cả nhà của Thù Man đã từ Pháp trở về đây, cậu đã từng nói chuyện vui vẻ và ở chung với cô ấy.” Trong mắt anh là sự khẩn cầu chân thành và tha thiết, mặt dù giọng nói vẫn bình thản nhưng run khe khẽ.

Đỗ Thuần liền mỉm cười nhìn anh, bình thản nói cực kỳ thẳng thắn: “Tôi không muốn giúp anh! Tôi sẽ không cho phép mình làm tổn thương đến một cô gái như vậy. Hiện giờ cô ấy sống rất tốt, thanh thản, hạn phúc, mấy người đàn ông kia rất yêu thương và sủng ái cô ấy như mạng sống của mình. Còn ba đứa trẻ thì xinh đẹp đáng yêu. Người một nhà người ta đang hạnh phúc như vậy, sao anh lại nhẫn tâm đi phá rối chứ?” Nói đến đây, cậu liền cao giọng khinh khinh: “Sao phải đợi đến bây giờ anh đã hối hận vì lúc trước đã làm tổn thương đến cô ấy?

Khóe môi của Lư Huyền vẫn còn lưu lại một nụ cười nhạt, nhưng sự chân thành nơi đáy mắt đã ngày càng mai một đi, giống như đó chỉ là ảo giác của Đỗ Thuần, nó vẫn chưa từng xuất hiện. Anh chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn lại cậu, nói: “Chỉ cần cậu chịu giúp tôi, tôi sẽ đồng ý trả giá bằng bất cứ thứ gì.”

Đỗ Thuần liền cảm thấy ánh mắt của người này giống như một tấm lưới vô hình, có thể bắt trói cậu lại vào trong đó, không thể thoát ra ngoài được. Dưới ánh mắt này, cậu hơi sững người.

Hai người ngồi đối diện nhau, đều im lặng không lên tiếng, sau một lúc lâu, Đỗ Thuần mới tỉnh mộng và phục hồi tinh thần lại như trước, cậu cười âm ỉ, nhìn Lư Huyền bằng ánh mắt phức tạp: “Tôi rất hài lòng với bản thân mình ở hiện tại, xin thứ lỗi vì không thể đáp ứng với anh!” Nói xong, cậu liền quay sang nhìn Đỗ Lê vẫn đang giữ im lặng này giờ, nhẹ giọng nói: “Anh à, chuyện này em không thể giúp được.” Sau đó cậu nhanh chóng đứng dậy rời khỏi phòng bao.

Đỗ Lê cũng không ngăn lại, lại quay qua nhìn Lư Huyền: “Huyền Tử, đừng để ý nhé, vì Nam Thi và Lý Lạc là hai người bạn tốt nhất của nó, bọn chúng đã cùng nhau ở nước ngoài ba năm nên tình cảm giống như cậu và tôi vậy, chuyện này đúng là khiến cho nó thấy khó xử rồi.” Anh có chút áy náy, vì vài năm nay Lư Huyền tự hành hạ mình như thế nào, anh đều biết rõ.

Lư Huyền cười lắc đầu: “Không sao, cậu ấy rất thông minh, cũng rất hiểu chuyện, rồi sẽ giúp tôi thôi.” Giọng điệu của anh vô cùng chắc chắn. Bởi vì từ

ánh mắt phức tạp của Đỗ Thuần nhìn mình, Luru Huyền hiểu nhất định là cậu ta đã biết “ràng buộc” là để chi cái gì rồi. Trong ánh mắt của cậu ta có chút động lòng, mặc dù hơi kháng cự, nhưng anh biết, Đỗ Thuần nhất định sẽ giúp mình.

Kiếp này anh không thể ở cùng một chỗ với cô được, và sự ràng buộc xa xỉ và hèn mọn mà anh nhắc đến chính là “đứa con” ruột thịt giữa hai người. Tuy nhiên đứa trẻ này lại có được nhờ vào thủ đoạn ti tiện của anh.

Luru Huyền tự nói thầm trong lòng mình: “Đây là sự cố chấp cuối cùng của tôi đối với cô ấy, là một phần vĩnh viễn không thể buông tay!” Ông trời hãy rủ lòng thương xót tôi đi, người đàn ông muốn yêu mà lại không thể được, đang vung vẩy trong tịch mịch đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Ngoại truyện: Chuyện lý thú của đám nhóc con!

Editor: Preiya

Mấy ngày gần đây, cảm xúc của bạn nhỏ Diêm Diễm và Luru Sướng chính là đặc biệt không vui, thậm chí còn muốn khóc nháo.

Nguyên nhân: Là vì hai người phụ nữ bảo bối quan trọng nhất trong nhà, mẹ và em gái xinh đẹp đáng yêu của hai nhóc đã không ở nhà bốn ngày nay vì phải cùng chú Nam trở về nhà của ông nội Nam.

Bốn ngày này, buổi tối không được mùi thơm của mẹ ôm ấp, không còn nghe thấy tiếng hừ nhẹ êm tai bảo bọn họ phải đi ngủ; không được chơi đùa với em gái nhỏ; không thể dạy em tập đi, không còn nghe thấy tiếng gọi bọn họ là “anh trai” ngọt ngào mềm mại của cô bé.

Hai đứa trẻ kể từ khi sinh ra đến giờ đã được hơn ba năm, chưa từng phải rời xa mẹ một ngày! Nói lại một chút, kể từ khi Tiểu Nam ra đời, đến giờ đã hơn một tuổi, cả ba đứa cũng chưa từng tách ra một ngày nào.

Đây là lần đầu tiên không có mẹ và em gái ở bên cạnh, chắc chắn là hai đứa trẻ sẽ không quen, tự nhiên trong lòng sẽ khổ sở và buồn bực.

Bạn nhỏ Luru Sướng thì tạm tạm, mặc dù trong lòng đang rất khổ sở, nhớ mẹ và em gái vô cùng, nhưng vẫn chịu đựng không hề biểu lộ ra bên ngoài, bởi vì mỗi thời khắc trôi qua cậu đều ghi nhớ những gì mà Thù Man đã nói với mình.

Ba ngày trước vẫn còn yên ổn, bình tĩnh, bộ dáng ngày thường vẫn thản nhiên. Nhưng vào buổi chiều ngày thứ tư, sau khi từ nhà trẻ trở về nhà thì gương mặt của Tiểu Luru Sướng đã bắt đầu biến sắc, sau khi ăn cơm tối xong sẽ xem tivi như thường lệ. Nhưng hôm nay, phim hoạt hình Conan mà cậu thích nhất vẫn không thể hấp dẫn sự chú ý của cậu, dường như cậu luôn nhíu mày suốt cả buổi tối.

Nhưng cậu không hề khóc, cũng không hề nháo.

Còn về tiểu gia hỏa Diêm Diễm này thì không thể bớt lo được, luôn nóng nảy bộp chộp. Từ lúc ăn cơm chiều đã bắt đầu buồn bực, sau đó gây âm ỉ bảo muốn đi tìm Thù Man và em gái. Người lớn trong nhà không cho đi, cậu liên náo loạn trong nhà đến mức gà bay chó sủa, làm cho phòng khách tán loạn cả lên!

Diêm Sơ giận đến nổi gương mặt đều nổi đầy gân xanh, anh rất muốn bắt tên tiểu ma vương đang không ngừng nhậy loạn, cào phá lung tung như một con châu chấu này, sau đó sẽ đánh cho đứa ranh con không thể để cho mình bớt lo này một trận thật đau.

Nhưng anh lại không dám làm, vì Thù Man rất bao che và dung túng cho bọn trẻ. Mặc kệ là chuyện gì xảy ra, mặc kệ là con mình đúng hay sai, trước tiên cô sẽ bảo vệ chúng rồi sau đó mới nói chuyện, tiếp theo là giáo dục con.

Đối với ba đứa trẻ trong nhà, về sau là đối với những đứa trẻ lục tục ra đời sau này, Thù Man vẫn luôn đặt vị trí của nhóm trẻ con và người lớn ngang nhau, cùng nói chuyện ngang hàng với bọn trẻ, không đối đãi với bọn chúng như những đứa “trẻ con”, mà là cho bọn trẻ sự tôn trọng như đang đối đãi với người lớn.

Cho nên, đây chính là nguyên nhân mà từ lúc nhỏ bọn trẻ trong nhà chỉ nghe lời một mình Thù Man. Chỉ một ánh mắt của cô là lòng anh đã nhũn ra, hai chân mềm đến nỗi không thể mềm hơn, chỉ còn thiếu nước quý sát đất nữa thôi!

Đã có tiền lệ từ trước rồi!

Đó là một ngày nào đó của tháng trước, cả nhà bọn họ vẫn còn đang ở Provence DiễmđànLêQuýĐôn, đó là lần đầu tiên anh đánh con. Bởi vì tiểu gia hỏa này thừa dịp anh đang uống trà và nói chuyện phiếm với bọn Lý Khanh trong phòng khách, đã lên vào phòng làm việc của anh mà làm loạn. Cậu đem mấy văn kiện, hợp đồng quan trọng của anh xé thành từng mảnh nhỏ, giống như tiên nữ rắc hoa, trên mặt đất toàn là giấy vụn. Lại đem laptop của anh quăng xuống mặt đất làm nó vỡ thành hai mảnh.

Những chuyện này còn chưa đủ, điểm mấu chốt là gan tên tiểu tử này quá lớn, không biết như thế nào mà leo được lên trên đỉnh của giá sách cao hai mét rồi ngồi đắc ý trên đó, gật gà gật gù, hai bàn chân chúi xuống, cả người đong đa đong đưa.

Diêm Sơ vào thư phòng, đầu tiên anh thấy một đồng mảnh giấy vụn trên mặt đất, mảy hơi nhú lại theo bản năng, nhưng mới ngược mắt lên nhìn thì ời thôi, anh thấy nhóc con Diêm Diễm đang ngồi thành thoi trên đỉnh giá sách, lại còn đang làm mặt quỷ với anh.

Diêm Sơ vô cùng tức giận, nhưng cũng không dám rống con, vì sợ sẽ dọa sợ nó, làm nó ngã xuống, chỉ có thể khuyên bảo nhóc con từ từ leo xuống sau đó sẽ “làm việc” với nó.

Lưu Nhiên rất thích xem màn song đầu náo nhiệt của hai cha con nhà này. Nếu không phải vì dùng chung một thân thể với Diêm Sơ thì anh hận không thể dùng bộ dáng hai tay ôm ngực, về mặt thân nhiên mà nhân nhĩ, cả người dựa vào tường làm người qua đường. Tốt hay không tốt đây!

Từ lúc nhóc con Diêm Diễm bắt đầu nói chuyện lưu loát, hai chân chạy trốn nhanh nhẹn như một con thỏ nhỏ, trong lúc nhảm chán anh đã phát hiện ra một sự “thú vị tàn ác”. Lưu đại thần cảm thấy hai người bọn họ không giống ba con, mà càng giống như “kẻ thù” thì đúng hơn, nhóc con Diêm Diễm chính là kẻ đầu thai tới đây để đối nghịch với Diêm Sơ, khiến anh ta không được thoải mái!

Mỗi lần hai ba con đối đầu nhau thì Diêm Diễm luôn thắng cuộc một cách dễ dàng, đem người cha Diêm Sơ luôn tự cho là mình bình tĩnh, tự chủ hơn người phải nổi điên, mà trong lòng thì buồn bực, không cam lòng, khiến Lưu Nhiên xem vô cùng đã nghiền.

Bởi vì, đứa con trai kia của anh quá “yên tĩnh”!

Không thể không nói rằng, “chuyện thú vị tàn ác” của Lưu đại thần thật không còn gì để nói, mà đối với Diêm Sơ thì càng bất đắc dĩ hơn!

Giống như bây giờ, Lưu Nhiên nhìn thấy dáng vẻ hư hỏng, thành thoi của nhóc con đang ngồi vắt vẻo trên giá sách kia, cố ý chọc giận cha nó thì khóe môi anh không nhịn được mà mỉm cười, thể hiện độ cong nhân nhật, trực tiếp hiện lên trên khuôn mặt thanh tú mỹ của Diêm Sơ.

Vậy nên bộ dáng hiện tại của Diêm Sơ là như thế này: Trong mắt có tia nguy hiểm nhưng khóe môi lại đang mỉm cười. Nhưng chỉ cần nhìn kỹ thì có thể phát hiện ra là khóe mắt của anh đang gật gật, nhỏ đến mức không thể nhìn ra.

Lưu đại thần đang trú trong người Diêm Sơ liền cao giọng: “Sự thú vị tàn ác, thật là ngây thơ!” Kết quả là độ cong ở khóe môi anh ngày càng sâu, khóe mắt gật gật càng thêm rõ ràng.

Lưu Nhiên rất muốn cười, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn xuống, nói với Diêm Sơ rằng: “Được rồi, tôi sẽ giữ im lặng, trước tiên anh hãy đem nhóc con xuống đất đi.” Đương nhiên, đây là lời truyền đạt đến từ đáy lòng của Diêm Sơ.

Cuối cùng Diêm Sơ đã khôi phục lại bản thân mình, anh đứng cách giá sách không tới một mét, bình tĩnh nhìn nhóc con, nói chuyện bằng giọng điệu vô cùng ôn hòa: “Diêm Diễm à, chơi đủ chưa vậy? Nếu đủ rồi thì mau đi xuống đi, mẹ đang ở phòng khách tìm con đây.” Đây chính là lời nói dối lừa gạt trẻ con mà.

Đứa trẻ nào đó vừa nghe thấy mẹ gọi mình, khuôn mặt nhỏ liền cười sáng lạn: “A! Thù Man muốn gặp Diêm Diễm à!” Tiếng hoan hô trong trẻo vang lên, sau đó cậu dùng động tác lưu loát, nhanh nhẹ như một con “báo nhỏ”, “soạt soạt” vài cái là đã xuống được dưới đất.

Ai ngờ, vừa mới xuống được đất thì đã thấy khuôn mặt của lão già nhà mình biến sắc, khuôn mặt bình tĩnh như núi băng đã biến mất: “Bò cao đấy, chơi vui không!” Giọng nói của ba cũng lạnh xuống mấy phần, kèm theo là âm thanh kéo kẹt do hai hàm răng cắn chặt lại khiến nhóc con sợ tới mức phải nhắm chặt hai mắt theo bản năng.

Đùi phải của Diêm Sơ liền cong lên, đem nhóc con giữ chặt trên đùi mình, trên móng út nhỏ là từng bàn tay dội xuống tạo thành tiếng vang lớn, miệng anh quát to: “Đồ ranh con này, ba đánh chết con để xem về sau còn dám bò cao như vậy nữa hay không!” Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Nhóc con cũng biết mình đã gặp rắc rối lớn rồi, mặc dù lúc trước cậu cũng đã từng gây ra rắc rối, nhưng ba có bao giờ đánh cậu đâu? Tuy bình thường ba rất ít cười, chỉ cười với mỗi Thù Man, luôn làm mặt lạnh với cậu, nhưng Diêm Diễm cũng không sợ ba.

Lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên mà nhóc con bị đánh!

Cậu căn bản không biết vì sao hôm nay mình lại bị đánh nữa?

Cái móng đau quá, vừa nóng vừa rát, nhưng tiểu gia hỏa cũng rất ngang ngược, mặc dù vừa đau lại vừa sợ nhưng mà cậu nhất quyết không phục, muốn đối đầu với ba mình tới cùng. Đôi mắt vẫn đang nhắm chặt bây giờ lại mở ra, hai mắt đều đỏ bừng, trong mắt chính là sự quật cường. Cậu kiên quyết cắn chặt răng, không để cho nước mắt rơi xuống, chỉ kêu la vài tiếng, cũng không có vùng vẫy, bởi vì biết rằng có vùng vẫy cũng vô dụng mà thôi, vì thân thể của cậu yếu như thế kia cơ mà!

Thật ra là Diêm Sơ đánh con xong liền hối hận, bởi vì anh dùng lực tay hơi lớn. Nhưng trong lòng lại có chút kinh ngạc, với lực tay như vậy mà tên tiểu tử này không khóc ư? Diêm Sơ liền ôm lấy con trai đang nằm trên đùi vào trong lòng, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ bừng nhưng quật cường của cậu, hỏi: “Sao con lại không khóc vậy?”

Nhóc con liền ngẩng đầu lên, sự quật cường trong mắt còn chưa lui: “Con là đàn ông! Đồ máu chảy mồ hôi cũng không rơi nước mắt!” Hào sảng như

vậy, đứa trẻ này thật đúng là đang xem mình là “vai chính” rồi!

Môi của Diêm Sơ không khỏi cong lên, mà Lưu đại thần cũng cười, anh cảm thấy bất đắc dĩ, lại là: “Con là đàn ông, đổ máu chảy mồ hôi cũng không rơi nước mắt sao?” Đứa bé này học ở đâu ra vậy? Diêm Sơ cười không tiếng động, nhưng tiếng cười của Lưu đại thần thì truyền ra ngoài không khí, trầm thấp êm tai, chính là tiếng cười tiêu chuẩn đặc trưng của nhà họ Lưu.

Tiểu Diêm Diễm và Tiểu Lưu Sướng tuy còn nhỏ, thường có nhiều ý nghĩa lung tung, nhưng cũng rất hiểu chuyện. Bọn họ đều biết, mình là những đứa trẻ được sinh ra trong một gia đình khác với những đứa trẻ khác, mà cũng không giống, chính là một gia đình đặc biệt kỳ lạ!

Ba của bọn họ sẽ “biến sắc mặt và biến giọng nói, biến luôn cả khí chất” rất nhanh! Giống như là biến thành một người khác vậy. Trời sinh tính tình trẻ con hay tò mò, thích tìm hiểu nguyên nhân, hai nhóc con luôn quần lấy ba hỏi tại sao, Thù Man nghe xong liền gọi cả hai đến bên cạnh, để chúng nằm lên đầu gối mình rồi mỉm cười nói: “Diêm Diễm, Tiểu Sướng, ở trong thân thể của ba các con tồn tại 2 người khác nhau.” Cho nên, tuy cậu và Lưu Sướng là anh em sinh đôi nhưng lại có 2 người ba, một là “ba Lưu Nhiên”, người còn lại là “ba Diêm Sơ”.

Ba của em trai Diêm Diễm là Diêm Sơ, còn ba của anh trai Lưu Sướng là Lưu Nhiên.

Tuy hiện giờ hai nhóc còn nhỏ, không hiểu vì sao, nhưng chỉ cần là Thù Man nói thì hai nhóc đều tin tưởng vô điều kiện. Cho dù nhiều năm sau hai nhóc đã trở thành người trưởng thành, nhưng đối với những lời mà Thù Man nói vẫn luôn tin tưởng, nói gì nghe vậy.

Về sau, tất cả những đứa trẻ trong “đại gia đình” này đều có chung một nhận thức, đó là “nghe lời mẹ nói”. Bọn nhỏ rất ít gọi Thù Man là mẹ, trừ lúc làm nũng ra thôi. Ngày thường, bọn nhỏ rất thích gọi mẹ bằng cái tên thân mật: “Thù Man, Thù Man...” Bởi vì bọn nhỏ cảm thấy, gọi như vậy so với gọi mẹ thì càng tình cảm và được đối xử công bằng, tôn trọng hơn.

Bọn nhỏ luôn cho rằng: Việc hiểu nhầm này đã có sẵn từ trong huyết mạch của bọn con, mẹ luôn đúng tuyệt đối, vô cùng quyền uy và ý lại mẹ!

“Không được để Thù Man phải thương tâm và khổ sở! Nếu như để Thù Man đau lòng thì tim của các chú và ba sẽ đau, đau đớn này giống như cạo xương róc thịt vậy!”

Đây là lời của ba và nhóm các chú, những lời này bọn nhỏ đã được người lớn nỉ non bên tai vô số lần từ khi mới sinh ra. Nó vẫn khắc sâu vào lòng của mỗi người cho đến tận lúc trưởng thành, và sớm khắc sâu vào linh hồn rồi!

Hiện giờ, cặp sinh đôi ba tuổi chỉ đơn thuần cho rằng: Có hai người ba thật là tốt, chúng con còn có đến 6 người chú, còn thêm 1 chú Tiểu Phật nữa! Tất cả đều vô cùng yêu thương chúng con.

Sau khi lớn lên, hai nhóc và những đứa em gái mới biết được toàn bộ “lý do” của những điều này, bọn họ vô cùng đau lòng cho hai người ba của mình, lại càng đau lòng vì mẹ và vì cả những người chú nữa.

Quá trình yêu của mẹ và ba quá gian khổ, tuyệt vọng và được trùng sinh.....

“Đại gia đình” của bọn họ, “mẹ” của bọn họ là một kỳ tích xinh đẹp DiễmđànLêQuýýĐôn khiến khiến biết bao người phải rung động!

Tình yêu vĩ đại như vậy khiến bọn họ cảm thấy kinh hoàng, cảm động, động lòng và kiêu ngạo!

“Khi đó, ba A Nhiên đã có được thân thể của chính mình, không còn dùng chung thân thể với ba Diêm Sơ nữa.” Đây là chuyện để sau hẵng nói.

Lỗi tai của nhóc con thật thính, vừa nghe thấy tiếng cười là đã biết ba A Nhiên xuất hiện rồi!

Tiểu tử kia chờ ba A Nhiên xuất hiện xong, thừa dịp lão ba nhà mình không ở đây, liền nhảy xuống khỏi người anh xuống đất, sau đó đứng ở chỗ cửa phòng gần hành lang nhưng không chạy, sau đó cất giọng gào, đặc biệt to: “Thù Man, Thù Man, ba đánh con nè!”

Mấy phút sau, Thù Man đã lên đến chỗ thư phòng, một tay nắm tay Lưu Sướng, người đi đằng sau cô là Nam Tạm đang ôm con gái, cùng những người đàn ông khác trong nhà cũng lên theo.

Xem như toàn bộ người trong nhà đều đến đông đủ rồi.

Tiểu Diêm Diễm vừa thấy mẹ đến liền trực tiếp nhào tới ôm lấy đùi của cô, đây chính là hậu thuẫn vững chắc của cậu đó! Rồi tiểu gia hỏa này ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt trở nên nhăn nhó, ủy khuất khóc oa lên một tiếng, nước mắt rơi xuống như mưa rào.

Thù Man cảm thấy vô cùng đau lòng, liền ngồi xổm người xuống và ôm lấy tiểu nhóc con vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi vài câu là sắc mặt cậu liền chuyển biến tốt, cũng không còn khóc nữa, sau đó cậu liền nhân cơ hội này yêu cầu tối nay Thù Man phải ngủ với nhóm 3 đứa bọn họ, hát ru cho bọn họ nghe, lại còn thêm yêu cầu phải kể chuyện ngày xưa, rồi cậu duỗi 3 ngón tay trắng trẻo mềm mại ra, nói: “Con muốn được trong 3 ngày!”

Tiểu Lưu Sướng cũng không thua kém, liền nhân cơ hội này giờ trò với ba Lưu Nhiên, cậu bước lên ôm lấy cánh tay của Thù Man, mở miệng với giọng điệu mềm ngọt: “Thù Man, Thù Man mau đồng ý với Diêm Diễm đi! Mẹ xem này, em trai đang khóc rất thương tâm đấy!”

Tiểu nha đầu trong lòng Nam Tạm là người ít phải cần lo lắng nhất ư? Đừng xem thường cô bé mới một tuổi này, trong lòng cũng có nỗi hẹp hòi đấy! Nhìn cô bé hiện giờ mà xem, đang hoa tay múa chân lung tung, cười khanh khách không ngừng, đôi tay ngắn ngủn trắng trẻo mập mạp không ngừng lay cô với giọng nói vừa mềm dẻo vừa ngọt ngào: “Thù Man, Thù Man!” Cô bé không biết vì sao anh trai Diêm Diễm lại khóc đến thương tâm như vậy, cũng

không biết “ba ngày” mà anh trai nói có nghĩa là gì cả? Nhưng cô bé biết, đêm nay nhất định Thù Man sẽ ngủ với cả bọn, vậy thì mình nhất định phải nằm trong lòng mẹ, vì đó là vòng ôm ấp thơm nức mà cô bé thích nhất.

Thù Man mỉm cười, dùng tay lau nước mắt cho Tiểu Diễm Diễm, một tay kia xoa đỉnh đầu của Tiểu Lưu Suồng, hôn trên mặt cặp song sinh mỗi người một cái, trả lời đồng ý với từng đứa.

Tiểu nha đầu đang còn ngồi trong lòng ba, thấy mẹ hôn hai anh trai của mình thì cũng sốt ruột theo, duỗi hai cánh tay ra với cô: “Thù Man, Thù Man, hôn, hôn!” Giọng nói vừa trong trẻo, lại vừa giòn giã, đây là tiểu nha đầu muốn mẹ hôn mình, hai anh trai đều đã được hôn rồi, sao mình có thể không có chứ?

Thù Man đứng thẳng lên, trong đôi mắt trong suốt của cô là sự dịu dàng đến nỗi có thể hóa thành nước và ý cười xinh đẹp. Cô ôm lấy tiểu nha đầu từ trong lòng Nam Tam, hôn lên má trái và phải của cô bé thật vang dội, tiểu nha đầu rất vui vẻ, đôi mắt xéch liền híp lại thành một đường nhỏ, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình cọ cọ vào mặt mẹ, gọi không ngừng: “Mẹ, mẹ!”

Cặp song sinh đôi liền cười toe toét đến nỗi lộ ra hàm răng trắng hoác, mỗi đứa ôm lấy một bên chân của Thù Man, hoan hô kêu lớn, vô cùng ý lại và quyến luyến: “Mẹ, mẹ... mẹ”

Những người đàn ông nhìn thấy một màn này.... Trong lòng liền mềm đến nỗi có thể hóa thành một vũng nước, có thể hóa thật luôn rồi... Mắt cảm thấy đau xót.... Kịch động, cảm động, hạnh phúc đến nỗi muốn rơi nước mắt!

Cảm thấy bản thân mình chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời!

Nhìn xem, người trước mặt này là vợ của tôi, con trai và con gái của chúng tôi....

Không thể ngờ là trong kiếp này tôi lại có được thứ hạnh phúc xa xỉ như thế, quả thật là có thật!

Tôi vô cùng cảm kích trời xanh, cảm kích A Nhiên, những thứ tuyệt vọng trước đây đã sớm hóa thành mây khói, bay tới nơi vũ trụ tận cùng không biết tên, cách chúng tôi hàng tỷ năm ánh sáng, chúng tôi không còn gặp lại chúng, vĩnh viễn không cần gặp lại nữa...

Rốt cuộc những thứ đó đã không còn bên cạnh chúng ta, đã rời đi rồi.....

Khi đó, chúng tôi đã nhìn Thù Man chìm vào hôn mê, từ lúc bình minh cho đến lúc bầu trời tối đen, lại từ lúc bầu trời tối đen cho đến lúc bình minh, khóc đến cạn nước mắt, trái tim cũng khô héo.

Những thứ này là vết thương cũ đã lâu lắm rồi, là thứ khảo nghiệm trước khi hạnh phúc đến!

Thù Man ôm lấy tiểu nha đầu, mỉm cười đón lấy hai tên nhóc con rồi nhanh nhẹn rời đi trước “trái tim dịu dàng suốt nửa hòa tan” của những người đàn ông.... Lúc sắp đi khỏi, cô liền quay đầu lại, nhìn “hai người” đàn ông trong thư phòng bằng ánh mắt nhàn nhạt, đôi mắt hơi cong lên.

Cả đám đàn ông trở nên thất thần, sau đó.... Không khỏi có chút ngẩn ngơ!

“Hai đứa ranh con này quá nham hiểm rồi!” Trong lòng của Lưu Nhiên liền trở nên âm trầm, vô cùng chua xót, ra sức tranh giành người yêu với ba đứa nhóc, cực kỳ không có phong độ.

Diễm Sơ nói thầm trong lòng: “Mấy đứa tiểu tử kia, xem như mấy đứa độc ác! Để xem buổi tối mẹ cùng ai ngủ nào!” Rồi anh cẩn thận liếc mắt nhìn nhóm trẻ con kia. Lại nghĩ tới ánh nhìn của Thù Man, nhất thời bả vai liền co rút lại, tim bắt đầu nhũn ra, sự mềm nhũn bắt đầu lan tràn khắp toàn thân....

Kết quả là: Thù Man Diễm Sơ và Lưu Nhiên không chỉ ở cùng với mấy đứa bé suốt ba ngày, mà là hơn nửa tháng, buổi tối ngủ chung để thực hiện lời hứa. Nửa tháng này, là mười lăm ngày mà những người đàn ông đều chịu sự giày vò! Thái độ của cô đối với bọn họ vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt cũng rất lạnh lùng.

Đây chính là lời cảnh cáo của cô đối với bọn họ: Về sau, nếu còn dám đánh những miếng thịt từ trên người em thì bất luận là lý do gì, không cần biết xanh đỏ đen trắng, mặc kệ là ai, kể cả mấy người còn lại đều cùng nhau chịu sự “trừng phạt”!

Bạn nói xem, sao mấy người đàn ông này có thể không sợ được chứ?

Đây là tiền lệ đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Ngoại truyện: Khi nào thì mẹ mới trở về bên cạnh con?

Editor: Preiya

Hôm nay trời trong nắng ấm, không hề có mây.

Không khí ở nhà họ Nam đang vô cùng náo nhiệt, trong hoa viên đằng trước biệt thự đang tổ chức một buổi tiệc nhỏ. Người được mời đến toàn là những người thân thích của nhà họ Nam. Những người này đều biết chuyện hoang đường của con trai nhà họ Nam và con gái nhà họ Chu, đương nhiên là cả kinh thành cũng biết chuyện những đứa con của nhà “danh gia” từng dây dưa và giờ có chung vợ là Chu nha đầu của nhà họ Chu.

Chuyện đó mặc dù hoang đường, nhưng không thể bỏ qua đó là tình cảm chân thành và vô cùng cảm động.

Hôm nay là một ngày không bình thường đã được định sẵn, mấy vị thiếu tướng nổi danh trong kinh thành đã tề tựu đông đủ, còn có cả Tiểu Phật Ngạn Thủ là người nổi tiếng trong giới thượng lưu của Tứ Cửu thành cũng đến.

Không đến mười giờ, quan khách gần như đã đến đông đủ, họ điều khiển chân lên chờ đợi mấy nhân vật chính ra trình diện, xem cái gia đình đặc biệt kia cùng lên sân khấu, xem làm thế nào lại làm kinh diễm được ánh mắt và rung động trái tim của bọn họ.

Hôm nay tâm trạng của Nam lão gia vô cùng tốt, ông đang ôm cháu gái ngồi dưới gốc cây tử đằng để tắm nắng. Không biết bé con nói thầm bên tai ông nội cái gì, chỉ thấy ông ra sức gật gù, sau đó nhíu mày, rồi lại thoải mái cười to, không còn vẻ uy nghiêm của thường ngày nữa, cao hứng khỏi phải nói.

Mọi người cũng lý giải được, vị lão tướng quân hay quát tháo giữa hai giới này, người đang chiến tranh lạnh với con trai, cả hai ba con đều ngang ngược, chẳng ai chịu nhường ai, bây giờ đã làm hòa rồi, cháu gái cũng đã được ẵm, con trai cũng về nước, được con cháu vây quanh, hạn phúc vui vẻ là đương nhiên.

Tuy bữa tiệc hôm nay của nhà họ Nam không lớn, nhưng người tới đều là những nhân vật quan trọng. Nam lão gia cố ý an bài bữa tiệc này, nguyên do trong đó tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Chính là muốn giới thiệu con dâu và cháu gái của mình, mặc dù chuyện của những người trẻ là hoang đường, nhưng ông đã sớm hiểu ra, hoang đường thì hoang đường, chuyện đó đã sớm không còn quan trọng nữa. Cả đời ông chỉ có một đứa con trai duy nhất, chỉ cần nó được hạnh phúc, những cái khác không quan trọng.

Mấy đứa trẻ đó đã cùng con trai ông lớn lên, quan hệ cũng rất tốt, không khác con mình là mấy. Đường nhiên là trừ Diêm Sơ và Ngạn Thủ, là hai người mới đến sau này.

Đúng là bây giờ không phải là lúc để so đo những chuyện này.

Nam lão gia sợ rằng những tiếng ồn lớn sẽ làm kinh động đến cháu gái bảo bối của mình, dù sao con bé cũng còn nhỏ, lúc ở Pháp thường ở trong điện trang suốt ngày, ít khi ra ngoài, chắc chắn là sợ người lạ vì hôm nay có nhiều người đến.

Ai ngờ, biểu hiện của cô bé thì... Thật đúng là để cho ông vô cùng kiêu ngạo! Bé con hiểu chuyện lắm, không thấy mẹ cũng không quấy khóc đòi đi tìm, luôn ngoan ngoãn ngồi trong lòng ông nội, giờ hai cánh tay mập mạp ra ôm lấy ba ngôi sao trên vai ông, chơi đùa trong tay.

Nam lão gia để mặc cho cháu gái gỡ ba ngôi sao xuống, ngồi nói chuyện phiếm cùng với những người mặc quân trang khác, không bàn đến chính sự, chỉ nói chuyện trong nhà.

Mấy người này đều là thuộc hạ cũ theo ông đã nhiều năm, nhưng chưa từng nhìn thấy ông vui vẻ như ngày hôm nay, thấy ông vui vẻ nên họ cũng vui theo.

Cô bé ngồi trong lòng Nam lão gia, đứa bé đó thật là xinh đẹp, dễ thương, giống như đứa trẻ trong các bức vẽ vậy. Đứa bé như vậy ai mà không thích cơ chứ, ai lại không muốn ôm, nhưng khi nhìn thấy lão thủ trưởng như vậy lại quyết định bỏ qua ý định này.

Sau khi đã chào hỏi và khoe bé con của mình và giúp cô bé chào hỏi với mọi người xong thì bé vô cùng vui vẻ, luôn nở nụ cười ngọt ngào. Ông nội bảo cô bé chào người khác, bé cũng gọi ông nội, bác, chú, dì... tuyệt đối không sợ người lạ, người nhỏ như vậy mà chí khí rất lớn.

Nam Thi và Đỗ Thuần vừa vào đến hoa viên thì đã nghe thấy tiếng cười sang sảng của lão gia nhà mình truyền tới, Nam Thi liền bĩu môi than thở: “Hôm nay ông ấy thật vui vẻ.”

“Không hẳn, cũng đáng để vui vẻ mà.” Đỗ Thuần trả lời, có chút không yên lòng.

“Sao thế? Có gì à?” Nam Thi hơi nhíu mày, mấy ngày nay nhìn dáng vẻ Đỗ Thuần hình như có rất nhiều tâm sự.

“Không.” Đỗ Thuần liền lắc đầu, cười nói: “Cũng không phải là chuyện gì lớn.”

Nam Thi vỗ vỗ vào vai cậu, giọng điệu tuyệt đối nghĩa khí: “Vây là tốt rồi, có gì thì nói ra, là anh em thì đừng khách khí với nhau.”

Nghe Nam Thi dieendaanleequydonn nói như vậy, trong lòng Đỗ Thuần vô cùng khó chịu, nhưng...

“Mẹ nó mày nói xem cái này là việc gì chứ?” Trong lòng Đỗ Thuần thầm mắng mình. Cậu luôn tự xưng mình không phải là người lương thiện, bản thân cũng chẳng biết mình bị trúng gió gì, sao tự nhiên lại đi nhận lời người đàn ông kia chứ?

Quả thật, chuyện này đối với cậu mà nói tuy không phải là chuyện khó, mức độ chuyên nghiệp thì khỏi phải bàn tới, hơn nữa cậu còn có mối quan hệ rất tốt với nhà họ Nam, nếu làm thì rất đơn giản.

Ai....Toàn bộ chỉ do ý chí cố chấp của tên Lưu Huyền cố chấp kia thôi. Vô cùng chân thành, tưởng nhớ, si mê....những điều này đã khiến cậu động lòng.

“Nam Từ à, tôi....” Lời nói còn chưa dứt thì Đỗ Thuần đã dừng lại, thầm thở dài trong lòng. Cậu cười vô cùng gượng gạo, hơi nhún nhún vai, bỏ lại ba chữ rồi đi mất: “Không có gì.” Bởi vì việc mà tôi sắp làm có lẽ sẽ phá hủy tình bạn giữa chúng ta, hủy đi sự tin tưởng của cậu đối với tôi.

“Cậu làm sao vậy? Đỗ Thuần! Cậu hãy nói thật với tôi đi, gần đây tôi cùng là cậu làm sao vậy?” Nam Thi có chút không kiên nhẫn, mày cũng nhíu lại, liếc mắt nhìn Đỗ Thuần một cái, nói: “Chưa từng nhìn thấy cậu bối rối như thế này bao giờ.”

Đỗ Thuần có chút suy tư, cảm thấy mình vẫn nên nói cho Nam Thi biết một chút thì hơn, xem như là phòng ngừa trước cho cậu ta vậy, liền nói với vẻ mặt hết sức chân thành: “Nam Thi à, chuyện là thế này. Anh tôi có một người bạn đặc biệt, mấy ngày trước người đó đã nhờ tôi giúp một chuyện. Chuyện này tôi đã đồng ý rồi, nhưng nó lại là chuyện không đúng, nhưng nếu không giúp thì trong lòng tôi sẽ khó chịu, cậu nói tôi phải làm thế nào bây giờ?”

Nam Thi cười nhạo một tiếng: “Thấy được thì làm thôi, sao phải khó xử?”

Đỗ Thuần cười khò: “Đúng vậy, cho dù biết rõ chuyện này là sai, nhưng tôi vẫn muốn giúp người đó.”

“Là chuyện gì thế? Ngay cả tôi cũng không được biết sao?” Lần này Nam Thi vô cùng hiếu kỳ, hỏi.

Đỗ Thuần liền lắc đầu, lấy tay ôm lấy bả vai của Nam Thi: “Nam Từ à, bây giờ tôi không thể nói ra chuyện này được, chờ khi nó thành công thì tôi sẽ nói hết với 2 người anh em các cậu.”

Nghe vậy, mày của Nam Thi lại càng nhăn lại nhiều hơn, anh lấy tay xoa xoa cằm, cười cười nhìn Đỗ Thuần từ đầu tới chân một lượt: “Nói trịnh trọng thế này, có phải trong lòng tiểu tử cậu đang có ý nghĩ xấu gì không?”

Đỗ Thuần cười cười gật đầu, nửa đùa nửa thật nói: “Đúng vậy, không hổ là anh em nha, chỉ mình cậu mới hiểu tôi thôi.”

Nam Thi cười một tiếng: “Được rồi, không so đo với cậu nữa, chờ lúc cậu muốn nói thì tôi sẽ lắng nghe thật chăm chú.” Nói xong, anh liền nhấc chân lên rồi đi, bỏ lại Đỗ Thuần ở phía sau. Nhưng Nam Thi lại không ngờ rằng, ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới được là Đỗ Thuần lại làm ra một chuyện như vậy, khiến cho thiếu chút nữa là những người đàn ông kia đem da cậu ta lột sạch.

Đỗ Thuần nhìn bóng lưng của bạn tốt, mắt cũng sụp xuống che đi sự phức tạp nơi đáy mắt, nghĩ thầm: “Nam Thi à, lần này anh em tôi có lỗi cậu, sau khi chuyện này kết thúc tôi sẽ nhận tội và chịu đòn, tùy cậu xử lý.”

Khóe môi Nam Thi hơi nhếch lên, anh nhanh chóng đi đến chỗ tán cây từ đằng:

“Bác cả!” Trước tiên là chào hỏi, sau đó mới đem quà tặng để chuẩn bị tốt cho bé con ra, cười tí mắt nói: “Nam Nam à, đây là quà của chú Nam cho con này, mau mở ra xem có thích không?”

Cô bé nhìn Nam Thi, rồi lại nhìn chiếc hộp bọc lụa đỏ trong tay anh, bộ dáng của bé có vẻ không hứng thú lắm: “Dạ....” rồi mới vươn bàn tay mập mập ra nhận. Một cái vòng được làm bằng những hạt phỉ thúy tinh xảo hiện ra trước mắt bé, nằm trên lớp vải lụa màu vàng tươi, ánh mặt trời chiếu vào khiến nó càng thêm óng ánh, trong suốt, xinh đẹp.

“Con có thích không?” Nam Thi cười đến sáng lạn, chờ đợi bé con sẽ vui mừng khôn xiết mà trả lời lại anh.

Nhưng, bé con chỉ liếc nhìn chuỗi hạt kia rồi sau đó giờ nó lên trước mặt của Nam lão gia, ngẩng đầu nhìn ông nội, miệng nhỏ bẹ bẹ nói: “Ông nội ơi, cái này con có rồi, cái này còn không đẹp bằng cái của chú Tiểu Phật đưa nữa.”

Vậy còn chưa đủ, Nam lão gia liền cầm lấy chuỗi hạt trả lại cho Nam Thi, giọng điệu vô cùng ghét bỏ: “Đi đi, mau đi tìm món đồ khác để bảo bố nhà bác để mắt tới đi.”

Nam Thi khóc không ra nước mắt, trên thái dương liền hiện mấy lên vạch đen, lầm nhảm trong lòng: “Bác cả....Sao bác lại có thể đối xử với cháu như vậy chứ....Trong thiên hạ còn có người đáng thương hơn mình, sao lại phí sức khóc vì những việc như thế này chứ?”

“Thiên lý, Thiên lý ở đâu, ở chỗ nào vậy?” Người họ Nam nào đó chỉ còn kém nước quỳ xuống đất kêu rên, chất vấn ông trời nữa thôi.

“Cháu chào bác!” Đỗ Thuần liền tiến lên, mỉm cười và gật đầu chào hỏi với Nam lão gia. Đối với vẻ mặt kinh ngạc và bị đả kích gấp bội của bạn thân, cậu làm như không thấy, một màn vừa rồi cậu đã xem kỹ hết, trong lòng đã sớm cười đến rút gân.

“Ừ, Tiểu Thuần đến rồi à, hôm nay đừng khách sáo, phải chơi vui vẻ nhé.” Ông liền cười bảo cậu.

“Vâng, cảm ơn bác Nam ạ.” Rồi Đỗ Thuần ngồi xổm xuống, lấy quà tặng đã chuẩn bị tốt ra, mỉm cười đưa cho bé con. “Đây là quà tặng để tặng cho người đẹp Nam Nam của chúng ta.” Là một con búp bê lớn bằng lòng bàn tay, được chế tác thủ công vô cùng tinh xảo.

Bé con nhận lấy quà tặng, cầm lên xem, hiển nhiên là cực kỳ thích, liền cười ngọt ngào và nói cảm ơn bằng giọng nói mềm ngọt của mình: “Cảm ơn chú, Nam Nam rất thích nó.” Để đáp lại, cô bé liền vươn người ra hôn chụt một cái lên mặt Đỗ Thuần.

Bạn nói xem, Nam Thi nhìn thấy cảnh này thì càng tức giận hơn, trong lòng liền kêu rên: “Đây là đãi ngộ khác nhau mà!”

Trong biệt thự trên núi của nhà họ Nam

Trong phòng khách, mấy người đàn ông tuổi trung niên đang ngồi trên sofa, dáng vẻ vô cùng lười biếng và nhàn rỗi.

Lý Khanh đang xem mấy tờ báo về tài chính và kinh tế, còn Khuyết Hữu và Diêm Sơ đang đánh cờ vây, kết quả vô cùng rõ ràng, kết quả là bên kia tất thắng.

Cả “hai” người cùng nhau chiến đấu, làm sao người kia có cơ hội thắng được?

Bạch Thành và Phú Tu đang thảo luận rất nhiều chi tiết của vấn đề liên quan đến việc dời Tổng công ty về nước, Chu Nham Hải đang rúc đầu trong thư phòng xử lý văn kiện.

Ngồi đối diện mấy người đàn ông trên chiếc sofa nhỏ là hai đứa nhóc con đang buồn bực.

Tiểu Lưu Sướng ngồi yên tĩnh trên ghế sofa, bày ra một khuôn mặt lạnh lùng, đối với ai cũng vậy, giống như người khác đang thiếu tiền của cậu. Phản ứng này cũng bao gồm đối với ba già Lưu Nhiên nhà mình. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn le.quy.don.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Tính tình của tiểu nhóc con Lưu Sướng vô cùng giống Lưu Nhiên, còn nhỏ tuổi mà đã trầm ổn, khí phách, giờ tay nhắc chân đều vô cùng tao nhã, vừa nhìn đã biết sau này sẽ trở thành một người tài giỏi.

Tiểu Lưu Sướng thích yên tĩnh, tính tình ôn hòa. Mỗi ngày đều mỉm cười chào hỏi với mọi người trong nhà, cực kỳ lễ phép. Nhưng tính tình của đứa bé này rất giống ba nó, nơi đâu mắt luôn có sự bình thản, giống hệt Thù Man. Lúc trưởng thành cũng là một người lạnh lùng, có trái tim khô cứng.

Đôi mắt đen bóng của Tiểu Diêm Diễm xoay nhanh như chớp, vô cùng trông ngóng, nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, sau đó quay sang nhìn ba già nhà mình, mở miệng bằng giọng vô cùng ủy khuất: “Ba ơi, chúng ta không đi đến nhà của ông nội Nam sao? Con muốn gặp Thù Man và em gái, muốn gặp ngay lập tức.” Nói xong, nước mắt từ trong hốc mắt cậu trào ra, nói rớt là rớt.

Diêm Sơ nghe thấy giọng của con trai, gân xanh trên trán nổi hết cả lên. ...Nhưng anh không nói gì, chỉ ngược mắt lên nhàn nhạt liếc tên tiểu tử kia một cái, sau đó dời ánh mắt đi và bưng ly trà lên uống một ngụm, rồi tiếp tục đánh cờ với Khuyết Hữu.

Lý Khanh nhìn thấy bộ dạng đáng thương của nhóc con, anh giờ tay nhìn đồng hồ, mới mười giờ, lại thở dài bất đắc dĩ trong lòng, cũng không biết phải làm sao. ... Vì vậy anh liền bỏ tờ báo trong tay xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh của nhóc con và ngồi xổm xuống, nhẹ giọng trò chuyện với hai đứa nhóc: “Diêm Diễm à, Tiểu Sướng à, các con chờ thêm một lát nữa đi, một lát nữa chúng ta sẽ cùng đi, được không? Chú Ngạn Thủ còn chưa tới mà.”

“Đạ.” Diêm Diễm đáp lại không hề có tinh thần, đầu hơi cúi xuống, trong hốc mắt vẫn còn đọng nước, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Lý Khanh đã bó tay rồi, anh chỉ có thể lấy điện thoại ra định gọi hỏi xem Ngạn Thủ đã đi đến đâu rồi.

Nhưng, ngay sau đó.

Chỉ thấy Tiểu Lưu Sướng đã quay đầu sang nhàn nhàn liếc nhìn em trai mình, rồi mở miệng: “Diêm Diễm, anh dặn thế nào mà sao em không chịu nhớ kỹ một chút chứ?” Giọng nói bé nhỏ trong trẻo, thêm một chút nghiêm khắc, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng, mày nhíu lại, vô cùng giống một ông cụ non.

Lưu Nhiên nghe thấy tiếng nói, liền quay sang nhìn con trai một cái, anh lấy một chiếc thuốc lá trong hộp ra rồi ngậm trên môi nhưng không đốt, khẽ cười nhạt, khí chất nho nhã lan ra xung quanh, vô cùng đẹp trai.

“Ài, không biết ai mấy ngày nay luôn xụ mặt, thấy ai cũng làm ra vẻ ghét bỏ, lúc đi nhà trẻ còn chọc cho Tiểu Mỹ khóc vì tức giận nữa, nếu như Thù Man biết chuyện thì phải ăn nói làm sao bây giờ nhỉ?” Lưu đại thần nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lời nói lại mang theo ý mỉa mai, cuối cùng còn cộng thêm hai tiếng cười nhẹ.

Tiểu Lưu Sướng liền bĩu môi, liếc mắt nhìn người cha vô lương tâm nào đó một cái, rồi chậm rãi nói: “Ba nhìn không vừa mắt thì đừng nhìn, nếu Thù Man mà biết thì.” Lời nói phía sau còn chưa nói hết, nhưng ánh mắt cậu đã nói hộ cả rồi.

“....” Khiến cho Lưu đại thần phải câm nín, không trả lời tiếp được. Vợ và con trai anh đều là người phúc hắc, là điển hình cho kiểu già heo ăn thịt hổ, anh không chắc là tiểu gia hỏa này sẽ không kể cho Thù Man nghe về mấy chuyện xấu của bọn họ đâu.

Lần trước hai tên tiểu tử này đã hợp lại để ngăn chân bọn họ, những người đàn ông vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Xem bộ dáng của nhóc con hiện giờ, sợ là sẽ gây thêm chuyện xấu cho bọn họ nữa đây!

“Đúng vậy, con là đàn ông, đồ máu chảy mỡ hôi chứ không rơi nước mắt!” Tiểu Diêm Diễm liền nói một câu cực kỳ có khí phách, sau đó trông mắt cậu xoay chuyển và cổ nén nước mắt lại không cho nó trào ra ngoài.

Nghe thấy vậy, mấy người đàn ông không nhịn được mà phá lên cười thành tiếng, tiểu gia hòa nhà bọn họ đúng là... Cái gì mà “Đổ máu chảy mồ hôi chứ không rơi nước mắt” này thì không rót xuống trước mặt họ, còn ở trước mặt Thù Man thì rót như mưa. Chuyện lần đó còn đang rành rành trước mắt đây này.

Tiểu Lư Sướng dieendaanleequydonn nhìn nụ cười mang theo ý tứ rõ ràng của những vị người lớn vô lương tâm nào đó, trong cậu liền nảy ra một ý, thầm nghĩ rằng nghiêng lợi trong lòng: “Một hồi nữa sẽ để cho các chú đẹp mặt, hãy chờ bị ghê lạnh đi, khiến Thù Man tới dọn dẹp các chú, không để các chú được tiếp tục đắc ý nữa. Lần này không phải nửa tháng đâu, ít nhất phải là một tháng, ai bảo các chú xem thường con và Diêm Diêm chứ, dám cướp đoạt Thù Man, hừ!”

Nói thầm xong, Tiểu Lư Sướng lại quay sang nhìn em trai, nói: “Diêm Diêm à, em còn nhớ đã đồng ý với Thù Man chuyện gì không?”

“Có!” Tiểu Diêm Diêm liền dùng sức gật đầu, tròn mắt xoay thành một vòng, bày ra vẻ mặt cười với anh trai, sau đó lại thay đổi vẻ mặt, biến thành vẻ quật cường, hắng giọng ho một tiếng: “Khụ!”, sau đó nói to hết cỡ: “Em đã đồng ý với Thù Man là mấy ngày này sẽ không khóc, không nháo, phải ngoan ngoãn ở nhà.”

“Phải không? Vậy ra em còn nhớ rõ sao? Anh lại nghĩ là em đã quên rồi!” Tiểu Lư Sướng nói có phần móc mĩa, nhìn cậu em trai bằng đôi mắt khép hờ.

Mày của Tiểu Diêm Diêm liền nhăn lại thành một hàng: “Hừ! Là em cố ý đó!” Lời này là nói cho những người lớn trong nhà nghe. Cậu cố tình quậy phá lung tung trong nhà tới mức gà bay chó sủa, cố ý làm ra dáng vẻ đáng thương, chính là muốn cho bọn họ không thể sống yên ổn được.

Mấy người lớn nghe thấy vậy, trong lòng vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ.

“Phải, đúng là nên chọc tức bọn họ.” Tiểu Lư Sướng vừa gật đầu vừa giơ tay ra vỗ vỗ vai em trai, bày tỏ lòng khen ngợi. Dáng vẻ trầm ổn khí phách như vậy, rất giống một ông cụ non.

Mấy người đàn ông nhìn thấy bộ dáng của cậu như vậy, nhịn không được mà bật cười thành tiếng. Hai đứa bảo bối nhà bọn họ cũng không phải dễ bắt nạt đâu nhé!

“Lư Sướng, anh nói nếu như Thù biết em ở nhà nghịch ngợm như vậy thì có giận em không?” Diêm Diêm bèn nắm chặt lấy tay áo của anh trai nhỏ, nhìn chăm chăm vào cậu, hỏi.

Hàng lông mày của Tiểu Lư Sướng liền chớp chớp: “Em nói xem?” Cậu không hề trả lời lại câu hỏi của em trai.

“Có lẽ là vậy rồi.” Tiểu Diêm Diêm trả lời bằng giọng rất nhẹ.

“Vậy sao em còn bướng bỉnh vậy?”

“Em sai rồi!”

“Biết sai thì phải sửa.”

“Dạ.”

“Sao chú Tiểu Phật còn chưa đến vậy?”

“Chú ấy sắp đến rồi.”

Hai anh em, mỗi người một câu, em hỏi anh trả lời.

Khi Ngạn Thù tới chỗ biệt thự là đã gần mười một giờ. Sau khi để xe ở bãi xong, anh liền mở cửa bước xuống, cũng không khóa cửa xe, đem nửa người dựa vào thân xe, nhìn về phía dãy núi xanh biếc kia.

Vào giữa mùa hè, lá phong còn chưa chuyển sang màu đỏ, ở núi không có cảnh sắc đỏ tươi diễm lệ, chỉ có tiếng thông reo thấp thoáng đây đó và sóng vỗ xanh biếc.

Thời tiết vẫn như vậy, vẫn đẹp đẽ như cũ, thứ hoa đỏ mi màu đỏ tươi này, cứ như muốn nhuộm đỏ cả thế giới vậy.

Anh nhìn dãy núi màu xanh lục kia, rồi đốt một điếu thuốc lá, loại mà mình và Thù Man yêu thích nhất, hút vào một ngụm khói, đầu lười liến ném được hương vị ngọt ngào và cay đắng, mùi vị giống như lúc đang cùng cô hôn nhau.

“Thù Man, ngọn núi này thật giống em đó!” Giọng nói nhàn nhạt từ tính truyền ra từ môi anh, âm thanh phiêu dật trong không khí, hòa làm một với tiếng lá cây xào xạc.

Vận mệnh đã sắp đặt sẵn cho anh và cô được gặp nhau. Khi cô xuất hiện đã vạch trần ra nội tâm chân thật của anh. Thì ra là anh không hề muốn làm người ở nơi chốn Phật, thì ra trong sinh mệnh của anh không hề che giấu tội nghiệt, màu sắc hiển thị rất rõ ràng.

Không phải là ngũ sắc, mà là màu đỏ tươi, là màu sắc của tội nghiệt!

Vừa đúng lúc, bầu trời vô cùng trong xanh, anh đứng dưới bầu trời xanh, nhớ tổ Thù Man của lúc đó....

Khi đó là màu hoa nở rộ, khắp đồi núi đều tràn ngập màu sắc của hoa, lóe sáng dưới ánh mặt trời. Thù Man đứng giữa cánh đồng hoa, cô mặc chiếc áo bông ngắn, có màu đỏ như màu của hoa bị ngấm thêu trên vạt áo. Tóc cô xõa ra, tung bay trong làn gió và che khuất khuôn mặt thanh tú, chỉ lộ ra đôi mắt đen láy nhìn anh: “Ngạn Thủ, khi nào thì anh mới trở về bên cạnh em?”

Trong nháy mắt, anh như sa vào trong đôi con ngươi đen láy như màn đêm.....

Ngạn Thủ biết, chỉ cần cô đồng ý thì không ai có thể thoát khỏi sự hấp dẫn từ ánh mắt ấy!

Anh đạp hoa dưới chân và bước đi về phía cô, bước chân nặng nề mà có lực, đạp nát những bông hoa đỏ vào sát mặt cô, bỏ đi chất lỏng trong thân thể chúng, giống như tình cảm chân thật trong lòng chảy ra vào thời khắc đó. Chỉ cách vài bước caahh, mà Ngạn Thủ lại có cảm giác như đã nửa thế kỷ, bởi vì khoảng cách ngắn ngủi vài bước kia chính là đường về của anh.

Rốt cuộc....Anh đã đến được bên cạnh cô, rồi duỗi tay ôm chặt cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên đôi mắt mà anh vẫn hằng say mê kia, dùng đầu lưỡi chạm vào lớp lông mi của cô.

Thời khắc đó, dường như toàn bộ thế giới đều đã yên tĩnh lại, tất cả các âm thanh đã biến mất, chỉ còn lại tiếng than thở trong lòng anh...

Giọng điệu của anh rất chắc chắn, khẽ nói bên tai cô: “Thù Man à, sẽ rất nhanh thôi, hãy chờ anh một chút, anh còn có việc đang làm chưa xong, đợi khi nào xong anh sẽ lập tức trở về bên cạnh em, làm cái bóng của em, làm bạn cùng với cái bóng của em!” Thời gian không còn nhiều nữa, người kia đã không còn nhiều thời gian nữa rồi, thời khắc mà tôi chờ đợi đã tới, đã đợi nó từ rất lâu rồi, khi màu thu tới, đợi khi khu rừng này biến thành màu hồng thì đó là thời điểm tôi và A Nhiên của em sẽ trở về bên cạnh em.

Tiểu kiếp số của anh đã hiểu rõ, hiểu rất rõ anh, cô không hề hỏi nhiều lời, chỉ cười nói: “Ngạn Thủ à, thời gian của chúng ta không phải là vĩnh cửu.” Sao cô lại không biết vì sao mà luôn chấp nhất chờ đợi, chỉ vì muốn trả lại cho Thù Man một A Nhiên độc lập, vì anh đang tìm kiếm một thân thể thích hợp, là nơi thích hợp để linh hồn có thể trú ngụ lâu dài.

Thời thơ ấu của Ngạn Thủ vô cùng tịch mịch, anh cứ như vậy mà lớn lên, khát vọng được người ta có nâng niu, bảo vệ, không còn sợ hãi, đau khổ, thương tổn, không còn buồn phiền, có nơi để dựa vào!

Đã gần 30 tuổi, cho dù xa cách gian khổ thế nào anh cũng phải tìm được đường về, anh muốn sắp đặt mọi thứ thật thỏa đáng, chính là ở bên cạnh Thù Man!

Lý Khanh đứng trên bậc thang nhìn về phía bóng dáng đang đứng thẳng người kia, anh không muốn làm phiền người đó, chỉ lẳng lặng chờ anh ta xoay người lại.

Ngay sau đó, “Lý Khanh, chúng ta có thể đi được rồi.” Anh đã xoay người lại, đôi môi mông đang mỉm cười, nơi đáy mắt là sự trầm tĩnh. Gió thổi qua chiếc áo dài đơn sắc của anh, chỉ toàn một màu đen, toát ra thần thái bình thản, khí chất phong lưu.

Thật sự là “Nghiêm trang như cây tùng mọc trong núi, cao ngạo mà xa cách”, trong đáy mắt anh là sóng nước dập dờn, khiến tâm hồn người ta phải rung động!

“Được, đang chờ anh đây, cuối cùng anh đã tới rồi.” Khóe môi Lý Khanh liền cong nhẹ, cười trả lời.

Bốn chiếc xe việt dã màu đen, khiêm tốn mà xa xỉ, chạy theo con đường uốn lượn ra khỏi ngọn núi, đi về phía biệt thự nhà họ Nam.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Ngoại truyện: Một cuộc giao dịch

Editor: Preiya

Sắp đến giờ tan tầm, đột nhiên Luru Huyền nhận được cuộc điện thoại của thư ký Trương, ông nói: “A Huyền, lão thủ trưởng bảo cháu tối nay về nhà ăn cơm, đã lâu lắm rồi ông ấy không được cùng cháu.”

Luru Huyền im lặng trong giây lát, sau đó anh nói: “Hôm nay cháu không rảnh, đề bữa khác đi.”

Thư ký Trương là người thư ký đã theo lão gia đã nhiều năm, có thể nói ông là người đã nhìn A Nhiên và A Huyền cùng lớn lên. Đối với tính tình của anh

em bọn họ mà nói, ông đều hiểu rất rõ. Ông thở dài một tiếng, nói một câu thấm thía: “A Huyền à, từ khi A Nhiên qua đời, vài năm nay sức khỏe của thủ trưởng ngày càng xấu, thời gian cũng không còn nhiều nữa, cháu nên ở bên cạnh ông ấy đi.”

“Được, cháu biết rồi.”

Khi Lư Huyền trở lại nhà thì trời đã tối hẳn. Vừa mới vào nhà, anh đã thấy ông nội đang ngồi một mình bên bàn ăn, chỉ mới một tháng ngắn ngủi không gặp mà ông đã già đi rất nhiều.

Thấy anh đã về, ông liền nhanh chóng trở nên vui vẻ và ngoắc tay với anh: “A Huyền, mau đến đây đi cháu, đồ ăn đã nguội cả rồi.”

“Được ạ.” Anh mỉm cười rồi nhanh chóng bước qua chỗ ngồi bên tay phải ông, ngồi xuống.

Ông cẩn thận ngắm nghía đứa cháu trai yêu quý một phen, mày không khỏi nhăn lại: “Sao lại già đi rồi hả?”

Lư Huyền liền cười: “Không phải đâu ạ, ông nội yêu quý của cháu, ông nội nên chú ý thân thể của mình nhiều hơn mới phải.”

Ông lại khẽ thở dài: “Bệnh cũ ấy mà, huyết áp cao, chỉ số máu cũng cao, không chừng ngày nào đó ông nhắm mắt là sẽ không còn được thấy cháu nữa rồi.” Giọng điệu của ông vô cùng thương cảm, lời nói có phần thấm thía: “A Huyền à, ông nội thật sự già rồi, đâu còn sống được bao lâu nữa đâu? Bây giờ ông chỉ còn lại một ước muốn duy nhất, đó là nhìn thấy cháu kết hôn, còn mình thì được ẵm chắt.”

“Sao lại thế được, ông nội, thân thể ông còn cường tráng lắm mà.” Lư Huyền cười an ủi ông, trong lòng thầm khẳng định: “Ông nội ơi, sẽ rất nhanh thôi, một năm sau nữa thôi, một năm nữa cháu nhất định sẽ để ông được ẵm chắt, đó là con của cháu và Thù Man.” Nhưng trong cuộc đời này anh khó mà kết hôn được, thật xin lỗi ông nội.

Ông thấy rất rõ là thằng cháu mình cười vô cùng gượng gạo, lại không khỏi thở dài một tiếng rồi gợn tay vỗ nhẹ vào đầu vai nó, hy vọng ý định của mình sẽ khiến anh chấp nhận, nói có chút bất đắc dĩ: “A Huyền à, cháu không định đồng ý với ông sao?” Muốn có đứa bé thì phải kết hôn với con gái của nhà họ Cố.

Lư Huyền không phản bác được, cũng không dám đối đầu với ông, chỉ có thể im lặng cụp mắt xuống.

Thật lâu sau, anh mới ngược khuôn mặt tuần mỷ của mình lên, để ngang với tầm mắt ông, nói bằng giọng có phần khô khốc: “Ông nội ơi, cháu cho rằng... Cho rằng... bản thân mình có thể làm được, nhưng mà cháu không tự lừa mình được.”

Anh nhìn ông bằng đôi mắt đỏ bừng, đau xót và khổ sở. Nhìn thấy cháu mình như vậy, ông biết làm thế nào đây? Đau lòng quá mà!

Hai đứa cháu ưu tú mà ông yêu quý nhất, một đứa đã qua đời, rồi bỏ ông mà đi. Đứa còn lại, lại đi yêu người vợ của em trai đã mất sớm.....

Khiến cho người già cả như ông đau lòng không chịu nổi, vậy phải làm sao mới tốt đây?

Hai đứa cháu đều giống hệt nhau, tính tình lạnh lùng bạc bẽo, vô cùng quật cường.

“A Huyền à, đã năm năm rồi, cháu hãy buông tay đi, không quên được cũng phải quên, con bé đó... Không thuộc về cháu đâu.”

Lư Huyền nhắm chặt đôi mắt đầy chua xót, chậm rãi nắm tay thành nắm đấm, giọng nói của anh mang theo sự run rẩy: “Cháu xin lỗi, ông nội, là A Huyền bất hiếu với ông.”

Nước mắt của ông liền rơi xuống: “Thôi, thôi... Ông nội không ép cháu nữa đâu.”

Nhìn khuôn mặt ông nội đã bị nếp nhăn che kín, gãi nua tiêu tụy, hai bàn tay đang buông xuống dưới bàn của Lư Huyền lại nắm chặt thành quyền, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, anh cố gắng để kiềm nén tiếng khóc sắp thành tiếng: “Cháu thật lòng xin lỗi ông...” Nói xong, anh liền đứng dậy, chạy như bay ra khỏi ngôi nhà.

Lư[Diễn đàn Lê Quý Đôn] Huyền thần thờ bước lên xe, trong đầu anh toàn trống rỗng. Anh vẫn lái xe như bình thường, nhưng mới phát hiện ra là mình không đóng cửa kính, gió lạnh ào ào ập tới làm hai má đau rất.

Ở trong mơ, anh đã từng mơ thấy vô số lần cảnh tượng cô ấy đang ngoắc ngoắc tay với mình, trên mặt là nụ cười dịu dàng: “A Huyền... Tôi đây, anh mau tới đây đi... Đến bên cạnh tôi này...”

Trong lòng anh liền nhũn ra, cả người như đang bước trên những đám mây. Anh nhìn thẳng vào cô, từ từ đến gần, tiến sát lại, đến gần hơn nữa, gần đến nỗi có thể chạm vào. Giống khoảng cách năm năm giữa họ chưa từng tồn tại. Anh rất muốn đưa tay ra để chạm vào mặt cô, xem cô có phải là hiện thực không...

Anh rất muốn nhìn thấy cô và ôm chặt lấy cô vào lòng, hòa tan vào xương thịt của mình, hòa hợp lại thành một khối, như vậy thì cô sẽ không rời khỏi anh nữa.

Lại nhớ tới buổi tối điên cuồng khi đó, liền tự nói thầm với mình: “Không thể được, không được muốn như vậy.” Nhưng lại không có tác dụng gì, cái ý niệm này luôn quần quanh trong lòng anh, giống như ngọn lửa đang bùng cháy, dường như muốn đem anh hun đến khô héo.

Nhưng, anh không dám, cũng không thể.....

Bởi vì không làm cách nào để vượt khỏi thời gian được.

Thứ vận mệnh ngăn cách bọn họ như con sông có nước chảy xiết, anh chỉ biết trơ mắt đứng nhìn cô đứng bên bờ bên kia, vĩnh viễn cách xa anh, việc có thể chạm vào tay cô chỉ có thể ở trong giấc mơ mà thôi.

Cô là thứ duy nhất mà anh không thể từ bỏ, cũng không thể dứt khỏi!

Thù Man....

Thù Man.....

Anh vẫn luôn yêu cô, từ trong quá khứ, cho đến bây giờ, và cả tương lai sau này!

Trang Phi chưa bao giờ nghĩ rằng, chính mình vẫn còn chưa tốt nghiệp đại học, vậy mà lại đi làm ở chỗ ăn chơi xa hoa này.

Nhưng mà, ý đồ khó lường, ông trời trêu ngươi.....

Mùa thu năm trước, mẹ của cô đi khám mới biết mình bị viêm thận, em trai thì đang học trung học, ba chỉ là công nhân phổ thông, tiền lương một tháng chỉ có 3000NDT, bởi vì vài lần mổ thận của mẹ mà giờ đã không đủ, sao đủ để chi trả tiền học phí và sinh hoạt phí của em trai và cả Trang Phi bây giờ?

Sau khi mẹ bị bệnh, ba lại ham mê cá độ, mắc nợ ngập đầu. Thành thật mà nói, đối với cả nhà thì số tiền để thay thận thay thận cho mẹ chỉ là xa vời.

Vì để kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ mà Trang Phi đành nhờ một bạn học giới thiệu, đi làm trong “Dục Dục.” Dục Dục là một quán bar cao cấp chỉ dành cho các hội viên trong đó, khách hàng đều là những người vô cùng giàu sang phú quý, gia cảnh xuất chúng. Mà thời gian làm việc là tối bảy, tám giờ tối cho đến bốn giờ sáng, không hề ảnh hưởng tới việc học của Trang Phi.

Trong nửa năm ngắn ngủi, tính luôn cả tiền boa và thêm tiền lương, cô đã để dành được mười vạn. Mặc dù việc thay thận tốn rất nhiều tiền, nhưng cuối cùng cô đã có thể gửi tiền để mẹ trả nợ hàng tháng, mà sau khi đã gửi tiền sinh hoạt phí cho em trai, cô vẫn còn dư lại một chút để dành làm tiền học phí cho nó. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê. quý. đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Nhưng tiền phẫu thuật cho mẹ thì...Gánh nặng lại càng đè lên vai của Trang Phi như một ngọn núi lớn, ép cô đến mức không thở nổi.

Trương Tiểu là người đứng đầu trong tổ làm việc của Trang Phi, sau khi biết nguyên nhân cô vào làm trong Dục Dục thì liền nói với cô rằng: “Nếu như cô muốn kiếm đủ tiền thật nhanh thì cần phải suy nghĩ phóng khoáng một chút, cô nghĩ xem, bây giờ làm gì có xã hội nào có sự công bằng đâu, hiện thực vô cùng tàn khốc, không trả giá làm sao có hồi báo được? Trong tay tôi có rất nhiều vị khách có tiền đó.....” Nói đến đây, Trương Tiểu nhìn cô cười vô cùng thâm sâu, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt: “Cô hiểu mà” rồi bỏ lại một câu rồi quay người rời đi: “Nghĩ cho kỹ đi rồi hãy nói cho tôi biết, tôi đảm bảo cô sẽ có được thứ mình cần rất nhanh thôi.”

Thật ra, Trang Phi cũng hiểu, chuyện mà Trương Tiểu nói đều là sự thật, xã hội bây giờ chính là như vậy: “Hiện thực tàn khốc.”

Mẹ chỉ có một, tại sao mình lại không thể hy sinh vì mẹ chứ?

Suy nghĩ cả một đêm, ngày hôm sau đi làm Trang Phi liền nói cho Trương Tiểu biết: “Tôi đồng ý.”

Trương Tiểu đánh giá Trang Phi từ đầu đến chân lại một lần nữa và hỏi cô: “Cô vẫn còn là xử nữ sao?”

Trang Phi xấu hổ gật gật đầu, mặt không đỏ, cũng không xấu hổ. Mặc dù cô cảm thấy mình và kỹ nữ không có gì khác nhau, nhưng vậy thì sao? Nếu đã nói ra ba chữ “Tôi đồng ý” thì phải biết rằng mình sẽ trả một cái giá lớn như thế nào.

Vào một đêm nọ, Trang Phi đã gặp được người đàn ông đó.

Đèn trong phòng bao có chút tối, cô chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của người đó. Mặc dù chỉ là một bên mặt, nhưng cũng đủ để thấy được khuôn mặt như tranh vẽ, khí chất cao quý của người đàn ông đẹp trai khó kiếm này. Cô liền ngồi xuống bên cạnh anh, cách anh chỉ khoảng một mét, nhưng có thể nghe được mùi thơm nhàn nhạt trên người anh, giống như mùi bạc hà mát rượi, lại giống như mùi trà xanh, thuần khiết sạch sẽ.

Anh không nói chuyện, chỉ ngồi im lặng.

Trang Phi vô cùng thức thời, cô biết thân biết phận của mình, bèn ngồi chờ anh mở miệng.

Thật lâu sau, anh mới quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt vô cùng nhạt nhẽo, bình thản mà lạnh lùng: “Một năm này, cô sinh giùm tôi một đứa trẻ, sau đó cô hãy ra đi, tất cả chi phí là hai trăm vạn.” Giọng nói của anh vô cùng lạnh, không hề mang theo chút độ ấm nào, vô cùng thẳng thắn, không chứa đựng cảm xúc.

Trang Phi có chút khó hiểu, cô liền lặp lại thêm lần nữa: “Sinh giùm một đứa trẻ sao....” Nhưng rất nhanh cô đã khôi phục lại tinh thần rồi hỏi vào điểm chính: “Hai trăm vạn ư!” Đúng vậy, một người đàn ông ưu tú như vậy, chắc là gia thế bất phàm rồi, nói như vậy hẳn là anh ta không hề thiếu tình nhân bên cạnh.

Đừng nói là tình nhân, ngay cả “công cụ sinh đẻ” chắc là cũng có cả khối người rồi!

Trong lòng Trang Phi DiễmđànLêQuýĐôn liền cười lạnh trào phúng: “Có phải là mình rất may mắn hay không đây? Một “cơ hội” tốt như vậy lại rơi trúng đầu mình ư?”

“Hai trăm vạn!”, Người đàn ông này thật sự là rất rộng lượng. Trang Phi chưa bao giờ nghĩ tới là chính mình lại có giá như vậy, chi phí phẫu thuật cho mẹ đã có, nợ trong nhà đã có thể trả hết, thậm chí học phí vào đại học trong tương lai của em trai cũng không còn lo nữa rồi.

Vẫn còn chưa suy xét kỹ càng, Trang Phi đã tự cho mình câu trả lời: “Thành giao!” Cô nghe thấy giọng nói vô cùng bình tĩnh của chính mình, không hề có chút run rẩy nào.

Đối với câu trả lời như vậy của cô, người đàn ông kia cũng hơi kinh ngạc một chút, anh cầm lấy giấy ghi chép và bút trên bàn trả lên, viết gì đó thật nhanh, sau đó rút bóp da ra, đưa cho cô một tấm chi phiếu và cả tờ ghi chép và nói: “Ồ đây là 50 vạn, là tiền tôi đưa trước, trên tờ ghi chép có ghi địa chỉ, chiều mai ba giờ cô tới đó là có thể vào ở được, hy vọng cô sẽ sắp xếp chuyện cá nhân của mình thật thỏa đáng.” Nói xong, anh liền đứng dậy, rời khỏi phòng bao mà vẫn chưa hề nhìn cô lấy một cái.

Trong phòng bao trống trải lạnh lẽo và xa hoa, máy lạnh đang chạy rất mạnh. Trang Phi cảm thấy rất lạnh, cả thân thể cô dường như muốn đông cứng lại, từ trong ra ngoài đều lạnh băng, không kiềm chế được mà run rẩy. Cô liền nằm xuống sofa và cuộn tròn cả người lại thành một khối, nghĩ rằng nếu làm như vậy thì sẽ không lạnh nữa.

“Trang Phi... Trang Phi... Rồi cô sẽ hối hận trong tương lai sao?” Cô nghe được tiếng lòng đang hỏi mình, giọng khàn khàn cứ như là nện từ trong cổ họng ra, vô cùng khô khốc.

“Không... tôi sẽ không hối hận đâu!” Tiếng nói của cô liền bật ra từ giữa đôi môi, mang theo chút run rẩy- Trang Phi cười khổ ra tiếng, nhẹ giọng than thở: “Trang Phi, trái tim của mày vẫn còn chưa đủ độc ác sao...” Rốt cuộc nước mắt đã không còn nhịn tiếp được nữa, từng giọt rơi xuống lần trên má cô, tích tụ ở trước ngực, làm ướt đầm cả vạt áo....

Không biết đã qua bao lâu, Trang Phi mới bình tĩnh trở lại và rời khỏi phòng bao. Vào lúc mà cô rời khỏi cửa, cô nhìn thấy cô ấy đang tựa người tường để hút thuốc, đầu ngón tay mang theo dấu thuốc lá đang cháy dở, cô ấy nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của cô, im lặng một chút rồi mở miệng nói: “Trang Phi, lần này khóc xong thì những lần sau không cần khóc nữa. Cô phải biết rằng, nước mắt không hề có ý nghĩa gì cả.” Giọng nói của cô ấy rất bình thản, giống như đang nói về thời tiết của ngày hôm nay ra sao vậy.

Nhưng từ giọng nói bình thản của cô ấy, Trang Phi có thể nghe thấy hương vị mát mát, giống như Trương Tiểu đang có tâm sự vậy. Cô bèn quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt của Trương Tiểu, bình thản nói: “Tôi đã hiểu rồi, cảm ơn cô!”

Trang Tiểu cười với cô, đôi môi khẽ cong cong, nhìn cô bằng ánh mắt thẳng thắn: “Trang Phi à, thật ra cô nên hận tôi mới phải, lần này sinh sự an ủi này, tôi sẽ lấy mười vạn, xem như phí an ủi.”

Trang Phi từ chối cho ý kiến, cười nhẹ: “Tùy cô thôi.”

“Cô cực kỳ hiểu chuyện đấy.”

“Chỉ là nhận ra hiện thực.”

“Hy vọng mẹ cô sẽ sớm bình phục!”

“Cảm ơn lời chúc của cô, hẹn gặp lại!”

Lúc Trang Phi đi ra khỏi Dục Dục thì đã gần rạng sáng, cô bước chậm chậm đến trạm xe buýt, vừa đứng lúc chiếc xe buýt đi qua chỗ khu nhà mà cô đang ở chạy tới. Xe trống không, không có nhiều hành khách, ai nấy đều có vẻ mệt mỏi. Ánh sáng từ đèn đường chiếu trong xe, lúc sáng lúc tối, khiến không gian trong đó giống như một bộ phim đen trắng.

Cô gác cánh tay lên cửa kính xe, mặc cho luồng gió khô nóng đang thổi bay tóc mình. Trong đầu toàn một mảng trống rỗng, cô muốn mình phải nghĩ đến một cái gì đó để xua đi sự trống rỗng này... nhưng mà, sao lại không thể nghĩ được bất cứ điều gì khác. Dường như có một cây cung đang kéo căng tồn tại trong thân thể vậy, không làm sao để buông xuống được, nó kéo căng như vậy khiến cô tahays khó chịu, thờ cũng khó khăn, gần như không thờ nổi, sắp đến mức không thờ được nữa.

Bây giờ, cuộc sống của cô chỉ còn lại sự vô cảm mà thôi.

Sau khi xuống xe buýt, đi bộ thêm mười phút nữa là đã đến khu nhà cũ. Đây là khu nhà chung cư kiểu cũ, hai bên đường không hề thiếu tiệm ăn, lúc này vẫn còn vài quán đang mở cửa, ánh sáng của đèn tiệm ăn chiếu xuống đường cái tạo thành một con đường ánh sáng hẹp dài.

Lúc đi qua tiệm bán trái cây, Trang Phi liền dừng lại mua năm ký đào. Bây giờ đang là mùa đào nên đào rất ngọt. Đã bao lâu cô không tự mua hoa quả cho chính mình rồi? Có lẽ là từ lúc mẹ bị bệnh, từ đó về sau cũng không mua nữa.

Năm ký đào có chút nặng, chỉ xách một chút mà tay Trang Phi đã đau nhức, cô liền thay đổi cách xách túi. Lúc đi đến chỗ cửa chung cư, là vì túi đào quá nặng, ép chặt lên ngón tay cô làm ngón tay đỏ lên, vô cùng đau nhức.

Trang Phi nhanh chóng đi đến chỗ phòng trọ, cô muốn thu dọn một chút, ngày mai sẽ trở về nhà. Đêm nay, cô cần phải nghĩ ra được một lý do chính đáng để thuyết phục ba mẹ rằng một năm này cô không thể về nhà được, phải làm cho cha mẹ thấy yên tâm mới được.

Lúc Luru Huyền về đến nhà, đón chào anh là một không gian tối đen, yên tĩnh chết người. Anh đứng ở cửa, nhìn nó bằng ánh mắt đờ đẫn, mù mịt, cảm thấy trái tim mình dường như đang lạnh xuống.

Thật lâu sau, anh mới thoát khỏi sự mờ mịt và tỉnh táo lại, và nhớ tới cuộc điện thoại mà Đỗ Lê đã gọi đến cho mình vào buổi tối nay. Anh liền bước vào cửa rồi mở đèn lên, rồi ngồi xuống sofa, lấy điện thoại từ trong túi quần ra bấm số của Đỗ Lê.

Sau hai tiếng chờ là Đỗ Lê đã bắt máy, giọng của anh có chút kích động: “Huyền Tử, sao bây giờ cậu mới gọi lại cho tôi hả?”

“Thật ngại quá, tôi quên mất.”

“Thấy cô gái đó được không?”

“Ừm, cũng tạm được. Khí chất thanh thuần, sạch sẽ, cũng rất bình tĩnh, là một cô gái trong sáng, thông minh lanh lợi.” Biểu hiện tối nay của cô khiến cho Luru Huyền vô cùng hài lòng.

Đầu bên kia, Đỗ Lê cũng cười ra tiếng: Vậy là tốt rồi, tôi đã sắp xếp bảo mẫu xong rồi, còn lại thì phải chờ tin tức của Đỗ Thuần thôi.”

“Được.”

P/s: Ai đoán được là công việc mà Trang Phi phải làm là gì không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 127: Ngoại truyện: Chưa bao giờ thay đổi

Editor: Preiya

Sáng sớm ngày thứ hai, Trang Phi lên xe khách trở về nhà.

Nhà cô ở ngoại ô thành phố B, nằm trong một khu dân cư cũ ở khu Túc Châu, trên đường có trạm xe buýt, chỉ cần đón là có thể tới được nhà. Ngồi xe buýt số 67, không tới một giờ là đã tới nơi.

Trên xe, Trang Phi thất thần nhìn phong cảnh đang tụt về phía sau với tốc độ rất nhanh.

Bỗng nhiên, cô chợt nhớ tới một đoạn văn trong một quyển sách không biết đã được xem ở đâu, viết rằng: “Cuộc sống giống như một thanh kiếm sắc bén, mỗi ngày đều cắt lên người của chúng ta, cắt đi da thịt béo mập, chỉ để lại xương cốt gầy yếu. Trong cái xã hội chạy theo xu hướng lợi ích này, bất luận là giấc mộng đẹp tới đâu cũng không thể duy trì quá một đêm được, sau khi tỉnh lại, chỉ thấy trí nhớ bị vỡ thành từng mảnh nhỏ rơi đầy trên mặt đất. Chúng ta đều biết rõ, mộng đẹp khó thành sự thật, mà lại không thể điều khiển bản thân mình, lại đi theo đuổi nó, có thể đạt được vui sướng, cũng có đau khổ khi mất đi. Nếu có thể, có lẽ mỗi người đều hy vọng có thể ở lại trong quãng thời gian tốt đẹp ấy, lảng lảng mà xem từ từ.”

Trang Phi chưa từng có một giấc mơ khờ dại nào, cái mà cô đeo đuổi cực kỳ chân thật. Hy vọng rằng sau khi mình học xong đại học, sau đó làm một công chức có địa vị tại công ty lớn, có một thu nhập ổn định đủ để trợ cấp cho người nhà, đợi mình đến tuổi kết hôn thì sẽ cưới một người đàn ông bình thường, giống như ba mẹ mình vậy, tìm người cùng chung sống trong lúc bình thường cũng như hoạn nạn.

Hiện giờ quay đầu nhìn lại thì những tính toán ngày nào đã cách cô ngày càng xa.

Về đến nhà, vừa vào đến cửa cô đã nhìn thấy hai vị phụ huynh đầu tóc hoa râm đang làm việc trong nhà. Người mẹ gầy yếu, giống như một con gió thổi qua là sẽ cuốn bà đi mất, đang ngồi nhặt rau cách chồng không xa, ngẫu nhiên sẽ ngược mắt lên liếc nhìn ông một cái, trong mắt toàn là ôn nhu.

Cho dù trên bầu trời bị che phủ đầy mây nhưng cảnh tượng như vậy vẫn khiến cho Trang Phi cảm nhận được hương vị của ánh mặt trời, cô cười và bước vào nhà, thoải mái cất giọng: “Ba, mẹ, con đã trở về rồi đây.”

“Tiểu Phi đã về rồi.” Ba Trang nhìn thấy đứa con gái yêu, liền vội vàng đứng dậy ra đón và đỡ lấy mấy túi xách lớn, nhỏ trên tay cô xuống: “Trở về là được rồi, còn mua nhiều như vậy làm gì, thật là lãng phí tiền bạc.” Mặc dù lời nói của ông toàn là oán giận, nhưng trong mắt đều là đau lòng.

Người làm ba như ông thật không có bản lĩnh, từ khi bệnh tình của vợ trở nặng, cả nhà phải gánh nợ, hơn nửa năm đều là do con gái phải kiên cường gánh đỡ lấy, con bé vừa đi học, vừa đi làm để có thể kiếm được nhiều tiền... Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng ông đều vô cùng chua xót đến nỗi rơi nước mắt.

Mẹ Trang cũng đứng dậy, bà đi đến nắm chặt lấy tay cô kéo vào nhà: “Phi à, mẹ đang hầm canh trong bếp đấy, con mau vào nhà đi rồi mẹ sẽ múc cho con một chén, nhìn xem, bây giờ con gầy quá rồi này.”

“Vâng ạ.” Trang Phi cúi đầu xuống thật thấp để che đi nước mắt sắp rơi ra khỏi hàng mi, sau đó đi theo mẹ vào nhà.

Giữa trưa, em trai mười lăm tuổi của Trang Phi là Trang Nghiêm học xong đã trở về nhà, cả nhà cùng nhau ăn một buổi trưa đoàn viên đậm bạc mà vui vẻ sau nửa năm xa cách. Sau khi ăn xong, mọi người cùng nhau ngồi xuống nói chuyện phiếm và việc trong nhà. Trang Phi chỉ nói mấy câu đơn giản về sinh hoạt và học tập của cô trong mấy năm qua, Trang Nghiêm dè dặt nói với chị về chuyện học tập của mình và tình hình công việc gần đây của ba Trang, và có ý né đi chuyện bệnh tình của mẹ.

Nói chuyện xong, cho dù đã cố ý tránh đi nhưng cuối cùng vẫn phải nhắc tới, làm bầu không khí có phần nặng nề.

Trang Phi DiễndànLêQuýĐôn thăm thờ dài trong lòng một hồi, quyết tâm xây dựng tư tưởng cho mình, cô nhắm lại lời nói dối đã nghĩ mất cả đêm hôm qua rồi ngược nhìn bóng dáng cha mẹ qua cốc nước trà, sau đó đi tới balo đặt bên cạnh cửa chính, lấy trong đó ra tờ chi phiếu và đặt trước mặt ba mẹ, trong mắt cô đều là ý cười, liền vui vẻ mở miệng: “Ba, mẹ và cả Tiểu Nghiêm nữa, hôm nay con về là vì muốn nói cho mọi người nghe một tin tức vô cùng tốt lành.” Nói đến đây, cô liền dừng lại và cười với ba mẹ và em trai, nháy nháy mắt, ra sức giả bộ giống như thật.

Ba Trang và mẹ Trang liếc nhìn nhau, rồi lại lắc đầu thờ dài.

Trang Nghiêm mở to đôi mắt đen như mực, nhìn thẳng vào chị gái, sốt ruột thúc giục: “Chị của em ơi, chị mau nói gì đi chứ, lại còn mập mờ, là cố tình để cho bọn em phải sốt ruột sao!”

Trang Phi liền cười khoe hai hàm răng trắng tinh, làm ra dáng vẻ kiêu ngạo, tay vuốt cằm nói một cách vô cùng đắc ý: “Bởi vì chị hai cậu, chị của Trang Nghiêm đã học hành vô cùng chăm chỉ và đạt được thành tích ưu tú cho nên đã được một công ty lớn đề mắt tới, hứa hẹn lương cao để vào làm đó! Trong hai năm nay, công ty muốn đưa chị đi Anh du học, sau đó sẽ về nước nhận chức sau. Tờ chi phiếu này trị giá 50 vạn, là bởi vì chị đã giải thích với họ về tình trạng của nhà mình và công ty hiểu được khó khăn của chị nên đã đưa trước hai năm tiền lương để mẹ làm phẫu thuật.”

“Phi à.....” Mẹ Trang vừa khóc lại vừa cười, nhìn cô bằng đôi mắt ngập nước, giọng nói đã trở nên nghẹn ngào: “Mẹ nó, con đúng là đứa con gái tốt mà, mẹ thực sự rất hạnh diện vì con đấy.”

Ba Trang không nhìn được mà gơ tay lên gạt nước mắt, liên tục cảm thán: “Vây là tốt rồi, quá tốt rồi...”

Trang Nghiêm lại càng hoan hô lớn tiếng hơn: “Thật tốt quá rồi! Chị ơi! Chị đúng là niềm tự hào của cả nhà chúng ta!” Cậu vui vì chị mình, lại càng vui vì mẹ có thể được phẫu thuật.

Nhìn thấy người nhà vui vẻ như vậy, tim Trang Phi chưa xót đến nỗi muốn òa khóc.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, Trang Phi nói với người nhà rằng mình phải ra nước ngoài một thời gian, có lẽ sẽ bận rộn nhiều việc...nhưng nếu có thời gian rảnh thì cô sẽ gọi điện thoại về để khiến bọn họ yên tâm.

Sau buổi trưa, trong ánh mắt lưu luyến của người nhà, Trang Phi bước đi từng bước một cứng rắn ra khỏi cửa, cũng không quay đầu lại. Vì mẹ, vì cái gia đình này, cô nguyện ý cho dù phải trả giá bằng bất cứ thứ gì đi nữa.

Lúc ngồi trên xe, Trang Phi lấy tờ giấy có ghi địa chỉ kia ra và nắm chặt trong lòng bàn tay, cô nhìn chăm chú vào nét chữ cứng rắn mà mềm mại bay bổng viết trên đó, không kiềm chế được mà cả bàn tay đều run rẩy, các ngón tay nắm tờ giấy vì dùng lực quá mạnh mà trở nên trắng bệch và cứng ngắt.

“Tại sao...Minh lại sợ hãi kia chứ?” Trang Phi ngáp ngừng, trong lòng liền cười tự giễu: “Trang Phi à, mày thật là con người giả tạo đến nỗi người khác phải ghê tởm!” Bản thân mình như vậy, ngay cả cô còn thấy chán ghét nữa là.

Cô liền từ từ nhắm hai mắt lại, môi nhếch lên thành một đường thẳng tắp, tự nói thầm trong lòng: “Trang Phi à, bất luận là ai cũng không thể ép buộc mày được.”

Đây là một cuộc giao dịch mà anh tình tôi nguyện, người đàn ông kia dùng tiền bạc để mua “quyền sử dụng” thân thể của cô trong vòng một năm, còn cô đã gật đầu đồng ý, nó rất công bằng.

Thế gian này có sự công bằng hay không, chỉ cần nhìn lòng người là biết, vậy thôi.

Lại thêm một buổi đêm đến như mọi ngày khác.

Tối nay bầu trời vô cùng đen, không trăng không sao, màu sắc không hề bị pha trộn với bất cứ thứ gì.

Sau đó, bầu trời bị mây mù che phủ thật dày và có cảm giác thấp tới nỗi người ta có thể đưa tay chạm vào được. Cả thành phố bị màn đêm bao phủ, giống như đang ở trong một cái lồng hấp khổng lồ, mang theo cảm giác có áp lực, khiến người ta chỉ hít thở thôi cũng thấy khó khăn. Thình thoảng lại có vài luồng gió mang theo khí nóng thổi qua, là thứ duy nhất mang hương vị ở hạ giới, khiến người ta cảm thấy nóng nực, giống như bên trong cơ thể đang có 1 đám lửa đang cháy vậy, ngay sau đó liền bị thiếu rụi.

Tuy đã là cuối hè nhưng thời tiết vẫn oi bức như hồi đầu hè. Một buổi đêm như thế này có nghĩ là sắp có một cơn mưa lớn ập tới. Nhưng đối với thành

phố đã quen sống về đêm này thì không hề ảnh hưởng gì, mọi người vẫn đi như cũ, họ đi đến nơi mà mình yêu thích để giải tỏa những buồn bực suốt cả ngày.

“Thanh Phong Lâu”- Một tên gọi vô cùng cổ điển, tao nhã và lịch sự, nhìn sơ qua thì cũng không phải là hư danh, kiến trúc và nội thất đều được điêu khắc tinh xảo bởi bàn tay của những người thợ thủ công tài giỏi nhất, trước cửa được trang trí bởi hai giàn hoa vô cùng lớn. Trên hàng lang được trang trí bằng nhiều loại kỳ hoa dị thảo (hoa thơm cỏ lạ), ngoài ra còn có những chiếc lồng đèn bằng lụa được treo dọc theo lối đi.

Trà và rượu ở đây được chọn lọc hết sức kỹ lưỡng, khiến người uống vào đều quên cả lối về. Bộ phận ca kỹ được mời đến từ đất nước hoa anh đào Nhật Bản, xinh đẹp trẻ tuổi, tài nghệ tuyệt vời. Những điều như vậy khiến cho khách tới đây tiêu khiển đều cảm thấy thỏa mãn.

Nhân sinh ngắn ngủi, vui vẻ khó mà có được. Ca hát nhảy múa đều được biểu diễn suốt đêm. Thanh Phong Lâu là nơi tập trung những tài năng nghệ thuật và ** nhiệt tình.

Kỳ thật, nói thẳng ra thì nơi này chính là một nơi trăng hoa, là một động mại dâm trá hình.

Mỗi buổi đêm hoặc là lúc nửa đêm, trên lối đi nhỏ đều vang lên tiếng giày cao gót nện trên sàn gỗ, những cô gái trẻ phong tình vạn chủng như những chú cá chạch lượn lách trong bóng đêm. Phần lớn thời gian ở trong những phòng bao đều phát ra những tiếng tranh cãi ầm ĩ: Tiếng va chạm thô bạo thối nát, tiếng la hét, cãi vã, tiếng cười nham nhở, tiếng quát to như bệnh nhân tâm thần, lời làm nhảm của những tên say rượu hoặc là tiếng khóc nhỏ nhỏ.....

Không có được một phút yên tĩnh nào.

Cho dù có tiếng người la hét, van xin cứu mạng hoặc là tiếng hét của phụ nữ vang lên ở hành lang đi nữa thì vẫn sẽ không có người đến xem xét hoặc là ngăn cản. Bởi vì bọn họ mãi đã luyện thành thói quen, dường như mỗi ngày đều xảy ra chuyện như vậy.

Ở Thanh Phong Lâu này, người tới chơi ai cũng đều hiểu rõ, nếu nhắm không chơi nổi thì đừng đặt chân tới.

Khu dành cho khách quý ở lầu ba.

Bên trong căn phòng Tế Nguyệt Nhã Các, có vài người đàn ông mặc quần áo hàng hiệu đắt tiền, bộ dáng không hề tầm thường đang ngồi uống rượu một cách nhàn nhã, nên cạnh họ là những ly rượu thủy tinh xinh đẹp, bên trong chứa rượu mà hồ phách.

“Thuần Từ, cậu đang nghĩ cái gì vậy? Sao lại thất thần như vậy?” Mày kiếm của Lý Lạc hơi nhếch lên, ngón tay linh hoạt đang xoay chiếc bát lửa, nheo mắt nhìn Đỗ Thuần.

Đỗ Thuần hơi nhếch miệng, cậu lắc đầu với Lý Lạc rồi cầm ly rượu lên uống một ngụm, cười nói: “Không có gì, vừa rồi hơi thất thần một chút.” Còn không thất thần được sao? Toàn bộ những chuyện kia đã bắt đầu làm từng bước, chỉ còn cậu là người làm sau cùng.

Nam Thi nghĩ chỉ có quý mới tin cậu ta, nhưng anh không nói gì, chỉ bình thần thưởng thức ly rượu trong tay, anh rũ mắt chăm chú nhìn chất rượu đang lay động sóng sánh không theo một quy tắc nào cả, giống như thể nó là một thứ rất đáng nhìn.

Bỗng dưng, anh liền nhớ lại một câu nói của ai đó rằng: “Nam Từ à, bây giờ tôi chưa thể nói gì được, đợi khi chuyện thành tôi sẽ thẳng thắn khai nhận với hai người anh em các cậu nhé.”

Lúc ấy anh không hề suy nghĩ nhiều cho nên không biết, nhưng bây giờ có lẽ nên cân nhắc lại một chút, sao mình lại cảm thấy những lời này có điểm gì đó không ổn nhỉ? Cậu ta muốn giúp ai, mặc kệ là chuyện gì thì có liên quan gì tới Nam Thi anh đâu chứ?

Nhưng tôi cùng là cậu ta sẽ thẳng thắn khai báo về cái gì nhỉ?

Chẳng lẽ sắp tới sẽ làm chuyện gì có lỗi với bọn anh ư?

Nghĩ đến đây, Nam Thi liền liếc nhìn Đỗ Thuần một cái bằng cái nheo mắt chứa đầy nguy hiểm, anh bắt đầu đánh giá cẩn thận cậu ta từ trên xuống dưới, nghĩ muốn tìm xem còn dấu vết nào sót lại trên người cậu ta không, nếu như thật sự tìm ra manh mối thì có thể đập tắt được chuyện này rồi.

Sau khi Lý Lạc phun ra một ngụm khói thuốc xong, anh ngira cả người ra phía sau dựa vào sô pha, chậm rãi nói: “Thuần Từ à, có phải cậu đã gặp chuyện gì khó giải quyết không, vậy thì phải nói cho tôi và Nam Từ nghe mới đúng chứ, dù sao ba người cũng hơn một người mà.”

“Được rồi!” Đỗ Thuần liền cười nói: “Thật không phải với hai người anh em, tôi đã khiến cho các cậu phải lo lắng rồi. Để chuộc lỗi, tôi sẽ tự phạt mình ba ly!” Nói xong, cậu liền bung ly rượu trước mặt lên, một ly rồi lại một ly, sau khi đã uống cạn cả ba ly xong, cậu nhìn về phía Nam Thi, cười cười: “Cậu đây, này giờ nhìn tôi chăm chăm rồi, nói xem là có ý gì đây hả?”

Nam Thi đang dùng ngón tay đánh đầu gối theo nhịp, đôi mắt nửa khép hờ, làm ra vẻ khó hiểu, không trả lời mà hỏi lại: “Cậu thật sự không biết sao?”

Đỗ Thuần bật cười, đem bóng đá trở về: “Cậu muốn tôi biết cái gì đây?”

Mi mắt Nam Thi khẽ chớp, vẻ mặt nghiêm túc, bày ra vẻ mặt “Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị”, chất vấn: “Thuần Từ, cậu mau nói thật với anh em đi, có phải cậu đang định làm chuyện gì có lỗi với chúng tôi hay không?”

Tim của Đỗ Thuần liền ngừng đập, nhưng vẻ mặt của cậu vẫn bình tĩnh, đơn giản là lửa cháy đến núi cũng phải tắt thôi, chậm rãi trả lời: “Nếu đúng vậy thì

sao?”

“Hả....” Nam Thi liền nghẹn họng, hai mắt trừng to, giọng điệu cũng cao lên: “Fuck, không phải chứ, cậu muốn bội nghĩa thật sao?”

“Đúng vậy!” Đỗ Thuần thành thật gật đầu, lông mày cũng nhíu lại, vẻ mặt đầy tiếc hận: “Chỉ là mọi thứ vẫn còn nằm trong kế hoạch, còn chưa thực hiện thì đã bị đôi mắt thông tuệ của cậu nhìn ra rồi.” Nói xong, cậu liền đưa tay gỡ cài, giống như đang suy nghĩ, thì thầm bằng giọng vừa phải: “Xem ra tôi phải đổi một kế hoạch khác thôi.”

“Hừ!” Nam Thi hừ lạnh một tiếng, hai chân bắt chéo lên, hất mặt lên, nói: “Cậu cũng không nhìn xem tôi là ai mà dám so đo với tôi ư, lại còn dám giờ trò quỷ kế trước mặt tôi nữa chứ? Đợi kiếp sau đi!”

“Được rồi, được rồi!” Đỗ Thuần vội vàng gật đầu, bày tỏ là mình đã hiểu rồi, hai tay ôm chặt thành quyền và hành lễ với Nam Thi, đáng vẻ vô cùng hối hận, bắt đầu sám hối: “Tiểu nhân biết sai rồi, là do tiểu nhân có mắt như mù, hy vọng Nam đại nhân sẽ rộng lượng tha thứ cho lần này, tiểu nhân nhất định sẽ cảm động đến rớt nước mắt!”

“Phốc....” Lý Lạc cười phun cả nước bọt, đem toàn bộ rượu trong miệng vừa mới uống vào xong phun ra trong ly thủy tinh xinh đẹp, thiếu chút nữa là bị sặc, anh liền giơ ngón tay run rẩy ra chỉ vào hai người đang diễn kịch kia: “Các người...hà hà.....Fuck you...”

Nam Thi và Đỗ Thuần vô cùng ăn ý, đã ngầm hiểu ý nhau rồi, cả hai đều cong môi nhíu mày, quay đầu nhìn về phía tên họ Lý nào đó đang cười đến nỗi không còn hình tượng, trừng mắt khinh bỉ với anh ta. Bản dịch này chỉ được đăng tại diễn đàn lê.quý.đôn.com, nếu bạn nhìn thấy nó ở các trang web khác chính là hàng copy không xin phép.

Lý Lạc cười đến nỗi các cơ đều co rút lại, đau đến xóc hông nhưng đã kịp dừng lại, trêu chọc nói: “Hai người đúng là nhân tài đấy, có thể đi nhận giải Oscar luôn, tuyệt đối là ảnh để khiến người anh em này phải bội phục!”

Nam Thi cũng không quản Lý Lạc nữa, anh đốt một điếu thuốc rồi hút, nhìn về phía Đỗ Thuần, nói: “Từ lần trước mà cậu nói qua đến giờ cũng đã lâu lắm rồi, vẫn còn chưa làm xong sao?”

Đỗ Thuần tự rót cho mình ly rượu rồi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mắt cậu sụp xuống, nhẹ giọng nói: “Không khác nhau là mấy.”

Trên máy bay từ Pháp trở về nước, cậu và Thù Man đã có một cuộc nói chuyện ngắn ngủi với nhau. Nội dung là về chuyện gen di truyền. Đỗ Thuần không biết Lưu Huyền đã dùng thủ đoạn nào mà biết được cuộc trò chuyện giữa cậu và cô ấy, nên đã nhờ anh trai cậu đến tìm cậu, dùng thái độ tự hạ thấp mình, vô cùng thành khẩn, tha thiết và chân thành xin cậu hãy giúp đỡ mình, và cũng chắc chắn rằng cậu có thể làm được.

Lần nói chuyện với nhau ngắn ngủi đó, đối với chuyện về “nhân gen học”, Thù Man tỏ ra hiểu biết rất sâu rộng, còn Đỗ Thuần là người chuyên nghiệp thuộc lĩnh vực này và đã có không ít thành tựu, khiến cậu thay đổi hẳn cái nhìn về cô ấy. Trên máy bay, cô vừa cười vừa nói với cậu rằng: “Việc tôi hiểu biết về gen học là do sách vở, hoàn toàn khác với cậu, sở dĩ tán gẫu với cậu về đề tài này là do tôi muốn biết một điều, nếu như thụ tinh trẻ sơ sinh trong ống nghiệm mà nguồn gen là từ mối quan hệ cận huyết thì phôi thai đang được nuôi dưỡng trong đó sẽ là mạnh khỏe hay bị dị dạng vậy?”

Lúc đó, câu trả lời của cậu là: Thông qua việc xét nghiệm và xem xét DNA sẽ có thể chuẩn đoán được đứa bé có bị dị dạng trong tương lai hay không, ví dụ như phương pháp so sánh nhiễm sắc thể trong gen của đứa trẻ, sau khi đã trải qua quá trình tính toán theo công thức thì sẽ cho ra kết quả, nếu hai bên giống nhau thì chắc chắn 80%.”

Vì vậy Thù Man đã bàn bạc ổn thỏa với cậu, lúc về nước sẽ ở lại lâu một chút và sắp xếp một cuộc hẹn đến bệnh viện gặp cậu để kiểm tra.

Một tuần trước, cậu đã đến nơi lưu giữ DNA của Thù Man và Chu Nham Hải để lấy kết quả kiểm tra. Rồi cậu liền thông báo cho Thù Man biết rằng vào thời điểm rụng trứng thì cô và Chu Nham Hải phải đến bệnh viện để thu thập mẫu trứng và tinh trùng.

Việc tụ tập này kết thúc vào lúc rạng sáng, cả ba người rời khỏi Thanh Phong Lâu rồi tự lái xe về.

Về đến nhà, Đỗ Thuần liền nhanh chóng đi vào thư phòng.

Trước khi đi ngủ, Đỗ Lê đã tắm rửa xong, anh mặc chiếc áo bông tắm rồi đi ra khỏi phòng tắm, vừa lau tóc vừa trở về phòng. Lúc đi ngang qua thư phòng, anh chợt nhìn thấy ánh đèn chiếu ra từ khe cửa, nhìn xuyên qua khe cửa anh liền thấy Đỗ Thuần đang ngồi phía sau chiếc bàn, trên bàn có chiếc đèn và lọ tàn thuốc trong gạt tàn nhiều đến nỗi sắp tràn ra phía ngoài. Cậu đang ngồi im lặng giữa bóng đêm và ánh sáng leo lét, chăm chú nhìn vào cái gì đó trong cảnh vật tối đen bên ngoài cửa sổ, đôi môi đang mím chặt, đáng vẻ giống hệt một pho tượng.

Đỗ Lê vốn định rời đi nhưng anh chợt nhớ lại chuyện của Lưu Huyền nên đành nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Đỗ Thuần nghe thấy tiếng bước chân, cậu liền quay đầu lại, khi nhìn thấy Đỗ Lê liền khẽ gọi một tiếng: “Anh!”

“Ừ.” Đỗ Lê nhẹ giọng đáp lại, anh đi qua và dựa người trên mép bàn, chăm chú nhìn em trai một lúc rồi hỏi thảng thốt: “Tiểu Thuần, chuyện tiến triển tới đâu rồi?”

Đỗ Thuần nhíu mày, giơ tay đốt một điếu thuốc không biết đã là thứ mấy trong đêm nay, đôi mắt sụp xuống, môi mấp máy nói: “Vô cùng thuận lợi.”

Nghe thấy như vậy, Đỗ Lê không khỏi vui mừng và tiếp tục hỏi: “Khi nào thì phôi thai đó mới phát triển tốt, có thể cấy vào cơ thể người mẹ được chưa?”

Đỗ Thuần liền ngước mắt lên, cậu nhìn anh trai mình bằng ánh mắt vô cùng phức tạp: “Anh à.....”

“Sao thế?” Đỗ Lê nhìn thấy sự phức tạp trong ánh mắt cậu, anh liền quay người nhìn ra phía cửa sổ rồi thờ dài, nói: “Tiểu Thuần, mấy năm nay Luru Huyền sống thế nào anh đều biết cả... Anh không hiểu nổi tại sao cậu ấy lại có thể yêu một người đến như vậy, không chừng cho mình một con đường lui nào.”

Đỗ Thuần dúi mắt sang chỗ khác, cậu vươn người lấy bình nước trên bàn và tự rót cho mình một ly rồi uống từ từ: “Em chưa từng rơi vào ái tình nên cũng không biết yêu rốt cuộc là như thế nào. Chỉ là sự cố chấp của anh ta khiến em động lòng mà thôi, ngoài ra chẳng còn gì khác.”

Đỗ Lê đánh giá Đỗ Thuần một lát rồi, anh hơi nhú mồm, nói: “Tiểu Thuần...” Lời nói vừa mới nói ra đến miệng thì liền bị cậu cắt ngang: “Anh, anh về nghỉ ngơi sớm đi, em cũng phải nghỉ ngơi rồi, khi nào phôi thai thành hình thì em sẽ báo lại cho anh biết.” Lời còn chưa nói dứt thì cậu đã đi khỏi thư phòng.

Trong đêm khuya yên tĩnh, Thù Man đang ngủ say đột nhiên giật mình tỉnh lại, còn người đàn ông bên cạnh vẫn thở đều đều, chứng tỏ anh đang ngủ rất say. Trong phòng rất tối, Thù Man mở to hai mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà thật lâu mà vẫn không ngủ lại được.

Cô nhẹ nhàng lấy xuống cánh tay đang ôm chặt lấy hông mình rồi bước xuống giường, mò mẫm lấy thêm áo khoác trong bóng đêm, để chân trần bước đi trên thảm, di chuyển đến trước cửa sổ mà không gây ra một tiếng động nào, nơi đó đặt bật lửa và thuốc lá.

Thù Man đốt một điếu thuốc, đặt nó giữa hai môi mình và hun hăng hít vào một hơi thật dài. Ngọn lửa đỏ lập lòe trong bóng đêm, có làn khói trắng lượn vòng trước mặt, bao phủ lấy mảnh không khí xung quanh cô, cả không khí liền có mùi thuốc lá bạc hà.

Cô đã sớm từ bỏ loại thuốc lá có vị cay mạnh, chuyển sang dùng thuốc lá có vị bạc hà, cũng bỏ luôn thói quen uống rượu mạnh, giờ chỉ thích uống rượu nho hoặc là sam banh. Thuốc lá hạng nặng và rượu Whisky yêu thích nhất đã bị bỏ xó bốn năm nay, kể từ khi cô mang thai Tiểu Diễm Diễm và Tiểu Luru Sướng.

Cô cho rằng mình sẽ không còn nhớ lại hương vị của chúng nữa, cũng không biết vì sao lúc gần đây cô lại thấy nhớ cái vị cay nồng này, bắt đầu nhớ lại sự cô độc khi ngồi trong bóng đêm.

Loại cảm giác này vô cùng không tốt, Thù Man có dự cảm bất an, có lẽ là vì cô ta, thứ ma quỷ điên cuồng tồn tại trong lòng cô vẫn chưa biến mất hoàn toàn. Đường như linh hồn của cô ta vẫn còn tồn tại ở nơi nào đó, chỉ là không biết vì sao lại ngủ say.

Hiện giờ, cô ta đã thức tỉnh rồi...

Hình như Thù Man nghe thấy tiếng cười của cô ta từ trong bóng đêm vậy, cô ta cười nói, trong giọng nói mang theo khát vọng vô hạn: “Thù Man à, cô hãy để tôi tỉnh lại đi, không có tôi thì cô còn là Thù Man nữa hay sao?”

Thù Man biết rằng, cô ta thật sự muốn tỉnh lại và sống cuộc sống cộng sinh với cô. Nhưng cô không hề cảm thấy thấp thòm hay lo âu, bởi vì trong lòng cô rất bình yên do đã thề nguyện trong lễ đường, đã có bọn họ cùng làm bạn qu năm tháng, vui buồn đủ chuyện, chỉ cần bước đi ung dung về phía trước, mặc kệ phía trước là cái gì, đều là do bản thân, không dựa dẫm vào ai, cuối cùng chỉ còn lại những ngày tháng hạnh phúc sau khi đã đi qua vô số chuyện.

Trong hỗn độn lại có vẻ đẹp, trong sự cố chấp kịch liệt vẫn tồn tại vẻ đẹp, trong cấm kỵ vẫn đẹp, khiêm tốn vẫn đẹp. Những điều này thuộc về sinh mệnh và cách đối xử của con người đối với người khác. Cô ta nói rất đúng, không có cô ta thì Thù Man đã không phải là Thù Man nữa rồi.

Cô ta đã làm bạn cùng cô trong cả kiếp trước và kiếp này, cái mà cô ta muốn cũng chính là cái mà Thù Man luôn khát vọng từ tận đáy lòng mình, nhưng chỉ vì cô quá yếu đuối mà không thể chạm tới. Cho nên, cô ta đã thay cô đòi lấy một cách vô sỉ. Tham lam cũng được, vô sỉ cũng được, vì đây chính là một phần của Thù Man.

“Thù Man à, cô đồng ý cho tôi tỉnh lại thật sao?”

Thù Man liền cười nói: “Đúng vậy.”

Cô ta lại nói: “Thù Man, cô vẫn cần tôi giống như lúc trước sao?”

“Đúng vậy, tôi vẫn luôn cần cô, chỉ cần Thù Man này còn sống thì tôi vẫn còn cần cô.”

Thù Man chợt nghe thấy tiếng than nhẹ của cô ta, rồi cô ta nói: “Thù Man à, tốt quá rồi, vậy là chúng ta lại có thể ở cùng với nhau.”

“Phải.”

Đêm khuya đã lui đi rất nhanh, mặt trời của ngày thu đang dần dần hiện lên, ánh sáng ấm áp đều chiếu khắp mọi ngõ ngách của thành thị.

Một giấc mơ đẹp, người đàn ông hoàn toàn không biết đến cuộc đối thoại hôm qua của Thù Man.

Anh mở mắt ra, hai mắt mở ra, ánh sáng mặt trời ấm áp theo khe hở của rèm cửa chiếu vào trong phòng. Ánh mắt thâm thúy của anh dừng lại trên khuôn mặt của Thù Man, mang theo dịu dàng vô tận.

Thân thể bóng loáng của hai người đan vào nhau, một tiếng “ừm”, cô gái trong lòng đã tỉnh dậy, lấy hai tay xoa mắt, lúc cô thấy ánh sáng tràn ngập thì chợt mê mang trong chốc lát, quay đầu lại đã nhìn thấy anh, sự mê mang cũng dần tan biến, thay vào đó là ý cười khẽ: “Sớm vậy à?”

Phú Tu kéo cả người cô xuống, mỉm cười và in trên mặt cô một cái hôn: “Bảo bối thức dậy rồi sao?”

Ý cười trong mắt Thù Man lại tăng thêm vài phần, cô nhẹ giọng đáp lại một tiếng rồi đem mặt vui vào lòng anh, khẽ đẩy người anh: “Anh quên rồi ư? Em nhớ hôm nay anh, Nam Tạm và cả anh trai nữa đều phải đến công ty mà.”

“Ừ.” Phú Tu hồ hững lên tiếng, đôi môi nóng bỏng của anh rơi xuống nơi vai trần của Thù Man, nhẹ nhàng gặm cắn, mơ hồ nói: “Thù Man, để anh tạo em bé cho em, chỉ một chút thôi...”

Thù Man khẽ chớp hàng lông mi dày, hỏi bằng giọng điệu vô cùng hoài nghi: “Anh có chắc là chỉ một chút không đấy?”

“À...” Phú Tu liền cười xấu xa: “Đương nhiên là không phải rồi!” Lúc nói chuyện, anh đem Thù Man đặt dưới thân và bắt đầu làm loạn.

Bầu không khí liền trở nên ái muội, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng cũng bị lây nhiễm theo.

Nhưng, lúc mà người nào đó đang ý loạn tình mê, Thù Man liền cười nhẹ và đẩy anh ra, ngồi dậy: “Hiện tại em chưa muốn bị anh ăn đâu, bọn nhỏ đang đợi em xuống ăn bữa sáng nữa mà”. Nói xong, cô liền bước thẳng xuống giường và mặc quần áo vào rồi mở cửa rời đi. Nếu cô còn không đi thì chắc chắn sẽ bị anh ăn sạch sành sanh mất.

Lúc Thù Man ra khỏi phòng thì nhìn thấy A Nhiên đang ngồi trên ghế mây đọc báo, anh mặc một chiếc quần ka-ki đen, áo sơ mi cũng màu đen, trong tay là một ly trà nhỏ đang bốc khói nóng, ly trà làm bằng gốm sứ trắng tinh phối hợp cùng với màu trà vàng xanh, vô cùng giống với một nhà quý tộc Anh quốc.

Anh liền quay đầu lại nhìn cô, mọi khi trong đôi mắt của anh chính là vẻ dịu dàng như nước, nhưng hôm nay lại có chút phức tạp mà cô không hiểu.

Thù Man DiễầđầnlêeQuýýĐôn bước nhanh về phía trước, nghiêng người đặt lên môi anh một cái hôn: “Buổi sáng tốt lành, A Nhiên!”

Khóe môi của Luru Nhiên hơi nhếch lên, anh giơ tay lên, dưới tay áo là một chiếc đồng hồ đang phản chiếu ánh sáng lấp lánh: “Không còn sớm nữa đâu, đã chín giờ rồi đấy.”

“Đã trễ như vậy rồi sao?” Thù Man liền có chút ảo não, nói: “Em còn nói là sẽ cùng tụi nhỏ ăn sáng mà.” Cô kéo một chiếc ghế mây bên cạnh anh và ngồi xuống, thì một ly hồng trà còn nóng hổi đã tự xuất hiện trước mặt, Thù Man liền mỉm cười đón nhận nó, cúi đầu xuống nhấp một ngụm để làm giảm đi sự khô rát nơi yết hầu.

“Thù Man à, mới vừa rồi Ngạn Thủ đã gọi điện tới, nói là hôm nay anh cần phải tới Giang Thành.”

Động tác cầm ly trà của Thù Man liền cứng đờ, cô nhìn Luru Nhiên chăm chú, trong mắt tràn đầy vui mừng: “A Nhiên à, tốt quá rồi.”

“Phải, đúng là rất tốt.” Luru Nhiên cũng phụ họa theo, ý cười trong mắt ngày càng sâu, anh để ly trà trong tay xuống rồi vuốt ve khuôn mặt cô: “Thù Man à, A Nhiên và Ngạn Thủ nhất định sẽ trở về bên cạnh em.”

“Em thật sự rất vui, cuối cùng A Nhiên của em cũng được hoàn chỉnh 100% rồi.” Thù Man liền nhoẻn miệng cười, Luru Nhiên nhìn thấy trên mặt cô là một vầng đỏ ửng, dịu dàng mà ôn hòa giống như ánh mặt trời vậy, trong vô thức để lộ ra thứ ánh sáng ấm áp, cảm xúc trong lòng anh bây giờ cũng không biết là cái gì, chỉ biết là vui mừng cực hạn thôi.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân, Thù Man quay đầu lại thì thấy Phú Tu đang đi xuống, trên người anh mang theo mùi thơm sữa tắm nhàn nhạt, anh ôm lấy cô từ phía sau và hôn nhẹ lên môi cô một cái, rồi liếm môi đầy thỏa mãn, cười hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

“Bí mật...” Thù Man nhẹ nhàng nói ra hai từ này, rồi cô quay sang nhìn Luru Nhiên, cười nhẹ khiến đôi hàng mi cong khẽ.

Luru Nhiên cũng cong môi, tạo thành một nụ cười đắc ý, khi ánh mắt anh giao nhau với ánh mắt của Thù Man, nụ cười lại càng rực rỡ hơn, giống như một đóa cúc trắng lay động trong gió, vô cùng thuần khiết và thoải mái: “Thù Man à, hãy chờ bọn anh.” Nói xong, anh nghiêng người hôn cô một cái.

Thù Man cũng hôn trả lại anh, nói: “A Nhiên, anh và Ngạn Thủ hãy cùng nhau trở về.”

“Được.”

Những người đàn ông trong nhà lục tục kéo nhau đi làm. Hôm qua bé Nam Nam đã được đón qua nhà ông bà nội chơi, còn hai đứa con trai đã đi học, trong nhà chỉ còn lại Thù Man và hai di giúp việc.

Cô đi vào chuẩn bị cho mình thật tốt, thay một chiếc đầm màu lam xanh có thêu hoa bằng vải bông, mang ví cầm tay và đi đến chỗ hẹn. Hôm qua cô và Ô Thiển Thiển đã hẹn với nhau là hôm nay sẽ gặp mặt, đã mấy tháng hai người họ không gặp nhau rồi.

Tuy cùng sống trong một thành phố, nhưng cả hai người lại rất ít khi gặp mặt, ngày thường cũng không hay gọi điện thoại, bởi vì tính cách của cả hai đều không thích tiếng ồn lớn hay sự náo nhiệt.

Giang Thành là nơi điển hình của thành thị miền Nam, non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình, là nơi thích hợp để dưỡng sinh.

Trên đường vào Giang Thành có một ngọn núi tên là Trương Đàm, được bao phủ bởi một rừng thông lớn, sở dĩ gọi là “Trương Đàm” là vì trên núi có một ngôi chùa tên là “Trương Đàm” nên mới có tên như vậy. Mặc dù chùa có lịch sử lâu đời, khói hương nghi ngút nhưng không thịnh vượng vì không có nhiều khách đến viếng hoặc hành hương.

Sau buổi trưa, ánh mặt trời ảm áp đang chiếu vào trong. Tô Nghiệm nhìn bóng mình đang ngồi thiền, ly trà từ màu nhạt chuyển sang màu đậm, thì ra tiêu phí thời gian cũng là một vẻ đẹp đẽ. Ở trong này, anh không cần phải lo lắng vì sợ thời gian trôi theo, mình có thể ngồi thiền yên tĩnh từ hoàng hôn cho đến tận bình minh, nhìn hoa nở rồi tàn, vô cùng bình yên.

Thì ra, trong lòng mình luôn hướng tới sự yên lặng.

Anh chỉ muốn yên tĩnh, không muốn phân cao thấp với thế gian này, phù hoa lăng phí, khói mù tung bay như muốn chui vào xương tủy, đem anh cắn nuốt triệt để khiến anh không khỏi sinh lòng sợ hãi.

Phật đã chỉ dạy anh rằng, bỏ được thì được, không nỡ chính là không được, phải buông xuống mới có thể tự tại, không buông xuống thì không thể tự tại. Vạn vật trên thế gian này, nhờ có nhân duyên mà thành mà cũng bị diệt bởi nhân duyên.

Một giây đó, dưới ánh nến hoa sen lung linh, Tô Nghiệm Diễm đã quên đi tất cả chuyện cũ, không còn toan tính, không còn nghĩ ngợi. Muốn để cho nơi này tẩy đi tất cả bụi duyên trần của mình, rồi xa trần gian lạnh bạc. Nhang trầm hương đã tinh lọc tất cả hương vị của nhân gian, đứng trước khuôn mặt hiền từ của đức Phật thì mọi tội ác đều được khoan dung.

Tô Nghiệm vì chính mình mà lựa chọn vô cùng dứt khoát, anh đã tìm thấy tâm linh của chính mình nơi cửa Phật và đã dần bình tĩnh lại. Anh bước vào phòng, căn phòng vô cùng đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn và một chiếc ghế. Trên bàn có mấy cuốn kinh kệ về sự tích đức Phật đã ồ àng. Còn có một chiếc đèn cũ đặt dưới ô cửa sổ đã cũ kỹ, chiếu hắt những linh hồn đang đi lạc trong nhân thế.

Ngạn Thủ mặc một chiếc áo màu xám dài, đứng trong viện nhìn về phía gian phòng đang đóng chặt cửa kia bừng ánh mắt thâm thúy, đôi môi anh khẽ cong lên, không biết tiêu kiếp số của anh có thích cái thân thể mà anh đã tìm về A Nhiên này không nhỉ.

Đẩy cửa phòng bằng gỗ ra, Ngạn Thủ liền chấp tay thi lễ với người đàn ông có dung mạo tuyệt vời nhưng khuôn mặt lại giống như người bệnh, đang ngồi khoanh chân trên tấm đệm “Tô thí chủ!”

Người đàn ông liền đứng dậy, mỉm cười chấp tay đáp lễ: “Đại sư!”

“Mời thí chủ ngồi!” Ngạn Thủ gượng tay, ý bảo anh hãy ngồi xuống, rồi mình cũng ngồi đối diện, hỏi bằng giọng điệu ôn hòa: “Lần này thí chủ tới ở lại nơi này, chắc là đã có sự chuẩn bị kỹ càng để gia nhập vào cửa Phật rồi.”

“Đúng như lời đại sư đã nói, Tô Nghiệm tôi đã nghĩ thông suốt rồi, ngày tháng còn lại đã không còn nhiều nữa, được ở trong ngôi chùa cổ và làm Phật tử quả là một chuyện may mắn trong cõi đời này.” Tô Nghiệm bình thản trả lời, như đang nói đến chuyện của người khác vậy.

Tô Nghiệm sinh ra ở Giang Nam, là một thành viên nhỏ trong đại gia tộc nhà họ Tô. Ba Tô-Tô Triển Lương là con cả của nhà họ Tô, là người kế thừa gia nghiệp giàu có, trời sinh tính cách phong lưu đa tình. Mẹ ruột của Tô Nghiệm là Lưu Tiêu Lam, là một cô gái có sắc đẹp mỹ miều sinh ra trong gia đình gia giáo, nhưng lại bị ba Tô nhìn trúng. Cô được gả cho nhà họ Tô nhưng với danh phận không chính thức nên không được coi trọng, sống dưới tình cảnh không có danh phận chính thức mà sinh ra Tô Nghiệm.

Từ nhỏ, sức khỏe của Lưu Tiêu Lam đã yếu ớt, sinh con được ba tháng thì đã qua đời vì bệnh tật. Cô gái Giang Nam yếu đuối nhìn đứa bé còn đang quấn tã, trong lòng đau buồn vô hạn và không muốn rời xa nhân thế. Có lẽ là đứa con của cô đã phải chịu một loại nhân quả nào đó nên đã mất mẹ từ khi còn nhỏ, cũng mất đi sự ảm áp và hạnh phúc mà một đứa trẻ nên có.

Sau khi Lưu Tiêu Lam qua đời, Tô Triển Lương đã quên rất nhanh chuyện tình ngày xưa giữa ông và cô gái mà ông vừa gặp đã rung động. Nửa năm sau, vì lợi ích của gia tộc mà ông đã kết hôn chính thức với con gái của nhà họ Chân, tạo thành một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối.

Trước năm năm tuổi, Tô Nghiệm sống cùng với người giúp việc là mẹ Tào. Đối với cậu bé, hình ảnh về mẹ được mẹ Tào kể lại như sau: Mẹ có dáng người nhỏ bé đến nỗi chỉ cần một trận gió thổi qua là có thể bay đi mất, còn dung mạo thì vô cùng khuynh thành. Khi đó anh vẫn chưa biết vinh nhục ảm lạnh là gì. Năm sáu tuổi, ba mang anh về nhà lớn của nhà họ Tô và cùng sống chung với mẹ cả họ Chân.

Nhà cao cửa rộng, sơn son thếp vàng, phòng ngủ xa hoa, cửa sổ được chạm khắc, từ trong ngõ đến ngoài đường ai cũng biết về sự giàu sang của nhà Tô nhưng sự tình bên trong lại bị đóng kín, tình người ảm lạnh, thay đổi quá nhiều.

Gia tộc phú quý này chỉ mang đến cho anh sự kỳ thị và hành hạ, còn để cho ký ức tuổi thơ của anh nếm trải sự chua xót của thế gian. Hiện thực vô tình giống như một thanh kiếm sắc bén đã lột bỏ tất cả lòng tự tôn và kiêu ngạo của anh, khiến cho anh phải mang những vết thương tích đầy mình.

Cái tai nạn khó mà tưởng tượng kia chính là một âm mưu hiểm độc. Anh hận căn nhà lớn đó đến tận xương tủy.

Mãi cho đến nhiều năm sau, mỗi khi đang ở yên tĩnh một mình, việc đụng chạm vào vết thương thời thơ ấu tuy đã đóng vảy nhưng vẫn luôn gây ra đau đớn, thậm chí là chảy máu. Đây chính là một ẩn ký, ghi nhớ về một thời đau thương và nhục nhã.

Có lẽ là ông trời đã không muốn nhà họ Tô phải đặc ý thêm nữa nên vào giai đoạn mà Tô Nghiệm trưởng thành, trong một lần người ba Tô Triển Lương

đầu tư thất bại đã dẫn đến việc tài chính của công ty không thể xoay vốn, bị một công ty lớn có máu mặt ép ngưng hợp tác và rút lui khỏi dự án khiến cho sản nghiệp của nhà họ Tô gặp nguy cơ.

Về sau, gia tộc cường thịnh nhất của thành phố dần dần bị suy vong. Cái gọi là thịnh cực sẽ có ngày suy, nước đầy tất phải tràn chính là dùng để hình dung về nhà họ Tô.

Trong một lần ngẫu nhiên đi đến Tây Sơn, anh đã đến chùa Trương Đàm, là do tiếng chuông cổ đã triệu hồi anh tới.

“Ngày mai chính là ngày mà Tô thí chủ sẽ xuống tóc.” Nói xong, Ngạn Thủ liền đứng dậy và chấp tay hành lễ với Tô Niệm, niệm một câu kinh của nhà Phật rồi xoay người đi khỏi đó, cất bước về phía căn phòng đang đóng kín cửa ở đằng kia.

Anh vừa mới đẩy cửa vào thì nghe thấy tiếng nói: “Ngạn Thủ, tôi rất hài lòng về thân thể sau này của mình.”

Ngạn Thủ cười khẽ, tìm vị trí thích hợp rồi ngồi xuống, nhướn mày nhìn người đang nói chuyện kia, trêu chọc: “A Nhiên à, tôi chưa bao giờ hỏi anh là mỗi lần đổi thân thể là một lần mệt, có phải cảm giác được đổi chỗ rất tuyệt không?”

“.....” Diêm Sơ Diễm dần dần Lê Quý Đôn, liền im lặng.

Lưu đại thần cười nhẹ như mây trôi, nâng lên cánh tay thuộc về Diêm Sơ, vuốt ve từng ngón tay thon dài cân xứng, giọng nói vẫn ôn nhu như cũ: “Mới thì chắc là có rồi, nhưng cảm giác thì không thể diễn tả bằng lời được, nếu như anh muốn biết thì hãy dựa vào bản lĩnh của mình để lĩnh hội xem sao, nói chuyện cũng dễ hơn nhiều.”

Đối với câu trả lời của Lưu đại thần, Ngạn Thủ từ chối cho ý kiến và tiếp tục hỏi anh: “Lúc anh đi, Thủ Man có nói gì không?”

Người mà Ngạn Thủ hỏi là Lưu Nhiên, tuy anh vẫn còn tồn tại trong thân thể Diêm Sơ, mặc dù ý trong lời nói của Ngạn Thủ không bộc lộ rõ nhưng không cần nói cũng hiểu, chính là: Mấy người đàn ông bên cạnh Thủ Man này, tuy bề ngoài vô cùng hòa thuận nhưng cho tới bây giờ, sự đối đầu lẫn nhau của bọn họ vẫn chưa từng ngừng lại.

Tình tình lạnh lùng của Thủ Man vẫn trước sau như một, trong sinh mệnh của cô không chỉ có một người đàn ông. Cô ấy thật lòng yêu những người đàn ông bên cạnh mình ư? Tất nhiên là yêu rồi, nhưng yêu cũng có sự khác nhau. Ví dụ như tình yêu nặng một cân thì Thủ Man đã dành cho Lưu Nhiên hết nửa cân rồi. Mấy người đàn ông khác cộng lại chỉ được một, hai. Phần còn lại, Thủ Man đều dành hết cho ba đứa trẻ.

Ngay cả như vậy, thì sao chứ?

Toàn bộ tình yêu trong đời của bọn họ đều dành hết cho cô gái này. Cô lạnh lùng cũng được, ích kỷ cũng được, bọn họ đều cam tâm tình nguyện.

Lúc Ngạn Thủ vừa nói xong, Lưu Nhiên cảm thấy tim của Diêm Sơ đang co rút lại, vô cùng đau đớn, nhưng anh vẫn như không thấy và lặp lại lời của Thủ Man: “A Nhiên, anh và Ngạn Thủ phải cùng nhau trở về.”

Về mặt của Ngạn Thủ liền tươi tỉnh, cười hỏi: “Diêm Sơ thì sao đây?”

“Tất nhiên là tôi phải về rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Diêm Sơ liền vang lên, ánh mắt khi nhìn Ngạn Thủ lại lạnh xuống mấy phần: “Tôi biết mình vẫn có thể ở lại bên cạnh Thủ Man, là người cùng dùng chung thân thể với A Nhiên. Vậy thì sao chứ? Tôi chính là ba ruột của Diêm Diễm và Lưu Sướng, đây là sự thật không thể thay đổi được.”

Lưu Nhiên cười khẽ, anh đốt một điếu thuốc rồi rít vào một hơi và phun ra một ngụm khói, không trả lời lại mà hỏi Ngạn Thủ đang ngồi đối diện mình: “Ngạn Thủ à, hiện tại thì anh yêu Thủ Man của ngày xưa hay là của bây giờ thế?”

Ngạn Thủ cười nhẹ, trong mắt tràn đầy sự châm chọc, giọng nói cũng lạnh xuống: “Lưu Nhiên, đừng nói với tôi là anh không phát hiện ra Thủ Man vẫn chính là Thủ Man, chưa bao giờ thay đổi đấy nhé!”

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Lưu Nhiên liền cứng lại giữa không trung, sao mà không phát hiện ra được chứ?

Diêm Sơ cảm thấy vô cùng hồi hộp, anh cảm thấy không thể tin được và nhìn Ngạn Thủ đang cười châm chọc, hỏi: “Anh nói như vậy là có ý gì?”

“Sao... Có ý gì ư?” Ngạn Thủ nhẹ giọng lặp lại, ý tứ mỉa mai trong mắt đã tán đi và thay bằng nỗi đau khổ to lớn: “Thủ Man vẫn cho là cô ấy bị tâm thần phân liệt và có một người khác đang tồn tại bên trong cô ấy, nhưng vào lúc cô ấy tỉnh lại từ trong hôn mê thì nó đã biến mất. Làm sao mà biến mất được chứ, chỉ là nó bị phong ấn vào lúc tôi thôi miên cô ấy mà thôi. Tôi làm sao biết được là không bao lâu sau cái đó đã tỉnh lại kia chứ?”

“Sau khi nó tỉnh lại thì sao?” Giọng nói của Ngạn Thủ đã trở nên run rẩy.

“Nó sẽ điên cuồng hành hạ Thủ Man, mãi cho đến khi cô ấy chết đi và nó cũng chết theo...”

“Bọn Lý Khanh có biết không?” Diêm Sơ bèn tiếp tục hỏi.

Ngạn Thủ chỉ lắc đầu.

Bầu không khí trong phòng vô cùng nặng nề khiến người ta hít thở không thông.

Ma quỷ trong lòng Thù Man luôn mỉm cười, cô ta giống như một kẻ tù tội bị đóng băng dưới tận cùng địa ngục, là hóa thân của tội nghiệt; cô ta luôn khát vọng sự ấm áp, muốn có được tình cảm và kích thích mãnh liệt, vĩnh viễn không ngừng lại, luôn tham lam đòi hỏi từ Thù Man.

“Không có biện pháp nào khác sao?” Giọng của Diêm Sơ đã nhỏ lại, anh nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó tồn tại không tồn tại trong không khí, cố gắng dùng giọng nói để áp chế cảm xúc của mình.

Ngan Thù im lặng, Luru Nhiên bình thản.

Giờ phút này, trong đầu của ba người đàn ông chính là khuôn mặt giống như dấu ấn khắc sâu vào linh hồn họ, khi cô mỉm cười thì sẽ xinh đẹp như thiên sứ, khi đôi mắt chuyển động thì lại hấp dẫn như ác ma, đôi mắt đẹp đẽ như vậy, giống như mang theo ngọn lửa có thể thiêu đốt người ta thành tro bụi.

TOÀN VĂN HOÀN

P/s: Chương truyện để kết thúc bộ truyện này xin dành tặng cho nhóm 8 thân iu của Prei và tất cả các bạn đọc đã kiên trì theo dõi bộ truyện. Hẹn gặp lại và nhớ tiếp tục ủng hộ Preiya trong các hố tiếp theo nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.